

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THRONE OF THE FALLEN

DECEPTION IS THE MOST WICKED GAME OF ALL

KERRI

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MANISCALCO

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

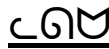
<https://t.me/cevirigilleryorum>

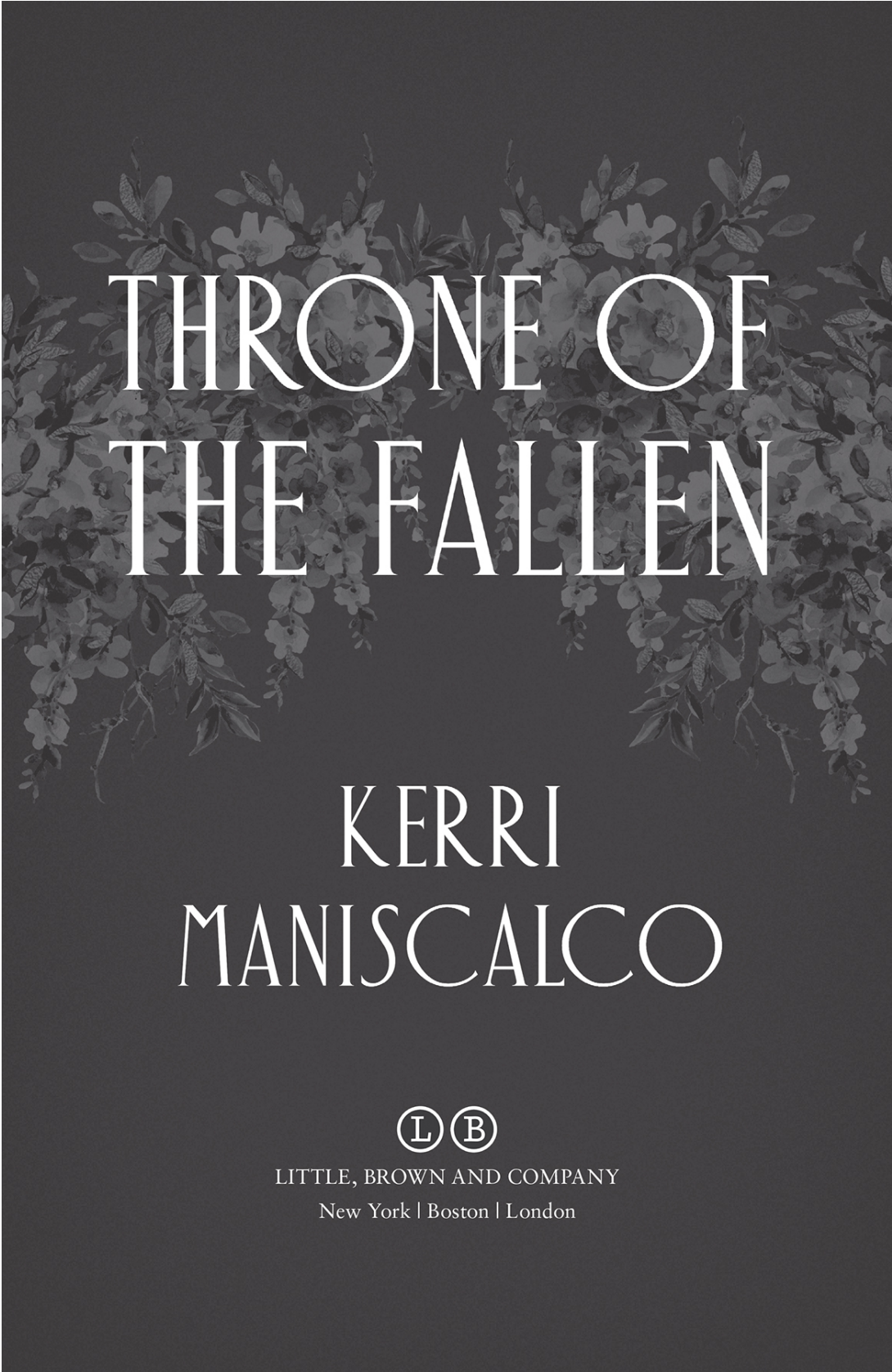
- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

THRONE OF THE FALLEN

KERRI
MANISCALCO

LITTLE, BROWN AND COMPANY

New York | Boston | London

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar kurgusaldır. Yaşayan veya ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Telif hakkı © 2023 Kerri Maniscalco'ya aittir.

Hachette Book Group, ifade özgürlüğü hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz taranması, yüklenmesi ve dağıtılması, yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan (inceleme amaçlı kullanım dışında) materyal kullanmak için izin almak isterseniz, lütfen permissions@hbgusa.com adresinden bizimle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Küçük, Kahverengi ve Şirketi
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas,
New York, NY 10104

littlebrown.com
twitter.com/littlebrown
facebook.com/littlebrownandcompany

İlk e-kitap baskısı: Ekim 2023

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc.'in bir bölümüdür. Little, Brown adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc.'in ticari markalarıdır.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için çok çeşitli yazarlar sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için

hachettespeakersbureau.com adresini ziyaret edin veya
hachettespeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Little, Brown and Company kitapları, iş, eğitim veya tanıtım amaçlı olarak toplu halde satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile special.markets@hbgusa.com adresinden iletişime geçin.

Virginia Allyn tarafından hazırlanan harita
Kılıç ve yılan resimleri içeren Barnes & Noble'a özel baskı (ISBN
9780316568920) ©Shutterstock

ISBN 978-0-316-55751-1

E3-20230814-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif hakkı](#)

[Adanmışlık](#)

[Epigraf](#)

[Giriş: Ev Kıskançlığı](#)

[Bölüm I: Oyun Başlıyor](#)

[Bir](#)

[İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[On bir](#)

[On iki](#)

[On üç](#)

[Bölüm II: Şeytanla Bir Anlaşma](#)

On dört

On beş

On altı

On yedi

On sekiz

On dokuz

Yirmi

Yirmi Bir

Yirmi iki

Yirmiüç

Yirmidört

Yirmi Beş

Yirmi Altı

Yirmi Yedi

Yirmi sekiz

Yirmi Dokuz

Otuz

Otuz Bir

Otuz İki

Otuz üç

Otuz Dört

Otuz Beş

Otuz Altı

Otuz Yedi

Bölüm III: Karanlığın Büyüsü

Otuz sekiz

Otuz Dokuz

Kırk

Kırk Bir

Kırk İki

Kırk üç

Kırk dört

Kırkbeş

Kırk altı

Kırk yedi

Kırk sekiz

Kırk Dokuz

Elli

Elli Bir

Elli İki

Elli üç

Bölüm IV: Aldatma, En Kötü Oyundur.

Elli Dört

Elli Beş

Elli Altı

Elli Yedi

Elli sekiz

Elli Dokuz

Altmış

Altmış Bir

Altmış İki

Altmış üç

[Altmış Dört](#)

[Altmış Beş](#)

[Altmış altı](#)

[Altmış Yedi](#)

[Altmış sekiz](#)

[Altmış Dokuz](#)

[Yetmiş](#)

[Yetmiş Bir](#)

[Teşekkürler](#)

[Daha Fazlasını Keşfedin](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kerri Maniscalco'nun diğer eserleri](#)

Kötü karaktere sempati duymaktan kendini alamayan ve
günahkâr derecede kötü bir peri masalını sevenler için bu
film tam size göre.

Kitap çekilişlerini, ön izlemeleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

Daha fazla bilgi edinmek için buraya dokununuz.

LITTLE, BROWN AND COMPANY

Erdem sahibi beyler o kadar da nazik değillerdir.
Tıpkı ahlaksızlığın şeytani günahkarları gibi.

KÖTÜLER İÇİN Ő RLER, BİRİNCİ CİLT

Regency dönemi Londra'sına biraz benzeyen ama tam olarak da benzemeyen Waverly Green adlı küçük bir şehirde, birkaç ölümlü açıklanamayan garip olaylara tanık olmuştur. Bayan Camilla Antonius gibi kendi sırları olan bazıları, yedi iblis prensinin yedi ölümcül günah sarayına hükmettiği, karanlık ve ahlaksızlıkla dolu bir öteki alemden bahseden fısıltılar duymuştur. Waverly Green'de sihir hemen hafife alınmaz, ancak asla açıkça konuşulmaz da. Tabii ki, çalıntı sanat eserlerinin ve objelerin mistik güçlerle donatıldığı ve satıcıların aslında insan olmayabileceği söylenen yasadışı karanlık pazara girmedikçe...

Camilla'nın ya da Yeşil Diyar'daki hiç kimsenin haberi olmadan, o sinsi diyarda bir lanet kırıldı ve günahkar derecede yakışıklı bir prens özgürlüğüne kavuştu.

Masallardaki gibi, Camilla'nın peşine düşen prens hiç de çekici değil. Ama tüm masal kötü karakterleri gibi, Camilla dikkatli olmazsa, bu karanlık prens onun kalbini fethedebilir.

Eğer imkansızı başararak onun kötü niyetli aletini önce çalmazsa...

ÖNSÖZ

Ev kıskançlığı

BİRKAÇ ON YIL ÖNCE

"LANET OLSUN PİÇ!"

Kıskançlık Prensi, elindeki açılmış parşömen kağıdından az önce düşen zümrüt tüyüne dik dik baktı, alaydan kalbi gümbür gümbür atıyordu. Omuzlarının arası aniden yanmaya başladı, kanatlarını çağırma ihtiyacı neredeyse acı vericiydi.

O herif, Envy'ye en sert darbeyi nerede vuracağını çok iyi biliyordu.

Tüyün üzerine dövme olarak işlenmiş büyü, davetkar bir şekilde parlıyordu.

Hazır olun.

—L.

Derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp odanın karşısındaki yaldızlı aynada kendi yansımasına baktı; sanatı, hatta aldatmanın inceliklerini takdir eden birinin gözüyle kendini inceliyordu.

Dış görünüşü sakın, hatta sıkılmış bir ifadeye sahipti. Kraliyet tembelliğinin portresiydi adeta. Neredeyse siyah olan saçları kusursuzca taranmıştı, soğukkanlı ve kibirli yüz hatları, sevgililerini kolayca yatak odasına çeken o rahatsız edici yarım sırtıyla şekillenmişti.

Bu da sadece güzel bir aldatmacaydı.

İçinde öfke sel gibi akıyordu; bu duygu o kadar şiddetli bir şekilde alevleniyordu ki, iblislerin kralı olan kardeşi Öfke bile bu rahatsızlığı kendi çevresinden hissedip sonunda etrafı koklamaya geliyordu.

Envy yıllar içinde rol yapmada ustalaşmıştı; sarayını kurtarmak için bu bir zorunluluktur.

Başkalarının ona baktığında ne gördüğünü biliyordu: yakışıklı, umursamaz, oyun ve bilmeceleeri seven bir prens maskesi. İyi giyimli dış görünüşünün ve nadiren gösterdiği etkileyici gamzelerinin, cephaneliğindeki iki silah daha olduğunu anlamıştı. Yontulmuş yüzünün altında gizlenen tehlikeli iblisi, hedeflerine ulaşmak söz konusu olduğunda ahlak anlayışını çoktan yitirmiş acımasız prensi saklamanın zekice yollarıydı bunlar.

Envy tüyü eline aldı, başparmağıyla zümrüt yeşili tüylere neredeyse saygıyla dokundu, ta ki bu duygu daha karanlık bir şeye dönüşene kadar.

Tüy, kendi kenarlarının sertten çok yumuşak olduğu zamanları hatırlatırken, notun kendisi de yeni bir oyunun başladığına dair bir uyarıydı.

Hazır olun. En azından bu, Envy'nin kazanmayı hedeflediği bir meydan okumaydı. Yarım yüzyıldan fazla bir süredir bu oyunun başlamasını bekliyor, her yıl sahasının yıkıma doğru daha da yaklaştığını izliyordu. Yumuşak davranarak, o tek hatayı yaparak, Envy hepsini mahvetmişti.

Bu, özellikle işler böyle devam ederse, kardeşlerinden uzun süre gizli kalmayacak bir sırdı.

Dikkatlice bakılsa, işaretler zaten yeterince açıktı. Envy'nin maiyetindekilerin zihinlerinin bulanıklaşmasından veya konuşmalar arasındaki sürekli yarım saniyelik gecikmeden bu anlaşılıyordu. Sanki nerede olduklarını veya kiminle konuştuklarını hatırlayamıyorlarmış gibiydi.

Şimdilik sadece bir an sürdü, ama durum kötüleşecekti. Zaman bunu gösterecekti.

Ve Kıskançlık, o peri piçinin oyunu uzatacağını, başlamak için olabildiğince uzun süre bekleyeceğini, sadece Kıskançlığı olabildiğince zayıflatmak için bunu yapacağını biliyordu. Kıskançlık, tüm kardeşleri gibi, gücünü günahını kışkırtmaktan alıyordu. Ve tehlikede olan bir saray kimsenin kıskanacağı bir şey değildi.

Onun sarayının yıkılması, krallıklarını kaosa sürükleyecek ve bu kurnaz oyun yöneticisi gibi başkalarının içeri sızmaya çalışması için bir fırsat yaratacaktır.

Eğer Kıskançlığın kardeşleri durumun ne kadar vahim olduğunu bilselerdi... elbette, asla öğrenmemelerini sağlardı. Onların, kıskançlığı

körüklemek, günahını beslemek için kazanma ihtiyacından başka hiçbir şey tarafından yönlendirilmeyen, sadece anlamsız bir oyun oynadığını düşünmelerini sağlardı.

Tüm o dikkatli manevralardan sonra, başka bir şey beklemezlerdi zaten.

Envy, aynada yüzüne son bir kez baktı, hiçbir çatlak görünmediğinden, en sevdiği maskenin ardında gerçek duygularının sızıp sızmadığından emin olduktan sonra tüyü yeleğine soktu ve notu yumruğunda buruşturdu.

Zamanı geldiğinde, Kıskançlık oyunu oynayacaktı. Kendisine ait olanı geri alacak, sarayını yeniden kuracak ve bir daha asla bir ölümlüye ilgi duyarak çevresini tehlikeye atmayacaktı.

Kıskançlık, o lanet olası herifin yazdığı parşömeni şömineye attı ve alevlerin mektubu yok etmesini izlerken, bir gün oyun yöneticisinin de küle dönüşmesini göreceğine yemin etti.

Ve tıpkı özel çalışma odasındaki ateş gibi, kıskançlık da içten içe yanıyordu.

BİRKAÇ ON YIL SONRA

"Hey! Tavanıma çizilmiş o meşhur tek gözlü canavara binmek ister misin, sevgilim?"

Lord Nilar Rhanes, kıskançlık prensinin efsanevi yatak odası sanatıyla alay ederek tahtın bulunduğu kürsüye doğru sendelerken, işlediği apaçık ihanetin yanı sıra, kendisinde bir şeylerin çok yanlış olduğunu belirsiz bir şekilde fark etti.

Ama ne kadar uğraşsa da, bu yakışıksız hareketlerinden vazgeçmek için yeterince umursamıyordu.

"Hayatın gerçekten sanatı taklit edip etmediğini kim görmek ister?"

Rhanes en yakındaki dolgun esmer kadını işaret etti.

Adını bir türlü hatırlamıyordu, bu da ona oldukça tuhaf gelmişti. İçten içe onu yıllardır tanıyormuş gibi hissediyordu ve rakip saraylarından biri olan Şehvet Hanedanı'ndan bir sapık gibi ona hiç göz dikmemiştii.

Hissettiği her türlü tuhaflık hızla kayboldu.

"Sen orada!" diye bağırdı, sesi gürliyordu.

Dizlerini yukarı çekerek, tıpkı bir soytarı gibi, parıldayan tahtın önünde yalpaladı; bacakları sanki kendi kendine hareket ediyordu.

"Gel kucağıma otur sevgilim. Sana çok güzel bir hediyem var."

Rhanes, gevşemiş penisini kavradı ve bu durum kadınların kıkırdamasına neden oldu.

"Eğer Majesteleri seni orada bulursa, ölüsün demektir!" Lord... her kimse... ona seslendi.

Rhanes kafasını sallayarak zihnini toplamaya çalıştı. Hatırladığından çok daha fazla şeytan üzümü şarabı içmiş olmalıydı. Gençlik yıllarında bile arkadaşlarının isimlerini unutacak kadar sarhoş olmamıştı.

Onlar onun arkadaşları, değil mi?

Toplanan lordların ve leydilerin yarı tanıdık yüzlerine baktı; kendisi de dahil olmak üzere on üç kişiden oluşan, sarhoş bir grup on iki kişiydi. Kırmızı giyen Rhanes dışında, hepsi koyu avcı yeşili giymişti. Saat on ikiye yaklaşırken, renkler ve sayılar bir şekilde anlamlı ve biraz da uğursuz bir his uyandırdı.

Gece yarısı.

O akşamın başlarından bazı anılar zihninden geçti. Kırmızı takım elbiseyi giyerek geceye başlamadığından neredeyse emindi; bu, Envy'nin evinin renklerinden biri değildi.

Zihnindeki sisin içinden kelimeler belirdikçe kalbi hızla atmaya başladı.

"Aynı yalanı Leylak." Bu ifade tuhaftı. Daha önce duyup duymadığını hatırlayamıyordu; ama mutlaka duymuş olmalıydı.

Kafasındaki her şey karmakarışık ve yanıltıcı. Bir tek istisna...

Mahkemelerinde bir şeyler oluyordu. Sadece fısıltılarla, gölgelerde konuşulan, sonra unutilan bir şeyler... ama bir şey eksikti. Hayati bir şey.

Rhanes, endişesi ortaya çıktığı kadar çabuk bir şekilde onu bir kenara bıraktı; sanki ipleri görünmez bir güç tarafından kontrol edilen bir kuklaymış gibi alaycı tavrını sürdürmek zorunda kaldı.

"Buraya gel, seni küçük yaramaz." Rhanes kalçasını ileri geri hareket ettirerek, kıkırdayan esmer kızı eğmiş gibi yaptı. "Yatak odasını unutalım, herkesi kışkandıralım, sen de beni burada emerek!"

"Bulamadığı şeyi ememez, değil mi?" diye laf attı bir başkası.

Rhanes gözlerini kısarak baktı, bu puslu havanın gerçek mi yoksa sadece

hayal ürünü mü olduğundan emin değildi. Keskin bir gülümsemeye sahip uzun boylu sarışın bir adam kalabalığın arasından sıyrıldı.

Tanıma yavaş yavaş kendini gösterdi. Alexei. Prens'in ikinci adamı.

Vampir buradaysa, Majesteleri de muhtemelen yakınlardaydı...

Rhanes'in midesinde bir panik dalgası yükseldi, ancak dikkati aniden saat kulesinin çanlarının çalmasına yöneldi. Büyülü saat gelmişti.

Saniye ibresinin her hareketi saatin sonunu yaklaştırdıkça, yüzlerce ses fısıldaşmaya başladı.

Bunlar anılar mı? Sonunda temizleniyorlar mı?

Böylesine saçma bir şeyi neden düşünmüştü ki? Kadehten en son ne zaman içtiğini hatırlamakta zorlandı. Belki bu, her neyse, bu işin sonunu getirirdi.

Gürültü giderek artarken Rhanes kulaklarını kapattı ve gözlerini sıkıca kapadı.

Sesler birleşti ve aynı tuhaf ifade yüksek ve net bir şekilde ortaya çıktı.

Aynı yalan Leylak. Aynı yalan Leylak. Aynı yalan Leylak. Aynı yalan Leylak.

"Sessiz olun!" diye bağırdı ve bu da birkaç alaycı ses daha koparmasına neden oldu.

Rhanes'in gözü çatladı. Aman Tanrım. Çok sarhoştı. Artık başka kimse konuşmuyordu.

Odanın dönmesini durdurmak için prensini kızdırma riskini göze alarak tahta doğru sendeleyerek ilerledi. Sadece bir anlık durgunluğa, nefes almak, düşünmek için bir saniyeye ihtiyacı vardı. Keşke hatırlayabilseydi...

Oturduğu anda her şey aniden durdu.

Her bir lord ve leydi, satranç taşlarının yerinden fırlaması gibi, kareli zeminde hareketsiz bir yığın halinde yere yığıldı.

Bir oyun. Olan biten kesinlikle buydu. Prens bunu kesin olarak bilecekti. Ve Alexei prensi bulacaktı.

Rhanes kaskatı kesildi, vampiri aramaya başladı ama Alexei ortalıkta yoktu.

"Bu da ne?"

Çanlar sustu. Gece yarısı nihayet gelmişti.

Aniden koyu bir duman tahtın etrafında kıvrılarak yükseldi ve Rhanes gözlerinin yanmasıyla burnunu koluyla kapatmak zorunda kaldı. Kaynağı ararken odanın karşısındaki aynada kendi görüntüsünü gördü ve dehşet

içinde ağzı açık kaldı.

Tahtın yarısına dokunulmamıştı, diğer yarısı, yani oturduğu kısım ise sihirle zincirlenmiş ve alevler içinde kalmıştı.

Yanıyordu adeta.

Etrafı saran sis her ne kadar dağılmışsa dağıldı ve gerçeklik Rhanes'i sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Gerçek alevler onu sadist bir sevgili gibi kırbaçlarken, etini eritirken çığlık attı.

Kendini kurtarmak, ölümcül alevlerden uzaklaşmak istedi ama nedense, bağırabildiği tek şey "AYNI YALAN LİLA!" oldu.

Bilinçsizliğin kutsal karanlığı yavaşça çökerken, Rhanes, prensin nihayet gölgelerin arasından çıktığına ve zümrüt yeşili gözlerinin parıldadığına yemin edebilirdi.

İçinde minicik bir umut ışığı parladı. Prens daha güçlüydü, hepsi lanetlenmeden önce bu deliliğe direnecekti. Direnmek zorundaydı.

"Aynı yalan. Leylak," diye sızlandı Rhanes.

Aynı yalan Leylak. Aynı yalan Leylak. Aynı yalan. Leylak.

Prens, sanki olan biteni hafızasına kaydediyormuş gibi, sahneyi inceleyerek onun üzerinde durdu.

Ölümün saniyeler içinde yaklaştığı bir anda, Rhanes sonunda son iradesini topladı. "Bu... ne... anlama... geliyor?"

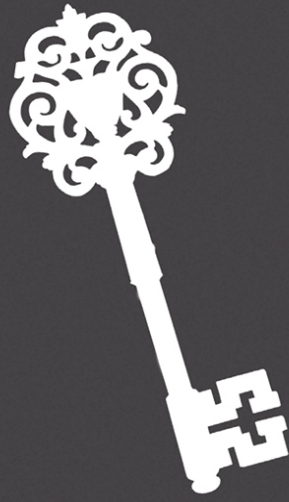
"Bu, oyunun nihayet başladığı anlamına geliyor."

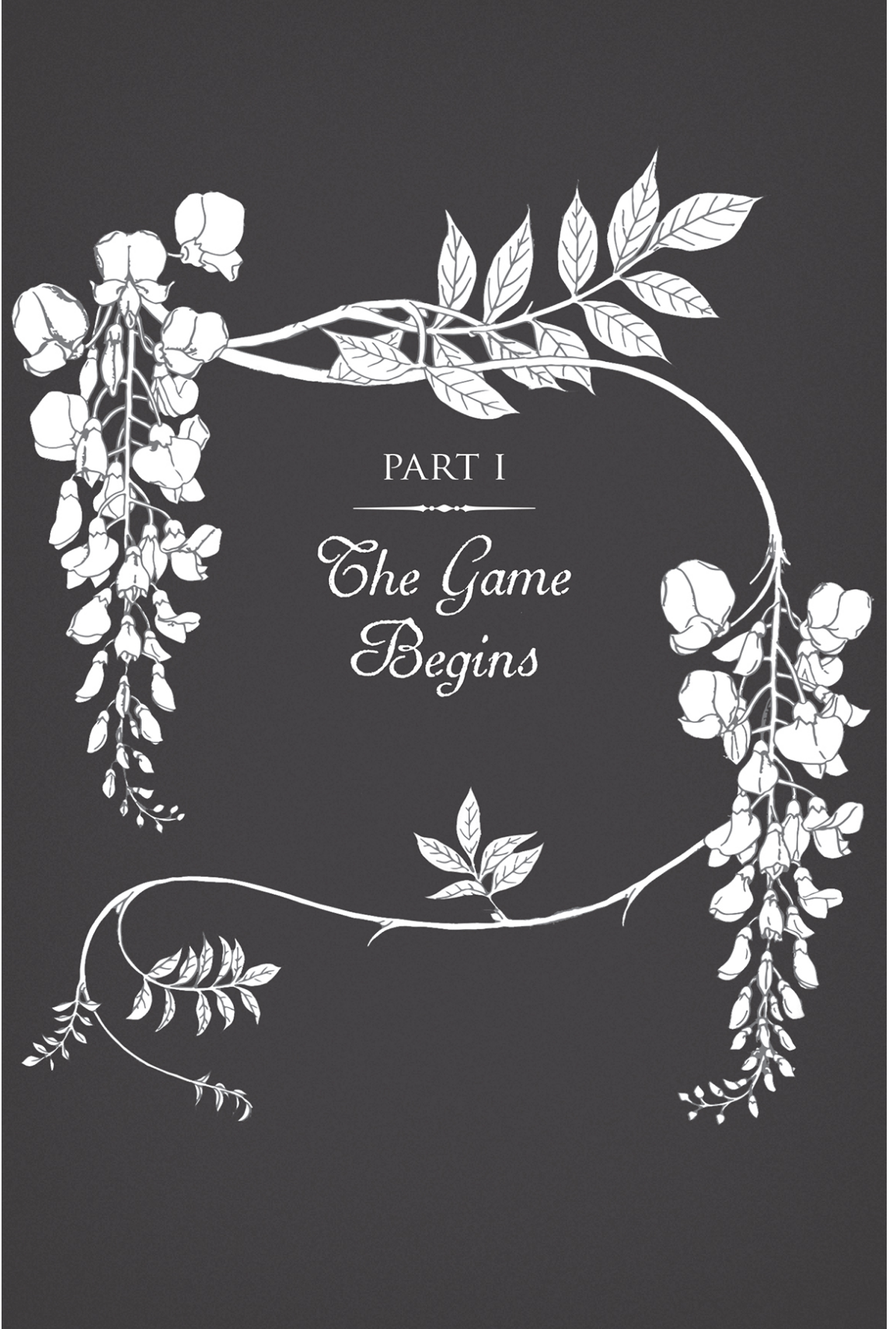
Prens odadan çıkmadan önce yüzünde bir anlık öfke belirdi.

Çok geçmeden Rhanes yalnız kaldı. Ya da belki de yalnız değildi...

Gözlerini kapattı, zihni kararmaya başladı. Hareketsizleşti.

Belki de Prens Kıskançlık aslında hiç orada bulunmamıştı ve belki de Lanetli Taht'ta hiç yanmıyordu.

Davranış Kuralları

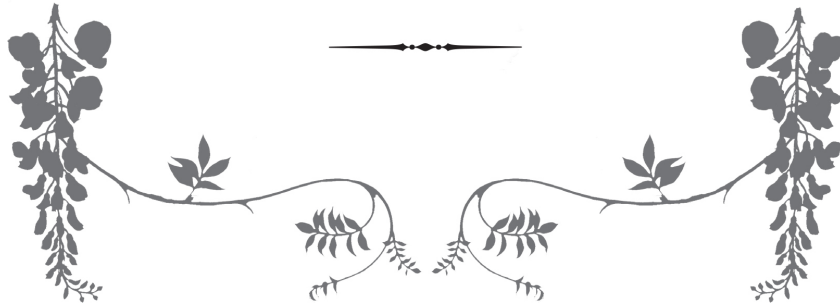
1. İpuçlarınızla doğrudan ilişkili olan oyuncu olmayan kişileri etkilemek için hiçbir sihirli ikna yöntemi kullanılmayacaktır.
2. Her oyuncunun bir sonraki ipucuna geçmek için üç şansı olacak. Üçüncü denemeden sonra başarısızlık diskalifiye anlamına gelir.
3. Diskalifiye cezası, oyun yöneticisi tarafından belirlenecektir ve bu ceza ölüm cezasını da içerebilir ancak bununla sınırlı değildir.
4. Ödül, kazanan kişiye özel olarak belirlenecektir. Herkesin kazanacağı bir şey var.
5. Oyuncular oyun yöneticisi tarafından bizzat seçilmiştir.

Oyuna katılmayı kabul ederek, bir kazanan seçilene kadar oyunun kurallarına uymayı taahhüt etmiş olursunuz.

Bağlanma büyüsünü etkinleştirmek için aşağıdaki çizgiye bir damla kan damlatın.

Etkinleştirildikten sonra, oyun ilerlemenizi takip edecek ve doğrudan Kaos Kralı'na rapor verecektir.

İyi şanslar.

BİR

Bayan Camilla Antonius'un, yakışıklı olanlar da dahil olmak üzere, aptallara karşı çok az sabrı vardı.

Ve altın sarısı saçları, bronz teni ve haylaz gülümsemesiyle Lord Philip Atticus Vexley, her iki alanda da en iyi örneklerden biriydi. Özellikle de onun için bir sahtekarlık daha yapacağını düşünüyorsa.

Camilla, güneş batarken cilalı binicilik çizimleri, bordo kuyruklu ceketi ve dar kesimli deve tüyü pantolonuyla sanat galerisine girdiğinde, tam da bu yüzden geldiğini biliyordu.

Kapanış saati neredeyse gelmişti ve Vexley'nin gözlerindeki gizemli parıltı hiç de hoş karşılanmıyordu; ne arkadaşlıklar ne de sırdaşlardı. Sevgili de değillerdi. Aslında, Camilla onu bir daha asla görmese bile, bu şansını kutlamak için kraliyet ailesine yakışır bir ziyafet verecekti.

"İlginç bir proje üzerinde çalışıyor musunuz, Bayan Antonius?"

"Sadece bir manzara resmi, Lord Vexley."

Bu doğru değildi, ama Vexley bunu bilmeyi hak etmiyordu. Camilla'nın sanatı onun için son derece kişiseldi; annesinin uyarılarından, babasının hikâyelerinden ve dünyayı gerçekten olduğu gibi görmesine yardımcı olan kendi yalnızlığından besleniyordu.

Sanatı çoğu zaman ruhunun çıplak bir yansımasıydı, herkesle paylaşmaktan çekindiği bir parçasıydı.

Neyse ki şövale kapıdan uzağa dönüktü ve Vexley'nin onu görebilmek için etrafından dolaşması gerekecekti. O, kendi skandal dolu şöhreti dışında nadiren herhangi bir şeye bu kadar büyük bir çaba harcardı.

Camilla, şövalesinin yanındaki tabureyi geri itti ve resmini bırakıp, hem

kayıt defteri görevi gören hem de can sıkıcı lordu uzak tutmak için harika bir bölme görevi gören eski meşe masaya doğru hızla ilerledi.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mıydı, yoksa bu akşam sadece sanat eserlerine hayran mı kalıyorsunuz?"

Dikkati, boya lekeleriyle kaplı önlüğüne kaydı. Geldiğinde önlüğünü çıkarmamıştı ve dudaklarının hafifçe büzülmesi, çıkarmasını dilediğini gösteriyordu.

"Utangaç davranma canım. Neden geldiğimi biliyorsun."

"Daha önce de konuştuğumuz gibi, efendim, borç ödendi. Hatta sizin için bir hatıra taşı bile temin ettim. Tek yapmanız gereken o özel anıyı o taşa yüklemek."

Camilla'ya, sözde sihirli taşı satın aldığı karanlık pazar satıcısı böyle söylemişti. Herhangi bir sihir hissi duymamıştı, ancak her şey düşünüldüğünde bu pek de şaşırtıcı değildi. Yine de Vexley taşı kabul etmeyi reddetti.

Camilla'ya şaşkın bir bakış attı; sanki onun istediği bir şeyi reddetmesi, dilediği herhangi bir anıyı silebilen sihirli bir taştan daha akıl almaz bir şeymiş gibi.

Lord Vexley tam anlamıyla bir züppe değildi, ama parayı kesinlikle bir züppe gibi harcıyordu. Bir vikontun ilk doğan oğlu olarak, şımarık otuz yılı boyunca sadece en güzel şeylerin tadını çıkarmıştı.

Dört yıl önce, sahnede bir değil iki aktrisin yer aldığı ve "rezalet ara" olarak adlandırılan bir sırada yaşanan, oldukça skandal bir tiyatro olayının ve sarhoşken sergilenen çok açık bir sevgi gösterisinin ardından, babası onu mirasından mahrum bırakmış ve yerine kardeşini mirasçı ilan etmişti; bu, Waverly Green'in tüm elitlerini şok etmesi gereken cesur bir hamleydi.

Ancak ailesinin büyük şaşkınlığına rağmen, Vexley'nin yaramazlıkları onu en ufak bir şekilde bile rezil etmemişti. Aksine, Green çevresinde bir tür haylaz efsanesi haline gelmişti.

Toplum, özellikle kadınlar için, bozulmaz ahlakı her şeyin üstünde tutardı. Ancak erdemler hiçbir zaman günah kadar çekici olmamıştı. Çay eşliğinde dedikodu yapmak o kadar heyecan verici değildi ve yüksek sosyete ne kadar edepli ve düzgün olduğunu iddia ederse etsin, hepsi iyi bir skandalı severdi, ne kadar müstehcen olursa o kadar iyiydi. Waverly Green'de hiçbir şey birinin gözden düşüşünü izlemek kadar eğlenceli olmamıştı.

Mizah gazetelerinin köşe yazarları artık sık sık Vexley'nin peşinden gidiyor, bir sonraki olası skandalını ilk bildiren olmak için can atıyorlardı. Herkes onun mirasından mahrum bırakıldığını biliyordu, bu yüzden gelir kaynağı şehrin büyük bir bölümünün çözmek istediği giderek büyüyen bir gizem haline gelmişti.

Vexley bunu gülerek geçiştirdi ve akıllı bir kumarbaz olduğunu, akıllı yatırımlar yaptığını iddia etti, ancak insanlar hâlâ onun giderek büyüyen serveti hakkında daha da kötü niyetli hikayeler fısıldamaya devam etti.

Bazı söylentiler onun şeytanla anlaşma yaptığını iddia ederken, diğerleri perilerle bir anlaşmaya vardığını fısıldıyordu. Gerçeğin tamamını yalnızca Camilla biliyordu.

Kendi deyimiyle "Büyük Hata" yüzünden, farkında olmadan kocasının savurgan yaşam tarzını finanse etmiş ve kendisini basının dikkatini çekme tehlikesine atmıştı.

Camilla'nın onun için yaptığı ve sattığı son tablo neredeyse sahtekarlık olarak ortaya çıkacaktı ve eğer koleksiyoncu çok fazla kırmızı şarap içip, tüm lordlar, leydiler ve hatta bir dükün önünde paha biçilmez bir heykelin üzerine işemeseydi ve düşesin o iğrenç pisliğin üzerine bayılmasıyla büyük bir kargaşa yaratmasaydı, Camilla'nın itibarı yerle bir olacaktı.

Bu büyüklükte bir skandal, Waverly Green'in en çok aranan sanat tüccarı olarak zorlukla kazandığı itibarını yerle bir ederdi. Ve karşısında duran bencil alçak—lanet olasıca çekici gülümsemesi ve yeni ütülenmiş takım elbisesiyle—bunu biliyordu ve açıkça umursamıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, canım Camilla—"

"Bayan Antonius," diye düzeltti kibarca.

Camilla'nın gülümsemesi, fırçasını tutuşu kadar sıkıydı neredeyse.

Vexley, ya da içinden ona taktığı adla Vex the Hex, yıllar önce yaptığı o korkunç hata yüzünden ona şantaj yapıyordu ve -sessizliği karşılığında bir anlaşmaya vardıktan sonra- onun adına satmak üzere üç sahte belge tamamladıktan sonra, o anıyı nadir bulunan sihirli taşla silmesi gerekiyordu.

Alçakların ve alçakların sorunu, zerre kadar şereflerinin olmamasıydı.

Şimdiye kadar altı sahte belgeye yaklaşmışlardı ve Camilla'nın buna bir son vermesi gerekiyordu.

Ne kadar yetenekli olursa olsun, eğer birileri yaptıklarını öğrenirse, muhtemel tutuklanma ve idam cezasının yanı sıra, Waverly Green'de bir daha asla resim satamazdı. Ya da Ironwood Krallığı'ndaki çevredeki kasaba

ve köylerin hiçbirinde de satamazdı. Zaten Waverly Green'in dışına pek sık çıkmazdı.

Ironwood Krallığı, at arabasıyla birkaç günde geçilebilen küçük bir ada ülkesiydi, ancak bildiği her şey şehrinde ve şehrin iki saat kuzeyindeki kır malikanesindeydi. Waverly Green'den ayrılmak zorunda kalırsa, Camilla'nın babasının anısını yaşatmak için galerisinin gelişmesiyle ilgili tüm umutları ve hayalleri solup gidecekti.

Vexley gibi erkekler skandallardan ve hiciv sayfalarında yer almaktan zevk alabilirken, kadınlara—özellikle de onun konumundaki kadınlara—aynı statü tanınmıyordu. Camilla, küratörlüğünü yaptığı sanat eserlerini skandal yaratacak şekillerde sergilemekle, kendisi asla eleştirilerin hedefi olmamak arasında ince bir denge kurmak zorundaydı.

Camilla, babasının en ünlü tablosuyla yaşadığı kişisel deneyim sayesinde, yüksek sosyetenin biraz drama ve iyi bir gösteriyi sevdiğini erken yaşta öğrenmişti; bu durum, hiciv dergilerinin ve karikatürlerin hızla artan popüleritesiyle de kanıtlanıyordu.

Neyse ki, şimdilik toplum onun eşsiz sergileri hakkında konuşmayı bırakamıyordu. Camilla, Vexley'e karşı korkunç bir şiddet eylemi gerçekleştirmediği sürece, galerisini ve adını, başkalarını kısa süreli bir salon eğlencesi için yerle bir etmekten başka bir şey sevmeyen daha kötü niyetli dedikoduculardan uzak tutmak için neredeyse her şeyi yapardı.

Sık sık dedikodu sayfalarını okurdu, neyin tehlikede olduğunu hatırlamak, toplumdaki parlak itibarını korumak ve aynı zamanda bir galeri sahibi olarak saygı kazanmak için ne kadar dikkatli davranması gerektiğine dair sürekli bir uyarı almak için. Babasının galerisini devralmasına tahammül etmişlerdi çünkü Pierre'i ve onun alışılmadık doğasını seviyorlardı. Ama dedikoducuların leş yiyen akbabalar gibi bekleyip, ziyafet çekmeyi umduklarını biliyordu.

Camilla'nın asıl umudu, bir gün sadece kendi resimleriyle insanları galerisine çekmekti ve itibarı herhangi bir şekilde zedelenirse bu asla gerçekleşmeyecekti.

Pencereden hızlıca bir göz attı, Vexley'nin şu anki yerini haber yapmak için bekleyen köşe yazarlarının olmamasına rahatlamıştı. Sanat Meleği ve Şeytani Sapık'ı yalnız başlarına eğlenirken bulurlarsa, olumsuz manşetlerin nasıl olacağını şimdiden hayal edebiliyordu.

“Artık o diğer konuda size yardımcı olamam,” dedi Camilla sessizce.

Vexley'nin onu etkileme yönündeki cılız girişimlerine devam etmesine fırsat vermeden, “Eğer özel bir çalışma sipariş etmek isterseniz,” diye ekledi, “memnuniyetle—”

"Yapamam ve yapmayacağım son derece farklı şeylerdir, Bayan Antonius."

Onun kibirli ve küçümseyici tavrına öfkelenildi. Sanki ikisi arasındaki farktan habersizmiş ve adam ona dünyayı sarsacak bir haber vermiş gibiydi.

Vexley, buz mavisi bakışlarını kadının yüzünde gezdirdi ve dudaklarını nezaket sınırlarını aşacak kadar uzun süre hayranlıkla inceledi. Dikkatini serin gümüş rengi buklelerine, zarifçe kalkık burnuna ve doğal altın rengi tenine çevirdi.

Camilla'nın derin gümüş rengi gözleri her zaman talipleri kendine çekmiştir ve şu anda Lord Vexley de bu gözlere adeta büyülenmişti.

Onun şu an kendisine yönelttiği yarı kapalı, davetkar bakışların birkaç dul kadını ve hatta kocası olmayan bazı kadınları bile baştan çıkardığına dair söylentiler duymuştu.

Lord Philip Vexley pişmanlık duymayan bir çapkındı ve söylentilere göre, sorunlu ağzı, birini ipek çarşaflarının arasına aldığı anda oldukça hoşuna gidiyordu. Camilla'nın yatak odasına hiç girmemişti, Camilla da onu oraya asla davet etmezdi.

Şantajın, tutkuya dair her türlü düşünceyi bastırdığını fark etti.

“Yanılıyorsam düzeltin,” diye mırıldandı, Camilla’nın o küçümseyici tonu takındığı her an kulaklarından çıkan buharı neredeyse hiç umursamadan. “İşi reddedecek durumda değilsiniz, değil mi? Bana sattığınız o meşhur küçük tablo hakkında sahip olduğum bilgilerle birlikte. Hatırlıyorsunuz değil mi? Hâlâ bende duruyor.”

Camilla, sessiz odaya göz gezdirerek, "Vexley," diye uyardı.

Hiçbir köşe yazarı gelmemişti ve hafta ortası olduğu ve kapanış saatine yaklaşıldığı için galeri şükürler olsun ki boştu. Kısıtlı bütçesi nedeniyle bu sabah asistanını işten çıkarmak zorunda kalmıştı, bu da kalbini kırmıştı. Ve şimdi fırsatçı düzenbaz ona yaklaştıkça durum daha da korkunç bir hal alıyordu.

"Aslında o kadar güzel bir tablo ki, onu gözlerden saklamak zorunda kaldım," diye devam etti, sanki bir sır paylaşacakmış gibi kalçasını büyük masaya yaslayarak. "Kimse benden çalmaya kalkışmasın diye."

Ünlü tablo bir sahtekarlıktı, yaratmak istediği ilk ve son tabloydu. İki yıl

önce—ve Camilla'nın annesinin onları terk etmesinden neredeyse sekiz yıl sonra—babası aniden gizemli bir hastalığa yakalanmış ve artık çalışamaz hale gelmişti.

Camilla, onu kurtarmak için umutsuzca kasalarını boşaltmıştı ve bunu tekrar yapardı. Evlerine birkaç doktor çağırılmış, hatta hastalığının bu dünyadan olmadığını düşünerek sihirli bir iksir arayışıyla yasak karanlık pazara bile girmişti.

Ölümle mücadele etme girişimlerinin hepsi boşuna olmuştu.

Camilla reşit olmadan önceki baharın güneşli bir sabahında annesinin ortadan kaybolması onu çok üzmüştü, ama babasının ölümü kalbini gerçekten paramparça etmişti.

Pierre, sanatçı olarak ruhunun her parçasını izleyicileriyle paylaşan, baba olarak da Camilla'yı en sevdiği sihir ve macera öyküleriyle, Demir Orman Krallığı'nın çok ötesindeki karanlık diyarlarla büyüten korkusuz bir insandı. Camilla hâlâ babasının ona öğrettiklerinin hepsine layık olamadığı konusunda endişeleniyordu.

Kocasının ölümünden sonra, sadece para toplamak için sahte tabloyu yapmıştı. Sahtekar olmaktan nefret ediyordu, başka her şeyi denemeyi düşünmüştü, ama hem şehirdeki evleri hem de galerisi, tüm mücevherlerini ve gümüşlerini rehin verdikten ve kırsaldaki malikanelerini personelin ve bahçıvanın maaşlarını zar zor karşılayacak bir fiyata kiraya verdikten sonra bile, alacaklılar tarafından elinden alınmak üzereydi. Camilla'nın satacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Sanat eserleri veya bedeni hariç.

Ya da rehin vermeye gönlü el vermeye cesaret edemediği tek şey. Ve bu duygusallık, onu birçok yönden rahatsız etmeye başlamıştı.

Bir şekilde, tamamen şaşırtıcı olmasa da, Vexley hem kurnaz hem de akıllı başında davranarak sahte tablo ile gerçek tablo arasındaki ufak farkı fark etmiş ve onu kandırmaya çalıştığı için öfkelenmek yerine, hemen onun yeteneğinden faydalanmak için bir plan kurmuştu. Şimdi istediği iş dürüst bir iş değildi.

Üstelik onun hizmetleri için de para ödemeyecekti.

Camilla, kasıklarına diz atma isteğini bastırdı ve yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirdi.

"Sizin gibi bir beyefendinin sözünde durduğu bilinir, efendim. Anlaştık ve ben fazlasıyla ödeme yaptım. Hatıra taşını getireyim mi?"

Vexley başını geriye atıp kahkaha attı; sesi samimiydi ama tam da bu

yüzden bir şekilde rahatsız ediciydi. Onu eğlenceli bulmuştu. Harika.

“Sevgilim, ya sana evlenme teklif etsem? O zaman kocanı memnun etmeye daha mı çok meyilli olurdun? Elbette başımızın üstünde bir çatı ve karnımızda güzel yemeklerle rahat bir hayat sürmemizi isterdin.”

Şimdi de Camilla'nın gülme sırasıydı. Evlilik. Laneti kızdırmak için. Ve bununla birlikte ömür boyu kölelik, sonsuza dek hilekâr ve yalancı olmak. Bir de gizli tutmayacağı bir sürü sevgilisi ve tüm çevrenin onu tam bir aptal sanması.

Adam kaşlarını kaldırarak onu şüpheyile süzdü ve kadın onun şaka yapmadığını anladı.

Camilla boğazını temizledi, darbeyi yumuşatacak en diplomatik cevabı arıyordu. Onların dünyasındaki ayrıcalıklı erkekler, kaprislerinin ve isteklerinin reddedilmesine iyi bakmazlardı ve Camilla ondan nefret etse de, o lanetli anıyı silip onu özgür bırakana kadar onun gözünde iyi bir konumda kalması gerekiyordu.

"Maalesef, efendim, evlenmek için uygun bir niyetim yok. Galerim beni oldukça meşgul ediyor ve—"

"Sevgili kızım, sen galerine devam et. Senin yeteneğin ve benim bağlantılarımla, her yıl Kraliyet ailesinden daha fazla altın kazanabiliriz."

"Az kalsın yakalanıyorduk!" diye tısladı. "Asılırsak para da olmayacak."

"Çok fazla endişeleniyorsun."

Vexley bu son derece önemli ayrıntıyı sanki hiç önemli değilmiş gibi geçiştirdi.

"Ve bir daha böyle bir korku yaşanmayacak. Harrington'ın o parçaya zaten sahip olduğunu duymamıştım. Onu, orijinalinin sahte, Walters'inkinin ise orijinal olduğuna ikna etmek oldukça kolaydı, değil mi? Söylediğim gibi bana teslim etti. Zaten," diye devam etti Vexley, "karımı sorgulayacak birinin olacağına gerçekten inanıyor musunuz? Eğer sorgulasalar bile, gardırobunuzu birkaç dekolte elbiseyle güncellememiz yeterli olur ve bundan sonra ne söylediğinize veya sattığınıza pek aldırmazlar, canım. Emin olun, dikkatleri tamamen dağılır. Boyunuz itibarıyla göğüsleriniz oldukça etkileyici. Bunu kesinlikle kullanabilir, avantajımıza çevirebiliriz."

"BEN—"

Camilla ne yapacağını bilemiyordu. Vexley, onun zihninin göz ardı edilip, planlarını ilerletmek için bedeninin incelenmesinden memnun olacağından tamamen emindi.

Bu, kendisinin hiçbir şekilde dahil olmak istemediği bir plan.

Evlilik konusunda ısrar ederse, bu gerçek bir probleme dönüşebilir.

Aslında, yalnız oldukları ve adamın kadının kişisel alanına girdiği göz önüne alındığında, durum neredeyse bir skandala dönüşmek üzereydi.

Camilla, bir işletme sahibi olsa bile, tam olarak orta sınıf sayılmazdı. Babası, ne kadar eksantrik olsa da, soylu ve unvan sahibiydi. Mirasının neredeyse tamamını babasını kurtarmaya harcamıştı, bu yüzden kazançları evini ve çalışanlarını geçindirmek için çok önemliydi. Babası, nesiller boyu çalışanlarına bakmaktan ne kadar gurur duyduğunu söylerdi. Kimseyi işten çıkarmak zorunda kalarak hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Vexley'nin yapması gereken tek şey, masanın kendi tarafına geçip, hoş olmayan bir şey oluyormuş izlenimi vermektir; eğer bir köşe yazarı pencereden olanları görüp haber yapsaydı, Camilla'nın hayatı ve elde etmek için çok çalıştığı her şey tamamen mahvolacaktı.

Buz gibi bir korku hissi omurgasından aşağı doğru süzüldü.

Karşısında duran lordun şantaj konusunda hiçbir çekincesi yoktu ve onu evliliğe zorlayacak kadar çaresiz olabilirdi. O zaman da hayatının geri kalanında onun piyonu olacaktı.

Vexley aniden çıplak eline uzandı ve parmak boğumlarına masum bir öpücük kondurdu; soğuk dudakları, zevk sandığı hafif bir tiksinti titremesine neden oldu. Göz bebekleri büyüdü, ağzı yukarı doğru kıvrıldı. Baştan çıkarma yeteneğine fazlasıyla güveniyordu.

“Görünüşe göre cazibeme kapılmışsınız. Bu konuyu başka bir zaman ele alalım. İki gece sonra, en son edindiğim hazineyi sergilemek için görkemli bir akşam yemeği partisi veriyorum; yakında davetiye bekleyin.”

Kadın makul bir ret bahanesi bulamadan, Vexley cilalı topuklarının üzerinde arkasını dönüp salondan ayrıldı.

Başının üstünden gelen çan sesi, gerçekten orada olduğunun ve bunun berbat bir kâbus olmadığının tek göstergesiydi.

Onu Leydi Camilla Vexley yapmak istedi. Tanrı onu korusun.

O dehşeti aklından uzaklaştırdı ve saate baktı. Neyse ki, en yakın arkadaşı Lady Katherine Edwards ve Camilla'nın çok sevdiği kedisi Bunny ile haftalık akşam yemeği vakti yaklaşıyordu; Katherine, Camilla galeride çalışırken Bunny'ye bakıyordu.

Kitty, Camilla'nın en karanlık saatlerinde yanında olmuş, yol gösterici bir ışık ve Camilla'nın toplumdaki yerini savunan, maddi zorluklarına

rağmen Camilla'nın tüm balolara ve sosyal etkinliklere katılmasını sağlayan bir destekçi olmuştu. Sadece gerektiğinde Camilla'ya refakat etmekle kalmamış, Camilla'nın tanıdığı en gerçek dostu olmuştu ve Camilla ona birçok yönden minnettardı. Kitty olmasaydı, Camilla'nın başına ne geleceğinden emin değildi.

Kapanıştan önceki son yarım saati geçirmek için Camilla tekrar resmine döndü. Vexley'nin saçma teklifini unutmak için tam da yapması gereken şey, kendini yaratım sürecine kaptırmaktı.

Rüyalarında defalarca gördüğü, kışın tüm sert ve ölümcül güzelliğiyle hüküm sürdüğü bir dünyayı resmetmeye çalışıyordu.

Camilla tam şövaesinin başına dönmüş, fırçasını eline almış ve oturmuşken kapının zili tekrar çaldı. Bu sefer fırçasını neredeyse ikiye ayıracaktı.

Nasıl olur da geri dönüp onu tekrar zorlayabilir?

Gözlerini kapattı ve içinden gizli bir güç kaynağının ortaya çıkıp onu cinayet işlemekten kurtarması için dua etti. Yirmi sekiz yaşında, o entrikacı, kibirli çapkını orada boğarak öldürmek için ne bir hücreye kapatılacak ne de başı kesilecek kadar gençti.

"Verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim," dedi şövaesinin arkasından gözlerini ayırmadan, "ama efendim, koca arayışında değilim. Lütfen gidin."

Bir anlık sessizlik geçti. Şanslıysa, Vexley ses tonundaki sertlikten rahatsız olur ve hemen geri dönüp dünyanın ucundaki uzak bir şehre giderdi.

"Şey, bu büyük bir rahatlama, çünkü ben bir eş değil, bir tablo istiyorum."

Derin, gürleyen ses, Camilla'yı hemen oturduğu yerden kalkmaya ve sesin kime ait olduğunu görmek için dudaklarını şaşkınlıkla aralamaya itti.

Kapının hemen iç tarafında duran adam kesinlikle Vexley değildi.

Bir an için Camilla, dikkati karanlık yabancıya kayınca konuşma yeteneğini adeta kaybetti.

Bu adam uzun boyluydu, saçları siyahtı ve titrek mum ışığında hafif bir kahverengi tonu vardı; vücut yapısı ince olmasına rağmen, galerinin içine doğru ilerledikçe vücudunun kaslı olduğunu fark etti, kıyafetleri de kas hatlarını ortaya çıkaracak şekilde dikilmişti.

Hareket etmedi, sadece sinsice dolaştı.

Camilla içgüdüsel olarak bir jaguarın yanında olduğunu hissetti; yaklaşp ısırmaya hazır hale gelse bile insanı büyüleyen, zarif, en üst düzey bir yırtıcı hayvan.

Gözleri, eşsiz ve güzel bir zümrüt yeşili tonundaydı ve sanki onun düşüncelerinin nereye gittiğini biliyormuş gibi parıldıyordu; dişlerini onun tenine geçirme fikrinden de oldukça keyif alıyordu.

Bunu zevk için mi yoksa biraz acı çektirmek için mi yapacağını Camilla hemen anlayamadı. Ancak gözlerindeki kötücül parıltıya bakılırsa, ikincisini tercih ederdi. Bu da onun oldukça tehlikeli olduğunu gösteriyordu, yine de ona doğru yaklaşırken, sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi bakışları onu tembelce süzerken kalbi korkudan çarpıyordu.

Bu adam etrafındaki her alanı, hatta Camilla'nın dikkatini bile kontrol ediyordu. Camilla, istese bile gözlerini ondan ayıramayacağını fark etti. Gerçi çok da çaba göstermiyordu.

O sadece yakışıklı değildi, çarpıcıydı; yüzü, ince zıtlıkların bir örneğiydi ve bu da parmaklarını, yüzünün sert, keskin hatlarını, dudaklarının yumuşak kıvrımlarını ve bronz teninde öne çıkan mücevher tonundaki gözlerini resmetme, o şeytani parıltıyı tuval üzerine sonsuza dek yakalama arzusuyla seğırtti.

Onun güzelliğı, asil bir dokunuşla harmanlanmış soğuk bir acımasızlıktı. Sizi yere sererken bile hayranlık uyandıracak şekilde cilalanmış bir bıçak gibiydi. Camilla'nın hayal ettiğı gibi, soylu kadınlar arasında büyük yankı uyandıracak harika bir portre olurdu.

Evlilik hakkında söyledikleri yüzünden yanakları kızardı ve odanın yeterince aydınlık olmamasını, onun bunu fark etmemesini umdu.

Dudaklarının kenarında hafif bir neşe belirdi, bu da onun gerçekten de kadının mahcup olduğunu fark ettiğini gösteriyordu.

Centilmen biri olsaydı, yorum yapmadan geçiştirirdi.

"Sanırım siz Bayan Camilla Elise Antonius'sunuz."

Onun ikinci adını bilmesi ona tuhaf gelmişti, ama adam yine de sessiz bir yoğunlukla görünüşünü incelediğinde, neredeyse hiçbir şey anlayamadı.

Daha önce hiç kimse ona böylesine tek bir odakla bakmamıştı; sanki o hem en muhteşem cevap hem de son derece kafa karıştıracı bir bilmeceyi bir arada barındırıyordu.

"Doğru efendim. Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, sonunda aklı başına gelerek.

“Sipariş etmek istediğim bir eserin detaylarını görüşmek için geldim,” diye başladı, sesi sıcak bal gibi kadının üzerinde eriyordu, “ama şimdi siz de ilgimi çektiniz, Bayan Antonius. Tüm müşterilerinizi böyle mi karşılıyorsunuz yoksa sadece inanılmaz yakışıklı bulduklarınızı mı?”

Sadece tahammül edemediğim kişiler, diye düşündü içinden, ilk başta hissettiği büyü kırılırken.

Camilla, onun kibirli davranışları hakkında dışarıdan yorum yapmamak için dilini ısırды.

Yanılmıştı. O bir jaguar değil, bir kurtmuş.

Bu da demek oluyordu ki, o da bu akşam kurtulması gereken, kendini beğenmiş, aristokrat köpeklerden sadece bir tanesiydi.

"Bunlar belirtilen özellikler mi?" diye sordu, elinde tuttuğu avcı yeşili renkteki yeni parşömen kağıdını işaret ederek.

Sesi dışarıdaki sonbahar havası kadar soğuktu, ama beyefendi hiç de rahatsız olmuş gibi görünmedi. Aksine, o geçilmez, mücevher gibi gözlerinde bir merak kıvılcımı parladı.

Masasının yanında durduğu yerden hiç kıpırdamadan, sessizce parşömeni onun için yukarı kaldırdı.

Camilla tereddüt etti. Adam onu kendisine gelmeye zorluyordu.

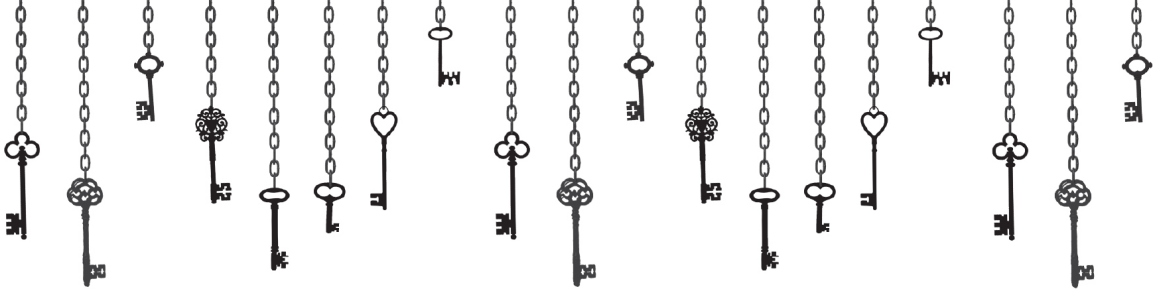
Bu ya ona güvenilebileceğinin ince bir göstergesiydi ya da onun üzerinde kendi iradesini kurmak için hesaplanmış bir hamleydi. Ağzının tehlikeli kıvrımı ve gözlerindeki soğuk hesap göz önüne alındığında, her şey güçle ilgiliydi.

Burada, kontrolü ele geçirmek isteyen bir adam duruyordu. Camilla onu haddini bildirmek için dışarı atmayı düşündü ve adamın kurt gibi gülümsemesi daha da genişledi, bakışları sessizce alaycıydı.

“Evlenme teklifi etmekten çok farklı olarak, bunun oldukça basit bir istek olduğunu göreceksin.” Dikkatini ondan hiç ayırmadı. “Gel. Kendin gör.”

Koyun kılığına girmiş kurt şöyle dedi.

Camilla, bu adamın istediği herhangi bir şeyin kolay olacağından çok şüphe duyuyordu, yine de onun yanına gitmeyi başardı. Ne istediğini ne kadar çabuk öğrenirse, o karanlık, gizemli heriften o kadar çabuk kurtulabilir ve ondan -ve o şeytani sırtışından- sonsuza dek arınabilirdi.

İKİ

Kıskançlık Prensi'ni stratejik bir hamle yapmaktan daha çok memnun eden çok az şey vardı.

Neyse ki, parşömeni masaya koyup, kağıdın çiziklerle dolu tahtaya takılmamasına dikkat ederek eski masanın üzerinde kaydırırken, bugün işte böyle muhteşem bir gündü. İkinci ipucunun kilidini açmaya bir adım daha yaklaşmıştı.

Waverly Green'de kısaca gözlemlediği kadarıyla, bu bölgedeki dişiler erkekleri memnun etmek üzere eğitilmişlerdi. Bayan Antonius'un resmi hafta sonuna kadar tamamlayacağından hiç şüphesi yoktu. Tek yapması gereken içeri girip odayı kontrol altına almaktı ve Bayan Antonius onun isteklerini yerine getirecekti.

Karşısında duran kadın, okurken gümüş rengi gözlerini kıstı, dolgun dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Utanç duygusu hızla yerini sinire bırakmıştı.

Teninde karıncalanma hissi vardı, tam olarak öfkenin bıçak saplanması gibi değildi ama yeterince çabayla Camilla'nın o noktaya ulaşacağından emindi. Ve bu, kardeşi Öfke'nin tercih ettiği günah olduğu için, Kıskançlık Camilla'nın öfkesini körüklemek istemiyordu.

“Gördün mü?” diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde kayıtsızdı, oysa içten içe hiç de öyle hissetmiyordu. Sanatçı notuna ne kadar uzun süre bakarsa, kalbi o kadar hızlı atmaya başladı. Tepkisi hayal ettiği gibi değildi.

Sonunda başını kaldırdığında, adam ona en günahkar gülümsemelerinden birini sundu.

Hiç de etkilenmemiş bir şekilde kaşını kaldırdı.

Pekala, o zaman. Doğrudan konuya girecekti.

“Söz verdiğim gibi, oldukça basit bir isteğim var, Bayan Antonius. Bir taht resmi istiyorum. Bir tarafı tertemiz ve göz kamaştırıcı, diğer tarafı ise alevlerle parıldayan bir taht. Eğer bu işte başarılı olursanız, bir tane daha sipariş edeceğim.”

Minyon sanatçı, kağıt parçasını dikkatlice geri verdi, ardından sanki kağıt onu çok kızdırmış gibi ellerini iş önlüğünün önünden sildi.

Beklenmedik hareket karşısında bakışları keskinleşti, eli aynı anda ceketinin altına her zaman bağladığı zümrüt işlemeli hançere doğru uzandı.

Öfke savaşın generaliydi, ama Kıskançlık da bir silahı aynı kolaylıkla kullanabiliyordu ve ani hareketleri, potansiyel bir düşman ne kadar sıradan görünürse görünsün, içindeki savaşçıyı alarma geçiriyordu.

Bayan Antonius aynı hareketi tekrarladı ve Envy kendini gevşetmeye ve Camilla'yı gerçekten incelemeye zorladı; parıldayan gümüş saçları ve eşsiz gözleriyle Camilla'nın görünüşünde sıradan hiçbir şey olmadığını fark etti.

Aslında, onu daha yakından inceledikçe, ağzının kalbe benzediğini fark etmeden edemedi ve eğer onu resmetmeyi düşünseydi, tuvaline tam olarak bu şekli yansıttı. Hem üst hem de alt dudakların nazik kıvrımları ve hatları harika bir denge içindeydi, dudaklarındaki aşk tanrısının yayı ise mükemmelliğin bir örneğiydi.

Dikkatini çektiğinin farkında olmayan Camilla, kıyafetleriyle uğraşırken alt dudağını dişleriyle tırmaladı.

O dudaklar dolgun, baştan çıkarıcıydı; bakışlarını üzerinde gezdiriyor ve aklını türlü türlü kötü fikirlerle dolduruyordu. Daha önce de zayıflayan kortuna, oyuna ve lanete o kadar odaklanmıştı ki başka hiçbir şeyi düşünmemişti.

Günaha ve ayartmaya kapılmıştı ve görünüşe göre ikisini de çok uzun zamandır ihmal etmişti.

Kardeşi Lust bundan memnun olurdu.

Kıskançlık, aklının gitmeyi reddettiği yollara sapmasını anında engelledi ve Camilla'nın kaba dokuma iş kıyafetine hafifçe irkilmesini, ardından belindeki ipleri çözmesini, boya lekeli önlüğü hemen çıkarıp masanın altına saklamasını izledi.

Ona soğuk bir bakış attı.

“İşe ne zaman başlayabilirsiniz? Bu oldukça acil bir durum, Bayan Antonius.”

"Özür dilerim ama sanırım adınızı duymadım, Tanrım..."

Zeki bir kadındı, sorgulaması incelikliydi. Giydiği şık takım elbiseden ve zarif, kültürlü konuşma tarzından, onun soylu bir aileden geldiğini zaten anlamıştı.

Oysa bilmiyordu ki o insan değildi ve sıradan bir lord da değildi; Cehennemin yedi yönetici prensinden biriydi.

Bazı ölümlü alemlerde Kötüler olarak biliniyorlardı; bu ismi, yüzyıllarca günah dolu oyunlar ve sefahat yoluyla bu lakabı mükemmelleştirdikten sonra kazanmışlardı.

Şimdi de böyle bir oyun oynuyordu; ancak bu seferki bahisler, daha önce oynadığı oyunlar arasında en yüksek seviyedeydi.

"Lord Ashford Synton. Ama beni en iyi tanıyanlar bana kısaca Syn derler."

Elbette bu bir yalandı, ama artık bunu yapabildiği için bu, anlatacağı birçok yalanın ilki olacaktı.

"Pekâlâ, Lord Synton," dedi, kendisinin onun tanıdıklarından biri olmadığını açıkça belirtmek için tam soyadını kullanarak, "bu görevi reddetmek zorundayım, ancak başka bir görevi değerlendirmekten memnuniyet duyarım."

"Bağışlamak?"

Envy'nin gözleri kısıldı. Bu görüşmenin nasıl sonuçlanabileceğini düşündüğü tüm olasılıklar arasında, onun desteğini reddedeceğini hiç hayal etmemişti.

Bir sonraki ipucunu çözmek için o tabloya ihtiyacı vardı.

Ve taht odasında yaşanan önceki ipucuna göre, onu yaratanın o olması gerekiyordu. Lilac'ın çözdüğü aynı yalan Camilla Elise'di. Neden onun olması gerektiğini hala tam olarak çözememişti, ama bu gizeme yakında bir cevap bulacaktı.

Envy'nin casusları şu anda sanatçı hakkında bulabildikleri her şeyi ortaya çıkarıyorlardı ve sanatçının sahip olduğu sırlar ondan uzun süre gizli kalmayacaktı.

Haftanın sonuna kadar, Kıskançlık Bayan Antonius'un değer verdiği her günahı, kötü alışkanlığı veya erdemi öğrenecek ve sonra bu bilgiyi sonuna kadar sömürecekti. Herkesin bir isteği vardı ve Kıskançlık, Bayan Antonius'un talep ettiği her bedeli seve seve ödeyecekti.

Camilla kağıda başıyla onay verdi.

"Bunu sizin için boyayacak başka birini bulmanız gerekecek efendim."

“Bu olmaz. Siz en iyisisiniz, bu yüzden buraya geldim...”

Galeriye şöyle bir göz attı. Dışarıdaki ahşap tabela, rüzgarda hoş bir şekilde sallanarak "WISTERIA WAY" (Sarmaşık Yolu) yazıyordu. Elle boyanmış, zarif ve son derece büyüleyiciydi.

Dış cephesi, girişin üzerinde sarkan yemyeşil mor salkımlarla süslü, sade bir taş evdi. Taşra kırsalının, hareketli sanat bölgesinin kalbine getirilip, iki büyük ve daha az davetkar bina arasına sıkıştırılmış hali gibi, insanın hayal edebileceği türden şirin bir yapıydı.

İçerisi, sırların fısıldandığı ve gizli toplantıların yapıldığı karanlık bir odaya benziyordu.

Geniş tahta zeminlerin üzerine koyu renk halılar serilmişti ve duvarlar koyu avcı yeşili brokar kumaşla kaplanmıştı. Her türlü teknikle yapılmış resimler ve eskizler yaldızlı çerçevelerde asılı dururken, heykeller ve figürler karanlık köşelerde nöbet tutuyordu.

Mum ışığında resim yaptığı nişin içindeki minik yuvarlak masanın üzerinde, akla gelebilecek her boyutta ve şekilde kullanılmış boya fırçalarıyla dolu çok sayıda kap vardı; suyun kenarı ise atılmış boyaların bataklık gibi bir yığınıydı.

Tuvali kapıya dönük değildi, bu da onun ne üzerinde çalıştığını merak etmesine neden oldu. Galerideki diğer her şey titizlikle düzenlenmişti ve sanat eserlerini en iyi şekilde sergiliyordu. Her şey son derece ilgi çekiciydi. Ve tam olarak beklediği gibi değildi.

Tıpkı karşısında duran kadın gibi; kadın da, kendisinin az önce kadının galerisini incelediği kadar dikkatle onu inceliyordu.

"Lord Synton, sizi daha önce hiçbir sosyal etkinlikte görmedim veya adınızdan bahsedildiğini duymadım. Ziyarete mi geldiniz?"

İçine hafif bir rahatsızlık çöktü. Neredeyse iki haftadır bu sıradan şehirdeydi, tüm lanet olası şehre tepeden bakan eski bir malikaneyi yavaş yavaş restore ediyordu. Elbette gelişinden haberdar olmuştu. Zoraki bir gülümseme takındı.

"Şimdilik, süresiz olarak burada kalıyorum, Bayan Antonius."

Gerçeğe çok yakındı. Kıskançlık her şeye hazırlıklıydı; belki Bayan Antonius'un Lanetli Taht'ı boyaması beklenenden daha uzun sürecekti ya da şu ipucu onu burada tutacaktı.

Elbette, gözlem yapabileceği bir üsse de ihtiyacı vardı; eğer oyun onu buraya getirdiyse, diğer oyuncular da yakında onu takip edebilirlerdi. Ya da

daha kötüsü, çoktan gelmiş olabilirlerdi.

“Pekâlâ, hoş geldiniz. Size yardımcı olabilecek başka birine yönlendirmekten memnuniyet duyarım.”

Envy, kadının duygularında hafif bir değişiklik olduğunu fark etti. Kadının rahatsızlığını hâlâ apaçık hissedebilse de, yükselen bir sabırsızlık da hissetti.

Kimsenin onunla vakit geçirmekten rahatsız olabileceğini aklına sığdıramıyordu.

Belki de Camilla'yı etkilemek için kardeşinin saçma planını dinlemeliydi. Eğer onunla flört etseydi, Camilla onu bu kadar kesin bir şekilde reddedemezdi.

Kıskançlık sessizce içten içe kaynıyordu. Çoğu insanın onun türüne karşı tepkisi oldukça farklıydı. Şeytan prenslerinin, aşıkları kendine çeken belirli bir karanlık karizması vardı; bazıları bunun günahları kontrol etme güçlerinden kaynaklandığına inanıyordu. Onun, kendisinin neredeyse hiç çaba sarf etmeden ona kapılacağından emindi.

Sesindeki küçümsemeyi gizlemeye çalıştı.

"Ödeme meselesi mi?" diye sordu. "Fiyatınızı söyleyin."

"Sizi temin ederim ki bunun parayla hiçbir ilgisi yok efendim."

Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırdı. Envy, bu kadar yüksek ücretli bir işi geri çevirecek durumda olmadığını çok iyi biliyordu.

“Başka yardımcı olabileceğim bir şey var mı, yoksa yolunuza devam mı edeceksiniz?” diye sordu. “Üzgünüm, galeri kapanıyor, bu yüzden talihsiz bir zamanda geldiniz.”

"Belki."

Kıskançlık, onun huzursuz ruh halini etkilemek için günahının bir kısmını kullanıp kullanmamayı düşündü ama vazgeçti. Peri oyunları zordu. Oyuncular kazanmak için sihir kullanamazlardı. Bu, oyun alanını eşit tutar, ölümsüzleri sıradan insanlara indirgerdi. Kıskançlık, bu zorluğun ne kadar heyecan verici olduğunu itiraf etmektense yanıp kül olurdu. Ama bunlar olağan şartlar değildi.

Bu oyunda ilerleyebilmesi için Camilla'nın resmi boyamayı özgürce seçmesi gerekiyordu.

Ve bunu yakında yapması gerekecek.

"İşimi neden reddettiğinizi sorabilir miyim?" diye sordu, ses tonunu nazik tutmaya özen göstererek.

“Elbette.” Gülümsemesi, kalçasında saklı hançer kadar keskindi. “Büyülenmiş hiçbir nesneyi resmetmeyi reddediyorum. Ve eğer yanıyorsam düzeltin efendim, ama Büyülü Taht en güçlülerinden biri.”

Kıskançlık onu yeni bir gözle değerlendirdi. "Senin gibi bir kadın büyülü nesneler hakkında ne bilir ki?"

"Böyle bir şeye bulaşmayı reddetmek için yeterli."

Sonunda Bayan Antonius masasının arkasından çıktı, yanından hızla geçerek kapıya doğru ilerledi ve eldivensiz elini kristal kapı koluna koydu. Boya lekeleri teninde rengarenk çiller takımyıldızı gibi duruyordu.

“Belki de Silverthorne Lane'deki karanlık pazarı ziyaret etmelisiniz. Oradakiler o sanat dalı hakkında benden çok daha fazla şey biliyorlardır.”

Bunun üzerine kapıyı hızla açtı, zil kesin bir şekilde çaldı. Kıskançlık Prensi, derhal görevden alınıyordu.

Önündeki küçük şeytani yaratığa gözlerini kırıştırdı ve yaratık da ona daha da tatlı bir şekilde gülümsedi.

“Acele etseniz iyi olur efendim.” Kararan gökyüzüne baktı, gümüş rengi gözleri fırtına bulutlarına karşı şimşek çakmaları gibiydi. Güzel bir felaket habercisi. “Yağmur yağmaya hazır gibi görünüyor.”

Gök gürlemesi onun uyarısını böldü ve o daha ne olduğunu anlamadan, Envy dışarıda duruyordu ve o şirin kapı yüzüne çarpılarak kilitlendi.

İki saniye sonra mumlar söndü ve galeri tamamen karanlığa gömüldü.

Omuzlarına ilk damlayan yağmur damlalarıyla birlikte, kıskançlık içinden aklına gelen tüm azizlere lanet okudu. Sonra bir çizme sesi duydu, arkadaşı karanlık bir şekilde kıkırdarak gölgelerden çıkmadan sadece saniyeler önce.

"Doğrudan içeri gireceksiniz, değil mi?" diye sordu Gurur Prensi, gözleri geceye karşı sinir bozucu derecede parlak gümüş rengindeydi. Kestane rengi saçları dağılmıştı, sanki bir sevgilisi ellerini saçlarının arasından geçirmiş gibiydi. "Bu kadar basit."

Envy, kardeşine öldürücü bir bakış attı. "Seni barda beklerken sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim." Pride omuz silkti. "Eğlence istedim. Topların sana zorla verilmesi nasıl bir his?"

"Şimdi değil."

Envy, yaklaşan fırtınadan ve lanetli kardeşinden kaçmak için caddenin karşısındaki en yakın tenteye doğru yöneldi. Umursamaz maskesi düşmeye

başlamıştı.

"Şimdi bunun berbat bir plan olduğunu belirtmenin tam zamanı," dedi Pride, ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde yanında yürürken. "Hatta Şehvet'in fikri bile daha iyiydi."

"Bu, şehvetin tek fikri."

"Anladım mı? Her zaman işe yarar."

Envy dişlerini sıktı.

"Peki, Lord Syn." Pride hâlâ uzatarak konuşuyordu, ama sesinde şimdi daha keskin bir ton vardı. "Nasıl olup da yalan söyleyebildiğinizi açıklayabilir misiniz?"

"Pek sayılmaz." Envy'nin hiç de cömert bir havası yoktu. Bunun yerine, "Lucia'nın nerede olduğuna dair ipuçları araman gerekmiyor muydu?" diye sordu. "Belki de herkesin inanmasını istediğin kadar kalbiniz kırık değildir."

Bu alçakça bir darbeydi, ama Gurur zırhındaki çatlakları fark etmeden önce Kıskançlık'ı yalnız bırakmak gerekiyordu. Kanatlarını çağırmak için gereken gücü riske atabilseydi, kardeşini geride bırakarak göklere fırlayabilirdi. Mevcut durumda, Kıskançlık lanet olası oyunu kazanıp büyüsunü tamamen geri kazanana kadar yerde kalmak zorundaydı.

Kardeşinin yüzündeki tüm neşe, kayıp eşinin adı geçince kayboldu. Gurur, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve alt dudağında hâlâ iz bırakan eski yara izini ortaya çıkardı. Çoğu zaman Gurur, parıltılı her şeye takıntılı, sarhoş bir çapkın gibi davranırdı. Uçarı, bencil. Güzel sevgililerden, partilerden ve süs eşyalarından başka hiçbir şeyle ilgilenmezdi.

Fakat maskelerin kralı Kıskançlık, kardeşinin taktığı bu kimliklerin sahte olduğunu biliyordu. Gurur, görüldüğünden çok daha hesapçıydı. Sırları o kadar genişti ki, Kıskançlığın en iyi casusları bile henüz hepsini ortaya çıkaramamıştı.

"Haklıydım diye sinirlenme," diye çıkıştı Pride buz gibi bir sesle. "Sana önce onunla flört etmeni, sonra da tahtı senin için boyamasını istemeni söylemiştim. Başka neden bir yabancıya bu kadar tehlikeli bir şeyde yardım etsin ki? Kendini onun yerine koy—kendini riske atar mıydın?"

Kıskançlık homurdandı ve Gurur onu daha yakından inceledi.

"Wrath senin strateji konusunda berbat olduğunu söylemişti ve sen de onu haklı çıkarıyorsun."

Kıskançlık bir karşılık vermekten kendini alamadı. Öfke ve Emilia bir

ay kadar önce Günah Evi'ni ziyaret etmişlerdi ve sarayının yavaş yavaş çöküşünü keşfetmelerini kıl payı önlemişti. Neyse ki, en kötü belirtiler yakın zamanda bozulan bir lanet sayesinde kontrol altında tutulmuştu.

Gurur, onun sessizliğini sakın bir tefekkür sanmıştı.

“Eğer Camilla’dan bu kadar tiksiniyorsanız, belki kardeşlerimizden biri sizin yerinize onu baştan çıkarabilir. Eminim Şehvet ya da Açgözlülük yardım etmeye istekli olacaktır,” dedi. “Belki de kibarca rica ederse birlikte bile çalışırlar.”

"Teklifte bulunmuyorsun," diye belirtti Envy, kardeşinin yüzünü dikkatle izleyerek.

Pride ona öfkeli bakışlar attı ama sonunda sustu.

Envy, içinden geçen öfkeyle galeriye şöyle bir baktı.

O kasvetli fırtınanın ortasında bile binada uhrevi, büyüleyici bir şey vardı. Tıpkı binanın sahibi olan sinir bozucu kadın gibi.

Onunla flört ediyormuş gibi yapmak zor olmazdı. Ama zaten yeterince meşgul olduğu şey vardı, bir de başka bir dikkat dağıtıcı unsur eklemek istemiyordu; üstelik ölümlülerin flörtü anlamsız kurallar ve sıkıcı balo danslarıyla doluydu. Başkalarının dedikodu yapması için ortalıkta dolaşmaya hiç tahammülü yoktu.

Kazanması gereken bir maç vardı. Ve yeterince zaman kaybetmişti.

“Bu gecelik egonla işim bitti.” Kıskançlık, süslü kabzasındaki zümrüt artan karanlıkta parıldarken, Hanedan hançerini kınından çekti. Cehennem prensleri birbirlerinin hançerleriyle öldürülemezdi, ancak prensin seyahat etmek isteyip istememesine bakılmaksızın, doğrudan Yeraltı Dünyası'ndaki kendi çemberlerine geri gönderilebilirlerdi.

"Gurur, eve gidin. Yüzünüzün diğer tarafında da aynı yara izini istemiyorsanız tabii."

"İnatçı herif." Pride ellerini kaldırıp geri çekildi. "Neden yardım istemiyorsun ki?"

Envy dudaklarını birbirine bastırdı ve sessiz kaldı.

Kardeşi ona tiksiniş bir bakış attı.

“Camilla’nın ilk reddiyle, bir sonraki ipucunu çözmek için iki şansınız kaldı, değil mi?” Envy hâlâ konuşmayı reddedince, “Umarım ne yaptığınızın farkındasınızdır,” diye ekledi.

ÜÇ

"Dürüst olmak gerekirse, galeriyi satıp kırsala taşınmayı hiç düşündünüz mü?" diye sordu Lady Katherine Edwards, Camilla'ya bir kadeh şeri uzatarak. "Vexley zamanla kesinlikle ilgisini kaybedecektir, özellikle de dolgun vücutlu bir tiyatro şarkıcısı tekrar ilgisini çekerse."

"Hım. Keşke ben de o kadar şanslı olabilseydim."

Camilla, Lady Edwards'ın şık döşenmiş salonundaki şöminenin çıtırtısıyla terlikli ayaklarını ısıtırken içeceğini yudumladı. Koyu kahverengi tenli, güzel bir kızıl saçlı olan Katherine, dilini tutmaya inanmayan ama toplumda kesinlikle kendi yerini koruyabilen biriydi ve on yıl önce ikisi de sosyeteye ilk adımlarını attığından beri Camilla'nın en yakın arkadaşıydı.

Katherine o zamanlar Waverly Green'e yeni gelmişti ve ikisi de bir nevi dışlanmış oldukları için Camilla ile hemen yakınlaşmıştı. Evlendikten sonra bile Katherine haftalık akşam yemeği planlarını sürdürmüştü, yıllar içinde Camilla'nın neredeyse tüm korkularını paylaştığı bir kız kardeş gibi olmuştu.

Birkaç istisna dışında...

Katherine, Camilla'nın en yakın arkadaşı olsa da, Vexley'nin evlilik teklifinin ardındaki gerçeğin tamamını o bile bilmiyordu.

"Madem seni elde etmekte bu kadar kararlı, neden teklifini düşünmüyorsun?" diye sordu Katherine, Camilla bu absürt fikri kafasından atmak için şarabından büyük bir yudum alırken kadife koltuğuna yaslanarak. "O bir vikontun oğlu. Bir kontun torunu."

Kapı gıcırtyla açıldı ve iri, gri-beyaz bir kedi burnunu içeri soktu.

“Tavşanım!” Camilla'nın yüzü hemen aydınlandı ve Katherine homurdandı.

"Onun için daha önce bir araba gönderdim. Çalışırken ne kadar yalnız kaldığını biliyorum."

Camilla, kedisine sevgiyle, "Her zamanki gibi asil görünüyorsun," dedi. Kedi de onu baştan aşağı süzdükten sonra oturdu ve uzun, güzel tüylerini yıkamaya başladı.

“Neyse,” dedi Kitty, “konuya geri dönelim. Neden Vexley olmasın? Soyundan gelen iyi bir insan.”

“O, gözden düşmüş bir oğul ve rezil bir alçak. Mizah gazeteleri ona ‘Altın Dilli Sapık’ lakabını taktı, Allah aşkına Kitty. Onun son karikatürünü görmedin mi? Müstehcen kelimesi bile az kalır. O kadar açık saçık bir karikatürdü ki, geçen hafta resmin sergilendiği dükkanın önünde üç arabanın çarpıştığını duydum.”

“Ve o hiciv yazısı yüzünden yedi yeni sevgilisinin yatak odasına geldiğini duydum,” diye karşılık verdi Katherine. “Ayrıca, bu lakabın oldukça uygun olduğunu da güvenilir kaynaklardan öğrendim. Ve bunun onun parlak konuşma becerileriyle ya da beceriksizliğiyle hiçbir ilgisi yok.”

Dışarıda, daha önce başlayan hafif yağmur tehditkar bir fırtınaya dönüşmüştü; uluyan rüzgarlar, iki kadın şeri kadehleriyle ateşin başında keyifli vakit geçirirken, ağaç dallarını pencerelere büyük şeytani canavarlar gibi çarpıyordu.

Saat gibi işleyen bir düzenle, akşam yemeğinden sonra Lord Edwards, kadınlara üç sezon önce kendisi ve Katherine evlenmeden önceki gibi içki içip gülme fırsatı vererek, beyefendiler kulübüne gidiyordu. Söylentilere göre, henüz bir varis dünyaya getirememiş olmanın verdiği hayal kırıklığını gidermek için sık sık bu kulübe gidiyordu.

Kitty bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu, ancak Camilla bunun nedenini biliyordu ve tıpkı Kitty'nin Camilla'nın birçok sırrını sakladığı gibi, onun da sırrını sakladı.

Camilla kendi kendine, “Vexley’nin evliliği ciddi ciddi düşündüğünü aklım almıyor,” diye düşündü. “Yedi gecede yedi yeni sevgili, Vexley için bile korkunç bir şey.”

"Şimdi, sevgilim, yedi gece demedim hiç. Söylentilere göre kendi özel şölenine katılmış ve hiçbir kadın hayal kırıklığına uğramadan ayrılmamış."

“Elbette.” Camilla derin bir nefes verdi. “Bir beyefendi, yalnızca sanat

eseri satın alırken –özellikle de benim galerimde– ahlaksızlığa düşkün olmalı, evliliğinde ise erdemli olmalıdır. Sadece bu ilkeye dayanarak Vexley ile asla evlenmezdim.”

Arkadaşı homurdandı. "Ah, canım, hayır. İnsanların 'ıslah olmuş çapkınlar en iyi kocalar olur' demesinin bir sebebi var. Yatak odasında kötü bir adama ihtiyacın var. Hatta ne kadar kötü olursa o kadar iyi. Aslında, son zamanlardaki kaçamakları için Vexley'e teşekkür etmelisin. En azından tecrübeli ve dayanıklı olduğunu biliyorsun."

“İyice baharatlanmış,” diye tekrarladı Camilla gülümseyerek ve başını hafifçe sallayarak. “Bunun bir erkeği mi yoksa mükemmel bir et parçasını mı tarif ettiğini anlamak zor.”

"Bazıları, tırmıkların tam olarak bu işe yaradığını savunur. Şanslıysanız, dişlerinizi geçirebileceğiniz mükemmel bir fileto parçası bulursunuz."

Katherine büyük bir lokma almış gibi yaptı.

“Kedicik!” diye güldü Camilla. “Bu korkunç.”

"Şaka bir yana, hatırlarsınız, William evlenmeden önce oldukça iyi bir üne sahipti ve ben bundan hiç şikayetçi değilim."

Şeri şarabından bir yudum alırken, bardağın üzerinden Camilla'yı süzdü.

Camilla sessizce, dümdüz bir şekilde kaldı.

"Vexley kaba ve bayağı olabilir, ama kocalarının bencil sevgililer olduğunu, eşlerinin de aynı derecede mutlu olmasını hiç umursamadıklarını söyleyen birçok kadın tanıyorum. Bu bir erdem değil mi?"

“Katherine,” diye iç çekti Camilla. “Ciddi ol. Virtue ve Vexley, su ve yağ kadar uyumsuzlar.”

"Tek yapmanız gereken, ahlakı şüpheli, güçlü bir adam bulmak ve canınız ne zaman isterse onunla birlikte olmak."

Sanki bu dünyada bir kadın için her şey bu kadar basit olabilirmiş gibi.

Katherine sonunda sözlerine şöyle devam etti: "Vexley'nin hoşunuza gitmediği açıkça belli olduğuna göre, sadık bir yol arkadaşı olarak başka potansiyel adaylar buldunuz mu?"

Camilla irkildi. Kitty, Camilla için gizli bir sevgili arayışında ısrarla "sadık bir arkadaş" diye tanımladığı kişiyi arıyordu; Camilla ise bu girişimi şiddetle onaylamıyordu.

Birkaç tutkulu öpüşme, yoğun yakınlaşma ve onu ilk orgazmıyla tanıştıran kötü şöhretli bir avcıyla gizli bir buluşma dışında, Camilla'nın gerçek dünya deneyimi çok azdı; hayatını evli arkadaşının anlattığı

detaylarla yaşıyordu. Annesinin ayrılmasıyla babasının yaşadığı kalp kırıklığını gördükten sonra, Camilla evlilik fikrini reddetti.

Kitty'nin fikrini hiçbir zaman ciddiye almamıştı, yine de bir erkeğin dokunuşunu arzuluyordu. Katherine bunu biliyordu ve Camilla'nın hem eğlenmesine hem de dehşetine neden olacak şekilde sık sık çöpçatanlık yapmaya çalışıyordu. Bir kere karar verdiğinde, Katherine'i caydırmak mümkün değildi.

Katherine bu akşam galeride olsaydı, Lord Synton'ın Camilla'nın sadık yoldaşı olarak gayet uygun olacağını düşünürdü; çünkü etrafında adeta mutlak bir baskınlık yayıyordu. Ne istediğini bilen ve peşinden giden bir adamdı.

Synton içeri girmiş ve tek bir kibirli bakışla galerinin adeta sahibi olmuş, Camilla'nın sağduyusu da dahil olmak üzere her şeye sahip çıkmış gibiydi.

Bu özellik gündüzleri ne kadar can sıkıcı olsa da, Katherine bunun gece yatak odasında arzu edilen bir özellik olduğunu, özellikle de Camilla'nın bedenine aynı otoriteyle sahip olmayı kendine görev edinmişse, iddia ederdi.

"Sessizliğin, ilgini çeken birini bulduğunu düşündürüyor."

"Hayır," diye yalan söyledi Camilla. "Kesinlikle değil."

İstemsizce ve o akşam ilk kez olmasa da, aklına büyüleyici zümrüt yeşili gözler ve daha önce şeytani bir sırıtış sergileyen şehvetli bir dudak geldi.

Arkadaşının evine giden faytonda, yağmur tembelce tavana vururken, Camilla başını yastıklı duvara yaslamış, gözlerini kapatmış ve bir şekilde Lord Synton'ın yanında bankta oturduğunu, onu yavaşça kendine doğru çektiğini, parmaklarının kollarında gezindiğini, eldivenleri ve elbisesinin ayrıldığı yerdeki açıkta kalan küçük ten parçasını, sanki evrendeki her gizemin cevabını barındırıyormuş gibi keşfettiğini hayal etmişti.

Zümrüt yeşili gözlerini ona diker, yavaşça yaklaşırken onu izler, peşinden koşmayı bırakması için ona zaman tanır, ardından dudaklarını boynunun hassas teninde fısıltı gibi yumuşak bir öpücükle gezdirirdi. Bu hisle nefesi kesildiğinde, omzunun kıvrımı boyunca ilerler, sonra da dekoltesine doğru inerdi.

Dilinin her ustaca hareketi veya dişlerinin her hafifçe sürtünüşü, kadının içini yakıp kavuran bir sıcaklık dalgasına neden olurken, ağzı daha da cesur bir hal alıyordu.

Kadın neredeyse nefes nefese kaldığında, ancak o zaman tüm dikkati onun korsesine odaklanırdı; her bir bağcığı dikkatlice çeker, çılgın bir hassasiyetle çözerdi. Ve sonra bir bekar kadın için en skandal sırlarından birini keşfederdi: iç çamaşırlarına olan sevgisi; kendini güzel hissettiren, terziden sessizce aldığı, narin, yumuşak ve kadınsı, kıvrımlarını saran parçalar.

Camilla, parmaklarını banktan kucağına doğru gezdirmiş, eteklerini yukarı çekmişti; ipeğin hışırtısı, arabanın tekerleklerinin gürültüsüne karşı kendine özgü yasak bir müzik oluşturunuyordu. Yavaşça dantelli çorabının üzerindeki hassas teni okşamaya başlamış, bacaklarının arasındaki giderek artan sıcaklığa doğru yavaşça yaklaşmıştı.

Arabada, bacaklarının arasında onun parmaklarını hayal ederek kendi kendine dokunmuş, arabacının kapıyı çalmasıyla irkilip kendine gelene ve -sinir bozucu bir şekilde- boşalmasını engelleyene kadar vücudunu okşamıştı.

Lord Synton gerçekten de öyleydi. Sadece hayal kurmayı bırakması gereken bir çapkındı. Özellikle de asla resmetmeyeceği bir şeyi istediğinden sonra. Büyülü bir nesneyle ilgilenen herkesten her ne pahasına olursa olsun uzak durulmalıydı. Hem annesi hem de babası onu onlardan uzak durması konusunda uyarmıştı; ikisinin de bu kadar ısrarcı olduğu nadir zamanlardan biriydi.

Büyülenmiş nesneler tam anlamıyla bilinçli değildi, ama tamamen düşüncesiz de değillerdi. Camilla, onları yaratan cadının bunu nefretten ve kara büyü yoluyla yaptığını, nesnelerin yüzyıllar geçtikçe daha da çarpık ve kaotik hale gelmesine izin verdiğini biliyordu.

Babasının anlattığı hikayelere göre, bu onların şekil değiştirebilecekleri anlamına geliyordu; bir zamanlar taht olan şey bir kitap, bir hançer veya bir tüy görünümünü alabilir, zevk için batırabilir, sokabilir veya öldürebilirdi. Hatta canlı bir yaratığın bedenini ele geçirip, sıkılana ve ev sahibinin kabuğunu terk edene kadar onun formunda kalabilirdi.

“Camilla?” Katherine’in endişeli yüzü göründü. “Canım, bir pencere açalım mı? Biraz kızarmışsın.”

“Hayır, lütfen. Sanırım son yudum şeri şarabım.”

Camilla, Lord Ashford Synton’ı ve baştan çıkarıcı, kibirli ağzını, dikkatini tekrar tekrar dağıttığı için içten içe lanetledi. Bir adamdan aynı anda hem hoşlanmamak hem de ona karşı çekim duymak son derece sinir

bozucuydu. Onu bu şekilde düşündüğüne inanamıyordu.

Ancak nefret ettiği diğer bazı erkekler için aynı şey söylenemezdi. Vexley'i hayal ederken bir arabanın arka koltuğunda neredeyse orgazma ulaşacak kadar kendini hiç bulamamıştı.

Ve Camilla da içinden bir daha Synton'ı o şekilde düşünmemeye yemin etti.

"Vexley bir parti vereceğinden bahsetti, size davetiye geldi mi?" diye sordu.

Katherine bir süre daha ona baktıktan sonra nihayet başını salladı.

"Tam siz gelmeden önce teslim edildi. Lütfen gideceğinizi söyleyin," diye yalvardı. "Sizsiz orada olma düşüncesine katlanamıyorum."

Vexley bir davetiye göndermiş olsaydı, Camilla ne kadar istemese de onun öfkesinden kaçınmak için evet demek zorunda kalacaktı.

Bir fikir şekillenmeye başlamıştı.

Eğer o sırada kesinlikle gürültülü bir etkinliğe dönüşecek olan Vexley'nin evine giderse, ilk sahte belgeyi bulma şansı olabilir.

Vexley, onu sakladığını söylemişti; bu da onu, kutlamalar sırasında hiçbir misafirin ziyaret etmeyeceği özel bir odada tuttuğu anlamına geliyordu ve bu da ona mükemmel bir başlangıç noktası sağlıyordu.

Parti tüm hızıyla devam ederken, Camilla onu bulana kadar arayacak, ardından Vex the Hex ne yaptığını anlamadan önce en yakın ateşe atarak kendini daha fazla şantaj girişiminden kurtaracaktı.

Riskliydi ama plan işe yararsa, elde edeceği ödül o kadar büyüktü ki bu fırsatı kaçırmak istemedi.

Baş belası lordun sözlerinde daha önce bir umutsuzluk vardı ve Camilla, yakında bir gün onu zor durumda bırakmanın bir yolunu bulacağını biliyordu.

"Elbette katılacağım." Camilla kadehini arkadaşınıninkine doğru kaldırdı ve tokuşturdu. "Akşamı geçirmek için bundan daha iyi bir yol düşünemiyorum."

"Yalancı." Katherine güldü ve başını salladı. "Ama orada olacağına sevindim. Biliyorsun, bu tür etkinlikler, özellikle Vexley içki içtiğinde, ne kadar da eğlenceli ve gürültülü oluyor."

Camilla bunu biliyordu ve Vex the Hex'in onu hayal kırıklığına uğratmaması için dua ediyordu.

Katherine'in yüzü aydınlandı. "İlginç olaylardan bahsetmişken, yakın

zamanda gelen yeni lordu duydunuz mu? Lord Ashford diye bir şey. Herkes ondan bahsediyor."

Camilla boğazında oluşan yumruyu yutkunararak bastırdı.

"Öyle mi? Duymamıştım. En azından artık annem hakkında fısıldaşmıyorlar."

Katherine ona hüzünlü bir gülümseme verdi. Son on yıldır Camilla'yı en kötü dedikodulardan korumaya çalışmıştı, özellikle de acımasız anneler kızlarının sezonun en iyi erkekleriyle evlenmesini sağlamak için ellerinden gelenin en iyisini yaparken.

"Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, Leydi Fleur hiç de çekingen biri değildi, bu yüzden on yıl sonra bile ondan bahsediyorlar," dedi Kitty, Camilla'nın aklının nereye gittiğini sezerek. "Ve haklıymış, o aptal annelerin hepsi senin yeteneğini kıskanıyordu. Bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Camilla hafifçe güldü. "Kitty, yeteneğimi kıskanmadılar. Beni tuhaf buldular ve oğullarının benimle flört etmesini istemediler."

Kitty'nin gülümsemesi sinsî bir hal aldı. "Dedi ki, 'Bunların hepsi, sadece aptal varislerinden ve inkar edilemez derecede küçük uzuvlarından dikkati dağıtmaya çalışan ahmaklardır.'"

"Hikayeyi yanlış hatırlamışsın herhalde," dedi Camilla, eğlenerek.

"Belki biraz abartmış olabilirim. Ama sanırım onların, sertleşmiş asil penislerinin hoş olmayan ama son derece doğru çıplak portrelerini çizeceğinizden endişeleniyorlardı."

Camilla, o görüntüleri aklından çıkarmaya çalışarak elleriyle yüzünü kapattı.

Gitmeden önce annesi Fleur, muzipçe gülümseyerek Camilla'ya en kötü şöhretli soyluların yatak odalarına bir pire ordusu göndereceğini, böceklerin popolarını ısırmasını sağlayacağını ve böylece bir sonraki baloda sürekli popolarını kaşıma ihtiyacı duyacaklarını söylerdi.

Titiz ve saygın lordların ve leydilerin, arsız kalçalarıyla edeplerini korumaya çalışması fikri Camilla'ya sapkın bir zevk veriyordu. Tüm kusurlarına rağmen, Fleur, şeytani mizah anlayışıyla Camilla'yı güldürmeyi biliyordu.

"Yazdı mı?" diye sordu Katherine, sesi şimdi daha sakindi.

Camilla başını salladı.

Hayır. Bence o, her zaman arzuladığı gibi dünyayı keşfediyor.

Katherine şarabından bir yudum aldı ve Camilla'ya düşüncelerini toplaması için özel bir an verdi. Konuşmalar annesine döndüğünde her zaman karmaşık duygular yaşıyordu, ancak Fleur'ün gidişyle hissettiği kafa karışıklığını ve terk edilmişlik duygusunu hatırlamak en kolayıydı.

Oysa Camilla çocukken, Fleur ona gerçek olamayacak kadar fantastik hikayeler anlatmaya başlayan kişiydi. Tuhaf yaratıklarla dolu gölge alemlerinden bahsederdi. Tanrıçalar, iblisler, vampirler ve şekil değiştirenler. Her biri bir öncekinden daha kötü olan yedi iblis prensi.

Camilla onun yanındaki kanepeye kıvrılır, gözlerini kapatır ve hayal kurardı.

Pierre de her hikâyeyi dikkatle dinlemişti ve Camilla, annesinin konuşma tarzının, ressam olan babasını fırçasını annesinin anlattığı sahnelere çevirmeye teşvik ettiğinden şüpheleniyordu.

Başlangıçta Fleur, onun sanatına hayran kalmış, unvanını dert etmemesini, tutkusunun peşinden gitmesini ve galeriyi açmasını teşvik etmişti. Ancak Fleur'ün anlattığı, yakalanması zor masalları resmetme konusunda takıntılı hale geldikçe, daha fazla hikaye, daha fazla betimleme talep etmeye başlamıştı. Fleur önce sinirlenmiş, sonra sıkılmış ve sonunda içine kapanmıştı.

Geriye dönüp baktığında, Camilla işaretleri görmeliydi. Fleur huzursuzlaşmıştı, neredeyse her gün evden çıkıyor, eve döndüğünde de bir türlü sakinleşmiyordu.

Bunu daha önce kimseye anlatmamıştı, ama annesi ona bir şey bırakmıştı: bir madalyon, kızıyla paylaştığı son bir sır.

Camilla geçmişe takılıp kalmak istemiyordu. Yalnızlığın yeniden içini kemirdiğini, zaman geçtikçe hafifleyen, asla tamamen geçmeyen bir acı hissettiğini düşünüyordu.

Gergin bir şekilde, her gün taktığı madalyonla oynadı.

Katherine arkadaşının o tanıdık hareketini fark etti. "Bir şey saklıyorsun."

"Onunla daha önce tanıştım," dedi, konuşmayı daha az tehlikeli duygusal bir zemine çekerek. "Gizemli yeni lord."

"Sen berbat bir sıkıcısın!" Kitty'nin gözleri kocaman açıldı. "Neden ilk paylaştığın haber bu olmadı? Yakışıklı mıydı? Yoksa gözleri sanki ruhunu bedeninden söküp atabilecekmiş gibi mi görünüyordu?"

"Kimle konuşuyorsun sen?"

"Hayatın tadını biraz çıkar canım. Ya yakışıklıdır ya da çirkin. Gerçi güzellik oldukça öznel bir şey değil mi?"

Camilla omuzunu gelişi güzel kaldırdı, sonra indirdi, hiçbir şey açığa vurmaya niyetli değildi.

"Anlatacak fazla bir şey yok," dedi.

"Öyleyse, beni dinleyin. İlk izlenimleriniz nelerdi?"

"Sen imkansızsın," dedi Camilla alaycı bir şekilde.

"İlginç, imkansız değil. Sırları önce öğrenmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

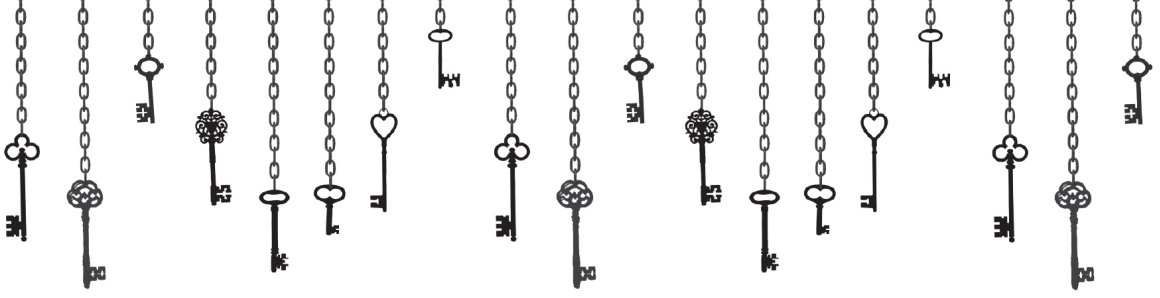
"Pekâlâ. Uzun boylu, kibirli ve muhtemelen küçük bir cinsel organı var. Başka neden bu kadar kaba davrandığını hayal edemiyorum. Komisyon istercesine içeri nasıl girdiğini görmeliydiniz. Onun gibi adamlar iğrenç. Güneşin doğuşunun ve batışının kendi isteğiyle olduğuna inanıyor olsa şaşırmam. Doğa kanunlarını unutun. Lord Synton, Yaratıcı Tanrı'dır ve bunu sakın unutmayın, köylü."

Kitty'nin gözleri, zorlukla bastırdığı neşeyle parıldıyordu.

"Anlatacak hiçbir şey yok gibi görünüyor. Tek bildiğim, ona delicesine aşık olacağın. Ya da belki de mükemmel bir sadık yol arkadaşı olur!"

Camilla böyle bir şey yapmayacaktı ve o da kesinlikle onun hiçbir şeyi olmayacaktı. Arkadaşı içkisini yenilemeyi teklif ettiğinde bardağını kaldırdı ve düşüncelerini kendine sakladı.

Şanslıysa, baş belası Lord Synton bir daha asla kapısından içeri girmeyecektir.

DÖRT

"Eğer burada birlikte olduğun herkesi ısırmaya başlarsan," dedi Envy dişlerini sıkarak, "dedikodular mutlaka başlayacaktır Alexei. Sence Waverly Green şehrinin tamamını terörize etmek oyunu kazanmaya yardımcı olur mu?"

"Hayır, Majesteleri."

Sarışın vampir, Envy'nin yeni edindiği malikanedeki insan çalışanlar kanı fark etmeden önce son kanıtı ortadan kaldırmak için siyah bir fularıyla ağzının köşesini nazikçe sildi. Bu hareket medeniydi, çenesinden aşağı damlayan kanla tam bir tezat oluştuyordu.

"Doğrusu, onu ısırma niyetinde değildim. Sadece istediğini vermeyi planlamıştım: Tutku dolu bir gece."

"Yine de, dişlerinizi ve cinsel organınızı kendinize saklayın. Atıştırmalık ya da seks ihtiyacınız varsa, Hemlock Hall'dan ayrılın. En son isteyeceğimiz şey, herhangi bir aşırı heyecanlı insanın gelişimiz ile vampir saldırılarını ilişkilendirmesidir. Anlatmak istediğimi anladınız mı?"

Yardımcısı başını eğdi ve akıllıca davranarak ağzını kapalı tuttu.

Envy, Bayan Antonius'a yaklaşmak için bir sonraki planını yapmak üzere malikanesine döndüğünde, vampiri ana koridorun ortasında, dişleri uyluk atardamarına saplanmış halde buldu. İnsan sevgilisinin pantolonu ayak bileklerindeydi ve Alexei bacağından kan içerken ve ereksiyonunu okşarken yüksek sesle inliyordu.

Vampir zehri insanlar için sarhoş ediciydi, zevki on kat artırıyor ve çoğu ölümlünün akıl sağlığını hızla kaybetmesine neden oluyordu.

Vampir ne kadar güçlü olursa, zehri de o kadar etkili olur. Ve Alexei—

bir zamanlar ölümlüydü—kraliyetin buz gibi mavi gözleriyle vampir krallığında yeniden doğmuştu. Bu nedenle ısırığı son derece etkiliydi. Aslında, sadece dilinin bir yalaması veya parmaklarının bir dokunuşu bile, sevgilisini zehrini deneyimlemeden önce delirtebilirdi.

Berbat bir gündü ve Envy, öfkesini yeni bir tuval üzerinde boşaltabileceği stüdyosuna yalnız başına çekilmeye hazırdı.

Bunun yerine, kendini ikinci yardımcısını, sanki bir dadının çocuğu cezalandırması gibi azarlarken buldu.

Eğer Yedi Çember'de olsalardı, bu bir sorun olmazdı. O diyarın kendisi baştan çıkarma üzerine kuruluydu. Alexei, istekli herhangi bir lord, leydi veya hanedan üyesiyle birlikte olabilirdi ve sık sık da oluyordu.

Hatta belli bir tanrıça, Alexei'nin son kaçamağı bile. Kıskançlık, söz konusu kadından ne kadar hoşlanmasa da, bu ilişkinin bazı faydaları olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Alexei odanın diğer tarafına çekildi ve Envy'ye düşünmesi için zaman ve alan tanıdı. Vampirlerin iyi yanlarından biri de buydu: saatlerce sessiz ve hareketsiz kalabiliyorlardı, neredeyse varlıklarını unutturuyorlardı.

Envy, yüksek pencereden kireçtaşı malikanenin etrafını saran kalın sis tabakasına baktı, kasvetli havayla birlikte içe kapanık bir haldeydi. Yağmur cama vuruyor, giderek şiddetleniyor ve onun ruh hali de giderek kararıyordu.

Gurur ve Şehvet haklıydı; Camilla'yı baştan çıkarmak başarıya giden en açık yol gibi görünüyordu. Ama Bayan Antonius'u yatağına alsaydı, muhtemelen daha fazlasını isteyecek, özlem duyacaktı; onun çarşaflarına dolanan ölümlülerin çoğu onun günahıyla kirlenmişti. Ondan önce gelenleri ve ondan sonra gelenleri kıskanıyorlardı. İşte bu yüzden en önemli kuralını koymuştu: Bir sevgiliyle asla sadece bir gece geçirecekti. Daha fazlası asla. Bir gecelik kuralı, sevgililerinin açlığıyla birlikte efsaneleşmişti.

Bu genellikle işin eğlenceli yanıydı, ama Camilla ile başlamak çok karmaşık görünüyordu. Elbette, Kıskançlık gücünü başkalarında kıskançlık uyandırmaktan alıyordu ve günahını beslemek şu anda çok önemliydi. Oyunu kazanmak için olabildiğince çok güç biriktirmesi gerekiyordu.

Ama son seferi çok kötü sonuçlandığından beri, on yıllardır yatağına bir ölümlü almamıştı ve yeniden başlamak konusunda isteksizdi.

Eğer Camilla'nın bedeli tutku dolu bir gece ise, belki de bu görevi Alexei'ye bırakabilirdi. Daha az karmaşık olurdu... ama elbette başka bir yol

da vardı.

Envy aniden önündeki günlüğü açtı ve yazdığı satırlara, son bir ayda aldığı iki ipucuna ve bunları nasıl çözdüğüne dair notlara baktı.

İlk ipucu hâlâ kanını kaynatıyordu; bir bilmece içine gizlenmiş bir alaydı bu, yaklaşık bir ay önce, Öfke'nin kraliçesi tahta çıktıktan bir hafta sonra Açgözlülük Hanedanı'nı ziyaret ederken gelmişti.

Normalde kardeşinin evinde kumar oynamazdı ama canı çok kurnazdı. Envy kartlarını açtığında oyunun başladığını anlamıştı. On iki avcı yeşili kart, bir tane de kırmızı kart; düz renkler dışında hepsi boştu.

Envy on yıllardır bekliyordu ve oyunun hiç başlamayacağına dair umudunu neredeyse yitirmişti. Kalp atışları hızlanmış, dikkati saate kaymıştı; neredeyse dolmak üzere olan saati fark etmişti.

Gece yarısı.

Avcı yeşili. House Envy.

Kırmızı: tam isabet, diye tahmin etmişti.

Hiç vakit kaybetmeden taht odasına koştu ve gece yarısından hemen önce oraya vardı. Ve asıl olay orada başladı; tahtının bir tarafı alevler içinde kaldı.

Tıpkı resimde olduğu gibi, şimdi de Camilla'nın yaratmasına ihtiyacı vardı.

İpucuna dayanarak doğru sanatçıyı bulmak iki hafta sürdü. Ardından Waverly Green'de üssünü kurmak için neredeyse iki hafta daha harcadı. Bir an önce bir sonraki ipucuna geçmek istiyordu.

Önceki oyunlarda dört ila altı ipucu bulunuyordu, ancak bu oyunların hiçbirinde şu an karşılaştığı riskler kadar büyük bir risk yoktu. Ama bu, Camilla'nın o lanet olası tahtı boyamayı kabul etmesi şartıyla, Envy'nin çoktan yarı yolda olabileceği anlamına geliyordu.

İpuçlarına tekrar göz attı.

12 yeşil, 1 kırmızı = gece yarısı, Ev Kıskançlığı, hedef/sonraki ipucu

Lanetlenmiş Taht

Aynı Yalan Leylak. Anagram

Anagram çözüldü: Camilla Elise

Pencerenin önüne bir karga kondu, parlak simsiyah gözleri ona

dikilmişti, sonra fırtınayla ıslanmış gökyüzüne doğru hızla uçtu. Basit bir kuş olabilirdi, ya da bir casus. Bu oyunda tek oyuncu olmadığını hatırlatmaya gerek yoktu, ancak her oyuncunun ödüle götüren farklı ipuçlarına sahip olacağını biliyordu.

O peri piçi Lennox, oyunlarında genellikle bir noktada haksızlık ettiği kişileri seçer ve onlara aldığı şeyleri geri kazanma şansı verirdi. İpuçları, ödül, her şey kişiye özel olurdu, ancak ipuçları genellikle örtüşürdü. Örneğin, başka bir oyuncu Waverly Green'deyse, Camilla'nın ona da bir şeyler boyaması gerekebilirdi.

Kıskançlık günlüğü hızla kapattı.

Doğru yerdeydi. Şimdi tek yapması gereken Camilla'yı yardım etmeye ikna etmektir. Zihnini çevresindeki her şeyden arındırdı, yeni bir stratejinin kendiliğinden oluşmasına izin vermesi gerekiyordu.

Hemlock Hall, aşağıda parıldayan şehre bakan oldukça büyük bir tepenin zirvesinde yer alan geniş bir malikaneydi. Bu açıdan Envy'ye kendi Günah Evi'ni hatırlatıyordu. Ancak benzerlikler burada sona eriyordu.

Bu çalışma odası tamamen koyu renk ahşap ve deri ciltli kitaplardan oluşuyordu; büyük bir masa ve rahat, yüksek sırtlı sandalyeler vardı. Canlı sanat eserleri, zarif heykeller yoktu. Sadece sıradan, ölümlü haritalar, tasarımları itibariyle yanlış ve iğrençti.

Nemli havada hafif bir puro dumanı kokusu kalmıştı, yıllarca süren keyiften sonra ahşaba sinmişti; önceki sahibinin en sevdiği kötü alışkanlıklarının bir iziydi bu, ki anlaşılan pek çok kötü alışkanlığı varmış. Aslında, lord son zamanlarda zor zamanlar geçirdikten sonra Hemlock Hall'u tamamen terk etmek zorunda kalmış ve topraklarının lanetli olduğuna dair söylentiler yüzünden alıcı bulmakta zorlanmıştı. Bu, Envy'nin duymaktan çok mutlu olduğu türden korkunç bir haberdir.

Ve belki de bu söylentiler, Envy'nin büyük teklifinden önceki haftalarda bizzat kendisi tarafından yayılmış olabilir.

Envy için para bir sorun değildi. Ancak yıkık dökük malikanenin çok büyük bir potansiyeli vardı ve söylentilerin gizemini daha da artırdığını, yerel halkın mülkü gezmek için yapılacak her daveti kabul edeceğini biliyordu.

Kişisel hoşnutsuzluğu bir kenara bırakırsak, Kıskançlık Prensi'nin ölümlü topluma girmesinin, daha önce hiç görmediklerinden emin olduğu bir maskeli balo düzenlemekten daha iyi bir yolu yoktu.

Envy, masasının üzerinden uzanıp koyu renkli bir viski şişesini kendine doğru çekti, kapağını açıp kristal bir bardağa biraz döktü. Oyunu tekrar düşünürken viskiyi yavaşça bardağında çevirdi.

Bir peri hükümdarı asla kendi yolundan sapmazdı ve Lennox'u tanıyan Envy, diğer oyuncuların da ilk ipuçlarından sonra Waverly Green'e çekileceğinden şüpheleniyordu. Bir maskeli balo, Envy'ye oyuncuların kim olduğunu ve kaç kişi olduğunu keşfetme şansı verebilirdi. Ve eğer hepsi Camilla'yı görevlendirmekle görevlendirilmişse, Envy'nin diğerlerinden önde olması gerekiyordu.

Zaten casusları onun galerisini gece gündüz gözetliyordu, ama onu yanında tutmanın başka yollarını da düşünmesi gerekiyordu.

Sonunda Alexei'ye baktı. "Camilla'nın zaaflarıyla ilgili yeni bir gelişme var mı? İstismar edebileceğimiz herhangi bir ayartma var mı?"

"Hayır, Majesteleri."

Yeni cilalanmış maun kapıya bir tıkırtı geldi ve onları böldü.

"İçeri girin," diye emretti.

Uşağı Goodfellow odaya girdi ve belinden eğilerek kıbarca selam verdi. "Efendim."

Ölümlülerin yalanlara ne kadar kolay inandığı gerçekten üzücüydü. Para, pahalı kıyafetler, kibir—sadece Envy'nin sözü, avukatının desteği ve Alexei'nin onayıyla, buradaki insanlar için bir hikaye uydurmak çok kolaydı. Envy, Demir Orman Krallığı'nın güney bölgesinden gelen bir lorddu; gelişi, ailesinin evlilik yoluyla topraklarını ve zenginliklerini genişletme arzusunun habercisiydi.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı, Goodfellow?"

Goodfellow, vampire doğru tedirgin bir bakış fırlattı.

"Alexei," dedi Envy, "bu meseleyle ilgilen."

İkinci adam başını eğdi, sonra ayrıldı.

Envy'nin bildiği kadarıyla, bu alemdeki insanlar vampirlere mutlaka inanmıyorlardı, ancak bir vampirin yakınındayken av olduklarını kesinlikle hissedebiliyorlardı.

Korku, ölümlülerin duyularını keskinleştirerek onları hayvan dünyasına yaklaştırdı; ta ki doğal hayatta kalma içgüdülerini anlamsız bulup bir kenara bırakana kadar.

Kibir veya ego nedeniyle olsun, insan, diğer hiçbir avın yapmadığı şeyi sıklıkla göz ardı eden tek canlıydı: içgüdülerine güven ya da sonuçlarına

katlan.

"Evet?" diye sordu Envy, çıkarken Goodfellow'un dikkatini vampirden uzaklaştırarak.

"Davetiyelerin hepsi gönderildi efendim. Waverly Green'deki hiçbir soylu aile bunu kaçırmak istemeyecektir. Cook da—"

"Bayan Antonius'a da bir tane gönderdiniz mi?"

"Sanatçı mı?" diye sordu Goodfellow.

Envy hafifçe başını salladı.

"Henüz değil efendim. Ama sanırım oldukça trajik geçmişine rağmen sosyetenin gözdesi haline geldi, bu yüzden onu listeye ekleyeceğim. Dediğim gibi, Cook'un—"

"Açıklamak."

"Şey, Cook veya..." Goodfellow, Envy'nin sert bakışıyla sözünü kesti. "Ah, Bayan Antonius. Annesi, o sosyeteye adım atmadan hemen önce evi terk etti, zavallı kız. Bütün o kötü dedikodularla genç kız için işleri iyice zorlaştırdı. Hiçbir anne oğlunun onunla flört etmesini istemezdi. Şimdi neredeyse evlenmemiş bir kadın gibi, ama sosyete onun galerisini seviyor, bu da sanırım onu güncel tutuyor."

Envy bunu bir an düşündü. Camilla'nın annesi ölmüştü, evlilik umudu yoktu... peki neden onu bu kadar tamamen reddetmişti? Envy, onun soylu olduğunu ve yakışıklı olduğunu açıkça belirtmişti. Camilla en azından flört etmeyi denemeliydi. Ya da belki de onun bunu yapmasını bekliyordu...

Şehvetin lanetli planı neden her zaman doğru yoldu? Belki de Kıskançlık onu baştan çıkarmayı denemeliydi. Denemeye değdi.

Goodfellow, Envy'nin sessiz tefekkürünü raporuna devam etmesi için bir davet olarak algıladı.

"Aşçıya piyasa gereksinimleri iletildi ve uşağı da istediğiniz maskeleri temin etmesi için gönderdim. Bahçıvana da çiçek düzenlemeleri konusunda talimat verildi. Balo salonu tadilatları devam ediyor ve en az iki gün önce tamamlanacak, böylece Lord Hazretlerinin isteyebileceği herhangi bir değişiklik için zaman kalacak."

"Peki ya böğürtlen ve esmer şeker?"

"İşiniz halledildi efendim. Waverly Green'in en kaliteli burbon viskisiyle birlikte."

Envy başını salladı. "Kuzey kanattaki galeride ilerleme var mı?"

"Portrelerin hepsi sergilendi ve heykeller şu anda temizleniyor."

"Çit labirentinin de kontrol altında olduğuna inanıyorum."

"Elbette. Bahçıvan sizin hazırladığınız görsellere sahip ve onlarla ilgileniyor."

Camilla'nın reddinden beri Envy'nin hissettiği gerilim biraz olsun hafiflemişti. En azından bu gece işler yolunda gidiyordu.

Goodfellow boğazını temizledi ve Envy içini çekmemek için kendini zor tuttu.

"Başka bir şey mi vardı?"

Goodfellow, gerekenden biraz daha fazla teatral bir yaklaşımla bir zarf üretti. Kaliteli, fildişi rengi kağıt. Yavan ve ilham vermeyen bir tasarım.

"Efendim, Gretna House'dan bir davetiye geldi."

Envy, uşağa boş boş baktı.

"Affedersiniz efendim. Gretna House, Lord Philip Vexley'in evidir. Serbestçe söylemem gerekirse, biraz kötü şöhretli olsa da, toplumun gözdesi biridir."

Tüm o gösterişine rağmen, Goodfellow aynı zamanda korkunç bir dedikoducuydu ve Envy'nin Waverly Green'in inceliklerini öğrenmesine yardımcı olmaktan son derece memnundu.

"Onu bu kadar kötü şöhretli yapan ne?" Envy merakla viskisinden bir yudum aldı.

Goodfellow'un kızıl yüzü daha da kızardı, bu da ahlaksızlığın söz konusu olduğunu gösteriyordu.

"Söylentilere göre, kendisi seçkin bir arkadaş çevresi için... eee, ahlaksız partiler düzenliyor, efendim."

Kıskançlık yüz hatlarına yansımıştı. Ne kadar tahmin edilebilir ve ne kadar da insani, diye düşündü.

Bari biraz eğlensin ve Goodfellow'un beceriksizliğini izlesin.

"Konuklar ahlaksız davranışlarda bulunuyorlar mı?"

Goodfellow derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. Gözleri bu keyifli skandalı paylaşma isteğiyle parıldıyordu.

"Peki ya?" Kıskançlık bunu daha da körükledi.

"Ah, şey, bazı misafirlerin bahçelere gizlice gidip"—etrafına bakındı, sanki başka kimsenin onlara gizlice yaklaşmadığından emin olmak istercesine—"öpüştüklerini duydum."

"Öpücük." Envy, kendini defalarca bıçaklama isteği geçene kadar içinden saydı. "Bu... edepsiz davranışa gerçekten şahit olan var mı?"

"Sanırım öyle. Ama henüz somut bir bilgi duymadım."

Envy, rahatsızlığını sandığı kadar iyi gizleyememiş olmalıydı; Goodfellow hızla sözlerine devam etti.

"Bu, topladığı sanat eserlerinden bahsetmiyorum bile. Çoğu kibar bir ortamda bulunmaya uygun değil. Lord Vexley'nin bununla ilgilendiği de söylenemez. Söylentilere göre, cinsel organ şeklinde aletlerden oluşan özel bir koleksiyonu var. Bunları saklıyor, yoksa hanımlar akşam yemeğinde bayılırdı. Toplum, Vexley'e bir noktaya kadar göz yumuyor."

"Bunun anlamı, erkeklik organı şeklinde bir sanat eseri olması," diye alaycı bir şekilde belirtti Envy.

"Evet efendim. Bu iddia doğrulanmamış olsa da, başka bir söylenti daha var; hanımlar akşam yemeğinden sonra odalarına çekildikten sonra... gösteriler düzenliyormuş."

Goodfellow, Şehvet Hanedanı'nı ziyaret etseydi kalp krizi geçirirdi.

Orada iblislerin cinsel organ şeklindeki aletlerle oynaması günlük bir olaydı.

Ancak sanat konusu gündeme gelince, Envy'nin ilgisi nihayet uyandı.

"Bu Vexley hevesli bir sanat koleksiyoncusu, öyle mi?" diye sordu Envy. Goodfellow başını salladı. "Koleksiyonu buradaki kadar büyük mü?"

Goodfellow ağzını açtı, sonra tekrar düşünerek hızla kapattı.

"Ben şahsen görmedim efendim, bu yüzden bu konuda yetkili bir şekilde konuşamam. Ama Silverthorne Lane'i ziyaret ettiğini duydum. Ve karanlık pazar hakkında ne derler bilirsiniz."

"Beni aydınlat."

"Efendim, Yeşiller'deki neredeyse herkes satıcıların tam olarak insan olmadığını düşünüyor."

Envy'nin kaşları hafifçe kalktı. Bunu duymamıştı. Ama casusları bu detayı kaçırdığı için ondan mutlaka bir uyarı alacaklardı.

"Peki, bunun yerine ne olduklarını söyleyin lütfen?"

"Derler ki oradaki satıcılar sürgün edilmiş periler. Ama dikkat edin, içeri girenlerin çoğu da sarhoş oluyor. Şahsen ben bu tür masallara inanmıyorum."

Kıskançlık dindi. Bu gerçekten çok ilginç bir haberd.

"Bu kötü şöhretli lordun bu perileri ziyaret ettiğinden emin misiniz?"

"Evet. Efendim, uşağı bana bizzat söyledi. Haftada bir, saat gibi düzenli."

"Davetini kabul et," dedi Envy, uşğı sert bir baş hareketiyle göndererek. Belki de sonunda başka bir oyuncu bulmuştu.

Goodfellow, efendisinin kararını onaylamadıysa da, bunu belli etmemeyi akıllıca tercih etti.

Envy, perilerle iş yapan bu çapkının kim olduğunu anlamak ve teorisinin doğru olup olmadığını görmek istedi.

Goodfellow, Envy'nin emirlerini yerine getirmek için ayrıldı.

Eğer evrensel olarak kabul edilmesi gereken bir gerçek varsa, o da şudur: günah söz konusu olduğunda, bu alemde ya da başka herhangi bir alemde hiçbir beyefendi bir şeytanla rekabet etmeyi umamaz.

Özellikle de Cehennem Prensi.

BEŞ

Araba kaldırım taşlı sokakta gürültüyle ilerlerken Camilla etekleriyle uğraşıyordu, yanında ise Lord Edwards Peter adında bir horozdan bahsedip duruyordu.

Görünüşe göre Edwards'ın cinsel organıyla ilgili yeni bir sorunu vardı.

Camilla'nın dua ederken kullandığı bir ifade mecaz değildi.

Arabada arkadaşının bakışlarıyla karşılaştı ve Lady Katherine'in eldivenli elinin tersini dudaklarına bastırdığını, muhtemelen kıkırdamasını bastırmaya çalıştığını fark etti. Bu durum Camilla'yı hiç şaşırtmadı. Camilla ve Kitty aynı çarpık malzemeden yapılmışlardı; sadece bu gerçeği iyi gizliyorlardı. Çoğu zaman.

“...bu yüzden canım,” dedi Edwards karısına, “malikaneyi denetlemek için en kısa sürede Winterset'e gitmeliyiz. Peter'ın kendi başına buyruk davranmasına kesinlikle izin veremeyiz.”

Keşke toplum da Vexley hakkında aynı şekilde düşünseydi.

“Sevgilim,” diye yatıştırdı Katherine, ses tonunda en ufak bir neşe belirtisi bile olmadan, “kırsaldaki evimize aylarca dönmeyeceğiz. Tavukların yaza kadar iyi olacağından eminim.” Dikkatini Camilla'ya çevirdi. “En azından zaman zaman bize tekrar katılacak mısın?”

"Elbette."

Camilla'nın içini sıcaklık ve minnettarlık kapladı. Geçen yaz ailesinin kır evini kiraya vermek zorunda kaldığında, Kitty, Camilla'nın neredeyse tüm sezon boyunca onlarla kalmasını sağlamıştı. Camilla bunu asla yüksek sesle söylememişti ama babasının kır evini kiraya vermek zorunda kalmasaydı bile, ölümünden sonra oraya gitmek işkence gibi olurdu. Onun

varlığının hayaletinin koridorlarda dolaştığını hissetmekten, yaz sıcağına rağmen resim yaparken ve gizemli peri kralına bağlı, periler tarafından öpülmüş insanların hikayelerini anlatırken her zaman yaptığı sıcacık çikolatanın kokusunu almaktan endişeleniyordu.

Bazı öykülerde kral zalimdi, bazılarında ise tanrısal ve iyilikseverdi. Camilla büyüdükçe bunların hepsinin saçmalık olduğunu anladı, ama Pierre'in efsanelere olan sevgisine hayrandı, hatta sonlara doğru gerçeklikle bağını koparıp onlara çok fazla tutunsa bile.

“Belki Bayan Antonius, Peter’in portresini çizebilir.”

Kitty derin bir iç çekti.

Arabanın aniden durmasıyla Camilla, tavuğun iğrenç davranışından daha fazla bahsedilmesinden kurtuldu. Şoför kapıyı açmak ve onu aşağı indirmek için yanına geldiğinde, boğazındaki ani yumruyu yuttu, sinirleri gerilmişti.

Vexley'nin evi olan Gretna House'a varmışlardı.

Greenbriar Park'ta, Green'in doğu yakasının en seçkin semtlerinden birinde yer alan bir şehir evi.

Bina, açık bej rengi taştan yapılmış, ferforje teraslarla ve ön cephesi boyunca sıralanan çiçekli ağaçlar ve çalılıklarla süslenmişti ve caddedeki diğer tüm evlerle uyumlu olarak mükemmel bir şekilde bakımlıydı. Güzel bir taş çit, küçük ön bahçeyi kaldırım taşlı caddeden ayırıyordu.

Camilla, başı dik bir şekilde arabadan indi ve içerideki sıcak ışıklarla parıldayan şehir evine, neşeli davetlilerin tüm bunların ona neye mal olduğunun farkında olmamasına baktı. Vexley'in bu evi satın almasına yardımcı olan şey, onun yasadışı işleriydi. İşte burada, suçlarının fiziksel bir tezahürü duruyor, yozlaşmışlığıyla ona alay ediyordu.

Önümüzdeki birkaç saat onun için çok şey tehlikedeydi. Bu gece ya özgürlüğünü geri kazanacaktı ya da Vex the Hex'in aldatma ağında sonsuza dek hapsolacaktı.

Üçlü çok hızlı bir şekilde büyük merdivenlerden yukarı çıktı, paltoları ve şalları üzerlerinden çıkarıldı ve daha önce gelmiş olan konuklarla kaynaşmak üzere salona götürüldüler.

Birisi Lord Edwards'a seslendi, ama Camilla o kadar gergindi ki, onun ve Katherine'in selamlaşmak için yön değiştirdiklerini neredeyse fark etmedi bile; Camilla ise tek başına içkisini aramaya koyuldu.

Küçük grubun içinde Vexley'i aradı. Köşede, aptal ama varlıklı Lord

Walters ve Lord Harrington, babalarının unvanının kumarhanesinin başarısıyla satın alındığı söylentileriyle lekelenmiş iki güzel, bal rengi saçlı kadın olan Carrol kız kardeşleri eğlendirmeye çalışıyorlardı. Onlara ve birkaç kişiye kibarca gülümsedi ama Vexley'i göremedi.

Camilla, içecek masasına uzanıp bir bardak aldı ve odayı tekrar gözden geçirirken yudumladı. Katherine ve William, William'ın en iyi arkadaşı Lord Garrey ile konuşuyorlardı. Otuzlu yaşlarında olan bu adam, buradaki çoğu kişi gibi, zaman zaman hiciv sayfalarında boy göstermesiyle tanınıyordu.

Garrey, bir gün dükalık miras alacağı gerçeği sayesinde, sezonlar boyunca en gözde erkeklerden biri olarak kaldı. Şeytani gülüşü ve çocuksu çekiciliği de işine yaradı, ancak Camilla'nın Kitty'ye düzenli olarak hatırlattığı gibi, kumar alışkanlığı göz ardı edilemezdi.

Bayan Young ve Bayan Linus da oradaydı. Ancak Camilla, ebeveynlerinin Vexley'nin evini ziyaret etmek için gizlice gittiklerini bildiğinden şüphe duyuyordu. Her iki kadın da evlenmeye yakın yaşıyordu ama henüz tamamen evlenmemiş değillerdi.

Onlara eşlik eden dul Janelle Badde, kadehini Camilla'ya selam vermek için kaldırdı. Camilla her zaman Janelle'e hayranlık duymuştu. Kendisinden üç kat büyük bir adamla evlenmiş ve kocası kısa süre sonra ölmüş, onu genç ve mutlu bir dul olarak bırakmıştı. O da bu statüsünün avantajlarından sonuna kadar yararlanmış, sevgililer edinmiş ve gerektiğinde bekar arkadaşlarına eşlik etmeyi gönüllü olarak üstlenmişti.

Toplum dışarıdan onaylamasa da, onaylamama da mümkün değildi. Camilla odanın diğer yarısını incelemek için arkasına döndüğünde bakışları ona takıldı.

Lord Ashford Synton, tüm buyurgan ve can sıkıcı ihtişamıyla.

Odanın uzak köşesindeki bir tabloya hayranlıkla bakarak yalnız başına duruyordu ve henüz onu fark etmemişti, bu yüzden Janelle bir an durup onu inceledi ve bunu yapan tek kişinin kendisi olmadığını fark edince hafifçe sinirlendi. Dul Janelle, bakışları onu süzdükçe neredeyse dudaklarını ıslatıyordu.

Camilla onun tepkisini anlıyordu. Adam, odanın öbür ucundan bile, mum ışığının yüzünün keskin hatlarını daha da belirginleştirmesiyle, sert bir görünüm sergiliyordu. Birdenbire Camilla, adamın dikkatini neyin çektiğini gördü. Vexley'nin evindeki en sevdiği tabloya doğru yaklaşıyordu.

Resim, kırsal bir ahırın bulunduğu bir tarlayı resmeden bir suluboya çalışmasıydı; kuzeyde ya da babasının masallarından birinde hayal ettiği bir şeydi. Arka plandaki dağlardan (koyu bir avcıyı andıran) ön plandaki uzun otlara (parıldayan, soluk bir adaçayı) kadar yeşil ve krem tonları bakımından zengindi.

Resim, bir huzur duygusu uyandırdı. Sadeliğin, sırların olmadığı, toplumsal bir kafese hapsolmadan yaşanan bir hayatın fikrini yansıttı.

O yumuşak çimenlerin üzerinde yalınayak koşmak nasıl olurdu? Eteklerini dizlerine kadar çekip, hanımefendiliğe yakışıp yakışmadığını umursamamak nasıl olurdu? Camilla, ayaklarının altında toprağı hissetmeyi, yıldızların altında gecelikle dans etmeyi özliyordu. Başkalarının kuralları onu bağlamadan yaşamayı istiyordu. Tüm o gösteriş ve tantananın altında vahşi, evcilleştirilmemiş bir şeydi o.

Synton'un elini kaldırıp ahırını neredeyse saygıyla okşarken ne gördüğünü, ne hissettiğini merak etti. "O... gerçekten de tuhaf biri, değil mi?"

Camilla, Dul Janelle'in sesini duyunca irkildi. Kadın Camilla'ya bakmıyordu bile. Kadının bakışları adeta Synton'un sırtındaki kıyafetleri yakıp kavurdu.

Dul kadın merakla, "Adını biliyor musunuz?" diye sordu.

Camilla bu soruya sinirlendi, ancak tepkisi pek mantıklı değildi.

"Hayır, üzgünüm." Dikkatini hızla partiye geri çevirdi. "Çok susadım. Biraz daha meyve suyu ister misiniz?"

Dul Janelle belirsiz bir ses çıkardı. Camilla yakındaki ikramlara geri döndü ve Janelle'i etrafına bakınmaya devam etti. Vexley henüz gelmemişti, bu da ya çoktan sarhoş olduğunu ya da dramatik bir giriş yapmayı umduğunu gösteriyordu. Her iki durumda da, herkes başka şeylerle meşgulken keşfetmek için birkaç dakikası daha olabilirdi.

Heyecanlanan Camilla, masadan hızla uzaklaştı ve o da bir bardak meyve suyu almak için gelmiş olan birine çarptı.

"Ben—" Yukarı bakarken sözleri yarım kaldı. İki delici zümrüt yeşili göz ona dik dik bakıyordu.

Lord Synton'un iki güçlü elinin onu dengelediğini ve içeceğini dökmesini engellediğini anlaması bir saniye daha sürdü. Bakışlarındaki soğukluk, onu sıkıca kavradığı yerde hissettiği yanma hissiyle tezat oluşturuyordu; uzun parmakları kolayca üst kollarının etrafına sığmıştı.

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldiniz?" diye sordu.

Ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı, yüz ifadesi yavaş yavaş yumuşadı.

"Beni gördünüz ama selam vermediniz mi? Çok üzıldüm, Bayan Antonius."

Synton'ın sesi, sonunda ellerini indirip geri adım atmadan durduğunda, kulağında derin bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Belki de etrafı tanımaya çalışıyordum. Bir hanımefendi nereye adım atmanın güvenli olduğunu bilmeli," diye espri yaptı.

"Ama sen benim egomu tamamen çiğniyorsun."

"Affedersiniz efendim. Bu kadar kolay incinebileceğinizi hiç tahmin etmemiştim."

Kaşlarından birini kaldırarak onu yavaşça süzdü.

"Buradaki toplantılara sık sık katılıyor musunuz?"

"Evet."

Yakışıklı lordun ifadesi kayıtsızlıktan meraka dönüşürken Camilla aynı anda iki şeyi fark etti: Birincisi, hareket halindeki bir araçta neredeyse orgazm olurken hayal ettiği kadar günahkar derecede etkileyici olduğu; ikincisi ise Synton'ın bu partilerle ilgili söylentileri çoktan duymuş olması gerektiği.

Yanakları kızardı.

Burada genellikle olağan dışı bir şey olmazdı, en azından o orada bulunduğu sürece. Yine de çiftler normalden daha sık gizli buluşmalar için kaçarlardı ve Vexley'in, insanların tahmin ettiği amaç için kullanılmış olabileceği düşünülen birkaç doğurganlık heykeli vardı.

Duvarlardaki natürmort resimlerine hızla işaret etti; bunlar, diğerlerine kıyasla çok daha sadeydi.

"Lord Vexley güzel sanatlara hayran biridir. Koleksiyonunun küratörlüğüne yardımcı oluyorum."

"İlginç." Bu kelimeyi sanki iğrenç demek istercesine söyledi.

Synton, kadını tekrar süzdükçe bakışları keskinleşti.

"Buraya sizi ne getirdi?" diye sordu, dikkatini dağıtmak için. Eğer onun buraya çılgın bir kaçamak için geldiğini varsayarsa, söyleyecekleri onu çok meraklandıracaktı.

"Yani eserlerinin çoğundan sen mi sorumlusun? Başka kimseyle çalışmıyor mu?" diye sordu Synton, sorusunu tamamen görmezden gelerek sert bir şekilde. Ses tonunda şimdi ince ama hissedilir bir sertlik vardı.

Bunun kıskançlığa işaret ettiğini düşünebilirdi, ama neye, Vexley'in sanatına mı?

Camilla rahatsızlığını gizledi.

Bir soruya başka bir soruyla cevap vermek mükemmel bir dikkat dağıtma taktiği idi.

Acaba gerçekten de yeni gelenlerin sık sık ilgisini çeken karanlık pazardan mı bahsediyordu diye düşündü, ama bu skandal niteliğindeki girişimden bahsetmenin ne zamanı ne de yeri idi.

Silverthorne Lane, yüksek sosyetenin çoğunun yokmuş gibi davrandığı bir bölgeydi. Babasının son aylarında bu bölgeye olan takıntısı o kadar yoğunlaşmıştı ki, kendisi de oradan uzak duruyordu.

Sonlara doğru karşılaştıkları söylentileri körüklemek istememişti; toplum, babasının orada bir peri tüccarına aşık olduğunu ve birkaç saatlik unutkanlık sağlayabilen karanlık büyüye bağımlı hale geldiğini fısıldıyordu.

Camilla ikisinin de doğru olmadığını biliyordu.

Babası çok daha tehlikeli bir şeye takıntılıydı.

"Vexley benim aracılığım ile oldukça sık alım yapıyor, ancak ben sadece birçok bayiden biriyim."

Bir kol beline dolandı.

"Artık sevgilim, sen benim için bir sanat tüccarından çok daha fazlasısın."

"Lord Vexley."

Vexley'nin kolunun vücuduna uyguladığı son derece rahatsız edici ağırlıkla Camilla'nın omurgası kaskatı kesildi.

Daha kötü olamaz diye düşünürken, tırmığın avuç içi aşağıya doğru kayarak kalçasını kavradı.

Camilla, hem davetsiz dokunuştan hem de Vex the Hex'in ilişkilerinde daha fazlası olduğuna dair küstahça ima etmesinden dolayı öfkelenmişti. Bu gece harekete geçmesi ve özgürlüğünü geri kazanması gerektiğine dair daha fazla kanıtı ihtiyacı varsa, bu onun işaretiydi. Aslında, çok geç kalmamış olmayı umuyordu.

Hızla yana çekilerek, Synton dışında kimsenin bu uygunsuz davranışı fark etmesine izin vermeden kucaklaşmadan kurtuldu.

Ama Synton ona hiç bakmıyordu. Soğukkanlılıkla Vexley'e dik dik bakıyordu. Yüz ifadesi o kadar buz gibi olmuştu ki, bir an nefesinin havada uçuştığını görebileceğine yemin etti.

"Vexley, her zaman sana ait olmayan şeylere sahip çıkmaya mı çalışıyorsun?"

Camilla'nın dudakları şok içinde aralandı. Synton kıskanç mıydı acaba?

Neyse ki Vexley, Synton'ın zekice bir şaka yaptığını düşünerek homurdandı ve birkaç kadeh içki içtiğini belli etti.

"Yeni gelen Synton siz olmalısınız. Sizin de oldukça koleksiyoncu olduğunuzu duydum. Gerçi sizin koleksiyonunuzun benimki kadar büyük olduğundan şüpheliyim."

Synton bu ima edilen şeyi görmezden geldi ve dikkatini tekrar Camilla'ya yöneltti. "Zevkinizi görmek için galerinizin özel bir turuna katılmayı çok isterim, Bayan Antonius. Hemlock Hall'daki kendi galerim için birkaç eser arıyorum."

Vexley, kendisine hakaret edildiğini fark ederek, "Hemlock Hall mı?" diye araya girdi. "O yer harabe halinde."

"Bayan Antonius?" diye ısrar etti Synton, ev sahibini hâlâ tanımaya tenezzül etmeyerek.

Camilla, Synton'ın ne teklif ettiğini hemen anladı. Kendi inatçı, kibirli tarzıyla tabii ki. Wisteria Yolu'nda onunla tekrar yalnız kalmak istemiyordu, ama bu durum, Vex the Hex'in parmak uçlarında olmaktan çok daha tercih edilebilir bir durumdu.

"Bu akşamın ilerleyen saatlerinde veya yarın gün doğumuyla birlikte zaman ayırabilirim."

"Öyleyse bu gece."

"Pekâlâ, efendim."

Camilla, Synton'ın müdahalesine minnettar olup olmaması gerektiğinden emin değildi. Bu, dökme demir tavadan alev alev yanan ateşe atlamak gibi bir şeydi.

Synton'ın kendine ait bir planı vardı, ama en azından hangi şeytanla yatağa gireceğini kendisi seçiyordu. Tabii ki mecazi anlamda.

Synton'ın koyu renkli çarşafların üzerinde uzanmış, bronz teni parıldayan, kolları başının arkasında kavuşmuş halinin görüntüsü zihninden bir anlığına geçti, ancak sonra bu görüntüyü sildi.

"Hadi ama, Synny." Vexley, Synton'ın bu takma isme karşı gözlerinde beliren öfkeyi ya fark etmedi ya da görmezden geldi. "Camilla, sanat bölgesinde uygunsuz saatlerde dolaşmamalı."

"Bayan Antonius kararını verdi ve Vexley, senin bilgisiz ve açıkçası

oldukça sıkıcı fikrini sorduğumu hatırlamıyorum."

Camilla, dikkat çekmemek için ya nefes nefese kalmamak ya da gülmek adına alt dudağını ısırđı. Synton, rezil olmuş lordu kendi evinde iyice rezil etmişti.

Bir an sonra, Vexley'nin yüzü kıpkırmızı oldu, kulaklarının uçları ise daha önce hiç görmediğı kadar parlak bir pembe renge büründü; çünkü aklı hakareti idrak etmeye başlamıştı.

Nesnel olarak bakıldığında Vexley fiziksel olarak çekici bir adamdı, ancak yüzünün şu anki şekli onu şeytani gösteriyordu.

"Nasıl cüret edersin—"

Salonun kapısına bir tıkırtı geldi, hemen ardından uşak da içeri girdi.

"Yemek hazır, efendim."

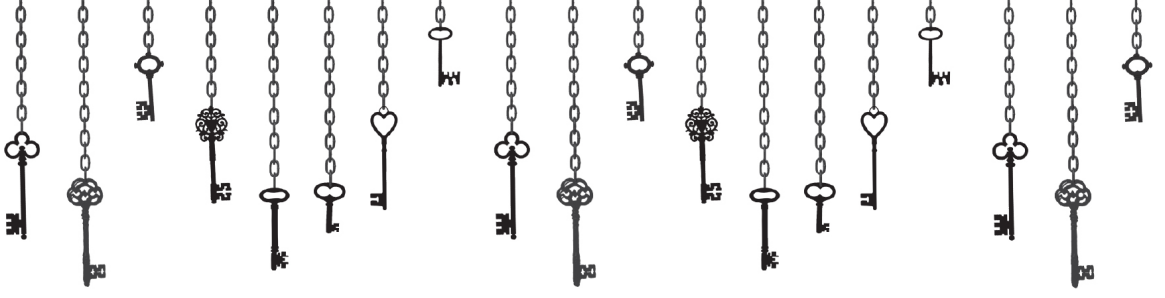
Göreve çağrılan Vexley, hemen sakin ve tavizsiz tavrına geri döndü, ağzının bir tarafı çarpık bir sırtışla yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Ziyafet vakti geldi!" diye duyurdu, sonra topuğunun üzerinde döndü, Camilla'ya kolunu uzatmadan önce hafifçe tereddüt etti. "Bayan Antonius. Arkadaşlar. Başlayalım mı?"

Camilla, Synton'ın onaylamayan, ağır bakışlarının bir kez daha üzerinde olduğunu hissetti, ancak ona bakmaya ya da Vexley'nin tiyatral şövalyeliğini alenen reddetmeye cesaret edemedi.

Tek yapması gereken bu akşam yemeğini atlatmaktı.

Daha kibar kalabalık dağıldıktan ve içki içmeye iyice başladıktan sonra, o sahte belgeyi bulmak ve ateşe vermek için gizlice uzaklaşır, Vexley'nin üzerindeki etkisini sonsuza dek yok ederdi.

ALTI

Kıskançlık Prensi, Camilla'nın elini yavaşça Vexley'nin kolunun kıvrımına yerleştirmesini izledi.

Tam da Envy'nin bedeninden koparmayı hayal ettiği kol. Kan sıçramaları soluk duvar kağıdı üzerinde oldukça çarpıcı görünecekti, ama şiddete yönelik içgüdülerini bastırdı.

Vexley, Camilla'yı sanki bir ödölmüş gibi gezdiriyordu. Kazandığı değil, çaldığı bir ödöl.

Yedi Çember'de kıskançlık kesinlikle hakim bir düşünceydi: flört oyununa gelince, herkes oynamak istemeliydi.

Vexley, Camilla'ya bir seçenek bırakmamıştı ve Envy'nin ölümlülerin gelenekleri hakkında bildiği kadarıyla, eğer Camilla onu reddederse, ortalık karışacaktı.

Bayan Antonius, nedense bu gece uzun süre kimsenin dikkatini çekmek istemiyor gibiydi. Yine de ipek elbisesinin koyu avcı yeşili, Envy'nin kravatıyla uyum sağlıyor ve bu da onun dikkatini çekmeye devam ediyordu. Gözünün kenarında beliren pastel renkli elbiseler denizinin ortasında, Camilla koyu, yoğun ve zengin bir renk cümbüşüydü.

Tüm çabasına rağmen fark etmemeye çalışsa da Camilla çok güzeldi.

Gümüş rengi saçları zarifçe kıvrılmış ve yüzünden geriye doğru toplanmıştı; bu da sivri çenesini, ince boynunu ve gözleriyle uyumlu, sade ama çarpıcı gümüş kolyesini ortaya çıkarıyordu.

Kendini taşıma biçiminde bir zarafet vardı; bedeni, tuval üzerine resmedilmeyi adeta yalvaran, narin açılardan ve kıvrımlı hatlardan oluşuyordu. Şimdiki hareketleri, ev sahiplerinden olabildiğince uzaklaşmak

istediğini gösteriyordu.

Oyuncu olup olmaması—Envy henüz karar vermemişti—Vexley kendini birden fazla yönden karmaşık bir duruma sokuyordu. Ve Envy'nin aptallarla vakit kaybetmeye vakti yoktu.

Her geçen gün mahkemesi zayıflıyordu; bu tamamen onun hatasıydı.

Bu yüzden ikinci denemesinde daha güvenilir bir yolu seçip Camilla'yı baştan çıkarmaya karar vermişti. Tamamen pratik bir karardı: ilerideki gümüş rengi buklelerinden yansıyan mum ışığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Envy, en yakınındaki kadına -Camilla ile birlikte geldiğini kısaca hatırladığı, canlı kızıl saçlı bir kadına- kolunu uzattı ve koridordan yemek salonuna doğru alayın peşinden gitti.

"Sanırım siz gizemli Lord Synton'sunuz?" diye sordu kızıl saçlı kadın hemen.

"Hakkımda insanlar böyle mi diyorlar, hanımefendi...?"

"Leydi Katherine Edwards."

Kadının bakışlarını üzerinde hissetti ama kendi bakışlarını, yemek salonuna doğru yavaşça ilerleyen lord ve leydilerin alayında tuttu. Kıskançlık, onları hızlandırmak için kıçlarına sihirli demir çubuklar saplamayı hayal ediyordu. Yemek daha başlamamıştı bile ve o gitmeye hazırdı.

"Gerçekten de büyük bir izlenim bıraktınız," diye devam etti.

Envy, Lady Edwards'a yan gözle baktı. "Evet, benim de öyle bir etkim var."

Kadın kahkahası doygun ve derindi, bu da önlerindeki esmer kadının dikkatini çekti. Kadın arkasına baktı ve gözlerindeki açık şehvet parıltısıyla Envy'yi şaşırttı.

Kadının dikkati Lady Edwards'a kaydı ve esmer kadının kıskançlığı alevlendi. Adam gözdağı vermek amacıyla gülümsediğinde kadın bakışlarını kaçırdı.

"Arkadaşımın ne demek istediğini anladım. Sen baş belasısın."

Dikkatini sıranın önündeki Camilla'nın gümüş rengi başına çevirdi. Leydi Edwards onu kışkırtıyordu. Ve bunu yaparken de fazlasıyla eğleniyordu.

Ama belki de onunla arkadaş olmak Camilla'yı rahatlatırdı. Kendine, çekici ama mesafeli bir soylu maskesi takmasına izin verdi.

"Bu gece, sadece biraz kötü olduğumu söyleyebilirim, Leydi Edwards."

Envy, bunun doğru olduğunu anladığında oldukça rahatsız oldu.

Flörtünü en aza indirmiş, sadece oyunda kendisine yardımcı olabilecek net sorular sormuştu. Camilla odaya girer girmez de tüm dikkatini ona vermişti. Çok ileri gitmek istemediği için odadaki en ilgi çekici tabloya hayranlıkla bakmış, ona beş dakika süre verdikten sonra yanına gitmişti. Tam bir beyefendi, diye düşündü sinirle.

Yine de, onun bardağını yakalamak ve elbisesini mahvetmekten kurtarmak için yaptığı hamleden hiç etkilenmemişti, bu da onu sinirlendiriyordu. İlk başta dengesini bozanın kendisi olması da önemli değildi. Prens Açgözlülük, bu hareketin ölümlüleri etkilemek için her zaman işe yaradığını iddia etmişti. Kardeşine göre, ölümlü kadınlar karanlık kahramanları severdi. Sanki kahramanlık lekesiz bir bardak ziyafetle belirleniyormuş gibi.

Ama her zamanki gibi, Kıskançlık, Açgözlülüğün flört konusunda bir aptal olduğunu keşfediyordu. Camilla'nın dili, saçları kadar gümüş gibiydi ve onu hızlıca reddederek adeta yerle bir etmişti.

Eğer ondan yardım almak için ikinci denemesinde baştan çıkarma yoluna başvuracaksa, onu neyin tahrik ettiğini anlaması gerekiyordu. Elbette onun oynayabileceği bir fantezisi vardı.

Sonunda alay yemek salonuna girdi ve Envy, hoşnutsuzluğunu gizlemek için yüz ifadesini değiştirdi.

Uzun, örtülü masa şamdanlarla ve sayısız kristal vazoyla süslenmişti. Sera ortamından getirilmiş ve küçük bir servete mal olmuş olması gereken mor salkım çiçeği tercih edilmişti ve Camilla'nın gözlerinin bir anlığına sıkıca kapanmasından bu ayrıntının onun da gözünden kaçmadığını ve bundan hoşlanmadığını anlamıştı.

İlginç.

"Lord Synton, aileniz nereli?" diye sordu Leydi Edwards, Envy'nin dikkatini kendisine çekerken samimi bir ses tonuyla. "Synton batılı bir soyadı mı?"

"Güneyli," dedi kaçamak bir şekilde.

Kadın kucağındaki peçeteyi açarken onu baştan aşağı süzdü. Adam, kadının onun en derin sırlarını ortaya çıkarmak için zihnini didik didik ettiğini hissetti.

"Sizi daha önce arkadaşım ile konuşurken gördüm. Bayan Antonius'u nereden tanıyorsunuz?"

"Ben bir sanat koleksiyoneriyim ve galerisi bana şiddetle tavsiye edildi."
"Mm."

Leydi Katherine suyundan bir yudum aldı.

Envy, kadının kendisine şüpheyle baktığını anlamak için duyguları algılama konusundaki doğaüstü yeteneğini kullanmak zorunda değildi.

"Birçok beyefendi onun sanatından çok etkileniyor..."

Günahı, o hissi bastırmadan önce alevlendi.

Leydi Katherine, o kurnaz bakışlarını şimdi tam karşılarında oturan Camilla ve Vexley'e çevirdi. Harrington adında bir adam Camilla'nın diğer tarafına oturdu ve bu durum Camilla'nın hafifçe gerilmesine neden oldu. Envy, onu da incelemeyi aklına not etti.

"Oldukça yetenekli ve babasına göre çok daha mütevazı."

Kıskançlık, bakışlarını söz konusu sanatçıdan ayırdı. "Babası da resim mi yapıyordu?"

Elbette Pierre'in resim yaptığını biliyordu, ama bilmiyormuş gibi davranmak çok daha fazla bilgi edinmesini sağlayacaktı.

"Pierre Antonius, diğer birçok eserinin yanı sıra Evelyn Gray'in Baştan Çıkarılması adlı eseriyle de ünlendi. Güney bölgesinde bile mutlaka duymuşsunuzdur, değil mi? Bu onun en ünlü portresi. Poz veren kadın, kimliğini gizleyen bir peçe dışında çıplaktı. Elbette, kuzgun benzeri büyük kanatları da vardı. Pierre'in eserleri genellikle fantastik unsurları, özellikle de 'cüceler' dediği varlıkları tasvir ediyordu."

"Eşsiz soy ağacına sahip insanlar," diye ekledi Envy.

"Öyle diyebilirsiniz." Leydi Katherine utangaç bir gülümsemeyle, "Kanatlı kadınlar, boynuzlu ya da şeytani kuyruklu erkekler... Başkaları da onun bu takıntısını paylaşıyor gibiydi. Onun sanatı sayesinde toplum kendi fantezilerine dalabiliyor, aksi takdirde kutsal olmayan eserler olarak kabul edilecek parçaları sergileyebiliyordu." dedi.

Şaraplar dökülürken, Envy, Lady Katherine'in kendiliğinden ama çok takdir ettiği sanat tarihi dersini dikkatle dinledi. Casusları, Pierre'in galeriyi yirmi yıl önce açtığı ve iki yıl önce öldüğü, Camilla'yı dünyada yapayalnız bıraktığı gerçeği dışında adam hakkında pek bir şey bulamamıştı. Bulduğu kadarıyla Camilla'nın anne veya baba tarafından büyükanne ve büyükbabası, teyzeleri, amcaları veya kuzenleri yoktu.

İnsanların tavşan gibi ürediğini düşününce, bu çok garip, diye düşündü.

"Peki ya ailesi?" diye sordu Envy, şarabından bir yudum alarak.

“Pierre mi? Trajik bir geçmişi vardı. Çocukken annesi ve babası bir araba kazasında ölmüştü ve bir aile dostu tarafından büyütölmüştü. Her iki ebeveyni de tek çocuktu ve onların ebeveynleri de şiddet sonucu ölmüştü.”

"Bazıları onların ailesinin lanetli olduğunu söyleyebilir."

Leydi Katherine ona sert bir bakış attı.

"Bazıları bunu söyledi ve bunlar apaçık aptallar."

Hafıe gülümsedi. Kadın çok ince bir şekilde onun da öyle olabileceğini ima etmişti.

“Peki ya annesinin ailesi?”

Leydi Katherine'in yüz ifadesi donuklaştı. "Bu hassas bir konu, konuşmaktan kaçınmayı tercih ederim."

Envy hoş bir şekilde gülümsedi, ancak içten içe merakla kıvranıyordu. "Penelerinizi bilemenize gerek yok, Leydi Edwards. Zarar vermek niyetinde değildim. Waverly Green'in en seçkinlerini başka ne cezbediyor?"

Leydi Katherine, Pierre'in bilmecelere ve gizemlere olan düşkünlüğünden bahsetmeye devam etti. Eğer ölmemiş olsaydı, Envy onun da bu oyunun bir parçası olduğunu düşünürdü. Ancak bu düşkünlüğün Waverly Green'deki birçok kişi tarafından paylaşıldığı açıktı. İnsanların oyunları ne kadar sıkıcı, diye düşündü başını sallayarak.

Uşak tekrar göründü ve yemeğin servis edileceğini duyurmak için ciddi bir şekilde zil çaldı. Yemekler Fransız usulü sunulmuştu, bu yüzden konuklar, hizmetlilerin masaya yerleştirdiği çok çeşitli ana yemekler ve garnitürlerden kendilerine servis yapmaya başladılar.

Masada, biberiye soslu fırında pişmiş dana bonfile; frenk soğanıyla süslenmiş ve eritilmiş tereyağı parçalarıyla bezenmiş püre patates; şekerlenmiş havuç; içi doldurulmuş, gözleri körelmiş bütün balık; buharda pişirilmiş kuşkonmaz; kuyrukları hala üzerinde olan iri karidesler ve zengin limon kreması soslu yumuşatılmış tavuk göğsü tabakları dolaştı.

Envy, balığın suçlayıcı bakışlarından veya karidesleri temizlemek için harcanan fiziksel emekten hoşlanmasa da, düşüncelerini yüzüne yansıtmadı. Yemekler genel olarak iyiydi ve Lady Edwards'ın arkadaşlığı şaşırtıcı derecede katlanılabilirdi.

İlk turdaki yemeklerin hepsi tadına baktıktan sonra, ikinci tur yemekler getirildi. Yakındaki bir krallığın güney bölgesinden esinlenilmiş yemekler başroldeydi.

Doğranmiş portakal, soğan ve am fıstığından yapılan, tuz, karabiber,

kekik, zeytinyağı ve sirke karışımından oluşan keskin bir sosla harmanlanmış bir salata.

İkinci bir balık yemeği geldi ve yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. Bu ona baldızının ailesinin restoranını ve orada servis edilen bir yemeği hatırlattı. Ancak bu ziyafet, memleketindeki lüks akşam yemekleriyle hiçbir şekilde kıyaslanamazdı. Kabul etmek istemese de, Kıskançlığın kardeşi Açgözlülük, yakın zamanda onu etkilemişti; domuz yağından mumlar yapmıştı ve bu mumlar yakılıp eridiğinde, rendelenmiş Brüksel lahanası için zengin ve nefis bir sos oluşturmuştu.

Elbette, kardeşi en iyi, en çok konuşulan partileri düzenlemek konusunda oldukça motiveydi; kendisini küçümseyen bir muhabirle aralarında bir çekişme vardı ve bu durum ona oldukça ilham vermişti.

Yemekler ve şaraplar ardı ardına gelmeye devam etti. Çok şükür.

Bir bardağı bitirdi ve bir tane daha istedi, bu yüzden de hiçbir uyarı almadı. Hatta diğer birkaç misafir de aynı şeyi yaptı.

Görünüşe göre, Waverly Green'in yüksek sosyetesinde onların gösterişli, kendini beğenmiş tavırlarından sıkılmıştı. Vexley'nin bir düzenbaz olması gerektiği düşünüldüğünde, bu akşam yemeği partisi son derece sıkıcıydı. Envy'nin gelecek haftaki maskeli balosu kesinlikle ortalığı güzelce karıştıracaktır.

Masada karşı tarafta, daha önce gördüğümüz esmer kadın, Janelle adında bir dul, sürekli onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Eğilirken göğüslerini masaya bastırıyordu; bu pozisyonun ve dekolteli elbisesinin birleşmesinin baştan çıkarıcı bir görüntü sunduğunun tamamen farkındaydı.

Envy, dikkatini dudakları hafifçe büzülmüş olan kadının yüzüne dikmişti.

"Güzel bir şarap, hanımefendi, değil mi?"

Kadının dikkati adamın eline kaydı. Adam dalgın dalgın şarap kadehinin sapını okşuyor, Camilla ile nasıl sohbet başlatacağını ve onu Vexley'den nasıl uzaklaştıracığını düşünüyordu.

"Heykel yapıyor musunuz, Lord Synton?" diye sordu.

"Neden soruyorsunuz, Leydi Janelle?"

Yanaklarında hoş bir kızarıklık belirdi.

"Efendim, sanatçı ellerine sahipsiniz. Nesneleri mükemmel bir şekilde şekillendirirken ellerinizi hayal etmeden edemiyorum. Eğer bir gün modele ihtiyacınız olursa, seve seve poz veririm."

Camilla'nın yanından gelen ani bir rahatsızlık belirtisi onu şaşırttı. Ama ona şöyle bir baktığında, Camilla'nın ona hiç bakmadığını fark etti. Bunun yerine, Camilla, içtiği beşinci kadeh şarabın etkisiyle gözleri buğulanmış bir halde ona doğru eğilmiş olan Vexley'e odaklanmıştı.

"Lord Synton?" diye sordu Leydi Janelle, daha da öne eğilirken göğüsleri neredeyse dışarı fırlayacak gibiydi.

Envy, solundaki adam sonunda kafasını kışından çıkarıp kadına ve onun cömert göğüslerine ilgi gösterince cevap vermekten kurtuldu.

Neyse ki Janelle bu durumdan oldukça memnun görünüyordu, sanki baştan beri amacı buymuş gibi. Oyunlar içinde oyunlar.

Vexley'nin akşam yemeği partisi, şarabın yanında daha sert içkilerin de sunulmaya başlanmasıyla nezaket sınırlarını hızla aşmıştı; böylece hem bayanlar hem de baylar istedikleri kadar sarhoş olabiliyorlardı.

"Cennetten gelen tatlı bir nimet," diye fısıldadı Kıskançlık, tepsideki viski kokteyli kaparken, hayatında ilk kez şeytan kanının onu diğerleri gibi ölümlü içkilerle sarhoş olmaktan alıkoyduğuna pişman oldu.

Saatler sonra, son tatlı da getirilip kaldırıldıktan sonra, ev sahibi masadan bir kadehi kapıp havaya kaldırdı; kadehin yarısı ceketinin koluna döküldü, kalan kırmızı likör de masa örtüsüne sıçradı, sanki bir cinayet sahnesini yeniden canlandırıyormuş gibi.

Kıskançlık yüzünde hiçbir ifade olmamasına rağmen, içten içe öfke kaynıyordu. Dağınıklığı hor görüyordu. Kontrolsüzlüğün göstergesiydi.

Bu sarhoş aptalın onun rakibi olması mümkün değil elbette.

"Hanımlar, beyler purolarımızı içerken lütfen salona geçin. Yeni hazinemi göstermeden önce hepimiz biraz toparlanalım. Sonrasında, hep birlikte biraz... oyun oynayalım mı? Eğer cesaretiniz varsa."

Envy, Camilla'ya bakmadan onun duygularını hissetti ve sinirlerinde ani bir artış olduğunu fark etti. Vexley konuşurken, Camilla'nın rahatsızlığı Envy'nin içini sardı, sanki artan kaygısı kendi kaygısıymış gibi.

Bayan Camilla Antonius ya haince bir şeyler planlıyordu ya da Vexley'nin herkes için neler hazırladığı konusunda endişeliydi. Ya da belki de onun oyunlarının heyecanını yaşıyordu.

Envy, Goodfellow'un söylediklerini hatırladı. Ona bakma isteğine karşı koymaya çalıştı.

Envy'nin Camilla'nın duygularını daha önce yanlış yorumlamış olması tamamen mümkündü; belki de Camilla, Vexley'nin sadece halka açık

davranışından dolayı değil, istenmeyen dokunuşundan dolayı da rahatsız olmuştu.

Beklenti ve gerginlik özünde neredeyse aynıydı, bu yüzden sanatçının şu anda hangi duyguyu yaşadığını ayırt etmek imkansızdı. Doğüstü duyularının ona yardımcı olamadığı nadir durumlardan biriydi ve Kıskançlık bu belirsizliğe pek aldırış etmiyordu.

Ama belki de bu başka bir fırsattı. Eğer Camilla'nın bu gece neyin peşinde olduğunu anlayabilirse, kendisini onun için vazgeçilmez kılmanın bir yolunu bulabilir ve böylece karşılığında onun da kendisine yardım etmesini sağlayabilirdi. Baştan çıkarmaya gerek yoktu.

"Pekala o zaman," dedi Vexley sonunda. "Hadi yolumuza devam edelim."

Envy, gözünün ucuyla Camilla'nın kapıya doğru koştuğunu izledi. Dikkat çekmeden hızla ayağa kalktı, ancak tam sandalyesini geri ittiği sırada Leydi Katherine tarafından durduruldu.

"Lütfen beni salona kadar eşlik edin efendim," dedi ve yolunu kesti.

Başını o meraklı kadına ve kapıya çevirdi, sihrini şimdi kullanmanın kendisine herhangi bir zarar verip vermeyeceğini düşünüyordu. Riskler açısından küçük olsa da, Envy herhangi bir davranış kuralını çiğnemeyi göze alamazdı.

"Bu sadece bir an sürecektir," diye ekledi.

Camilla'nın uzaklaşması için sadece bir an yeterli olmuştu; arkadaşı da bunu ya biliyordu ya da tıpkı onun gibi tahmin etmişti.

Nezaket kurallarına yenik düşen kıskançlık, yapmacık bir gülümsemeyle kolunu uzattı.

"Elbette, Leydi Katherine. Önden gidin."

YEDİ

Koridorda yalnız olduğundan emin olmak için hızlıca etrafa göz gezdirdikten sonra, Camilla neredeyse koşarak üst kattaki odalara çıkan merdivenlere doğru ilerledi; herkes az önce çıktığı kapıya doğru hareket ederken akşam yemeği partisinin sesleri daha da yükseliyordu.

Umarım konukların çoğu onun aceleci çıkışını fark edemeyecek kadar sarhoştur ve Vexley'nin pek de ince olmayan bir şekilde ima ettiği yaramaz oyunlara odaklanmışlardı.

En akli başında insanın bile günah vaadiyle bu kadar safdillığe kapılması onu her zaman şaşırtmıştı. İlk birkaç sezonunda, balolar sırasında çiftlerin gizlice kaçıp, arzularına teslim olmak için bahçelere koştuklarını izlemişti. Erkekler yakalandıklarında sırtlarından vuruluyor, çapkın ve haydut olarak damgalanıyordu. Oysa kadınlar fahişe olarak bir kenara atılıyor, her iki taraf için de doğal olan şey için hareket ettikleri için kınanıyordu. Bu adaletsizdi ve Camilla'yı sandığından çok daha fazla rahatsız ediyordu.

Erkekler, cinsel istahlarını tatmin ederken evlenmeye uygun bekar kalma lüksüne sahipti, kadınlar ise evlilik mutluluğunun tuzağını reddederlerse azize gibi kalmaları konusunda uyarılıyordu. Camilla da bu oyunu oynadı, bundan nefret etse de, bu alemdeki en büyük pazarlık kozu olan itibarından vazgeçmek istemedi.

Arzuyu düşünürken, aklına yine Lord Synton geldi, sonra bu düşüncüyü hızla kafasından sildi. Şanslıysa, akşam yemeğinde ona açıkça hayranlık duyan birçok kadından biri dikkatini dağıtırdı.

Camilla'nın böyle hissetmeye hakkı olmamasına rağmen, bir an için

sinirliliğinin yerini rahatsızlık aldı. Synton'un onunla vakit geçirmek yerine gizli bir ilişki için kaçıp gitmesi fikri onu rahatsız ediyordu. Hayalinde Synton sadece onunla meşguldü, tıpkı resmini yaptığı bir konuyu incelediği gibi onun zevkine odaklanmıştı.

Hayal etmeyi sevdiği şey işte o yoğunluktu, bir başkası tarafından tamamen kuşatılma hissiydi.

Sadece bir kez birinin onu istemesini istedi. Sanatını değil. Yeteneğini değil. Sadece kendisini.

Bazen kendini çok yalnız hissediyordu. Babası gitmişti, annesi de. Synton'un hayali ona sahip olmadığı ama istediği her şeyi hatırlatıyordu. Ama gerçekte Synton, akşam yemeği boyunca Camilla'ya hiç bakmamış veya onunla sohbet etmeye çalışmamıştı.

İşte tam da bu yüzden bir daha asla hayali gerçeklikle karıştırmayacaktı.

Dikkatini dağıtan bu düşünceleri bir kenara bırakan Camilla, tamamen önündeki göreve odaklandı: sahte belgeyi bulmak ve yok etmek.

Geniş meşe tahtaları terliklerinin altında gıcırdadı, bu da kalbinin hızlanmasına neden oldu. Eteğinden bir tutamını kavrayıp ilk basamağa atladı ve tam yemek odasının kapısı duvara çarparak açılıp sesler koridora adeta açılmış şarap şişeleri gibi dökülürken gözden kayboldu.

"Hey!" diye bağırdı Vexley. "Dikkat et Walters. Yoksa Harrington'ın o heykele işemesinden daha büyük bir skandala yol açarsın."

Yüksek sesli kahkahalar yaklaştıkça Camilla durmaya cesaret edemedi. Vexley'nin evindeki neredeyse her sanat eserinin yerleştirilmesini denetlemiş, bu da ona evin düzeni hakkında derin bir bilgi vermişti. Solundaki ilk kapı, birkaç kitap rafı, iki rahat koltuk ve güzel bir şömine bulunan bir okuma odasına açılıyordu. Aşağıdaki ana kütüphaneden çok daha küçüktü ve lord tarafından çoğunlukla kullanılmıyordu.

İçeriye sessizce girdi, kapıyı hafifçe kapatarak ateşin yavaşça yandığını görünce rahatladı. Vexley, bir el aynasını eline aldığı kadar sık kitap almasa da, bu odada gizlice öpüşmek için birileri gelirse, okumuş gibi görünmek isteyecek kadar kibirliydi.

"Pekâlâ, o zaman. Resim."

Camilla hemen işe koyuldu.

Rafların arasında gizli kilit olup olmadığını anlamak için aceleyle her yeri yokladı. Her birini iyice inceledikten sonra, zemindeki tahtaların her birine basarak, zeminin altında bir bölme olduğunu gösteren en ufak ses

farkını bile dinledi.

Dakikalar geçtikçe daha da telaşlanarak panelli duvara yaslandı. Ne bir dolap, ne bir kapı, ne de gizli bir odayı açan bir şamdan vardı. Resmi saklayabileceği başka bir yer yoktu.

Gitmeden önce Camilla, şöminenin üzerindeki tabloya göz attı ve portrenin arkasında gizlenmiş bir şey olup olmadığını kontrol etti.

Portre biraz zorlama bir tasvirdi. Bulutun üzerine yayılmış, Vex the Hex'e şaşırtıcı derecede benzeyen çıplak bir adamdı. Eli şişmiş cinsel organının etrafına sarılmış, hareketin ortasında durmuş, bakışları muhtemelen ilgisini çeken kişiye sabitlenmişti.

Kıbar toplumun standartlarına göre oldukça müstehcen sayılabilirdi, ancak sanat eğitimi almış biri olarak Camilla erkek bedeninden hiç etkilenmemişti.

Lanetli testislerine tekme atma isteğine karşı koydu ve odanın sahte belgeyi barındırmadığından emin olduktan sonra kapıyı araladı ve çıkmadan önce birkaç saniye dinledi.

Merdivenlerden yukarıya, geçmiş sevgililerin hayaletleri gibi sesler yükseliyordu, ama bu katta henüz yaşayan kimse yoktu.

Şu an için hiçbir çift bunu özellikle istememişti, ancak bu Vexley'nin partilerinden biri olduğu için, bunun gerçekleşmesi sadece zaman meselesiydi.

Camilla koridorda sessizce ilerledi ve hızla yan odaya, banyo odasına girdi. Daha önce yaptığı gibi aramayı sürdürdü; duvarlara vurdu, panelleri itti ve diğer sanat eserlerinin arkasına baktı. Yere çömeldi ve pençe ayaklı küvetin altına baktı, her ihtimale karşı ellerini alt kısımda ve zeminde gezdirdi.

Hiç bir şey.

Camilla dizlerinin üzerine doğruldu ve odayı farklı bir açıdan inceledi.

Babası ona her zaman bir odanın detaylarına dikkat etmesini, bazen boşluğa bakmanın bir nesneye doğrudan bakmaktan daha fazlasını ortaya çıkardığını söylerdi.

Bu, kır evlerinin ormanlarında harikalar yaratan bir numaraydı. Camilla bir keresinde ağaç gövdeleri arasındaki boşlukta bacaklarını görerek ağaçların arasında dimdik duran bir balıkçılı fark etmişti.

Maalesef burada olağanüstü bir şey yoktu.

Camilla, kurtuluşunu barındırdığına inandığı bir çamaşır dolabını

inceledi, ancak orada düzgünce katlanmış havlulardan, ipek bir sabahlıktan ve yedek sabunlardan başka bir şey bulamadı.

Konuk odalarında yaptığı sonraki iki arama da aynı sinir bozucu sonuçları verdi, ancak bu sefer izlendiğine yemin ettiğinde hissettiği tedirginlik de eklenince durum daha da kötüleşti.

Duvara sırtını dayamış, kalbi hızla çarparak, kim olduklarını bilmeden gölgelerde bekledi, ama elbette orada kimse yoktu.

Sonunda, Vexley'nin özel yatak odasının önünde durdu; sahte belgeyi oraya saklamış olmasının imkansız olduğundan emindi. Vexley, odanın halkın gözünden uzak olduğunu söylemişti ve geceki aktivitelerini bildiği kadarıyla, yatak odası, misafir odasından daha fazla konuk ağırlıyordu.

Yine de, hiçbir köşeyi bucağı aramadan bırakmayı reddetti.

Şansın kendisinden yana olmasını dileyerek, Camilla asla ziyaret etmeyeceğine yemin ettiği odaya girdi. Vexley'nin yoğun kolonya kokusu onu geldiği yöne doğru geri koşturmaya ramak kalmıştı, ancak Vexley'nin salonundan yatak odasına giden gizli bir tüneli yoksa, içeride onu beklemiyordu.

İşte buydu. Geniş yatak odasına tamamen girdi, yaklaşan herhangi birinin sesini duyabilmek için kapıyı aralık bıraktı.

Camilla ne bulmayı beklediğinden emin değildi; dağınık çarşafly büyük bir yatak, beklerken kendilerini veya birbirlerini tatmin eden birkaç çıplak kadın... Ama tertemiz çarşafly standart bir yatak, şık ama sade yatak odası mobilyaları, uzak duvarda bakımlı bir şömine ve aradığı resmin gururla yatak başlığının üzerinde sergilenmesi, beklediği şey değildi.

"Vexley, tam bir aptalsın."

Elbette sahte belgeyi sevgililerine göstermekten kendini alamayacaktı.

Camilla hiç vakit kaybetmeden elbisesini yukarı çekti ve yatağa çıktı.

Parmakları yaldızlı çerçeveyi tam kavradığı sırada, damarlarında buz gibi bir donma hissi uyandıran bir ses duydu: hemen arkasındaki döşeme tahtasının gıcirtısı.

Donakaldı, sonraki hamlesini düşündü. Ama bir şey kesindi: resim tamamen onun elindeydi, artık bırakamazdı.

Şömine odanın diğer ucundaydı, ama hızlı hareket ederse, Vexley onu alıp götürmeden önce tabloyu içine atmayı başarabilirdi. Tamamen yok olmazdı, ama Vexley'nin artık onu sergilememesi veya ona karşı kullanmaması için yeterince lekelenmiş olurdu.

Vexley'nin sahtekarlığı derhal bırakmasını talep etmesini bekledi, ancak küstahça veya alaycı hiçbir söz gelmedi.

Belki de gürültü, onu odaya kadar takip eden birinden gelmiyordu. Herkes epey içmişti; merdivenlerden gizlice çıkmalarını, hele ki bu odaya fark edilmeden girmelerini hiç beklemiyordu. Belki de sadece gıcırdayan eski bir evdi.

Ama Camilla bunun böyle olmadığını biliyordu; boynundan yayılan sıcaklık, odada gerçekten de birinin onunla birlikte olduğunu gösteriyordu. Sinirlerini toparladı ve yavaşça döndü, gerekirse tuvali pencereden dışarı atmaya veya Vexley'i onunla boğmaya hazırdı.

"Lütfen. Benim yüzümden durmayın."

SEKİZ

Synton, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarında hafif bir tebessümle yukarı kıvrılmış bir şekilde, kayıtsızca duvara yaslandı. Odaya girip kapıyı arkasından ses çıkarmadan kapatmayı bir şekilde başarmıştı.

Bu, onun gibi iri bir adam için imkansız olması gereken bir başarıydı.

"Bundan sonra ne olacağını oldukça merak ediyorum, Bayan Antonius."

Camilla, onun üstünlük kurmasına izin vermek yerine, durumu tersine çevirmeye karar verdi. Sahte cesaret harikalar yaratabilirdi.

Resme ara verip ellerini beline koydu ve Synton'a en kibirli bakışını fırlattı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Anlaşmamız vardı. Hatırlıyor musun?" Synton'ın bakışları onunkinden ayrılıp tabloyu inceledi. "Buluşma için soyunmadan önce seni durdurmaya gelmiştim."

"Benim gizli buluşmam mı? Vexley ile olan mı?" Sesi bir oktav yükseldi.

Synton kaşını kaldırdı ve bekledi.

"Size temin ederim ki, Vexley'nin oyuncacı olmaksızın, bir baloya çıplak katılmayı tercih ederim."

Synton'ın bakışları karardı. Tabloya doğru başını salladı. "Soyunmak yerine, ünlü Evelyn Gray'in Baştan Çıkarılması tablosunu çalarken sizi bulduğumda ne kadar şaşırdığımı düşünün. Bir sanatçı için oldukça yaramazca bir davranış bu."

"Hiçbir şey çalmıyorum efendim."

Yalan söylemek Camilla'nın normalde hoş gördüğü bir şey değildi,

ancak sahtekarlığı yok etme şansını mahvetmeden önce ondan kurtulması gerekiyordu.

Aralarında uzun bir sessizlik oluştu. Ona inanmıyordu.

Haklı olarak, ama yine de.

“Vexley bu hafta başlarında bunu temizletmemi istedi. Galeriye gitmeden önce onu alıyordum.” Sözüünü tamamlayamadan ekledi: “Vexley’nin oyunlardan bahsetmesi sizi oldukça büyülemiş gibiydi. Bir süre meşgul olacağınızı tahmin etmiştim.”

Yüzünde hafif bir eğlence ifadesi belirdi.

"Bu yüzden mi bu kattaki her odaya girip çıktınız? Hem resmi almaya geliyordunuz hem de benim bir sevgiliyle vakit geçirmeme olanak sağladınız, ne kadar da cömertsiniz!"

Camilla'nın gözleri kısıldı.

"Hanımefendileri gözetlemek alışkanlığınız mı var?"

"Sadece benimle doğru dürüst tanışmadan asla evlenmeyeceklerini söyleyenler, sonra da başka biriyle ilişkim olacağı fikrine kıskançlık duyanlar."

"Kıskanç değilim. Ve bilmekte ısrarcıysanız, o gün sizi başka biri sandım," dedi. "Bu gece tuvaleti arıyordum. Eğer centilmen olsaydınız, kendinizi belli eder ve gölgelerde saklanmak yerine bana yardım teklif ederdiniz."

Yüzündeki alaycı eğlence kayboldu. Başını yana eğdi, dikkatini tembelce kadının her santimine, her girintisine ve çıkıntısına, sanki her biri sadece kendi zevki içinmiş gibi kaydırdı.

Bakışlarını tekrar onun gözlerine çevirdiğinde, zümrüt yeşili gözlerinde parlayan yoğun açlığı yanlış anlamak mümkün değildi. Onun ateşli bakışlarından nefret etmek isterdi ama bu bakışlar onu nefessiz bırakıyordu, tıpkı alev alev yanan bir ateş gibi.

"Bayan Antonius, benim bir beyefendi olduğuma inanıyor musunuz? Eminim kalbiniz bu kadar hızlı atıyor çünkü içten içe beyefendi olmadığımı umuyorsunuz."

Camilla, kalbinin aniden hızla çarpmaya başladığını nasıl bildiğinden emin değildi, ama ondan etkilendiğini de kesinlikle kabul etmeyecekti.

"Yanılıyorsunuz. Sizi hiç düşünmüyorum, Lord Synton."

Synton'ın dudaklarının kenarlarında beliren o alaycı gülümseme, daha önce fark etmediği gamzelerini ortaya çıkaran kocaman bir kahkahaya

dönüştü.

"Bir başka cesur ve ilginç yalan."

Avcı avını görür gibi yatağa yaklaştı ve onun tarafından yakalanma düşüncesi, kadının heyecanla kalbinin daha da hızlanmasına neden oldu.

Synton, yavaş ve zahmetsiz bir hareketle öne çıktı, yerini sabitlemek için elini duvara dayadı ve şimdi onun yanındaki yatağın üzerinde durarak iyice yaklaştı.

Adam ona bakarken, Camilla bir an için sahtekarlığı unuttu.

Hiç kimse ona bu kadar cesurca, bu kadar yoğun bir şekilde bakmamıştı. Sanki özenle inşa ettiği tüm duvarların ardındaki gerçek kişiliğini, özünde kim olduğunu görebiliyordu.

Ya da belki de ona sanki arzusunun derinliğini biliyormuş gibi baktı ve bu da onu etkiledi. İkisinin de istediğinden daha fazla.

O sadece burada normal hayatını sürdürmek istemişti. İnsanların ondan beklediği kişi olmak için çok mücadele etmişti. Ama şimdi, sadece bir anlığına da olsa, belki başka bir şey daha istediğini itiraf edebilirdi. İçindeki gizli bir parçaya seslenen bir şey.

"Bilmeniz gerekirdi ki, eğer bir sevgilim olsaydı, saatlerce süren bir ilişkiye ihtiyacım olurdu, Bayan Antonius."

Elini uzatıp titreyen nabzını yavaşça okşamadan önce bakışları bir an boynuna indi.

Çıplak tenine kısa süreli temasla birlikte vücudunda bir sıcaklık dalgası yayıldı ve sanki o da yanmayı hissetmiş gibi eli geri çekildi.

Kadın onun tamamen geri çekilmesini bekliyordu, ama o bunun yerine ona merakla baktı ve sonra aynı elini kaldırıp başparmağını dudaklarının arasına sürerek, dudakları aralanıp içeri girmesine izin verene kadar sürekli bir baskı uygulayarak onu şaşırttı.

Kadın onun sözsüz emrine boyun eğip başparmağını ağzına soktuğunda, adamın gözlerinde, kadının gözlerine kilitlenmiş bir arzu kıvılcımı alevlendi.

Onda günah ve yozlaşmanın tadı vardı. İçten içe yanan, baş döndürücü bir karışım.

"Dil yalan söyleyebilir, ama vücudun diğer kısımları her zaman doğruyu söyler, Bayan Antonius. Yeterince dikkatli bakılırsa."

Büyük bir çaba sarf etmiş gibi görünerek başparmağını geri çekti ve elini tekrar indirdi, ancak geri adım atmadı.

Camilla, onunla ilgili neyin bu kadar ilgi çekici olduğundan emin değildi. Belki de toplumun diğer üyelerinin aksine, ona pek tanıdık gelmemesiydi. Ya da belki de çevresini incelerken sergilediği sessiz yoğunluktu. Her ne olursa olsun, merakına yenik düşerek, bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak ederek ondan uzaklaşamıyordu.

Synton hem çok yakın hem de yeterince yakın değildi; sarhoş edici kokusu artık Vexley'nin kokusunu havada bastırıyordu. Kokuda karanlık ve tamamen erkeksi bir şey vardı. Bourbon ve baharat, tatlı meyvelerden sadece hafif bir esinti.

Birdenbire Camilla, dilini dudaklarının kıvrımında gezdirmek, orada bulacağından emin olduğu günahın tatlılığını tatmak istedi.

Bunun yerine, o baştan çıkarıcı dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve hafifçe kulak memesine değdirdi. Bu hisle göz kapakları kendiliğinden kapandı.

“Bayan Antonius, o tabloyu neden istiyorsunuz? Vexley mi sizden çaldı?”

Sahtecilik.

Vexley.

Sanki Synton üzerine bir kova buzlu su dökmüş ve onu kendine getirmişti. O alçak onu öpmeye çalışmıyordu, bilgi peşindeydi. Muhtemelen şantaj yapmak için de.

Camilla, baştan çıkarıcı efendiden uzaklaşmak için kendini itmeye çalıştı, ancak o aniden kendi kendine kenara çekildi ve yatağın sallanmasıyla Camilla dengesini kaybetti.

Öne doğru yuvarlandı.

Camilla, sert ahşap zemine kesinlikle acı verici bir çarpışma yaşayacağı için gerildi, ancak Synton mümkün olandan daha hızlı hareket ederek öne atıldı, onu kollarına aldı ve vücuduyla düşüşünü yumuşattı; vücudu yere sert bir şekilde çarptı.

Çarpışma anında nefesi kesildi, dizleri, kalçaları ve göğüsleri birbirine çarptı, ipek yırtılma sesi eşlik etti. Bir an için ikisi de sersemlemiş bir halde hareketsiz kaldı. Ama sonra Camilla kıpırdandı.

"Kahretsin," diye fısıldadı sessizce.

Kendini yukarı doğru itti ve etrafı hızla gözden geçirdi.

Synton gayet iyi görünüyordu; saçının teli bile dağılmamıştı, takım elbisesinde de kırışıklık yoktu.

Camilla'nın kabarık etekleri biraz buruşmuştu ama bunun dışında hasar görmemişti. Ancak elbisesinin sol tarafındaki dikiş aynı şansa sahip değildi.

Görünen korsesine göz attı ve Waverly Green kıyılarına ayak basmış en kötü denizci gibi lanetler savurdu. Gizli zevki olan siyah dantel korsesi, göğüslerinin hatlarına yapışmış, tüm ihtişamıyla sergilenmişti.

Aşağıdan gelen derin bir kıkırdama ve ardından vücudunun çok hassas bir bölgesinde titreşen uğultu, dikkatini daha acil konulara çekti: Başka bir adamın yatak odasında Synton'ın üzerinde oturuyordu, elbisesi sanki tutkunun doruklarındaymış gibi yarı yırtılmıştı, elleri onun göğsüne dayanmıştı.

Sert göğsü.

Tanrı ona yardım etsin. Synton, büyük ustalardan birinin elinden çıkmış mermer bir heykel gibiydi.

Camilla, adam bacaklarının arasında kıpırdandıkça onun ne kadar iri, kaslı ve güçlü olduğunun farkına vardı.

Ayrıca onun altında olmanın verdiği hissi de oldukça sevdiğini fark etti; sanki büyük bir canavarı alt etmişti ve bir anlığına o sadece ona aitti.

En azından o da sırasını alıp saldırana kadar.

Ona tembelce bir gülümseme verdi.

"Eğer yara almadıysanız, Bayan Antonius, lütfen hemen ayağa kalkın."

"Yaralandın mı?" Camilla onu daha dikkatlice süzdü, sonra o onu durduramadan kalçasından aşağı kaydı. "Şöyle mi... ah. Ah."

Sırtına sert bir şey bastırılmıştı.

Kadın, adamın nezaketinden dolayı söylemeye cesaret edemediği şeyi bir anda anladı.

Synton, bir insanın olabileceği kadar yara almamıştı.

Ağzı kurudu, kalbi hızlandı.

Bir an için ikisi de donakaldı, birbirlerinin gözlerine bakakaldılar.

Camilla neden durakladığını bilmiyordu ama birdenbire şiddetli bir iç savaşla boğuşuyordu. Hemen kalkıp belki de biraz yaygara koparmalıydı ama vücudu temas ettikleri yerde karıncalanıyor ve nabızı cezbedici bir ritimle atıyordu.

Mantık duygusunun yerini hızla fiziksel arzular alıyordu.

Ve o bile bu durumdan alaycı bir şekilde sıyrılamazdı: bedeni onun bedeninin altında tepki veriyordu.

Camilla, ellerinin şimdi kalçalarını kavradığı yere, güçlü parmaklarının

kıvrımlı eteğinin ipeğine gömüldüğü yere baktı. Başını kaldırıp tekrar gözlerine bakmak üzereyken, adam aniden hareket ederek onu ayağa kaldırdı, sonra yavaşça kendisi de doğruldu.

“Özür dilerim, Bayan Antonius. Emin olun, bunu kastetmedim—”

“Hayır, hayır,” diye sözünü kesti Camilla, gözlerini lordun ve onun şiddetli heyecanının olduğu yere çevirmeden. “Özür dilemenize veya açıklama yapmanıza gerek yok. Ben—”

“Merhaba? Yukarıda kim var?”

Vexley. Sesi, merdivenlerin tepesinden geliyormuş gibiydi.

Camilla'nın içini bir korku kapladı ve tüm o garip hisleri sildi.

“Aman Tanrım, hayır. Saklan! Birlikte görünmemeliyiz. Özellikle de böyle.” Elbisesinin yırtık kenarlarını boş yere çekti ama göğsünün kıvrımı inatla açıkta kaldı.

Gerçekten de Vexley, ortalığı karıştıracak kadar sarhoş gibiydi. Koridorda sendeleyerek, eşyalara çarparak küfürler savuruyor ve yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Synton, sakinliğini yeniden kazandıktan sonra, endişeli görünmüyordu. Sadece ceketini düzeltti ve kaşını kaldırdı.

"Neden?"

“Çünkü mahvolacağım!” Camilla saçlarını düzeltti ve eteğini topladı ama açıkta kalan dikiş gizlenemiyordu. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bu bir kabus.”

Kadın, Synton'a baktı; Synton ise kadının küfürlü sözlerinden giderek daha çok eğleniyordu.

"Kraliyet adına yemin ederim ki, neden orada öylece duruyorsunuz efendim? Keşfedilmemizi mi istiyorsunuz?"

"O soysuzun bizi bulması umurumda bile değil."

“Yapmalısınız!” Kadın istemsizce bakışlarını aşağı indirdi. “Eğer bu durumu kontrol altına alamazsanız, kesinlikle suçlu duruma düşeriz efendim.”

“Bu durumdan mı bahsediyorsunuz, Bayan Antonius?” Synton’ın sesi eğlenceliydi. “Daha önce hiç böyle bir durum görmediniz mi? Sanırım nezaket gereği size hemen evlenme teklif etmeliyim?”

Ona öldürücü bir bakış attı. Bakireliğinin olmaması, her ne kadar öyle olsa da, onun lanet olası işi değildi.

"Evlenmiyorum."

"Merhaba?" diye seslendi Vexley yan odadan, sesi peltekti. "Çıkın dışarı, çıkın dışarı, nerede olursanız olun! Burada zina yapmayın, en azından ben olmadan yapmayın!"

Synton, sanki Vexley son iki yıldır büyük emek verdiği her şeyi yerle bir etmeye gelmiyormuş gibi, düşünceli bir şekilde, "Her şey yolundaymış gibi davranabiliriz," diye devam etti.

"Numara mı yapıyor?" Kesinlikle kâbus görüyor olmalı. "Sen deli misin?"

Synton sakın bir şekilde, "Bunun nasıl korkunç bir şey olacağını anlamıyorum," dedi. "Başka biriyle ilişkiniz olduğunu düşünseydi size bakmayı bırakırdı. Yoksa onun ilgisinden gerçekten hoşlanıyor musunuz?"

Camilla ona inanmaz bir bakış attı.

"Mesele sadece Vexley'nin bizi bulmasıyla ilgili değil," diye tısladı. "Eğer beni uygunsuz bir durumda yakalarlarsa, toplum ya evlenmemizi isteyecek – efendim, rol yapma değil, gerçekten evlenmemizi – ya da sonsuza dek mahvolacağım. Galerim. Hayatım. Bir daha asla kabul görmeyeceğim. Bunu mutlaka biliyorsunuzdur!"

"Kurallar çiğnenmek için vardır."

"Belki sizin için öyledir. Ama buradaki kadınlar aynı hoşgörüyü görmüyorlar. Onurlu olanı yapma göreviniz var!"

Camilla pencereye koştu ve aşağıdaki karanlık bahçeye baktı. En azından görebildiği kadarıyla, ne misafir ne de daha kötüsü, köşe yazarı vardı.

Keşke iki kat yukarıda olmasalardı, kendini aşağı atardı. Odanın gölgeli köşelerine göz gezdirdi ama Vexley'nin gardırobunu nerede sakladığı belli değildi, çünkü her duvar dolapsız parıldıyordu.

"Bu sahtekarlık!" diye bağırdı, dikkati tekrar yatağın üstüne kayınca.

"Sahtecilik..."

Synton daha fazla bir şey söyleyemeden, kadın hızla yanından geçip yatağa geri sıçradı ve tabloyu duvardan kaptı.

Ama bu sefer bir santim bile kıpırdamadı, onu hazırlıksız yakaladı. Vexley bunu nasıl takmıştı? Ne değişmişti?

Camilla parmaklarını çerçevenin altına soktu ve tüm ağırlığını duvardan uzaklaştırarak tabloyu yerinden sökmeye çalıştı. Ama tablo, kıpırdamaya bile tenezzül etmedi.

Lanetli şeye bakakaldı, on dakika önce onu nasıl hareket ettirmeyi

başardığını merak ediyordu. Synton onu bölmeden önce ona dokunmuş olabileceğini hayal bile edemezdi. Edebilir miydi?

“Merhabaaa.”

Yatak odasının kapı kolu gıcırtı yaptı, kanını dondurdu. Her an Vexley odaya dalıp onları yalnız ve dağınık halde bulabilirdi. Ve Vexley'i tanıdığım kadarıyla, hikâyeyi abartıp ikisini de çıplak ve suçüstü yakalanmış halde gösterebilirdi. Ya da daha kötüsü: Vexley elbisesini mahvettiğini iddia edip Synton'ın ikisini birlikte yakaladığını söyleyebilirdi. Onun sözü Synton'ın sözüne karşı olurdu ve Synton yeni biriydi.

Camilla, duvara inatla yapışık kalan tabloyu son bir kez çekiştirdi ve küfretti. Vexley ise kapıyı şiddetle yumruklamaya başladı.

“Artık eğlenmiyorum. Şu lanet olası kapıyı açın!”

Düğme tekrar şıkırdadı ama yerinde kaldı.

Camilla, tablo üzerindeki tutuşunu gevşeterek Synton'a baktı. Synton, görünüşe göre herhangi bir kapıyı açmanın yanı sıra kilitleyebilen süslü bir iskelet anahtarını havaya kaldırmış, sinsî bir sırıtış sergiliyordu.

"Bu onu bir anlığına yavaşlatır. Belki iki anlığına," diye fısıldadı, sesi cezbedici bir yumuşaklıktaydı. "Ama acele etmeliyiz."

Eşsiz anahtarı cebine koydu ve pencereye doğru ilerleyerek aşağıdaki bahçeyi inceledi. Memnun kalmış gibi görünerek pencereyi iterek açtı ve elini Camilla'ya uzattı.

“Büyük kaçışımızı gerçekleştiriyor muyuz, yoksa gerçekleştiriyor muyuz?”

Camilla, lord ile sahte belge arasında bakışlarını gezdirdi. Özgürlük o kadar yakındı ki, neredeyse tadını alabiliyordu. Onu nasıl isteyerek geride bırakabilirdi? Synton sinirli bir ses çıkararak dikkatini tekrar kendisine çekti.

Dişlerini sıkarak yataktan indi, sesini alçak tuttu. "Efendim, hiçbir şey olmamış gibi kapıdan çıkıp gidebilirsiniz. Neden bana yardım ediyorsunuz?"

“İnanın bana, bir azizden olabildiğince uzağım.” Dişlerini gösterdi. “Ben, toplum oyunlarıyla ya da aşık bir aptal rolü oynamakla hiç ilgilenmeyen biriyim, Bayan Antonius. Karmaşa istemiyorum. Eğer mahvolursanız, bu benim planımı olumsuz etkiler. Eğer o sarhoşa bağlı kalırsanız, bu da benim için işleri daha da karmaşıktırır. Önce kendime yardım ediyorum, bu da size de fayda sağlayacak.”

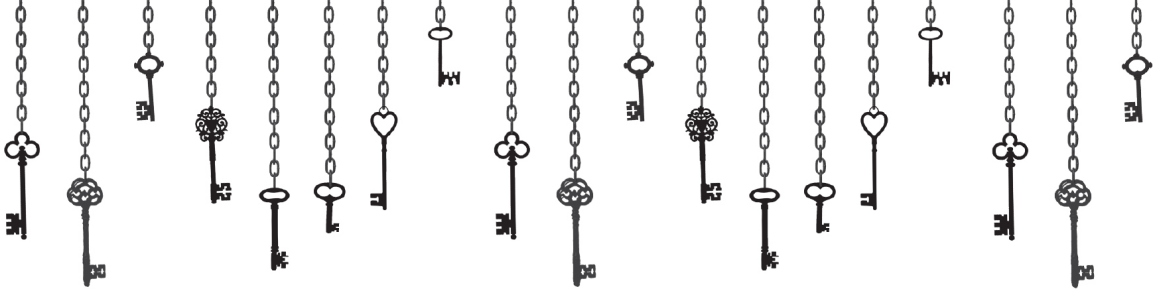
"Ne kadar da asil," diye mırıldandı. Waverly Green'deki tüm erkekler arasında, nasıl olmuştu da sonunda onunla birlikte olmak zorunda kalmıştı?

Synton tek kelime etmeden çevikçe pencereden dışarı tırmandı, demir çatının kenarına tutundu ve sonra başını içeri uzattı. Gölgeleer yüzüne tehlikeli çizgiler çizdi ve bir an için gözleri simsiyah havuzlara dönüştü. Sonra göz kırptı ve gördüğünü sandığı gizli derinlikler kayboldu.

Bu adam kim? Pencereye doğru giderken yarı yolda durdu, içindeki kararsızlık onu boğuşuyordu. Hedefine bu kadar yaklaşmışken geri dönmek akıl almazdı. Bu yabancıyla pencereden çıkmak delilik gibi görünüyordu. Ama kalsaydı, kendini daha kötü durumlarda bulacaktı.

"Camilla." Synton'ın sesi otorite dolu bir tonda yankılandı. "Vexley yakında o kapıdan içeri girecek. Eğer onun gelini olmak istemiyorsan, acele etsen iyi olur."

Sahte belgeye son bir kez baktıktan sonra Camilla kararını verdi ve bu kararından pişman olmak için dua etti.

DOKUZ

Envy, Camilla'yı metal çatıya çıkardı; içeriden gelen yüksek sesli vurma seslerinden çok, Camilla'nın gözlerini sıkıca kapatıp dik yamaçta sendelemesine daha çok önem veriyordu.

Vexley onları bulmadan önce onları bahçeye götürüp bekleyen arabasına bindirirdi, ama bu ancak Camilla önce felç geçirmezse mümkündü.

"Gözlerini aç," diye fısıldadı.

Boynunun kırılması, en hafif tabirle, sakıncalı olurdu. Ölümünün oyun için ne anlama gelebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu, ama kesinlikle iyi bir şey olmazdı.

Camilla başını salladı, yüzü ay ışığında solgundu.

Düşüşlerinden bu yana ilk kez Envy, onun duygularına kulak verdi ve korkusunun buz gibi soğukluğunu kendi omurgasında hissetti. Eğer ölümlü olsaydı, bu soğukluktan ürperirdi.

Camilla sadece korkmuş değildi, dehşete kapılmıştı.

"Yükseklik mi yoksa yakalanma korkusu mu?"

"İkisi de," diye dişlerini sıkarak söyledi, gözlerini sıkıca kapalı tutarak.

Büyüsü bir yalanı tespit etti, ama bunun üzerinde fazla duramadı.

Dişleri gıcırdıyordu ve kısa süre sonra tüm vücudu titremeye başlayacaktı. Terlikli ayağı çatıda kaydı.

Envy, insanüstü bir varlık olduğuna dair herhangi bir ipucu vermek istemiyordu, ancak Camilla, bayılmak gibi pervasızca bir şey yapmadan önce sağlam bir zeminde olması gerekiyordu.

Bir kolunu bacaklarının altına kaydırды, diğerini de beline dolayarak küçük bedenini sıkıca kendine doğru çekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, buz gibi sulardan çıkarılmış biri gibi titreyerek, direnmeden onun bedenine sokuldu. Tepkisi, insan korkusu için bile aşırıydı, ama şimdi bunu anlamaya vakti yoktu.

"Rahat ol," diye emretti. "Bu birazdan bitecek."

"Sen ne-"

"Sessizlik."

Kadın kıpırdandı ve adam çatıdan aşağı indi, kadın ılık atamadan önce ili çimenlerin üzerine sessiz bir sesle zahmetsizce indi.

Camilla rahatlamak yerine ona daha da sıkıca sarıldı, adeta vücudunun üzerine tırmanarak yüzünü göğsüne bastırdı, nefes alışverişı hızlı ve düzensizdi.

Elini kadının alnına sürdü. Alnında ve ensesinde ter damlacıkları birikmişti. Kaşlarını çatarak çatıya baktı.

"Camilla. Derin bir nefes al. Sağlam bir zemindeyiz."

"Biz... lebilirdik."

"lm planlarımda yok, canım."

Bir anlık sessizlik geçti.

"Bana evcil hayvanım diye seslenme."

"Anlaşıldı, yavru kedi."

Korkudan tekrar öfkeye dönüşürken titremesi hafifleyen kadın, fısıltıyla küfürlü bir isim söyledi.

Gülümsedi. Güzel. Yaşadığı şokun ilk aşamalarını atlatacak kadar kendine güveni vardı.

Belki de onu sinirlendirmekten hoşlandığını fark ettiği için de gülümsedi. Kadınları terbiye etmeye çalışan bu toplumun katı kurallarına rağmen, o da karşılık verdi. Adam onun dişlerini görmekten zevk alıyordu.

Envy, Camilla'ya o kadar odaklanmıştı ki, geceyi yarıp geçen sivri bir cismin, çalılıkların arasından uzanan gölgeli bir kolun savurmasıyla omuzlarının arasına keskin bir şekilde saplanmasına kadar yanlarında birilerinin olduğunu fark etmedi.

Camilla'yı tehlikeden uzak tutmak için hızla dönerken dudaklarından acıdan değil, şaşkınlıktan kaynaklanan bir tıslama sesi ıktı.

"Ne-"

"Arkadaşımı hemen bırak, seni alçak!"

Leydi Katherine en yakın çalılıktan fırladı, silahını—topuklu ayakkabısını—tekrar kaldırdı ve tehditkar bir şekilde salladı.

Envy gözlerini kapattı, oyunun gerçekten bu bedele değip değmediğini merak etti. Kardeşleri onu şimdi görseydi ne olurdu? Kadın ayakkabılarının saldırısına uğramak...

"Yemin ederim, eğer onun hayatını mahvedersen..."

"Onu baştan çıkarıyormuşum gibi mi görünüyor?" diye homurdandı, sesini alçak tutarak.

Leydi Katherine hâlâ ayakkabısını sallıyordu, ancak Camilla'ya daha iyi bakabilmek için boynunu uzattı ve ayakkabısız tek ayağı üzerinde beceriksizce sekerek ilerledi.

Tam o sırada Vexley'nin sesi yukarıdan yankılanarak açık pencereye ve oradan sendeleyerek geçen gölgeli figüre dikkatlerini çekti. Şanslıysalar, o aptal dışarı düşerdi.

Envy, sabrı tükenmiş bir halde Lady Katherine'e döndü.

"Eğer onun mahvolmasına sebep olmak istemiyorsanız, yolumdan çekilin. Hemen şimdi."

Leydi Katherine, soğukkanlı bakışlarını Envy'ye dikmişti.

"Elbisesi yırtılmış."

"Çok zekisin," diye alaycı bir şekilde söyledi ve bu sözler üzerine sert bir bakışla karşılaştı.

"Onu burada, bahçede benimle bırakıp gidebilirsiniz efendim. Skandal önlendi."

"Lütfen, Kitty." Camilla'nın sesi ikisini de ürküttü. "Şimdi gitmek istiyorum."

"Bu beyefendinin size sataşmadığından emin misiniz?" diye sordu, Envy'ye sanki en aşağılık yaratılmış gibi bakmaya devam ederken ve ayakkabısının topuğunu sanki onu tekrar dürtecekmiş gibi kavrarken. "Beyefendi" kelimesini kullanış biçimi, aslında "iğrenç sapık" demek istediğini gösteriyordu. Bu suçlama da oldukça yerindeydi.

"Evet. Lütfen. Birileri bizi gözetlemeden önce buradan ayrılmalıyız. Biliyorsunuz, köşe yazarları her zaman gizlice mülke giriyorlar."

Katherine'in ifadesi birden değişti. "Ah! Acaba sadık bir dost olma potansiyeli mi var?"

"Kedicik!"

Camilla'nın gücü nihayet geri gelmişti ve neredeyse kendini Envy'nin kollarından iterek kendi başına ayakta durmayı başardı, sadece hafifçe sendeledi.

Bu tepki elbette onun ilgisini çekti, ancak daha fazla bilgi edinmeden bir yaklaşma sesi duydular.

Ayakkabı kullanan haydut Leydi Katherine dudaklarını birbirine bastırđı ama topallayarak geri çekildi ve sonunda herhangi bir müdahale olmadan geçmelerine izin verdi.

Camilla yanından geçerken uzanıp arkadaşının elini sıktı.

Envy hiç vakit kaybetmedi. Şoförüne beklemesini söylediği ara sokağa doğru hızla ilerledi ve Camilla'nın da hiç beklemeden peşinden gelmesinden memnun oldu.

Bahçede kısık sesler ve kıkırdamalar duyuldu, bunlar şüpheli bir şekilde Dul Janelle'e benziyordu; ardından gelen hafif bir inilti, Envy'yi Camilla'nın elini tutmaya ve onu olabildiğince hızlı bir şekilde arabasına götürmeye teşvik etti.

Bu kötü adam centilmen rolünü ancak belli bir süre oynayabilirdi, sonra mutlaka karşılık verirdi. Bir sonraki ipucu neredeyse elinin altındaydı ve eğer zaman dolmadan o tabloyu ele geçirmesinin önüne bir kişinin daha çıkmasına izin verirse, kıskançlık -kendisi ve maiyeti zaten olduğundan daha da fazla- lanetlenecekti.

ON

Camilla'nın tek istediği, sıcak bir banyoya girip bu lanetli gecenin hiç yaşanmamış gibi unutmaktı. Sahte belge elindeyken onu alamamak, haksız bir zulüm gibi gelmişti. Keşke birkaç dakika daha yalnız kalabilseydi ya da Vexley sarhoş bir şekilde kapısını çalmasaydı, belki de yeni bulduğu özgürlüğün tadını çıkarıyor olacaktı.

Bunun yerine, umutsuzluğun ağırlığı altında ezildiğini hissetti.

En büyük fırsatını kaybetmekle kalmamış, o lanet olası çatıda neredeyse ölmüştü ve Kitty'nin Synton hakkındaki sorularına ve aralarında olumsuz hiçbir şey yaşanmamasının talihsizliğine cevap vermek zorunda kalacaktı.

Acaba o da herkesle böyle garip bir çekim hissediyor muydu diye merak etti; kendisi kesinlikle hiçbir zaman böyle bir fiziksel arzuyla kendinden geçmemişti. Belki de avcısıyla yaşadığı o bir an hariç. O zaman bile işler farklıydı.

Camilla, Wolf'u istemişti, tutku dolu gecelerinden ve dilediği gibi davranmakta tamamen özgür olmaktan son derece keyif almıştı; Wolf, birçok yönden ona uyan, yorulmak bilmeyen bir sevgiliydi, hatta ona ne kadar yalnız olduğunu, onun gibi birini ne kadar özlediğini hatırlatsa ve onu Wolf gibi yaşamaya teşvik etse bile.

Sürdüğu süre boyunca harikaydı, ama Synton'ın yanında hissettiğiyle aynı değildi. Synton, onda kendi nezaketini bir kenara bırakıp tutkularına teslim olma isteği uyandırıyor.

Bu durum onun burada hayatı için tehlikeliydi.

"Boğulma rüyası mı görüyorsunuz, Bayan Antonius?"

Synton'ın derin, gür sesi, kaldırım taşlı sokakta kasabadaki evine doğru

ilerlerken, arabada karşısında oturan adama dikkatini çekti; yüzünün yarısı gölgede kalmıştı.

"Affedersiniz?" diye sordu.

Synton öne eğildi ve kadın onun bakışlarını takip ederek kucağına baktı.

Ellerini oldukça tehditkar görünen bir şekilde oynatıyordu.

"Lord Synton, ses tonunuz bu düşünceye fazlaca kapılmış gibi geliyor. Bu da insanı sizin gizli bir sapkın olduğunuz izlenimine itiyor."

"Ve ses tonunuz bu açıklamadan fazlasıyla etkilenmiş gibi geliyor, Bayan Antonius."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Arabaya ilk bindiklerinde sadece iki kez konuşmuşlardı. Birincisi Camilla'nın adresini vermesi için, ikincisi ise Lord Synton'ın paltosunu onun üzerine örtmekte ısrar etmesi içindi.

Onun baş döndürücü kokusuyla çevrili olmak ve paltosunu çıkarıp hemen omuzlarına attığında ince kumaşa kalan vücut sıcaklığını hissetmek, yavaş yavaş gelen bir tür işkenceydi.

Galeriyi ziyaret etmek için ısrar etmediğinde rahatlamıştı; gecenin ardından, bu geç saatte herhangi bir resim sergileyecek kadar enerjisi yoktu.

Ayrıca Camilla, Vexley'nin yatak odasındaki garip karşılaşmalarının ardından kendisiyle lord arasına biraz mesafe koymak istiyordu.

Bunun başlıca sebebi, Synton'ın ona dokunmak istememesinden dolayı rahatlamış mı yoksa utanmış mı olduğunu çözememesiydi. Açıkçası, ona fiziksel olarak çekilmişti; uyarılması gün gibi aşıkardı. Bu da onun, başka birine mi bağlı olduğunu yoksa ona dokunma fikrinden mi tiksindiğini merak etmesine neden oldu.

Evliliğin tuzağına düşmekten endişe duyduğunu söylemişti; bu da onu öpmeyi bile reddetmesinin en büyük nedeni olabilir.

En azından sahtecilikten bahsetmemiştir.

Camilla, bu gafından dolayı her şeyden çok kendine kızmıştı. Synton, dedikodu yayacak türden biri gibi görünmüyordu, ama Camilla onu gerçekten tanımıyordu. Bir sonraki partide veya baloda paylaşılacak oldukça sansasyonel bir dedikodu olurdu bu: Sahte eserler satarak ve toplumu kandırarak gizli bir hayat süren galeri sahibi ve sanatçı.

Synton, sanki kadının kafasındaki endişeyi söküp almış gibi, kayıtsızca, "Kimseye söylemeyeceğim. Sahtecilikten bahsetmeyeceğim," dedi.

Adam, "İki soruyu da doğru yanıtladığınız sürece sorun yok" diye

ekleyene kadar içini bir rahatlama kapladı.

Camilla'nın huzursuzluğu yeniden yükseldi ve adam konuşmaya devam ederken gözlerini devirme isteğine karşı koymaya çalıştı.

“Yalan söylersen anlarım. Anlaştık mı?”

Onu dikkatle izledi, zümrüt yeşili bakışları yoğundu, ta ki kadın isteksizce başını sallayana kadar; gümüş rengi bakışları, elinden geldiğince meydan okuyarak onun gözlerine kilitlenmişti.

"Vexley bu sahtekarlığı size karşı mı kullanıyor?"

Onun sezgisine şaşırان kadın gözlerini kırptırdı. Nedenini tam olarak bilmesede, yalan söyleyip söylemediğini anladığı konusunda haklı olduğuna inanıyordu.

"Evet."

"Senden başka bir şey boyamanı istedi mi?"

"Evet."

Camilla gerildi, ondan daha fazla bilgi almak için ısrar etmesini bekliyordu.

Yüz hatlarını incelerken kısa bir sessizlik oldu, kendi ifadesi ise okunamaz haldeydi. Synton artık onun en karanlık sırlarından birini biliyordu. Skandal tehdidi yetmezmiş gibi, şimdi Vexley ile aynı güce sahipti.

"Ben onun gibi biri değilim, Bayan Antonius."

Bakışlarında tehlikeli bir şey parladı.

Acaba aklımı mı okudu?

“Elbette hayır. Yüz ifadelerinizi kontrol edin. Düşüncelerinizi konuşmanız kadar açıkça ele verirler.”

Synton başka bir kelime söylemeden arkasına yaslandı, yüzünün yarısı gizlenmiş halde tekrar pencereden dışarı baktı.

Camilla bunun kasıtlı bir hareket olduğunu, ondan karşılık olarak hiçbir şey öğrenmesini istemediğini fark etti. Her şey düşünüldüğünde, bu küçük bir zafer gibi geldi.

Yolun geri kalanını sessizce kat ettiler; Camilla, evi nihayet gördüğünde neredeyse koltuğunun ucunda oturmuş, sinirden titriyordu. Vexley'nin yaşadığı Greenbriar Parkı sadece iki sokak ötedeydi, ancak uzun caddelerdi ve sokak temizleyicileri ile gıcırtılı bir şekilde evlerine dönen pazar arabaları yüzünden gece geçmek çok uzun sürüyordu.

Araba, tam da talimat verdiği gibi bir kapı ötede durduğunda içinden bir

iç çekti. Ev. Banyo. Yatağı. Çok fazla şey bilmeye başlayan ve şüphelendiği kadarıyla kendi de oldukça karmaşık bir geçmişi olan bu adamdan uzak, kutsanmış bir mesafe.

“Teşekkür ederim—”

Bir an Camilla'nın eli kapı kolunu kavramıştı, bir sonraki an ise Synton'ın kucağındaydı, Synton'ın demir gibi sert kolu onu hareketsiz tutmak için beline sarılmıştı. Pencereden geriye çekilmiş perdeler sallanarak kapanıyordu.

"Ne-"

"Evinizin dışında bir adam var, Bayan Antonius."

Synton, dışarıyı görebilmek için perdenin kenarını hafifçe araladı ve sokağı taradı. Sokak ona boş görünüyordu.

“Batı tarafında, orada. Kapınızı gözetliyor ve çok tedirgin. Sebebini bilmem gerek.”

"Onun bana kızgın olduğunu nereden biliyorsun?" Camilla kendini bitkin hissediyordu.

Synton ısrarla, "Bilmem gereken kıskanç bir sevgilisi var mı?" diye sordu.

“Aman Tanrım. Göremiyorum... Ah.”

Orada, gölgelerin en karanlık köşesinde, Camilla minik bir hareket parıltısı yakaladı. Synton'ın bunu nasıl fark ettiği ise aklına sığmıyordu.

Yanına bir başkası daha yaklaştığında içinden küfretti.

“Mizah gazetesini köşe yazarları. Bu geceki tüm heyecanla, bazen Vexley'nin parti konuklarının evlerini izlediklerini unuttum. Daha fazla dedikoduya yol açmak için kimin kiminle ayrıldığını haber yapıyorlar. Hepimiz dikkatli olmalıyız...”

Camilla gözlerini kapattı, kendisini Leydi Katherine'in bıraktığını sanmasının imkansız olmasının apaçık nedenini hatırladı.

Synton'ın arabasının beklediği karanlık ara sokakta bile, kapıların üzerinde gümüş mürekkeple SYN yazısını fark etmişti. Lordun içeri girmesine gerek kalmadan köşe yazarları manşetlerini çılgıncasına yazabiliyorlardı:

SANAT MELEĞİ SİNKÜLASYONA YENİK

OLDU

Skandal tehlikesinin ötesinde, Camilla'nın Synton'ın onu eve götürdüğünü Vexley'nin keşfetmesine de ihtiyacı yoktu; eğer Vexley başka bir adamın aralarındaki düzene tehdit oluşturduğuna inanırsa, Camilla onun kendisini sonsuza dek güvence altına almak için aceleci bir şey yapacağından hiç şüphe duymuyordu.

Sonunda, "Onlardan kaçınabileceğimiz bir yer var," dedi. "Şoförünüz yan yola geçsin."

Görünüşe göre Camilla bu gece Synton'a bir sırrını daha açıklamak zorunda kalacaktı.

Adam yumruğunu arabanın tavanına vurdu ve şoför arabayı hareket ettirdi.

Kaldırımlı sokakta sekerek ilerlerlerken, Camilla hâlâ Synton'ın kucağında olduğunu, onun kaslı uyluklarının altında belirginleştiğini fark etti. Yerinden kıpırdandı ama Synton onu bırakmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Onu buradan döndürün."

Synton onun talimatlarını yerine getirdi ve birkaç dakika içinde görünüşte sıradan bir evin önüne geldiler.

Camilla, o neşeli dış görünüşünü her gördüğünde yüreği sızlıyordu.

Babası, on yıl önce, annesinin terk etmesinden bir hafta sonra, evlerinin arkasındaki sokakta bulunan binayı satın almıştı. Kimileri buna keder ya da delilik demişti ve haksız da değillerdi. Hayatının son birkaç yılında binayı sırlarla dolu bir eve dönüştürmüştü.

Yoldan geçen herkese normal bir ev gibi görünüyordu. Ancak ön kapı ve pencereler, duvarlara sabitlenmiş mükemmel heykellerden ibaretti. Gerçek giriş, yanındaki özel, kapılı ara sokakta bulunuyordu. Gizli mandal çekilerek kapı elle açıldığında, binanın yan tarafında, bir at arabasının geçebileceği kadar yüksek ve geniş gizli bir kapı ortaya çıkıyordu.

Sağ tarafta komşu yoktu, sadece üzerinden tırmanılamayacak kadar yüksek bir taş duvar vardı. Üç katlı şehir evi ise diğer meraklı gözlerden başarıyla korunuyordu.

Bu, babasının en sevdiği icattı. Gizli geçitleri her zaman sevmişti ama özellikle son zamanlarda bunlara takıntılı hale gelmişti. Camilla bunun ne

anlama geldiğini bir türlü anlayamamıştı. Bunun eski hikayelere olan sevgisiyle ve belki de annesine olan sevgisiyle ilgili olduğunu düşünüyordu; sanki sihirli bir kapı tüm sırlarını açığa çıkarıp onu terk ettiğinde nereye gittiğini ortaya çıkarabilirmiş gibi.

Sebebi ne olursa olsun, o son on yılda kapılar, geçitler, girişler ve koridorlar Pierre'in en büyük ilham kaynağı haline geldi. Onları boyadı, heykellerini yaptı ve bu evi, bulmayı çok istediği dünyaya bir övgü olarak inşa etti.

Camilla, çalışmalarının bu son aşamasını daha önce hiç kimseye göstermemişti. Kimsenin onun nasıl birine dönüştüğünü bilmemesi daha iyiydi. Babası bunu anlamayabilirdi ama o anlıyordu: bazı kapılar açılmak için yaratılmamıştı.

Arabacıya kapıyı nasıl açacağını anlattıktan sonra, devasa kapının önüne geldiler. Camilla, "Şoförünüz sağdaki feneri kendine doğru çeksin," dedi.

Synton bu garip isteğe merak duyduysa da bunu belli etmedi.

Bir an sonra kapı ardına kadar açıldı ve arabayı karanlık boşluğa doğru sürdüler. Camilla arabadan inmeden önce kapının arkalarından kapanmasını beklediler.

Synton onu takip ederek dışarı çıktı, dikkati birkaç titrekle gaz lambasıyla loş bir şekilde aydınlatılmış, mağara gibi geniş odayı taradı. Her bir dizgin, eyer ve saman yığınının hızla göz attıktan sonra onu yeniden inceledi.

"Ne güzel bir ahır. Peki köşe yazarlarının yanından nasıl gizlice geçmeyi planlıyorsunuz?"

"Beni şaşırtıyorsunuz efendim. Sorabileceğiniz onca soru arasında en yakıcı olanı mı bu? Nereli olursanız olun, gizli bir kapı sıradan bir şey olamaz."

Kaşını kaldırdı.

"Babanızın tuhaflıklarını duydum, Bayan Antonius. Bunun onun işi olduğunu varsayıyorum. Güzel bir çalışma alanı, eminim, ama şu anda sıra dışı aile geçmişinizi araştırmak yerine sizi eve götürmekle daha çok ilgileniyorum."

Camilla, Synton'ın o kısa bakıştan bu kadar çok şey anladığına inanamıyordu. Babası hayattayken burayı stüdyosu olarak kullanmıştı. Gerçekten çalışabilmek için bu alana ve sessizliğe ihtiyacı olduğunu iddia etmişti. Arkada, tüm sanat malzemelerinin bulunduğu ikinci kattaki iki yatak odasına ve bir tuvalete çıkan bir merdiven vardı. Üçüncü kat ise

tamamen eserlerini sergilemeye ayrılmış açık bir alan olarak kalmıştı.

Camilla dışında hiç kimsenin bu stüdyoya erişimi olmamıştı ve bu ana kadar, kendisi ve babası dışında hiç kimse içeriye adım atmamıştı.

Synton sözlerine şöyle devam etti: "Anlayamadığım şey, burada bulunma sebebimiz. Sanki gezintiye çıkmış gibi sokakta vals yaparak yürümeyi mi planlıyorsunuz?"

"Elbette hayır. Gizli tünelden geçiyorum, doğal olarak."

Köşede duran ve kırık tekerleklerle benzeyen bir yığının işaret etti.

Bu da babasının icatlarından biriydi. En üstteki tekerleği çevirdiğinde, altında gizli olan tuzak kapısı açılıyordu.

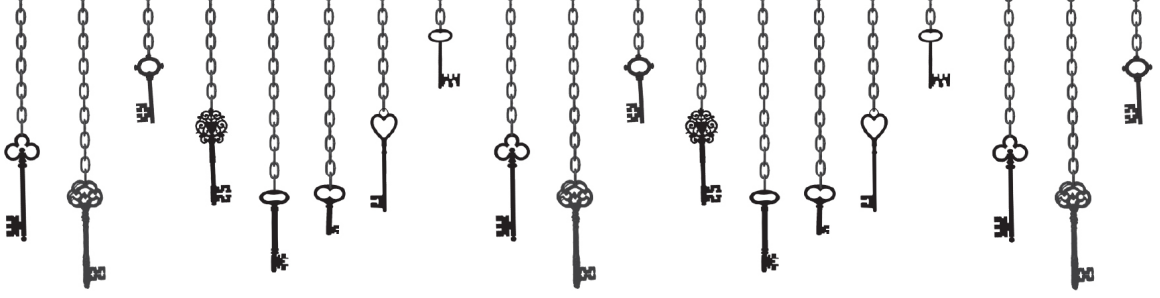
"Bu akşamki yardımınız için teşekkür ederim. Yolun geri kalanını kendi başıma gidebilirim. Saman yığınının bastırırsanız, yan kapı tekrar açılır. İyi geceler efendim."

Synton onu soğukkanlı bir hesaplama değerlendirdi.

"Bu sefer bu kadar kolay pes etmeyeceğim, Bayan Antonius."

Kadının yanından hızla geçti ve tuzak kapısını açtıktan sonra tünelin içine girdi. Adımları emin ve istikrarlıydı.

"Gel. Seni eve kadar götüreyim. Zaten halletmemiz gereken işlerimiz var."

ON BİR

Kıskançlık, dikkatini hem önünde yürüyen sinirli kadına (kadın paltosunu yüzüne fırlattığı için artık üzerinde yoktu) hem de gizli, kemerli tünele bölmüştü.

Bu akşam yemekte Camilla'nın babasının biraz eksantrik olduğunu öğrendiğinde, gizli sanat atölyeleri ve görünüşte hiçbir yere çıkmayan kapılarla dolu yer altı tünelleri inşa edecek türden biri olduğu izlenimine kapılmamıştı.

Ama işte oradaydılar, bloğun bir tarafını diğerine bağlayan gizli bir geçitten yürüyorlardı. Dışarıda da bir koruma büyüsü hissettiğine yemin edebilirdi. Geçenleri nazikçe uzaklaşmaya, bilmeceler evine ilgi duymamaya teşvik eden bir büyü.

Bu durum, Envy'nin casuslarının stüdyodan neden haberdar olmadıklarını açıklıyordu. Onlar stüdyonun yanından geçip, bunun yerine Camilla'nın şehir evine odaklanmış ve hiçbir şeyden haberdar olmamışlardı.

Bu, ölümlü bir insan için etkileyici bir başarıydı. Envy'nin tahminine göre bu başarı, adamın gizemli Silverthorne Yolu'nda geçirdiği zamandan kaynaklanıyordu.

Neyse ki yaşlı adam, alanın iyi aydınlatılmasını ve kolayca geçilebilir olmasını sağlamak için eşit aralıklarla gaz lambaları taktırmıştı.

Envy'nin görmek için ışığa ihtiyacı yoktu. Bu, Lord Antonius'un kızının iyiliği için yaptığı bir şeydi.

Ortamda tuhaf bir enerji vardı; bu enerjinin Camilla'nın giderek kararan ruh haliyle ya da adamın bakışlarının sürekli olarak yırtık korsesine ve her hareketinde görünen baştan çıkarıcı iç çamaşırına kaymasıyla hiçbir ilgisi

yoktu.

Dantelin deseni çok güzeldi ve Envy, bu yüzden sürekli ona çekildiğine neredeyse kendini ikna etmişti. Envy sanata değer verirdi ve kumaş da ince işçilikle yapılmıştı.

Elbette bunun o güzel elbiseyi giyen kadınla ya da siyah dantelin altından görünen pürüzsüz, altın rengi teniyle hiçbir ilgisi yoktu.

Camilla, adeta yürüyen bir çelişkiydi; daha önce ona duyduğu çekime şaşırdığını hissetmişti, ama aynı zamanda onu boğmak da istiyordu.

Yatak odasında ilginç bir kombinasyon oluşturabilir.

Sanatçı geçidin ortasına yakın bir yerde durdu ve ona doğru döndü, gümüş rengi gözleri karanlıkta bıçaklar gibi parlıyordu.

Daha akıllı bir erkek bunu bir uyarı olarak algıladı.

Ancak Envy, tehlikenin bıçak sırtında yürümeyi tercih etti.

“Peki?” Camilla’nın sesi, ona yönelttiği bakış kadar buz gibiydi. “Sabaha kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan ne iş var?”

Hiç kimse onu tutkusuz olmakla suçlayamazdı.

"Lanetli Taht üzerindeki çalışmalara derhal başlamanızı istiyorum."

Adam aklını kaçırmış gibi ona baktı.

"HAYIR."

“Neden bu kadar karşı çıkıyorsunuz?” O akşam ilk defa içten içe bir hayal kırıklığı hissetti. Ve sonra aklına geldi. “Daha önce sizden lanetli bir nesneyi boyamanızı isteyen oldu mu?”

Kadın ona bıkkın bir bakış attı. "Bunu daha önce de konuştuk, Lord Synton. Büyülü bir nesneyi resmetmeyeceğim. Ne sizin için ne de başkası için. Aklımı değiştirdiğimi neden düşündünüz ki?"

“Bu gece sana bir iyilik yaptım. Karşılığında da bir iyilik bekliyorum.”

“Anlıyorum.” Camilla’nın sesi birden sertleşti. “Sadece düzgün bir insan olduğunuzu düşünmek ne kadar aptalcaydı. Bana gerçekte kim olduğunuzu gösterdiğiniz için teşekkür ederim, efendim.”

Eğer Envy'nin gerçekte kim olduğunu bilseydi, çılgılık atarak kaçır ve asla arkasına bakmazdı.

Onun deneyimine göre, Camilla gibi kadınlar romantizm istemediklerini inkar ederlerdi, ancak sonunda kalplerini onun gibi alçakların kıracağı şekilde teslim ederlerdi. Şehvet, çok sık aşkla karıştırılırdı.

Envy ona yavaş ve acımasız bir gülümseme verdi, bu da kadının ondan tedirgin bir şekilde uzaklaşmasına neden oldu.

O iyi biri değildi ve ölümlü de değildi.

Bunu ne kadar erken fark ederse, onun için o kadar iyi olurdu. Camilla güneş ışığıysa, o en karanlık geceydi. Ve eğer dikkatli olmazsa, onun gölgeleri, sadece sıcaklığını yok etmeden önce kısa bir süreliğine de olsa ele geçirme şansı için ışığını söndürecek.

Aşk ona göre değildi, ama bir gecelik şehvetten oldukça zevk almıştı.

"Sizi uyarmıştım. Ben bir aziz değilim, Bayan Antonius."

Aralarındaki mesafeyi kapatarak onu kendisiyle duvar arasına hapsetti.

"Ben de bir beyefendi değilim. Size iyilik olsun diye yardım etmedim. Nadir bir yeteneğiniz var; bunun için olağanüstü miktarda para ödemeye razıyım."

Yüzünde öfke belirdi ve çenesini kaldırarak onun gözleriyle buluştu.

"Başka birini bul."

"HAYIR."

"Resmi istiyorsunuz. Neden? Neden illa o olmalı?"

"Bunu özel galerim için istiyorum," diye yalan söyledi. "Yetenekleriniz herkesçe biliniyor."

Yakınında hissettiği heyecan ve arzuyla birlikte gelen artışı sezerek, dudaklarını kulağına yaklaştırdı. Baştan çıkarmanın, ikinci denemesinin yolu olduğunu kendine hatırlattı. Onun kendisini yeterince çok istemesini ve arzularına teslim olmasını sağlamalıydı.

Konuşurken dudakları pürüzsüz tenine hafifçe dokundu, dokunuş neredeyse hissedilmezdi ama etkisi çok güçlüydü. Kollarında titredi.

"Bu yüzden seni istiyorum. Ve sadece seni."

Yüzünü görebilmek için pozisyonunu değiştirdi.

İlk bakışta Camilla, onların yakınlığından etkilenmiş gibi görünmüyordu; ifadesi soğuk bir kayıtsızlıktı; ancak sonra bakışları onun dudaklarına kayarak onu ele verdi.

Onun ne göreceğini biliyordu; sevgilileri her zaman alt dudağının dolgunluğunu, isterse yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkaracak olan şeytani sırıtışının çarpık kavisini övmüşlerdi.

Ama kendi tepkisini beklemiyordu. Bakışlarındaki tutku onda bir şeyleri, sahiplenme duygusunu uyandırdı.

Nefes alışverişleri hızlanıyor, kısalıyordu, nabızı boğazında gözle görülür şekilde atıyordu.

Camilla onu istiyordu.

O da artık onun sırrını biliyordu; bu küçük yaramaz kız, şeytana karşı bir arzu duyuyordu ve şeytanın ona hissettireceği tüm o şeytani ve baştan çıkarıcı şeyler onu heyecanlandırıyordu.

“Fiyatınızı belirtin, Bayan Antonius.”

Envy, gevşek buklelerini kulağının arkasına sıkıştırmak için bir elini indirdi, vücudunu bacaklarının arasına yerleştirdi ve yaklaştıkça uyluklarının açılmasına neden oldu.

Dizinin vücudunun birleşme noktasına yerleşmesiyle nefesi kesildi, aralarındaki hava beklentiyle yoğunlaştı.

Camilla'nın dili dudaklarını ıslatmak için hızla dışarı fırladı.

O baştan çıkarıcı ağız ve onun uyandırdığı tüm şehvetli düşünceler, intikam alırcasına geri döndü. Kaslarını gerdi ve Camilla'nın bunu hissettiği anı tam olarak gördü.

Arkasındaki soğuk taş duvara yaslanarak titredi.

“Karşılığında ne istediğini sanırım biliyorum.” Eli, silüetinde usulca gezindi ve kalçasında durdu. “Seni şu duvara yaslayıp sevişeyim mi?”

Adam onu daha sıkı kavradıkça, ipek eteklerini parmaklarının arasında sıkıştırıp kendi ihtiyacını alevlendirdikçe, ona duyduğu arzu daha da alevlendi. Dudakları yanağının tenine değiyordu; dikkati aralarındaki her temas noktasına yoğunlaşmıştı. Camilla'nın göğsü onun göğsüne karşı inip kalkıyor, düzensiz ritmiyle onu kışkırtıyordu.

"Önce parmaklarımla, sonra da penisimle."

Vücudu, kendisinin sert olduğu yerde yumuşak olan bedenini hissetmek için geriliyordu. Bu baştan çıkarma savaşında yavaş yavaş kazanıyordu. Kararlılığının dağıldığını, dokunuşuna doğru yavaşça kıvrıldığını hissetti.

"Elbette bir anlaşmaya varabiliriz, değil mi?"

Camilla'nın arzusu bir anda yok oldu.

Onun yerine, tanıdık öfke sızısı onu sardı.

Kadın onun göğsüne doğru itti ve Envy geri çekilerek ona alan tanıdı; kendi kayıp duygusunu bu kadar çabuk hissetmesine şaşırды.

"Aramızda hiçbir şekilde anlaşma olmayacak efendim. Şeytanların kralıyla anlaşmayı tercih ederim."

Camilla'nın kardeşi Wrath ile anlaşma yapma düşüncesi onu mantıksız bir kıskançlıkla boğdu, ama günahının buz gibi soğukluğunu geri püskürttü.

“Bunu memnuniyetle ayarlayabiliriz. Şimdi onun evine gidelim mi? Karnınız doyduktan sonra belki daha anlayışlı olursunuz.”

Dudaklarından kısık, yumuşak bir kahkaha döküldü; bu ses, içinde bir farkındalık dalgası yarattı, ama bakışları ona takıldığı için bundan hoşlanmadı.

“Eve gidin, Lord Synton.”

Camilla eteğinin kenarını tuttu ve onu olduğu yerde bırakarak tünelden evine doğru yürüdü.

"Bu gece senin cazibene fazlasıyla katlandım," diye seslendi omzunun üzerinden.

Ancak o, aynı şeyi onun için söyleyemezdi.

Kıskançlık, güzel gülüşü, yumuşak hatları ve melodik kahkahasıyla Bayan Antonius'un kendisine göre olmadığını hatırlasa iyi olurdu; ancak sözleri zihninde yankılanırken günahı yeniden alevlendi. Şeytanların kralıyla anlaşmayı tercih ederdim.

Asla yapmazdı!

Oyun bitene kadar Camilla onundu ve onu kimseyle paylaşmadığı biliniyordu.

ON İKİ

Camilla fırçasını yere bıraktı ve tuvalini eleştirel bir gözle inceledi.

Olması gerekenden daha zor bir eylemdi.

Normalde bir resmin neye ihtiyacı olduğunu, nerede gölgelendirme yapması gerektiğini, nerede vurgu yapması gerektiğini, nereye daha fazla derinlik veya renk eklemesi gerektiğini tam olarak görebilirdi. Ama bugün, bir türlü aklına gelmiyordu. Hâlâ çok yorgundu ve net düşünemiyordu. Gece boyunca bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, çarşaflarını üzerinden atmış, sonra da onlara dolanmış, son derece sinirlenmişti; o kadar yorgundu ki ritüelini unutmuştu—annesinin madalyonu hâlâ boynunda asılıydı. Oysa bu resim, gözlerini açtığı andan itibaren dikkatini çekiyordu.

İşte oradaydı, gün doğmadan önce galerisinde, önlüğü beline sıkıca bağlanmış, teni boya lekeleriyle kaplıydı; umarım boya kolyeye bulaşmamıştır diye dua ediyordu.

Önündeki resim tam anlamıyla bir otoportre değildi, daha ziyade önceki geceki banyosundan esinlenmiş bir sahneydi.

Camilla, tüm huzursuzluğuna rağmen, fotoğrafın zaten oldukça güzel olduğunu düşünüyordu; fotoğraf, onun açıkça olmak istediği her şeyi yansıtıyordu. Yumuşak, kadınsı, cesurca güçlü. Arzularına özür dilemeden, kendisini ezen bir dünya karşısında alçalmaya çalışmadan sahip çıkan biri.

Kendini pençe ayaklı bir küvetin içinde, bir eli karnının alt kısmına uzanmış, dizleri bükülmüş, altın sarısı bacakları sudan yukarı doğru uzanmış halde resmetmişti. Suyun üzerinde çiçek yaprakları yüzüyor, önceki gece Synton'ın dudaklarından dökülen her günahkar kelimeyle zonklayan bacaklarının arasındaki o gizli yeri saklıyordu. Resimde, bir

ayağı beyaz küvetin kenarına dayanmış, açıkta kalan uyluklarının ipeksi tenine yapışmış çiçekleri ortaya çıkarıyordu.

Camilla'nın zihni o banyo anına geri döndü. Akşamın sefaletini yıkarken, suyun temizleyemeyeceği bir şey olduğunu anlamıştı: Synton'ın o derin, kadifemsi sesiyle söylediği ve onu öfkeyle değil, yakıcı bir arzuyla tutuşturan iğrenç şeylerin anıları.

Ve kendi cinsel uyarılması...

Tanrım, ona sıkıca ve istekle yapışmıştı.

Kalçasını hafifçe hareket ettirip ona sürtündüğünde, kadın neredeyse yıldızları görecekti.

Doğrusu, bir doktora görünmeli ve bir tonik hakkında bilgi almalıydı; ortada açıkça bir sorun vardı. Onun bu küstah ve iğrenç davranışından dolayı travma geçirmiş olması kesinlikle normaldi.

Ayrıca, lanetli tabloyu neden istediği konusunda yalan söylemiş olması da bunu kanıtlıyor. Belli ki bir şey saklıyordu. Sonra da başka birinin de lanetli bir obje isteyip istemediğini sorduğunda, kadın buz kesmişti.

Notu unutmuştu.

O hafta başlarında gizemli bir koleksiyoncudan resimli bir büyü kitabı isteyen bir not gelmişti. Not imzasızdı, gönderen adresi yoktu, bu yüzden Camilla onu bir kenara atmış ve o zamana kadar bir daha düşünmemişti. Synton ne bilebilirdi ki?

Seni şu duvara yaslayıp sikeyim mi?

O bu konuda kesinlikle daha çok şey biliyordu. Camilla, onun tüy gibi hafif dokunuşunu taklit ederek, kaygan sabun kalıbını vücudunun yan tarafında gezdirdi. Gözlerini kapatıp anıyı hatırladığında, onun sıcaklığı hala hissediliyordu.

Aynı zamanda can sıkıntısı da.

Camilla, Vexley'nin tanıdığı en sinir bozucu adam olduğunu düşündüğünde yanılmıştı. Synton şimdi bu unvanı gururla taşıyordu, ancak en sinir bozucu olanı da, onu düşünmekten kendini alamamasıydı.

Seni şu duvara yaslayıp becereyim mi? Önce parmaklarımla, sonra da sikimle.

Camilla'nın dili tutulmuştu. Kaba sözlerinden değil, bu sözlere verdiği ani içsel tepkiden dolayı.

Evet. Tanrı şahit, evet. Bundan daha çok istediği bir şey olmamıştı hiç.

Synton, halk önünde kusursuz bir centilmendi ve Vexley'nin kaba

davranışından rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Etrafta meraklı gözler olmadığında ise ne kadar farklıydı, ne kadar da günahkâr bir haldeydi.

Fısıltıları, kendi karanlık sırları gibiydi. Ve Camilla bunlardan kesinlikle hoşlanıyordu.

Sonra da her şeyi mahvetti, bunu onun hizmetlerinin karşılığı olarak pazarlık konusu yaptı. Sanki bir bedel ödmeden onu arzu edemezmiş gibi!

Onun aptalca teklifi, kadının kendini yeniden yalnız hissetmesine neden oldu.

Camilla, annesinin ortadan kaybolmasından hemen sonra sosyeteye ilk adımını attığında, kendi konumundaki diğer genç kadınlar gibiydi; bir prensin onu balo salonunda vals ettirip aşkını ilan etmesi fikrine kapılmıştı.

Doğrusu, her şey berbattı.

Babasının tuhaf davranışları ve annesinin yokluğu onu içine kapanık birine dönüştürmüştü; arkadaşları dans edip flört ederken o gölgelerde kalıyordu. İkinci ve üçüncü sezonlarında durum daha da kötüleşti, ta ki peri masalına olan inancını kaybedene kadar.

Zaten aptalca bir hayaldi, annesi onu böyle bir hayalden uzak durması konusunda uyarmıştı.

Synton galerisine adım attığı andan itibaren ona karşı bir çekim hissetmişti; o parlak gözlü kızın bir parçası geri dönmüştü, çılgınca istenmeyi özlüyordu. Ne kadar da aptalca, diye düşündü.

Kapının üzerindeki zil yüksek sesle çaldı ve onu birdenbire gerçekliğe döndürdü. Saate baktığında, saatin öğleden sonra olduğunu görünce şaşırdı.

"Onunla ne yaptın sen, seni hırsız küçük velet? Ona mı verdin?"

Vexley'nin gürleyen suçlaması, günün huzurunu ve önceki geceye dair karışık anılarını altüst etti. Kahretsin. Sahtecilik.

Camilla, Vexley'nin elleri yanlarında kenetlenmiş bir şekilde ilerlerken yüzündeki mutlak öfkeyi görünce şaşkına döndü ve resminden sıyrıldı.

Camilla içgüdüsel olarak çok uzağa ve hızla kaçmak istedi, ancak içindeki küçük bir ses ona yerinde durmasını, Vexley'nin peşinden koşacak kadar deli olduğunu ve onu yakalarsa bunun kendisi için çok daha kötü olacağını söyledi.

Camilla sesini sakın ve düz tuttu. "Ne demek istediğinizi anlamadım efendim. Ne yaptım ben neyle? Ve kime verdim?"

"Bugün bana kaçamak cevaplar verme! Ne sorduğumu gayet iyi biliyorsun."

Vexley, saldırmaya hazır bir yılan gibi onun üzerinde yükseliyordu.

“Sahte belge nerede? Bütün sabah evimi alt üst ettim ve kesinlikle orada değil, bu yüzden centilmenliğimi kaybetmeden önce bir kez daha kibarca soruyorum, o lanet şey nerede Camilla? Synton'a mı verdin?”

Sözleri duydu ama anlamakta güçlük çekti, gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Vexley onun bir beyefendi gibi davrandığına inanıyorsa, o zaman kendini Periler Diyarı'nın Seelie Kraliçesi ilan edebilirdi.

“Hiçbir fikrim yok.” Camilla, onun söylediği en önemli şeye odaklanırken, kalbi kulaklarında gümür gümür atıyordu. Kesinlikle yanlış duymuştu. “Kaybettin mi? Yoksa yerini değiştirip unuttun mu?”

“Beni aptal sanıyorsunuz Bayan Antonius, ama sizi temin ederim ki aptal değilim. Hayır, kaybetmedim. Dün akşam yemeğe hazırlanmadan önce bıraktığım yerdeydi. Uyandığımda ise yoktu.”

Camilla'nın aklı karıştı. Bu muhtemelen en kötü haberd. Tabloyu geri çalmak için bir şansı daha olacağından emindi.

Vexley yanılmış olmalıydı.

Alternatif yöntem ise görünmez örümceklerin teninde hızla dolaşmasına neden oluyordu. Eğer sahte belge şimdi başka birinin elinde olsaydı...

Zaman kazanmak için omurgasını dikleştirdi. "Vexley, yemek sırasında bir fili devirecek kadar cesaretin vardı. Onu yerinden oynatıp unutmadığından emin misin?"

“Yapma.” Mavi gözleri vahşi bir ifadeyle öne eğildi. “Erken ayrılıyorsun. Kimseye veda etmiyorsun. Ve Synton da gizemli bir şekilde ortadan kayboluyor. Sonra uyandığımda tablonun kayıp olduğunu görüyorum. Eğer onunla iş birliği içinde değilsen, Leydi Katherine'e ne oldu acaba? Kocasını böyle yakışsız davranışlara, böyle entrikalara ne derdi acaba? Özellikle de bu durum sosyetenin diline düşerse. Mizah gazeteleri skandalı çok sever, Camilla.”

“Leydi Katherine sahtekarlıktan habersiz ve onu tehdit etmemeniz iyi olur.” Camilla, burnunu Vexley'nin burnuna birkaç santim mesafede tutarak direndi. “Eve saygın bir saatte gittim ve bu beni bir şekilde suçlu mu yapıyor? Bu kadar incelik göstermeyen diğer on iki kişi ne olacak? Harrington veya Walters'ın bu eseri özel koleksiyonları için ele geçirmeyi çok istediğini siz de benim kadar biliyorsunuz. Bunun gerçek tablo olmadığını bilmiyorlar. Onlara gerçekten o kadar saygı duyuyor musunuz

ki, fırsat bulsalar çalmayacaklarını düşünüyorsunuz?”

"Bana tam da bu hafta anlaşmamızın sona ermesini istediğini söylemiyor muydun?" diye ısrar etti, ağzının kenarlarında köpüren tükürükler vardı. "Ben bir dedektif müfettişi olmayabilirim Camilla, ama bu kesinlikle bir sebep gibi geliyor. Synton ile çalışıyorsan, bunun bedelini ağır ödeyeceksin."

Eli hızla uzanıp kadının boğazını kavradı. Orada hafifçe ama karanlık bir vaatle durdu.

Kapana kısılan Camilla, tamamen hareketsiz kaldı.

Bakışları, sabahlık elbisesinin ön kısmından aşağı doğru kaydı ve göğüslerinin dolgunluğunda durakladı. Bir an için, elbisesini yırtacağını düşündü.

"Hafta sonuna kadar geri getir, yoksa mahvolmana şahit olurum."

Kapının üzerindeki zil hoş bir şekilde çınlayarak artık yalnız olmadıklarını haber verdi.

Değerli saniyeler geçerken Camilla'nın nefesi göğsünde sıkışıp kaldı ve Vexley onu bırakmadı. Bunun yerine, soluk gözleri kötülükle parıldıyordu; Camilla'nın neyden korktuğunu tam olarak biliyordu ve bundan zevk alıyordu.

Ama sonunda Vexley doğruldu, ifadesi öfkeden kayıtsızlığa dönüştü ve nihayet kenara çekilerek, arkasındaki sanat eserine hayran kalmış gibi yaptı.

"Bunu paketleyip Gretna House'a gönderin, Bayan Antonius. Sonuçta oldukça hoşuma gitti." Ona sabit bir bakışla baktı. "Kırmızı lekeler bana kanı hatırlatıyor. Hamılar. Güçlüler. Biliyorsun, kırık şeyleri her zaman karanlık bir şekilde çekici bulmuşumdur."

Böylesine hızlı bir şekilde yeni bir maske takabilme yeteneği rahatsız ediciydi. Daha önce bunu nasıl fark etmediğini merak etmesi, huzursuzluğunu daha da artırdı.

"Elbette, efendim." Gülümsemesi aralarındaki gerilim kadar yapmacık olsa da, adamın hilesini kabul etti. Sonunda kapıyı gördü; içeride, hiciv gazetesi yazarı, aralarındaki etkileşimden fazlasıyla etkilenmiş görünüyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim efendim?" diye neşeli bir şekilde sordu.

"Lord Vexley!" Köşe yazarı Camilla'yı görmezden gelerek, sanki aniden daha önemli bir yere gitmesi gerektiğini hatırlamış gibi galeriyi hızla tarayan Vexley'e seslendi.

“Bir dakika... Walters'ın dün gece bir bahçe heykeliyle kavga edip kaybettiği doğru mu?”

Vexley duraksadı, kibar tavrını yeniden takındı. "Hadi ama Havisham. Arkadaşlarımın sırlarını bu kadar kolay vereceğimi sanmıyorsun, değil mi?"

Vexley efsanevi sırtışını sergiledi, adımlarını yavaşlatarak kapıdan çıktı, sanki dünyada hiçbir derdi yokmuş gibiydi. Camilla, o ve Havisham galeriden çıkana kadar bekledi, sonra titreyen kaslarıyla taburesine çöktü. Vexley'nin zorlanırsa tehditlerini yerine getireceğinden hiç şüphesi yoktu. Hatta o zaman onu öldürmeye hazır gibi görünüyordu. Elleri boğazına gitti, lordun dokunuşunun buz gibi hissi onu iliklerine kadar dondurdu. Sahte belgeyi çalmayı başarırsa Vexley'nin kızacağını biliyordu, ama ona fiziksel zarar vereceğini hiç hayal etmemişti.

Daha önce hiç şiddete başvurmamıştı. Ayrıca onun kavgalara karıştığına dair hiçbir söylenti duymamıştı. Vexley, herkesi sadece sarhoş, sevimli bir haylaz olduğuna ikna etmişti.

Peki o, Rab hakkında gerçekten ne biliyordu ki?

Saygın hiç kimse karanlık pazarı onun kadar sık ziyaret etmezdi. Silverthorne Lane, büyüün sokaklarda süzülüp, ziyaret eden ölümlülerin yaşam enerjisini ve duygularını emdiği bir yerdi. Babasıyla birlikte bunu bizzat görmüş, ne kadar tehlikeli bir yer olduğunu biliyordu. Oraya gitmeye başladıktan sonra, bildikleri hayat sona ermişti.

Başlangıçta, Pierre hastalandıkça, Camilla da tüm sonuçları umursamadan oraya gitmişti. Babasının hastalandığı yer orasıysa, orada da şifayı bulacağına inanıyordu. Ve oradaki gücü hissetmiş, cazibesini sezmişti.

Babası öldükten sonra sadece iki kez daha gitmişti.

İlk karşılaşma, efsanevi avcı Wolf ile tanıştığında olmuştu; Waverly Green'in ötesindeki hayatın ona sunabileceği cazibeye kapılmıştı.

İkinci seferinde onu uyarmaya, tutkulu gecelerini gizli tutmasını sağlamaya gitmişti. Camilla Waverly Green'de kalmak istiyordu ve kimse onun umutsuzluk içinde itibarını nasıl kaybettiğini, kederinin karanlığında bile hâlâ hayatta olduğunu hatırlamaya ihtiyacı olduğunu bilmemeliydi.

Wolf bir yemin ederek ayrılmıştı, ancak bir gün geri döneceğine söz verdikten sonra.

O hâlâ bunun asla olmaması için dua ediyordu. Vexley ve Synton zaten yeterince sorunluydu.

Konu açılmışken... Synton'ın dün gece ondan daha fazla bilgi almak için baskı yapmamış olması yüzünden konuyu kapatacağını düşünmek aptallıktı. Vexley ile hemfikir olabileceği tek şey, Synton'ın bir şekilde Gretna House'a gizlice geri dönmüş olmasıydı.

Camilla, bir erkeğin daha kendisine şantaj yapmasına asla izin vermeyecekti.

Vexley gerçekten onu mahvetmeyi amaçlıyorsa, en azından o berbat tablonun kendi eliyle yok edildiğini görmenin verdiği tatmini yaşayacaktı.

Çok sinirlenen Camilla, kapıya galerinin o gün kapalı olduğunu bildiren bir tabela astı ve ardından bir otobüs kiralamaya gitti.

Aniden Hemlock Hall'u ziyaret etme ihtiyacı hissetti.

Kaldırımlı sokağa adımını attığı anda arkasında birinin olduğunu hissetti. Döndüğünde, karşıdaki binaya yaslanmış bir adam gördü. Yüz hatları, alınına kadar çektiği şapka ile gizlenmişti; siyah bir pelerin altında ise boyu ve şekli ayırt edilemiyordu.

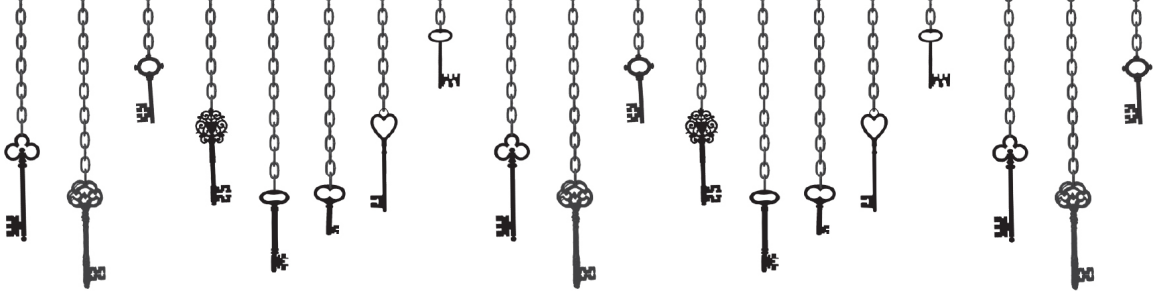
Adamın taktığı deri eldivenler kadını tereddüte düşürdü.

Camilla onun binadan inip gitmesini bekledi ama o gitmedi. Olduğu yerde sessiz ve kötü bir hisle kaldı.

Vexley onu gözetlemek için birini tutmuş olamazdı, değil mi?

Bunun cevabı çok basitti: Evet.

Yutkundu ve sokağın sonuna doğru aceleyle giderek bir otobüs çağırdı. Otobüse bindiğinde ve pencereden dışarı baktığında adam gitmişti.

ON ÜÇ

Kıskançlık, daha önce çaldığı sahte belgeyi düşünerek başını geriye eğdi. Öğleden sonraki güneş ışığı pencereden içeri süzülerek, volta atarken kaldırdığı toz zerreciklerini altın rengine boyadı.

Günün büyük bir bölümünü bu etkileyici tabloya bakarak geçirmişti ve Vexley horlarken tabloyu onun burnunun dibinden almayı başardığı için kendinden memnundu.

Adam tam bir rezaletti, karnının üstüne yatmış, sivilceli kığı açıkta kalmış ve tıpkı terbiyesizliği gibi iğrenç gazlar çıkarıyordu.

Envy'nin vahşi bir yanı, sahte eseri giriş holüne asmak, Vexley'i içki içmeye davet etmek ve Camilla'nın eserinin etrafına işeyerek kendi bölgesini işaretlemek, böylece oyun başka bir yere taşınana kadar beklemek istiyordu.

Bunun yerine Envy kendini dizginledi ve savaşları kazandıran şeyin strateji olduğunu hatırladı.

Ve elbette, bir savaş başlamıştı. Dün gece Camilla'nın yardımını alma yönündeki ikinci girişimi de başarısız olmuştu. Diskalifiye edilmeden önce sadece bir fırsatı daha vardı. Ve herhangi bir cezanın kuralları hala belirsiz olsa da, mahkemesinin karşı karşıya olduğu gerçekler hiç de belirsiz değildi.

Kazanmak için kıskançlığa ihtiyaç vardı.

Olumlu bir tavır sergilemeye çalışıyordu ama durum iç karartıcıydı. Büyüsünü Camilla'yı etkilemek için kullanamıyordu; baştan çıkarma işe yaramıyordu.

Doğrudan sormak feci şekilde başarısız olmuştu.

“Kahretsin.” Envy elini saçlarının arasından geçirdi ve tekrar tabloya baktı.

Çaresizlik insanları dağınık ve dikkatsiz yapardı. Kıskançlığın odaklanması gerekiyordu. Sahte eseri çalmak ona Camilla ile pazarlık yapabileceği bir koz vermişti. Onun ne kadar çok istediğini görmüştü. Bu yüzden Camilla onu duvardan sökmeye çalıştığında, onu yerine kilitlemek için küçük bir sihir kullanmıştı. Onu kendisi almak bir tür sigorta planıydı, kolunun altında sakladığı bir kozdu. Doğrudan ikna olmadığı için Lennox'un kurallarını çiğnemiyordu.

Sahte belgeyi ele geçirdikten sonra, Envy başka nelere odaklanabileceğini düşünmeye başladı.

Baloya hazırlıklar hızla devam ediyordu, çünkü baloya sadece iki gün kalmıştı.

Malikâne, eski ihtişamına kavuşturulmuş ve hatta daha da geliştirilmişti. Koyu renkli ahşaplar yeni cilalama işleminden sonra ışıldıyordu, yeni kadife perdeler kalın ve gösterişli bir şekilde sarkıyordu. Gerçek özel koleksiyonundan getirilen sanat eserleri, malikânenin her yerine zevkle sergilenmişti ve personele tercih ettiği özel içki olan "Karanlık ve Günahkâr"ı nasıl hazırlayacaklarını göstermişti. Bu, bir akşam ezilmiş böğürtlen, esmer şeker şurubu, burbon, portakal kabuğu rendesi ve bir miktar şampanyadan oluşan, kendisinin yarattığı gösterişli bir karışımdı.

İsmine burun kıvrımışlardı ama tadına baktıktan sonra hiçbirini itiraz etmemişti.

Artık tüm dikkatini üçüncü girişime verebilirdi. Casusları Camilla hakkında henüz büyük önem taşıyan bir şey ortaya çıkarmamıştı, sadece zaten bildiği şeyleri bulmuşlardı; ancak babasının yaptığı gizli tünel hakkındaki şüphesini doğrulamışlardı. Tünel, görünmez bir sihirli sınır olan ve diğer alemlere açılacak bir alem çizgisinin üzerine döşenmişti. Bunlardan çok az kişi haberdardı ve daha da azı kullanıyordu. Özellikle de insan aleminde.

Envy tünelin aktif hale geldiğini hissetmemişti, bu yüzden şu anda kullanımda değildi. Ayrıca herhangi bir rün veya portal anahtarı yuvası da görmemişti, ancak bu Pierre'in bir yere saklamadığı anlamına gelmiyordu. Ve saklamış olsa bile, Envy onun kilidini açabileceğinden şüphe duyuyordu.

Envy'nin bildiği kadarıyla Portal anahtarları yalnızca iki tür tarafından veriliyordu: Periler (özellikle karanlık sarayı yöneten Unseelie kraliyet

ailesi) veya kurt adamlar gibi çok güçlü şekil değiştirenler.

Günün geri kalanını artan hayal kırıklığıyla geçirmek yerine, belki de Envy meşhur karanlık pazarı ziyaret etmeliydi. En azından o zaman Vexley'nin nelerle uğraştığı hakkında daha fazla şey öğrenebilirdi. Adamın başka bir oyuncu olduğuna çok inanmıştı, ancak dün geceki şaşırtıcı performansından sonra Envy bunun rakibi olmamasını umuyordu. Hayal kırıklığı olurdu. Ama yine de Waverly Green'de başka kimlerin bu alandaki iletişim bilgilerine sahip olabileceğini öğrenmek faydalı olurdu.

“Demek saklandığın yer burasıymış.”

Kıskançlık, kardeşi Şehvet'in sesini duyduğunda arkasına dönmedi. "Tahmin edeyim. Gurur, bir saray mensubu gibi dedikodu mu yapıyor?"

“Muhtemelen. Ama bunu Açgözlülük'ten duydum, o da bunu Hırs'tan duyduğunu söyledi.”

Kardeşleri de can sıkıcı köşe yazarlarından farksızdı.

Açgözlülük en azından daha akıllı davranmalıydı; şu anda Yedi Çember'de kendi muhabiriyle bir savaşın içindeydi.

"Lanet bozulduğuna göre," diye mırıldandı Kıskançlık, "zamanınızı daha iyi değerlendirecek bir şeyleriniz olacağını düşünmüştüm. Gerçi sizi suçlayamam da, çünkü kardeşlerimiz arasında en ilginç olanı benim."

Goodfellow'u çağırdı ve tabloyu dikkatlice yatak odasına koymasını söyledi. Kıskançlık odayı koruma altına almıştı, bu yüzden onun izni olmadan kimse içeri giremezdi. Orada yeterince güvenli olmalıydı.

Goodfellow gittikten sonra, "Değişen Adalar'a yaptığım ziyaret sizin için pek de heyecan verici değil," diye devam etti. Şehvet, kadife perdelerle oynamak için yanına gelmişti. "Elbette, benim... kurtuluşumdan çok, belli bir ölüm tanrıçası sizi daha çok cezbetmeli. İntikam ve şehvet gerçekten de çok güzel bir araya geliyor."

Lust kıkırdadı, çünkü asla iğnelemelere kanmazdı.

“Duyduğuma göre, yavrularıyla meşgulmüş.” Kurt adam sürüsünden bu kadar rahat bir şekilde bahsedilmesine Envy gözlerini devirdi. “O dramaya karışmasa bile, günün sonunda penisimin vücuduma bağlı olmasını tercih ederim. Ayrıca, şu anda içinde yer aldığın küçük oyun çok daha ilginç. Bir sanatçının seni hadım ettiği doğru mu?”

Kıskançlık, belindeki mücevherli hançere dokundu ve sırf Gururu hadım etmek için Yedi Çember'e geri dönmeyi düşündü.

"Bu sizi ilgilendirmez ama emin olun, hâlâ en iyi donanımlı kardeş

benim."

"Tartışılabilir, ama düzenlediğiniz maskeli balo oldukça cazip. Davetiyem kaybolmuş gibi görünüyor – erken gelerek bu hatayı sizin için düzelttim. Eminim etkim onu efsanevi kılacak."

Şehvetin sesinde alaycı bir ton vardı, bu her zaman bir sorun belirtisidir. Sonunda perdelerden uzaklaşmış ve şöminenin üzerindeki oymaları fazla dikkatle inceliyordu.

"Beni şehvet düşkünü tanrı-şeytanınız olarak görün, bu diyarın şimdiye kadar gördüğü en ahlaksız etkinliğe dönüştürmek için buradayım. Tüm o sıkıcı, resmi lordların ve leydilerin zevklerine teslim olduklarını hayal edin..." Şehvet'in sesi hüzünlü bir tona büründü. "Personeliniz haftalarca masaları ve duvarları temizlemekle uğraşacak."

Camilla'nın yüzü Envy'nin aklından geçti; gözleri kendinden geçmiş bir halde, birinin önünde diz çöküp, Camilla'nın yüzüne otururken tatlı arzusunu tattığını hayal etti. Nedense, bunun tam da yemek masasında gerçekleştiğini düşündü.

"Hayır." Envy sonunda döndü ve kardeşine sert bir bakış attı. "Kesinlikle—"

"Sen!"

Envy'nin stüdyosunun kapısı gürültüyle açıldı, ondan önce içeri dalan küçük cehennem yaratığının ardından ikinci adamı da içeri girdi, gümüş gözleri parıltıyordu.

"Nasıl cüret edersin?"

Alexei ellerini havaya kaldırdı. "Onu durdurmaya çalıştım."

Kıskançlık, dikkatini sanatçıya çevirdi ve Şehvet'in yüzündeki neşeli merakı görmezden geldi. Camilla'nın gümüş rengi saçları, bir fırça yardımıyla tutturulmuş karmaşık bir topuz halindeydi ve elbisesi koyu, baştan çıkarıcı bir erik rengindeydi. Gözlerindeki şimşekler onu olduğu yerde yere sermekle tehdit etmeseydi, ona iltifat ederdi. Camilla, en hoş sonuçları elde etmek için hangi renkleri eşleştireceğini biliyordu ve yaratıcılığı tuval üzerine boyanın çok ötesine uzanıyordu.

"Daha çok çaba göster. Bayan Antonius'un boyu sadece 1.52 metre," dedi sonunda. "Eğer onunla başa çıkamıyorsan, Alexei, belki de pozisyonunu yeniden gözden geçirmeliyiz."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Camilla. "Ona kasıklarına acımasız bir saldırı sözü vermenin yanı sıra, yoluma çıkarsa onu ısırarak da tehdit

ettim."

Şehvet boğuk bir ses çıkardı.

"Anlıyorum." Kıskançlık, yüzünde ifadesiz bir ilgiye büründürdü, Camilla'nın farkında olmadan bir vampirin dişlerini geçirmesi düşüncesinden duyduğu eğlenceyi hiç belli etmedi.

Ayrıca, kendisine doğrudan emir vermeye cüret eden birini hatırlayamıyordu.

Camilla ona meydan okurcasına baktı.

Lust kısık bir kahkaha attı. "Onun bu kadar kötü bir ruh halinde olmasının sebebi sen olmalısın."

"Affedersiniz, siz kimsiniz?" diye sordu Camilla, Lust'ı süzerken sesi hâlâ buz gibiydi ve pek de etkilenmiş görünmüyordu.

Bu, oldukça önemli bir başarıydı; zira Envy'nin erkek kardeşi zevklerin hükümdarıydı ve onun varlığı bile saniyeler içinde etek kaldırmaya veya pantolon indirmeye yol açan hayranlık uyandırıyor.

Şehvet, onun bayılmaması karşısında son derece eğlenmiş ve fazlasıyla meraklanmış görünüyordu. Kıskançlık ise kardeşinin günahının büyüünün sanatçının etrafında yavaşça dolaştığını, onu sınıdığını hissediyordu.

Dişlerini sıktı.

Şehvet, elinin üzerine eğildi ve dudakları eldivenli parmak boğumlarına değerken günahının bir kısmını daha dışarıya bıraktı.

"Elbette, daha yakışıklı olan kardeşi."

"Büyülendim." Camilla elini hızla çekti, sonra o etkileyici bakışını Envy'ye çevirdi.

Şehvetin gücünden hiç etkilenmemişti.

"Derhal özel bir görüşme talep ediyorum."

Lust ona şaşkın bir bakış attı, kadının bu umursamazlığı karşısında o da açıkça şaşırılmıştı.

Envy kaşını kaldırdı, sonra kardeşine ve Alexei'ye başıyla onay verdi. "Pekala."

Camilla'nın girişiyle her iki adam da isteğe kulak verecek kadar korkmuş görünüyordu.

Kapıyı kapattıktan sonra, elindeki içkinin dokunulmamış halde durduğu masaya yaslandı ve bir iblis prensinin etkisine nasıl direnebildiğine şaşırdı.

"Mahvolmaktan kaçınmak isteyen birinin, benimle yalnız kalmayı, refakatçisiz görüşmeyi talep etmesi, özellikle dün gece söylediklerimden

sonra oldukça riskli görünüyor. Tabii ki, o yaramaz fantezinizi gerçekleştirmek için burada değilseniz."

Onun bu konuda kendisiyle yüzleşip yüzleşmeyeceğini merak ediyordu.

O, tuzağa düşmedi, bunun yerine ay gibi gözleriyle onu yerinde dondurdu.

"Sahtecilik nerede?"

"Sanırım 'Evelyn Gray'in Baştan Çıkarılması'nı kastediyorsunuz?"

"Benimle oyun oynamayın efendim." Camilla ilerledi ve etekleri dizlerine değene kadar durmadı. "Vexley daha önce beni ziyaret etti."

Vexley bir domuzun kışındaki vebadan farksız olsa da, mantıksız bir kıskançlık içini yakıp kavuruyordu.

"Aranızdaki sevgililer arası kavgayla ilgilenmiyorum."

"Ne kadar da şaşırtıcı değil. Sanırım, efendim, boğazıma elini dolayarak yaptığı fiziksel zarar tehditleriyle de hiç ilgilenmiyorsunuz. Mademki bunlarla uğraşmak istemiyorsunuz, bana sahte belgenin nerede olduğunu söyleyin de alıp gideyim."

Kıskançlık dindi.

Kurumuş ve kararmış olduğunu sandığı kalp, Camilla'yı daha dikkatlice inceledikçe öfkeyle çarpmaya başladı.

"Sana zarar mı verdi?"

Tek bir kelime, tek bir onay bakışı ve Envy, bir saat içinde şeytani kılıcını Vexley'nin karnına saplamış olurdu.

Camilla dikleşti ve öfkeyle baktı. "Bu sefer değil, ama sahte belge derhal iade edilmezse çok daha kötü şeylerle tehdit etti."

"Bu olmayacak." Sesi şiddet doluydu.

Camilla geriye doğru irkildi, gözleri irileşti ve onu dikkatlice süzdü, sanki söylediklerinin ciddi olduğunu anlamış gibiydi.

Aslında, birdenbire kapıya doğru hızla ilerlediğini ve planının bir anda yerine oturduğunu fark etti.

Belki de ölümlüyle işi bittiğinde onu Alexei'ye yemek olarak hediye ederdi.

Vexley'nin yetenekli bir oyuncu olduğunu kanıtlaması gerçekten çok faydalı olurdu.

"Onu öldüremezsiniz," dedi Camilla, her şeyden önce, kısmen dehşete düşmüş ve hafifçe hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla.

Adımlarını yavaşlatmadı. "Size temin ederim, yapabilirim."

"İzin verin de yeniden ifade edeyim. Onu öldürmeyeceksiniz."

Envy sonunda yavaşladı ve omzunun üzerinden bir bakış attı, şüphe onu dolanmış bir sarmaşık gibi sardı. Taş gibi yüzüne bir bakış attı ve anladı: Bu çarpık hikâyenin daha fazlası vardı.

Camilla söz konusu olduğunda, gerçekten de şaşırmaması gerekirdi.

"Neden?" diye sordu.

Zorlukla yutkundu, narin boğazının sütunu hafifçe kıpırdadı.

Vexley'nin lanetli ellerinin kirletmeye çalıştığı boğazın ta kendisi.

Öfkesi yeniden kabardı, sonra onu yok etti. Eğer Gazap onu şimdi, başkası adına günahına boyun eğdiğini görseydi... o kendini beğenmiş herif bunu asla unutmasına izin vermezdi.

"Neden onu öldürmeme izin vermiyorsun, Camilla?" diye tekrarladı Envy.

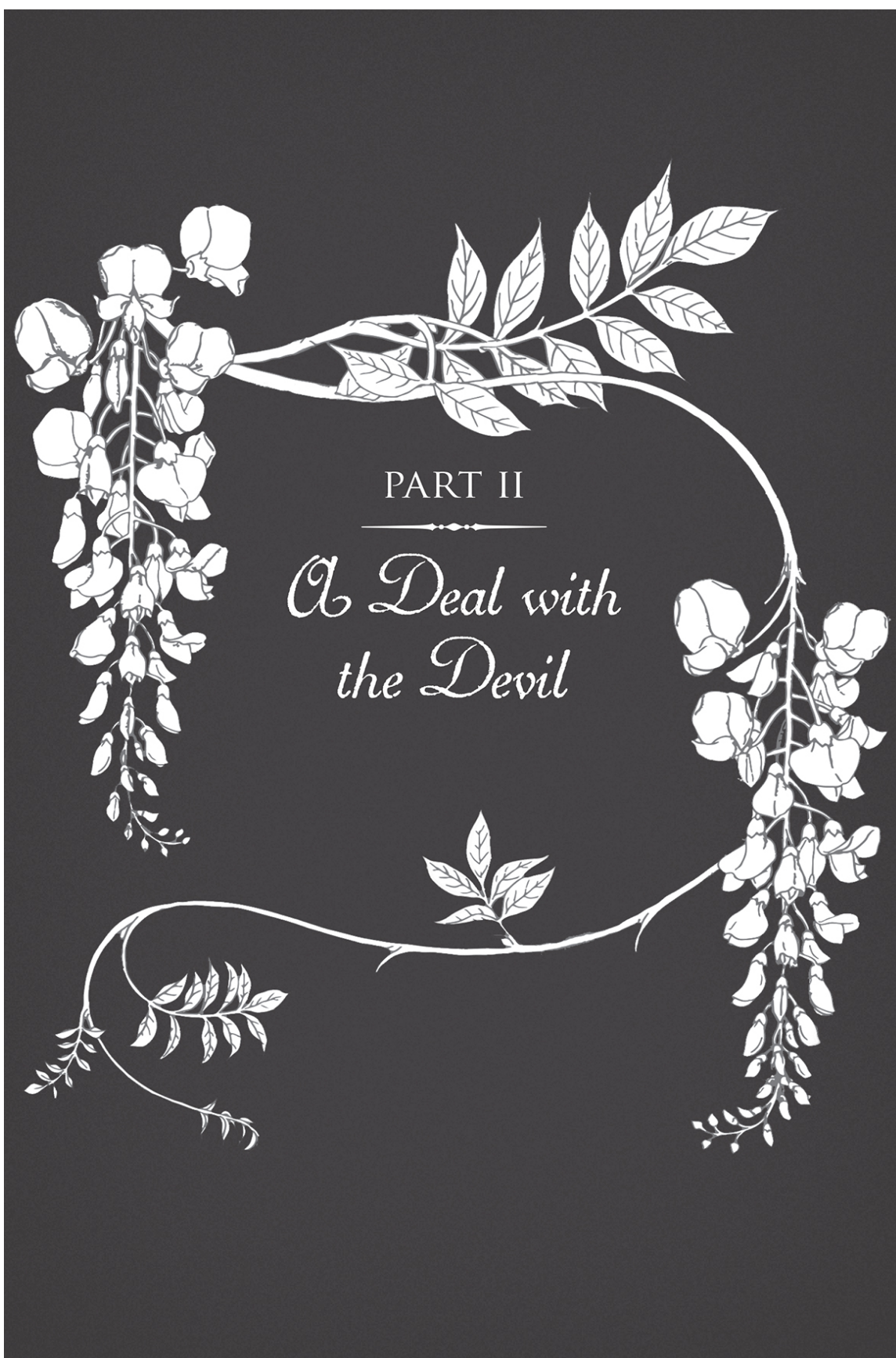
Bunun ahlakla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu. En azından tamamen değil. Sessizce, dikkatle bekledi. Ona gerçeği söylemesi için zaman tanıdı.

"Çünkü efendim, elinde benden kalan tek şey sahte belge değil."

Envy, kadının ayrıntılı açıklama yapmasını beklerken birkaç saniye geçti.

Camilla'nın elleri yumruk olmuş, mor eteğinin içinde toplanmıştı. Öfkesi ve umutsuzluğu aralarında bir savaş halindeydi.

"Eğer o ölürse, babam da ölür."

ON DÖRT

“Metaforik olarak konuşuyorum,” diye ekledi Camilla aceleyle, Lord Synton’ın yüzünü dikkatle izleyerek, Vexley’i avlamaktan vazgeçtiği anı tam olarak not etti. Bir an için, ona bir intikam meleğini hatırlatmıştı: ölümcül zarafet ve ilahi ceza, düşmanını yaptığı yanlışlardan dolayı tamamen yok etmek için hücumu geçiyordu.

Şimdi ona baktığında, sahip olduğu soğuk sakinliğe ve kendi üzerindeki mutlak kontrolüne bakarak, Camilla, Synton’ın Vexley’i öldürebileceğinden ve bu alçakça işi bitirdikten sonra bir daha düşünmeyeceğinden hiç şüphe duymadı. Bunu yapmamış olması, avantajları dezavantajlara karşı tarttığını ve Vexley’in intikamdan güvende olduğuna karar verdiğini gösteriyordu.

Şimdilik.

Synton’ın bu öldürme işinden zevk alacağını düşünmüyordu ama Vexley’i ortadan kaldıran kişi olmaktan da kesinlikle rahatsız olmazdı.

Ya da, ikinci bir düşünceyle, göz bebeklerinin küçüldüğünü görünce, belki de şiddetten zevk alacak, onu kollarını açarak karşılayacaktı. Bu durum Camilla’yı ondan şüphe etmeye sevk etmeliydi ama nedense onu rahatlatı.

“İnsan mecazi anlamda babasını tam olarak nasıl öldürür?” diye sordu. “Acaba insan mecazi anlamda annesini de öldürmüş olabilir mi?”

Synton’ın ses tonu yeterince nazikti, ancak gözlerinde bir sertlik, omuzlarında bir gerginlik ve Camilla’nın karşısında duran adamın pahalı takım elbiselerin kafesine hapsolmuş vahşi bir hayvandan başka bir şey olmadığına dair yadsınamaz bir his vardı.

Bu adam karanlığı severdi, onu memnuniyetle karşılardı; gölgeler onun

bulunmayı tercih ettiği yerlerdi.

Camilla, Synton'ı tam da bu şekilde resmetmeyi hayal etmişti: gölgelerin arasından beliren güzel yüzü, sert bir ifadenin keskin çizgileriyle tezat oluşturan dolgun dudakları ve düşmanlarının kanıyla damlayan alevli kılıcıyla.

"Bayan Antonius?"

İsmi onu düşüncelerinden sıyırdı. Camilla başını sallayarak zihnini toparladı. "Söylediklerimi duyulduğu gibi kastetmedim. Ve tabii ki annemi öldürmedim. Dünyayı gezmek için gitti. Konu kapanmıştır."

"Öyleyse bana baban hakkında bilgi ver." Sanki her hece onu derinden incitiyormuş gibi kelimeleri hırıldayarak söyledi.

Derin bir nefes aldı. "Vexley, babama ait bir şeye sahip. Çok istediğim bir şeye. Eğer ona inanılacak olursa, Waverly Green'in dışında güvenli bir yerde saklanıyor ve sadece o tam yerini biliyor. Vexley kötü bir sonla karşılaşır, onu asla geri alamayacağım. Babamın çok değer verdiği bir eşya, bu yüzden kaybetmek... benim için çok büyük bir duygusal bağa sahip, hepsi bu."

Gerçeğin tamamı bu değildi. Her şey soğuk bir kış gecesi başlamıştı. Camilla, Pierre'in bir palto kapıp kapıdan fırladığını ve yıllar önce annesinin onlara anlattığı bir hikâyeyi mırıldandığını hatırladı. Bu, Pierre'in sık sık geçmişe dair fantezilerine kapıldığı son dönemlere denk geliyordu, ancak bu sefer farklıydı. Pierre üç gün boyunca kayıp kalmış, eve bitkin ama gururlu bir şekilde, her şeyi değiştireceğini iddia ettiği sihirli bir anahtarın sahibi olarak dönmüştü.

Camilla, Silverthorne Lane'de o anahtar için pazarlık yaptığını anlamıştı. Kısa süre sonra gizli girişler onun dünyasını ele geçirdi ve gizli bekçi kulübesi stüdyosu inşa edildi.

O, takıntılı bir adamdı; yemek yemeyi unutuyor, neredeyse hiç uyumuyordu; onu izlemek, Fleur'ün gölge alemleri hakkındaki hikâyeleriyle mahvettiği hayatına geri döndürmek için çaresizce çabalamak çok zordu. Ama yine de, öldükten sonra, anahtar önemliymiş gibi gelmişti. Sanki Camilla'nın onun deliliği hakkında gözden kaçırdığı bir şeyi ortaya çıkarabilirdi, eğer doğru kapıyı kendisi bulursa.

Elbette, şimdi biliyordu ki onu karanlık pazarda geri satmalıydı. Bunun yerine, ondan ayrılmak istemediği için onu gizlice saklamıştı.

Duygusallık çoğu zaman dişlerini çıkarır ve insanı kışından ısıtır.

Eğer Camilla onu satmış olsaydı, Vexley onu ondan asla çalmazdı ve şimdi boynunda bir zincir daha olmazdı.

"O halde baban gerçekten ölmüş."

"Evet," dedi sessizce. "Gerçekten de birkaç yıl önce öldü."

Synton'ın yüzünde hafif bir yumuşama vardı, sanki yeri doldurulamaz bir şeyi kaybetmenin ne demek olduğunu anlamıştı. Bir an için Camilla, onun elini uzatıp tutacağını, yalnız olmadığını hissettireceğini düşündü.

Ardından tüm empati duygusunu bir anda bastırdı, geriye doğru adım atarken yüz ifadesi dikkatlice boşluğa büründü ve aralarına mesafe koydu. Artık tamamen anlaşılmaz bir haldeydi.

Zeki gözleri dışında, zihninin hızla bulmaca parçalarını ve bilmeceleri çözdüğünü, bir sonraki hamlesini ve bu bilginin bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini hesapladığını gösteren bir yanı yoktu.

Bakışlarını yavaşça onun üzerinde gezdirdi, o zeki gözlerinde yeni bir kıvılcım belirdi.

"İki gece sonra bir maskeli balo düzenliyorum."

Camilla, konuşmanın yönündeki bu büyük değişikliği hemen anlamayarak kaşlarını çattı. "Davetiyem daha önce geldi."

Başını neredeyse dalgın bir şekilde salladı. "Babanıza ait olan nesneyi bulmanıza yardımcı olacağım. Ayrıca sahte eseri de saklayacağım ve Vexley'i sıkı bir şekilde kontrol altında tutarak ikimiz için de herhangi bir sorun çıkarmamasını sağlayacağım. Eğer Lanetli Tahtı boyamayı kabul ederseniz, tamamlandıktan sonra sahte eseri size geri vereceğim."

Tartışmayı önlemek için elini kaldırdı.

"Bu anlaşmadan ikimiz de istediğimiz bir şeyi elde ediyoruz. Teklifi bir kenara atmadan önce, Bayan Antonius, iyice düşünmek için zaman ayırın. Adil bir anlaşma."

Makul bir istekti, yine de Camilla'nın kalbi kulaklarında gümür gümür atıyordu.

O tahtı boyayamadı.

En azından en sıkı koruduğu sırlarından birini ifşa etmeden bunu yapmazdı.

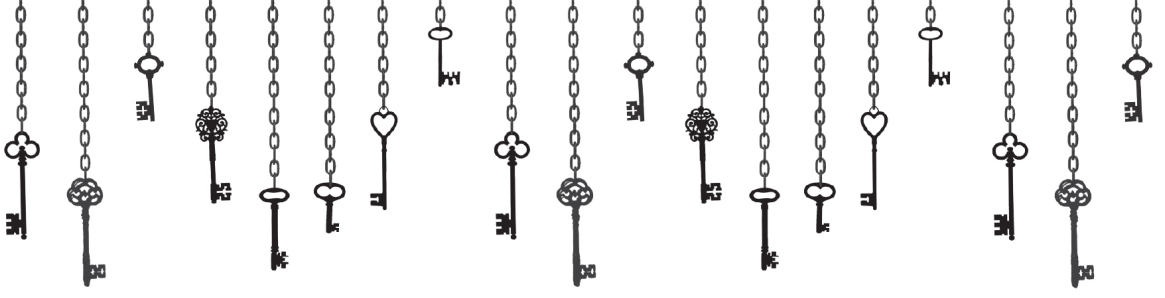
Ancak seçenekleri hızla azalıyordu.

"Bu tabloyu istemenin asıl sebebi ne?" diye sordu, muhtemelen boşuna olduğunu bilerek. Yine de eğer ona sırlarından birini vermeyi düşünüyorsa, o da karşılığını vermeliydi.

“Sana söylemiştim. İlginç sanat eserleri topluyorum. Yeteneğin o kadar büyük ki, bu esere sahip olmak isterdim.”

Synton'ın ifadesi aniden donuklaştı, ama kadın onun zümrüt yeşili gözlerinden yüzyıllara uzanan, ıssız bir şeyin bakışlarını yakalamıştı. O bakışta insanlığın hiçbir izi yoktu, sadece öylesine aşılmaz bir soğukluk vardı ki, kadın onun karşısında ürperdi. Onun ömür boyu yalnız yaşadığını, asla kurtulamadığı bir şey tarafından işkence gördüğünü kolayca hayal edebilirdi.

"Pekâlâ," dedi, anlaşılmaz bir şekilde duygulanarak. "Size iki gece sonra, baloda cevap vereceğim."

ON BEŞ

Envy, Goodfellow'un periler hakkında haklı olmasına şaşırdı.

Silverthorne Lane'deki karanlık pazar, tuhaf mallar satan ve aldatmayı neredeyse icat edenleri kandırabileceklerine inanacak kadar aptal veya kibirli ölümlülerle acımasız pazarlıklar yapan yaratıklardan esinlenerek zekice adlandırılmıştı.

Çoğu insan perilerin yalan söyleyemeyeceğine inanıyordu; bu, kendilerinin uydurduğu bir hikayeydi, çünkü genellikle kendilerine en uygun halk hikayelerini yaratırlardı.

Sadece bir efsane doğruydı: Demir onları yere serdi.

Eğer ölümlüler kendilerini sandıkları kadar zeki ve üstün olsalardı, evlerini ve hapishanelerini ondan yaparlardı. Kıskançlık, kardeşlerinin Günah Evlerindeki her zindanın bu malzemeden yapıldığını kesin olarak biliyordu. Diyarlarda daha az bilinen birçok kötü yaratık dolaşıyordu ve demir onları da oldukça iyi tutuyordu.

Geçerken, kurnaz satıcılar açık hava tezgahlarından seslenerek onu masalarına çekmeye çalıştılar.

"Hatıra taşı mı?"

"Sonsuz şehvet iksiri?"

"Düşmanları savuşturup ölümden kurtaracak bir ceket mi?"

Envy, kaldırım taşlı sokakta dolaşıyor, şüpheli eşyaların satıldığı her tezgaha göz atıyor, ellerini gelişigüzel ceplerine sokuyordu. Ama içten içe gergindi; her yerde peri büyüsünün titreştiğini, cezbedici ve baştan çıkarıcı olduğunu hissediyordu; tıpkı melodisi dinleyicinin bilinçaltına yavaşça işleyen ve sonunda düşünmeden mırıldanmasına neden olan bir şarkı gibi.

Bu ince bir şeydi, atmosferde bir enerji patlaması, havada baharat ve fırtına bulutlarının baş döndürücü karışımı gibi yoğun bir koku, kesinlikle ayırt edilebilirdi: Vahşi Mahkeme'nin büyüü.

Vahşi Mahkeme, karanlık perilerin yaşadığı Unseelie krallığına verilen isimdi. Periler türü, iki mahkemeden birinde dünyaya gelirdi: Güneşe, ilkbahara ve yaza tapan Seelie (ışık mahkemesi) veya aya, sonbahara ve kışa tapan Unseelie (periler).

Yedi Çember ve Değişen Adalar'ın bulunduğu ada zincirinin bir parçası olan Periler Diyarı, batıda görünmez bir sınırla ortadan ikiye bölünmüş halde yükseliyordu. Seelie'ler güneşin en parlak olduğu doğuya yerleşmişken, Unseelie'ler ise ayın en üstün olduğu batıya kendi saraylarını kurmuşlardı.

Elbette, yalnız yaşayan periler ve sürgün edilmiş periler de vardı ve her biri kendine özgü zorluklarla karşı karşıyaydı. Bir sarayın üyesi olmak onların varoluşlarının ayrılmaz bir parçasıydı, bu yüzden isteyerek ya da istemeyerek ondan ayrılmak zordu. Ya da ona öyle söylenmişti.

Periler diyarının zamanı, diğer Yeraltı alemlerinden bile farklı işliyordu. Ölümlü alemde birkaç gün, Periler diyarında birkaç aya denk gelebilirken, Periler diyarında birkaç gün Yedi Çember'de sadece bir veya iki haftaya denk geliyordu. Envy bunu, düşünmek istemediği bir zamandan beri bizzat biliyordu. Yine de, zorlu Vahşi alemleri görmezden gelmesine rağmen, yıllar içinde Yedi Çember'e Unseelie sarayında anlaşmazlık söylentileri ulaşmıştı.

Görünüşe göre, on yıllar önce, kötücül oyunları ile efsaneleşmiş Unseelie Kraliçesi Prim Róis, tahtından bir süreliğine feragat etmiş ve yokluğunun yarattığı kaostan zevk almıştı.

Çoğunlukla bunu kralı kızdırmak için yapıyordu. O Uyumsuzluktu, o ise Kaos. İkisi de taptıkları ay kadar istikrarsız ve değişkendi. Birlikte, binlerce yıldır kabus gibi perilerden oluşan, çarpık, düğümlü ve çürümüş bir saray kurarak Unseelie'yi yönetmişlerdi. Unseelie krallığı, Prim Róis ve Lennox'un en tepede hüküm sürdüğü ve kötü varislerinin kalan dört sarayı denetlediği, bir yıldızın sivri uçlarına bölünmüştü. Envy, Unseelie'nin duygularla, özellikle de tutkuyla beslenen succubuslara benzediğini bizzat biliyordu. Ayrıca insanlarla oynamaktan zevk aldıklarını da biliyordu.

Bu yüzden Envy ve kardeşleri, özellikle cadılar ve vampirler dökülen kanın kokusuna çekilen köpekbalıkları gibi Periler Diyarı'nın etrafında

dönmeye başlayınca, onları yakından takip etmişlerdi. Vampir sarayının bulunduğu Malice Adası, Yedi Çember'in güneydoğu kıyısından sadece bir taş atımı uzaklıktaydı ve bu da onlara Değişen Adalar'ı geçtikten sonra batıya doğru seyahat ettiklerinde Periler Diyarı'na kolayca ulaşma imkanı sağlıyordu.

Neyse ki, Seelie'ler en azından biraz akıl göstermiş, dikkatlerini kendi işlerine çevirmiş ve kötü kardeşleriyle ilgilenmemişlerdi.

Envy karanlık düşüncelerinden sıyrıldı ve bu garip, yalnız perilerin nereye gittiklerini anlamamış olabileceklerinden emin olmak için etrafına bakındı.

Şans eseri, solundaki bir tezgah dikkatini çekti. Değerli taşlardan yapılmış boya fırçaları ay ışığında parıldıyordu. Biri tek bir kusursuz zümrüitten oyulmuştu. Muhteşem.

Kıskançlık, sihir veya hile izi aramak için onu eline aldı ve her şeyin görüldüğü kadar sıradan olduğunu görünce meraklandı.

“Bunu paketleyin.”

Bakır rengi gözleri parladı. Keskin dişleri ışıldadı.

"Harika bir seçim, Majesteleri."

Gerçek unvanı rüzgârda yankılanan bir tıslamadan ibaretti, yine de birçok kadim göz ona döndü. Periler başka bir sır açığa vurmadan önce, Kıskançlığın hançeri Unseelie'nin boğazına dayandı, ucu parıldayan kanını akıtacak kadar derine saplandı.

Kıskançlığın kılıcı, sunulan şeyden memnun bir şekilde parladı.

"Bak, şöyle yapalım. Bana bilgi verirsen, kafanı bedenine bağlı tutmaya ikna olabilirim. Yalan söylersen, bu gece cesedinin yakıldığı ateşe işerim. Anlaştık mı?"

Bir iblis kılıcı, kimi veya neyi öldürdüğü konusunda ayırım yapmazdı. Hiçbir ölümsüz onun darbesine dayanamazdı. Kardeşleri hariç.

Peri öfkeyle kükredi ama başını eğdi. Bir sonraki sefil günü görebilmek için yeterince akıllıydı.

"Siz veya tanıdığınız herhangi biri Pierre Antonius adlı bir adama bilgi sattı mı? Ayrıntıları verin."

"Evet. Farklı boyutlar arasında seyahat etmenin bir yolunu öğrenmek istiyordu."

“Ne kadar zaman önce?”

“İki yıl.”

"Başka ne olabilir ki?" diye sordu Envy. "Başka ne?"

"Ona alem sınırlarından bahsettik."

Envy'nin tahmin ettiği gibi.

"Kralınız ona bir anahtar verdi mi?"

"Artık hiçbir krala ya da kraliçeye ait değilim. Onların ne verip vermemeleri beni ilgilendirmiyor."

Sürgün edilmiş bir peri, yalnız bir periden daha değişken bir karaktere sahipti. Sürgün edilmiş periler ya saraysız kaldıkları için öfkeliydiler ya da özgür oldukları için mutluydular. Bu peri ise ilkinde daha yakın görünüyordu.

"Siyasi saçmalıkları bir kenara bırakalım, soruyu cevaplayalım. Anahtarı var mıydı?"

"Evet."

Ve Envy, Camilla'nın geri almak istediği nesnenin bu olduğuna bahse girerdi. Duygusal değeri olduğunu iddia ettiği nesne. Pierre'in sanat eserinde gösterilen gizli tünel ve geçitler göz önüne alındığında, Envy, tam olarak ne işe yaradığını bilmese bile, neden geri istediğini anlıyordu. Vexley'in ona sahip olması, Envy'nin sandığından daha kurnaz olduğunu gösteriyordu. Ve neredeyse kesin olarak onun bir çapkın olduğunu garanti ediyordu.

"Neden farklı alemleri gezmek istedi?"

"Diğerleri gibi. Üstünlerin arasında yaşamak. Biz sıkılana kadar bizi eğlendirmek."

Bu, perilerin bilmediğini söylemenin kibirli bir yoluydu. Pierre, peri diyarına girmenin bir yolunu arıyor olabilirdi ya da şekil değiştirenleri arıyor olabilirdi.

"Siz veya tanıdığınız biri Vexley adında bir ölümlüyle pazarlık yaptı mı? Eğer yaptıysa, ne istediğini ayrıntılı olarak belirtin."

"Evet. Bilgi istiyordu. Bir anahtar hakkında."

Kıskançlık, hançerini daha da sıkı kavradı.

"Aynı anahtar mı?"

"Öyle tahmin ediyorum. Bu günlerde pek fazla portal anahtarı bulunmuyor."

Sözünden dönmemek ve periyi bıçaklamamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

"Bu anahtar hakkında bilgi edindi mi?"

Eğer öyleyse, anahtarı güvenli bir şekilde bulup geri alma olasılığı giderek azalıyordu. Envy, Vexley'nin anahtarın değerini az da olsa bilseydi, onu en yüksek teklifi verene satacağını ve Camilla'ya iade ettiği konusunda kolayca yalan söyleyeceğini biliyordu.

Peri ona cevap vermeden hemen önce bir tartışma çıktı ve bu durum Envy'nin dikkatini dağıtarak Unseelie'nin onun kavrayışı altından kaybolmasına yetecek kadar zaman kazandırdı.

Küfreterek, iki tezgah ötede dükkan sahibiyle kavgaya eden ölümlüye öfkeyle baktı; gürültüyü kimin çıkardığını görünce öldürme isteği biraz azaldı.

Lord Edwards. Katherine'in kocası.

Gerçekten de merak uyandırıcı.

Envy hızla tüm olasılıkları değerlendirdi: Edwards başka bir oyuncu olabilirdi. Ya da belki de Unseelie büyüüne bağımlı hale gelen birçok kişiden biriydi.

Kıskançlık, gidip adamı kavgadan uzaklaştırabilir ya da gölgelerden izleyerek, öğrenilebilecek başka ne gibi sırlar olduğunu görebilirdi.

Kıskançlık yardımsever bir duygu değildi.

Kendi büyüünü kullanarak gölgeye büründü ve öfkeli lorda doğru yavaşça yaklaştı.

"Size şunu bildireyim ki, Peter söz verildiği gibi toniği içmedi."

Peri tüccarı ölümlüye boş bir bakış attı.

Edwards dişlerini sıkarak, "Tanrı aşkına, horozdan bahsediyorum!" dedi. "Altın yumurtlayan zenginlikler doğuracağına söz vermiştiniz. Paramı geri istiyorum."

Envy gözlerini kısa bir anlığına kapattı. Edwards gerçekten bu kadar aptal mıydı? Yoksa ipucu için horoza mı ihtiyacı vardı? Tuhaf ama oyun yöneticisinin gerçekten de kötü bir mizah anlayışı vardı.

Belki de Edwards da diğer ölümlüler gibi daha fazla servet edinmenin kolay bir yolunu arıyordu.

Sıkılmış ve hayal kırıklığına uğramış olan Envy, Silverthorne Sokağı'nda ilerlemeye devam etti, seyrekleşen kalabalığı taradı ve Camilla'nın babasının diğer alemlere olan hayranlığının gizemini çözmeye çalıştı. Onu cezbeden neydi—Periler mi yoksa şekil değiştirenler mi?

Yoksa Pierre'in bu ilgisi sadece o sinir bozucu insan macera ihtiyacından mı kaynaklanıyordu?

Envy birdenbire Camilla'nın ortada olmayan annesi hakkında daha fazla şey öğrenmek istedi; belki de ihtiyaç duyduğu cevaplar onda vardı. Camilla, onun hakkında soru sorduğunda tartışmayı hemen sonlandırmıştı ve şimdi Envy bunun nedenini çok merak ediyordu.

ON ALTI

Camilla'nın hizmetçisi, Camilla'nın korsesini o kadar sıkıca bağladı ki, Camilla acıdan yüzünü buruşturdu; sonra da Camilla'nın hayatında gördüğü, hatta sahip olduğu en muhteşem elbiseyi giymesine yardım etti ve terliklerini getirmeye gitti.

Babası öldükten sonra, galeriden elde ettiği tüm kazancı personeli geçindirmek için kullanmıştı. Galeri çoktan yol kat etmişti ve ona güzel bir gelir sağlıyordu, ancak eskisi gibi her sezon tüm gardırobunu yenileyemiyordu.

Ya şık elbiseler ve personelin yarısı, ya da elbiselerin yarısı ve hayatı boyunca tanıdığı insanları desteklemek arasında seçim yapmak zorundaydı. Seçim kolaydı.

Şimdi giydiği elbise, bir daha sahip olmayı hayal bile edemeyeceği kadar muhteşemdi. Gerçekten de bir sanat eseri idi; gösterişli, lüks ve tartışmasız büyüleyiciydi. Camilla kendini içinde bir prenses gibi hissediyordu; sadece elbisenin küçük bir servete mal olmuş olması nedeniyle değil, aynı zamanda onu giymenin ona güç hissi vermesi nedeniyle de. Uzun zamandır gerçekten böyle hissetmemişti.

Boy aynasının önünde bir o yana bir bu yana dönerek kumaşın akışını hayranlıkla izledi.

Etekler, gümüş parıltılarla bezenmiş, ıslıl ıslıl beyaz tül katmanlarından oluşuyordu. Korsaj ise gümüş boncuklar ve yumuşak beyaz tüylerle süslenmiş elmaslardan yapılmıştı. Ay tanrıçası gibi görünüyordu; uhrevi, baştan çıkarıcı ve herhangi bir ölümlünün ulaşamayacağı kadar muhteşemdi.

Elbise, Synton'ın balosundan iki saat önce gizemli bir şekilde ortaya çıkmıştı; yanında da ona uygun gümüş işlemeli bir maske vardı. Paketin içinde herhangi bir not yoktu, ancak elbisenin üzerinde güzel, yeni bir boya fırçası bulunuyordu.

Ona fırça demek pek doğru olmazdı; sapı, Synton'ın gözlerinin tam renginde, oyma zümrüitten yapılmış yekpare bir parçaydı ve Camilla'nın hediyelerin nereden geldiğini yanlış anlamasına imkan tanımıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, değerli bir taştan yapılmış olmasına rağmen, fırça ağır veya kullanımı zor değildi; avucuna mükemmel bir şekilde oturuyordu ve bu da onu bir an için şövalenin başına oturmayı özlemesine neden oluyordu.

Camilla sık sık damarlarında kan yerine boyanın aktığını merak ederdi. Yarattığı zaman, sanki fantastik ve güzel, tam da kaçmak istediği yeni alemler yaratıyordu. Sanatıyla, küçük galerisinin çok ötesindeki evrenle bir şekilde bağlantı kuruyordu. Bin bir hayat yaşayabilirdi, her biri bir öncekinden daha büyüldü.

Synton, ayartılmanın yolunu iyi seçmişti.

Bu fırça kurnazca bir hediye idi. Camilla'yı, sonuçları ne olursa olsun, onun için Lanetli Tahtı boyamayı ciddi ciddi düşünmeye sevk etti.

Kadife kumaşın üzerine fırçayı tekrar bıraktı, duyguları alt üst olmuştu. Bu gece onun teklif ettiği anlaşmayla ilgili bir cevap vermesi gerekiyordu.

Bu kararın bir ihanet gibi hissettirmemesini diledi. Babasının ölümünden önceki geceyi hatırladı; babası onu yanına çekmeye çalışmış, çabalarken kolları titriyordu.

“Karanlık... kazanamayacak.”

"Anlamıyorum," demişti gözleri yaşlarla dolmuştu. Biliyor muydu? Hep biliyor muydu diye düşündüğünü hatırladı.

“Sen... iyi... birisin, tatlı kızım. Asla... şüphe etme.”

Ona söylediği son şey buydu. Pierre yıllar boyunca büyümlü nesneler hakkındaki düşüncelerini açıkça ortaya koymuştu. Ne kadar tehlikeli olduklarını ve ne pahasına olursa olsun onlardan kaçınılması gerektiğini belirtmişti.

Camilla'nın nadir yeteneğiyle birleşince, eğer Lanetli Tahtı resmederse, gerçekten de öyle görünebilirdi. Tahtın ne yaptığına dair hikayeler çeşitlilik gösteriyordu; sonsuz güç ve ölümsüzlük bahşetmekten, diğer tüm hükümdarları lanetlemeye ve hatta ölümsüzleri yok etmeye kadar... Ama

Camilla, herhangi bir varyasyonun iyi olacağından emin değildi.

Synton taht resmiyle neyi amaçlıyordu?

Resimleri sadece kişisel galerisi için istediğini iddia etmişti, ancak Camilla onun yalan söylediğini anlamak için yalanı tespit etme konusundaki olağanüstü yeteneğine ihtiyaç duymamıştı.

Synton gibi birine, tarif edilemeyecek kadar karanlık şeyler yapma gücüne sahip bir nesneye erişim izni verme riskini gerçekten göze alabilir miydi? Babası ona defalarca gücün en saf ruhu bile yozlaştırdığını öğretmişti. Synton'ın zaten baştan beri saf bir ruha sahip olduğu izlenimini edinmemişti.

Eğer Camilla Lanetli Tahtı boyasaydı, sonrasında olacak her şeyden sorumlu olurdu. Belki Synton onu kötüye kullanmazdı, ama daha kötü biri tarafından çalınabilirdi.

Hafif bir tıkırtı, dikkatini şu ana ve buraya getirdi.

"Girin."

Hizmetçisi kibarca reverans yaptıktan sonra Camilla'nın terliklerini giymesine yardım etti.

"Lord ve Leydi Edwards geldiler."

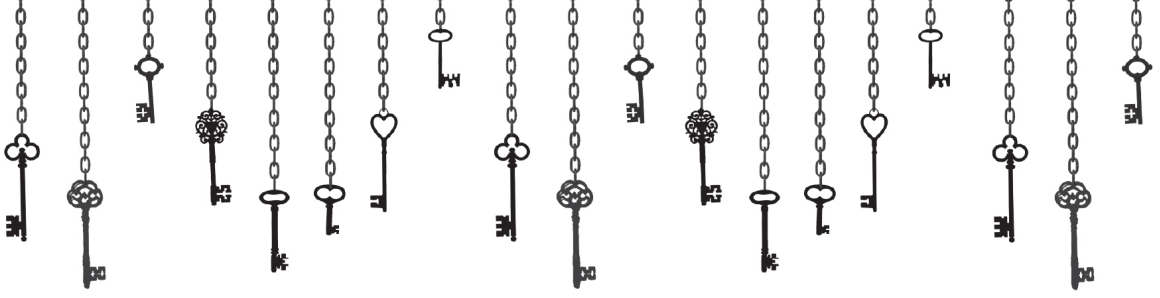
Camilla son bir kez aynadaki yansımasına baktı, sonra maskesini taktı.

Bir şekilde, bu eve dönen kadın değişmiş olacaktı. İyi ya da kötü yönde.

Son dönemdeki şanssızlığı hiç de güven vermiyordu.

"Lütfen, Baba. Yardım et." Camilla babasının anısını hatırlamaya çalıştı, onun güven veren sesini aradı, ama öteki dünyada onun yakarışını duyan varlık karanlık bir şekilde güldü, ürpertici yankı kemiklerinde çınladı.

Camilla, o rahatsız edici kahkahanın daha kötü şeylerin habercisi olmamasını umarak yatak odasından aceleyle çıktı.

ON YEDİ

HEMLOCK HALL, kıskançlık diyarı değildi ama o çevrenin prensi, restorasyondan ve katılımdan oldukça memnundu. Karnında büyüyen ağrıya ya da dikkatinin sürekli saate kaymasına aldırış etmiyordu. Gecenin sonunda çok şey belli olacaktı. Ya zafere bir adım daha yaklaşıacaktı ya da halkını sonsuza dek lanetleyecekti.

Kıskançlık sarayının kaderi, inatçı bir ölümlünün elindeydi.

İroni şiirseldi, diye düşündü. Lennox bu oyunu planlamak için on yıllarını harcamıştı ve muhtemelen Camilla'yı tam da bu özelliğinden dolayı seçmişti; çünkü Camilla'nın işlerini kolaylaştırmayacağını biliyordu.

Yine de Envy, bu kadar kısa sürede kaybetmeye bu kadar yaklaşmayı beklemiyordu.

Nefes alışverişine, gizemli lord rolünü oynamaya odaklandı. İçinde şiddetli bir deniz gibi çalkalanıyordu. Balkonda volta atmak, parmaklarını korkulukta gezdirmek, biriken enerjisini boşaltmak istiyordu.

Belki de sadece istekli bir partner bulup, cinsel ilişki yoluyla huzura kavuşması gerekiyordu. Ya da daha iyisi, birilerinin kıskançlığını körükleyerek biraz güç kazanması.

Bu çok zor olmamalı. Işıltılı malikanesine büyük bir heyecanla gelen ilk konuklara baktı. Dairesel yolu yenilemiş, kanatlı bir canavar heykeli bulunan ve suyu pırıl pırıl açık yeşil renkte olan bir çeşme eklemişti.

Evin her odası, arazinin her karış toprağı, onu büyülemek ve günah işlemeye teşvik etmek için tasarlanmıştı.

Waverly Green'in ölümlü yüksek sosyetesinin neredeyse tamamı davetini kabul etmişti; yüzden fazla soylu, daha sonra övünmek için bile

olsa, malikaneye ve gizemli cazibesine kapılmıştı. Kıskançlık da bazı davetleri geri çevirmişti. Herkesin katılabileceği bir etkinlikte kıskanılacak bir şey yoktu.

Bir düzine kadar çiftin, en kaliteli kumaşlardan yapılmış elbiseler ve takım elbiseler içinde, mum ışığında parıldayan maskeleriyle balo salonuna doluşmasını izledi. Kadınlar heyecanla konuşarak odanın etrafında dolaşırken, erkekler de elden ele geçen tepsilerden içecekleri kapıyorlardı.

Envy, büyük salona bakan balkonda dolaşıp konuşmaları dinliyordu. Derin altın maskeler takmış olsalar bile, Vexley'nin maiyetinden Lord Walters ve Lord Harrington'ı ve Dul Janelle ile gizlice kaçan adamı—Lord Garrey'i—tanıdı.

Lord Garrey ilginç bir tipti. Görünüşe göre, ailesinin kusursuz itibarına rağmen, son birkaç yıldır bir dizi kötü şans yaşamıştı. En küçük kız kardeşi ve ardından flört ettiği bir kadın kaybolmuş ve bir daha asla görülmemişti. Envy'nin casusları ayrıca çocukluk arkadaşı Lord Edwards ile olan bağlantısını da ortaya çıkarmıştı. Lord Garrey'nin de Silverthorne Lane'de sık sık görüldüğü biliniyordu.

Bütün bunları bilen Envy, Lord Garrey'nin de bir oyun oynadığından şüphelendi. Periler ölümlü kadınları alıp Periler Diyarı'na çekmeyi severdi. Bu, uğruna oynamaya değer bir şey olurdu; birini geri kazanma şansı.

Adam yavaşça balo salonunun kenarında dolaşmaya başlarken, Envy'nin sezgisi daha da güçlendi; dikkati her bir tablo ve heykelin üzerinde kayıyordu. Envy, Unseelie'yi tasvir eden sanat eserlerini özellikle sergiye dahil etmişti. Kimin fark edeceğini görmek istemişti. Ve saat gibi işleyen bir düzenle, Lord Garrey tam da orada durmuştu. Vahşi Mahkeme.

Envy, giriş katında bekleyen Alexei'ye söz konusu ölümlüyü gözetlemesi gerektiğini işaret etti. Yardımcısı başını salladı, sonra gölgelerin arasında kayboldu.

Envy dikkatini tekrar Walters ve Harrington'a çevirdi. Gözlemlediği kadarıyla ikisi de beceriksizdi, Lennox Envy ile sadece dalga geçmiyorsa, pek de iyi birer oyuncu değillerdi.

Lordlar grubundan gelen fısıltılar kulağına ulaştı, sesleri kıskançlıkla doluydu. Görünüşe göre, Kıskançlık'ın davetiyeleri umduğu gibi işe yaramıştı. Davetiyelerin üzerine, Günah Evi'nin sembolü olan iki başlı bir kurt damgası vurmuştu. Ve neredeyse siyah denecek kadar koyu yeşil renkte, parıldayan gümüş mürekkeple en kaliteli kartona basılmıştı.

Ayrıca, her biri konuklara özel olarak hazırlanmış hediyeler de gönderilmişti. Brendi, puro, nadir kitaplar—Envy'nin casusları onun için dikkatlice istihbarat toplamıştı. Davet edilenlerin reddetmesini neredeyse imkansız hale getirmişti. Harrington ve Walters, bu cüretkarlığa, bu kadar berbat ve harika bir şekilde benzersiz olan ambalajın hakaretine adeta öfkelenmişlerdi.

Ancak Camilla'nın hediyesi farklıydı. Envy her şeyi kendi elleriyle almıştı. Ve ona basit bir parti hediyesinden çok daha fazlasını vermişti. Camilla kraliyet ailesinden olmayabilirdi, ama Envy onun bu gece bir prenses gibi görünmesini, eşsiz bir vakar ve zarafete sahip olmasını istemişti. Kısmen güzelliği bunu gerektirdiği için, kısmen de Vexley'e hiç şansı olmadığını göstermek için.

Kıskançlık kıvılcımları balo salonunun havasında zaten uçuşuyordu, günahını besliyor ve her insan duyusunu harekete geçirmek için her yere yerleştirdiği baştan çıkarıcı yağlarla daha da büyütülüyordu. Vanilya, zencefil, yasemin, misk—her koku farklı bir duygu uyandırıyor, yeni bir zevk vaat ediyordu.

Oyun için olabildiğince çok güç biriktirmesi gerektiğini bilen Kıskançlık, seçtiği dekorasyonla da günahın karanlığına kapılmıştı. Koyu renkli ahşap masalar ve sandalyeler, siyah kristal bir avize. Demirden yapılmış, abanoz balmumu mumlarla donatılmış aplikler ve şamdanlar.

Aşağıda, balo salonunun zemini geceleyin bir çayır gibi parıltıyordu; siyahımsı yeşil mermer, üzerinde süzülen dansçıların maskeli yüzlerini net bir şekilde yansıtacak şekilde cilalanmıştı.

Başını sallamasıyla, kiraladığı dört kişilik müzik grubu çalmaya başladı ve her renkten elbiseler, geniş zeminde çiçek yaprakları gibi açılarak, her biri mermerin üzerinde kendi güzel gece çiçeğini yansıtıyordu.

Envy'nin vizyonu mükemmel bir şekilde bir araya gelmişti.

Ölümlüler gerçek ihtişamı hissettiler, içkilerini yudumladılar, küçük gruplar halinde konuştular ve taktıkları maskeler sayesinde gece ilerledikçe daha da cesurlaştılar. Envy, anonimlik duygusuna sahip olurlarsa günaha biraz daha fazla düşkünlük göstereceklerini tahmin etmişti.

Ancak şimdiye kadar şahit olduğu en skandal şey, erkeklerin toplumun normalde izin verdiğinden daha fazla dans çalmasıydı.

Camilla'nın nasıl biri olacağını, maskesinin onu cesur yapıp yapmayacağını merak etti. Kıskançlık, aşağıda dönen gökkuşağı renklerinin

arasından gümüş bir parıltının belirmesini beklerken, birkaç gece önce tüneldeki arzusunu düşündü. O kadar yoğun, o kadar baş döndürücüydü ki, Kıskançlık neredeyse amacını gözden kaçırmıştı.

Envy, gümüş rengi saçlarını hayal etti, sonra da saçlarını yavaşça yumruğunun etrafına dolamayış, yüzünü ona doğru çevirmeyi düşündü. Böyle bir tasmaya karşı koyar mıydı yoksa memnuniyetle mi karşılardı? Her iki durumda da, öfkesini unutana, ona en çok istediği şeyi reddetme arzusunu unutana kadar ağzını kendi ağzıyla kapatacaktı. Dilini ağzına sokarken, istediği gibi onu ele geçirirken, o duvara yaslanmış halde, inlemelerini hayal edebiliyordu.

O zamanlar ona karşı bir çekim hissetmişti ve hâlâ hissettiğini fark etmek onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Belki de Envy, pazarlığı bir kenara bırakarak, onu yatağına almak zorundaydı ki kısa süre sonra aklından çıkarabilsin.

Bir gece daha geçirecek ve sonunda tatmin olacaktı.

"Dikkatli ol, kardeşim."

Şehvet, elinde Karanlık ve Günahkar bira dolu bir bardakla onun yanına yaklaştı.

"Bazıları bu ifadeyi özlemle karıştırabilir."

Envy, oynaması gereken rolü hatırladı. Cehennemin prensiydi, ahlaksız, küstah. Günahına ilham verecek türden bir eğlence arıyordu.

O, her şeyini kaybetmek üzere olan çaresiz bir adam değildi.

"Haklı olurlardı," dedi Envy. "Bir sonraki ipucunu dört gözle bekliyorum."

Şehvet homurdandı.

"İnatçı herif."

"Şimdi Pride gibi konuşuyorsun. Belki de Sloth'un önerdiği gibi, farklı alanlara yönelip daha yaratıcı olmalısın."

"Madem bu kadar umursamıyorsunuz, Camilla'yı eğip sikimi sonuna kadar sokmaktan mutluluk duyarım—"

Şehvet anlaşılmaz bir ses çıkardı.

Düşünmeden önce kıskançlık patlamıştı. Yine de, yüzünde hiçbir mizah belirtisi olmadan kardeşinin boğazını daha da sıktı.

"Yapma."

"Neden? Bu şehvet, aşk değil. Aşk sarhoşu büyük abimiz gibi davranmana gerek yok. Tabii, bu oyun diğerlerinden farklı değilse."

Şehvetin bakışları keskinleşti; Kıskançlığı kasten kışkırtmıştı. “İtiraf etmek istediğin bir şey yok, değil mi?”

Kıskançlığın kafasında yüksek bir kükreme yankılandı. Şehvet, kurnazlığını neşeli kişiliğinin ardına gizlemişti, ancak içgüdüleri diğer kardeşlerinin hiçbirininkiyle kıyaslanamayacak kadar üstündü.

"O benim olana kadar," dedi Envy sakince, "paylaşma konusunda ne düşündüğümü biliyorsun."

Bu genellikle doğrudu. Herkes onun ne kadar bölgeselci olabileceğini biliyordu.

"Güzel. Bir an boğazımı parçalamayı düşündüğünü sandım."

Şehvet ona kurt gibi sırttı, ardından bakışları Kıskançlığın arkasına kayd.

Envy elini indirdi ve tekrar saldırmak için hazır bir şekilde kaslarını gerdi.

Abisi kolunu omzuna atarak onu dans pistine doğru çevirdi.

"Eğer sanatçıyı yatağa sen götürmezsen, başkası götürür."

İşte oradaydı—karanlığı yarıp geçen parıldayan bir bıçak gibi. Yıldız ışığından prensesi, sadece bir akşamlığına da olsa. Onu ve maiyetini yakıcı, ölümcül pençeleriyle etkisi altına alan kadın.

"Tanrım, kahretsin," diye mırıldandı Lust yanında, hafifçe ıslık çalarak. "O kadın."

Envy, yanında duran Leydi Katherine ve Lord Edwards'ı neredeyse hiç fark etmedi; mavi ve gri maskeler takmış, adeta birer gölge gibiydiler. İkisinin arasında, Camilla başını dik tutuyordu; uhrevi saçları maskesinin arkasından geriye doğru toplanmış, kıvrılmış ve çıplak omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Dikkati köprücük kemiklerine kaydı, elbisesinin kıvrımlarını ima eden ama fazla bir şey göstermeyen dekoltesine hayran kaldı. Elbise, baştan çıkarmak, cezbetmek için tasarlanmıştı ve Bayan Camilla Antonius tüm odayı büyülüyordu. Vexley'nin partisinde utangaçtı, gölgelerde kaybolmak, dikkat çekmemek istiyordu.

Parlak gümüş maskesiyle, kendisine yöneltilen tüm ilgiyi kendine çekiyordu. O bir yıldızdı ve sıradan bir ölümlü için ışığını söndürmeyi reddediyordu.

Bu da yerinde bir durumdu, çünkü o bu gece ölümlü bir erkek için yaratılmamıştı.

O, kıskançlık için yaratılmıştı.

Ve o, lanetli tahtı boyamayı kabul ettikten sonra, çünkü onun bunu yapacağına inanmak zorundaydı, birlikte geçirdikleri her saniyenin tadını çıkaracaktı. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülene ve tutku dolu geceleri sona erene kadar onun bedenine tapacaktı.

Kıskançlık kendi görkemli girişini yapmaya hazırlanırken, günahını alevlendiren bir şey gördü.

Vexley de gelmişti ve Camilla'yı çoktan dans pistine götürüyordu. Eli, Envy'nin hoşuna gitmeyecek kadar kalçasının çok aşağısında kalmıştı.

Kıskançlık, buz gibi soğuk ve kadim haliyle, hasetçinin durduğu korkuluğu buzla kaplamıştı.

Yan balkondan aşağıya bakan ölümlüler, buz parçalarının korkuluklara çarpıp fırlamasıyla çığlık attılar.

Kahretsin. Envy, ölümlülerin anılarını büyülemek için küçük bir sihir kullandı ve az önce yaşadıkları tuhaflığı unutturdu. Sakinleştikten sonra, kardeşine uyarıcı bir bakış attı.

"Başlama."

Lust, Envy'nin öfkesiyle ilgili tekrar sataşmasına fırsat vermeden, Envy çoktan merdivenlerden aşağı inmişti.

Maskeli lordlar ve leydiler onun dikkatini çekmeye çalışarak yoluna çıktılar, boğazlarını temizlediler. Kıskançlık, bir hançer gibi onları yararak, ölme arzusunda olan ölümlüyü hedef aldı. Vexley'nin gösterişli altın maskesi, ellerinin Bayan Antonius'un vücudunda daha aşağıya kayması kadar incelikten yoksundu. Eğer daha da aşağıya inselerdi, Kıskançlık onları kesecekti.

Envy, dans pistine kararlı adımlarla ilerlerken, etrafındakilerin şaşkınlık dolu seslerini umursamadı. Konuşmadı, araya girmek için izin bile istemedi. Vexley, Envy'nin bıçağını tam orada kalbine saplamadığı için Tanrı'ya şükretmeliydi. Ya da belki önce o aptalın cinsel organını bıçaklayıp, başkasının bir şeyini aldığına nasıl hissettiğini ona gösterebilirdi.

Bunun yerine, Envy'nin kolu kolayca Camilla'nın etrafına dolandı ve hiç aksamadan onu ustaca bir vals dansına çekti. Camilla bir an gerildi, sonra gevşedi, bakışları onun maskesine sabitlendi. Vexley öfkелendi, ama dans onu çoktan geride bırakmıştı.

Diğer çiftlerin etrafında dolaştılar ama Envy onlara hiç aldırış etmedi.

Camilla tapılacak bir tanrıçaydı ve bu gece onundu.

Kadının alt dudağını ısırmasını izledi ve bu hareket, karnının alt kısmında bir sıcaklık kıvılcımı alevlendirdi.

"Söylemek istediğiniz bir şey var mı, Bayan Antonius?" diye sordu, dudaklarını onun kulağına yaklaştırarak.

Onu baştan çıkarmayı amaçlamıştı, ama o gergin sıcaklık daha da aşağıya indi, vücudu aniden birbirlerine değdikleri her noktayı hissetmeye başladı.

Tüyleri diken diken oldu—Envy bunu biliyordu çünkü hafif dokunuşuyla hissetti. Heyecandan teni pütür pütür olmuştu. Onu kendine daha da yaklaştırdı, talepkar veya zorlayıcı değil, ama istikrarlı bir şekilde. Sahiplenici olmanın eşiğinde.

Camilla geri çekilmedi. Bunun yerine, sanki onun hareketine karşılık veriyormuş gibi öne eğildi. Onu daha da ileri gitmeye kışkırtıyordu. Eli nazikçe sırtını okşadı, dönerken nefes alışını neredeyse fark edilmedi bile.

"Camilla?" diye sordu, nefesi boynunun yakınındaki narin gümüş rengi bukleleri dalgalandırırken.

"İnsanlar az önce yaptığınız şey hakkında konuşacaklar, efendim."

Ses tonunda bir eğlence sezgisi vardı.

"Peki ne derlerdi?" Onu tekrar etrafında gezdirdi, müziğin temposuna ayak uydurarak daha hızlı hareket etti. "Bir dansı çaldığımı mı? Sarhoş bir herifin rezillik yapmasını engellediğimi mi? Yoksa kimsenin ne düşündüğünü umursamadığımı mı?"

Bir an sessiz kaldı.

"Fırça çok güzeldi. Ama rüşvet her zaman cazip gelir, değil mi?"

Gülümsedi. "Bunu sadece basit bir hediye olarak düşünün."

"Sayın efendim, tüm saygımla söylüyorum, sizinle ilgili hiçbir şeyin kolay olmadığına bahse girerim."

Gülüşü derin ve keyifliydi. Bayan Antonius zorlu bir rakipti. Bütün bunlar bittiğinde onunla antrenman yapmayı gerçekten özleyebilirdi.

Envy onları kenardaki karanlık bir bölüme yönlendirdi ve onlara bir anlık mahremiyet sağladı.

"Eğer sizi zorlamak isteseydim, Bayan Antonius, bunu yapmanın çok daha ilginç yollarını düşünebilirdim."

Camilla'nın bakışları onun dudaklarına kaydı, orada bir an fazla oyalandıktan sonra hızla bakışlarını başka yöne çevirdi. Yanaklarında hoş

bir kızarıklık belirdi.

İlginç.

Çenesini yukarı kaldırıp, dolgun dudaklarını kendi dudaklarıyla okşayarak onu tam orada öpmeyi düşündü. Davranışından rahatsız olup olmayacağını ya da maskenin onu daha cesur hale getirip getirmeyeceğini merak etti.

Arkalarından gelen hafif bir boğaz temizleme sesi, o anı bozdu. Envy hemen geri çekilmedi ya da Camilla'dan kollarını çekmedi. Omuzunun üzerinden sinirli bir bakış fırlattı.

"Evet?" diye sordu, sesi sertti.

Esmer kadın dans kartını kaldırdı. "Bu dans bana ait, efendim."

Envy gözlerini kırptırdı, müziğin durduğunu ve yeni bir şarkının başladığını fark etti. Beyaz tüylü maskenin ardındaki kadının Dul Janelle olduğundan şüpheleniyordu ve onu geçiştirmek üzereydi ki Camilla geri çekildi, çenesini hafifçe yukarı kaldırarak onayladı, ardından hızla dans pistini geçerek doğruca ikram masasına yöneldi.

Envy bir an onun ardından baktı. Neye çok yakındı? Onun evet demesini sağlamaya mı, yoksa güvenini kazanmaya mı? Belki de o an onu öpmek, Vexley'i ve izleyen herkesi kıskançlıktan çıldırtmak istemişti.

Esmer kadın tekrar görüş alanına girdi, tüylü maskesinin ardındaki bakışları onu adeta süzdü.

"Efendim?"

Kıskançlık, yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirmişti. Toplumsal oyunlar zaten araya girmişti ve o, tüm bu zahmetin karşılığında henüz bir sevgiliyle birlikte olmanın zevkini bile yaşayamamıştı.

Son bir kez Camilla'ya baktı; zevk düşkünü kardeşinin elinde taze bir içkiyle ona yanaştığını görünce günahı alevlendi.

Şehvet, dudaklarında bir gülümseme belirirken kadehini Kıskançlığa doğru kaldırdı. Kahrolası herif.

Kıskançlık, Şehvet'in ne diyeceğini, günahını Camilla üzerinde nasıl tekrar kullanmaya çalışacağını çok net hayal edebiliyordu. Maskeli kadını kollarına alıp, Camilla'nın durduğu yere doğru kasıtlı olarak dans ettirirken, kıskançlık içini yakıp kavurdu.

Kardeşinin sarayını kurtarma şansını mahvetmemesi için Lust'ı gözlem altında tutmak istiyordu. Belki de Camilla'nın başka biriyle dans etmesine nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu. Aralarında kısa süreli de olsa bir

şey olduğuna yemin edebilirdi.

Camilla onu öpmeyi düşündüyse, belki de onun teklifini kabul etmeyi de düşünüyordu.

Göğsünde bir umut ışığı belirdi. Bu gece her şeye değebilirdi.

ON SEKİZ

"Eğer kardeşimle tekrar dans etmek istiyorsan, buyur."

Camilla, dans pistinde vals yapan zümrüt maskeli adamdan dikkatini ayırıp Synton'ın kardeşine çevirdi.

İlk tanıştıklarında fark etmemişti ama Lord Synton ile aynı koyu saçlara ve bronz ten rengine sahip olmasına rağmen, gözleri şimdi maskesiyle güzel bir uyum sağlayan çarpıcı bir kömür rengindeydi.

Ona gizemli bir gülümseme verdi ve kadın da karşılık vermeden edemedi.

Onda bulaşıcı bir şey vardı, onu kendisiyle vakit geçirmekten keyif almaya iten bir şey.

Camilla dürüst olmak gerekirse, bu his biraz rahatsız ediciydi.

"Bir erkekle iki defadan fazla dans etmek uygunsuz bir davranıştır, Bay Synton."

Bunun üzerine, içten bir keyifle dolu bir kahkaha attı.

"Kardeşimin bunu çoktan sahiplendiğini tahmin etsem de, lütfen bana Syn diye seslenin. Kardeşlerim ne derse desin, kendimi günahın en büyük prensi olarak görüyorum."

Gözlerindeki sinsi parıltıya bakılırsa, onu o rolde hayal edebiliyordu.

"Pekâlâ, Syn. Kaç erkek kardeşin var?"

"Yedi kişiyiz ve her birimiz bir öncekinden daha şeytani derecede yakışıklıyız."

Yedi Synton kardeş, Tanrı hepsini korusun.

Camilla'ya göre, içlerinden hiçbiri özgüven eksikliği çekmiyordu.

Öne eğildi, sesini gizli bir fısıltıya indirdi. "Biz Günah Prensleri olarak

biliniyoruz. Emin olun, bu unvanı çok ciddiye alıyoruz."

Camilla homurdandı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Yine de hafif bir tedirginlik omurgasında belirdi. Yedi Günah Prensi gerçekten vardı ve Yedi Çember adı verilen bir diyarı yönetiyorlardı, ancak annesinin anlattığı bazı efsaneler bir zamanlar sekiz tane olduğunu iddia ediyordu.

Olamazdı...

Yanındaki adamı dikkatlice inceledi.

"Hikayeleri duydum. Diyelim ki gerçekten bir Günah Prensisiniz. Neye hükmedersiniz?"

"Henüz tahmin etmediyseniz, çok iyi bir prens olmadığımı anlamışsınızdır."

Sinir bozucu bir cevapsızlık. Camilla muhtemelen sadece onun ve Synton'un başka bir şey, daha efsanevi bir şey olmasını umuyordu. Bu can sıkıcı çekim için bir bahane arıyordu. Bunu sihire bağlamak, tek başına bir düzenbazdan hoşlandığı gerçeğini kabul etmekten çok daha kolaydı.

"Neden dışarıda dans etmiyorsun?" diye sordu. "Bir sürü kadın sana bakıp duruyor."

"Benim tercihim, kenardan ortalığı karıştırmak."

O eşsiz gözlerini kalabalığa çevirdi, gülümsemesi daha da şeytani bir hal aldı.

"Ne kadar da sefahat! Ruha iyi geliyor."

"Sefahat?"

Syn dans pistine doğru başını salladı. "Şeytanlık."

Camilla onun bakışlarını takip etti, sonra nefesini tuttu.

Odanın loş köşelerinde gizlice konuşan çiftler, sanki birbirlerine dokunmaya mecburmuş gibi daha da yaklaştılar, ellerini birbirlerinin bedenlerinde cesur pozisyonlara getirdiler; dokunuşları açgözlüydü ve meraklı gözlerden hiç de kısıtlanmıyordu.

Camilla'nın dikkati odanın her yerine dağıldı. Dans pistindekiler, görgü kurallarındaki bu aksaklığı fark etmemiş gibiydi. Çoğu gülüyor ve yaylı dörtlüsünün müziğine eşlik ederek sallanıyordu. Hepsi içkileri denemiş, maskelerinin ardında gözleri donuklaşmış, dönerken adımları dengesizdi.

Ancak, titreyen mum ışığından uzakta, çevrede birkaç çift öpüşmeye başlamıştı. Boğazlar, eldivensiz eller, dudaklar, göğüsler...

"Bu da ne böyle..." Camilla inanamıyordu. Sanki bu, görkemli odanın en karanlık köşelerinde olup bitenleri silebilecekmiş gibi gözlerini

kırpıştırdı. Vücudunda bir sıcaklık dalgası yayıldı, boynundan yukarı, karnına doğru indi.

Yanında, maskeli bir çiftin duvara yaslanmış halde sevişmeye başladığını fark etti; kadının kızarmış teni elbisesinin altından görünürken, çıplak bacağına partnerinin sırtına dolamıştı. Yanlarında mumlar çılgınca titreyip durduktan sonra, sırlarını korumak için teker teker söndüler.

Camilla'nın kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Bu gerçekten olamazdı. Ve yine de...

Sürekli gelen gümüş tepsilere ve bolca ikram edilen içeceklere baktı. İçkilere bir şey mi eklenmişti, yoksa çekingenliği azaltan bir şey mi?

“Beklemediğim bir sorun çıktı,” diye mırıldandı Syn. “Bayan Antonius, bahçede bir tur atalım mı?” Aniden önüne geçti ve görüşünü engellemeye çalıştı.

Ama çok geç kalmıştı.

Kadın, adamın kolunun altından eğilerek, maskeli esmer kadının parmak uçlarına kalkıp Lord Ashford Synton'un yakasını kendine doğru çekip, tüm balo salonunun önünde onu öpmeye çalışmasını dehşet içinde izledi. Birkaç çift dans etmeyi bıraktı, dudakları şok içinde aralandı.

En azından dili tutulan tek kişi Camilla değildi.

Ancak lanetli lord, maskeli güzelden hemen ayrılmadı.

Camilla çok uzun süre izlemedi, hatta dudaklarının birleştiğini görecektense bile uzun süre izlemedi. Öpüşmeye giden an, midesinin bulanmasına yetmişti. Düşünmeden, topuklarının üzerinde döndü ve saçma bir şey yapmadan önce balo salonundan kaçtı.

“Camilla, yapma!”

Kendisine seslenenleri umursamadı, kıskançlığını kimsenin görmesini istemedi ve terasa açılan kapıları iterek, merdivenlerden aşağı, çitlerle çevrili labirente doğru koştu.

Sonbahar havasının nemli soğukluğu gözlerini yakıyor, ince elbise katmanlarından içeri sızarak onu iliklerine kadar donduruyordu.

Camilla buz hissini memnuniyetle karşıladı; sadece uyuşukluk hissetmek, sadece soğuk düşünmek istiyordu.

Aksi takdirde, Synton'ı ve daha önce onu nasıl kavramasını, ağzını ve bedenini onunkine nasıl bastırmasını istediğini hatırlayacaktı; ta ki ikisinin de nerede başlayıp nerede bittiğini anlayamayacak hale gelene kadar.

Onun öpüşünde boğulmak, tarifsiz bir tutkuya dalmak istiyordu.

Camilla bunu itiraf etmekten, hatta kendi kendine sessizce itiraf etmekten bile şaşırđı.

Onunla dans edip onu Vexley'den kurtardığında, kız bunun bir anlam ifade ettiğini aptalca düşünmüştü. Tıpkı gönderdiği elbise ve fırça gibi.

Bu sadece ondan bir şey istediğı anlamına geliyordu; onu istemiyordu.

Camilla olabildiğince hızlı koştu, çit labirentinin bir sırasından diğerine koştu; terlikleri yeni biçilmiş çimenlerin çiğinde ıslanmış, ayak parmaklarını buz gibi yapmıştı, her adımında minik çelik bıçakların üzerinden geçiyormuş gibi hissediyordu. Bu acı, göğsündeki ağrıyı hafifletmeye yardımcı oldu.

Kıskançlığın sıkı pençesi gevşeyene kadar koştu, yerini kendine duyduğu kızgınlığa bıraktı.

Camilla, kendisine karşı hiçbir gizli sevgi beslemediğı açıkça belli olan bir adam yüzünden acı çekmemeli.

Eğer Synton istemezse—

Bir an önündeki yol açıldı, bir sonraki an ise kaçtığı adamla çarpıştı.

Lord Synton, tökezleyip düşmeden önce onu yakalamak için kollarını sıkıca tuttu. Yukarıda, bakışları ay ışığında parıldayan ve sertti. Maskesini ve bununla birlikte nezaket gösterisini bir kenara bırakmıştı. Gözlerinden yansıyan şey insana ait gibi görünmüyordu.

Camilla hareketsiz durdu, kalbi hızla çarpıyordu. Adamın koyu renk gözleri önce dekoltesinin çizgisine, sonra aniden yukarıya doğru kayarak çenesine ve maskesinin altındaki dudaklarına baktı.

Eğer az önce yüzündeki ifadeyi soğuk ve mesafeli bulmuşsa, şimdi ona verdiği acımasız bakışla kıyaslanamazdı bile.

"Bana bir daha asla kıskançlığınızı göstermeyin, Bayan Antonius. İyi sonuçlanmayacak."

"Beni tehdit etme."

Camilla, kıskançlığını inkar etme zahmetine girmeden, onun elinden kurtuldu.

Dudakları kurt gibi sıırttı. "Bu bir uyarıydı."

Burada etrafını tuhaf, karanlık bir enerji sarmıştı; titreyen bir şiddet ve yakıcı bir şehvetin karışımı, yaklaşan bir fırtına gibi birbirine zıt iki güç çarpışıyordu.

Havada cızırtılı bir elektrik yükü olmasına rağmen, kadının izlenimine göre adam kendini frenliyor, sahip olduğu gücün ve verebileceğı zararın

farkındaydı.

Çenesi yukarı kalktı.

"Ya ben buna kulak asmazsam?" Gözlerini ondan ayırmadan, onun gözlerine baktı.

Kısa, gergin bir sessizlik anı yaşandı, ardından sergilediği tüm kontrol birdenbire kırıldı.

Bir an onun karşısında duruyordu, bir sonraki an ise çalılıarın dibindeydi, yaprak dökmeyen dallar ona hoş bir acı hissiyle batıyordu.

Synton tüm vücudunu onun ön tarafına bastırarak, eli saçlarının arasında, burnu boğazına gömülü, onu içine çekiyordu. Vücudu gergindi, kasılmıştı.

Tek bir bilek hareketiyle maskesini çıkardı, ipeksi kurdelelerini kulaklarının üzerinden, yanağından aşağı kaydırıktan sonra sık çalılıkların arasına fırlattı.

Yüzünü yukarı doğru kaldırdı, sanki önce hangisini tatmak istediğine karar vermek için: dudaklarını mı yoksa kızarmış boğaz derisini mi?

Her şeyin tadına bakmasını istediğini fark edince şok oldu.

Synton yüzünü ona daha da yaklaştırdı, dudakları yavaşça onunkilere doğru inerken çenesinde ateşli bir çizgi çizdi, bir an orada kaldı ve nefesindeki burbon ve meyve kokusunu hissetti. Sonunda, dudakları onunkilere değdi. Önce nazik, sonra da kararlı bir şekilde, omurgasında arzu kıvılcımları yarattı.

Geri çekilirken dişleri ihtiyaç duyarcasına alt dudağını çekiştirdi.

"Bazı oyunlar, kazanacağınızdan emin olmadığınız sürece oynanmamalıdır." Parmağını kulağının kenarı boyunca gezdirdi ve saçlarını nazikçe yerine düzeltti. "Günahımı tekrar körüklerseniz, kaybetmenin ne demek olduğunu size göstereceğim, Bayan Antonius."

Başka bir şey demeden arkasını döndü ve onu yalnız bıraktı. Kalbinin gümbürtüsünün çit labirentinde yankılandığını neredeyse duyabiliyordu, bir saniye sonra da öfkesinin yakıcı alevi geldi. Dramatik bir ruh hali değişimi. Bir kez daha.

"Lanet olası dayanılmaz herif."

Kendini toparlamak için bir an durdu, çitten kurtuldu, elbisesini düzeltti ve eteklerini kabarttı. Yakındaki çalıdan maskesini alırken siniri daha da arttı. Üzerinden birkaç yaprak kopardı, ay ışığı maskeden yansıyarak her hareket ettirdiğinde terk edilmiş labirenti aydınlatıyordu.

Camilla derin bir nefes verdi ve uzaktaki büyük malikaneye doğru baktı.

Ne kadar uzağa koştığını fark etmemişti. Şimdi pencerelerden yayılan sıcak ışık, uzaktaki yıldızlar gibi görünüyordu.

Belki de eve gitmeliydi. Artık Synton'ın oyunlarına katılacak havasında değildi.

Bir elinde maskesini, diğer eliyle de ağır eteğini kavrayarak sessizce ilerledi, labirentten çıkış yolunu ve malikanenin ön tarafına giden yolu arıyordu.

Lord Edwards ve Lady Katherine'in şoförü onu kesinlikle eve götürürdü. Her zaman geri gelip onları alabilirdi.

Arkasından bir dal kırıldı ve kadın hızla arkasına döndü. Yan patikadan bir adam çıktı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Sizi korkutmak istemedim, Bayan Antonius."

Camilla karanlıkta onu görebilmek için gözlerini dikti. "Lord Garrey?"

Kimseye zarar vermek istemediğini kanıtlamak istercesine ellerini havada tutarak bir adım daha yaklaştı.

"Balo salonuna çok uzaktasınız." Etrafına bakındı. "Sizi geri götüreyim mi?"

Camilla'nın kalbi daha hızlı atmaya başladı, içgüdüleri bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Lord Garrey'nin bakışları etrafta geziniyor, başı yana eğik, sanki dinliyormuş gibiydi.

Onu yalnız başına bulmuş olması göz önüne alındığında, davranışı olması gerektiği gibi değildi. Bunun nasıl görüneceğini o da en az onun kadar biliyordu. Hemen dönüp gitmeliydi. Ama oyalandı, dikkati boynuna kaydı.

"Biliyorsun, yalnız görünmemeliyiz. Lütfen," dedi, içten içe tam tersini hissetse de sesini sakın ve istikrarlı tutarak, "itibarım zedelenmeden önce gidin."

"Sanırım bu sizin için bir değer ifade eder."

Ses tonunu beğenmedi.

"Bu, Waverly Green'deki her kadın için değerli, efendim. Ben de farklı değilim."

"Ama sen öylesin, değil mi?" diye sordu, ona doğru küçük bir adım atarak. "Farklısın."

Bu konuşma, olmaması gereken bir yöne doğru ilerliyordu.

"Eğer babamın galerisini işletmekten bahsediyorsanız, o zaman sanırım öyleyim." Toplumun, yüksek sosyete mensubu kadınların daha az işletme

sahibi olmasının sorumlusu olduğunu, sadece kendi koşullarının farklı olduğunu belirtme zahmetine girmede.

Başını neredeyse dalgın bir şekilde salladı, sonra bir eskrimci gibi ileri atıldı. Camilla bu ani şiddet patlamasına hazırlıksız yakalandı.

Kadın karşılık veremeden Garrey yüzüne bir bez bastırarak yardım çığlığı atmasını engelledi. Kadın ona saldırdı, tırnakları derisini o kadar sert tırmaladı ki kan aktı.

"Şşş," dedi. "Bu iş yakında bitecek."

Onu bir anda döndürdü, elini kolyesinin zincirinin altına soktu ama çekmedi. Adamın onu kavrayışı acı verici bir şekilde sıkışınca kadın inledi.

"Şu lanet olası kolyeyi bana ver, Camilla."

Başını salladı, gözlerinde yaşlar birikti.

"Beni sert davranmaya zorlama."

Kolyeyi çekiştirdi ama koparacak kadar güç uygulamadı. Saldırıdan kaynaklanan korku ve öfke karmaşasının içinde, bu durum fark edilecek kadar garipti. Ona saldırmak için bunca zahmete girip de şimdi neden geri adım atmıştı?

Bunun yerine, onu yere itti ve vücudunun altına sıkıştırdı. Elini ağzından çekmişti ama metalin parıltısını görünce hareketsiz kaldı. Garrey, gözleri karanlık bir şekilde, kalbine bir hançer dayadı.

"Bana kolyeyi ver, bu iş bitecek." Sesi alçaktı. "Sana zarar vermek istemiyorum, ama yapmam gerekeni yapacağım."

Bıçağın güzel elbisesini deldiğini gören Camilla öfkelenmişti. Ona da zarar vermek istemiyordu, ama o da yapması gerekeni yapacaktı.

"Bu kolyenin pek bir değeri yok," diye tısladı. "Onu rehin veremezsiniz ki."

"Benim için hayal edebileceğinden çok daha değerli." Bıçağıyla işaret etti. "Bunu bana kendi elinle ver. Şimdi."

"Neden? İstiyorsan al."

"Oyun oynamayı bırak Camilla. Sözü bana bırak. Hem de çabuk."

Camilla'nın akıllı karıştı. Ona kolyeyi verebilirdi. Bu karşılaşmayı sonlandırabilirdi. Ama bu sadece bir kolye değildi ve Lord Garrey bir şekilde bunu anlamıştı.

Yavaş yavaş bir plan oluştu.

"Beni kaldırın." Yüz ifadesine bir nebze boyun eğme kattı, alt dudaklarını

titretti. "Tokayı çözmek için ayağa kalkmam gerekecek."

Lord Garrey onu baştan aşağı süzdü, yüz ifadesi gergindi.

Ona tam olarak inanmadı, ama kadın onun bakışlarındaki o vahşi çaresizliği görmüştü. Ayrıca, Waverly Green'deki herkesin gördüğü şeyi onun da gördüğünü biliyordu: erkeklere itaat etmesi için yetiştirilmiş genç, aristokrat bir kadın.

Bir tuzaktan şüpheleniyor olabilirdi, ancak aynı zamanda onunla başa çıkabileceğine de inandırılmıştı.

Yavaşça ayağa kalktı ve elini uzattı. Az önce yaptığı şey düşünüldüğünde, tavrı son derece yakışıksızdı. Camilla karşılık vermemek için kendini tuttu. Bunun yerine, ayağa kalkarken sendeledi ve kavgada topuğunun kırıldığını iddia etti.

"Ah!" diye bağırdı, öne doğru düşerek dengesini sağlamak için kollarından tuttu.

Nesiller boyu süregelen iyi terbiye, tahmin ettiği gibi kendini gösterdi. Lord Garrey hançerini düşürerek onu yakaladı. Ve o da bu hareketi kullanarak dizini olabildiğince sert bir şekilde bacaklarının arasına soktu.

"Orospu!"

Adam iki büklüm oldu ve kadın tekrar saldırdı, tıpkı bir kemiğin peşinden koşan vahşi bir hayvan gibi onu yere kadar takip etti. Ki, diye düşündü acı bir şekilde, bir bakıma öyleydi de.

Ama geri çekilirken, o lanet olası elbisesine takılıp düştü.

O, dikkat dağılmasından faydalanarak karşı saldırıya geçti.

Ayaklarını yerden keserek nefesini kesti ve yere düştü. Kendine gelemeden üzerine yuvarlandı ve ağırlığıyla onu ezdi.

"Şu lanet olası kolyeyi bana ver yoksa yemin ederim seni öldürürüm."

Elleri boğazını sıkıyordu. Gözünün kenarında küçük siyah noktalar belirdi ve ağzında kan tadı aldığını sandı. Sonra fark etti: düşerken dilini ısırılmıştı. Ağzı metalik bir tatla doldu, öğürmesine neden oldu.

Kadın, adamın kanıyla kayganlaşmış ellerine tekrar pençeleriyle saldırdı.

"Seni kaltak." Artık öfkeden deliye dönmüştü, parmaklarını o kadar sıkıyordu ki, kadının boynunu kıracağından emindi.

Çaresizce yeri el yordamıyla yokladı. Bir şey düşmüştü, bulabileceği bir şey... Parmak ucu, düşmüş bıçağı bulduğunda acıyla sızladı.

Gözlerinin önü karanlıkla kaplıydı. Saniyeleri kalmıştı. Belki de daha

az.

Eli kılıcın kabzasından kaydı, kan neredeyse kavramayı imkansız hale getiriyordu. Elini çimenlerin üzerinde gezdirerek kanın bir kısmını silmeyi başardı.

Lord Garrey, yüzünde acımasız bir vahşet ifadesiyle, "Kimse nefes almanız gerektiğini söylemedi," dedi. Kadın ne demek istediğini anlamadı. Kim onun nefes alması gerektiğini söylememişti ki?

Belki de onun artık anlamayacak kadar kötü durumda olduğunu düşündü.

"Öldüğünde kolyeyi bana seve seve vereceksin herhalde."

Son nefesini de ciğerlerinden çekerken, Camilla hançeri kavradı ve aşağı doğru indirerek, kabzasına kadar adamın boynunun yan tarafına sapladı.

Dişlerini göstererek hırıldadı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Adamın kavrayışı anında gevşedi ve gözleri donakaldı. Sonra yavaşça yana devrildi. Camilla, şimdi daha hızlı akan gözyaşları yüzünden neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Saldırıdan ve az önce yaptığı şeyden titreyerek, adamın altından kurtulmak için kendini itti ve kıvrandı.

Onu öldürmüştü.

Boynundan fırlayan hançere baktı ve gördüğü manzara karşısında ürperdi. Lord Garrey henüz tamamen ölmemişti. Kasılmalar geçiriyor ve kan yutmak üzereydi.

"Hayır!" diye bağırdı, telaşla etrafına bakındıktan sonra kan içinde kalmış gümüş-beyaz elbisesine baktı. "Hayır, hayır."

Saçlarını kökünden çekiştirerek düşünmeye çalıştı. Bu nasıl olmuştu?

Camilla dizlerinin üzerine çöktü, hançere uzandı ve aniden geriye çekildi.

O, direndi, tekmeledi ve bağırdı.

"Şşş. Her şey yolunda."

Synton'ın sesi anında rahatlatıcı bir etki yarattı.

Kolları nazik ama kararlıydı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bunu sırtından hissedebiliyordu; kendi kalp atışları da anında yavaşlayıp bu ritme uyum sağladı.

"Bununla ben ilgileneceğim, tamam mı?" Karşılaştığı manzaraya göre fazla sakindi, başını çenesinin altında yatıştırıcı bir şekilde tutuyordu. "Bana tam olarak ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Sonra da seni temizleyeceğiz."

Bir an sonra başını hafifçe salladı.

Yavaşça onu bıraktı ve küçük bir daire çizerek onunla yüz yüze geldi.

Bakışları boynuna indiğinde karardı. "Bunu o mu yaptı?"

Başını salladı, hissetmeye başladığı acıdan dolayı yüzünü buruşturdu.

Synton, Lord Garrey'e baktı, yüzünde saf bir tiksinti ifadesi vardı. Sanki hançeri çıkarıp birkaç kez daha ona saplamak istiyormuş gibiydi.

Birine işaret etti—Camilla hâlâ sersemlemiş bir halde, Alexei diye düşündü—ve daha ne olduğunu anlamadan Lord Garrey'nin titreyen bedeni ortadan kayboldu.

Herhangi bir çatışma belirtisi yoktu.

Burkulmuş çitler veya yırtılmış çimler yok.

Belki de bu doğru değildi. Nasıl doğru olabilirdi ki? Belki de her şey ortadaydı ve o artık bunları göremiyordu.

Gecenin aldığı ölümcül yönü bir türlü kabullenemeyen kadın, şiddetli bir şekilde titriyordu.

Synton onu tekrar kendine çekti ve göğsüne bastırarak kucakladı.

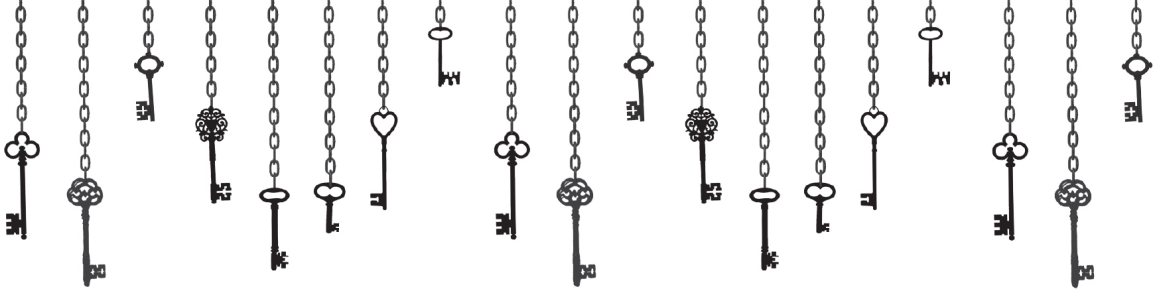
"İyisin," dedi usulca, saçlarını okşayarak. "Gözlerini kapat. Nefes al."

Camilla onun dediğini yaptı, nefesi kesik kesik kesikti, yavaşça içine çekmeye çalışıyordu.

Elleri boynuna, kollarına, elbisesine nazıkçe dokunurken ısındı. Sanki her yarayı iyileştiriyormuş gibiydi.

Yaptığı hiçbir şeyde yanlış bir şey yoktu. Sadece rahatlık ve güvenlik sunuyordu.

Camilla şokta olmasaydı, vücudunu saran bu garip hisse şaşırabilirdi. Cildindeki ağrı dindi, nefesi düzene girdi. Ağzındaki metalik tat kayboldu. Dikkat çekmeden, yavaşça elini göğüs kemiğine doğru kaydırды ve madalyonun hala orada durduğunu hissetti. Sonra kendini bıraktı, Synton'a yaslandı; Synton da onu kollarının arasına alıp fırtınanın geçmesini bekledi.

ON DOKUZ

AMAN TANRIM, SYNTON. Vexley saklambaç oynamayı önerdiğinde, senin—"

"Bunu bitirme sakın," diye uyardı Envy, Waverly Green'in tamamını yerle bir etmeye hazır bir şekilde.

Lord Harrington, diye hatırladı Envy. Bu aptal, sesinin çit labirentinin her tarafına ulaşmasını sağlamaya çalışıyordu ve ikinci bir adam olan Walters'ı da şahit olmaya çağırıyordu. Çok sarhoş oldukları için adamın ne kadar hareketsiz kaldığını veya bunun ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmediler.

Eğer Envy, Camilla'yı kaçırmak üzere olmasaydı, o aptalın geldiğini duyardı. Lord Garrey gerçekten de çapkın olduğunu kanıtlamıştı. Ve Camilla ona ilk ulaşan olsa da, Envy'nin de ulaşması gerekirdi.

O alçak, Envy'nin kendi mülkünde onu neredeyse öldürmüştü. Envy korkunç bir yanlış karar vermişti. Garrey'nin hâlâ balo salonunda Dul Janelle ile dans ettiğini düşünerek, Unseelie sanatıyla ilgili merakı olan ikinci bir lordu takip etmesi için Alexei'yi çağırmıştı.

Garrey, Camilla'nın ayrılmasından kısa bir süre sonra, onun peşinden labirente girmiş olmalı.

Alexei, Lord Garrey'nin Camilla'nın açtığı yaralara yenik düşmesini sağlayacaktı. Envy'nin tek pişmanlığı ise bunu kendisinin yapamamış olmasıydı.

Camilla inleyerek kollarının arasına saklandı ve adam birden içinde bulundukları çıkmazı fark etti. Aptal ve ahmak lordlar ortalığı karıştırıyordu.

“Şuradaki kadına mı veriyorsun?” Harrington yaklaştı ve güldü. “Bayan Antonius mu o? Vexley senin testislerini alacak.”

Günahının gücü anında bedenine dolarken ve Camilla'nın bedeninin sıcaklığı büyüünde hâlâ hissedilirken, ölümlüyü o anda öldürmemek için büyük bir özveri göstermesi gerekti. Kıskançlığın ona saldırmak için ihtiyacı olan son şey, başka bir nedendi.

Walters'ın da yanına gelip seslenmesiyle, onun gösterdiği sabır ve özveri daha da etkileyici hale geldi.

Camilla zaten yeterince acı çekmişti. Envy, sihir kullanarak hem elbisesini hem de yaralarını onarma öngörüsüne sahip olduğu için minnettardı ve sihir kullanımından dolayı sadece hafif bir zayıflama hissetmişti. Bulundukları yerde şiddet içeren bir olay yaşandığını kimse düşünmezdi.

"Bakın burada ne var!" diye bağırdı Walters. "Mizah gazeteleri bu gece sevinçten havalara uçacak!"

Camilla, şok halinden nihayet kurtularak, onun kollarında kaskatı kesildi.

Envy, onu iğrenç lordlardan daha da korumak için sesini alçaltarak sadece onun duyabileceği bir konuma getirdi.

"Şimdi bana teklifi kabul edip etmediğinizi söylemeniz için harika bir zaman olurdu."

Sesinde inanmazlık vardı.

“Neden uğraşayım ki? Çok geç, şu anda mahvoldum zaten.”

Kesinlikle öyle değildi.

Eğer Camilla zaten mahvolmuş olsaydı, sahtekarlığın bir önemi kalmazdı ve Envy'nin artık kullanabileceği bir kazanç kozu olmazdı. Bu gece Garrey kadar kolay pes etmezdi.

Arkasındaki kalabalığın yavaş yavaş büyüdüğünü hissetti, zamanın tükenmekte olduğunu biliyordu.

Zaten yıkıma doğru uçurumdan aşağı yuvarlanıyorlardı. Ne kadar çok görgü tanığı olursa, bu karmaşadan kurtulmaları o kadar zor olurdu.

Hem Camilla'yı hem de kendisini kurtaracak yeni bir strateji bulmak için zihnini zorladı. Aklına bir çözüm geldi. Her ne pahasına olursa olsun kaçınmak istediği bir çözümdü bu, ama artık başka bir çıkış yolu göremiyordu.

Ayrıca başka bir nedenden dolayı da durakladı. Ağzını açtığı anda, bu

Camilla'nın yardımını alma girişiminin üçüncüsü olacaktı. Bu planın onu ileriye taşıyacak plan olmasını ummalıydı.

“Camilla, bana bak.” Onu göz hizasına getirmek için biraz eğildi. “Seni koruyacağıma söz verdim. Bu skandal geçene kadar nişanlıymışız gibi yapalım.” Gözlerini kırıştırdı. Anladı mı? Tekrar denedi. “Bu iyi bir anlaşma ve bunu biliyorsun. İsteddiğini elde edeceksin, ben de.”

Kadın gergin bir an boyunca sessiz kaldı ve bu durum onun soğuk, kara kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Lütfen, diye fısıldadı içinden, mahkememi lanetlemeyin. Şimdi değil.

"Ciddi olamazsın," diye fısıldadı sonunda. "Az önce yaptıklarımın ardından..."

Hayır cevabı değildi.

Kıskançlık onun maskesini düşürerek ne kadar ciddi olduğunu görmesini sağladı. Onun için riskler çok yüksekti. Ve şimdi onun için de durum daha da vahimdi.

“Sizi temin ederim ki öyleyim. Hem de ölümcül derecede. Seçim sizin, Bayan Antonius. Kurtuluş ya da yıkım. Çabuk olun. Neyi tercih edeceksiniz?”

YİRMİ

Camilla, Synton'ın teklifini düşünürken zaman adeta durmuş gibiydi.

Şartları göz önünde bulundurarak, bunun sahip olduğu en iyi seçenek olduğunu düşündü. Yine de, az önce yaptığı şeyden sonra neden onunla herhangi bir ilişkisi olmak istediğini anlayamıyordu.

Şiddet, kan, acı. Derin bir nefes verdi, o saldırıyı zihninden atmaya çalıştı.

Vexley'in aksine, Synton ona şantaj yapmıyor veya onu zorlamıyordu. Bu keşfi kendisi uydurmamıştı, daha önce de toplumun oyunlarına karışmaktan kaçınmak istediğini itiraf etmişti.

Onun malikanesinde birini ölümcül şekilde bıçaklamış olması ve onun da bu olayı örtbas etmeye yardım etmiş olması, kesinlikle konuşmaları gereken bir konuydu. Ama onu korumuştı. Dağılmaya başladığında ona destek olmuştu.

Aşağıya, elbisesine baktı ve morlukların olmamasına şaşırdı. Yetkililere gitseydi, kimse ona şiddet uygulandığına inanmazdı. Synton onu iyileştirmek için sihir mi kullanmıştı? Eğer ona söylediği gibi karanlık pazarı ziyaret etmişse, bu mümkündü.

"Bayan Antonius?" diye sessizce sordu. "Kabul ediyor musunuz?"

Eğer Synton'ın nişanlıysa, Vexley onu kendi başına evliliğe zorlamaya çalışamazdı. Ve eğer tekrar şantaj yapmaya kalkışsaydı, Synton'ın onu caydırmaktan fazlasıyla memnun olacağından emindi.

Peki ya Synton babasının anahtarını bulmayı başarsaydı?

Bu, umut edilemeyecek kadar güzeldi neredeyse.

Lordun sabırlı bakışları yüzüne sabitlenmişti, kendi ifadesini okumak

imkansızdı. Ama bir an için ona öyle bir umut, öyle sessiz bir teşvikle dolu bir bakış atmıştı ki, ne kadar çaresiz olduğunu anlamıştı. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu, ama içgüdüleri ona güvenmesini söylüyordu.

Camilla başını salladı.

"Kabul ediyorum."

Bir anda cebinden armut biçimli zümrüt ve elmas bir yüzük çıkardı ve parmağına taktı; minicik elinde inanılmaz derecede büyük duruyordu. Yüzük güzeldi, pahalıydı.

Bölgesel.

Kimse o şeyi gözden kaçıramazdı.

Dudaklarını birbirine bastırdı, neden bunu cebinde bulundurduğunu merak etti. Ama şüpheleri bir saniye sonra kayboldu, çünkü Synton aniden döndü ve Harrington'ın ağzına yumruk attı, ani sessizlikte kırbaç sesi gibiydi.

Lord, çenesinden kanlar akarken geriye doğru sendeleyerek küfretti.

Walters da geriye sıçradı ve labirentin içinden hızla uzaklaşmadan önce çılgılık attı.

Camilla gözlerini kırpmadan, karşısındaki manzaraya bakakalmıştı. Harrington hiç de ufak tefek bir adam değildi, ama Synton onu tek bir yumrukla yere sermişti. Ve sanki kendini tutmuş gibiydi.

Tam olarak ne kadar güçlüydü?

"Sen delirdin mi?" diye bağırdı Harrington. "Dişini kırdın!"

Synton rakibinin karın bölgesine bir darbe daha indirdi ve Harrington yere düştü.

"Şimdi de aynı kaburga kemiğine sahip oldun. Eğer bir daha nişanlımdan böyle bahsedersen, o minik, cansız sikini koparıp boğazına sokacağım. Anlatabildim mi?"

"Tanrı aşkına, burada neler oluyor beyler? Gerçi 'beyefendiler' terimini çok gevşek bir anlamda kullanıyorum."

Leydi Katherine aceleyle küçük topluluklarının arasına daldı. Gri maskesini bir kenara atarak Synton ve Harrington'a baktıktan sonra Camilla'yı dikkatlice süzdü.

Bakışlarının ardında yüzlerce soru birikiyordu ve Camilla, daha sonra cevaplar isteyeceğini biliyordu, ama şimdilik Katherine yatışmış görünüyordu ve başını sallayarak Harrington'a bakıyordu.

"Harrington, mevkiine yakışır şekilde davranmadan önce kaç skandala daha karışacaksın?" diye sordu Katherine. "Düşesin önünde tuvaletini yapman yeterli bir ders olmadı mı? Bir soytarı gibi davranmak için yeterince çekici ya da yakışıklı değilsin."

Harrington, Synton'a öfkeyle bakarken hırıltılı bir sesle, "Bu herifi senin arkadaşınla birlikte yakaladım. Eğer ben gelip araya girmeseydim, Tanrı bilir neler yapardı." dedi.

"Teklifimi yarıda kestiniz, durumu yanlış anladınız ve ikimize de kendimizi savunma şansı vermeden çirkin dedikodular yaymaya başladınız."

Synton kolunu Camilla'nın omuzlarına dolayarak onu kendine çekti. Camilla hiç tereddüt etmeden ona daha da yaklaştı. Synton'ın sıcaklığı onu sardı, ona güven verdi.

"Bayan Antonius'a hakaret ettiniz ve beni gücendirdiniz. Şanslısınız ki sizi düelloya davet etmedim."

"Nişanlı değilsin," diye alay etti Harrington. "Göğüsleri neredeyse açıkta yakalandın ve—"

Synton onu tekrar yere serdi.

Bu sırada maskeli baloya katılanların yarısı çit labirentinde toplanmış, Harrington'ın nasıl fena halde dayak yediğini izliyordu.

Camilla dehşete düşmeli ya da tiksинmeliydi, ama gerçek şu ki, kendi yumruğunu indirmek istiyordu. Lord Garrey'e az önce yaptıklarını düşününce, bu onu rahatsız etmeliydi.

Synton'ın başı hızla onun yönüne döndü, parlak zümrüt yeşili bakışları onunkilerle kesişti.

Dudaklarının seğirdiğine, ardından yüz ifadesinin yeniden sertleştiğine yemin edebilirdi.

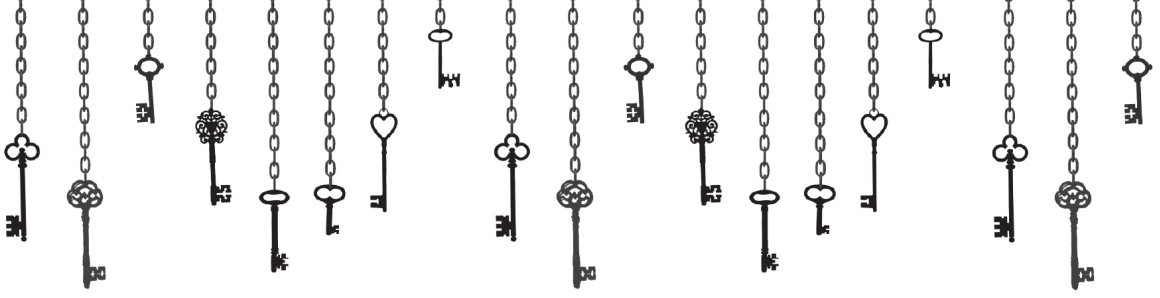
"Nişanlım hakkında yorum yapmak isteyen başka biri var mı?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi.

Ne Leydi Katherine ne de başka hiç kimse tek kelime etmedi.

"Harika. Eğer aranızdan herhangi biri fikrini değiştirmeyi düşünürse, dedikodu yaymadan önce bu sahneyi hatırlayın. Eğer bu dedikodular kulağıma ulaşırsa, Waverly Green'den olabildiğince çabuk ayrılmak kaçınılmaz olanı sadece geciktirir."

"Seni bulup paramparça edeceğim" demedi, ama mesaj gayet açık ve netti.

"Şimdi de, sevgilim," dedi ona dönerek, "kutlamak için bir şeyler bulalım mı?"

YİRMİ BİR

"Lord Synton, bana bir kez daha hatırlatır mısınız? İkinizin nasıl tanıştığını söylemiştiniz? Bütün o tehditler, yumruklaşmalar ve kırık dişler yüzünden hatırlayamıyorum," diye sordu Leydi Katherine, arabaları taş döşeli sokakta ilerlerken.

Envy herkesi eve gönderdikten sonra, Camilla ve arkadaşlarıyla birlikte araba sürmeyi kabul etmişti. Aşık bir nişanlının yapacağı türden bir şey gibi görünüyordu, ama şimdi kendini bir sürü sorunun içinde sıkışmış buldu. Leydi Katherine'in dedektif müfettişliği yapması gerek.

"Camilla ile bir sipariş konusunda iletişime geçtikten sonra, oldukça sık mektuplaşmaya başladık," diye ustaca yalan söyledi Envy.

"Bu, Waverly Green'e gelmeden önce miydi?" Leydi Katherine ona inanmadı.

"Evet. Camilla'dan her şeyi gizli tutmasını rica ettim. Niyetimi açıklamak için doğru zamanı beklemek istedim. Aslında bu akşamki balo, evlilik teklifim için bir sahne olacaktı, ama sonra Camilla'ya özel olarak sormak istediğimi fark ettim."

"Bu kulağa mantıklı geliyor, canım." Edwards diğer koltuktan sertçe başını salladı. "Oldukça gösterişli bir partiydi."

Leydi Katherine, soğukkanlı bakışlarını Envy'ye dikmişti.

"Peki, ona tam olarak ne zaman yüzük verdin? Harrington'ı alt etmeden önce mi?"

"Lütfen Kitty, şimdilik bunu bırakalım," dedi Camilla. "Uzun bir akşam oldu ve nişanlım bu hikâyenin kötü adamı değil. Harrington'ın nasıl davrandığını gördün. Adam tam bir ahmak. Synton haftalardır benimle

iletişim halindeydi ve bu akşam nihayet davasını kabul ettim.”

Envy, sahte nişanlısını süzdü ve arkadaşına yalan söylemeden gerçeğın çoğunu anlattığına hayran kaldı.

Leydi Katherine'in durumu ancak kısmen yatışmış gibi görünüyordu.

“Herhangi bir medeniyetsiz davranış için özür dilerim,” dedi Envy, insan hassasiyetini incitebilecek şeyleri hatırlamaya çalışarak. “Hiçbir hanımefendi bu tür şiddet olaylarına tanık olmamalı, ancak Harrington asla Camilla'yı mahvetmeye çalışmamalıydı. Neyse ki, birkaç eksik dişi ve kırık bir kaburgası onun tek derdi.”

Bunun üzerine iki kadın birbirlerine gizemli bakışlar attıktan sonra kahkahalara boğuldular.

Edwards gözlerini devirdi. "Sevgili karım, evlenmeden önce yeraltı boksörüydü. Onlar için dövüşmek şok edici bir şey olmazdı herhalde."

İnsanlar şaşırtmaya asla son vermedi.

Envy, Edwards'tan Katherine'e, oradan da Camilla'ya baktı. Edwards dışarıdan son derece sıkıcı görünüyordu, ancak karısından bahsederken gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı.

"Sen de savaştın mı?" diye sordu Envy, sanatçısına bakarak.

"Hayır, asla." Katherine, neşeyle parıldayan gözleriyle araya girdi. "Camilla her zaman daha çok bir aşk insanı olmuştur. Ama dövüşleri resimlemek için gelirdi. Siz de boks yapıyor musunuz, Lord Synton?"

"Bazen," diye itiraf etti Envy, Wrath'ın efsanevi dövüş arenasını düşünerek. "Kardeşimin kendine ait özel bir ringi var. Bazen tüm ailemizi katılmaya davet ediyor."

At arabası durdu ve Envy geceye doğru baktı. Büyük, yüksek bir ev neredeyse bütün bir bloğı kaplıyordu.

"Birchwood'a hoş geldiniz." Edwards malikaneye doğru başını salladı. "Şehirdeki evimiz."

"Camilla'yı evine kadar eşlik edeceğimizi sanıyordum?" dedi Envy, ses tonunda herhangi bir hayal kırıklığı belirtisi göstermemeye çalışarak.

Camilla'yı bıraktıktan sonra geri dönmeyi planlamıştı. Şimdi aklı başına geldiğine göre, hemen resim yapmaya başlaması gerekiyordu. Zaman hızla geçiyordu.

Leydi Katherine ona eğlenmiş bir bakış attı. "Ve bu mutlu haberi kutlamamak mı? Saçmalama. İkinizi de daha önce yapmamız gerektiği gibi nişanınızı kutlamadan göndermeyi hayal bile edemiyorum. Aslında"—

Camilla'nın ellerini tuttu—“İkinizin de geceyi burada geçirmenizi istiyorum. Sizin şerefınıza büyük bir kutlama kahvaltısı da yapacağız.”

Camilla arkadaşının ellerini sıktı ve Envy'ye küçük, özür dileyen bir gülümseme verdi.

“Bu harika bir fikir, Kitty, teşekkür ederim. Bizi bu gece ağırlamaktan onur duyarız.”

Biz öyle bir şey olmayacaktık. Sanki içinden geçenleri duymuş gibi, Camilla ona öldürücü bir bakış fırlattı.

"Sevgili nişanlımın da belirttiği gibi, bundan onur duyardık," dedi Envy gergin bir şekilde. "Düşünceliğiniz için teşekkür ederim."

En azından erkenden yatak odalarına çekilip sonra resim üzerinde çalışabilirlerdi.

Envy, Alexei'nin ihtiyaç duyacakları malzemeleri getirmesi için bir plan kurmaya başlamıştı ki Katherine araya girdi: "Harika. Sizin için hemen ayrı odalar hazırlatacağız."

"Harika," dedi Kıskançlık, artık yalan söyleyebildiği için yeniden minnettar bir şekilde.

Daha sonra Camilla'nın odasına gizlice girecekti.

Can sıkıcı ama imkansız olmayan bir iş.

Ya da o, aptalca bir şekilde öyle sanıyordu...

YİRMİ İKİ

"Şu aşırı tüy yumağı da ne?"

Camilla, yatağında oturduğu yerden başını kaldırıp, Synton'ın bakışlarını takip ederek, kendisiyle sözde nişanlısı arasında duran devasa, uzun tüylü, gri-beyaz kediye baktı. Bunny'nin ilk mırıltıları yerini ciddi bir onaylamama ifadesine bıraktı.

Camilla'nın kedisi, insan karakterini anlama konusunda harika bir yeteneğe sahipti.

Ya da belki de kedi, Camilla'nın yatak odasına gece geç saatte yapılan ziyareti onaylamamıştı.

Bunny muhtemelen Camilla'nın içindeki savaşı hissetmiş ve aşırı telaşlanmıştı. Camilla, Lord Garrey'nin öldüğünden oldukça emindi. Bunu kavramak çok zordu. Başka seçeneği yoktu; onu öldüreceğini açıkça belirtmişti. Ama yine de, yaptıklarından pişmanlık duymadığı için kendini kötü hissediyordu.

Bunny elini dürterek onu şimdiki zamana geri getirdi.

"Lord Synton, lütfen Bunny ile tanışın."

Synton kapıyı arkasından usulca kapattı, dikkati Camilla'dan Bunny'ye, sonra tekrar Camilla'ya kaydı. Onun eğlenmiş mi yoksa endişeli mi olduğunu anlayamadı.

"Eğer çok güçlü bir cazibe yaymıyorsa, Bunny bir kedi türüdür. Bunun farkındasınız, değil mi?"

Camilla ona şaşkın bir bakış attı.

"Büyük bir dişi aslanın ruhu ve pençeleriyle size temin ederim. Bir daha Bunny'ye hakaret etmeyin, yoksa bunun pişmanlığını yaşarsınız efendim."

Dudakları seğirdi. "Uyarınızı dikkate alacağım."

"Çok akıllıca. Kedim, kendisine tapmayan hiç kimseyi sevmez."

"Kediniz neden Lady Katherine'in evinde?"

"Ne zaman burada akşam geçirsem, Kitty hemen Bunny'yi çağırıyor. Lord Edwards'ın arabasında yolculuk yapmayı çok seviyor. Ona özel ipek yastığı ve bir kase sıcak krema vererek onu şımartıyorlar."

"O halde akşamlarınızı sık sık burada geçiriyorsunuz demektir."

Camilla başını salladı. "Lord Edwards dışarıda olduğunda her hafta akşam yemeği yiyoruz. Genellikle o zaman geceyi orada geçiriyorum."

Camilla'yı nihayet fark ettiğinde alaycı ifadesi daha ciddi bir hal aldı.

"İyi misin?"

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi. "O...?"

"Kendi günahlarından mı sorumlu?" diye sordu. "Öyleyse evet. Alexei ondan tüm gerçeği öğrendi."

Ölmemişti. En azından onun eliyle ölmemişti. Bu bilgi tam bir rahatlama sağlamadı ama göğsündeki düğüm çözüldü.

"Onun senin kolyeni neden istediğini sormayacağım," diye mırıldandı. "Sorsam bile bana doğruyu söylemeyeceğinden şüpheleniyorum."

Camilla dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sen iyi olduğun sürece," dedi, onu tekrar süzerek, "ben yatacağım. İyi uyu. Resme yarın ilk iş olarak başlayacağız."

Kapıyı çevirdi, eli kapı kolundaydı. Ve kadının yalnızlığı bir anda yükseldi.

"Beklemek."

Bakışlarını onun gözleriyle buluşturmak için döndü. Sessiz. Durgun. O da tekrar konuşmayınca, dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi.

"Bir şey mi istiyordunuz, Bayan Antonius?"

Onun kendisini tekrar kucaklamasını, hâlâ üzerinde kalan soğukluğu yok etmesini istiyordu.

Sanki kadının düşüncelerini okumuş gibi bakışları karardı, dikkati yavaşça aşağıya doğru kaydı.

Misafir beklemiyordu ve bir hizmetçi çoktan gecelik ve sabahlığını giymesine yardım etmişti. Camilla'nın Birchwood'da kendine ait bir misafir odası vardı ve ziyaretleri sırasında kullanması için eşyaları orada saklanıyordu; Katherine aksini kabul etmezdi.

Elbisesi ipekten, gecelik ise yumuşak örgü dantelden yapılmıştı; kumaş,

vücudunun hatlarını zarif bir şekilde sarıyordu. Kumaşın yapısı gereği, silüetinin büyük bir kısmı kolayca görülebiliyordu. Bu yumuşak lüks içinde uyumayı çok seviyordu ve kimsenin onu bu halde görmesini beklemiyordu.

Camilla artık üzerinde ne kadar az şey olduğunu son derece farkındaydı.

Synton'ın ilgisi, yüzünden aşağıya doğru yavaşça kayan, sıcak bir okşama gibiydi. İncelemesi titiz ve şehvetliydi. Zamanını ayırdı, vücudunun her santimini hayranlıkla inceledi ve sonra bakışlarını aynı yavaşça yukarıya doğru çekti.

Camilla'nın ağzı birdenbire çöl kadar kurudu, vücudu ısındı ve gerildi. Çit labirentine dair korkunç anılar silinmişti. Az kalsın yaşanacakların hayaleti kovulmuştu.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı efendim?"

Camilla'nın sesi Synton'ın dikkatini tekrar yüzüne çekti ama aralarındaki kıvılcımları söndürmeye yetmedi.

Synton, cinsel arzularına sık sık düşkün olan ve hem zevk vermekte hem de zevk almakta oldukça deneyimli biri izlenimi veriyordu. Camilla hiçbir zaman başkasına tamamen teslim olan biri olmamıştı, ancak onun her kaptisine ve talebine boyun eğme düşüncesinde cezbedici bir şey vardı.

Onun önceki sevgililerini hayal etmekten kendini alıkoyamadan, kıskançlık içini yakıp kavurdu.

Yüz ifadesi birdenbire değişti, ateş yerini buz gibi bir ifadeye bıraktı.

"Evinizden ihtiyacınız olan her şeyin bir listesini yapın." Sesi sert ve soğuktu. "Yarın Hemlock Hall'a taşınacaksınız."

"Ne?" Camilla, hazırlıksız yakalanmış bir şekilde bornozunu daha sıkıca üzerine çekti.

"Ekibim bu akşam eşyalarınızı toplayacak."

Bu inanılmaz adamla aynı çatı altında yaşamak kesinlikle berbat bir fikirdi.

"Evlenmeden önce seninle birlikte yaşayamam. İnsanlar dedikodu yapacak."

"Eğer seni koruyan nişanlın sana özel bir gelin kanadı hediye ettiyse, hayır. Bundan sonra benimle olmanı istiyorum, yoksa başka biri sana zarar vermeye kalkışabilir."

"Bana öyle mi yapıldı?" diye sordu. "Bana özel bir kanat mı verildi?"

Gülümsemesi yeniden yüzüne yayıldı, adeta kedi gibi bir hal aldı. Tavşan da köşeye çekildiği yerden kıpırdanmaya başladı.

"Küçük oyunumuzda benimle aynı yatakta yatamayacak olman beni hayal kırıklığına uğrattı mı, canım?"

Öyleydi, tam olarak.

Camilla ayrıca, onun bu sevgi sözcüğünü kullanarak dikkatini dağıtmaya çalıştığını da biliyordu.

"Kendinize çok büyük değer veriyorsunuz."

"Duyguları okumakta son derece yetenekliyim. Bana fiziksel olarak arzu duyuyorsun."

Kendinden emin. Kibirli. Kesinlikle haklı.

Sanki herkesçe bilinen bir şeymiş gibi omuz silkti ve hiç de rahatsız olmadı. "Efendim, siz de aç gözlerinizi benden alamıyorsunuz. Her baktığınızda üzerimden bir parça kıyafet çıkarıp ne yapacağınıza karar vermeye çalışıyorsunuz gibi geliyor."

"Böyle mi düşünüyorsunuz Bayan Antonius? Benim bir şekilde bilgi eksikliğim olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Camilla, yine tehlikeli bir bölgeye girdiklerini hissetti.

Son iki yıldır yalnızlıkla mücadele ediyordu. Kendine bu tek lütfu bahşetmesine, onun yalnızlığını unutturmasına izin verirse... belki de bu acı birkaç yıl daha kaybolurdu. Zaten nişanlıymış gibi davranıyorlardı.

Neden bu bahanenin onu özgür bırakmasına izin vermesin ki? Bir geceliğine arzularına teslim olabilir.

"İstedğin zaman oldukça yetenekli bir sapkın olabileceğine eminim."

Synton'ın gözlerindeki ışıltı meydan okumayla doluydu. Yüz ifadesi Camilla'nın haklı olduğunu söylüyordu.

"Söyleyin bakalım, Bayan Antonius, hiç sapkınlık yaptığınız oldu mu?"

Camilla bir zamanlar öyleydi. O zamandan beri başka birinin dokunuşunu özliyordu.

Onun sessizliğini yanlış anladı. Sesi mırıldanmaya dönüştü. "İster misin?"

Bekledi, izledi. Yüz ifadesinde gördüğü her neyse, onu daha da yaklaştırdı. Sanki sessizce onu da arzularına göre hareket etmeye kışkırttığını anlamıştı.

"Sadece bu gece için," dedi, bakışlarını onun gözlerine dikerek yeni kurallar koydu. Camilla'yı istemeden de olsa cezbeden kurallar bunlar.

"Bizim sırrımız."

Camilla'nın nefesi kesildi. Onun kabul edeceğini beklemiyordu.

"Cübbeni çıkar. Kuşağı bana ver."

Camilla, iki oda ötede mışıl mışıl uyuyan arkadaşını düşünerek yatak odasına göz gezdirdi.

"Yapmamalıyız," dedi, eli elbise kemerine uzandı, serin ipek odadaki ani sıcaklığa karşı bir merhem gibiydi.

Tanrım, o yumuşak kumaşın ayaklarının dibinde birikmesine ne kadar da çok heveslendi!

Synton, onun düşüncelerini inanılmaz bir şekilde tekrar okudu.

"Yapılmaması gereken şeyleri yapmak çoğu zaman çok özgürleştiricidir."

Birkaç adım daha yaklaştı, aralarındaki gerilim giderek yoğunlaşıyordu. Camilla kendini bir tarlanın ortasında durmuş, şimşeklerin yaklaştığını izliyormuş gibi hissediyordu. Kemerini biraz gevşetmek için çekti.

"Camilla, en son ne zaman biraz yaramazlık yaptın?"

"Tam olarak ne öneriyorsunuz?" diye sordu.

"Sadece bir öpücük," dedi hafif, alaycı bir gülümsemeyle.

Söyleyiş biçimi, baştan çıkarıcı alçak bir hırıltı gibi sesi... Camilla daha önce hiç bu kadar yoğun bir beklenti hissetmemişti. Avuç içleri karıncalandı, nefesi sıkıştı. Kalbi göğsünde gümür gümür atıyordu. Heyecan, arzu ve itiraf etmek gerekirse hafif bir gerginlikle çatışıyordu.

Dudaklarını ıslattı.

Synton onun önünde durdu ve yüzüne baktı. Bu hareketi fark edince dudakları şeytani bir şekilde kıvrıldı. "Bana kuşağı ver, Camilla. Şimdi."

Öyle yaptı. Belinden kaydırarak ipek kurdeleyi açık avucuna bıraktı. Hareket edince sabahlığı hafifçe açıldı ve dantelli geceliği ortaya çıktı.

Synton onun silüetine hayran kaldı, sonra ayağa kalkıp arkasını dönmesini işaret etti.

Onun sessizce emrettiği gibi yaptı, kalbinin daha hızlı atmasından nefret ediyordu, bir sonraki isteğini merakla bekliyordu.

Synton, kuşağı nazikçe başının etrafına yerleştirip gözlerini örttü, sonra gererek bağladı. Uzun kurdele sırtını gıdıkladı ve kürek kemiklerinin arasına düştü.

Gözleri bağlanmıştı.

Bir elini omzuna koyarak, onu yavaşça kendine doğru çevirdi. Zümrüt yeşili gözlerinin verdiği güven duygusuna özlem duyuyordu ama sadece dudaklarına değen yumuşak nefesini hissedebiliyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Bütün duyuları keskinleşmişti; evin derinliklerinden bir yerden saatin hafifçe çınladığını duydu. Daha da yakından Synton'ın nefesinin hafif hırıltısını, gömleğinin hışırtısını duyduktan sonra elini sabahlığının altına soktu. Dokunuşu zahmetsizce gecelik elbisesinin üzerinden kaydı, belini sardı ve onu kendine daha da yaklaştırdı.

"İyi."

Vücudu tahmin ettiğinden daha sıcaktı, kokusu bu kadar yakından bile baş döndürücüydü. Yüzünü yukarı kaldırdı, dudakları beklentiyle aralandı.

Eğer sadece onu öpecekse, o anın her saniyesinin tadını çıkarmak istiyordu.

"Çok daha iyisini yapabiliriz, sevgilim."

Dudakları boynuna, köprücük kemiğine hafifçe dokundu, bir yandan diğer yana tembelce süzüldü, sonra aşağıya, kolyesinin üzerinden göğüslerinin üzerindeki dantelin üzerine doğru kaydı. Onun tekrar yukarı doğru öpüşerek ilerleyeceğini ve sonunda dudaklarını onunkilere bastıracağını beklemişti.

Ancak kısa süre sonra Synton'ın oyun oynamaktan zevk alan bir adam olduğunu fark etti.

Camilla, adamın hareket etmesiyle etrafındaki havanın hareketlendiğini hissetti; ağzını göğsünün tepesine, gecelik elbisesinin yumuşak kumaşına bastıracağı yere kapattı. Ağzının beklenmedik sıcaklığı ve ıslaklığı, dişleri tekrar göğsüne değdiğinde, Camilla'da bir zevk şoku yarattı.

Synton'ın erotik öpücüğü gecelik elbisesini ıslatırken dudaklarından bir inilti kaçtı ve bacaklarının arasında farklı bir tür ıslaklık oluştu.

Onu sabit tuttu, iri elleri belini kavradı, kalçasının kıvrımının hemen üstüne yerleşti. Dili yavaşça okşamaya başladı, vücudundan olabildiğince çok zevk almaya çalıştı.

Diğer göğsüne geçti, ince kumaşı yalayarak ve emerek onu artık doğru düzgün düşünemez hale getirdi.

Çok geçmeden, onun doğrulduğunu hissetti; nemli gecelik elbisesi şimdi vücuduna yapışmıştı.

"Efendim..."

Keyif dolu kısık bir ses çıkardı ve kadın, adamın aslında hiç de öyle olmadığını fısıldadığına yemin edebilirdi; ardından onu geriye doğru yürüterek uylukları yatağın kenarına değene kadar itti.

"Oturmak."

Camilla da aynısını yaptı, vücudu karıncalanıyor ve bir sonraki öpücüğünü dört gözle bekliyordu.

Onu göremiyordu ama bakışlarını üzerinde hissediyordu; fiziksel bir okşama gibi yakıcı ve ağır. Onu görebilseydi, gözlerinde artık soğuk ya da karanlık bir şey olmayacağından emindi. Açgözlü, ihtiyaçla dolu olurdu. Tıpkı kendisi gibi.

Belki de gözlerinin kapatılmasını istemesinin sebebi buydu; böylece onun üzerindeki etkisini bilemeyecekti. Göz bağınyı hem seviyordu hem de nefret ediyordu; bir sonraki hamlesini tahmin etmesine olanak sağlamasını seviyor, diğer yandan da hamlesini izleyememesini nefret ediyordu.

"Eğer durmamı istemiyorsan, seni tekrar öpeceğim, Camilla."

"Lütfen," sesi alçak ve boğuktu, "durmayın."

Onu yatağın üzerine yatırana kadar sırt üstü sıkıca bastırdı. Güçlü elleri ayak bileklerini kavrayarak onu yatağın kenarına doğru çekti.

Onun dokunuşu, kadının vücudunda zevk dolu titremeler yarattı.

Sessizlik uzadı, hava gerilimle ağırlaştı.

Camilla, onun kendisine bakıp bakmadığını ve eğer bakıyorsa, yüz ifadesinin şimdi nasıl olduğunu merak etti.

Bir başka hareket sesi daha geldi. Diz çökmüş müydü?

Dudaklarının bacağına değmesinin beklenmedik hissiyle irkildi, nefes alışverişleri keskin ve düzensizleşti. Ayak bileğinden baldırına doğru küçük zevk çizgileri çizerek, yukarı doğru tadına bakarak ilerledi.

Adam dizinin arkasında durduğunda nefesi kesildi. Güçlü elleri iki uyluğına yerleşti, avuç içleri bir an orada kaldı ve nazikçe okşadı. Rahatlatıcı. Baştan çıkarıcı.

Camilla yerinde duramıyordu, onu görmek istiyordu.

Sonra elleri tekrar hareket etmeye başladı, yavaşça uyluklarını ayırarak acıyan tenini açığa çıkardı. Kadın hareketsiz kaldı. İç çamaşırını çıkardığını, teniyle yumuşak dantel arasında hiçbir şey olmadan uyumak istediğini unutmuştu.

Küfür etti ve kadın onun bunu kasten mi yaptığından emin değildi. Bu sert söz, kadının arzusunu daha da alevlendirdi.

Sonra bekledi, sanki kadının itiraz edip etmeyeceğini test ediyormuş gibi. Onun konumundaki bir kadına, tutkularını inkar etmesi, utanmaması gereken durumlarda utanması öğretilmişti.

Göz bağı onu daha cesur yaptı.

Yavaşça bacaklarını araladı. Serin hava en hassas bölgesine değdi, kalbi hızla çarparken onun bir sonraki hamlesini görmek için bekledi.

Artık kendini tutamayacakmış gibi inledi, sesi saf bir ihtiyacın acı dolu hırıltısıydı.

Sonra ağzını cinsel organının üzerine kapattı. Dilinin ilk kıvrımı narin, neredeyse masumdu. İkincisi ise suç gibiydi. Vuruşu daha güçlü, daha talepkardı. Tembel bir yalama, kesinlikle şeytani bir hale dönüştü.

Camilla yataktan doğruldu, dili vajinasının kıvrımlarını aralayıp, döndürerek ve daha derine doğru ilerlerken inledi.

"Kahretsin," dedi, bir an durup kadının uyluğunun iç kısmını öptü. "İnanılmaz bir tadın var."

Ağzı yine onun üzerindeydi, dişleri sinir demetine hafifçe değiyordu.

Hafif bir ısırik, vücudunda bir sarsıntı, sonra da arzusunu yaladı. Acıyla karışık bir zevkti ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Etini emerken vücudu zonkluyordu, bacaklarını daha da açarak bir kral gibi ziyafet çekebiliyordu. İç uyluklarını öperek, cinsel organının üzerinden diğer bacağına doğru hafifçe dokunarak onu tahrik etti, nefesi uyarılmışlığına sıcak bir şekilde değiyordu.

Adam, kadının neredeyse küfretmesine yol açacak kadar her hamleyi uzatmayı çok seviyordu.

Klitorisine üfledi, sonra da masum bir öpücük kondurdu. Tahrik edici. Çıldırıcı. Teni o kadar kaygan ve şişmişti ki neredeyse can yakıyordu.

"Lütfen." Çarşafı yumrukladı, inlemenin neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamaya çalıştı.

"Çok düzgün ve kibar," diye mırıldandı ona doğru, dili hafifçe ona dokunurken.

Ağzı tekrar onun ağzını kapatırken, dili içeride hafifçe kıvrılınca kadın kıpırdandı.

Gürültü konusundaki endişesini paylaşmıyor gibiydi. Dili tekrar ona değdiğinde çıkardığı inilti insandan çok hayvansıydı.

Sonra onu tekrar oradan öptü, dili hayatında hissettiği en muhteşem yerde gezindi, bir yandan hafifçe dokunup bir yandan da sertçe yaladı. Nefes nefese yataktan doğruldu.

O, o muhteşem ve günahkar dövme işlemine devam etti, ama kadının bedeni daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Onu daha derine, içine istiyordu.

Giderek büyüyen, zonklayan, acı veren o hisse uygun bir şekilde, sertçe vurarak.

“Aman Tanrım...”

Dilini içine sokarak onu derinden etkiledi ve kadın zevkten bir çığlık attı. Dili muhteşemdi, itiyor, okşuyordu. Omurgasında bir sıcaklık dalgası yükseldi.

Syn Lordu, şeytani ağzıyla onunla sevişiyordu. Camilla'nın bacakları daha da açıldı, onun daha da yaklaşmasını istiyordu; günahkar öpüşüyle onu ele geçirirken, ateş bedenini yakıp kavuruyordu.

"Aman Tanrım."

Bir hırıltı daha.

"Size temin ederim ki, O'nun bununla hiçbir ilgisi yok."

Synton'un elleri kalçalarını daha sıkı kavradı, onu yerinde tuttu. Sanki şimdi uzaklaşacakmış gibi. O kutsal olmayan, güzel ağzıyla bunu yapmaya devam ettiği sürece sonsuza dek hareketsiz kalacaktı.

Onu hâlâ göremiyordu ama görüntü zihnini dolduruyordu: Synton bacaklarının arasında diz çökmüş, elleri dantelli geceliğinin içinde, başı ona doğru eğilmiş, sanki bedeninin bir hizmetkarıymış gibi.

Kalçaları daha fazlasını istercesine yukarı doğru kalktı.

Synton, ona yenilenmiş bir şevkle ilgi gösterdi; sıcak dili, Camilla'nın üzerinde ve içinde öyle mükemmel bir şekilde gezindi ki, Tanrı'nın ya da şeytanın kendisinin işin içinde olup olmadığı umurunda bile değildi. Bu adam onu cehenneme sürüklese bile, o seve seve sonsuza dek yanardı.

Onun daha derine inmesini, asla durmamasını istiyordu.

Dilinin yerini parmaklarıyla aldı ve parmaklarını vajinasının kıvrımları üzerinde gezdirdi.

O kadar güzeldi ki, Camilla bağırarak için dudağını ısırarak zorunda kaldı. O nefis his giderek artan bir zevk dalgasına dönüşürken, çarşafı o kadar sıkı tuttu ki yırtılacaklarından korktu.

Synton, kadının bacaklarını nazıkçe omuzlarının üzerine kaldırdı ve büyük eliyle onu yatağa bastırarak yemeğini yemeye başladı.

"Gel bakalım, Camilla."

Bu bir emirdi.

"Dilimin üzerine boşal. Şimdi."

Ve o da çok sevdi.

Her muhteşem hareket, o sinir demetini daha da sıkılaştırıyor, ısıtıyor,

geriyor ve boşalmanın gerçekleştiği anda damarlarında ateş gibi bir akıntı oluşturmaya hazır hale getiriyordu.

Camilla kalçalarını öne doğru salladı, parmaklarını adamın saçlarına doladı, yüzünü kendine doğru çekti ve bu da adamdan derinden gelen bir onay homurtusuyla sonuçlandı; öyle ki Camilla doruk noktasına ulaştı, bedeni zevk dalgaları arasında adeta uçtu. Daha önce de orgazm olmuştu ama bu hiçbir şeye benzemiyordu. Bu, onu sonsuza dek bu yatak odasında kalmak istemesine neden oldu.

Durmaksızın devam etti, parmakları ve dili onu bu hislerin içine sürüklemeye devam etti, ta ki bir orgazm daha onu kasıp kavurana kadar. Sonraki orgazm onu bedeninden ayırıp uzaklara doğru süzülürken çığlık attı.

Synton'ın müdahaleleri yavaşlayarak ağır hareketlere dönüştü ve son dalga kırılana kadar durmadı; bu durum Camilla'yı bitkin ve halsiz bıraktı. Ağır ağır nefes alarak geriye yığıldı.

“Bu...” Dini bir deneyimdi. Eğer o Syn'in Efendisi ise, o da seve seve en büyük günahkâr olmaya razı olurdu.

Son bir kez iç uyluğunu öptü, sonra titreyen bacaklarını nazikçe yere indirdi.

Onun sıcaklığının uzaklaştığını hissetti. Ceketini hışırdadı, hava hareketlendi. Sonra her şey sessizleşti.

O bunu yapamazdı...

Camilla doğruldu, göz bağını çıkardı ve gözlerini kırıştırdı. Oda boştu. Etrafına bakındı, duyguları bir uçtan diğerine savruluyordu.

Böyle bir şey yaptıktan sonra tek kelime etmeden gitmiş olması imkansızdı.

"Synton," diye tısladı öfkeyle.

Ve eğer o, adamın yetenekli ağzından çıkan sözlerle bir tür sersemlik halinde kalmamışsa, adam kimsenin yapamayacağı kadar hızlı hareket etmişti.

Yine de geri dönmedi.

O ölçülemez kalçalar ona tüm orgazmların en büyüğünü yaşattıktan sonra gitmişti.

Sarsıntıların etkisiyle vücudu hala titreyen kadın, kapıya bakarak Synton'ın böylesine yakıcı bir tutkudan bu kadar çabuk soğuk bir kayıtsızlığa nasıl geçebildiğini merak etti.

Eğer onunla bir oyun oynuyorsa, pişman olacaktır.

Camilla o anda, ona ne kadar kızgın olduğunu göstermek yerine, kendisinin de oyuna katılabileceğine karar verdi. Onun kayıtsızlık maskesini takacaktı. Bırakın o da alçaltılsın.

Kendini yatağa geri attı, tavana bakarak tüm karşılaşmayı yeniden düşündü. Sinirini kontrol altına alması itiraf etmek istediğinden çok daha uzun sürmüştü. Ama bir kere kontrol altına aldığı anda, davranışını daha net bir şekilde anladı.

Göz bağı.

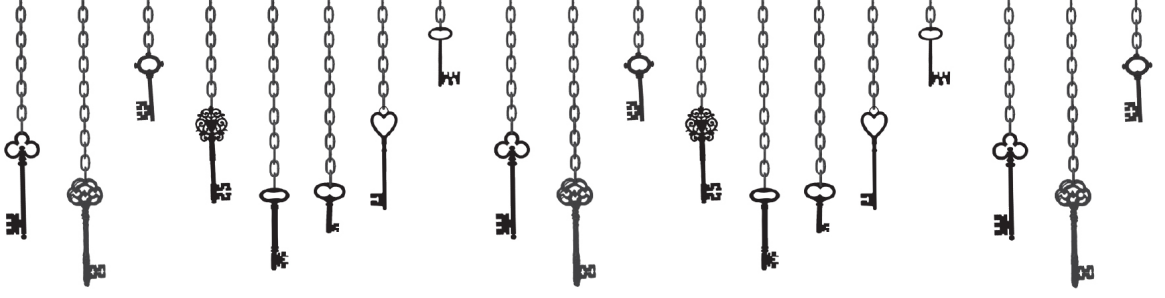
Sadece bu geceden bahsediliyor.

Ani ayrılış.

Bir bakıma, emindi ki, o kendisinden daha çok kendini açığa vurmuştu.

Onun görmesini kesinlikle istemediği bir şey vardı ve bu da onun geçmişinin gizemini çözme merakını daha da artırdı. Yasak şeyler onu her zaman cezbetmişti.

Lord Synton, değişken ruh halleri, sertliği ve her şeyiyle gerçekten çok cazip bir isimdi.

YİRMİÜÇ

"Boyalar, tuval ve fırçalar stüdyoda," diyerek selam veren Envy, gün doğumuyla birlikte çağırdığı sanatçıya bilerek sırtını döndü.

O sabah Edwards ailesinin evinden erkenden ayrılmış ve nişan kutlaması kahvaltısını kaçırdığı için özür dileyen bir mesaj da göndermişti.

"Hızlı bir şekilde çalışacağınızı umuyorum, Bayan Antonius."

Sonra döndü ve Camilla'nın içeri girer girmez hiçbir duygusunu belli etmemesine şaşırdı. Bu kadar sessiz olması ona hiç benzemiyordu.

Envy, onun veda bile etmeden gitmesine çok kızacağından emindi. Ya da tahmin edileceği gibi ona aşık olacaktı.

O, ne ikisi deydi ne de diğeri.

Dikkatini odanın her yerine gezdirdi, sanki kataloglanacak bir tuval dahamış gibi onu es geçti. Birkaç saat önce Envy'nin dizlerinin üzerinde, bacaklarının arasında olduğunu hiç belli etmedi.

Sinirlendi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, Alexei ilgilenecektir."

Sonunda, "Teşekkür ederim, Lord Synton," dedi. "Eğer ona bir fincan çay getirmesini rica ederseniz, hepsi bu kadar."

Kıskançlığın kaşları adamın saç çizgisine kadar çatılmıştı. Acaba onu artık bir hizmetçi mi sanıyordu?

"Peki ya çörekler ve kaymak? Onlardan da getirsin mi?"

"Gereksizdi ama düşünceli olduğunuz için teşekkür ederim."

Camilla, ses tonundaki bariz alaycılığı görmezden gelerek, tahta tabureye ve şövaleye doğru ilerledi, cilalı ahşabın dokusuna sevgiyle elini sürdükten sonra seçtiği tuvali kaldırdı.

Bugün koyu ve yoğun pigmentli, kömür rengi bir elbise giymişti. Kollarının bileklerinden ön kollarına kadar inci bir sıra uzanıyordu ve ikinci bir sıra da boynundan göbeğine kadar elbisesinin ön kısmından geçiyordu.

Envy, ellerini başının üstüne sabitleyip, güzel incileri dişleriyle koparmak istiyordu.

Camilla, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, omzunun üzerinden "Artık gidebilirsin," dedi. Sanki onun orada olduğunu unutmuş gibiydi. "Tek başıma daha iyi çalışıyorum."

Envy onun arkasından bakakaldı.

Camilla dün gece partide içki içmemişti, yani sarhoş bir halde olması söz konusu değildi. Dilinin üzerine boşaldığını, bal gibi tatlı ve sıcak olduğunu kesinlikle hatırlıyordu. Acaba bunu görmezden gelmeyi mi tercih ediyordu?

Elbette, dün gece şok ediciydi. Ama Camilla, Lord Garrey krizini atlatmış ve yoluna devam etmişti. Yaşamak, hayatı kutlamak istediğine karar vermişti.

Bu durum ona son derece çekici gelmişti.

Onun hafif inlemelerini, kendisine verdiği zevke tamamen teslim olurken yaşadığı saf ve özgür coşkuyu hatırladıkça sertleşti.

Kimsenin duymaması için dudağını ısırıp ve çarşafların üzerinde çırpınarak, tıpkı onun üzerine çıktığında bacaklarının kendi bacaklarıyla iç içe geçmesini istediği gibi, çarşafları birbirine doladı.

Kalçalarını kıpırdatmaya başlayıp onu tam istediği yere yönlendirdiğinde, ikisinin de arzuladığı gibi penisini onun ıslak sıcaklığına batırmamak için kendini zor tuttu. Camilla şaşırtıcı derecede canlı bir sevgiliydi ve o sadece küçük bir tadına bakmıştı.

"Bir" kelimesi burada kilit öneme sahip.

Onun, biriyle yalnızca bir kez birlikte olma kuralı genellikle tek gecelik şehveti içeriyordu.

Bu genellikle her türlü pozisyonu, her türlü zevk eylemini içeriyordu. O zaman birlikte geçirdikleri zamanın sonsuza dek sona ermesi mantıklı geliyordu.

Dün gece Camilla ile olan ilişkisinde sergilediği tavırdaki tipik hiçbir şey yoktu.

Kendini oradan uzaklaştıramadan önce gitmişti.

O geldiği anda, onu kendi üzerine çekmeyi, sertleşmiş penisinin

üzerinde yukarı aşağı sürüklemeyi ve ikisi de çılgına dönene kadar tahrik etmeyi hayal etmişti.

Envy onunla hakkıyla sevişmek istiyordu.

Eğer Camilla ile sadece bir gece geçirme şansı olacaksa, bunu boşa harcamayacaktı. Üstelik, onu mahvetmeyeceğine söz vermişti ve dün gece pes etmiş olsaydı, Lord ve Leydi Edwards'ın Camilla'nın inlemelerini duymamış olmaları imkansızdı.

Ahlak kuralları onu yine mahvetmişti. Lanet olası erdemin, yürüyen, hüsrana uğramış bir yumağıydı; hatta onun tadını düşünerek kendini tatmin etmeye çalışıp, şeytani bir kükremeye boşaldıktan sonra bile. Birkaç kez, giderek daha da sinir bozucu bir şekilde. Her boşaldığında, bir öncekinden daha az tatmin oluyordu. Onu özliyordu ve eli onunla kıyaslanamazdı.

Ve onun kayıtsızlığı onu adeta çıldırttı. Eğer bu aralarında oynanan bir oyun olsaydı, şu anda üstünlüğün onda olduğunu kabul etmek zorunda kalırdı. Daha önceki tüm sevgilileri, onunla birlikte olduktan sonra kıskançlıktan neredeyse vahşileşmiş, daha fazlasını istemişlerdi. Ve o da işlerin böyle olmasını tercih ediyordu.

Başka bir şey var mıydı efendim?

Envy'nin dikkati birden Camilla'ya döndü. Camilla onu izliyordu ve Envy bunun farkında değildi.

O hiçbir zaman olayların farkında değildi.

Bu, onun doğasına tamamen aykırıydı. Kıskançlık planlıydı, titizdi, hiçbir detayı kaçırmazdı. Her şey onun için çözülmesi gereken bir bulmacaydı. Camilla bu baştan çıkarma oyununda onu alt etmeyi düşünüyorsa, gerçekten kiminle oynadığının farkında değildi. Eğer kayıtsız kalmak isteseydi, o iki kat daha kayıtsız kalırdı. Onun hamlesini ona karşı kullanın.

Ona soğuk bir bakış attı.

"Kendi evimde beni küçümsemeyin, Bayan Antonius. Eğer bu tekrar olursa, kimin kime hizmet ettiğini size hatırlatmak zorunda kalacağım."

Yüzünde hafif bir eğlence ifadesi belirdi.

Kadının dün gece kimin kime hizmet ettiğini tam olarak bildiği izlenimine kapılmıştı. Kahretsin! Hiçbir atışı isabet etmiyordu.

"Sanırım bu sizin için çok zor olacak, efendim."

Camilla'nın bakışları yavaşça pantolonuna indi, sonra tekrar yukarı çevirdi, gümüş rengi gözlerinde yaramazlık parıltısı vardı. Buna karşılık

penisi seğıirdi, tekrar dikkatini çekmek için can atıyordu.

“Görünüşe göre düşünmekle çok meşgul olacaksınız, bu yüzden gerçekten işe koyulmalıyım.”

Azizler ona lanet okusun, kıskançlığın tahriki ise ikinci kez açıkça reddedilmesiyle daha da arttı.

Başka bir zaman, başka bir koşul olsaydı, Camilla'yı orada, resmin üzerinde, kusursuz küçük kalçasını ve kendi el izlerini kullanarak, her zevk anını tuval üzerine yansıtarak ilişkiye girerdi.

Sonra da o lanet şeyi giriş holüne asardı.

O halde onu işten çıkarsın.

Son derece katı ve birçok yönden hayal kırıklığına uğramış olan Envy, Camilla'yı resmiyle baş başa bıraktı.

Koridorda, lanetli kardeşi duvara yaslanmış, bir armuttan ince dilimler kesip ağzına atıyordu. İlk defa yüzünde tuhaf bir düşünce ifadesi vardı.

"Ne?" diye hırladı Envy.

"Başın dertte," dedi Lust, apaçık ortada olanı belirterek. "Senden yayılan şehvet, benim sarayımı bile utandırır. Belki de Camilla seni oyalamak için seçilmiştir diye hiç düşündün mü?"

Kıskançlık vardı.

Bu da oyun yöneticisinin onu özenle seçtiği anlamına geliyordu. Ve bu onu çok öfkelenirdi.

Camilla, onu derinden yaralamak için tasarlanmış bir piyon olmaktan çok daha fazlasını hak ediyordu.

“Birkaç saat içinde artık sorun olmayacak. Hem Lanetli Taht'ı hem de bir sonraki ipucunu ele geçireceğim.”

Ve Bayan Camilla Antonius'un kayıp ve muhtemelen ölmüş bir nişanlısı olacaktı; bu nişanlı tüm mal varlığını müstakbel eşine bırakmıştı.

Bu, asıl anlaşmalarının bir parçası değildi, ancak Envy istediğini elde ettikten sonra Waverly Green'e dönmeyi planlamamıştı ve Camilla'ya ek bir iyilik yapmak mantıklıydı. Babasının ölümünden sonra mali durumunun kötüye gittiğini tahmin etmişti. Aksi takdirde, neden sahtecilik yapmaya başvuracağını hayal edemezdi. Sarayına yardım ettiği için ona yapabileceği en az şey buydu.

Ayrıca Vexley'nin bir daha onun için sorun teşkil etmemesini sağlayacaktı. Başka hiçbir oyuncunun da sorun yaratmamasını. Artık Alexei'yi casuslarıyla birlikte Waverly Green'de hafiften şüpheli olan

herkesi takip etmesi için görevlendirmişti.

Ona kimse ulaşmadan önce bütün krallığı yok ederdi.

Lust ona şüpheyle baktı.

"Ziyaret ettiğinizde onu önce Şehvet Evi'ne getirin. Eğer Öfke Evi'nden başlarsa, bizi eğlenmeyi bilmeyen bir grup intikamcı vahşi sanacaktır."

Envy gözlerini devirdi. Casuslarının ortaya çıkardığına göre, Öfke ve karısı saraylarında vahşice eğleniyorlardı. Hatta, Öfke'nin kraliçesinin taç giyme töreninden beri saray halkını neredeyse hiç görmediğine dair söylentiler dolaşıyordu. Zincirler ve bıçaklarla oynamakla, birbirlerinin öfkesini sapkınlar gibi körüklemekle çok meşguldüler.

Böyle devam ederlerse, yakında çok sayıda yeğenleri olacak.

"Camilla önce Envy'nin evine gelecek," dedi Envy düşünmeden, Lust'ın zafer dolu sırtışıyla hemen pişman oldu. "Sen neden hala buradasın?"

Şehvet bir omuz silkip indirdi.

"Kardeşim için endişelenemez miyim? Bir şeylerin ters gittiğini biliyorum. Hepimiz biliyoruz."

Kıskançlığın dikkati kardeşine odaklandı. Bu düpedüz bir yalan değildi, ama Şehvetin bir şeyler öğrenmeye çalıştığını hissediyordu. Ve gerçeğe fazlasıyla yaklaşıyordu.

"Seninle Açgözlülük arasında bir iddia mı var?"

"Bu yönü de var."

"Çıkmak."

Envy arkasını dönüp mutfaklara doğru yürümeye başladı. Anlaşılan Bayan Antonius için bir fincan çay istemesi gerekiyordu. Sonra da uzun, buz gibi bir banyo daha yapacaktı. Yalnız başına.

"Benim etkime boyun eğmiyor, en azından çok fazla değil."

Lust'ın konu değiştirmesi onu hazırlıksız yakaladı.

"Onun üzerinde gücünü kullanmayı denedin mi?" diye devam etti.

"Oyunun kuralları sihir kullanmama izin vermiyor," diye itiraf etti Envy sonunda.

Bu zayıf bir bahaneydi, kardeşi de bunu dile getirme zahmetine girmedi.

"Tahtın boyasını bitirdikten sonra bekle." Şehvet bir an sessiz kaldı. "Sonra dene."

Şehvet bunu dile getirmedi ama Kıskançlık onun ne düşündüğünü biliyordu: Camilla, Kıskançlığın son ölümlüsünden çok farklı olabilir.

Sürekli yatak değiştiren Lust, aslında içten içe romantik biriydi.

Ama Envy bu hikayenin nasıl biteceğine çoktan karar vermişti.
Onun dünyasında aradığı tek mutlu son, sarayı için olandı.

YİRMİDÖRT

Camilla, zümrüt fırçayı göğüs dekoltesinin içine sakladığı yerden çıkardı; lanetli taht üzerinde çalışmaya başlamaktan pek de heyecanlı olmasa da, ilk kez kullanmak için sabırsızlanıyordu.

Yavaş yavaş omurgasından aşağı doğru bir tedirginlik hissi yayıldı ve kollarındaki ince tüyler diken diken oldu.

Yapmak üzere olduğu şeyin yanlışlığını çoktan hissetmişti, odanın kenarlarından içeri sızan karanlık büyüünün ilk rüzgarlarını, yeni bir sayfaya yayılan dökülmüş mürekkep gibi algılamıştı. Babasının hikâyelerine güvenilebilseydi, nerede uyuyor olursa olsun Lanetli Taht, kadim bir gözü çatlatıyordu.

Çağrılmaktan dolayı merak mı ederdi yoksa öfkelenir miydi?

Camilla çok geçmeden gerçeği anlayacaktı; Synton'la şeytanla yaptığı anlaşmadan sonra artık bu rolden kurtulmanın imkanı yoktu.

Belki de yeteneğine fazla değer veriyordu, belki de sadece basit bir resim olacaktı.

Synton ise hiçbir şüpheli amacı olmayan, sıradan bir sanat koleksiyoncusudur.

Kendi kendine neredeyse gözlerini devirdi. İnkâr kimseye fayda sağlamazdı. Lanetlenmiş olsun ya da olmasın, bu kendi seçtiği kaderdi ve artık işe koyulma zamanı gelmişti.

Hafif bir tıkırtı dikkatini pencereye çekti.

Yürüyerek oraya gitti ve bakımlı bahçelere doğru baktı, kimseyi göremedi. Bir önsezi daha omurgasını ürpertti. Muhtemelen sadece yoldan çıkmış bir dal parçasıydı. Ama Lord Garrey ile çit labirentinde yaşadığı

karşılaşmadan sonra, bundan o kadar emin değildi.

Orada herkes olabilir.

Bulutsuz gökyüzüne baktı, rengi lekesiz, berrak bir sonbahar mavisiydi. Bugün hiç esinti yoktu. Yaklaşan bir fırtınanın belirtisi de yoktu. Bu tuhaf hissi kafasından attı ve malzemelerini hızlıca gözden geçirdi; yağlı boyalar, sulu boyalar, kurşun kalem, kömür kalem, pastel boyalar...

Tık tık tık.

Dikkatini aniden pencereye çevirdi. Az önce bir gölge mi geçmişti? Tüyleri diken diken oldu. Kesinlikle çok yakından uçan bir kuştu.

Ahmakça. Akıllı ona oyun oynuyordu, hepsi bu. Böylesine şiddetli bir saldırıdan sonra bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Tık tık tık.

Bu sefer ses daha yüksekti, kesinlikle bir vurma sesiydi. Camilla pencereden dışarı baktığında nefesi kesildi. Acaba Lord Garrey miydi?

Korku onu adeta kasıp kavurdu. Lord Garrey değil.

Pelerinli bir figür, camın hemen öbür tarafında duruyordu, yüzü pelerinin derinliklerinde gizliydi. Camilla, figürü galerisinin dışında gizlenenlerden biri olarak tanımadan yarım saniye önce boğazında bir çılgılık düğümlendi. Eldivenli parmak boğumlarıyla cama vurdu ve başını mandala doğru çevirdi.

"Synton?" diye seslendi sonunda, geri çekilerek.

Dışarıdaki figür nedense eğleniyor gibiydi. Onu durdurmak ya da içeri girmek için hiçbir hareket yapmadı. Yine de kadın, dikkatini adama vererek kapıya doğru geri çekildi. Adam elini kaldırdı—muhtemelen camı kırmak için—ve kadının tutunduğu tüm sakinlik kayboldu.

"Synton!" diye bağırdı. "Çabuk!"

Figür başını geriye doğru eğdi, ancak kadın yalnızca soluk sarı, kurt benzeri bir gözünün ona göz kırptığını görebildi; ardından aniden döndü ve hızla uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra Synton oradaydı.

"Sorun nedir?"

Camilla pencereye baktı, anlamasa da bir şeyleri fark etmeye başlamıştı. O göz... olamazdı. Yanılıyor olmalıydı. Dikkatini lord'a çevirdi, davranışına makul bir bahane bulmaya çalıştı. Ona gerçeği söyleyemezdi, hele de şimdi.

"Özür dilerim efendim. Çayınız var mı?"

Ona şaşkın bir bakış attı.

Camilla boğazını garip bir şekilde temizledi. "Resme başladığımda tamamen yalnız kalmam gerekecek."

Synton ona kaşlarını çattı ve ardından yüzünde belirgin bir şüpheyile odanın geri kalanına baktı. Ama bunca yıldır ne kadar çok çalıştığını düşünürsek, açıklayamayacağı bazı şeyler vardı ve penceredeki adam—buraya nasıl gelmiş olursa olsun—bunlardan biriydi.

Uzun bir bekleyişin ardından Synton, hâlâ kaşlarını çatmış bir şekilde ayrıldı ve birkaç dakika sonra bir tepsiyle geri döndü. Gümüş bir çay takımı, birkaç bisküvi ve küp şeklinde şekerler vardı.

"Hepsi bu kadar mı, Bayan Antonius?"

Ses tonu alaycıydı, ama kadın bunu görmezden geldi.

Şimdilik bu kadar. Teşekkür ederim.

Adam gittikten sonra Camilla, sinirlerini yatıştırmak için kendine bir fincan çay yaptı. Avcının onu neden takip ettiğini, özellikle de şimdi, düşünmek istemiyordu. Bir zamanlar geri döneceğine söz vermiş olabilirdi, ama lanetli bir nesneyi boyamadan hemen önce ziyaretinden hayır gelmezdi. Üstelik Synton'da olduğunu nereden biliyordu ki?

Babasının ölümünden sonra dünyasını bir arada tutmaya ne kadar çok çalışmışsa, tehdit altında olduğu da o kadar artmıştı. Seçimini yıllar önce yapmıştı. Her şeyin sonu olmalıydı. Ama içten içe, kaçınılmaz olandan sadece küçük bir süre kurtulduğundan hep endişelenmişti. Geçmiş, bir akbaba gibi etrafında dönüyor, dalıp cesedini sürükleyip götürmeyi bekliyordu. Avcı şimdilik gitmişti, diye düşündü, ve kesinlikle zararsızdı. Ta ki tekrar onunla konuşmaya çalışana kadar, elindeki göreve girişebilirdi.

Camilla, yumuşak içimli Waverly Green çayından bir yudum aldı ve nihayet yalnız kaldığında detayları takdir edebilecek şekilde mekana tekrar göz gezdirdi.

Sanki somutlaştırılmış bir ışık-gölge oyunu gibi, oda cesur ve dramatik zıtlıkların bir örneğiydi; bir tarafta yerden tavana uzanan pencereler parlak güneş ışığını içeri alırken, diğer tarafta koyu renkli panelli duvarlar köşelerde neredeyse simsiyah gölgeler oluşturunuyordu.

Uzun ahşap bir masanın üzerinde, deri ciltli ve yıpranmış eskiz defterleri yığınları duruyordu. Kırık kömür parçaları, birkaç buruşmuş kağıt yaprağı ve koyu kehribar rengi bir sıvıyla yarıya kadar dolu kristal bir sürahi ve ona uygun iki kristal bardak vardı.

Stüdyonun arka duvarındaki büyük kireçtaşı şömine, sıcak ve rahat bir

ışık yayan hafif bir alevle yanıyordu. Önünde deri bir kanep ve el dokuması bir halı duruyordu; sanatçıya uzanıp hayal kurabileceği rahat bir yer sunuyordu. Son duvarda ise birkaç tuval gerilmiş ve şövaleler üzerinde bekliyordu.

Her şey mükemmeldi, tıpkı kendisi için seçeceği gibiydi. Synton hiçbir şeyi gözden kaçırmayan bir adamdı.

Artık onun etrafında çok daha dikkatli olması gerekiyordu. Resmi ne kadar çabuk bitirirse, aralarındaki anlaşmadan o kadar çabuk kurtulacaktı.

En yakın sandalyeden bir önlük alıp beline bağladı.

Camilla, pencerelerin önünde bulunan şöalesinin başına döndü ve oturdu; artık tüm dikkati kendi eserine odaklanmıştı.

Elleri titremeden madalyonunu açtı ve elbisesine diktirdiği bir cebe sakladı.

Saçma derecede büyük zümrüt ve elmas yüzüğünü çıkarmadı; sonra başını yana eğip gözlerini kapattı ve babasının anlattığı hikâyelerden bir imgeyi zihninde canlandırdı.

Anlatılanlara göre, lanetli taht sadece bir tarafında yanmış, diğer tarafı ise hiç etkilenmemişti. Bu da bir başka çarpıcı zıtlık; bir başka denge gösterisiydi.

Camilla, babasının sesini düşündü; babası ona, efsaneye göre Lanetli Taht'ın, güneş tanrıçasının soyundan gelen doğaüstü bir varlık olan İlk Cadı tarafından yaratıldığını söylemişti.

Kızı, ölümcül düşmanlarından biri olan bir iblis prensine aşık olmuştu ve Baş Cadı o kadar öfkelenmişti ki, iblisleri yok etme umuduyla birkaç nesneye büyü yapmıştı. Hikayeye göre, Büyülü Taht prensi cezbetmek ve sonra onu ele geçirmek için yapılmıştı.

Camilla, hafızasının genişlemesine izin verdi, sınırlarını aştı, duygularının ötesine geçti; ta ki yeteneği damarlarında canlanıp parmaklarına, fırçaya akıp, sınırların ötesine sıçramaya hazır hale gelene kadar.

Taht, zihninin derinliklerinde onunla konuştu, ihtiyaç duyduğu renkleri, şeklini ve nasıl ortaya çıkması gerektiğini ona anlattı.

Camilla, gözlerini açmadan önce görüntünün tamamının gözünün önüne serilmesini bekledi.

Şimdi tuvale baktığında, tüm kompozisyonun zaten olması gereken yere yerleşmiş gibi olduğunu gördü. Bunun herkes için böyle işlemediğini

anlıyordu, ama nedense, bu onun için her zaman böyle işlemiştir.

Başladı. Başlangıçta arka planın simsiyah olması gerekiyordu; sanki taht bir uçurumun derinliklerinden, hiçbir şeyin hayatta kalmaması gereken bir yerde bir yaşam kıvılcımı olarak ortaya çıkıyormuş gibi.

Ve belki de Yaratıcıya yönelik biraz alay.

Taht artık kendi gücüne sahipti. Kendi gözünde kendi tanrısıydı. Ona büyü yapan, güç ve hayat veren cadı, şimdi onun ihtişamının yanında hiçbir şeydi.

Evet, bilinçli olduğuna dair söylentiler doğrudu. Ancak bu, hafif bir bilinçlilik değildi; tamamen farkındaydı, diğer tüm varlıklar kadar düşünce ve duyguya sahipti. Lanetli Taht ne olduğunu biliyordu ve oyun oynamayı seviyordu, hatta kendini oldukça iyi bir oyun ustası olarak görüyordu.

Camilla hiçbir yargıda bulunmadı, eserin istediği gibi görünmesini sağlama kararlılığından başka hiçbir duygu hissetmedi. Eserin dilediği gibi yerleşebileceği bir kap haline gelmişti.

Camilla yeteneğini kullandığında, yaratıcı gücünün derinliklerine daldığında, zaman algısını tamamen kaybediyordu. Saniyeler ya da aylar geçebilirdi ve o, yalnızca fırçasının farkında olarak, mutluluktan uçup giderdi.

Babası, onun gibi yeteneklerin çok eski zamanlardan kalma bir hediye olduğunu, belki de ailesine güçlü bir peri tarafından bahşedildiğini ve Camilla bu gücün derinliklerine indiğinde peri diyarına veya gölge alemlerine geçtiğini söylerdi.

Pierre ona, öngörülemeyen güçlerle uğraşmanın, farklı alemler arasında kalmanın tehlikeli olduğunu hatırlatırdı.

Yeteneğini kontrol edemeyebileceği fikri, babasından gelse bile, Camilla'yı rahatsız ediyordu. Yeteneğinin derinliği bir armağan olabilirdi, ama o bu alanda çok çalışmıştı. Sadece onu neyin çağırdığını anlamakla kalmamış, ona nasıl hayat vereceğini, onu nasıl kendine özgü hale getireceğini de öğrenmişti.

Pierre Antonius da bir zamanlar bunu biliyordu. Sonunda yıkılmadan önce.

Camilla fırçasını yere bıraktı ve göğsünde oluşan düğümü ovuşturdu.

Babasını düşündüğünde yüreği sızlıyordu. Zaman, ister insan ister peri olsun, çok kıymetliydi. Onunla bir an daha geçirmek için neredeyse her şeyini verirdi.

Terk edilmiş tuval, gölge gibi bir kalp atışı gibi, ince bir ışık titreşimi yaydı.

Taht, Camilla'nın dikkatsiz davranmasından hoşnut değildi.

Artık evreninin efendisi oydu. Ve o da itaat edecekti.

Adeta kendinden geçmiş bir halde fırçayı eline aldı, boyaya batırdı ve devam etti. Karanlıktan taht ortaya çıkmıştı ve şimdi tahttan alevler yükseliyordu, parlak, cesur, ısrarcı bir şekilde yanıyorlardı.

Sanki bir an sonra, sertçe yerden kaldırılmıştı. Bir el bacaklarını sıkıca tutarken, diğeri kalçasını bastırmış, tüm kan acı verici bir şekilde başına hücum ediyordu.

Şaşkın ve yarı yarıya tahtın büyüünün etkisi altında olan Camilla, bir çuval patates gibi omuzda gelişigüzel bir şekilde taşındığını fark etmek için uzun bir süreye daha ihtiyaç duydu.

Kucağına alındığı kadar ani bir şekilde ayaklarının üzerine bırakıldı; bir kapının çarpma sesi onu nihayet şimdiki zamana geri getirirken, aynı anda sırtı duvara çarptı. Çarpmanın şiddeti ona zarar verecek kadar güçlü değildi, ancak onu kendine getirdi.

Camilla gözlerini kırıştırdı, ta ki kendisini kaçırın kişinin öfkeli yüzü görüş alanına girene kadar.

"Ne halt ediyordunuz siz, Bayan Antonius?"

Synton'ın normalde kültürlü olan sesi, bir hırıltıdan başka bir şey değildi; bakışları onu süzerken ifadesi vahşiliğe yakın bir hal almıştı.

Soğuk hava kızarmış yanaklarını okşadı.

Sıcaklık aniden düşmüştü, sanki malikanedeki tüm şömineler aynı anda sönmüş gibiydi. Synton bu kadar yakın durmasaydı, soğuktan korunmak için kollarını ovuştururdu.

"Resim." Ona öfkeyle baktı. "Yoksa son bir saat içinde anlaşmamızı bir şekilde unuttunuz mu efendim?"

Ona tuhaf bir bakış attı, gözleri hafifçe kısıldı.

Uzun ve rahatsız edici bir süre boyunca ona baktı, yüzündeki acımasız ve sert ifadeyi koruyarak onu yavaşça tekrar süzdü.

Dikkatini yoğun bir şekilde başka noktalara odakladıktan sonra, duruşu gevşedi ve geriye doğru bir adım attı.

Az da olsa.

Tenine kısa süreliğine de olsa bir sıcaklık geri döndü.

"Bundan böyle stüdyoda sadece benimle birlikte Hexed Throne üzerinde

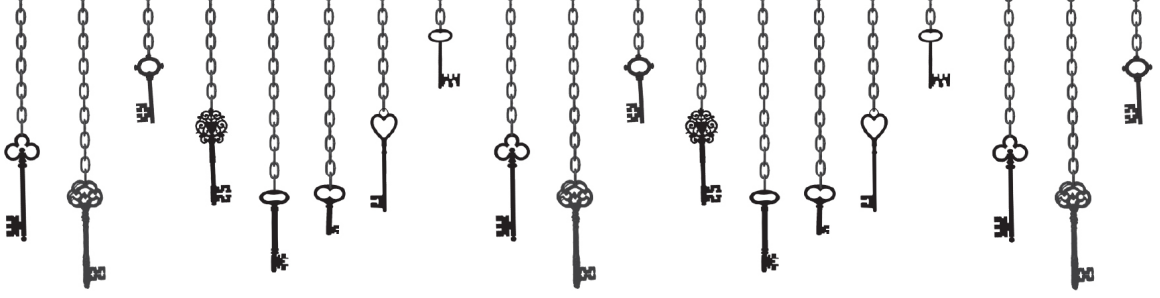
alışacaksınız."

"Neden?" diye sordu.

"ünkü yatırımımı koruyorum."

"Bu yle değil—"

"Pazarlık edilebilir," diye sözünü kesti, kadının kaşlarını atması derinleşirken karanlık bir sırtışla. "Ya odada benimle birlikte resim yaparsınız ya da resim tamamlanana kadar sizi kelepelerim, Bayan Antonius. Ve gerçekten de işin ne kadar süreceğini kastediyorum. Seçim size kalmış, tatlım."

YİRMİ BEŞ

Envy, Camilla'ya "evcil hayvanım" derse çok sinirleneceğini biliyordu, ama bu onu bunu yapmaktan alıkoymadı. Onda güçlü duygular uyandırmak onu sapkın bir şekilde eğlendiriyordu. Burun deliklerinin hafifçe genişlemesini, nabzının hızlanmasını ve ay gibi gözlerinin kısılmasını görmekten hoşlanıyordu. Ona biraz cehennem yaşatmadan önceki o saniyenin tadını çıkarmaya başlamıştı.

Ve şu anda, onun berrak bakışlı öfkesi bir rahatlamaydı. İlk gece kapıyı yumrukladığında ve o cevap vermediğinde, yaratıcılığa kapılmanın ne kadar kolay olduğunu bildiği için, hiçbir şey düşünmeden yatağına gitmişti.

İkinci akşam, Alexei'nin bütün günü stüdyonun dışında geçirmesinin ve yemek yemek ya da su içmek için dışarı çıkmadığını bildirmesinin ardından Envy şüphelenmeye başlamıştı.

Camilla, ona sadece bir saatliğine gittiğini söylediğinde yalan söylememişti; eğer yalan söylemiş olsaydı, bunu anlardı. Onun için sadece bir saatliğine gitmişti.

Bu arada, Waverly Green'de iki günden biraz fazla zaman geçmişti.

Envy, zamanın titremesine oyunun mu yoksa tahtın kendisinin mi sebep olduğundan emin değildi, ama sebebi ne olursa olsun, Camilla'yı bir daha yalnız bırakmayacaktı.

Bu ipucunun bir öncekinden daha zor çıkması onu hiç şaşırtmadı. Lennox bu sefer ödülünü bu kadar kolay bırakmayacaktı.

Camilla onun kolunun altından kurtulmaya çalıştı ama adam geçişini engelleyerek onu sıkıca duvara yasladı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu, ses tonunda yeni bir öfke

hissediliyordu.

“Geç oluyor. Bir şeyler yiyip içtikten sonra yatağa gidersin. İyice dinlendikten sonra tekrar başlarız. Hasta veya yarı ölü olursan bana hiçbir faydan olmaz.”

Aralarında uzun bir sessizlik hakim oldu.

Camilla'nın gözleri öfkeyle parladı.

"Lord Synton, anlaşmamızda belirli yatma saatleri konusunda bir madde hatırlamıyorum. Ben tatmin olana kadar çalışırım. Ya bana eşlik edersiniz ya da tek başınıza yatağa gidersiniz. Bana emir verme hakkınız olduğuna inanıyorsanız, aklınız başınızdan gitmiş demektir."

Kıskançlık onu baştan aşağı süzdü ve bu sürekli irade savaşında bu kadar çekici olan şeyin ne olduğunu merak etti. Eğer bu entrika ve tahrik karışımı, Şehvet'in sürekli hissettiği şeye yakın bile olsa, günün her anında günahına teslim olmaktan başka bir şey yapması gerçekten şaşırtıcıydı.

Envy'nin çenesindeki bir kas gerildi. Camilla'nın resim yapmaya devam etmesini bencil nedenlerle istiyordu ve hiç de yorulmamıştı. Eğer devam etmek istiyorsa, öyle olsun.

Geri çekildi ve kolunu savurdu. "Öyleyse, buyurun Bayan Antonius."

Camilla onun yanından geçip, sanki bir savaşa giriyormuş gibi dimdik bir şekilde stüdyoya girdi.

Eğer bir savaş çıkarsa, düşmanlarını teker teker ortadan kaldırmasına şaşırmasdı. Onun iradesi, şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü iradelerden biriydi.

Camilla, zorlanana kadar son derece kibar ve gözde bir sosyete hanımıydı; zorlandığında ise dişlerini gösteren, hırçın küçük bir savaşçı ortaya çıktı.

Onun vahşi yanı, onunkini kendine çekiyordu.

Omuzlarını sadece bir kez silkti ve sonra oturdu; ona hediye ettiği zümrüt yeşili fırça zaten elindeydi ve kırmızı boyanın üzerinde hazır bekliyordu. Onun önlüğünü belinde sıkıca tutmuştu.

Arkasında, Envy bir yudum brendi doldurdu ve şöminenin yanındaki kanepeye yaslandı, bakışları ilk kez tabloya takıldı.

Camilla, onun hayal ettiğinden çok daha ilerideydi.

Tuvalden tahtın ortaya çıkışını görünce, ona bir sandalyeden çok bir kılıcı andıran bir görüntü geldi; bu da mantıklıydı, çünkü lanetli nesne tam olarak bir silahtı. Camilla, şampanya ve bronz arasında bir renk seçmişti; ne

tam olarak sıcak ne de tam olarak soğuk tonlarda, ikisinin tam ortasında yer alıyordu.

Zıtlıklar mükemmel bir uyum içinde bir araya geldi.

Camilla soldaki alevleri eklemeye henüz yeni başlamıştı. Şimdi fırçasını paletindeki karışık boyaya batırıp çıkararak alevler üzerinde çalışıyordu.

Resme bakarken, tahtın etrafındaki karanlık yavaşça dalgalanıyordu, sanki duman tuvalin kenarlarından kıvrılıyordu. İlginç.

Camilla bu garipliği fark ettiyse de belli etmedi.

Envy içkisinden bir yudum aldı, boğazından aşağı doğru inerken hissettiği yakıcı his tatmin ediciydi. Camilla'yı izlemek büyüleyiciydi; tıpkı zevk alırken olduğu gibi, hem mevcut ve özgür, hem de biraz pervasızdı. Gümüş rengi saçları sırtından aşağı dökülüyor, ustaca hareketleriyle parılıyordu ve parmağındaki zümrüt ateş ışığında parılıyordu. Elindeki fırça, sanki ruhunu boyaya işliyor, sanatına hayat veriyormuş gibi, canlılıkla parılıyordu.

Envy'nin dikkati bir kez daha tabloya yöneldi. Şimdi tablonun arka planı gece denizi gibi hareket ediyordu, sanki tahtın ardında bir sır ortaya çıkıyordu. Bu resmin bir yerinde üçüncü ipucu vardı.

Bekleyiş, Envy'yi öne doğru eğmiş, vücudunu germiş, harekete geçmeye hazır hale getirmişti.

Sanki buna karşılık verircesine, Kıskançlık odada başka bir enerji, bir tür güç hissetti; onu yerinde tutmak için kurulmuş herhangi bir kısıtlama, herhangi bir büyümlü sınır olup olmadığını test ediyordu.

Kendi büyümlü de karşılık olarak hırladı. Burada kesinlikle öteki dünyadan bir şey vardı.

Kıskançlık dizginlendi.

Burası onun alanıydı.

Camilla, odada biriken enerjiden, tuvalden yavaşça yayılmaya başlayan ve karanlık bir dalga gibi stüdyoya sızan gölgelerden tamamen habersizdi.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Eseri bitirmeye çok yakındı.

Ve onlara katılan her neyse, o da bunu biliyordu.

Resimdeki alevler gerçek ateş gibi çıtırdıyordu. Stüdyonun diğer ucundaki şöminedeki alevler de dayanışma içinde alevleniyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti; Camilla fırçasıyla hayalden gerçeğe dönüştürüyordu.

Bir an için Envy, oyunu, ödülü ve kazanmanın kendisi ve maiyeti için ne

anlama gelebileceğini unuttu. Bunun yerine, gözünü kadının kendisine dikmenin ne anlama geleceğini düşündü.

Gerçekten de yeni gerçeklikler yaratabilir miydi?

Belki de aradığı ipucu resim değil, belki de sanatçıydı.

Stüdyonun etrafında uğultular yükselirken, karanlık büyük bir fırtına gibi öfkeyle girdaplar oluştururken, Envy bunun sonuçlarını düşündü.

Her an, fantezi ve gerçeklik birbirinden ayırt edilemez hale gelebilir; onların dünyası ve Camilla'nın yarattığı her şey çarpışabilir.

Envy içkisinin geri kalanını bir dikişte içti ve bardağını masaya bıraktı, ellerini gerdi. Şeytan kılıcı adeta yanında yanıyordu, bu davetsiz misafire karşı kullanılmayı bekliyordu.

“Bayan Antonius.”

Envy'nin sesi fırtınanın içinden şimşek çakması gibi yankılandı. Sanki duymuyordu.

“Camilla.”

Gümüş rengi gözleri yıldızlar gibi parıldayarak şövaesinden döndü.

Ona bakan her neyse, tamamen insan olmadığına yemin ederdi.

Taht onu ele mi geçirdi?

Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Envy, bu kez bir iblis prensinin emriyle, kimsenin görmezden gelemeyeceği büyü bir taleple dolu bir sesle, onun adını tekrar söyledi ve kız gözlerini kırıştırdı, irisleri tekrar normale döndü.

"Gel," dedi, bakışları arkasındaki iri cüsseli adama sabitlenmişti. "Şimdi."

Camilla omzunun üzerinden bir bakış attı ve elinde hâlâ fırçasını tutarak itiraz etmeden onun dediğini yaptı.

Kadın onun arkasına güvenli bir şekilde yerleştirildikten sonra, Envy önlerindeki tahta alaycı bir şekilde gülümsedi.

Şeytanı bile durduracak bir kükremeye, kıyamet koptu.

YİRMİ ALTI

Camilla, Synton'ın arkasına saklandı ve lanetli tablonun yapacağı şeyi yapmadan önce odadan çıkabilmeyi umarak dua etti.

Ama artık çok geçti.

Çok geç.

İnsanlık dışı bir çığlık havayı yırttı. Vücudu birdenbire boşalmış gibi hissetti, sanki lanetli nesneye hayat vermek karşılığında ondan bir şey almıştı.

Camilla, Synton'ın ona doğru uzandığı anda onun kolunu yakaladı; ikisi de Camilla'nın serbest bıraktığı her türlü kötülüğü anlamaya çalışıyordu.

Gördüğü kadarıyla, devasa bir şeydi, önlerinde çömelmiş veya kamburlaşmış, gözleri parlayan kızıl-turuncu közlerden oluşan yoğun, gölgeli bir formdu.

Camilla, bunca yıldır, bunca kabusunda bile böyle bir şey görmemişti.

Ne annesinin ve babasının anlattığı hikayelerde, ne de zihninin dolaştığı yerlerde.

Her ne olursa olsun, bunun tahtın kendisi olmadığını, tahtın içinde yaşayan ve onun fiziksel formunu kullanan lanetli bir varlık olduğunu anladı.

Etraflarını saran ateş, gölge efendisi gibi giderek güçleniyor, daha da vahşileşiyordu.

Nefreti elle tutulur derecedeydi, öfkesi ise eşi benzeri görülmemişi.

Camilla, yaratığın tüm malikaneyi, tüm şehri küle dönene kadar yakmak istediğini hissetti. Yıkım. Zulüm. Kaos. Hapishanesinin sınırları içinde kaç yıldır intikam planları kurduğunu kim bilebilirdi? Belki de eski hikayeler

yanlıştı, belki de cadı bu yaratığı dünyadan uzak tutmak için tahta büyü yapmıştı. Belki de nefreti bir tehditten ziyade bir korumaydı.

Gerçekler yüzyıllar boyunca sıklıkla kayboldu veya yeniden yazıldı.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Camilla, sesi kükürtlü rüzgarın bir sonraki esintisiyle birlikte kayboldu.

Synton onun elini sıktı ama yorum yapmadı.

Söylenecek ne vardı ki?

Dünya, gözlerinin önünde paramparça olup yeniden şekillenerek bir cehennem manzarasına dönüşüyordu.

Camilla'nın annesi, diğer dünyaların mitolojisine babası kadar takıntılı değildi, ancak bir kurala sıkı sıkıya bağlı kalmıştı: Pierre asla yeteneğini bir iblise açmamalıydı ve Camilla'yı da bu şekilde yetiştirmişti.

Camilla, tahtın gerçekte ne olduğunu bilseydi asla onu boyamazdı. Ve bu kadar kötü niyetli bir şeyin şeytani olmaktan başka bir şey olması imkansızdı.

Rüzgarlar en korkunç şekilde uluyordu, hava dayanılmaz derecede sıcaktı, ölüm ve kül kokuyordu.

Korlar tenini yakıyordu, şeytanın diyarından yağan lanetli kar taneleri gibi yağıyordu.

Korku onu sarmıştı. Bu iyi sonuçlanmayacaktı.

Camilla'nın kendisini ve Synton'ı güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu. Eğer tabloyu yok ederse...

Yavaşça öne doğru ilerledi, kararlıydı ki—

"Durmak."

Synton sesini neredeyse hiç yükseltmedi, ama yaratık onu yine de duydu. Hareketsiz kaldı. Camilla da öyle.

Bulundukları yeraltı dünyasının derinliklerinden uğursuz bir kahkaha yükseldi.

Katman katman bir yapıdaydı, sanki farklı tonlarda birden fazla ses aynı anda konuşuyordu.

"Bana emir vermeye mi cüret ediyorsun?" diye öfkeyle söylendi lanetlenmiş iblis.

Synton, yaratığın ses tonundaki şiddeti tamamen görmezden geldi. Sanki ondan korkması gerekiyormuş gibi ona doğru bir adım attı. "Bana vereceğin bilgi var."

Camilla, Synton'ı boğmak istedi. İçinde bulundukları tehlikenin farkında

değil miydi?

Onu geri çekmeye firs bulamadan, şeytani yaratık öne doğru atıldı ve sanki onları kokluyormuş gibi derin nefesler aldı.

“Çok fazla güç. Çok fazla... günah.”

Gölge gibi görünen varlık yavaşça nefes verdi, gözleri daha da parlak kırmızıya büründü.

"Majesteleri."

Camilla tamamen hareketsiz kaldı.

Başını ona doğru çevirdi. Bir sonraki an, zihninin içindeydi ve onunla sessizce konuşuyordu.

"Yetenek israf edilmemesi gereken çok kötü bir şey," diyordu. "Oyunu sonuna kadar oynarsan yeteneğin sana geri verilecek."

Hangi oyun? diye düşündü.

Onun sonunda sizi zor durumda bırakmayacağına mı inanıyordunuz?

Zihninin içinde Lanetli Taht şeytani bir şekilde gülüyordu. Onun farkındalığını görmüştü.

Evettt, diye tısladı keyifle, sen artık onun tahtasında hareket ettirilecek sıradan bir piyonsun.

Synton'dan bahsetmiyordu. Yaratık çok daha kötü birinden bahsediyordu. Ve o an, daha önce hissettiği o garip boşluğu tekrar hissetti ve yeteneğinin gittiğini anladı. Kalbi çılgınca çarpıyordu. Yeteneğini, özünü çalmıştı.

Bu korkunç gerçeği uzun süre düşünmeye vakti olmadı; Synton'ın başının üzerinde parıldayan bir taş belirlediğinde nefesi kesildi. Zümrüt uçlu, muhteşem bir taçtı.

“Ahhh.” Taht mırıldanarak tekrar yüksek sesle konuştu. “Kıskançlık Prensi. İşte buradasın. Artık saklanmana gerek yok.”

“Ne?” Kafa karışıklığı Camilla'nın dehşetiyle çatıştı ve bir an için galip geldi.

Synton, ona doğru bakmadan tahta doğru ilerledi; her güçlü adımında etrafında ve kendisinden sihir kıvılcımları yükseliyordu.

Eğer taht güç demekse, o zaman imkansız gibi görünen bir şekilde, sözde prens bu gücün kaynağıydı. Kadın, ondan yayılan büyüü hissedebiliyordu.

Camilla'nın kalbi çılgıncasına çarpıyordu. Synton kimdi? Kesinlikle o olamazdı...

“Bana bilmek istediğimi söyle.” Synton’ın sesi küstahça, buyurgan ve asil bir tondaydı. “Şimdi.”

Tahtın üzerindeki alevler yukarı doğru yükseldi, elemental yaratığın önünde dans ettiği öfke ve kaosun yükselen bir cehennemi oluştu. Lanetli nesne emre uyararak öfkелendi, ancak Camilla tam da saldıracağına ikna olmuşken, fısıldadı: "Şşş! Şu aptallar, hiçbir şeyi kaçırmayın."

Lordun tepki vermesinden önce kısa bir sessizlik oldu.

“Kralınıza selamlarımı iletin.”

Synton'ın kolu savruldu ve yaratık çığlık attı, parlak bir bıçak gölge benzeri yaratığı kolayca delip geçerken birçok ses aynı anda haykırdı.

Başladığından daha hızlı bir şekilde, ateş, közler, rüzgar ve tahtın kendisi bir anda yok oldu. Aslında, yarattığı resim bile bir kül yığınınna dönüştü. Geriye kalan tek şey, Lord Synton'ın başının üzerinde duran zümrüt uçlu taçtı.

Taht onu Kıskançlık Prensi olarak adlandırmıştı.

Bu suçlamayı kendisi de reddetmemişti.

Camilla, adamın sonunda suçlayıcı bakışlarıyla karşılık vermesini izledi; ifadesi soğuktu, en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. Bakışları dipsiz, acımasızdı. İnsan dışıydı.

Birdenbire her şey anlam kazandı.

Gözlerinde kadim bir yalnızlık vardı, çünkü o ölümlü, kalbi kırık bir adam değildi. Yaşını, yaşadığı hayatları, kaybettiği aşkları sadece Tanrı biliyordu.

Böyle bir duyguyu hissetme yeteneğine sahip olup olmadığı bile tartışmalı. Belki de ona sadece görmek istediğini göstermiş, gücünün sonuna kadar onu manipüle etmişti.

Kıskançlık Prensi.

İlk şok geçtikten sonra Camilla artık daha net düşünebiliyordu.

Waverly Green'deki çoğu kişi yedi iblis prensin hikâyelerinin kurgu olduğuna inanıyordu, ama o daha iyisini bilmeliydi. Bir şeyi sırf hiç görmediğiniz için tamamen reddetmenin akıllıca olmadığını gayet iyi biliyordu.

Birçok tuhaf şey çoğu zaman göz önünde saklanırdı. Dünya, merak uyandıran yaratıklarla dolu, uçsuz bucaksız ve ilginç bir yerdi. İnsanlar nadiren gerçek benliklerini gösterirdi. Ama duyduğu tüm hikayelerde, iblisler yalan söyleyemezdi.

O anda ironiye güldü, sesi hiç de eğlenceli değildi.

“Lord Synton. Zeki. Bizim masraflarımızla epey eğlenmiş olmalısınız.” Sesi ve ifadesi sertleşti. “Siz ve Vexley'nin birbirinize hiç benzemediğinizi iddia etmişsiniz, ama işte karşınızda acımasız bir yalancı ve sefil bir şeytan.”

Eli yumruk şeklinde yanına yapışmış, bakışları kararıyordu.

Gözlerinde bir öfke kıvılcımı parladı ve buz gibi ifadeyi eritti.

En azından oyununda doğru olan bir şey vardı: Vexley'e benzetilmekten hoşlanmıyordu.

"Yatağınızda olduğumda o kadar da mutsuz değilim, Bayan Antonius." Bakışları şimdi alaycıydı. "Güçlerimin küçük bir tadına baktınız."

Öfkesine rağmen, içini bir sıcaklık kapladı. Onu bu kadar aklını başından almasına şaşmamalıydı; kelimenin tam anlamıyla günahın hükümdarı olan bir prensi. Bu dünyadaki hiçbir insan onun ahlaksızlık konusundaki becerisiyle yarışamazdı; hikayeler görünüşe göre doğru olduğuna göre, prensler bu terimi neredeyse icat etmişlerdi. Onu diliyle ele geçirmişti ve onun yataklarında son bulan her aptal gibi, o da bu tat için ruhunu isteyerek satmıştı.

Ardından, dişlerini hızla ve acımasızca göstererek gülümsedi.

"Tahrik olduğunuzu hissediyorum, Bayan Antonius. Benim ne olduğumu bilmenize, yalan söylediğimden nefret etmenize rağmen, beni istiyorsunuz."

İster çekici gelsin ister gelmesin, artık onu yatak odasına davet etmesi imkansız olurdu.

Camilla'nın aklına başka bir fikir geldi.

"Hangi kardeşle görüştüm ben?" diye sordu.

Baloda Syn, toplam yedi erkek kardeş olduğunu söylemişti. Bildiği kadarıyla doğrudu. Muhtemelen bu süre boyunca kendisine bahşedilen tek gerçek buydu.

Kıskançlık Prensi gözlerini kıstı.

O bakış kesinlikle onun hüküm sürdüğü günahın baş göstermesiydi. İyi. Şimdi onun zayıf noktalarından birini biliyordu.

"Şehvet."

Bu kesinlikle her şeyi açıklığa kavuşturdu.

“Alexei hangi kardeş?”

“O benim ikinci komutanım.” Envy’nin bakışları karanlık ve uğursuz bir şekilde parıldadı. “Onu tekrar ısırmakla tehdit etmeden önce iki kere düşün,

tatlım. Alexei bir vampir ve söz veriyorum çok daha sert bir şekilde karşılık verecek. Zehri sana tarifsiz bir zevk verebilir. Ölürlen boşalırsın ve son nefesinde daha fazlasını istersin.”

Camilla, Alexei'nin onu şok etmeye çalıştığını biliyordu, ancak çoğu kurgu eseri vampirlerden ve onların tehlikeli baştan çıkarıcılığından bahsediyordu, bu yüzden Alexei'nin zehrinin inanılmaz orgazmlar yaratabilmesi, akşamının en akıl almaz kısmı değildi.

Bu oldukça dikkat çekiciydi.

“Anlaşmamız tamamlandığına göre, Majesteleri, evcil vampirinizle tekrar karşılaşacağımı pek sanmıyorum.” Camilla doğruldu, hâlâ o lanet olası ressam önlüğünü giymek istemiyordu. Ama en azından gerçek unvanını kullanması prensi rahatsız etmiş gibiydi.

Tanrı onu korusun. Kıskançlık Prensi. Bir peri masalı kötüsü canlanmış ve onu bir önceki gece şeytani kollarında cenneti yaşadığına inandırmıştı.

Karşısındaki yalancı alçağa söyleyecek hiçbir şeyi kalmayan Camilla, kapıya doğru yöneldi, ancak yüreği burkuldu. Gidemezdi. Yeteneğini geri kazanmak için oyunu oynaması gerekiyordu. Taht bu konuda çok netti. Tahtın ne demek istediğinden habersiz olduğunu iddia edebilmeyi çok isterdi, ama biliyordu. Yeteneğini çağırmaya ince bir şekilde çalıştı... ama nafi.

Camilla derin bir nefes aldı. Oyunların nasıl işlediği hakkında çok az şey biliyordu, ama daha önce ölümcül sonuçları ve sinsi oyun yöneticisi hakkında efsaneler duymuştu. Yeteneğini, resim yapma becerisini kaybetmek, onun asla katlanamayacağı tek şeydi, oynamaya devam etmesini garanti altına alabileceği tek hamleydi.

Ve eğer mevcut bir oyuna katılıyorsa, büyük ihtimalle Synton—Envy—lanet olsun, her kimse, baştan beri bunun peşindeydi. Öfkesinin yükseldiğini hissetti, ama tüm bunlar doğruysa Envy'ye ihtiyacı olduğunu kendine hatırlattı. En azından bundan sonra ne yapması gerektiğini anlayana kadar. Ya da başka bir oyuncu bulana kadar...

Gözlerini kapattı. Tabii ki. Lord Garrey. Synton'ın onun sonunu getirmesine nasıl yardım ettiğini hatırlayınca, iblis prensin yeni bir rakibi olduğunu -kendisi- bilmesine izin vermenin iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi.

Üstelik, onun da başından beri kendi sırrını sakladığını öğrenmesine izin vermek çok daha kötü bir fikir olurdu. Şimdilik, çalıntı yeteneği hakkında

da hiçbir şey açıklamayacaktı. Şüphelenmeye başladılar.

Zaten bir sır daha ne fark ederdi ki?

Gözlerini tekrar açtığında, Envy tam karşısında tehlikeli bir şekilde duruyordu.

"Tahtın ne dediğini biliyor musun?"

"Bir sürü saçmalık." Bunu sakın bir şekilde söylemeye çalıştı ama kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, duyacağından endişelendi.

"Şşş! Şu kazlar, hiçbir mesajı kaçırmayın."

"Duruşumu çok güzel bir şekilde kanıtlıyorsunuz, Majesteleri," diye belirtti.

"Bu bir ipucuymuş." Envy kısa bir an için gücenmiş gibi göründü. "Bir anagram. Şşş! O aptallar, hiçbir metni kaçırmayın. Çözüldüğünde, sırada Tembel Ev var diyor. O da gidiyor."

Camilla'nın ağzı aniden kapandı.

Prens hiç tereddüt etmedi. Gülümsemesi zafer doluydu.

Yüz ifadesini hiç değiştirmede. Onun oyunu ve onun oyunu gerçekten iç içe geçmişti.

"Yani görüyorsun canım," diye devam etti, "istemeden de olsa oynadığım oyunun bir parçası oldun. Kazanmak için yıllarca beklediğim bir oyunun."

Bu konuda ne kadar haklı olduğunun farkında değildi.

Boşta kalan eliyle ona uzanmaya çalıştı, ancak temas kurmadan elini çekti ve yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

"Adımı ve unvanımı size yalan söylemiş olabilirim, ama şunu anlamalısınız ki, kazanmak için her türlü yolu kullanacağım." Sonra ona kurt gibi bir gülümsemeyle baktı. "Ve günahkar olmayı o kadar çok seviyorum ki, asla aziz olamayacağım."

"Kimse seni aziz ilan etmek için aday göstermez."

"Ve buna sevinin. Azizler genellikle yatırımlarını korumak için öldürmezler."

"Beni böyle mi görüyorsunuz? Sizin yatırımınız mı?"

"Bence kaçınılmaz olanı geciktiriyor ve zaman kaybediyorsunuz."

"Belki de ne yapacağıma karar vermeden önce diz çökmeni ve özür dilemeni istiyorum."

Yüzü günah dolu bir vaatle karardı.

"Senin için diz çöktüm. Tekrar orada olmamı istiyorsan, sadece söyle."

Ama oradayken özür bekliyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın. En azından bu konuda.”

Ona öldürücü bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bana eşlik etmeyi seçin ya da etmeyin, Bayan Antonius. Her iki durumda da, benimle Tembellik Evi'ne geleceksiniz."

Karnının alt kısmında bir sıcaklık hissi oluştu. Çok rahatsız ediciydi. Bu lanet olası kaba adamdan tahrik olmaması gerekiyordu.

Camilla, içindeki o zavallı küçük sapkına lanet okudu; o sapkın, kötü adamın dizginsiz ahlaksızlıklarına baştan çıkarıcı bir şekilde hayranlık duyan ve kahramanın sarsılmaz erdemleriyle alay eden sese.

Eğer ahlaki pusulası kutup yıldızı kadar güvenilir olan bir erkeğe aşık olsaydı, hayat çok daha kolay olurdu.

Ama Envy'ye yardım etmek, artık ona yardım etmenin anahtarıydı. İyi ya da kötü, bu oyunda ortaktılar, o bunu bilmesede. En azından henüz bilmiyordu.

Sonunda, "Bir sonraki ipucunun ne gerektirdiğine bakılmaksızın bana ihtiyacınız olduğuna göre, en azından hazırlanmak için zamana ihtiyacım var," dedi.

Sesi kararlı, tavrı netti. Ya bir müzakere olacaktı ya da oyunu başka bir şekilde oynamanın yolunu bulacaktı.

Envy onu baştan aşağı süzdü. "Bir saat."

"İki."

Uzun bir süre ona baktı. Yüz ifadesi taştan oyulmuş gibiydi, ama kadın, gözlerini kırpmadan önce hafif bir saygı belirtisi gördüğüne yemin etti.

"İki saat," diye onayladı dişlerini sıkarak. "Yemek ye, yıkan, iyice giyin. Tam gece yarısında yola çıkacağız."

Ona tek bir baş selamıyla karşılık verdi.

Stüdyonun kapısını onun için açık tuttu. "Camilla?"

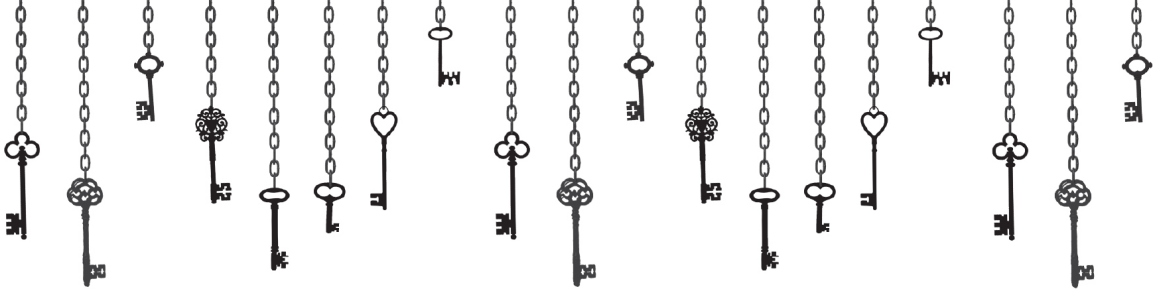
Kapı eşiğinde durdu ve geriye doğru baktı.

"Kaçarsan, peşinden koşarım."

Onun ne kadar ciddi olduğunu gördü. Kıskançlık amacına acımasızca ulaşacaktı.

Onun bir yanı, bir şeyi o kadar çok istemenin yoğunluğundan etkilenmişti ki, bu durum ahlaki sınırların hiçbirini göz ardı etmeyecekti. Bu kadar hırslı, bu kadar odaklanmış bir erkek... onu en temel düzeyde büyülemişti.

Tehlikeli yeminin verdiği o ufak heyecanı görmeden önce hızla arkasını dönüp odasına yöneldi.

YİRMİ YEDİ

"Ee?" diye bağırdı Envy, pencereden dışarıdaki karanlık çit labirentine bakarak.

Akşamın karmaşasını ve Camilla'nın gözlerindeki o tuhaf ay ışığı parıltısını düşünüp duruyordu; eğer -kendisi de giderek şüphelenmeye başladığı gibi- tamamen insan değilse, ne olabileceğini çözmeye çalışıyordu.

Envy, üçüncü ipucunu alması için hayati önem taşıyan anahtar haline geldiğinde onun sırları olduğunu tahmin etmişti. Ancak kimliğine dair gizemin bu kadar derinlere ineceğini beklemiyordu.

Şu anda başka bir karmaşaya ihtiyacı yoktu. Teorileri değerlendirirken ruh hali son derece düşmancaydı; hiçbir teori onu tatmin etmiyordu.

Şekil değiştirenler, periler, hatta yarı vampirlerin tuhaf bir karışımı bile onun yeteneğini açıklayabilirdi. Ama ailesi hakkında elinden gelen her şeyi öğrenene kadar kesin olarak bilemezdi.

Camilla'nın annesini bulmak ve daha fazla bilgi edinmek için casuslarını yeni talimatlarla çoktan göndermişti ki, Alexei'nin koridorda oyalandığını hissetti.

Getirdiği haber iyi olamazdı. "Durum ne kadar kötü?"

"Majesteleri, bizzat kendiniz görmenizi tavsiye ederim."

Envy saate baktı. Camilla'nın ayrılmayı kabul etmesine bir buçuk saatten fazla zaman vardı; bu da ona sarayına gidip geri dönmesi için tam yeterli zaman sağlayacaktı.

Arkasını dönerek vampir olan ikinci komutanına baktı.

"Ne kadar kötü?" diye tekrarladı, her kelimeyi vurgulayarak.

"Üçte ikisi, Majesteleri."

"Kahretsin."

Sarayının üçte ikisi artık sisin içinde kaybolmuştu. Eğer başka biri Envy Hanedanlığı'nın şu an ne kadar savunmasız olduğunu duyarsa, ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya kalırlardı.

Envy kapıdan dışarı çıktı, vampir de arkasından bir gölge gibi onu takip etti.

Birkaç merdiven basamağını sessizce indiler ve şarap mahzenine ulaştıklarında durdular. Kireçtaşı duvarlarda, güneş ışığı eksikliğinden kaynaklanmayan hafif bir soğukluk vardı.

Envy, günah evine girmek için burada bir portal oluşturmak üzere, harcamaya gücü yetmeyen büyüsunü kullanmıştı.

"Camilla'ya göz kulak ol," dedi Alexei'ye. "Buradan ayrılmadığından emin ol. Bir saat sonra geri döneceğim ve onu Günah Koridoru'ndan geçireceğim."

Alexei başını eğdi ve merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu.

Envy derin bir nefes aldı, sonra avucunu duvara dayadı. Büyüsünü fısıldadı, ardından dümdüz ilerleyerek taşa gizlenmiş gizli portala girdi. Anında, alemleri birbirine bağlayan yoğun enerjinin içine daldı, sanki suyun içinde ilerliyormuş gibi zorlanıyordu, ancak saniyeler içinde kurtuldu ve diğer tarafta ilerlemeye başladı.

Derin bir nefes verdi ve özel süitini gözden geçirdi. Her şey bıraktığı gibiydi. Büyük dört direkli yatağı kırışmamıştı, kendi çıplak portresi hala gururla tavanda asılıydı. Güzel.

Komodinler cilalanmıştı, ancak tozdan tamamen arındırılmamıştı. Ahşabın üst yüzeyini ince bir toz tabakası kaplamıştı, parmağını üzerinde gezdirebilmesi için yeterliydi.

Defterleri düzgünce üst üste yığılmıştı, oyunun başlangıcını oluşturan mektup da aralarına özenle yerleştirilmişti.

O ayrıldıktan sonra bu odaya kimse girmemişti.

Bu odanın dışında onu ne karşılayacağıyla başa çıkmak için kendini hazırladı.

Koridora girer girmez, sessizlik onu hemen etkiledi. Müzik yoktu, hareket yoktu. Ayak sesleri ya da yüzyıllar boyunca topladığı ve sergilediği sanat eserlerini getiren, düzenleyen, hayranlıkla izleyen iblislerin telaşlı sesleri de duyulmuyordu.

Envy'nin Evi, bir müze havası vermek üzere tasarlanmıştı. Her kanat, her kat farklı bir sanat dalını sergiliyordu. İkinci katta Duvar Halısı Odası ve Titanlar Odası, üçüncü katta ise En Uzun Gece Galerisi bulunuyordu; burada ayrıca Gotik Merdiven, Miras Kulesi ve Envy'nin çeşitli diyarlardan topladığı, farklı malzemelerden yapılmış, en sevdiği malzeme ise taş olan mimari parçaların sergilendiği altıncı kattaki koridor yer alıyordu.

Ölümsüz sanat eserlerine ayrılmış odaları vardı: Venedik, Rönesans, Barok, Gürcü, Antik Dünya, Eski Dünya. Ve hatta, son zamanlarda daha az övünse de, Unseelie'nin Vahşi Sarayı'ndan sanat eserleri bile vardı.

Hatta bazı kanatlar renklerle bile belirlenmişti, farklı dönemlerin renkleri karıştırılıp eşleştirilmişti. Mavi koridor, kırmızı, pembe, ardından altın, gümüş, bronz ve bakır içeren metalik kanatlar. Ama topladığı yeşil sanat eserleri, işte günahının büyüğü orada gerçekten parlıyordu—ölümlülerin bilmediği, adaçayı, avcı yeşili, zümrüt yeşili, en koyu yosun veya en parlak çimenin çok ötesinde, muhteşem ton çeşitliliğine sahipti.

Envy koridorlarda sessizce ilerledi, etrafta başka bir insan görmedi. Sis Koridoru'ndaki kemerli pencerelerden aşağıdaki avluya bakmak için durdu.

Boş.

Avlusu en sevdiği yerlerden biriydi. Genellikle saray mensuplarıyla dolup taşardı; bazıları müzik çalarken diğerleri bahçelere tuvaler yerleştirirdi. Su özelliklerinin veya uzak kuzeyden ithal ettiği büyülü kış tomurcuklu ağaçlarda yuva yapan kuşların resimlerine ve çizimlerine her zaman hayran kalırdı. Evinin eşsiz güzelliğiyle gurur duyardı.

Bunların hepsi eskidendi. Şimdi ise sadece geçtiği yerlerdeki heykeller ve anıtlar onun sessiz yürüyüşünü izliyordu; taş yüzleri, maiyeti kadar cansızdı.

Alexei abartmamıştı. Durum çok daha kötüydü.

Kıskançlığın uzun adımları geniş koridorları adeta yutuyordu, kimseyi görmeden ne kadar uzun süre ilerlerse adımları o kadar hızlanıyordu. Sarayda kalmayı tercih eden soyluların lüks süitlerde kaldığı üst kata çıkan merdivenlerin yakınında durdu.

Uzaktan, o sesi duydu. İnleme sesleriydi.

Çenesi kilitliydi, kederin sesini hedef almıştı; endişesini ve öfkesini yumruğunda sıkıca tutuyor, yüzünde hiçbir tereddüt veya korku belirtisi göstermelerine izin vermiyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra bir odanın önünde durdu.

Duygusuz görünmeme sözüne rağmen, elini saçlarının arasından geçirdi.
"Kahretsin."

Bu hiç iyi olmazdı. Kıskançlık Prensi, ölümsüz varoluşunda ilk kez sarayından kaçmayı düşündü.

Lütfen, diye içinden geçirdi, dinleyecek olan tüm yeraltı tanrılarına yalvardı, onları bağışlayın.

Çok geç kalmamış olmayı umuyordu.

Önünde durduğu kapı, yüksek rütbeli soylulardan Lord ve Leydi Casius'a aitti; Leydi, yüzyıllardır tanıdığı iblislerden oluşan konseyinin bir üyesiydi. Onunla birlikte entrikalar çevirmiş, on yıllardır deliliği geciktirmek umuduyla onunla birlikte büyüler aramışlardı. Yalan söylemek için kullanabileceği tek büyüyü bulmuşlardı. Sonunda Kıskançlık'ın hepsini kurtaracağına inanmışlardı. Yaptıklarından dolayı onu asla suçlamamışlardı, oysa bunu hak etmişti.

Eğer yenik düşerlerse...

Kıskançlığın hayal edebileceği en kötü şeylerden biri de buydu.

Lord ve Leydi Casius, eski tanrılar tarafından kutsanmıştı ve oyuna gitmeden önce, riskleri bilmesine rağmen, dünyaya üç yeni iblis getirmişti. Bebekler, o yokken geçen zamana rağmen, altı aydan büyük olamazlardı.

Envy hafifçe kapıyı çaldı, sonra iterek açtı, içeri girerken tırnakları avuç içlerine saplandı.

Yok edilmişti.

"Kimsiniz siz?" diye bağırdı Leydi Casius, elbisesi paramparça olmuş halde. "O kim?"

"Şşş," diye yatıştırdı, "ben Piper'ım. Prens Kıskançlık."

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, korkudan geri çekilmek zorunda kaldı.

"Ben... sizi tanımıyorum."

Kadın tekrar feryat etti, sesi bir zamanlar son derece şık döşenmiş odada yankılandı. Bardaklar kırılmış, duvarlardaki tablolar sökülüyordu. Sanki bir savaş yaşanmış gibi, duvar kağıdına kan sıçramıştı.

"Onu tanımıyorum! Bu kim?"

Kıskançlık, işaret eden elinin ardından ayaklarının dibindeki cansız bedene yöneldi; cansız bedenden kanlar akıyordu. Onu yatak örtüleriyle örtmeye çalışmıştı. Şiddetli bir öfkeyle çarşafı yatağından yırtmıştı. Bir noktada aklı başına gelmiş olmalıydı.

Yavaşça yaklaştı, ellerini kaldırdı, sonra diz çöktü; neyle karşılaşacağını

zaten biliyordu.

Bundan çok korkuyorum.

Çarşafı geri çekti ve hızla bakışlarını kaçırdı. Lord Casius bir süredir yoktu. Envy, kapıyı ilk açtığında çürüme kokusunu nasıl kaçırdığından emin değildi. Bir iblisi öldürmek... kolay bir iş değildi. Uzun ömürlüydüler, belki Envy ve kardeşleri gibi ölümsüz değillerdi, ama öyle kolayca da kaybolamazlardı.

Envy, arkadaşının ellerinde bazı savunma yaraları gördü ve aklı başında olsaydı, karısı ona defalarca vursa bile ona vurmayacağını biliyordu.

Kahretsin. Envy oyunu kazandığında ve dengeyi yeniden sağladığında—çünkü alternatifi düşünmeyi reddetti—Piper asla kendine gelemeyecekti. Anılarını geri kazansa bile, kendini asla affetmeyecekti.

Pek çok açıdan bakıldığında, Envy için zaten çok geç kalmıştı.

Eski dostunu nasıl ortadan kaldıracağını düşünmekte zorlanırken, Piper'in sonraki sözleri onu olduğu yerde dondurdu.

"Kim bunlar?" diye çığlık attı, sesi tizleşmişti. "KİM BUNLAR? Sürekli bakıp ağlıyorlardı. BENİ ÖLDÜRMEK İÇİN KİM GÖNDERDİ?"

"Kim bunlar..." Envy birden bire gerçeği fark etti ve bakmaya cesaret edemedi.

Ama bu çevrenin prensi olarak bu onun göreviydi.

Bu günahı sahiplenecek, ruhunu yaralamasına izin verecekti. Bu ölümler, bu cinayetler... ona aitti. Eğer kadehi ona hiç vermeseydi...

Bulmacaları çözecek, ödülünü alacak ve bu durumu düzeltecekti. Ona ne pahasına olursa olsun. Bu süreçte kimi kandırması, öldürmesi veya kimle alay etmesi gerekirse gereksin.

Kıskançlık kazanacaktı. Ya da çevresi yok olacaktı.

Gözleri yanmaya başladı, kendini zorlayarak odayı taradı.

Orada, köşede, beşiklerin eskiden bulunduğu yerde...

Boğazı acı bir tatla doldu; gözlerini sımsıkı kapattı, tarif edilemez manzarayı zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Ama hiçbir şey değişmedi. Görüntü sonsuza dek zihnine kazınmıştı.

Envy bir anlık üzüntüye izin verdi; sonra kalbiyle birlikte kararlılığı da sertleşti. Camilla'ya dönmeden önce bunu düzeltmesi gerekiyordu. Ve çok az zamanı kalmıştı.

"Başardım." Leydi Casius dizlerinin üzerine çöktü, gözlerinde korkunç bir netlik belirdi.

Envy, her zaman olduğu gibi bunun da yakında geçeceğini biliyordu; anılar yeniden bulanıklaşacak ve o, gerçeklikten tamamen habersiz, mutlu bir halde yaşayacaktı.

Piper'ı derhal bu odadan çıkarması, onunla ilgilenmesi gerekiyordu—
Ortamda bir çığlık yankılandı.

Bıçağı görmeden önce, odayı geemeden önce, Leydi Casius hançeri göğsüne saptamıştı; kafatası kırılmadan hemen önce dizleri mermer zemine çarpmıştı.

Envy bu darbeyi sanki kendi kalbinde hissetmiş gibiydi.

Küfreterek ellerini yüzüne sürdü, alışılmadık bir paniği bastırmaya çalıştı, ta ki nefesi düzene girene kadar. Sonra kalbini buzla sardı, soğukluk ondan fışkırarak odayı bir buz tabakasıyla kapladı ve ölen arkadaşlarını toplamaya koyuldu.

Kıskançlık onları kurtarmak için yine çok geç kalmıştı ve şimdi günahlarına beş ölüm daha eklemişti. Korumaya yemin ettiği beş iblis daha.

Onları burada bırakmayacaktı; cesetlerini, diğerlerinin hepsini gtrdkleri yere götürecekti. En azından böylece artık yalnız olmayacaklardı.

YİRMİ SEKİZ

"O lanetli yaratığın söylediklerine neden güveniyorsun?" diye sordu Camilla.

Envy onu yakından izliyordu. Fazla yakından. Odasının kapısını açtığı andan itibaren onun iyi bir ruh halinde olmadığını anlamıştı. Onu süzmüş, bakışları sertleşmiş, ağzı acımasız bir şekilde açılmış bir halde içeri adım atmış ve neredeyse dişlerini göstermişti.

"Sana sıcak bir şeyler giymeni söylemiştim. Bir pelerin al."

"Bana böyle konuşma," dedi kararlı bir şekilde. "Ben çocuk değilim."

"Öyleyse öyle davranma."

Gözlerini kıstı. Kesinlikle bir şeyler ters gidiyordu.

Camilla neyin değiştiğinden emin değildi. Eğer daha önce ona karşı bir sıcaklık beslemişse, çoktan gitmişti. Soğukluğu, sert dudakları, mücevher gibi gözlerindeki affetmeyen parıltı—işte efsanelerin kötü adamı duruyordu. Cehennemin prensi, ebeveynlerin çocuklarına korkunç ibretlik hikayeler anlatmasına ilham verecek kadar kötüydü.

İki kısa saat içinde onu bu kadar vahşi bir canavara dönüştüren şeyin ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Kadın, herhangi bir ipucu bulmak için onu yavaşça inceledi. Kan izi yoktu, avcı yeşili takım elbisesinde kırıxıklık yoktu, buz gibi yüzünde çatlak yoktu ve saçları dağılmamıştı. Yine de, yüzeyin altında kaynayan karanlık enerjisini hissetti.

"Ne oldu?" diye sordu sessizce. "Başka bir oyuncu mu saldırdı?"

"Madem şimdi bilgi paylaşıyoruz," dedi sesi tehlikeli derecede yumuşak bir tonda, "neden bana soyunuzdan bahsetmekle başlamıyorsunuz? Ya da

belki de çekiciliğinizden?"

İçindeki her şey durgunlaştı.

"Ne?"

"Çoğu insan, fırçasının birkaç darbesiyle gerçeği yaratamaz, Bayan Antonius."

"Şanslısın, değil mi, çünkü ben bunu yapabildim."

Elini tuttu, kadim bir dilde bir şeyler fısıldadı ve bir sonraki nefeste Camilla kendini adeta evrenin ucunda buldu.

Hemlock Hall dünyası yok olmuş, yerini çok daha karanlık, geniş ve soğuk bir şey almıştı.

Kıskançlık elini indirdi, yanına yaklaştı ve mırıldandı, "Yedi Çember'in dışındaki boşluğa hoş geldin. Burası onu diğer tüm alemlere bağlayan mekân." Acı bir gülümsemeyle, "Ve karşında, yeraltı dünyasının meşhur kapıları var." dedi.

Camilla etrafındaki garip havaya bakakaldı, korku buz gibi rüzgar kadar tenini ürpertiyordu. Aşağı baktığında, bir şekilde sihirli bir şekilde ortaya çıkmış kalın bir pelerinle örtülü olduğunu görünce şaşkına döndü.

Prens'in sesi dışında hiçbir ses duyulmuyordu.

Ve kalbinin hızla çarpması. Öfke onu ona doğru döndürdü, gözleri parlıyordu.

"Tamamen delirdin mi?"

"Henüz değil."

Camilla, onu bırakıp kendi yoluna gitmeyi neredeyse düşünmüştü. Ancak verdiği ipucu, onun da Tembellik Evi'ne gitmesi gerektiğini gösteriyordu. Lanetli bir oyundu ve daha yeni başlamıştı. En azından onun için.

"Eğer bir gün kendi iradeni benimkinin üstüne koyarsan," dedi sesi alçalmış ama intikam vaadiyle dolu bir şekilde, "pişman olacaksın, Kıskançlık."

"Pişman olduğum birçok şey var, Bayan Antonius, ama sizi buraya getirmek bunlardan biri değil."

Çenesini kapılara doğru sertçe çevirdi.

"Geceyi geçirmek için daha çok yolumuz var. Hareket etmeyi öneriyorum."

Camilla sinirini bastırdı. Oyuna odaklanması gerekiyordu ve tehditkar kapıların Tembellik'in sarayına giden tek yol olduğunu düşündü. Ayrıca,

uzun zamandır kaba erkeklere katlanmak zorunda kalmıştı. Şimdilik buna devam edebilirdi.

Arkasını dönüp önündeki garip, mağara benzeri odaya baktı.

Kıskançlığın bahsettiği kapılar, kemik, boynuz ve dişlerden oyulmuş, kabus gibi parıldayarak birkaç adım ötelerinde belirliyordu. Yaşanmayacak kadar kötü ve unutulmayacak kadar uğursuz yaratıklar, oradan geçen herkese bir uyarı olarak sonsuza dek ölümsüzleşmişti.

Gotik havasında bir güzellik vardı, Camilla'nın resmetmeyi arzu etmemesi gereken karanlık bir güzellik. Ve şimdi yeteneği çalındığına göre, bunu yapamazdı. Yeteneğini çağırmaya çalışırken panik onu pençesine aldı, ama yine de sonuç alamadı. Büyüsü bağlı olsa bile, kemerin şekli onu çağırıyordu.

Waverly Green'den bu garip diyara geçiş o kadar aniydi ki, Camilla buz gibi soğuk tenine işlerken bile bunun gerçekliğini zar zor kavrayabiliyordu. Kıskançlık Prensi onu gerçekten de Yeraltı Dünyası'na sürüklemişti. Hiçbir hikaye onu bu görkemli dehşete hazırlayamazdı. Babasının anlattığı en karanlık hikayeler bile.

“Önce Günah Koridoru’ndan geçmeliyiz,” dedi Kıskançlık, büyüü bozarak. “Hangi günaha daha çok yatkın olduğunu görmek için seni sınayacak. Her büyü seni baştan çıkarmaya çalışırken bazı... tuhaf... hisler yaşayabilirsin. Endişelenme, seni büyük bir ilgiyle izleyeceğim.”

"Eminim öyle yapacaksın," dedi buz gibi bir sesle. Dikkatini dağıtma girişimini görmezden gelerek, bunun gerçekte ne anlama geldiğini düşündü. Her bir ölümcül günah için sınanacaktı.

Şehvet. Açgözlülük. Kıskançlık. Gurur. Öfke. Oburluk. Tembellik.

Bu alemin en kötü yönlerini ortaya koymasının yedi yolu.

Camilla, Envy'ye ya da bu lanetli yere kolaylık sağlamayacağına o anda karar verdi. Artık önceden uyarıldığına göre, büyüünün ilk belirtilerini bekleyecekti.

“Sorularınız var mı, Bayan Antonius?”

“Biz yokken Waverly Green'de neler olacak? Benim bir işim, bir hayatım var. Siz oyununuzu oynarken ben öylece yok olup gidemem.”

Kaşını kaldırdı; onu şaşırtmıştı. İyi.

“Yokluğumuz için adamlarıma inandırıcı bir hikaye uydurtacağım. Ve döndüğümüzde galerinizden bazı sanat eserleri satın alacağım. Ödeme—”

“Böyle bir şey yapmayacaksınız. Sizin yardımınıza ihtiyacım yok.”

“Bu, yaşanan rahatsızlığın ve kaybedilen zamanın karşılığı. Akıllı bir iş kadınısınız, bunun değerini mutlaka görüyorsunuzdur. Başka sorunuz var mı?”

Bunun değerini elbette anlamıştı. Koleksiyonundaki en pahalı parçaları bulup toplayacaktı. Bu, belki de önümüzdeki iki yıl boyunca çalışanlarının maaşlarını ödeyebilmesini bile garanti edebilirdi.

Yatıştıktan sonra, başka ne bilmesi gerektiğini düşündü.

“Her test ne kadar sürecek?”

“Bu tamamen size bağlı. Bu alem günahla besleniyor; tıpkı ölümlü alemlerde oksijen ve suyun yaşamın dokusu olması gibi, kötülük de bu alemin varlığının bir parçası.” Duraksadı. “Koridor sınavını tamamlayana kadar yürüyerek seyahat etmeliyiz. Her günahı deneyimleyip bir Hanedanla hizalanana kadar diğer büyüler yasak, bu yüzden istesem bile bizi Tembellik Hanedanı'na götüremem.”

"Bu alem, ben burada kalmasam bile, nereye ait olduğumu belirlemek zorunda mı? Ve sizin bunun üzerinde hiçbir gücünüz yok mu?"

Cevap vermeden önce onu süzdü. “Vampirler, periler, şekil değiştirenler ve tanrıçalar da burada yaşıyor ve normalde herhangi bir iblis hanedanıyla ittifak kurmayı tercih etmeseler de, Günah Koridoru her zaman en iyi nerede başarılı olacağınızı merak edecektir. İsterseniz bunu doğal bir düzen olarak düşünün. Bir prens ne kadar güçlü olursa olsun, burası bizim bölgemiz olsa da, bizim bile kıramayacağımız bazı doğa kanunları vardır.”

Onu öne doğru yönlendirdi, adımları sessizdi, gerçeküstü boşluğun derinliklerinde kaybolmuşlardı.

Önlerinde, kapıların etrafındaki duvarlar mağara gibiydi; taş paneller, kanatları çıkmadığı sürece asla göremeyeceği kadar yükseğe uzanıyordu ve renkleri garip bir mavimsi siyahtı.

Opak, kalın buz tabakaları gibi.

Envy elini sırtına koyarak onu ileriye doğru itti ve saniyeler içinde onları korkunç kapılardan geçirdi.

Acaba adam sadece bir an önce gitmek için mi acele ediyordu, yoksa kapıları çok yakından incelemesini mi istemiyordu diye düşündü.

Eşiği geçtikleri anda kapılar arkalarından kapandı ve onu bu garip, yeni kar ve buz dünyasında hapsetti.

Hayal edebileceği kadar uğursuz ve iç karartıcı sesler geri döndü. Rüzgar şiddetle esti, buzla kaplı dallar şangırdadı ve uzaktan büyük

canavarların hırıltılarını duyduğuna yemin etti.

İnsanlara yeraltı dünyasının bir ateş diyarı olduğu söylenmesi onu şaşırtmadı, oysa gerçekte durum tam tersiydi. Ölümlülerden gizlenen yerler, insanların nerede olduklarını anlamalarını engellemek amacıyla genellikle kamufle ediliyordu.

Uzaktaki dağlara, etrafı saran yaprak dökmeyen ağaçlara ve aralarından geçen dik koridora gözlerini dikti, sürekli esneyerek yönünü bulmaya çalıştı.

Her şey kar altında kalmıştı.

Güneş bile -eğer ona güneş denebilirse- alacakaranlık gökyüzüne saplanmış, solgun bir küreydi. Başka bir fırtına yaklaşıyordu. Soğuk hava, doğanın şiddetinin kokusunu taşıyordu.

"Siz hiç etkilenmemiş gibisiniz, Bayan Antonius. Bunun sebebi nedir?"

"Hatırlayabildiğimden beri haftalık beslenmemin bir parçası olarak farklı alemlerden hikayelerle beslendim. Babam, yürümeye başladığım zamandan beri karanlık pazarı sık sık ziyaret ederdi."

Prens, kadının ayrıntılı açıklama yapmasını bekledi; soğuk, aristokratik yüz hatları, bu donmuş toprak kadar uzak ve mesafeliydi.

Elbette Yedi Çember, kelimenin tam anlamıyla günah ve ahlaksızlığın hüküm sürdüğü, yedi karanlık ve tehlikeli prensin yönettiği diyar, ürkütücüydü. Tıpkı yanındaki asil adam gibi. Daha doğrusu, asil bir iblis prens gibi.

Buna alışmak biraz zaman alacak. Sonuçta o ölümlü bir insan değildi.

Onun gücünün kendisini nasıl etkilediğini düşünmekten nefret ederek, hissettiği heyecan dalgasını bastırdı.

"Bu sorumu yanıtlamadı." Envy onu merakla izliyordu.

Omuz silkti ama sessiz kaldı.

Ona yalan söyledikten ve şimdi de bu kaçırılma olayından sonra, kendisiyle ilgili daha fazla sırrı açığa çıkarması için sonsuza kadar beklemesi gerekecekti.

Camilla derin bir nefes aldı, soğuk hava duyularını daha da keskinleştirdi.

Kıskançlık yalan söylememişti, en azından Günah Koridoru hakkında. Etkilenmemiş gibi davranmıştı ama dünyanın büyüünün, potansiyel av arayan bir kurt sürüsü gibi etraflarını sardığını hissetmişti. Hangi günahın önce vuracağını, cesaretini sınavacağını merak ediyordu. Ayrıca diyarın

keşfedeceği şey karşısında şaşırıp şaşırmayacağını da merak ediyordu.

Prens, sessizliği bozarak, "Mümkün olduğunca uzağa gideceğiz, ancak test henüz bitmediyse geceyi Koridor'da geçirmemiz gerekecek," dedi.

Camilla dikkatini Envy'ye çevirdi ve vücudundaki gerginliği, stresi fark etti.

Daha gergin görünemezdi, denese bile. Eski hikayelerden hatırladıklarına göre, onunla kalmasına gerek yoktu.

Bunu yapmayı kendisi seçmişti. Muhtemelen onun kaçmasını engellemek içindi. Ya da belki de günahıyla ilgiliydi. Kıskançlık, onun kendisinden çok uzaklaşmasını istemezdi.

Onu klinik bir gözle süzdü.

Üşüyor musun?

Başını salladı, sonra hızla görkemli pelerine işaret etti. Gereksiz ayrıntıları saklama yeteneğine sahip tek kişi o değildi.

Eğer bunu şüpheli bulduysa da, konuyla ilgili yorum yapmadı.

Bunun yerine, karda yavaş yavaş yürüyüşlerine başladı ve onun için bir yol açmak üzere birkaç adım önde kaldı. Bu hem pratik hem de nazik bir davranıştı.

Camilla, yürürken bu alemin her bir parçasını içine sindirdi, ayrıntıları adeta yuttu ve eve döndüğünde, teorik olarak yeteneği yeniden yerinde olarak, resim yapmak üzere aklında tuttu.

Bu, tam da Waverly Green'de adını duyurmasını sağlayacak türden bir sahneydi. Babası, farklılığın anahtar olduğunu biliyordu; onun tuhaf fantezi eserleri, diğer birçok sanatçının yöneldiği dini veya natürmort resimlerine kıyasla çok daha eşsizdi.

Bu, Camilla'nın manzara sevgisini fantastik unsurların canlılığıyla birleştirecekti. Pierre'in eserleri kadar doğrudan olmasa da, keşfedilmeyi bekleyen gizli dünyalar barındıran, onun için mükemmel bir tarz olacaktı.

Elbette her yer beyazdı, ama ağaçlardan gelen koyu, zengin yeşil tonları, gökyüzündeki gri bulutlar ve buzun olağanüstü kalın olduğu yerlerdeki güzel mavimsi tonlar bu beyazlığı kırıyordu. Renkler soluk ama zengindi, yaklaşan dramatik hava tehlikesine karşı dimdik duruyorlardı.

Dik yamaçlardan yukarı, keskin vadilerden aşağı doğru ilerlediler. Bazen yol o kadar dardı ki geçmek için yana dönmek zorunda kalıyordu, bazen de içinden bir ordunun geçebileceği kadar genişti.

Yolda ilerledikçe, bu diyarın ne kadar uçsuz bucaksız olduğunu,

duyduğundan çok daha büyük olduğunu anladı. Her yöne sonsuza dek uzanıyor gibiydi; koridor, o yüksek dağ zirvelerinin ötesinde ne tür bir ihtişamın yattığına dair sadece bir ipucu veriyordu.

Camilla, ailesinin yakındaki kır evlerine yaptığı yıllık geziler dışında, Waverly Green'in dışına hiç fazla seyahat etmemişti. Yine de annesi, ölümlü dünyadaki önceki seyahatlerinin hikayelerini anlatmayı çok severdi ve çoğu zaman Pierre'in suluboyalarıyla yaptığı gibi, kelimeleriyle bir tablo çizerdi. Uzun yıllar boyunca annesi ve Pierre olağanüstü bir çift gibi görünmüşlerdi.

Ancak annesinin huzursuzluğu buna son vermişti.

Babası öldükten sonra Camilla, annesinin izinden gidip Waverly Green'den ayrılmayı düşünmüştü. Birdenbire yalnız kalınca, her yere gidebileceğini, her şeyi yapabileceğini fark etti. Evde, yalnızlık ve anıların selinin onu boğabileceği ihtimali vardı. Ama babasının onurunu koruyarak bir seçim yaptı ve bunun yerine Wisteria Way'i yönetmeyi seçti.

Camilla seçiminden hiçbir zaman gerçekten pişman olmamıştı, ama yine de bir gün babasının hikâyelerindeki dünyaları görmeyi gizlice hayal ediyordu. Ancak bunu şimdi Kıskançlık Prensi'nin yanında yapıyor olması, beklediğinden çok daha fazlası gibi görünüyordu.

Ara sıra, büyüünün hafif bir baskısını hissediyor ve bunu zihninde uzaklaştırıyordu. Öfke sadece hafif bir rahatsızlıktı. Açgözlülük, dünyayı doyasya yeme arzusuydu. Kıskançlık ise, her istediği zaman buraya gelip her şeyi içine çekebilmenin bir yolunun olmasını dilemek ve bunu yapabilenleri kıskanmaktı. Yine de hiçbir şey onu alt edemiyor, hiçbir şey ona hükmetmiyordu.

İradesinin efendisiydi. Keşke yeteneğini de bu kadar kolaylıkla kullanabilseydi.

Envy dikkatini çoğunlukla ağaçlık alana odaklamıştı; bu da daha önce duyduğu hırıltıların aslında canavarlardan geldiğini gösteriyordu. Üç başlı köpeklerle ilgili efsaneler duymuştu ve şimdi duydukları ürkütücü sesleri bu yaratıkların çıkardığını hayal edebiliyordu.

Envy ona birkaç kez baktı, kaşları çatılmıştı, sanki çözemediği tek bilmece oymuş gibi.

Nefesini tutarak onun kendisine soru sormasını bekledi, ama o hiç sormadı.

Sırtı kendisine dönükken onu inceledi, güçlü bedenine, kendinden emin, telaşsız adımlarının kesinliğine açıkça hayran kaldı. Kıskançlık bu acımasız

dünyada evindeymiş gibi davranıyordu, rahatsız edilmiyordu. Bu koridordaki en büyük avcıydı ve bunun farkındaydı.

Ve bu bilgi onu ona sinir bozucu derecede bağımlı hale getirdi.

Camilla, kar tanelerinin bile onun için kenara çekildiğini, saçını veya kıyafetini bozmaya cesaret edemediklerini, hayranlarının sadece kenara çekilip prenslerine saygıyla eğildiklerini izledi.

Eğer onu şimdi, burada resmetseydi, tüm alem onun kudretli iradesine boyun eğmiş olurdu. Yeryüzünün de onun ayaklarının dibinde diz çöktüğünü gösterirdi.

Burunundan bir ses çıkardı.

Üzerinde durduğu toprak tarafından tapılma fikrine bayılırdı.

Omuzunun üzerinden bir bakış attı.

"Hiçbir şey," dedi, gözlerindeki dile getirilmeyen soruya cevap vererek. "Sadece kendimi eğlendiriyorum."

"Bunu görebiliyorum." Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı; bu, onları buraya pervasızca getirdiğinden beri yüzünde gördüğü ilk neşeli ifadeydi.

Arkasını döndü ve giderek daha acımasız bir tempoyla ilerlemeye başladı.

Yürümeye devam ettiler.

Camilla'nın etrafındaki hırıltılardan ve kükremelerden korkması yerine, bir macera duygusu yeniden ortaya çıktı; yaratıcılığı, ormanlarda saklı yaratıkların nasıl görünebileceğine, yeteneğini geri kazandığında onları nasıl resmedebileceğine dair vizyonlar üretmeye başladı. Çünkü yeteneğini geri kazanacaktı.

Bu yaratıklar belki de aslan başlı ve balina gövdeli, büyük kanatlı canavarlar mı olacaktı? Dişleri kollarının büyüklüğünde mi olacaktı? Kalın kürklerle mi, pullarla mı yoksa tamamen yeni bir şeyle mi kaplı olacaktı?

Olasılıklar sonsuzdu.

Sonraki kükreme sesi duyulduğunda, heyecan doruk noktasına ulaştı; ses yeri titreştiriyordu. Sanki en yakın tepenin hemen üzerinden geliyordu. Camilla kalbinin hızla çarpmasından, nabzının yükselişinden büyük bir zevk aldı.

Envy başını salladı, yüzünde onun tepkisine karşı hâlâ hafifçe eğlenmiş bir ifade vardı ama sessiz kaldı.

Camilla, korkunun içindeki bir şeyi uyandırdığını, medeniyetini bir

kenara bırakıp tamamen hayvansı bir hale gelme isteği uyandırdığını fark etti. Tehlikeliydi. Bu rahatsız edici günahları bir kenara bırakırsak, onu gerçekten cezbeden tek şey buydu. Prens'in kendisi hariç tabii.

Ama o, bambaşka bir nedenden dolayı tehlikeliydi. Onun, içinde sakladığı, gizlediğı her şeyi açığa çıkarabileceğini hissediyordu. Ve onun sırlarını ortaya çıkarması düşüncesi artık eskisi kadar korkutucu değildi.

Rüzgar yeniden şiddetlenerek esti, ağaçların tepeleri sallanarak onu da bırakmaya davet etti.

Kar daha da şiddetlendi ve yer yer buz parçaları serpiştirildi.

Kıskançlık aniden sona erdi.

“Bu geceyi burada geçireceğiz.”

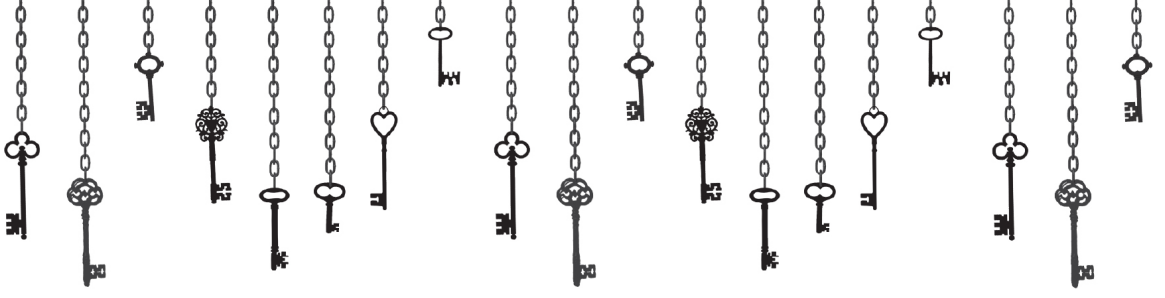
Camilla sık yaprakların arasından baktı.

Burada, kaba yontulmuş ağaçlardan yapılmış, harap halde bir kulübeden başka bir şey yoktu; bırakın ikisini birlikte kalmayı, onun için bile zar zor yeterli büyüklükteydi. Kıskançlığın onu bu kadar şiddetle kışkırttığı bu günden sonra, bu mümkün değildi.

Camilla, bu aleme girdiğinden beri ilk defa bambaşka bir nedenle kalbinin hızla çarptığını hissetti. Gerçek irade sınavı başlamak üzereydi sanki.

Bu sefer kazanma umudu çok azdı.

Büyüyü hafife almak bir şeydi, ama onun giderek büyüyen arzusunu görmezden gelmek bambaşka bir şeydi. Ve bu günahkar diyar bunun farkındaydı.

YİRMİ DOKUZ

"Sizden sonra görüşürüz, Bayan Antonius."

Kıskançlık, devasa ladin dalını geriye doğru iterek, daha önce ölümlü bir kadını kendi diyarına getirdiğinde devasa çam ağacının altına sakladığı küçük kulübeyi tamamen ortaya çıkardı.

Bunu, onu düşünmek istemiyordu, bu yüzden bunun yerine el emeğine odaklandı—gerçi "kulübe" kelimesi, ağaçları yontarak ve sihir parçalarıyla birleştirerek yaptığı küçük kulübe için oldukça cömert bir terimdi. Çok yoğun bir şey değildi, Koridor'u kızdıracak bir şey de değildi. Eğer binayı tamamen sihirle yaratabilseydi, öyle yapardı. Ne yazık ki, kollarını sıvadı ve işe koyuldu.

Envy, hâlâ az da olsa bir başarı duygusu hissettiğini tahmin ediyordu.

Camilla ilk başta şaşırmış görünse de, bugün Günah Koridoru'nun her santimini incelediği gibi, şimdi de yapıyı ilgiyle inceliyordu. Bu lanetli yerin daha önce böyle bir şaşkınlık veya merak uyandırdığını bilmiyordu; Camilla, buranın kutup derinliklerine duyduğu coşkuyla onu şaşırtmıştı.

Daha da şaşırtıcı olanı ise, şimdiye kadar çoğu etkiden uzak durmuş olmasıydı; bu da Envy'nin onun bir sır sakladığına dair şüphelerini daha da artırıyordu. Ancak Envy, uyku onu sonunda ele geçirdiğinde Camilla'nın kötülüğün diyarına teslim olacağını biliyordu. Hiçbir varlık -en güçlü vampirler, şekil değiştirenler veya periler bile- Günah Koridoru'nun baştan çıkarıcı çekimine karşı koyamazdı.

Üstelik aralarındaki fiziksel çekim zaten çok güçlüydü.

Onun duyularıyla olan bağlantısını açık tutmuştu, böylece yolculukları boyunca herhangi bir noktada endişeli veya korkmuş hissetse bile bunu

anlayabilecekti. Eğer bir şey saldırırsa, bunu hemen bilmek istiyordu.

İlk geldiklerinde, onu önceden haber vermeden getirdiği için öfkeden yanıp tutuşuyordu. Ancak itiraf etmeyi ihmal ettiği şey, ona resmi olarak cevap vermeden çok önce, onun hazır olduğunu hissedene kadar beklediği idi.

Asıl sürpriz, fırtınanın içinden onun arkasından ağır ağır ilerlemesiyle geldi.

Önce bir korku hissi duymuş, sonra bu his hızla heyecana dönüşmüştü. Ardından kadının cinsel uyarılması ona çarptığında neredeyse dengesini kaybetmişti. Omzunun üzerinden baktığında, kadının bakışlarının onu baştan aşağı, şehvetli ve dizginsiz bir şekilde süzdüğünü görmüştü. Kadının şehvetini test ettiğine dair herhangi bir işaret hissetmeye çalışmıştı, ama öyle olduğunu düşünmemişti. Hissettiği şey kendi duygularıydı. Bunun farkında olup olmadığından emin değildi. Ama unutamıyordu.

Ve şimdi saatlerce kabinde yalnız başlarına, büyük bir sorunla baş başa kalmak üzereydiler.

Envy uzanıp donmuş topuzu çekti ve kopana kadar çevirdi; küçük kapı, üzerindeki buz tabakası kırılırken yüksek bir çatırtıyla açıldı. Kırık cam parçaları karın üzerinde parıltıyordu.

Camilla ona bir bakış attı, sonra içeri girdi. Kapıdan biraz ileride durdu. Sebebini biliyordu.

Bu gece çok keyifli vakit geçireceklerdi.

Küçük, tek odalı kulübe karanlık ve penceresizdi; kare şeklindeki alanın neredeyse tamamı büyük bir yatakla kaplıydı. Ve Envy yatak derken, kalın çam dallarından ördüğü yemyeşil bir platformu kastediyordu.

"Yatak" en arka duvara yaslanmıştı, bu da kapıyı tamamen açması için ona sadece küçük bir boşluk bırakıyordu.

Hava bayattı ama çam ağaçlarının sıcaklığıyla karışmıştı. Sıcak ve dış etkenlerden güvende olacaklardı. Saatler geçmişti ve Camilla henüz yorgun olmasa da, fırtınanın en şiddetli kısmı gelmeden önce uyuması gerekiyordu.

Kıskançlık onu nazikçe öne doğru itti.

O, taviz vermedi.

"Yatağın sığabileceği kadar yer neredeyse yok."

Bahsetmekten kaçındığı şey, üzerine sığabilmek için neredeyse birbirlerine sarılıp yatmak zorunda kalacak olmalarıydı. Bu, kısmen korktuğu, kısmen de beklediği bir gerçektir.

Camilla'nın ona sıkıca yapışması ve günah işleme hissini yaşaması, onun için adeta kişisel bir cehennem olacaktı.

"Konaklama koşullarının pek de mükemmel olmamasından dolayı özür dilerim, Majesteleri," diye alaycı bir şekilde fısıldadı. "Bir dahaki sefere Koridordan geçerken, kabine bir kanat daha ekleyeceğimden emin olacağım."

Kadın, fısıltıyla ona son derece iğrenç bir isim taktı ama adamın yanından geçmesine izin verdi; adam pelerinini omuzlarından savurarak dallardan yapılmış yatağın üzerine, bir çeşit çarşaf gibi serdi. Adam, Camilla'nın uzanabileceğini işaret etti; Camilla da ona ters ters bakarak uzandı, yatağın üzerine sürünerek çıktı ve yatağın sağlamlığını test ettikten sonra diğer tarafa geçti. Envy, kapıyı arkasından kapatıp çerçevesine sıkıca oturduğundan emin olduktan sonra, Camilla'nın yanındaki yatağın üzerine tırmandı.

Onun sıcaklığı onu neredeyse anında sardı, kokusu aralarındaki boşluğu doldurdu ve aklından geçen tek şey, kendisi tenine dokunamazken onun parfümünün tenine değebilmesine ne kadar imrendiği oldu.

"Buradaki işimiz bittikten sonra doğrudan Tembel Hayvan Evi'ne mi gideceğiz?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Koridoru memnun etmek için biraz daha yol alacağız, sonra da en kısa sürede kardeşimin çevresine ışınlanacağız. Öğleden önce varmış olmalıyız."

"Transvenio," diye tekrarladı sessizce. "Babamın anlattığı hikayelere göre, iblis prensleri alemler arasında böyle seyahat ediyorlarmış. Bir gerçeklikten diğerine geçmek gibi. Az önce kapılara da bu şekilde varmıştık. Doğru mu?"

"Aslında."

"Önce sizin mahkemenizi görmeyecek miyiz?"

Yutkunarak, "Ziyaret için zaman yok," dedi.

Önce Tembellik'e bir mektup göndermesi, sonra da habersizce ortaya çıkması gerektiğini düşündü, ancak bunu yapmak için önce kendi sarayına uğrayıp rakip saraya kraliyet girişini beklemesi gerekecekti; bu da Camilla'nın çökmekte olan krallığı bizzat görmesi anlamına geliyordu. Onu kendi arazisinin dışındaki kraliyet kulübesine götürse bile, çok şey ters gidebilirdi. Tembellik muhtemelen cevap vermekte gecikecekti ve bu, Kıskançlık'ın şu anda göze alamayacağı tek şeydi: daha fazla zaman

kaybetmek.

Farklı bir hikayenin geliştiği kısa bir hayale daldı kendine. Evinin sağlam, hayat ve sanatla dolu olduğunu ve şeytanların, çevresindeki diğerlerine günah işlemleri için ilham vermek amacıyla her türlü nesne ve eşyayı topladığını hayal etti.

Envy, Camilla'nın bakışlarının, her şey eskisi gibi ıslıl ıslıl ve muhteşemken, her yeri taramasını görmek istiyordu. Evini, galerilerini, merak uyandıran eşyalarını, yatak odasını beğenip beğenmeyeceğini bilmek istiyordu.

Ve bu tehlikeliydi.

Bunların hiçbirini istememeli.

Birkaç dakika sessiz kaldı.

"Oyun oynadığınızı söylediniz... tüm bunların amacı da bu zaten. Ortada ne var?"

Her şey, diye düşündü. "Çok istediğim bir eser," dedi sonunda. Gerçekten de öyleydi.

"Bütün bunları bir eser için mi yapıyorsunuz?" diye sordu. "Çok önemli olmalı."

Çenesi kasılmış bir şekilde ahşap tavana baktı. Özellikle bir zamanlar onu getirdiği bu yerde, yaptığı en büyük hatayı konuşmaya çok yaklaşıyorlardı.

Camilla ona doğru döndü, ama o ona bakmadı. Bakamazdı.

"Pelerinini çıkar," dedi bunun yerine. Onun şaşkınlığını hissedince sonunda baktı ve açıkta kalan bedenlerini işaret etti. "Bunu battaniye olarak kullanacağız."

Camilla onu uzun ve sessiz bir şekilde baştan aşağı süzdü, ama dediğini yaptı ve adam da giysinin kenarlarını etrafına sarmasına yardım etti. Son bir centilmenlik gösterisi olarak, yeleşini çıkardı, bir yastık haline getirip başının altına yerleştirdi.

Kadın daha da rahat bir şekilde yanına yaslanırken, Envy bin'den geriye doğru saymaya karar verdi ve nihai hedefine odaklandı.

Lennox'tan ve onun kraliyet Unseelie perilerinden nefret ediyordu. Daha önce nefret ettiği her şeyden daha çok nefret ediyordu. Sadece kendi sarayının yeniden kurulmasını değil, karşılığında Lennox'un Unseelie sarayının da yok edilmesini sağlayacaktı. Lennox'un kendisiyle oynadığı gibi, onlarla da oynayacaktı.

"Kıskançlık mı?" diye fısıldadı Camilla, dikkatini dağıtarak. Pelerin altında kıpırdandığını hissetti ve ardından sıcak bir parmak belirdi; uzanıp çenesini okşadı.

Dişlerini gıcırdatıyordu.

Kendini rahatlamaya zorladı.

"Sence bu oyunda başka kaç oyuncu var?" diye sordu elini çekerek.

"Oyun yöneticisinin daha önce kaç kişiye haksızlık ettiğine bağlı. Beş de olabilir, yirmi de. Ya da şu an sadece iki veya üç kişi kalmış olabilir."

"İpuçlarını çözemeyen oyunculara ne olur?"

"Onların kaderi oyun yöneticisi tarafından belirlenir. Onların huzur içinde ayrılmalarına izin verebilir veya onları öldürebilir. Kan yemini imzaladıkları andan itibaren hayatları onun elindedir."

Camilla'nın nefesi kesildi. Sonunda tüm dikkatini ona verdi. Dudaklarını ısıırıyordu, yüzü gergin bir ifadeye bürünmüştü. Kaşlarının arasındaki çizgiyi yumuşatmak istedi ama yapmadı. Böyle bir şefkatten hiçbir fayda gelmezdi.

"Ya en başta kan yemini imzalamazlarsa?"

Kadın endişeli görünüyordu, ama adam bunun nedenini anlayamadı.

"Bildiğim kadarıyla, oyuna katılan herkes yemin metnini imzaladı. Oyun yöneticisinin kuralları uygulamasına olanak sağlayan şey bu."

"Sence bundan sonra ne arıyoruz?" diye sordu, tekrar dönerek tavana bakarken. "Bilmece bize gerçek bir ipucu vermedi."

Onun onları bir takım olarak görmesinden hoşlanıyordu.

Çok fazla.

"Kardeşim tam bir koleksiyoncu ve Tembel Hayvan Evi kitaplar ve eserlerle dolu. Sanırım bir sonraki ipucunu kütüphanelerinden birinde bulacağız. Sadece oraya ait olmayan bir şey aramamız gerekecek."

Yüzünü ona doğru çevirdi, ifadesinde tedirginlik vardı.

"Ve bu oyun ustası... Perilerin oyun oynadığını duydum. Özellikle de Unseelie Kralı'nın."

Zeki kadın.

Ona tekrar müsamaha göstermeyi düşündü ama haklı olduğunu kabul etmenin bir sakıncasını göremedi.

"Evet, öyle. Unseelie Kralı Lennox, oyunun yöneticisi."

Camilla sustu. Acaba o, Unseelie Kralı hakkında ne tür hikayeler duymuştu? Bir şey istediğinde ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyor

muydu acaba?

Envy birdenbire onun tüm bunlara bulaşmasını istemedi. "Uyu. Yarın uzun bir gün olacak."

Camilla yan tarafına dönmüştü ve şimdi hareketsiz kalmıştı. Sınırlarına saygı göstermeye çalışmış, bu yakın mesafede onun duygularını gözetleme isteğini görmezden gelmişti, ama kendini tutamadı; aralarındaki o kanalı tekrar açtı ve onun rahatsızlığını açıkça fark etti.

"Etrafınızda sürekli size yaltaklanan şeytanlar olmalı," dedi aniden ve adam irkildi. "Herkes emir almaktan hoşlanmaz."

Tanrım, ne kadar da aptalca! Kadın onu çıldırttı. Belki de intikam alma, arama yeniden başlamadan önce biraz eğlenme zamanı gelmişti.

"Normalde, penisimi öpüyorlar." Envy, kıskançlığı kabini kasıp kavururken gülümsedi. "Ve onlara emir verdiğimde çok hoşlarına gidiyor."

Ona sırtını döndü ve sanki o artık yokmuş gibi davrandı.

Onun kıskançlığı ona odaklanacak, keyif alacak bir şey vermişti. Tüm yaşananlardan sonra bu ortama geri dönmekten hoşlanmıyordu. Durumun ne kadar farklı olduğunu kendine hatırlatmak için onu birazcık kızdırmaktan kendini alamadı.

"Aslında her türlü emri veriyorum," dedi, gözlerini tavana dikerek, ellerini başının arkasına koydu. "Bazılarını hatırlayabilirsiniz. Kıyafetlerinizi çıkarın. Yere uzanın. Bacaklarınızı açın." Bir an durakladı ve sonra yavaşça, "Bana doğru gelin," dedi.

Yutkunarak sesini yükseltti, enerjisi artık heyecanla karışmıştı. Envy, o yakın geceyi tüm ayrıntılarıyla hatırladığını biliyordu.

"İyi bir sevgili bana da emir verir, canım. Örnekler ister misin?"

Kadın omzunun üzerinden küfrederek, nereye gidebileceğini açıkça belirtti. Adam tekrar yana döndü, sırtını ona döndü ve sesini baştan çıkarıcı bir hırıltıya dönüştürdü.

"Daha sert, daha derin, daha hızlı sik beni. İşte böyle. Durma." Onun nefesini keskin bir şekilde içine çekmesinden son derece memnun olmuştu. "Bir süreliğine uslu ve itaatkar olacağım Camilla, seninle oyun oynayacağım."

"Majesteleri, fetihlerinizle hiç ilgilenmiyorum."

"Mm." Duyularını kullanmadan da bunun doğru olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda onun, kendisinin bu şeylerin her birini ona yapmasını düşünmekten sapkın bir şekilde zevk aldığını da biliyordu.

Kendisinin de niyet ettiğinden daha fazla etkilendiğini fark eden adam, aralarında yeniden sessizliğin oluşmasına izin verdi ve sadece birkaç santim ötede olan kalçasının sıcak kıvrımını görmezden gelmeye çalıştı.

İlk başta onun hayal kırıklığını hissetti—oyun oynamayı sevdiğini fark etmişti—ama sonra yorgunluğu kendini gösterdi. Umarım şimdi iyi uyur ve Lennox ile onun hain oyununa dair yeni endişelerini bir kenara bırakır. Gerçekten de, Camilla'nın nefesi sonunda yavaşladı ve düzenli hale geldi. Uyku, üzerine yeni yağmış kar gibi çöktü.

Bir süre uyuduktan sonra tekrar bakmak için bekledi. Yan tarafına kıvrılmış yatıyordu, pelerini sivri çenesinin altına sıkıca toplanmıştı.

Envy uykuya dalmadı; dalacağından da şüphe ediyordu, zaten tetikte kalmayı tercih ederdi. Bu ormandaki az sayıda yaratık ona yaklaşmaya cesaret ederdi, ama yine de oyun başlamıştı. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ki, kız aniden ona doğru döndü, sanki bir rüyaya dalmamaya çalışıyormuş gibi yavaşça pelerini kavradı.

Gümüş rengi saçları etrafında bir hale gibi dalgalanarak ona melek görünümünü veriyordu.

Kirpikleri uzun ve koyu renkliydi, altın rengi yanaklarında küçük hilaller şeklinde duruyordu.

Kadın huzurlu ve son derece rahat görünüyordu. Yanındaki erkek sanki kötü bir prens değil de bir şövalye gibiydi.

Envy, daha önce hiç kimsenin kendisini onun önünde bu kadar açıkça ortaya koyduğunu hatırlayamıyordu.

Yavaşça uzandı ve Camilla'nın narin kulağının arkasına düşen bir tutam saç ıttı. Dudakları aralandı, memnuniyet dolu bir iç çekiş duyuldu. Artık derin bir uykudaydı, tamamen rahatlamıştı. Onun bu huzurunu kıskanmak istedi ama nedense yapamadı.

Günah Koridoru'nun artık ona hiç acımayacağını biliyordu.

Envy tekrar sırt üstü döndü, bakışları tavana dikilmişti.

Bütün vücudu gergin bir halde bekliyordu.

Bir sonraki ipucunun ne olabileceğine odaklanmaya çalıştı. Aklındaki tek endişe bilmeceleleri çözmek ve oyunu kazanmak olmalıydı. Yine de... Lennox'un Camilla'nın kendisine eşlik etmesi konusunda ısrarını düşündükçe, onun burada olmasından daha da nefret ediyordu.

Onu Waverly Green'de bırakmalıydı.

Daha iyi bir erkek olsaydı, yapardı. Sonuçları umursamazdı.

Camilla'nın nefesi hafifçe kesildi, sanki bir şey kopuyordu.

Boğazı düğümlendi.

Ve böylece uzun gece başladı.

Şimdi onun düzenli nefes alışverişi, sürekli zevkin küçük hıçkıramalarına dönüştü. Adamın elleri yumruk haline geldi ve yumuşak inlemelerle birleşti.

Envy, dışarıdaki karla karışık yağmura, kapıyı çerçevesine vuran uğultulu rüzgarlara odaklanmaya çalıştı. Bacaklarının arasında olduğu ve aynı sesleri çıkardığı anları düşünmekten kaçınmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Ondan bir kez tatmak tehlikeliydi; onu asla tatmin etmemiştir.

Sanki karşılık verircesine, pelerinine sürtünerek ondan yüzünü çevirdi ve bu sırada boynunu açığa çıkardı. Hafif bir mırıltıyla, sanki onun sıcaklığına daha da yaklaşıyordu; kalçaları yuvarlanarak tombul küçük poposu onun yanına geldi ve sürtünme arayarak kalçasına sürtündü.

Hiç şüphesiz ki şehvet duygusu test ediliyordu.

Envy dikkatini lanet olası tavana dikti, tahtadaki taneleri saymaya çalıştı. Camilla tekrar kıpırdanıyordu, elleri vücudunda geziniyordu. Pelerinin altında gizli olmasına rağmen, ellerinin hareketlerini sanki kendi hareketleriymiş gibi hissedebiliyordu. Önce kalçalarının üzerinden kayıyor, titreyen karnının üzerinde duruyor, sonra göğüslerine çıkıyor, parmakları dolgun kıvrımlarını kavıyor, şüphesiz sıkarken göğüslerinin baştan çıkarıcı esnekliğinden zevk alıyordu.

Bencilce bir şekilde, onun günah dolu rüyalarında kendisini gördüğünü umuyordu.

Onu orgazma ulaştırdığı anlarda hissettiklerini hatırladı.

Centilmen olmaya çalışmasına rağmen, Envy'nin cinsel organı sertleşti.

Bacaklarını ayırıp içine dalmak, kalçalarını paramparça olana kadar birbirine çarpmak için neler vermezdi ki! Günah Koridoru onu sınamazdı, ama o anda neredeyse sınındığına yemin ederdi.

Envy yumruğunu ağzına götürdü ve sertçe ısırды, ancak acı sadece zevk arzusunu daha da yoğunlaştırdı.

Camilla şimdi pelerinini üzerinden atıyor, aşağıya uzanıp eteklerini yukarı çekiyor ve sadece tapınmak için yapılmış ipek çoraplarla örtülü, pürüzsüz tenini sergiliyordu.

Artık kendini tutamıyordu. Hayali sevgilisinin okşamalarına kapılmış bir halde, kalçalarını kaldırıp hareket ettirirken, büyülenmiş bir şekilde onu

izledi. Nefesinin yumuşak verişi eteklerinin hışırtısıyla karışıyor, her hareketinde yataklarından am kokusu yayılıyordu. İstemsizce, elinin ereksiyonunun üzerine kapandığını, pantolonunun üzerinden aynı ritimde okşadığını hissetti.

Camilla yavaşça gözlerini açtı ve onu şaşırtacak şekilde doğrudan ona baktı. Onun da tahrik olduğunu görünce, dizlerinin üzerine kalktı, zarifçe hareket ederek üzerine oturdu, etekleri omuzlarından aşağı doğru dalgalanırken ellerini onun omuzlarına dayadı. oraplarının üzerinden uylukları çıplaktı ve kalçalarına sürtünen yerlerinin pürüzsüzlüğünü hissedebiliyordu.

"Camilla," diye uyardı, birden tetikte. "Uyan."

Göz kapaklarının altından ona gülümsedi; hayatında gördüğü en kurnaz, en şeytani kıvrımdı bu.

"Uyuyor olduğumu kim söylüyor, Majesteleri?"

OTUZ

Belki biraz kötücül bir davranıştı ama Camilla, altında kaskatı yatan prensi işkence ederek fazlasıyla eğleniyordu.

Yalanları ve hilelerinden sonra onunla dalga geçilmeyi hak ediyordu. Hele de onu kıskandırmak için yaptığı o numaradan sonra. Onun ne yapmaya çalıştığını anlaması birkaç saniye sürdü; önceki sevgililerini kıskanmamaya çalışmakla meşguldü ve bunda başarısız olmuştu.

Onun oynadığı küçük oyunu çözdükten sonra, bu oyuna kapıldığı için kendine kızdı. Adam, onun kıskançlığını körükleyerek, şok ve merak uyandıracak şeyler fısıldayarak, beklenti ve ihtiyaç yaratarak fazlasıyla eğlenmişti.

Camilla, evet, şok olmuştu; onun arsız emirlerini düşünmek bile bacaklarının arasındaki bölgenin ne kadar ıslandığına şok olmuştu.

Bu yüzden şehvetin o sınavıcı heyecanını hissettiğinde, bundan en iyi şekilde yararlanmaya karar vermişti. Eğer Envy bir gösteri istiyorsa, ona bir gösteri sunacaktı.

Günahın etkisi çoktan azalmıştı; Envy'nin bunu hiç düşünmemiş olması onu şaşırtmıştı.

Onun kendisine verdiği tepkinin tamamını hissedince, bunun aslında muzip bir karşılık olması gerektiğini neredeyse unutmuştu. Kalın uzvu ona o kadar sert ve baştan çıkarıcı bir şekilde bastırıyordu ki, rol yapmasının sınırlarının nerede olduğunu hatırlamak zordu.

Eğer geriye bir şey kalmış olsaydı.

İkisi de, yaptıkları eylemlerden Günah Koridoru'nun sorumlu olmadığını bilmiyormuş gibi davranarak ne kadar ileri gidebileceklerini merak etti.

Bir başka müthiş oyun.

Elleri tekrar yanlarından yukarı doğru kayd, göğüslerinin alt kısımlarını okşadıktan sonra ortalarındaki sıkı tomurcukları çevreledi. Korsesi dar ve sıkıyordu ve nefes alışverişiyle teninin dekoltesine baskı yaptığını, dışarı taşmak üzere olduğunu hissedebiliyordu.

Kendini yukarı kaldırdı, sonra yavaşça vücudunda aşağı doğru hareket etti, altında sıkıca kıvrılmış olanın muazzam gücünün verdiği hisse kapıldı.

O ham erkeklik, o hayvansı zarafet, adeta dizginlenmemiş arzuyla titreşiyor.

Bu belki bir oyun olarak başlamış olabilir, ama o tahrik olmuş gibi davranmıyordu.

Boğuk bir ses dikkatini tekrar prene çevirdi ve aşağıya baktığında Envy'nin bakışlarının kendisine kilitlendiğini, yüzünde acı dolu bir ifade olduğunu gördü.

Güçlü parmakları kalçalarını kavrayıp etrafına yayılmış halde, onu kendine doğru sürtmeye mi yardım etmeli yoksa tamamen kaldırmalı mı karar verememiş gibiydi.

Camilla, onun hâlâ gösterisinden bu kadar etkilenmiş olmasına sevinerek, cesurca onu süzdü.

“Camilla.”

Dudakları kıvrıldı. Sesi alçak ve hafif boğuktu.

Prens Kıskançlığın kendi oyununu ona karşı çeviren çok fazla insan olmadığını hayal etti.

"Az önce hatırladığım şeyi öğrenmek ister misiniz, Majesteleri?" diye sordu, kalçalarını tekrar döndürerek, o muhteşem uzunluk boyunca kıvrılırken.

"HAYIR."

Yalancı, diye düşündü.

“Vexley’deki gece, yataktan düşüp böyle yere serildiğimizde, bir an için eğer ne yapacağını merak etmişim.” Şimdi eğildi, dudakları onunkine o kadar yakındı ki nefesinin keskin bir şekilde kesildiğini hissetti. “Umut ettiğim kadar günahkar bir tadın olup olmadığını görmek istedim.”

Boğazı hafifçe kasıldı ve kadın diliyle ağzının hatlarını hafifçe okşadı. Bu, fantezilerin şekliydi; dolgun, baştan çıkarıcı ve öpüşmek için yaratılmıştı.

"Yapmalı mıydım? O gece seni tattım," diye fısıldadı, dudaklarını

kulağına yaklaştırken, teninde oluşan tüylerin diken diken olduğunu fark etti.

Artık nefes almadığını düşündü. Acı çektiği belliydi.

Aralarında öylesine gergin bir gerilim vardı ki, kadın onu bir tel gibi çekip koparmak istiyordu.

"Majesteleri, size iki soruyu dürüstçe yanıtlamanızı istiyorum. Bunu benim için yapar mısınız?"

Bakışları kadının yüzüne sabitlendi, gözlerini taradı, sonra dudaklarına indi. Başını hafifçe eğmesiyle verdiği onay, neredeyse fark edilmeyecek kadar azdı.

"Tadımı beğendin mi?" diye sordu ipeksi bir sesle.

Küfretti, kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırdı, öz kontrolünü kaybetti.

"Evet," diye dişlerini sıkarak cevap verdi.

"Bunu hiç düşündün mü?"

Ona iyice sokuldu, ikisinin de nefesini tutmasına neden olan bir noktaya ulaştı. Camilla dikkatli olması gerektiğini anladı. Vücudu onun vücuduna sürtünerek zonluyordu.

Envy onun sorusuna cevap vermemişti. Eğilip dudağını hafifçe ısırdı.

"Cevap vereceğine söz vermiştin."

"Evet. Sürekli bunu düşünüyorum." Acı dolu bir kahkaha attı. "Sürekli."

"Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim." Aniden doğruldu, bacağını tekrar onun yanına, yatağa uzandı. Uykuya hazırlanırken pelerinin düzeltti ve ona zafer dolu bir gülümseme verdi. "Diliniz kadar günahkar ve harika rüyalar dilerim, Majesteleri."

Kıskançlığın dişleri birbirine sürtünüyordu, çenesi taşı bile kesebilecek kadar sıkıydı.

Camilla, biraz da olsa heyecanlanarak ekledi: "Ve dürüst olmak gerekirse, şunu da bilmelisin ki, ben de bunu düşünebilirim."

Sabah, yine şiddetli bir fırtınayla geldi.

Camilla gerinip ayağa kalkarken yorgun hissediyordu ama bu alemin ona daha neler getireceğini görmeye hazırdı.

Prens, pelerinini giyip kulübenin kapısındaki taze kırağı kırarak içeri girerken pek konuşmadı. Her zamankinden daha gergin görünüyordu. Bunun önceki geceki küçük baştan çıkarma oyunundan mı yoksa aklının asıl oyununda olmasından mı kaynaklandığını anlayamadı.

Sonsuz karda ağır ağır ilerlediler; manzara, kadın soğudukça, ıslandıkça ve acıktıkça cazibesini yitiriyordu. Saatlerce süren bitmek bilmeyen yürüyüşün ardından nihayet durdu.

“Pekala. Koridoru tatmin etmek için yeterince yol kat ettik.” Elini uzattı. “Hazır mısınız?”

Kadın başını salladı ve adam başka bir kelime söylemeden onları sihirle yok etti. Camilla, etraflarında uğultu yapan havanın gücünü hissetti ve gözlerini açtığı anda, etkileyici derecede sivri bir dağın tepesine kurulmuş devasa bir taş kale gördü.

Kadın kendi etrafında dönerek kaleyi, dağları (uzaklara doğru uzanan lacivert ve beyazın morarmış lekeleri) ve cenaze kefeni gibi çökmüş sisi içine çekti.

Eğer Envy planlarından vazgeçmemişse, Tembellik Evi'nin ön bahçesindeydiler.

Envy, taze karla kaplı geniş taş merdivenlerden yukarı çıktı ve doğruca, iki görkemli sütunla çevrili bir nişin içine gizlenmiş, tepedeki kemerli çift kapılara yöneldi.

Camilla da yavaş yavaş yukarı doğru yürüdü, ta ki dayanamayıp ilk sütunun önünde durana kadar. Kireçtaşı gibi görünen (ya da şeytani karşılığı her neyse) taşta oyulmuş karmaşık flora ve fauna motiflerine hayran kaldı. Bu işi yapan kişi olağanüstüydü: tek bir keski izi bile yoktu, taşın zaten oyulmuş olarak ortaya çıkmadığına dair hiçbir işaret yoktu.

Daha yakından baktı. Resmedilen sahne hem tuhaf hem de karanlıktı: çiçekler silaha dönüşüyor, hayvanlar ise adeta bir savaşa tutuşuyordu.

Camilla anlıyordu. Doğa acımasız bir efendiydi, güzelliği ise zalimliğini gizleyen bir maskeydi.

Camilla yavaşça sütunun etrafında dolandı ve şimdiye kadar gördüğü en büyüleyici sahneye takıldı. Bir akrep, bir akbaba ve bir ibis, hepsi bir kürenin etrafında dans ediyordu. Daha birçok hayvan ve geometrik şekil etrafa yayılmıştı, ancak bu grup farklı görünüyordu.

Elini saygıyla soğuk taşla koydu ve yaratılışında sihir olup olmadığını merak etti.

Envy duraksadı, omzunun üzerinden baktı, ifadesi anlaşılmazdı.

"Orada kalın, Bayan Antonius. Ne olursa olsun."

Kollarındaki ince tüyler diken diken oldu ve anında daha tetikte hale geldi.

Ondan beklemesini istememişti, komutasında bir çelik gibi bir kararlılık vardı.

Şimdi oyma eserler büyüleyici olmaktan çok uğursuz görünüyordu.

"Burası kardeşinizin mülkü değil mi?"

Envy'nin eli sağ tarafına, hançerini sakladığını bildiği yere doğru uzandı.

"Bu diyarda, bir prensin başka bir prensin çevresine davetsiz gelmesi savaş eylemi olarak kabul edilir."

"Ama sen hâlâ içeri girmeye devam ediyorsun, kardeşim."

Arkasını dönmeye fırsat bulamadan, Envy'nin göğsünden bir bıçağın ucu fırladı.

Olay o kadar hızlı gerçekleşti ki, Camilla'nın çığlığı, bıçağın prensin vücudundan çekildiği anda koptu.

Envy dizlerinin üzerine çöktü, yüzünde soğuk bir öfke ifadesi vardı; yaradan fışkıran altın rengi kan, karlı basamaklara acımasızca sıçradı.

"Ona dokunursanız"—sesi, yavaş yavaş fısıltıya dönüşürken bile, kötülükle doluydu—"ve hepinizi yok ederim."

Kan kaybı ne kadar şiddetli olursa olsun, Camilla onun sözlerindeki umudu hissetti.

Saldırganını bir yandan gözlemleyen Camilla, yere düşmüş prensin yanına koştu, ancak onun önüne yığıldığı anda Envy ortadan kayboldu.

Kadın, onun nerede olduğunu anlamak için telaşla yere el yordamıyla yokladı; görünmez bir güç tarafından mı örtülmüştü? Ama gerçekten gitmişti. Karların üzerine kazınmış küçük bir kan gölü kalmıştı geriye, rengi onun "Öteki" olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyordu.

Kadın, Envy'nin katiline baktı, kendini savunmak için ne kullanabileceğini değerlendirdi ve ona karşı hiçbir şansı olmadığını söyleyen iç sesini susturdu. Denemek zorundaydı.

Saçları gümüş ve altın arasında kalmış eşsiz bir renkteydi, gözleri ise daha önce hiç görmediği kadar açık maviydi. Gözleri, ona bakan iki elmas gibiydi, sert ve soğuk. Tamamen duygusuz.

Şeytan da onu dikkatle inceliyordu.

Rahatsız edici derecede uzun bir sessizliğin ardından, hançerini yavaşça

kılıfına geri koydu. Kıskançlığın kardeşi olduğunu söylemişti, bu yüzden...

"Sen kesinlikle Tembellik Prensi olmalısın."

Küstahça bir şekilde hafifçe eğildi, sonra da kendinden emin bir tavırla, "Bunu bir asırdır hak ediyordu," dedi.

"Onu sen öldürdün." Camilla, adamın bu kadar umursamaz olmasına inanamadı!

Eğlence, o buz gibi gözleri bir nebze de olsa ısıttı.

"Sizi temin ederim, o sadece kendi çevresine geri gönderildi. Muhtemelen akşama kadar tamamen iyileşmiş olarak geri dönecek, ama bu sefer önce bir mektup gönderme nezaketini gösterecek. Gelin. Bayan Antonius, değil mi?"

Camilla ona inanıp inanmamayı tartarak başını salladı, ama Tembellik arkasını dönerek ona sırtını verdi.

Ona göre Camilla kesinlikle hiçbir tehdit oluşturmuyordu. Gerekirse bunu kendi avantajına kullanabileceğini düşünüyordu.

"Tembel Hayvan Evi'ne hoş geldiniz."

OTUZ BİR

Tembel Ev, Camilla'nın Waverly Green'in en seçkin evlerinde bile daha önce hiç deneyimlemediği bir şeydi. Krallığın kralı veya kraliçesinin bile böyle bir zenginliğe sahip olabileceğinden şüphe duyuyordu. Kalelerini hiç görmemişti; Waverly Green'in çok kuzeyinde, Demir Orman Krallığı'nın başkenti olan Sundry şehrinde yaşıyorlardı.

Ve bu sadece eşya zenginliği değil, aynı zamanda bilgi zenginliği de demek.

İçeri girdiklerinde dairesel bir fuayeye adım attılar.

Girişten birden fazla koridora erişilebiliyordu ve geniş kale her yöne doğru göz alamayacağı kadar uzanıyordu.

Her açıdan bakıldığında, devasa bir kütüphane gibi görünüyordu.

Gözünün görebildiği her koridor, deri ciltli kitaplarla dolu koyu renkli ahşap raflarla çevriliydi. Pirinç aplikler, zevkli paneller boyunca sessizce yanıyor, ahşap zeminler ise yumuşak el dokuması halılarla kaplıydı.

“Bu nefes kesici.” Camilla, her şeyi iyice görebilmek için yavaşça döndü. “Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Ayaklarının altında altınla işlenmiş bir pusula gülü vardı.

Tembellik ona utangaç bir bakış attı, bu bakış kardeşinin kibirli tavrından çok farklıydı. Ve az önce Kıskançlığı göğsünden bıçaklayan hançerli iblis prensinden de çok farklıydı.

“Gel,” dedi, “kardeşim gelene kadar sana bir tur yaptırayım. İstersen,” diye ekledi. “Doğrudan misafir odalarına gitmeyi tercih edersen, bu da ayarlanabilir.”

Camilla çekingen bir şekilde gülümsedi. Şu anda öğrenebileceği her şeyi

öğrenmeyi tercih ediyordu.

"Eğer sakıncası yoksa, bir tur düzenlemeyi çok isterim."

Tembel hayvan başını eğdi.

"Ama merak ediyorum," dedi hızla, "ön taraftaki sütun hakkında. Oymalar çok güzeldi. Ne anlama geliyorlar?"

Tembel hayvan, onun bunu fark etmesinden memnun görünüyordu.

"Bu, İkiz Sütunlar'ın bizim yorumumuz, ancak ne yazık ki birebir kopyası değil."

"Onları hiç duymadım," diye itiraf etti Camilla.

"Burası, yıldızlara ve gece gökyüzüne adanmış eski bir yerd, ancak bazıları bunun Seelie ve Unseelie saraylarını simgelediğini savunuyor. Sütunlar şimşekleri çekiyor ve şimşek çarptığında parlıyorlar; üzerlerine oyulmuş takımyıldızların da bulundukları amfiteyatroya yansması amaçlanıyor. Bir sütunun iyiliği temsil ettiği ve eski tanrıların armağanları olan uyum ve refahı yansıttığı söyleniyor. Diğerinin ise kötülüğü temsil ettiği ve bir anlamda uyarı niteliğinde, felaket niteliğinde bir yıkımı tasvir ettiği rivayet ediliyor. Ya da en akla yatkın teorilerden bazıları böyle. Elbette kimse tam olarak emin değil. Bildiğimiz şey, bu sütunların perilere ölümlü topraklara doğrudan bir yol sunduğudur."

"Bir gün gerçeklerini görmeyi çok isterim." Camilla bunun nasıl bir manzara olacağını ancak hayal edebiliyordu. Cennetin yeraltı dünyasıyla buluşmasını, var olmaması gereken bir birlikteliği görmek ne kadar büyülm bir duygu olmalıydı.

"Ne yazık ki, şimdi sihirle bağlı oldukları için kardeşimin çemberinin altında saklılar."

"Neden?" Antik sit alanının tahrip edilmesi düşüncesi Camilla'nın yüreğini burdu.

"Unseelie Kralı'nın ölümlülere olan saplantısı, onları ve dünyamızın sınırlarını tehlikeye atacak şekilde büyüdü. Lennox'a bu saçmalıklarına son vermesi için uyarıda bulunuldu, ancak kardeşim tüm Yeraltı dünyası alemlerine hükmetse bile, bir iblis tarafından yönetilmekten hoşlanmadı. Lennox, batıdaki kendi adasının Unseelie Kralı olarak, kendisinin ve maiyetinin aynı kurallara tabi tutulmaması gerektiğini düşündü. Bu yüzden, herkesin iyiliği için onun erişimini sınırlamak zorunda kaldık."

"Tek bir kişi herkesin keyfini kaçırdı."

"İnsan değil," dedi Tembel Hayvan nazikçe. "Ölümler diyarında veya

gölge alemlerinin herhangi birinde karşılaştığınız hiçbir varlığın insan olmadığını hatırlamanız çok önemli. Ne kadar insana benzeseler de."

"Elbette."

Ona zoraki bir gülümseme verdi, sonra ileriye işaret etti.

"İçeride, Tembel Ev'in toplamda iki yüz otuz bin fit uzunluğunda rafı bulunmaktadır."

Camilla hâlâ Sütunları düşünüyordu, ancak Tembellik onun dikkatini tekrar kendisine çekti.

"Son sayıma göre yüz seksen yedi bin kitap, altmış dört bin örnek, heykeller de dahil olmak üzere yirmi bin sanat eseri ve bin dokuz yüz silah bulunmaktadır. Her eser, konusuna en uygun okuma odasında muhafaza edilmektedir."

Camilla bu rakamları bir türlü anlayamıyordu ama adamın abartmadığını da görüyordu. Her yönde tavanlar en az otuz fit yüksekliğe ulaşyordu ve merdivenli raflar tüm alanı kullanıyordu.

Tembel Ev, son derece görkemliydi ama büyüklüğüne ve ihtişamına rağmen bir şekilde sıcaklık ve davetkarlık hissini koruyordu. Belki de bunun sebebi, evin her yerindeki nişlere yerleştirilmiş kabarık koltuklar ya da tonozlu tavanları süsleyen, yaşlılıktan yıpranmış büyük meşe kirişlerdi. Her halükarda, içinden bir ses hemen bir kitapla kıvrılıp zamanın nasıl geçtiğini unutmak istiyordu.

Sloth, topladığı şeyleri sayarken ses tonunda en ufak bir gurur veya ego belirtisi yoktu, diye belirtti kadın; sanki sadece gerçekleri sıralıyormuş gibi konuşuyordu.

Sonunda, "Böylesine kapsamlı bir koleksiyonu oluşturmanın kaç yıl sürdüğünü hayal bile edemiyorum," dedi.

"Eminim ki çok fazla, ama günahımın yükü bu."

Önlerindeki kanadı işaret ederek başını salladı. Kanadın üzerinde SCIENTIA yazılı oyma bir levha vardı.

"Malikanenin her kanadı, bu gibi bölümlere ayrılmış durumda. Bu kanattaki her kitap bilimle ilgili; bu kanattaki farklı odalar farklı alt dallara ayrılmış. Flora, fauna, anatomi, astronomi, arkeoloji ve benzeri. Sonra tarih, coğrafya, sanat var – ve bu kanat içinde resimler, yağlı boyalar, zaman dilimleri ve sanatçılar, hatta eğlence olsun diye ‘baştan çıkarma sanatı’, ‘flört’ veya ‘mutfak sanatları’ gibi bölümlere ayrılmış – ve sonra şiirler, oyunlar, kurgu eserler ve elbette türlere göre sıralanmış kitaplar var. Periler,

vampirler, kurt adamlar, iblisler, cadılar, tanrıçalar, ölümlüler, yarı insanlar, şekil değiştirenler ve benzeri. Ayrıca çağlar boyunca doğaüstü kraliyet ailesinin doğum kayıtları ve okültizme ayrılmış bölümler de var. Büyüler, lanetler, tılsımlar, sihirler, simya, bilmeceler, bulmacalar ve oyunlar.”

Camilla'nın kalbi sanki kanatlanıp uçacakmış gibi hissediyordu.

"Bu kadar çok doğum kaydını nasıl elde edebiliyorsunuz?" Başını salladı, cevap kendiliğinden aklına geldi. "Casuslar."

"Umbra iblisleri –küçük iblislerin en eşsizleri– en iyi ihtimalle değişken yaratıklardır, ancak cisimsiz olmaları onlara belli bir incelik kazandırır. Tek yapmanız gereken onlara en yüksek miktarı ödediğinizden emin olmaktır. Sadece kendilerine sadıktırlar. Ve çoğunlukla da kardeşim Gurur'a.”

"Prens Tembel Hayvan, koleksiyonunuz gerçekten çok etkileyici."

Dudaklarını büzdü ve Camilla, onu rahatsız eden ne söylediğini merak etti.

"Affedersiniz Majesteleri. Eğer sınırınızı aştıysam—"

"Hayır, Bayan Antonius." Ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bana Lo derler. Lütfen resmiyetten uzak durun. Sadece kardeşlerim bana Tembel der ve bunu da genellikle beni kızdırmak için yaparlar.”

Lo onu, şehir evinin iki katı büyüklüğünde, uzun ve kıvrımlı bir koridordan aşağıya doğru yönlendirdi. Bir sonraki koridora gelmeden önce durdu ve levhaya bir göz attı.

KÖTÜLÜĞE SAHİP OLMAK.

Büyücülük.

"Bazı kanatlar daha... bilinçli. Sıklıkla kendilerini yeniden düzenliyorlar – çok da rahatsız edici bir şey değil. Pencere ve kapılar yer değiştiriyor, mobilyalar değişiyor. Bir saat kanepede bulabilirsiniz, bir sonraki saat bar taburesi. Bazen araştırdığımız büyüler ters gidiyor. Büyücülük iblisler için kolay değil.”

"Çok fazla araştırma yapıyor musunuz?" diye sordu Camilla.

Lo omuz silkerek kayıtsızca bir tavır sergiledi.

"Mahkememiz biraz şundan biraz da bundan yapıyor. Çok yönlü olmaktan keyif alıyoruz."

Bu, şeytani tehlikelerden kaçınmanın bir yoluydu, diye düşündü alaycı bir şekilde. Belki de onu henüz bir tehdit olarak tamamen gözden çıkarmamıştı.

"Oyunu düşünürken, 'Yerinde olmayan bir şey bulabilir misin?' diye

sordu."

"Elbette; her bir odanın kaydını titizlikle tutuyoruz."

Kayıtlar harikaydı, ama yine de her odayı tek tek aramaları gerekecekti. Ve bunun bir ömür sürebileceğini fark ediyordu.

Bir sonraki koridora geçtiler, her biri bir öncekinden daha etkileyiciydi.

Bu zemin, parke yerine koyu kırmızı benekler içeren siyah mermerden yapılmış gibi görünüyordu.

Lo onun meraklı bakışlarını yakaladı.

"Heliotrop. Daha yaygın olarak kan taşı olarak bilinir. Vampir kraliyet sarayının merkezi olan Malice Adası'nın hemen dışından çıkarılır."

Ayrıntıya girmede ve Camilla da ısrar etmedi. Karanlık pazarda vampir prensi hakkında fısıltılar duymuştu; nerede ve ne zaman olursa olsun, gerçek adının yüksek sesle söylendiğinde her zaman duyduğu söyleniyordu ve eğer bu söylentiler doğruysa, onun dikkatini çekmek istemiyordu.

" oğu merdiven b y l d r," dedi Lo. "Sadece birini çağırın ve gitmek istediğiniz yere yönlendirin." şaşkın bakışına karşılık, "Elbette merdivenleri fiziksel olarak hareket ettirebiliriz, ama mademki b y leyebiliyoruz, neden yapmayalım? Belki de kas gücünden çok zekayı tercih ediyoruz, ama unutmayın, biz iblisleriz. Tembellik Evi, diğer tüm Günah Evleri kadar acımasızca savaşacaktır." diye ekledi.

Öyle rahat bir şekilde söylemişti ki, altta yatan tehdidi neredeyse fark etmemek mümkündü.

"Not aldım, Lo. Ben her zaman aklın en keskin bıçaktan daha korkunç olduğuna inanmışımdır. Sadece o düşmanı alt etmenin birçok yolunu bulabilir."

Camilla, onun sadece zararsız bir kitap meraklısı olduğuna inanma tuzağına düşmemişti, ama başkalarının bunu kolayca düşünebileceğini anlayabiliyordu.

Bunun onu daha da tehlikeli hale getirip getirmediğini merak etti.

Başka kaç kişi Tembellik Prensi'ni aptalca hafife almıştı? Onun tüm gün okuma alışkanlığını tembellikle karıştırmış, oysa gerçekte bu, cephaneliğindeki en iyi silahı, yani zihnini geliştirme biçimiydi.

Eğer bu çevrede bilgi g  se, ellerini dikkatlice ceplerine sokmuş, karşısında duran prens adeta bilgiyle ışıldıyordu.

Bilim insanı hassasiyetiyle ona baktı ve Camilla, hiçbir detayı kaçırmadığını, hiçbir inceliği ya da n ansı göz ardı etmediğini biliyordu.

Lo kesinlikle tembel veya miskin bir erkek değildi.

O, son derece sabırlıydı. Hesapçıydı. Çok zekiydi. Lo, tüm olası sonuçlardan memnun kalana kadar zamanını ayırarak çalıştı.

Eğer şu anda partneri yoksa ve birini arıyorsa, aşık olduğu kişinin hali perişandı. Camilla, onun her fırsatı değerlendireceğini, onları en ince ayrıntısına kadar araştıracağını, baştan çıkarma planını o kadar iyi kurcalayacağını ve karşı tarafın hiçbir şansı olmayacağını biliyordu.

Kimse bunu istemezdi zaten. O mütevazı görünümün altında, kardeşleri kadar ölümcül ve vahşi bir savaşçı gizleniyordu.

“Misafir odanız hemen bir sonraki koridorun sonunda.” Yavaş adımlarla konuşmaya devam ederken yüz ifadesi yeniden kayıtsızlığa dönüşmüştü. “Lütfen kendinizi evinizde hissedin. Kardeşim muhtemelen bir iki saat içinde gelecektir.”

Camilla dudaklarını ısırarak oyalandı.

"Etrafı biraz daha gezmeme izin verir misiniz?"

Lo birden durdu ve onu dikkatle süzdü. "Hangi konuyla ilgileniyorsun?"

Oyundan haberdar olup olmadığını, ne kadar bilgi vermesi gerektiğini merak etti.

“Dürüst olmak gerekirse, bir ipucu arıyorum. Bunun için—”

“Tabii ki, Envy’nin en yeni oyunu.” Lo iç çekti. “Nasıl bu işe bulaştığından emin değilim ama iyi bir insana benziyorsun. Envy’nin sırı övünmek için kazanma takıntısının seni mahvetmesine izin verme. Bu oyunlar nadiren bedeline değer.”

Camilla’nın gördüklerinden yola çıkarak, bunun doğru olmadığını düşünüyordu. Envy hırslı ve odaklanmış biriydi, evet—ama yoğunluğu önemsiz bir şey gibi görünmüyordu. Ona aksini söylememişti, ama Camilla oyunun Envy’nin gösterdiğinden daha önemli olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Şüphe uyandırmamak için, aklını en çok kurcalayan ve ısrarla sorduğu soruyu yöneltti. Ve hemen ardından keşke geri alabilseydim diye düşündü.

"Kardeşin... bir ilişki içinde mi?"

"Kardeşim, kendi 'merak ettiği şeyler' dışında, hiçbir şeye bağlanmaz."

"Durmadan?"

Lo başını yana eğerek düşünmeye başladı.

"Kıskançlık sana kendi egemenliğinden bahsetmedi."

Bu bir soru değildi, bu yüzden Camilla cevap vermedi.

Lo'nun yüzüne sempati ifadesi yansıdı.

“Kıskançlık sevgilisiyle sadece bir gece geçirir. Ne hissederseniz hissedin, ya da onun ne hissettiğini düşünürseniz düşünün, bu değişmeyecek, Bayan Antonius. Kardeşim değişmez.”

Envy ona bu kısmı açıkça söylememiştir ama Kitty'nin evindeki o geceyi düşününce... ona sadece o akşam için olduğunu söylemişti. Onların sırrı. Birlikte uyumamış olmaları, teknik olarak tek gecelik ilişkilerinin bitmediği anlamına geliyordu. Bu da aklını olasılıklarla dolduruyordu.

"Çünkü daha önce kalbi kırılmıştı?"

“Çünkü günahı, sahip olduklarıyla yetinmesine izin vermez,” dedi Lo nazikçe. “Kıskançlık her zaman yeni bir şey ister. Ta ki onu elde edene kadar. Sonra da bir sonraki arzuladığı şeye, bir başkasının sahiplendiği bir sonraki kişiye imrenir. Peşinden koşar, seni ele geçirene kadar vahşice sahiplenir, sonra da bir kenara atar. O zalim değildir. O da tıpkı hepimiz gibi günahının esiri olmuştur.”

Camilla uyarıyı bir kenara bırakmak istedi ama Vexley'i düşündü. Envy'nin ondan ne kadar çabuk nefret ettiğini hatırladı. Bunun onu savunmakla ilgili olduğunu düşünmüştü. Ama Lo'ya inanılacak olursa...

"Yani hiç kalp kırıklığı yaşamadınız mı diyorsunuz?"

“Ben asla öyle demedim.” Lo'nun gülümsemesi dudaklarında yavaşça kıvrılan bir ifadeydi. “Tavsiyemi istiyorsan, kalbini koru ve kardeşimi unut. O oyunlarıyla, bilmeceleriyle ve entrikalarıyla yetiniyor.”

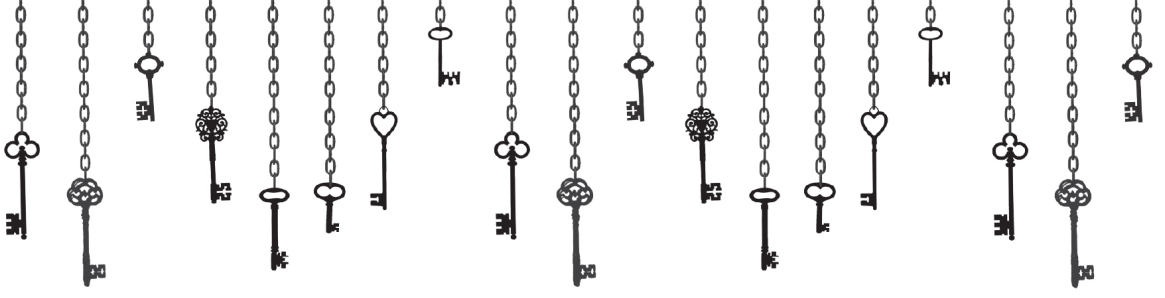
Bu, onu caydırmak için yapılmış bir uyarıydı, ama tam tersi etki yarattı. Camilla da bu şeylerden hoşlanıyordu. Son zamanlarda her geçen gün daha çok hoşlanıyordu.

Gözlük takan, kitaplara düşkün, şeytani görünümlü bir hizmetçi onlara doğru yaklaştı. Adımları yavaş ve sakindi.

Prese bir not uzattıktan sonra eğildi.

Lo, kağıdı okuduktan sonra yeğinin içine soktu.

“Yıkan. Ye. Dinlen. Kardeşim zaten tekrar içeri girmek istiyor.” Lo tekrar gülümsedi, ancak bu gülümseme gözlerine tam olarak yansımadı. “Ona Tembellik Evi'nin kimin hükümdarı olduğunu hatırlatmak için biraz daha bekleteceğim.”

OTUZ İKİ

"Tanrı kahretsin, o herif!"

Kıskançlık, elindeki mektubu buruşturdu, piç kardeşi Tembellik'e savaş ilan etmekten saniyeler uzaktaydı. Söz konusu savaş, diğer adi kardeşi, altın gözlü iblisin sürpriz ziyaret talebiyle kıl payı önlenmişti; şimdi karşısında duruyordu.

Kıskançlık, baştan ayağa kendine özgü siyah kıyafetleriyle kusursuz bir şekilde giyinmiş olan Öfke'ye öfkeyle baktı.

Parmaklarında altın yüzükler parıltıyordu. Sadece bir aptal bunların basit bir moda aksesuarı olduğunu düşünürdü. Kıskançlık, bu yüzüklerin bir darbeyi nasıl keskinleştirebileceğini bizzat biliyordu.

Kardeşi kavgaya hazırlanmıştı ve Envy de yeterince sinirlenmişti, bu yüzden karşılık vermeye hazırды. On yıllar önce, Wrath, oyun yöneticisi Envy'yi ilk kez kandırduğında olaya karışmayı reddetmişti. Bu gerçeği kardeşine asla tam olarak affetmemişti. O zamanlar Lennox'u ikna etme şansı olan biri varsa, o da Wrath'tı. Ama o diplomasiyi seçmişti. Bu, aralarındaki temel sürtüşmeyi ve Envy'nin en sevmediği rolü, yani kurnaz, kalpsiz kötü adam rolünü harekete geçirmişti.

Düşmanlığı bir kenara bırakırsak, Envy yakın zamanda kardeşinin çok istediği bir şeyi çalmak istiyormuş gibi davranmıştı. Kimsenin bilmediği şey ise Envy'nin casuslarına gizlice Prens Greed'e kayıp iki tanrıçanın yerini sızdırdığıydı. İşte bu değerli bilgi, bir lanetin nihai yıkımını harekete geçirdi. Envy, her zaman sarayını ve onların kaderini düşünerek, gerekli her türlü kirli yöntemi kullanarak herkesi harekete geçirmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Kimse Envy'nin gerçek niyetinden şüphelenmedi, herkes sadece oyun oynayan birini gördü. Bu da onun işine geldi.

Savaş iblisi ona alaycı bir sırıtışla baktı.

“Ben de seni özledim.” Wrath ona doğru bir poşet fırlattı, şeker ve krema kokusu anında havayı doldurdu. “Ama karımı daha çok özledim.”

Envy çantanın içine göz attı, garip bir his öfkesini biraz olsun yatıştırdı.

Emilia onun için cannoli yapmıştı. Adam uzun süre poşete baktı, belirgin bir art niyet ortaya çıkmadı, tek bir şey vardı: dostluk. Emilia yemek yapmayı, çok değer verdiği insanları beslemeyi severdi. Envy, bunun artık kendisine de uzandığını görünce biraz duygulanmıştı açıkçası.

Wrath'ın onu ne kadar yakından incelediğini fark edince, bir tane deneme isteğine karşı koydu.

Envy çantayı tekrar katladı ve umursamazca masasının üzerine fırlattı.

“Minnettarlık.” fke'nin ses tonunda bir eğlence vardı. “Yaşadığınız yabancı duygu bu. Teşekkrlerinizi ileteneğim. Nedense Emilia artık sizin arkadaşınız olduğunuzu düşünüyor.”

Göğsündeki o hoş his, acı verici bir şekilde genişledi.

Kıskançlık onu anında ezdi.

"Evde olup sapkın karınla ilgilenmen gerekmez miydi? Kelepelerden bahsettiklerini duydum."

“Kız kardeşini ziyaret ediyor.” öfkenin altın gibi bakışları onu dikti, tüm mizah duygusu kaybolmuştu. “Ve eğer casuslarınız karımı tekrar gzetlerse, peşinize düşerim.”

Kıskançlık i çekti.

"Yaygın inanışın aksine, kimse sizin cinsel hayatınızla ilgilenmiyor. Eğer lml biri gibi mahremiyet arıyorsanız, karınızı kalenin dışında karşılaştığınız her sert yüzeye yatırmayın."

“Casuslarınız benim çevremde olmamalı, o koruma altındakiler—”

“Neden buradasın?” Kıskançlık araya girdi; o yoldan gitmemek en iyisi.

Wrath ona sertçe baktı, bu da Envy'nin neyin peşinde olduğunu tam olarak bildiğini gösteriyordu.

“Mahkemeniz nerede? Koridorlar sessizdi.”

Envy'nin midesi kasıldı. Wrath, Alexei eşliğinde, doğrudan n kapıdan Envy'nin çalışma odasına götürülmüştü. Wrath'ın içeri girmesine izin vermek riskliydi, ancak isteği reddetmek de kardeşinin şüphelerini artıracaktı.

Koridoru, saray mensuplarının kafalarının karışmasını önlemek ve onları savaş iblisinin gözetleyici bakışlarından uzak tutmak için koruma büyüleriyle donatmıştı.

"Üst terasta yakın zamanda yeni bir Demir Çağı sergisi açıldı."

Bu bir yalan değildi. Bir insandan farklı olarak, herhangi bir iblis prensi aldatmayı anlayabilirdi. Kıskançlık, Öfke'nin herhangi bir yalanı sezmemesi için kelimeleri dikkatlice seçmişti.

Wrath onu keskin bakışlarla süzdü. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar zekiydi, ama ortaya çıkarılacak doğrudan bir yalan yoktu. Neyse ki, Wrath Hanedanı yakın zamanda Envy Hanedanı'nı ziyaret etmişti ve kardeşi şüphelenmiş olsa bile, Envy'nin sarayı o zaman büyük ölçüde sağlam görünüyordu. Wrath, hepsinin ne kadar düştüğünü ve ne kadar hızlı düştüğünü asla tahmin edemezdi.

Envy, kardeşlerinin onunla özdeşleştirdiği o sıkılmış ifadeyi takındı.

"Emilia'yı kışkırtmak istiyorsan, burada hoşuna gidecek birini bulacağına eminim. Hazır fırsat bulmuşken benim günahımı da besle."

Wrath, Envy'nin onu çok fazla zorladığını belirten bir bakışla ona baktı.

"Biraz öfkeni atman gerekiyor. Bunu evimden hissettim."

Kıskançlık iyice gerilmişti. Ama yardıma ihtiyacı yoktu. Tembellik Evi'nde bir sonraki ipucunu araması gerekiyordu ve sürekli karışan kardeşlerinden bıkmıştı. Sonunda, içlerinden biri neden bu kadar gergin olduğunu anlayacaktı. Öfke bir sorun haline gelmeden önce ondan kurtulması gerekiyordu.

Envy yarasının iyileşmesini beklerken mutfaklara inmişti. Duman yükselmiş, koridorlardan ve merdiven boşluklarından kıvrılarak ilerliyordu. Bir iblis alevlerin içinde yüzüstü yatıyordu, ölümünün sebebi hemen belli değildi.

Envy, uşağı Franklin'i kendi etrafında daireler çizerek dolaşırken bulmuştu; Franklin ise kendini toparlayıp eğilmişti. Franklin, Envy'nin kim olduğunu kısa bir süreliğine unutmuştu.

Anılarının gün geçtikçe daha da bulanıklaştığının bir işaretiydi bu. Yakında kim olduğunu, Konakta ne kadar önemli bir rol oynadığını hatırlamayacaktı. Kıskançlık onu dinlenmesi için odasına göndermiş, sonra da mutfakların bakımını kendisi üstlenmişti.

Vücudundaki yanmış et kokusunu henüz temizlemeye çalışırken Wrath'ın isteği geldi.

“Peki?” diye sordu Wrath. “Savaşmak mı istiyorsun, kardeşim? Yoksa tahtımı ele geçirmeye mi kalkışacaksın?”

“İnan bana, senin günahın için yarışma tehlikesiyle karşı karşıya değilim. Senin aksine, kendimi kontrol altına almak için savaşımaya ihtiyacım yok. Non ducor, duco. Ben yönlendirilmiyorum, ben yönlendiriyorum.”

Öfke saldırmak için harekete geçmedi, ancak Kıskançlık yine de havada yükselen gerilimi hissetti.

“İntikam Evi yeniden kurulurken yeterince karışıklık çıkarıyor. Oyununuzun saflarımızda bir savaşa yol açmaması daha iyi olur.”

Envy, İntikam Evi hakkındaki merakını belli etmedi. Şehvet'in paylaştığı ufak tefek dedikodular dışında, Ölüm'ün gizemli diyarı hakkında henüz kulağına bir şey gelmemişti. Aslında, Vittoria, şekil değiştirenlerini alıp evine döndüğünden beri şaşırtıcı derecede sessizdi.

“Ciddi söylüyorum.” Öfkenin tehditkar sesi yeri sarstı. “Cadılarla zaten yeterince derdimiz var, senin kendi sorunlarını bile çözemediğin için perilerle de sorun yaşamak istemiyoruz. Ne zaman oyun oynamayı bırakacaksın?”

Envy'nin siniri giderek arttı. Wrath, Envy bu oyunu kaybederse hepsinin ne kadar kötü durumda olacağından habersizdi. Diyarın geri kalanının delirmesi onun suçu değildi. Bu onun hatası değildi ve daha fazla suç üstlenmeyi reddediyordu.

“Cadılar son çatışmada neredeyse tamamen yok edildi. Onların tekrar gerçek bir tehdit oluşturmaları on yıllar alacağını sen de benim kadar biliyorsun. Ve biz ne zaman barışa kavuşacağız ki? Sözde İlk Cadı Sursea ölümsüz. Diyarlardaki tüm cadıları yok edebiliriz, ama o sadece daha fazlasını doğurur. Barış ulaşılamaz bir kavram ve bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

Öfke'nin elleri yumruk oldu, ama Kıskançlık devam etti.

“Gurur Sursea'dan nefret ediyor olabilir, ama karısının annesine gerçek bir zarar gelmesine asla izin vermez. Barış arayışınız, kaçınmak istediğinizi iddia ettiğiniz savaşı kışkırtacaktır. Gurur, hiç düşünmeden çevrenize saldıracaktır; tüm odağı Lucia'yı bulmakta. Herkesten daha çok siz bunun nasıl bir his olduğunu bilmelisiniz. Öyleyse, savaş iblisi, öfke sizi beslerken aniden uyum istediğinize gerçekten inanmalı mıyım?”

Envy'nin gülümsemesi tamamen dişlerden oluşuyordu.

Kardeşinin günahını körüklemeye devam edecekti. Daha çok yolu vardı.

“Bir düşman düşerse, yerine bir başkası çıkar. Yeraltı dünyasının düzeni böyledir. Ve siz de bunu böyle seviyorsunuz. Hatırlarsanız, barışın monotonluğu hepimizin düşmesinin asıl sebebiydi. Siz de bizim gibi entrikalar çevirerek o tahta çıktınız. Hiç kimse sonsuza dek yenilmiş veya düşmüş kalmaz. Hiç kimse de sonsuza dek zirvede kalmaz.”

Envy'nin özel çalışma odasının zemini, Wrath'ın efsanevi öfkesiyle sarsıldı. "Bu bir tehdit mi?"

Envy ona, kardeşini çileden çıkaracağını bildiği o uyuşuk bakışı attı.

Belki de kavgaya çıkarmak istiyordu.

"Buraya sadece saçma sapan barış konuşmalarıyla beni rahatsız etmek için mi geldiniz, yoksa bu ziyaretin gerçek bir sebebi mi var?"

Wrath, Envy'ye saldırmanın faydalarını ve dezavantajlarını sessizce tartıyor gibiydi, ama sonunda kendini dizginledi. Her zaman olduğu gibi diplomatik davrandı.

"Lust, ilgilendiğin kadının onun etkisine boyun eğmediğini söyledi."

Şehvet, sonunda testislerine saplanan bir hançerle kendini bulacaktı.

“Bu, şehvetin sorunu gibi görünüyor. Ben kimseye ilgi duymadım.”

Öfke'nin dikkati daha da keskinleşti. Kıskançlık sessizce kendine lanet etti. Yalan söylemişti. Şeytanlar eksik bilgi verme ve kelime oyunları konusunda ustaydılar, ama asla açıkça yalan söylemezlerdi.

Kıskançlık, o laneti yenmek için ne kadar çaba sarf ettiğini asla açığa vurmazdı. Çektiği acıyı. Verdiği bedeli. Oyun için yalan söylemenin gerekli olup olmadığından emin değildi, ama plan yapmış ve aramış, sonunda bunu gerçeğe dönüştürebilecek eski bir efsane bulmuştu.

O sırrı kimseye açıklamaktansa gerçek bir ölümle ölmeyi tercih ederdi.

“Yalan.” Öfkesi daha da yaklaştı, günahı yeniden alevlendi. “Nasıl?”

"Gerçekten benden sırlarımı paylaşmamı beklemiyorsun herhalde. Neden soruyorsun ki?"

"Bu kadını önemsiyor musun?"

"Onun yeteneği beni çok etkiledi," dedi Envy dürüstçe. "Biliyorsun, eşsiz şeylere bayılıyorum."

"İzin verin de soruyu yeniden ifade edeyim, kadına zarar gelmesi sizi ilgilendiriyor mu?"

Kıskançlığın kalbi hızla çarpıyordu. Öfke bunu duyacaktı, avlanmaya her zaman hazırды. Omuzlarının arasındaki bölge, aniden kanatlarını açma

ihtiyacıyla yanıyordu. Çağırmadığı kanatlar. Sarayının yıkılmasıyla kaybettiği kanatlar.

“Saçmalıklarla beni sıkıyorsun. Ama evet, ona zarar gelirse umursardım. Oyun onu oyunda istiyor. Bu yüzden benim için değerli.”

Öfke gözlerini kısarak, sessizce Kıskançlığı süzdü.

“Soruyu doğrudan cevaplamamak, cevaplamakla aynı şey, Aethan.” Kardeşi istediği zaman son derece kurnaz olabiliyordu. “Belki de artık oynamayı bırakmanın zamanı geldi. Yaralanabilir.”

Envy istese bile oyunu durduramazdı. Ve Wrath'ın orada durup, sanki Envy Camilla'nın ne kadar tehlikede olduğundan habersizmiş gibi üstünlük taslaması, Envy'nin öfkeyle patlamak istemesine neden oldu.

"Gerçek adımlı o sapkın kısaltmayla bir daha kullanma. Ve çevreme gelip bana ders verme. Sabrımın da bir sınırı var."

Öfke'nin ifadesi değişmedi. Kıskançlığın yüzünden silmek istediği o soğuk, alaycı gülümsemeyi hâlâ takıyordu, altın rengi gözleri parıltıyordu.

"Aşık bir şeytan gibi konuşuyorsun."

Sonra döndü, kaslı vücudu kapı aralığının tamamını kapladı.

Wrath, "Pride Bahis Davetiyeleri yıl sonuna kadar gönderilecek," dedi. "Bugünden sonra üç ay içinde gönderileceğini düşünüyorum."

Envy, kışkırtıldığının farkındaydı.

"Ne için davetiyeler?"

“Düğününüz.”

Göğsünün içinde kadim ve huzursuz bir şey yükseliyordu. Kıskançlık, Camilla ile bile evlenmektense Ölümcül Kadeh'ten içmeyi tercih ederdi. Doğru, onunla vakit geçirmekten hoşlanabilir, ona fiziksel olarak arzu duyabilirdi, ama bu asla bunun ötesine geçmezdi.

Buna izin vermezdi.

"Öyleyse servetimi almayı dört gözle bekliyorum."

Wrath, geniş omuzları titreyerek karanlık bir şekilde kıkırdadı.

“Kendinize karşı bahse girmeyin. Yoksa açgözlülüğün hazinesi sonunda sizinkinden daha büyük olur.”

Kıskançlığın günahı daha ortaya çıkmadan kapı çalındı.

Alexei araya girmeden önce korku nefesini boğazında düğümlenmişti.

Envy'nin dikkati, ikinci adamının eline, Tembellik Hanedanı'ndan beklediği nota yöneldi.

Balmumu mührünü yırtıp açtı ve okudu. Nihayet! Tembellik'in bölgesine

girme izni almıştı.

Başını kaldırıp baktı, Wrath'ın hâlâ orada durmasına sinirlenmişti. "Bağlayacak bir karın yok mu? Neden hâlâ buradasın?"

Kıskançlık, olay gerçekleşmeden bir an önce bunu sezmişti.

Öfkenin hançeri parladı ve görünmez bir düşmana saplandı. Bir Umbra iblisi oluştu, savaş iblisinin ayaklarının dibinde yığılıp can verdi.

"Casuslarınızı Emilia'dan uzak tutun."

Eğilerek bıçağını ölü casusun tuniğine sildi, sonra cesedinin üzerinden geçti. Wrath kendi başına ayrılıp istenmeyen bir şeye rastlamadan önce, Alexei onu ön kapılara kadar eşlik etti.

Envy kollarını göğsünde kavuşturdu. "Rapor ver."

İkinci Umbra iblisi kısmen de olsa cisimleşti.

"İnsan olan Vexley, siz o alemden ayrıldıktan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. Kimse izine rastlayamadı."

Envy dişlerini sıktı. "Peki ya sanatçının annesi?"

"Waverly Green'de hiçbir aile üyesi yok. Evde ne kan bağı ne de saç teli var."

Bu da onun şekil değiştiren bir varlık olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu olmadığı anlamına geliyordu.

Camilla'nın saçından bir tutam kesip, büyüyle test ettirebileceğini düşündü. Bir şekilde, eğer bir şeyse, ne olduğunu öğrenebilirdi. Ama eğer bu oyunu tehlikeye atarsa, müdahale sayılırsa...

Kıskançlık iç çekti.

"Aramaya devam edin."

OTUZ ÜÇ

Görünüşe göre Tembellik Evi'ne varduktan saatler sonra Camilla nihayet Kıskançlık'ın orada olduğuna dair haber aldı. Onu kontrol etme zahmetine girmediği için hemen sinirlendi. Hızlıca yıkandıktan sonra, tüm gün boyunca etrafta dolaşarak, bir sonraki ipucunu bulmak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Tek başına.

Üstelik onu son gördüğünde göğsünden bir hançer saplanmıştı. İyi olduğunu ona bildirmek yerine, doğrudan peri tarihine dair bir odaya gitmişti.

Camilla'nın onun önceliklerinin nerede olduğuna dair herhangi bir yanlış algısı varsa, bu artık ortadan kalkmıştı. Açıkça görüldüğü üzere, onun tek ve yegane odağı gizemli oyundu.

"Tanışmamıza rağmen Lo oldukça cana yakın biri gibi görünüyor. Ve oldukça yakışıklı," diye selam verdi Camilla, Envy'nin günahını kurcalayıp ne kadar tepki alabileceğini görmek için merakla.

Envy homurdandı ama başını karıştırdığı kitaptan kaldırmadı. Günahı ortaya çıkmamıştı. Belki de ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Bu düşünce canını sıktı.

"Açıkça aynı fikirde değilsiniz. Neden?"

Envy, zümrüt yeşili bakışlarını ona çevirdi.

"Beni bıçakladıktan sonra, sevgili kardeşim neden o ismi kullandığını açıkladı mı acaba?"

Kadın yavaşça başını salladı ve adamın sinsi sırıtışı, çekici gamzeleriyle birlikte ortaya çıktı.

"Çünkü düşmanlarını alt etmekten zevk alır. Tembellik, olabilecek en

kötü şeylerden biridir. Onun sevimli görünüşüne asla kanmamanızı tavsiye ederim.”

"En azından çaba gösterdiğim için minnettar olmalıyım, değil mi kardeşim?"

Lo, boynundaki zincire asılı gözlükleriyle kapı çerçevesine kayıtsızca yaslanmıştı. Frakını çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamış, kaslı kollarını ve bir dövme gibi görünen bir şeyi ortaya çıkarmıştı.

"Mahkeme heyeti şu anda her odayı didik didik arıyor. Eğer bir şey yerinden çıkmışsa, onu bulacaklardır."

Bakışlarını ikisi arasında gezdirdi, yüz ifadesini çözmek zordu.

"Geç oluyor, bu yüzden aşçıma sütlerinize yemek göndermesini söyledim. İpucunu bulmak için gece gündüz çalışacağımız için resmi bir akşam yemeği için vaktimiz yok. Umarım bu yeterli olur, Bayan Antonius."

Kıskançlık bir kez alkışladı.

"Aferin. Gerçeğin etrafından ustaca dolaştın."

Camilla'nın meraklı bakışları üzerine ekledi: "Tembellik, odasında okurken atıştırmayı tercih eder. Büyük bir akşam yemeği toplantısından kaçınabildiği her fırsatta bunu yapar. Evinin sloganı 'Libri Ante Vir'dir. Kitaplar insandan önce gelir. Muhtemelen bunu kışına kalıcı olarak dövme yaptırmıştır."

Lo suçlamayı reddetmedi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, Bayan Antonius, lütfen çekinmeden sorun. Aşçım ne isterseniz yapmaktan mutluluk duyar."

"En sevdiğim kokteyllerden birkaçını gönderin. Ve Bayan Antonius'un denemesi için biraz da şeytan üzümü şarabı."

Envy, kibirli bir tavırla sandalyesine yaslandı, ayaklarını masaya uzattı. Az önce, kendisine ait olmayan bir çemberin içinde başka bir prense emirler vermişti. Camilla bile bunun son derece aşağılayıcı olduğunu anlamıştı.

Lo dudaklarını bir çizgi haline getirdi. Muhtemelen Envy'ye tekrar vurup vurmamayı düşünüyordu. Camilla bu sefer daha derine saplayacağını tahmin etti.

Envy, "Ezilmiş böğürtlenleri ve esmer şekeri unutmayın," diye ekledi. "Uzun bir gece olacak."

Lo gözlerini devirip odadan çıkarken Camilla gülümsedi. Envy, Camilla'nın onu bıçaklamaması için şanslı olacaktı.

"Bu bölümde tam olarak ne bulmayı umuyorsunuz?"

Envy ona bir bakış attı, sonra da dalmış olduğu kitabı kaldırdı.

Bu, Unseelie Kralı'nın tarihiydi.

“Lennox kendini tanrı sanıyor, ama mutlaka bir zayıf noktası olmalı. Onu bulduğumda, bundan faydalanacağım.”

Tam bir kötü adam gibi konuştu.

Ama bunun da sadece bir maske olduğunu tahmin etti. Vereceği cevabı dikkatlice düşündü; çünkü nasıl davranacağı ya onun içini döküp içini açmasına zemin hazırlayacaktı ya da kalbini tamamen kapatmasına neden olacaktı.

Yavaşça başlayacaktı.

“Kral ile görüştünüz mü?”

Hava birkaç derece soğudu. "Bir dahaki sefere aynı odada olduğumuzda, birimiz kendi isteğiyle oradan ayrılmayacak."

Sözlerine kadim ve buzdan daha soğuk bir nefret sinmişti. Tehlikeli bir yemindi bu.

Camilla ürperdi. Unseelie Kralı kesinlikle korkunç bir şey yapmış olmalıydı.

"Sanırım Unseelie'ler bu alemdeki diğer yaratıklardan daha kötü değiller," diye geçiştirdi. "Neden özellikle ondan nefret ediyorsunuz?"

Hizmetçi sessizce odaya girdi ve içinde burbon, şurup, portakal kabuğu rendesi ve böğürtlen bulunan gümüş bir tepsi ile ilginç bir şarap şişesini bıraktı. Şişe koyu renkliydi ve yıldızlar gibi parılıyordu.

Prens rotayı değiştirerek, "Şarap mı, viski mi?" diye sordu.

"Şarap lütfen."

Envy hemen ayağa kalktı ve ikisine de birer içki hazırladı; ona bir bardak şeytan üzümü şarabı uzattıktan sonra ilk kokteylini tek nefeste içti. Bir tane daha hazırlayıp yudumladı.

Kısık gözlerle onu süzdü. "Burada, yalnız başına, iyi miydin?"

Onun sorusu onu şaşırttı.

Sesi sakın ve umursamazdı, ama kadın onun dingin ifadesinin altında tehlikeli bir şeyin kıvrandığını hissetti. Bu, Lo'nun söylediklerinin doğru olduğunu, yani Envy'nin birlikte geçirdikleri zaman sona erene kadar sahiplenici davranacağını gösterebilirdi. Ya da daha önce öğrendiği başka bir şey de olabilirdi.

İsteddiği zaman onu anlamak son derece zordu.

“Evet. Kardeşin bana bir tur yaptırdı.” Adamın elindeki bardağın

sıkılaşığını izlerken duraksadı. “Her şey çok etkileyiciydi. Her şeyi sormuş olmalıyım ama o tüm sorularımı gülümseyerek yanıtladı.”

"Ne kadar da cömert bir davranış."

"Seni sordum," dedi.

Envy'nin kaşları hafifçe kalktı. "Peki ya? Sevgili kardeşim hangi sırları ifşa etti?"

"Çok ilginç bir kuralınız var."

Avını koklamış bir pantere benziyordu. Öne doğru eğildi, yarı dolu bardağı parmak uçlarında sallanıyordu, bakışları dikkatle onun gözlerine kilitlenmişti.

“Başınızı masallarla mı doldurdu, Bayan Antonius? Bir şekilde yaralandığımı ve doğru merheme ihtiyacım olduğunu mu sandınız?” Gülümsemesi dişlerini gösteriyordu. “Ben olduğum kişiyi seviyorum. Tek gecelik kuralın meydan okumasını seviyorum. Aşıkların nasıl çıldırdığını seviyorum. Kıskançlıkları beni ayakta tutuyor. Bana güç veriyor. Ve güç kazanmaktan daha çok zevk aldığım hiçbir şey yok. Bunu aklınızda tutmanızda fayda var, bir fanteziye kapılmanızda değil.”

"Belki de aradığım şey sizin gücünüzdür, efendim."

Bunu kışkırtmak için söyledi, ama sözleri yalan gibi gelmedi.

Ardından ona gülümsedi ve o gece ikinci kez gamzelerini sergiledi.

"Yatağıma geldikten sonra bu konuşmayı unutma."

İşte yine o küstah prens. En azından eğleniyordu.

Onu asıl konuya geri döndürmek istedi. "Unseelie Kralı'ndan, ondan neden nefret ettiğinden bahsediyordun."

"Tutku dolu gecemizi konuşmayı çok daha fazla tercih ederim. Kanatlara ne dersin?"

Kanatlar gerçekten çok ilginç olurdu. Yüz ifadesi hiçbir şey ele vermedi.

Onun dikkatini dağıtmaya çalıştığını biliyordu. Ama Camilla bu sefer tuzağa düşmedi. Sessizce oturdu, ya kendini ona açmasını ya da kapıyı sıkıca kapatmasını bekledi.

Bardağını doldurduktan sonra nefes verdi; ses yarı memnuniyet, yarı kabullenme doluydu.

“Lennox benden bir şey aldı. Hem de bir kez değil, iki kez.”

Envy viskisini yudumlarken, bakışlarını uzak bir noktaya dikmişti.

"Daha önce bir ölümlüye karşı ilgi duyma hatasını yapmıştım."

Camilla nefesini tuttu, bunun ikinci kez yaşanıyor olması düşüncesiyle

kalbi hızla çarpıyordu. Bundan sonra ne söylerse söylesin korkunç olacağını, yaşananların prensi derinden yaraladığını biliyordu.

“Lennox benimle ilk oyunu oynamaya karar vermeden önce, zaman zaman Vahşi Mahkeme'yi ziyaret etmek için davetler alırdım. Sanatları eşsizdir ve Periler Diyarı'nda bir parti... iyi sebeplerden dolayı efsanevidirler. Kaos, sefahat. Günahtan yaratılmış varlıkları besler. Ve karanlık periler, kardeşlerimden çok daha kötüdür.”

Envy içkisini bitirdi, dikkati tekrar şişeye kaydıktan sonra devam etmeye karar verdi.

“O gece... davetle ilgili bir şey beni rahatsız etti. Sadece benim için değil, aynı zamanda... onun içindi. Ancak”—omzunu silkti ve bıraktı—“kıskançlığımın yargımı bulandırıp bulandırmadığından emin değildim. Belki de gitmesini istemiyordum çünkü başka birine ilgi duymasını istemiyordum. Belki de birinin benim sahip olduklarımı görmesini ve onu manipüle etmesini istemiyordum. Ya da belki de onun beni suçladığı gibi bencil, kontrolcü bir şeytandım.”

"Vahşi Mahkeme'ye tek başına gitti," diye belirtti Camilla, midesi düğüm düğüm olmuştu. Orası ölümlüler için uygun bir yer değildi.

“Periler doğaları gereği, özellikle de insanlar için baştan çıkarıcıdır. Biliyorsunuz ki insanlar hikâyelerle büyürler ve bu hikâyelerin çoğu Halkın gerçekliğini tam olarak yansıtmaz. Bu yüzden o da maceranın cazibesine kapılarak, aslında bir kâbus olduğunu kimsenin açıklamaya tenezzül etmediği bir peri masalının cazibesine kapılarak Periler Diyarı'na gitti. Şaraplarını içti, yemeklerini yedi ve krallarıyla dans etti. Ben geç kaldım, onu kurtarmaya çalıştım. Sonra da sürgün edildim.”

Camilla'nın göğsünün içinde sanki bir kuşun kanat çırpışı duyuluyordu.

"Kardeşim Öfke'den araya girmesini, koruma büyüsünü kırmama yardım etmesini istedim, ama o reddetti. Unseelie'lerle savaştan kaçınmak istiyordu."

Söylentiler ve efsaneler, Unseelie Kralı'nın en güçlü varlığın bile kıramayacağı kadar karmaşık koruma büyülerini yaratabildiğini iddia ediyordu. Camilla, Kıskançlığın ne kadar güçlü olduğunu, bu aşılmaz bağların ötesine geçmek için defalarca deneyeceğini biliyordu. Kardeşinin reddetmesi onu çok incitmiş olmalıydı, ama Camilla, Öfkenin bile başarılı olup olmayacağından emin değildi.

"Bildiğim kadarıyla Lennox uzun süre ondan bıkmadı. Sonunda bıkınca,

onu sonsuza dek yaşayabileceği yerde tutmak yerine, kraliçenin isteği üzerine onu ölümlü dünyaya geri gönderdi."

Kıskançlığın bakışları onun gözleriyle buluştuğunda, her türlü duygudan arınmıştı.

"Bayan Antonius, peri diyarında çok uzun süre kalan insanlara ne olduğunu biliyor musunuz?"

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Kıskançlık o gözyaşının düşüşünü izledi.

Peri diyarında zaman çok farklı işliyordu. Kral onu kendi standartlarına göre uzun süre orada tutmuşsa, insan dünyasında muhtemelen yüzlerce yıl geçmiş demektir. Kral onu geri gönderdiğinde ise anında yaşlanıp ölmüş olurdu.

Envy'nin onu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Özür dilerim, Majesteleri. Gerçekten." Camilla, bu ölümlü kadının karşısındaki karanlık prensi ne kadar derinden etkilediğini düşününce, kadının bunu bu kadar içtenlikle söylemesine şaşırdı.

"Üzülme. Hiçbir işe yaramaz."

Envy viski şişesini kaptı ve ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldi.

Camilla'ya tekrar dönmeden önce bir an duraksadı.

"Bana bir şey söz verir misin?" diye sordu.

Camilla başını salladı ama konuşmadı, şartları duymadan yemin etmek istemiyordu.

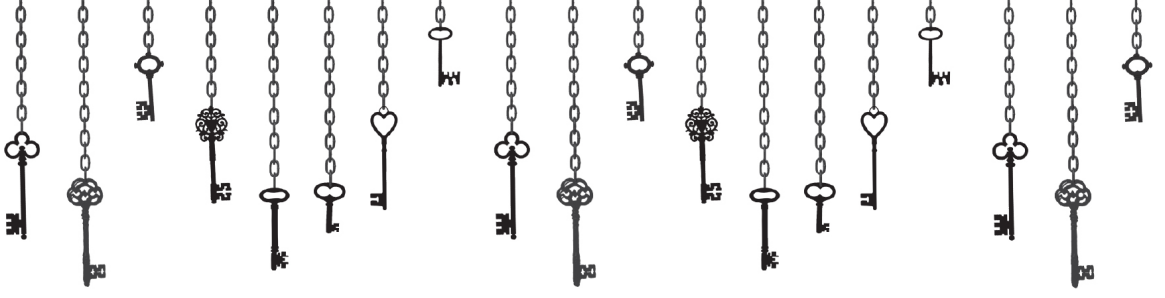
"Unseelie kraliyet ailesinden birine asla güvenmeyin, Bayan Antonius."

O cevap veremedi gitmişti.

İtirafı hâlâ yüreğinde ağırlık yaparken, Camilla onun kendisine hikayesinin sadece bir kısmını anlattığını geç fark etti.

Envy, yürek burkan öyküsüne ilk başladığında, Unseelie Kralı'nın ondan iki şey aldığını söylemişti. Eğer ilk şey ölümlü olanıysa, kral başka neleri çalmıştı?

Camilla, bu gizemi çözerse, Envy'nin neyin peşinde olduğunu ve oyunu kazanmanın neden her şeye değer olduğunu nihayet anlayacağını tahmin ediyordu.

OTUZ DÖRT

Envy, başka bir boş bardağın dibine bakakalmış, bu hikayeyi Camilla ile paylaşmaya onu neyin ittiğini merak ediyordu.

Kimse gerçeğin tamamını bilmiyordu.

Alexei bile değil. Envy'nin vampiri ikinci komutanı olarak almasının başlıca nedenlerinden biri de, Envy Hanedanı ile Unseelie Kralı arasında bir savaş çıkması durumunda vampir sarayının bazı üyelerini kendi safına çekmekti.

Alexei'nin Kıskançlık Hanedanlığı'na gelmesinin üzerinden neredeyse iki yüz yıl geçmişti ve bu süre boyunca önceki birkaç oyunda da yer almıştı. O zamanlar her şey önemsizdi. Ancak Lennox daha az sadistti, gerçek işkenceden ziyade perilerin hileleriyle daha çok ilgileniyordu.

Envy, Lennox'taki değişimi yavaş yavaş fark etmiş, Vahşi Mahkeme'de kaynayan bir sorun sezmişti. Bu oyunu gerçekten kazanmak istiyorsa, her türlü sonuca hazırlıklı olmak istiyordu.

O zamanlar daha az kurnazdı. Şimdi aynı hataları yapmayacaktı.

Envy o zamandan beri geçen yıllar içinde bambaşka birine, yenilmez birine dönüşmüştü. Artık yaptığı her hareketin bir amacı, bir stratejisi vardı.

Olası tüm sonuçları planladı, parçaları yavaş yavaş yerlerine yerleştirdi ve nihai hamlesini yapma fırsatını bekledi.

Envy kendine bir Dark and Sinful daha hazırladı ve Lo'nun çalışanlarının çıtırdayan bir ateş yaktığı oturma odasının kabarık koltuğuna oturdu.

Yine yalan söylemişti; Camilla'ya Unseelie Kralı'ndan neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Sanatçının Lennox'un cazibesine

kapılmamasını sağlaması gerekiyordu. Oyun sona yaklaşırken yollarının kaçınılmaz olarak kesişeceğinden Envy'nin hiç şüphesi yoktu.

Eğer Camilla perilerin ne kadar tehlikeli olduğunu bilseydi, onlarla karşılaşması durumunda hayatta kalma şansı yarı yarıya olurdu.

Kapı çalması sessizdi ama düşüncelerini şimdiki zamana çekti.

"Girmek."

Tembel hayvan kapıyı arkasından kapattı, bakışları yavaşça odayı taradı.

O düzenbaz herif, Envy ve Camilla'yı banyo ve bu oturma odasıyla birbirine bağlı ortak bir süite yerleştirmişti. Bunu, rahat etmeleri için onları birbirine yakın tutmak amacıyla yaptığını iddia etmişti.

Envy, daha önce uyuduğu buruşuk yatağa bir göz atmış ve kokusundan ve o çarşafarla ilgili zihnini meşgul eden düşüncelerden uzaklaşmak için doğruca ortak odaya yönelmişti.

"Bayan Antonius burada değil," dedi, çenesini odasına doğru sallayarak.

Tembellik, bunu zaten bilmiyormuş gibi başını salladı.

"Güzel. Seninle özel olarak bir şey görüşmek istiyordum."

Envy ona işine devam etmesi için işaret etti.

"Günahımı onun üzerinde kullandım."

"Ve o buna direndi."

"Aynı şey senin başına da geldi," diye tahmin yürüttü Sloth.

"Hayır, Lust onu Waverly Green'de baştan çıkarmaya çalıştı. İlk başta, o bölgenin onun gücünü bir şekilde azalttığını varsaydım. Sanırım Günah Koridoru'nda ona yenik düştü, ama zar zor."

Tembel hayvan her şeyi dikkatlice dinleyerek tekrar başını salladı.

Envy, onun bilgileri ayıklayıp derlediğini ve zamanını ayırdığını biliyordu.

Sonunda Tembellik konuştu. "Kara büyüye karşı koruyucu bir muska en basit açıklama. Ya da belki de vücuduna mürekkeple işlenmiş bir büyü vardır?"

Envy'yi klinik bir gözle inceledi.

"Üzerinde gizli dövmeler fark ettiniz mi? Belki bir sembol ya da baş harf?"

"Kuralımı biliyorsun."

"Sanırım o hâlâ burada, belki de bilmiyorsunuzdur."

"Camilla'yı sorguladığınızı sanıyordum?"

Envy birdenbire kardeşinin onunla başka neler konuştuğunu öğrenmek

istedi. Camilla bir turdan bahsetmişti ama hemen konuyu değiştirmişti. şimdi nedenini öğrenmek istiyordu. Lanet olası kardeşi ne yapmaya çalışmıştı?

"Sakin ol, senin günahın benim çevreme tecavüz etmek."

Sözleri hafif olsa da, Tembellik'in ses tonunda bir uyarı vardı.

Özellikle huysuzdu, bu da Envy'nin onun neyle meşgul olduğunu merak etmesine neden oldu. Umarım gizli bir sevgilisi onu bu kadar çıldırtıyordur. Tembellik, tutkularını diğerleri kadar sık veya yaygın bir şekilde beslemezdi, ancak yüzyıllar boyunca birkaç ciddi ilişkisi olmuştu. Önce Liam, sonra Ivy.

Ortada hiçbir trajedi ya da kalp kırıklığı yoktu; ilişkiler sadece doğal seyrinde ilerledi ve her seferinde dostane bir şekilde sona erdi. Tembellik dramadan kaçınırdı. Sıkıcıydı.

"Sadece işinize odaklanmanızı ve vücudundaki izlere dikkat etmenizi öneriyorum," dedi, sanki Envy'nin yaptıklarından bıkmış gibi.

"Bilgi almak için onunla yatağa girmeyeceğim."

Tembel hayvan ona yavaşça, son derece eğlenmiş bir şekilde sırtıttı.

"Ne?" diye hırladı Envy.

"Ahlak anlayışın sana ilginç geliyor kardeşim. Acaba o senin bir sonraki ipucun olabilir mi diye hiç düşündün mü? İlginç bir bilmece olurdu ve Lennox'un ne kadar kurnaz olduğunu biliyorsun."

Envy sessizdi. Elbette öyle düşünmüştü. Son ipucunu çözdüğü anda, Camilla'nın bulmacanın daha büyük bir parçası olduğunu düşünmüştü, ama sonradan bu fikri bir kenara bırakmıştı.

Çoğunlukla onun oyunun bir parçası olmasını istemediği içindi. Tembelliğin de bu olasılığa denk gelmesi, bunun araştırması gereken bir şey olduğunu gösteriyordu.

Envy defalarca oyunun her şeyden önemli olduğunu söylemişti.

Bunu kanıtlamanın zamanı gelmişti. Onun çapkın biri olduğunu düşünmüyordu, ama onu harekete geçiren bir şey vardı, basit bir merakın ötesinde bir şey. Onu alemler arasındaki boşluğa götürmeden önce neredeyse bunu hissetmişti, sonra o bu duyguyu duvarlarla örtmüştü.

Belki de yanılıyordu. Belki de o bir oyuncuydu ve o da sadece onun oyun tahtasındaki bir piyondur.

"Eğer ondan bilgi almak için onu baştan çıkarmak istemiyorsanız," diye devam etti Sloth, "sadece onunla sevişirken dikkatli olun. Sizi tanıdığım

kadarıyla, tek şansınızı oldukça... iyi değerlendireceksiniz."

"Onu burada ödünç alınmış, kalitesiz bir yatağa götürmeyeceğim."

Tembelliğin gözlerinde yaramazlık parıltısı vardı.

"Bu kanat mahremiyet için korunuyor. Eğer endişeniz buysa, kimse onu duymayacak. Biliyorum ki, türünün çoğu üyesi için mahremiyet önemli bir husustur."

"İnsanlar."

"Hım. Sanırım siz de onun gücünü hissetmediniz."

"Hayır." Envy, bu bilgiyi kendine saklamanın doğru olup olmadığını düşündü. "Sanat konusunda nadir bir yeteneğe sahip, ama bunun dışında başka bir şey sezmedim."

"Ayrıntıları açıklayabilir misiniz?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

"İlginç."

Envy bunu söylediğinde gerçekten de bundan nefret etmişti.

Tembellik onu tekrar çok dikkatlice inceledi, sanki Kıskançlık onun için yakalayıp inceleyeceği bir böcekten başka bir şey değilmiş gibi.

"Son dedikoduları gördün mü?" diye sordu Tembellik sonunda, fazlasıyla kayıtsız bir şekilde. Kıskançlık, kardeşi ayrıntıları açıklayana kadar bakakaldı. "Oburluğun muhabiri bunu bugün yayınladı."

Cebinden bir gazete çıkardı ve Envy'nin göğsüne yapıştırdı.

Envy başlığa şöyle bir göz attı, sonra da makaleyi taradı.

SÖYLENTİLER ÇOK FAZLA!

Gizemli bir oyun dönüyor gibi görünüyor ve bu oyun, dünyanın dört bir yanından oyuncuları Yedi Çember'e çekiyor. Bazı kaynaklar, Unseelie Kralı'nın kötü planlarına devam ettiğini ve bizim Prens Envy'nin iplerini elinde tuttuğunu iddia ediyor.

Söylentilere göre ödül, her oyuncuya özel olarak hazırlanmış ve ruhlarını satmalarına yetecek kadar cazip, uğruna öldürmeye değer bir şey. Ancak bu sefer cinayetin izin verilip verilmediği belirsiz. Umarım öğreniriz.

Birkaç uçuk teori daha, bu oyunun, Şeytanlar Hanedanı'nın Öfke ve Ölüm Tanrıçaları'nın son zamanlarda iblis mahkemelerini

ne kadar meşgul ettiğinden faydalanmak için Unseelie Kralı tarafından planlanmış daha karanlık ve hain bir komplo olup olmadığını öne sürüyor.

Yedi Çember tehlike altındayken, Lennox tasmaından kurtulup tekrar ölümlülerin dünyasına gizlice girebilir mi?

Unseelie Kralı'nın ölümlülere olan takıntısı iyi biliniyor, bu da bu teoriye inanılrlık kazandırıyor. Bildiğimiz kadarıyla geçen hafta burada iki yabancı görüldü. İkisi de oyuncu mu?

Bu makale basılmadan önce, sürekli ortadan kaybolan Prens Ağgözlülük, önceki gece ağırladığı bir konuk hakkında sorgulandı, ancak yorum yapmayı veya oyunun herhangi bir parçası olduğunu doğrulamayı reddetti. Aynı konuğun şafak sökmeden önce Kanlı Orman'a doğru gittiği görüldü.

O zamandan beri kendisinden haber alınmadı.

Bazıları, kimliği belirsiz erkeğin, büyülü ormanı sık sık ziyaret ettiğine inanılan Yaşlı Cadı'yı bulmak için oraya gittiğini öne sürdü. Doğrudan sorulduğunda, Ağgözlülük sessiz kaldı ve sadece günaha fazla düşkünlükten sonra gizlice dışarı çıkan bir sevgili olabileceğini ima etti.

Prensin nazlanmaya çalışıp feci şekilde başarısız olması şaşırtıcı değil. Ağgözlülük, kardeşlerinin en zekâsız olanıdır.

Çeşitli tanıklar, isimsiz olarak, ormanın yakınlarında farklı çevrelerde dolaşırken görülen, beyaz saçlı, yalnız bir peri hakkında konuştu. Eğer bu doğruysa, akla şu soru geliyor: Neden? Lennox oyuncularını mı gözetliyor yoksa çözülmesi gereken başka bir gizem mi var? Ya da belki de bu peri, gerçek aşkını arıyor.

Herhangi bir bilginiz varsa, lütfen hemen bizimle iletişime geçin.

Son olarak, genellikle övünmeyi seven Kıskançlık Hanedanı'nın sessizliğe büründüğü kaydedildi. Bu durum, prensin itiraf edebileceğinden daha büyük riskler olabileceği düşüncesini uyandırıyor. Aksi takdirde, Kıskançlık Hanedanı neden oyunun söylentilere göre başlangıcıyla aynı anda kendi çevresini kilit altına alsın ki? Diğerleri ise lanetin sona ermesinin ardından neden uçarken görülmediğini merak ediyor. Kanatları nerede? Ve

ikisi birbiriyle bağlantılı olabilir mi?

Envy kağıdı yumruğunda buruşturdu. "Şimdi dedikodulara inanmadığını söyle bana."

"Doğru mu?" diye sordu Tembellik, Kıskançlık kağıdı şömineye atarken. "Çevrenizi kilitlediniz mi?"

"Bunu yapsam bir şey değişir miydi?"

Tembellik uzun bir süre sessiz kaldı. İkisi de kendi düşüncelerine dalmış bir şekilde, alevlerin sayfayı yutmasını izlediler.

"Kanatlarını çağır," dedi Tembellik sonunda buz gibi bakışlarını Kıskançlığın yüzüne kaldırarak.

"Yatağında döneyim mi yoksa bir sonrakini mi alayım?"

"Levi—"

"Kanatların nerede, kardeşim?" diye çıkıştı Envy. "Son zamanlarda onları gördüğümü hatırlamıyorum. Gazeteye mi yazayım? Onlara spekülasyon yapacak başka bir şey mi vereyim?"

Kıskançlık bu tür soruların derhal sona ermesini istiyordu.

Muhabire bu lanetli bilgiyi kim verdi? Envy'nin öğrendiği bir gerçek şuydu ki, bu aleme ulaşan en az iki oyuncu daha vardı. Tanrım, her şey kahrolsun.

Umarım geriye kalan tek oyuncular onlardı.

"Peri olabilir," dedi Tembellik konuyu o kadar aniden değiştirdi ki Kıskançlık neredeyse kimden bahsettiğini anlamadı. "Belki de Seelie Sarayı'ndan. Belki de yarı peri bile olabilir."

"Camilla peri değil." Envy ona sert bir bakış attı. "Şekil değiştirenler de çoğu etkiye karşı dirençlidir ve yetenekleri vardır. Ve çoğunlukla insana benzerler. Bazen..."

"Bazen yapar," diye ekledi Tembel Hayvan, alaycı bir şekilde.

"Bazen onların huyuna bürünüyor," dedi Envy.

Sloth konuyu daha fazla kurcalamadı. Tahmini kadar mantıklıydı. Hatta Camilla'nın şekil değiştiren biri olması en mantıklı açıklamaydı.

Envy emin değildi. Kurt formuna sahip değildi, ama sürü halinde yaşamayan başka nadir şekil değiştirenler de vardı.

Bu, en azından annesinin neden ayrıldığını açıklardı. Gezme, sürekli hareket etme içgüdüğü. Sürü halinde yaşamayan çoğu şekil değiştirici, tek

bir yerde yaşamayı son derece zor bulurdu. Bu aynı zamanda annesinin ayrıldığı zamanla da örtüşüyordu. Camilla henüz yetişkinliğe yeni girmişti ve artık annesinin rehberliğine ihtiyaç duymuyordu. Keşke o lanet olası kadın bulunabilseydi.

"Elbette, eğer onunla birlikte olmak istemiyorsanız, bu bilgiyi edinmenin başka yolları da var," dedi Sloth. "Eğer kabul etmezseniz diye, ben de bir şeyler ayarladım. Teknik olarak, şüpheli herhangi bir iz olup olmadığını görmek için sadece çıplak bedenini görmek yeterli."

"Ne oldu—"

"Ah!" Camilla odaya daldı, sonra birden durdu, prensleri görünce gülümsemesi soldu. "Burada olmanızı beklemiyordum. Bu... geri dönmeli miyim?"

Envy, farkına varmadan hançerini çekmişti. Belli ki, koruma ihtiyacı daha da artmıştı.

Envy, Sloth'tan uzaklaştı ama silahını bırakmadı.

"Her şey yolunda mı, Bayan Antonius?"

Camilla alt dudağını ısırды, bu hareket tereddüdünü gösteriyordu. Aklından yatakta aynı şeyi yaptığı an bir an geçti.

"Aslında Lo'yu burada bulmayı umuyordum."

Tembel hayvan, Camilla'nın başının üzerinden Envy'ye kibirli bir bakış attı.

"Peki, onu yatak odanızda bulmayı tam olarak neden umuyordunuz?" diye sordu Envy sert bir şekilde.

Camilla'nın yüz ifadesi karardı.

"Bana o tonda konuşma." Ona bir an daha dik dik baktı, emir alabileceği biri olmadığını iyice vurguladıktan sonra Sloth'a baktı. "Belki de buhar odasına ziyaretimi ertelemeliyiz. Şu an rahatlama fikri bana imkansız geliyor."

"Eminim kardeşim gerçekten de bunu önemsemiyordur. Ya sen?" diye sordu Tembellik, lanet olası bir masumiyet timsali gibi.

Envy o kadar öfkelenmişti ki hemen karşılık veremedi.

Lanetli kardeşinin "bir şeyler ayarlamak" derken kastettiği buydu. Onu buhar odasına mı getirecekti? Envy, kardeşini boğmamak için kendini zor tuttu.

Tembellik kollarını göğsünde kavuşturdu, kıskançlığın günahı odayı buz keserken iğrenç gülümsemesi daha da büyüdü. Kurnaz sadist. Kardeşi kirli

bir oyun oynamıştı, ama kıskançlık günahını dizginlemeliydi, yoksa bu çemberden tekrar atılacaktı.

"Gidelim mi?" diye sordu Tembellik, Camilla'ya kolunu uzatarak, her zamanki gibi mükemmel bir centilmen. "Yoksa Bayan Antonius'la biraz yalnız kalmayı mı tercih edersin, kardeşim? Hatırlatır mısın... ona sormak istediğin önemli bir şey var mıydı? Belki de onu benim yerime buhar odasına sen götürmelisin. Biraz bakıma ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Envy, acımasız kardeşi yüzünden gerçekten de öyle göründüğünden emindi.

Camilla onun işini kolaylaştırmadı. Kaşını kaldırarak, bir sonraki hamlesinin ne olacağını bekledi.

Envy, onların iş birliği yapmasından kesinlikle nefret ediyordu.

"Defol git buradan, Tembel Hayvan!"

Abisi ona bir kez daha zafer dolu bir bakış attıktan sonra yavaşça Camilla'ya döndü. "Ne yazık ki, abim huysuz. Biraz yiyecek ve içecek göndereceğim. İhtiyacınız olacak."

"Teşekkür ederim." Camilla sıcak bir gülümsemeyle, "Çok güzel olur. Başka bir zaman?" dedi.

Tembellik gittikten kısa bir süre sonra kapıda coşkulu bir vuruş sesi duyuldu. Kıskançlık kendini toparlamaya, tembellik maskesini takmaya çalıştı.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Tembellik yine pis işler çevirmişti. Elinde ikram tepsisiyle duran iblis, klasik bir yakışıklılığa sahipti ve boynunu odaya doğru uzatarak Camilla'ya ıslıl ıslıl gülümseyerek, ona fazlasıyla meraklı görünüyordu.

Elindeki bornozu kaldırırken ona takdir dolu bir bakış attı.

Onun cinsel uyarılması Envy'ye adeta bir balyoz gibi çarptı.

"Merhaba hanımefendi, bunu ve birkaç tane daha getirdim—"

Kıskançlık harekete geçti ve ona vurdu, yumruğu tam iblisin ağzına indi, çenesi yerinden çıkarken gök gürültüsü gibi gümbür gümbür çatladı.

Şeytan yüzünü elleriyle kapatarak koridora doğru hızla geri kaçtı; örtülü tepsisi ve kadife cübbesi yere düşerek gürültüyle parçalandı.

Bu, Tembel Hanedanı'ndan birinin şimdiye kadar yaptığı en hızlı hareket olabilir.

Envy arkasını dönmeden, "Bayan Antonius, sizinle bazı şeyleri görüşmemiz gerekiyor," dedi.

Hangi sırları saklıyordu ve neden?

Envy sonunda ona doğru döndü, yüzünde hiçbir sıcaklık belirtisi yoktu. Artık onunla flört oyunu oynamayacaktı.

Bunların hiçbiri tutku ya da baştan çıkarma ile ilgili değildi.

Bu, kazanmakla ilgiliydi.

Bu, onun mahkemesiyle ilgiliydi.

Camilla'nın, aralarında ne yaşanmış olursa olsun geçmişte kalacağını anlaması gerekiyordu. Kardeşleri, aralarındaki anlaşma konusunda yanlış bir fikre kapılmışlardı.

Diğerleri de muhtemelen aynı yolu izleyecektir. Özellikle de Unseelie Kralı.

Camilla'nın yüz ifadesini çözmek imkansızdı. Belki de onun gerçekte ne olduğunu hatırlamıştı. Ya da belki de sırlarını paylaşmak istemiyordu. Hatta onun neyi ortaya çıkarmaya çalışacağını önceden sezmiş bile olabilirdi.

“Otur.” Envy, paylaştıkları odanın kapısını kapattı ve çenesini kanepeye doğru uzattı. “Daha iyisi, kıyafetlerini çıkar ve sabahlığı giy. Bir teoriyi test edeceğiz.”

OTUZ BEŞ

Camilla yutkundu; tüm dikkati, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi olmayan iblis prensine kilitlenmişti.

Kıskançlığın ona ne sıklıkla ateşle baktığını, bu ateşin yerini buzun almasına kadar fark etmemişti. Belki de günahı üzerindeki kontrolünü hafife almıştı.

Basit bir buhar odası ziyaretinden böyle bir tepki beklemiyordu elbette.

Envy, Lo'nun krallığının mücevherlerinden biri olduğunu söylediği bir rahatlama yeri olan spa gezisinin romantik hiçbir yanı olmadığını gayet iyi biliyordu. Soyunmak otomatik olarak seks anlamına gelmiyordu. Tahrik olmak ve buna göre hareket etmek çok farklı şeylerdi.

Anlattığı hikâyeden sonra, gerçekten de onun kardeşiyle kaçacağını mı bekliyordu?

O ve Envy arasında hiçbir ilişki olmayabilir, ama o kalpsiz biri olmazdı.

Lo ile yaptığı konuşmanın son kısmını duymuş olsa bile.

"Eğer bu alemde buhar odaları tamamen farklı değilse, cinsel ilişki bir seçenek değildi, bunun farkındasın, değil mi?" diye sordu. "Sana duyduğum saygıdan dolayı, eğer öyle olsaydı Lo'yu bulmak için bu odaya geri dönmezdim."

Yüzündeki ifade öfkeyle doldu.

"Kardeşimi bulmak için başka yerlere gidebileceğinizi bildiğiniz halde bunu yapmanız gerçekten çok düşünceli bir davranış, Bayan Antonius."

"Bunun ne demek istediğim olduğunu gayet iyi biliyorsun. Neden böyle davranıyorsun?"

"Garip davranan ben miyim?" diye sordu. "Burada, Yedi Çember'de,

Günah Koridoru'nda, kardeşimin evinde kendinizi oldukça rahat hissediyorsunuz. Şeytanların yanında neden bu kadar rahatsınız? Bunu garip bulmuyor musunuz? Ben kesinlikle buluyorum. Ne saklıyorsunuz, Camilla?"

"Benim bir sırrım olabileceğine gerçekten sinirlenemezsiniz. Siz, Sırların Prensi. Peşinde olduğunuz ödülünden neden bahsetmiyorsunuz? Açık ve dürüst bir konuşma yapmak isterseniz, oradan başlayalım."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, bekliyordu. Eğer ona bir sır verseydi, o da karşılığını verirdi. Ama o, karşılığını vermeden asla bir şey elde edemezdi. Eğer şimdi pes ederse, bu felaket bir dinamik yaratırdı; o, ondan vermesini beklerken kendisi bir şey saklardı.

Beklendiği gibi, iblis inatla sessizliğini korudu.

"Öyle düşünmemiştim." Artık son derece sinirliydi. "Bu konuşmanın, eminim ki pişman olacağınız bir yola doğru gittiğini bildiğim için, kendimi bu konuşmadan çekiyorum."

Camilla süitine doğru yöneldi ve Envy, onu özel yatak odasına kadar takip etme cüretini gösterdi.

Kadın, gerçekten sinirlenmiş bir şekilde ona döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Rahatlamak istiyorsunuz. Size yardımcı olabilirim."

"Bunu nasıl yapmayı öneriyorsunuz?"

"Üzerindeki kıyafetleri çıkar, sabahlığı giy. Sırtını yağlarla ovacağım."

"Ve sen o kadar özverilisin ki, hiçbir art niyetin yokken bunu benim için yapmayı teklif ediyorsun?" Acı bir kahkaha attı. "Söyle bakalım, ben odaya girmeden önce sen ve Lo tam olarak ne konuşuyordunuz?"

Kıskançlık onu dikkatle inceledi.

"Gizlice dinlemek yakışık almaz."

"Plan kurmak da öyle." Tatlı bir gülümsemeyle ekledi: "Bir sorunuz varsa, sormak genellikle en kolay yoldur. Bütün bu planlardan bıkmıyor musunuz?"

Ona sanki uzaylı bir türmüş gibi baktı.

"Perilerden bu kadar nefret ediyorsunuz, ama yine de onlarla aynı sayıda oyun oynuyorsunuz, Majesteleri."

"Çoğunlukla sadece kraliyet ailesinden Unseelie'ler," diye araya girdi, gerginliği dağıtmaya yönelik beceriksiz bir girişimle.

Bu itiraf hiç yardımcı olmadı.

"Lennox senden ikinci olarak neyi aldı? Bu oyunu ne pahasına olursa

olsun kazanmaya değer kılan şey bu mu?”

"Önemli değil."

Camilla başını salladı.

"Peri dünyasına ve oyuna o kadar kapılmışsın ki artık doğru düzgün göremiyorsun. Elbette bu önemli. Bilgi saklıyorsun, bana yarım yamalak gerçekler ve eksik hikayeler anlatıyorsun, ama ne zaman istersen ayaklarının dibinde çıplak kalmamı talep ediyorsun. Ve karşılığında hiçbir şey vermiyorsun."

Onun bir şey söylemesini, kendinden küçük bir parça paylaşmasını bekledi. Ama bunun yerine, yüz ifadesinin donuklaştığını, maskenin tekrar yerine oturduğunu gördü.

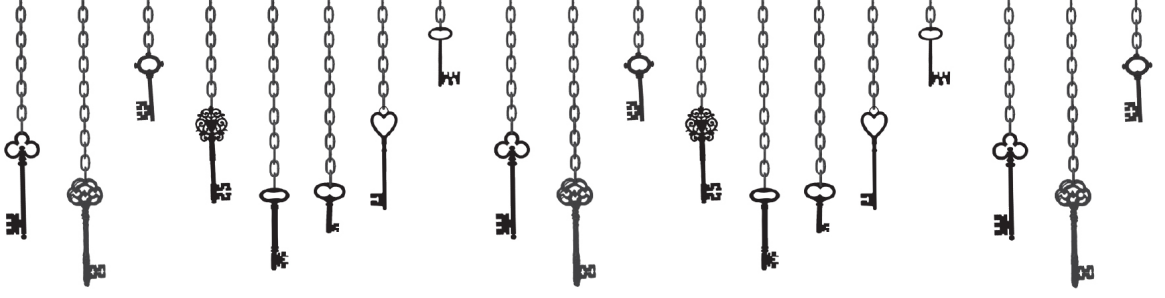
Bu sefer acımasız dürüstlüğünden ödün vermedi. "Açıkça görülüyor ki incinmişsin. Öfkelisin. Sanırım bunların hepsi Lennox'un senden aldığı diğer şeylerden kaynaklanıyor. Ama seni incitenleri ve her şeyden önce kendini affetmelisin. Yoksa kendini sürekli yaralayıp, kanını akıtarak kurutmaya devam edeceksin. Ve bunun ölümsüz biri için hoş bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Onlar affedilmeyi hak etmiyorlar."

"Bu onlar için değil." Çaresizlikle ellerini havaya kaldırdı. "Onlar asla umursamayacaklar. Muhtemelen hatırlamıyorlar bile. Bu sizin için. Kardeşleriniz, sarayınız için. Ve benim için."

Yanından geçip gitti ve odasının kapısını kapattı.

Camilla, ikisinin de oyunu kazanması için bir yol bulacak ve ardından, şu an ne kadar zor olursa olsun, Waverly Green'deki sakin küçük hayatına geri dönecekti.

OTUZ ALTI

Camilla'nın kapısının diğer tarafındaki kumaş parçası, Envy'nin onu kovalamasını engelledi.

Harika. Geceyi tamamlamak için tam da ihtiyacı olan şeydi. Kadın soyunuyordu ve artık zihni, sırlarını katman katman metodik bir şekilde ortaya çıkarmak yerine, her bir giysinin yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde çıkarılmasını hayal ediyordu.

Kalın ahşap bir kapının ardında bile ona karşı en iyi taktikleri biliyor, aklını nasıl kendisine odaklayacağını, onu nasıl kışkırtıp dikkatini dağıtacağını biliyordu.

Tıpkı onu kızdırıp dikkatini dağıttığı gibi.

Camilla sadece onun oyununu çözmekle kalmamış, ondan daha iyi oynamayı da başarmıştı.

İki süitin arasındaki oturma odasına girdi ve kendine bir Dark and Sinful hazırladı. Çift porsiyon. Az buzlu. Meyveleri boş ver.

İçkiyi bir çırpıda içti, normalde tadını çıkardığı alkolün lezzetini neredeyse hiç hissetmedi.

Bir bardak daha doldurdu, sonra özel yatak odasına gitti ve yumuşak deri bir koltuğa çöktü. Tembel Ev'deki her kanepe, koltuk, sandalye ve şezlong, insanı uzanmaya, kıvrılmaya ve kendini kaybetmeye teşvik etmek için tasarlanmıştı.

Kıskançlık, evet, sinir bozucu, rahatsız edici ve kendisinden daha fazla sırrı ve gizemi olan muhteşem bir kadına kapılmıştı. İki kadeh daha içtikten sonra, içten içe onun kartlarını göstermemesinden hoşlandığını itiraf edebilirdi. Camilla, her bir bilgi kırıntısı için onu çok uğraştırıyor, merakını

asla tam olarak gidermeden daha fazlasını istemesine yetecek kadar bilgi veriyordu.

O, hâlâ bir bilmeceydi. Çözölmeyi bekleyen, kafa karıştııcı, güzel bir bilmece. Ama onun gizemini çözmek için istediğı kadar zamanı yoktu.

Envy ayaklarını koltuğun koluna uzattı, dikkati şöminenin üzerindeki saate kaydı. Gece yarısı. Ve huzursuzdu.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Yedi Çember'de yayılan dedikodulardan, çarpık oyundan, geçen her saniyeden ve sarayının daha da zayıflamasından dolayı.

Kanatlarını açıp gökyüzüne doğru fırlamak, bu cehennemi geride bırakmak istiyordu. Ve bu da onu rahatsız ediyordu. Bunu yapamayacak olması, bir daha asla yapamayacak olması.

Envy, elinden geldiğince gücünü saklamak zorundaydı. Köşe yazarının doğru tahmin ettiğı bir şey vardı: çemberinin bir kısmı, izni olmadan kimsenin girip çıkmasına karşı korunaklıydı. Ve bu kilidi korumak için büyüünün büyük bir kısmını harcıyordu, bu da onu istediğinden daha zayıf bırakıyordu.

Gözlerini kapattı, başını sandalyenin arkasına yasladı ve zihnini boşalttı.

Sonra Tembellik'in günahını körükleme girişimini düşündü ve sandalyesinden fırlayarak, kafese kapatılmış bir kurt gibi yatak odasında volta atmaya başladı.

Muhabir, iki oyuncunun Yedi Çember'de olduğunu söylemişti.

Kanlı Orman'a doğru ilerliyordu. Belki şansı yaver gider ve bir oyuncu bulurdu; böylece onu rahatsız edecek bir endişesi daha azalmış olurdu. Uyku mümkün değildi, bu yüzden kapısına doğru yöneldi ve rakiplerini avlamaya kararlıydı.

Yatak odasının kapısını hızla açtı, sonra durdu.

Orada, ortak salonlarındaki şezlongun üzerine yüzüstü uzanmış, yarı çıplak, üzerinde sadece yumuşak görünümlü kısa korsesiyle bir kitap okuyordu: Camilla.

Şah mat.

Camilla bu hamlesiyle oyun tahtasını alt üst etmişti. İstemeyerek de olsa bunu takdir etmek zorunda kaldı.

Vücudunun üzerinde stratejik olarak gölgeler oluşturacak şekilde birkaç mum yakmış ve yerleştirmişti; etkileyici bir hassasiyetle sanatsal bir sahne oluşturmuş, kendini tamamen giyinmiş gibi görünmesini sağlayacak şekilde

konumlandırmış ve her hareket ettiğinde gerçeğin bir parıltısının ortaya çıkmasına izin vermişti.

Şimdi de öyle yapıyordu; bacaklarını yukarı doğru bükmüş, ayak bileklerinden çaprazlamış, sanki evrende hiçbir derdi yokmuş gibi yavaşça ileri geri sallanıyordu. Önünde duran kitabın sayfasını çeviriyordu, Envy'nin varlığından hiç etkilenmemişti.

Yanıdaki alçak masanın üzerindeki tepside mantar tıpalı yağ şişeleri duruyordu; Tembellik'in onun için gönderdiği sabahlık ise ayaklarının dibindeki halının üzerinde düzgünce katlanmış haldeydi.

Konuşmaları ve daha önce sarf ettiği alaycı sözler aklına tekrar geldi.

Üzerindeki kıyafetleri çıkar, bornozu giy. Sırtını yağlarla ovacağım.

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Zeki, çok zeki kadın. Camilla, Envy'yi kendisine masaj yapmaya teşvik ediyordu. Onun çıplak tenini görmek, tenine herhangi bir işaret, büyü veya tılsım işlenip işlenmediğini görmek istediğini biliyordu.

Ve muhtemelen, onun kuralını düşünüyordu; kendi emriyle, sevişmek için sadece bir geceleri olacaktı.

Ve kadın orada, neredeyse tamamen çıplak bir şekilde uzanmış, adamın hamle yapmasına meydan okuyordu.

Envy, kadının bir sonraki sayfayı çevirirken, onun vücudunun zarif hatlarını -şekilli uyluklarından ve baldırlarından, dolgun kalça kıvrımlarına kadar- takip etmesine engel olamadı. Daha yakından incelediğinde, iç çamaşırını çıkardığını ancak diz üstü, dantelli çoraplarını çıkarmadığını gördü.

Onu gördüğünde, tıpkı herhangi bir büyük sanat eserine hayran kaldığı gibi, hayranlık duydu. Camilla, gördüğü en enfes şeydi; resim, heykel. Gümüş rengi saçları, altın rengi teni, hepsi de büyüleyici bir gizemle örtülüydü.

Kapı eşiğinde durduğu yerden, hemen herhangi bir mürekkep izi fark etmedi. Yine de neden korsesini ve çoraplarını çıkarmadığını merak etti; bunun onu tamamen soyunmaya zorlamak, ona işkence etmek veya aradığı bilgiyi gizlemek için bir taktik olup olmadığını düşündü.

Fildişi rengi korse, kaburgalarının hemen üzerinde bitiyor ve göğüslerinin üst kısımlarını gösterecek kadar aşağıya doğru uzanıyordu. Görebildiği kadarıyla, önden bağcıklıydı, kısıtlayacak kadar sıkı çekilmemişti, ancak altın rengi teninin üstten taşmasına izin veriyordu.

Her bir kayışa iki adet şık fiyonk bağlanmış, bu da çıkarmayı kolaylaştırıyor.

Oynamak istiyordu. Ve o da her zaman oynamaya hazırды.

Envy kapı çerçevesine yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Okumaktan hoşlandığını bilmiyordum."

"Sanırım bu da sakladığım sırlardan biri, Majesteleri."

Camilla başını kaldırma zahmetine bile girmedi; bu da onun kendisiyle oyun oynadığının ikinci işaretiydi.

Onun oyununa geldiğini bilmesine rağmen, Envy kendini tutamayıp yanına doğru yürüdü. Diz çöktü ve kitabın kapağını okumak için yavaşça geriye doğru itti.

"Elbette." diye alay etti. "Sen bir Prens Charming arıyorsun."

"Ara sıra romantik romanlardan hoşlanıyor olmam, prens aradığım anlamına gelmiyor. Kraliyet ailesi üyelerinin çoğunu sıkıcı, kibirli ve çekici olmanın ne demek olduğunu bilmeyen tipler olarak buluyorum."

Ona anlamlı bir bakış attı, sonra kitabını geri çekip okumaya devam etti.

Kibirli, kesinlikle suçlu. Ama sıkıcı veya yorucu...

Envy, yağ şişesini aldı, kapağını açtı ve içine çekti. Vanilya ve burbon. Tatlı ve günahkar, tıpkı küçük oyunları gibi.

Sonraki hamlesini düşündü. Kanlı Orman'a gitmek zamanını en verimli şekilde kullanmak olmazdı. Başka bir oyuncu bulma olasılığı yüksek değildi, özellikle de dün gece oraya doğru giderken görüldükleri düşünüldüğünde. Ormana girmiş olsalar bile, şimdiye kadar çoktan gitmiş olurlardı.

O eski ipucunun peşinden koşarak sahip olmadığı zamanı ve enerjiyi harcayabilirdi. Ya da Camilla ile bu küçük oyunu oynayabilir, umarım onun gizemini çözebilir ve belki de gece bitmeden önce kıskançlığını körükleyerek gücünü yeniden kazanabilirdi.

Eğer tenine sihirli bir dövme yaptırmış olsaydı, onun peri olduğunu anlardı. Eğer yaptırmamış olsaydı, onun bir tür şekil değiştirici olduğu teorisi muhtemel görünürdü.

Ayağa kalktı ve hiç beklemeden yağı kadının sırtına damlattı; soğuk sıvı tenine damlarken kadının hafifçe tıslamasından zevk aldı.

Kıskançlık sadece sırtıyla sınırlı kalmadı. Ona vücudunun engelsiz bir görünümünü sunuyordu ve o da aklındaki soruların cevaplarını aramak için vücudunun her santimini inceleyecekti.

Umarım bu gece gizemlerden birini çözmeyi başarır.

Kalçasının yuvarlak kıvrımına ince bir çizgi halinde masaj yağı döktü, sonra yağı kenara koydu. Yavaşça çoraplarını teker teker aşağı doğru sıyırarak, çıplak tenini ortaya çıkardı. Çorapları yumruğunun etrafına doladı, onu onlarla şezlonga bağlamayı düşündü ama sonra bir kenara attı. Camilla'nın bu gece özgürce kıvranmasını istiyordu.

Envy yağı tekrar kaptı ve bacaklarının arkasından ayak tabanlarına kadar damlatmaya devam etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese.

Camilla, onun çizdiği beklenmedik yoldan heyecanlanmıştı.

"Size neden Prens Charming'in aslında arzuladığınız kişi olmadığını gösteriyoruz."

Envy, kadının dağılmış saçlarını nazikçe topladı, sonra yana iterek boynuna ve omuzlarına ulaşmasını sağladı. Parmak boğumlarının arkasını korse çizgisine sürttü, bir parmağını kayışın altına sokup hafifçe çekti.

"Bunu açık bırakmanızın bir sebebi var mı, Bayan Antonius?"

Omuzunun üzerinden ona bir bakış attı, bakışında hem rahatsızlık hem de beklenti vardı.

"Eğer beni tamamen çıplak görmek istiyorsanız, Majesteleri, maalesef ellerinizi kirletmeniz gerekecek."

Bu söz üzerine hafifçe gülümsedi.

"Benim hakkımda bir şeyi bilmelisin, sevgili Camilla."

Elini uzatarak omuz askılarındaki kurdelenin bir tarafını nazikçe çekti. Diğer tarafa geçip diğer kurdeleyi çözdü. Ardından öndeki bağları gevşeterek göğüslerini serbest bıraktı ve giysiyi çıkarıp bir kenara attı.

"Kirli olmayı seviyorum."

Nefes alışverişi hızlandı, cinsel uyarılma onu derinden etkiledi.

"Eminim ki, ne kadar kirli olabileceğim düşüncesi bile seni tahrik eder."

Kitabı alıp kenara koydu, sonra onu tekrar aşağıya doğru yönlendirdi ve omuzlarını okşayabilmek için onu şezlonga sıkıca bastırdı, her kasını yoğurarak yavaşça gevşemesini sağladı.

Envy, kollarının arkasını ovuşturdu, bileklerine ve ellerine kadar her bir bölgeyi özenle inceledi. Dikkatini ona vermişti, her çilliğini, herhangi bir sihir belirtisini didik didik arıyordu. Sırtının alt kısmına kadar inip sıkı küçük kalçasını okşadığında, büyülenmiş olduğuna dair tek bir işaret bile bulamamıştı.

Rahatlamış mıydı yoksa daha da şüpheli mi olmuştu, emin değildi.

Envy, bacaklarına yağ sürdü ve masajı ayaklarıyla bitirerek, Günah Koridoru'ndaki uzun yürüyüşten kaynaklanan ağrılarını dindirdi.

Yürüyerek kat ettikleri kilometrelerce yol için bir kez bile şikayet etmemişti.

Onun dokunuşlarıyla gevşemiş bedeninin verdiği rahatlığı ve memnuniyetle iç çekişini dinledi. Ancak arzusu, her dokunuşla birlikte daha da artmıştı.

Artık çıtayı yükseltme zamanı gelmişti.

Elleri önce hafifçe baldırlarının arkasında gezindi, sonra ellerini uyluklarına bastırarak dövmesiz teninde daha büyük daireler çizerek ovdu. Eğilip kalçasının dolgun etini ısırma ve acıyı bir öpücükle dindirme isteğine karşı koydu.

Yine de, etraflarındaki hava yoğun ve gergin hissediliyordu. Onun ne yapacağını, bir sonraki dokunuşunun neresi olacağını beklerken nefes alışverişi neredeyse durmuştu.

Envy zamanını aldı, planlar kurdu, onun adını haykırmasını sağlayacak tüm ilahi günahları hayal etti. Yavaşça avucuna yağ damlattı, hafifçe ısınmasını bekledikten sonra parmaklarına doğru kaydırды.

Elini kalçasının üzerinde tekrar tekrar ovmaya başladı, her turda eli bacaklarının arasına daha derine iniyor, içine gömülmek istediği o güzel yeri okşamaya başlıyordu.

"Şey," diye mırıldandı usulca, kalçaları onun dokunuşuna karşılık verirken. "Görünüşe göre haklıymışım. Kirli olmasını da istiyorsun."

Sırılsıklam olmuştu, uyarılması neredeyse elindeki yağ kadar kaygandı. Tembelce vücudunun kıvrımlarını takip etti, orta parmağının ucunu içine soktu. Güzel dudaklarından sert bir küfür döküldü, yüzünün yarısı narin saçlarının altında gizliydi.

"Bir iblis mi istiyorsun? Günahkâr gibi sevişen, çünkü kendisi de günahkâr olan bir iblis mi?"

Kadın kendini parmağının üzerine itmeden önce parmağını geri çekti, vücudunun üzerinde kaydırarak ıslaklığını yaydı.

"Söz veriyorum, tatlı Camilla, ben senin içindeyken Tanrı'ya yalvarmayacaksın. Yataklarında seninle birlikte olduğumda acımasız olacağım."

Parmakları klitorisinin etrafında dolandırırken, kendi iniltisini bastırdı.

Arzuyla o kadar şişmişti ki, kadının canı yanıyordu. Dokunuşla birlikte kalçaları avucuna doğru kasıldı.

Envy sonunda bir parmağını içeri sokarak ona istediğini verdi. Camilla daha fazlasını isteyerek geriye doğru kıvrıldı. Bu kirli küçük sapık, onun kendisini doldurmasını istiyordu. İkinci parmağını da içeri soktu, Camilla'nın yumuşak iniltisi penisini sertleştirdi. Çok ıslaktı, daha fazlasını çok istiyordu.

Camilla, kitabını çoktan unutmuş bir halde, ön kollarına yaslanarak ona baktı ve onun kendisine zevk vermeye devam etmesini izledi.

“Adımı haykıracaksın, Camilla. Senin Tanrın, Yaratıcın, Yok Edicin ve aradaki her türlü sapkın karanlık şey olacağım. Ve sana söz veriyorum, dini benim penisimde bulacaksın. Diz çökeceksin, dua edeceksin, varlığının her zerresiyle ona tapacaksın.”

Parmaklarını geri çekti, sonra klitorisine hafifçe bir çimdik attı, zevkini artırmak için hafif bir acı verdi. Camilla inledi, sesi saf bir mutluluktu. Parmaklarını tekrar içine soktu, pompalamaya başladı, Camilla sessizce bunu yapmaya devam etmesini isterken kendi nefesi de kesik kesik geliyordu.

“Prens Charming'i bir daha aklından geçirmeyeceksin. Sana söz veriyorum.”

Kıskançlık hafifçe onun kaygan tenine çarptı, vücudu ona doğru ani bir hareketle sıçradı.

Camilla usulca küfretti, bacağından aşağıya doğru süzülen tahrik edici parıltı dikkat çekiyordu.

Envy, parmaklarını tekrar derinlere sokmadan önce, klitorisiyle nazıkçe oynadı, bir dokunuş, bir dokunuş daha. Kadın da eline sürtünmeye başladı.

Vücudunun ona verdiği tepki inanılmazdı. Bütün gece onun kendisinden zevk almasını izleyebilirdi.

Kadın onu sıkıca kavradı ve yavaşça parmaklarının üzerinde gezindi.

Boşta kalan eli, pantolonunun üzerinden yavaşça ereksiyonuna doğru kayd ve onu okşadı, bir yandan da onu izliyordu. Teslim olup ikisinin de arzuladığı şeyi vermek kolay olurdu. Kalçalarını yukarı çekip dört ayak üzerine getirebilir, şezlongun koluna doğru eğip bacaklarını iyice açabilir ve karşılıklı işkencelerine son verebilirdi. Ama bu özel oyunun cazibesi, geçici fiziksel tatminden bile daha güçlüydü.

Camilla kalçalarını hareket ettirirken nefesi kesildi, sürtünme arıyordu.

Adam kendini daha sertçe okşadı, kendi zevki arttıkça testisleri kasıldı. Titreyen penisini onun kayganlığı üzerinde kaydırmanın ne kadar iyi hissettireceğini hayal etti.

Ama bu gece o gece değildi. Bu gece sadece ona aitti. Kendine dokunmayı bıraktı ve tekrar ona odaklandı. Yaklaşıyordu.

Birkaç kez daha pompaladı, hissi uzattı, nefesinin düzensizleştiğini dinledi, sonra parmaklarını geri çekti.

Camilla değişimi hissetmiş olmalıydı; hâlâ kambur bir şekilde, arayış içinde ona doğru baktı.

"Durdun."

Nedenini sormadı. Ama hayal kırıklığı ve şehveti yüzünden açıkça okunuyordu. Camilla anında anladı... Bu turu o kazanmıştı.

Envy ona sırtıttı, sonra öne eğilip etli kalçasını oyun oynarcasına ısırdı, diliyle izi okşayarak daha önceki fantezisini gerçekleştirdi.

Ayağa kalktı, doğruldu ve masaj yağı şişesini ona uzattı.

"Bunu daha sonra kendini tatmin ederken kullan. Bu, seni tekrar orgazma ulaştırdığım zamanki kadar iyi olacak neredeyse."

"Ne?" diye sordu, sesi inanmaz bir tonda. "Ciddi olamazsın."

Ona yavaş ve şeytani bir gülümsemeyle baktı. "Tatlı rüyalar, benim pis küçük sevgilim."

Envy yatak odasına döndü ve kapıyı kapatıp, ona akla gelebilecek her türlü küfürü ederken hafifçe kıkırdadı.

OTUZ YEDİ

Lo dördüncü kez, "Bu kesinlikle bir ipucu değil," dedi. "Bunu bırakın."

Camilla gözlerini kapattı ve bir tür ilahi müdahale için dua etti. Dün gece Envy'nin zaferinden sonra her zamankinden daha fazla hayal kırıklığına uğramış bir halde sadece birkaç saat uyuduktan sonra, hep birlikte kahvaltılarını yapmış ve hemen avlanmaya başlamışlardı.

Artık bir sonraki ipucunu aramakla saatler geçmişti ve iblis prensler onu deliliğin eşiğine getirmişti. Kadın artık cinayet işlemeye meyilliydi.

Belki de bunun sebebi, tam anlamıyla Prens Charming'in önerdiği gibi davranmış olmasıydı; onu bir kez daha çıldırttıktan sonra, rahatlama bulmadan uyuyamıyordu. Onun kendi oyununda bir şekilde alt etmesi suç olmalıydı. Bir dahaki sefere, zaferini daha iyi planlaması gerekecekti. Belli ki, Günah Koridoru'nun bedelini ona ödüyordu.

Oyun başladı, şeytan.

Bu sabah, üçü de titizlikle odaları tek tek inceleyerek, iki araştırma asistanıyla birlikte çalışarak, Lo'nun titiz kayıtlarını kullanarak odada bulunanları sonradan eklenmiş olabilecek herhangi bir şeyle karşılaştırarak, oda oda, raf raf daha kapsamlı bir arama yapabileceklerine karar vermişlerdi.

Bu teoride kulağa hoş geliyordu, ta ki prenslerin birbirleriyle kavga etmeden çalışamamaları gerçeğini hesaba katana kadar. Her. Lanet. Dakika.

Camilla odayı taradı, dikkati karanlık bir aya benzeyen bir nesneye takıldı. Camdan yapılmış, dumanlı ve opak. Birkaç raf ötede, en az iki fit uzunluğunda, ölümlü dünyada bildiği en büyük deniz salyangozu kabuğu sergileniyordu.

Lo, Envy'ye "Şimdi bana ver onu" dedi.

Lo, eldiven kullanarak, resimli el yazmasını dikkatlice Envy'nin ellerinden aldı ve tekrar cam bir kutunun altına koydu.

"Bunun bir ipucu olmadığından emin misin?" diye sordu Envy. "Listede göremiyorum."

"Bu kitap üç yüz yıldır bu koleksiyonun bir parçası. Bu kadar çok eser ve cilt bulunan bir evde, birinin kayıtlarda gözden kaçması talihsiz bir durum, ancak duyulmamış bir şey değil. Yerine geri koyun."

"Eğer Lennox'un bu ipucunu o zamanlar yerleştirmediyinden eminseniz," dedi Envy, "bana kanıtını gösterin."

Lo, "Bana neden bu kadar çok kazanmaya ihtiyacın olduğunu söyle, o zaman saha sırlarımı paylaşmayı düşünebilirim," diye karşılık verdi. "Bu oyun son bir ay içinde başladı, değil mi?"

"Lennox'un fırsat buldukça ipuçları bıraktığı biliniyor."

"Sorumu yanıtlamıyorsunuz," dedi Lo.

Camilla içinden, "Bu boş soruşturmada bol şans," diye düşündü.

"Belki de dedikodu köşesi haklıydı. Belki de bu sefer çok daha fazlası için oynuyorsunuz."

Camilla'nın kaşları kalktı. "Dedikodu köşesi mi? Ne yazıyordu?"

Envy, kardeşine küçümseyen bir bakış attı. "Hiçbir şey söylemedi."

Camilla, "Bir gazetenin hiçbir şey yayınlamaması ne kadar garip," dedi. "Oysa biz burada hepimiz bir şeyler tartışıyoruz."

"Lanet olsun, şu oyunlarınıza hiç son vermeyecek misiniz?" dedi Lo. "Gazete zaten kamuoyunun bilgisi dahilinde." Başını salladı ve Camilla'ya baktı. "Söylentilere göre Kıskançlık çemberi sihirli bir şekilde koruma altına alınmış. Kimse içeri girip çıkamıyor. Bu durum, oyunun başladığı anda başladı."

"Bunun doğru olup olmamasının ne önemi olduğunu anlamıyorum," dedi Envy.

Camilla onu dikkatle izledi. Tavrı biraz değişmişti; çok fark edilir bir şey değildi ama o sinir bozucu kayıtsız tavrı takınmadan önce kısa bir an için gerilmişti. Sanki dedikodular onu hiç ilgilendirmiyormuş gibiydi.

Bu kesinlikle yanlıştı, çünkü o sadece bu söylentiye ondan saklamaya çalışmıştı.

Olayın önemini küçümsemesinin nedenini bir türlü anlayamadı; belki de çok daha karanlık bir gerçeği saklıyordu.

“Aynen öyle,” dedi Lo, onun düşüncelerini bölerek. “Mahkeme sırlarınızdan hiçbirini bana anlatmayı reddediyorsunuz, bu yüzden benimkileri de paylaşma arzum yok.”

Prensler tartışmaya devam ederken, Camilla ikisini de boğmak istedi. Bu tartışma bir saattir sürüyordu. Keşke penislerini çıkarıp boyutlarını karşılaştırsalar ve işlerini bitirselerd diye düşündü.

Envy'nin tüm dikkati ona yöneldi.

"Benimki çok daha büyük, Bayan Antonius."

Gözlerini devirdi. Tam da Envy'nin bunu fark etmesine şaşmamalıydı.

Lo, ikisinin sessiz konuşmasına kaşlarını çatarak baktı.

“Hiçbir şey.” Camilla sinirli bir şekilde elini salladı. “Lütfen, bu heyecan verici tartışmaya devam edin. Eminim ki buna ayırabileceğimiz birkaç saatimiz daha var.”

İki erkek kaldıkları yerden devam ettiler ve kadının alaycı sözlerini tamamen görmezden geldiler.

Bu gidişle Tembellik Evi'nden asla çıkamayacaklardı.

Belki de bu, prensin günahının bir kanıtıydı. Çok yavaş ilerliyorlardı ve Camilla daha önce hareketsizliğin onu nasıl çıldırttığını hiç fark etmemişti. Evde her zaman hareket halindeydi: çizim yapıyor, resim çiziyor, galeriyi düzenliyor veya Kitty'yi ziyaret ediyordu. Bunny'ye bakıyor, onu şehir evinde gezdiriyor, tüylü küçük fıstık kafasını öpüyordu.

Camilla artık aklını kaybediyordu...

Büyük, gri-beyaz kedisini özlemişti.

O da Envy kadar bir sonraki ipucunu bulmak istiyordu, ancak en azından önemsiz çekişmeler ve saray entrikalarıyla yolundan sapmayı reddetti.

İpuçlarını düşünen Camilla, ilk bilmecesi için başka bir şey araması gerekip gerekmediğini kısaca düşündü, ancak sihirli bir şekilde ortaya çıkan hiçbir oyun kuralı notu yoktu ve hiçbir kan yemini imzalanmamıştı. Yani tam olarak bir oyuncu değil miydi? Bir piyon olduğunu tahmin ediyordu.

Nefret ettiği bir gerçek.

Oyun yöneticisinin tahmin ettiği gibi davrandı. Hamlesini ustaca yapmıştı. Bu, hırsızlar arasında gerçekten de hiçbir şeref olmadığını kanıtlayan en üst düzey şantaj biçimiydi.

Eğer Envy'nin teklifini kabul etmeseydi, lanetli bir nesneyi asla boyamazdı. Ve şimdi bu durumda olmazdı. Her şey zekice planlanmıştı.

Camilla'nın yeteneğini geri kazanması gerekiyordu.

Ama bu Envy'nin suçu değildi. Bir şekilde, yolu her zaman bu yolda son bulacaktı. Avcının dönüşünün kaçınılmaz olduğunu, perilerin cazibesinin de öyle olduğunu biliyordu. Geçmişinin bulutları bir süredir üzerinde beliriyor, bu mükemmel fırtınayı oluşturuyordu.

Uzun zaman önce incelemeyi bıraktığı kitabı kapattı ve odaya tekrar göz attı. Duygulara adanmış bir odadaydılar ve şu anda hissettiği tek şey sinirlilikti. Her şey yerli yerindeydi. Hiçbir kitap, hiçbir nesne dikkatini çekmedi, tek...

Dikkati tekrar dev nautilus'a döndü, sonra da dumanlı cam küreye kaydı.

Buradaki raflarda bir obje veya eser bulmak alışılmadık bir durum değildi, ancak bu obje Camilla'nın dikkatini sürekli çekiyordu. Belki de sadece parlak ve güzeldi ve tıpkı bir saksağan gibi, ısıltılı eşyalara düşkünlüğü vardı.

"Ver onu bana," dedi Envy, kardeşiyle tartışmaya devam ederek.

Lo da aynı derecede sinirli bir şekilde, "Bunu düşünmek ne kadar akıl almaz olsa da, bu lanet olası alemdeki her şeyden sizin oyununuz sorumlu değil," diye karşılık verdi. "Bunun neden kazanılmasının bu kadar önemli olduğunu bana söyleyemiyorsanız, sahamı tehlikeye atmamı beklemeyin."

Camilla, parıldayan nautilus kabuğuna daha yakından bakabilmek için odanın karşısına geçti.

Parmakları pürüzsüz yüzeyde gezindi, kavisli dış kenarı boyunca uzanan koyu kahverengi çizgilere hayran kaldı.

Kabuğu dikkatlice çevirdi, sedef işlemeli iç kısmına ve yumuşakçanın bilinen zekice spiral desenine hayran kaldı. Doğa en büyük sanatçıydı.

Kabuğu yerine koydu ve parıldayan topu alıp ışığa doğru tuttu.

Kızın ruh hali sinirden hayrete dönüştü. Top yakından bakıldığında daha da büyüleydi. Başlangıçta opak cam sandığı şey, aslında her çevirdiğinde kum saati içindeki kumlar gibi hareket eden binlerce küçük abanoz tanesiydi.

Nesne çok güzeldi.

Onda öyle bir şey vardı ki, onu paramparça etmek istedi.

Tam da bunu yapmak niyetiyle elini kaldırmıştı ki, tek bir kelime onu kendinden geçmiş halinden çıkardı.

"Dur." Envy'nin sesine sihir karışmıştı, bu güç onu öyle sarmıştı ki, denese bile onu görmezden gelemezdi.

Prens, ellerini havaya kaldırarak, sanki saldırmaya hazır vahşî bir hayvanmış gibi yavaşça yaklaşıyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Golath Küresini yavaşça yere bırak."

Envy, sakinleştirici bir şekilde, sabit bir bakışla onu izlemeye devam etti. Ancak tavrı, onu daha da gerginleştirmekten başka bir işe yaramadı. Dikkatini odanın her yerine dağıttı. İşte, sessizce rafları karıştıran iki erkek araştırma görevlisi; herkes durmuş, onları izliyordu.

Elinde tuttuğu nesneye baktı ve ilk kez o garip nabızı fark etti. Hayalet bir kalp gibi, uzaktan gelen bir davul gibi atıyordu. Bir şekilde evrendeki tüm korkuların toplandığını ve serbest kalmak için ince cama vurduğunu hissetti.

"Ah, bir şeyler yapıyor..."

Kıskançlık yavaş ama istikrarlı bir şekilde hareket ediyordu, sesi alçak ve buyurgan bir tondaydı. "Bana bak. O bozulmadığı sürece sana zarar vermez."

Elbette bu açıklama, onun o şeyi çok uzağa fırlatmak istemesine neden oldu.

"Nabız atıyor." Camilla birdenbire çok sıkı tutacağından ve yanlışlıkla camı kıracağından korktu. Sonra da yeterince sıkı tutmayacağından ve düşüreceğinden endişelendi.

Avuçlarında dalgalanıyordu, bu his içini düğüm düğüm ediyordu.

"Onu düşürmen için ne yapmaya çalışırsa çalışsın, onu görmezden gelmelisin," dedi Kıskançlık. "Küre senin onu kırmanı istiyor."

"Neyin küresi?"

"Tanrım," diye mırıldandı Kıskançlık. "Lanet olası şeyi orada otururken gördün mü, Tembellik?"

"Bize büyü yapmış olmalılar." Lo'nun sesi sarsılmış geliyordu.

"Neden?" diye sordu Camilla, camın kaygan ve serin hissini görmezden gelmeye çalışarak. Camın yüzeyi tekrar kaydı, şimdi de cildine yapışan bir sülüğü andırıyordu. "Neden benden uzaklaştırılmadı?"

"Asıl soru bu, değil mi?" diye sordu Envy, meraklı bir ses tonuyla. Kardeşine döndü. "Senin koleksiyonunun bir parçası değildi, doğru mu?"

Lo başını salladı. "Hayır. Burada bir kürem yok."

"O halde bu kesinlikle bir sonraki ipucumuz." Envy, yüzünde sert bir ifadeyle tekrar ona döndü. "Şimdi onu yere bırakmaya çalış, Camilla."

“Ben... yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Yapabilirsin ve yapacaksın.” Kıskançlık küreye saldırmak için gerilmiş gibiydi. “Bir kere dokunulduktan sonra, onu sadece alan kişi geri koyabilir. Onu senden alamam.”

Damarlarında korku dalgalanırken, Camilla küreyi yavaşça rafa geri koydu ve kendi kendine düşme ihtimaline karşı olabildiğince yavaş bir şekilde uzaklaşmaya özen gösterdi. Küre kendisinden birkaç adım uzaklaştıktan sonra ancak nefes verdi.

Kıskançlık onu onun peşinden sürükledi.

"Onu nerede imha etmeliyiz?" diye sordu Kıskançlık.

Camilla, gözlerini onun sırtına dikti. "Biraz önce bunu kırmak çok akıllıca bir fikir gibi görünmüyordu."

Omuzunun üzerinden bir bakış attı, ifadesi anlaşılmazdı. "Sen daha... kırılıgansın."

"Bir saniye bekleyin," dedi Lo. "Bir güvenlik çemberi çizeceğim. Orada güvende olmalı."

Yardımcılardan biri Tembellik Prensi'ne bir parça tebeşir getirdi ve prens mükemmel bir daire çizip üzerine koruma amaçlı olduğunu düşündüğü runik yazılar eklerken, Camilla bunun ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Hiçbir hikaye hatırlayamadı.

"Golath Küresi nedir?" diye tekrar sordu.

"Golath, Korku Toplayıcısı olarak bilinir; genellikle kötülüğün ilk kıvılcımına sahip olduğu düşünülen kadim bir varlıktır," dedi Kıskançlık, hâlâ topun başında nöbet tutarken. "Kaç tane küre olduğu bilinmiyor, ancak bunlar biz iblis prenslerinin bile geçmekten korktuğu kapıları açıyor. Buradaki küre, bir sonraki hedefimizin Golath olduğunu gösteriyor. Bir mesajı olduğunda ya da toplaması gereken bir korku olduğunda onları hediye eder."

Korku Toplayıcısı.

Elbette, bir sonraki ipucu kadim bir kötülük olmalıydı. Dilek Gerçekleştirici veya Rüya Dokuyucu neden olmasın?

Ve bu ipucunu bulmakla görevlendirilen kişi oydu.

Envy'nin dikkati küreye kilitlenmişti, konsantre olurken yüz ifadesi sertleşmişti. Lanetli Tahtı neredeyse hiç çaba harcamadan alt etmişti, bu yüzden onun bu kadar dikkatli olması hiç de iç rahatlatıcı değildi.

"Bunu kırmaya hazır mısınız?" diye sordu Lo, çevrelediği çemberden

başını kaldırarak.

Kıskançlık Prensi küreye doğru bir adım attı, sonra Camilla'ya baktı.

"Lütfen çemberden olabildiğince uzaklaşın, Bayan Antonius."

Odanın en uzak köşesine, göğüslerine kitaplar bastırmış iki yardımcı iblisin çömeldiği yere doğru ilerledi. Muhtemelen bilgi avı ve ipucu bulma heyecanı onları cezbetmişti. Titrediklerine bakılırsa, işlerin bu kadar tehlikeli bir hal alacağını beklemiyorlardı. Aralarında ve çemberin arasında büyük bir masa duruyordu ki bu da pek bir koruma sağlamıyor gibiydi.

Lo ve Envy uzun uzun birbirlerine baktılar, konuşmaları sessizleşti, ardından Lo başını eğerek kardeşinin istediği her şeye onay verdi.

Envy, Camilla'ya bir daha bakmadan sonunda küreyi kaptı.

Doğrudan tebeşirle çizilmiş dairenin içine yürüdü, kardeşine son bir sert bakış attı, sonra da daireyi ayaklarının dibinde paramparça etti.

Camilla derin bir nefes aldı.

Devasa, neredeyse cisimsiz bir yaratık dikildi. Keçi kafasına ve kaslı bir adam vücuduna sahipti. Yatay göz bebekleri Camilla'ya odaklandı ve onu süzdü.

Sessiz kaldı, başını yana eğdi, bakışları bir an bile kadının durduğu yerden ayrılmadı.

"Golath." Kıskançlığın sesi odada giderek artan gerginliği yarıp geçti. "Neredesin?"

"Sen kimsin, ne zamansın, bunlar daha ilginç sorular."

Yaratık, karanlık bakışlarını Camilla'dan ayırmadı. İri dişlerinin arasından çatallı bir dil fırladı.

Kadın hareketsiz kaldı, sanki başka yere bakmasını istiyordu.

"Golath," diye uyardı Envy.

"Nerede olduğumu biliyorsun, Kıskançlık Prensi. Aşağıda. Çok aşağıda. Mezarların yandığı ve toprağın kuruduğu yerin altında. Cesaretin varsa gel beni bul. Gümüş saçlıyı da getir. Hediyelerden çok hoşlanırım."

Korku Toplayıcı, neredeyse cisimsiz bedenini bir kasırga gibi döndürerek çemberin içine kayboldu ve parçalanmış küreyi de beraberinde yok etti.

Ağır bir sessizlik çöktü. Envy olduğu yerde kaldı, dikkatini yere dikmişti, sanki yaratığın geri sıçrayıp saldırmasını bekliyordu. Ama geri dönmeyeceği anlaşıncı, doğrudan Camilla'ya baktı.

Yüz ifadesi özenle boştu. Lo ona hiç bakmadı. Diğer iki iblis de

bakmadı.

İçini bir huzursuzluk kaplamıştı. O yaratığın hediyesi olmak istemiyordu.

"Pelerinini al," dedi Kıskançlık ona usulca. "Alevli mezarların altından geçiyoruz. Orada yanan ateş ısı değil, buz üretiyor. Hayatta kalmayı... tatsız hale getiriyor."

"HAYIR."

Reddedişine şaşırmayan tek kişi Envy gibi görünüyordu.

Hayal kırıklığıyla içini çekti.

"Maalesef bu bir pazarlık değil, Bayan Antonius. Karar bana kalsaydı, burada kalırdınız. Daha da iyisi, sizi Waverly Green'e geri bıraktırdım. Mademki ikimizin de başka seçeneği yok, pelerinizi alın."

Camilla'nın dikkati odadaki diğerlerine kaydı. Onların önünde tartışmak istemiyordu.

"Tembellik, lütfen biraz yalnız kalabilir miyiz?" dedi Kıskançlık, onu şaşırtarak.

Diğer iblisler gittikten sonra, Kıskançlık onu göğsüne doğru çekti.

"Hadi biraz doğruluk oyunu oynayalım, Bayan Antonius."

Ona sokuldu ve başını salladı.

"Sana hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Ama—"

"Hiçbir ama yok canım. Sana hiçbir şey zarar vermeyecek." Elini sırtından aşağı doğru gezdirdi. "Bana güveniyor musun?"

Gülerek, onun kucaklaşmasından sıyrıldı. "Hiç de değil."

Ona kurt gibi sıırttı. Sonra yüzüne ciddiyet yerleşti. Elbisesinin içinden küçük bir hançer çıkardı. Gözleri gibi gümüş rengindeydi, kılıfı ise güzelce oyulmuştu.

Onu almadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. Demirden yapılmamıştı, ama aşına olduğu bir metal de değildi.

Envy saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, sonra geri çekildi.

"Bana hayatını emanet edebilirsin Camilla. Bu çok kıymetli bir şey. Asla şaka yapmam. Hangi oyun oynanıyor olursa olsun. Gerçekten mi?"

Camilla uzun bir süre onun gözlerine baktı, sonra pelerinini almaya gitti.

Tembel Hayvan Evi'nin altındaki tünel, yeraltı dünyasının derinliklerinde yer alan, ışığa bile tenezzül etmeyen korkunç yaratıklara ev sahipliği yapan bir labirentten beklenebilecek her Ŗeye sahipti.

DonmuŖ taŖlardan oyularak tünel oluŖturulmuŖtu; geçit o kadar dardı ki, sessizce yürürken Camilla'nın omzu prensin omzuna değiyordu.

Kıskançlık, donarak ölmemesi için pelerinini sıcaklığı düzenleyecek Ŗekilde bylemiŖti, ama yine de yüzüne vuran hava çok soğuğtu. Adam alevsiz bir meŖale taŖıyordu; meŖale yanmıyordu ama görmeleri için yeterli ışığ sağlıyordu.

Birçok yerde taŖ duvarlar pençe izleriyle oyulmuŖ, muhtemelen bir zamanlar kan olan Ŗeylerle sıramıŖtı. Kemik veya iskelet yoktu; Camilla, bu diyarın bu kadar derinlerinde yaŖayan her neyse, böyle lezzetler bırakmadığı izlenimine kapıldı.

Ara sıra uzaktan çığlıklar duyuyorlardı.

Bir keresinde, onu ürpertecek kadar korkunç bir uluma havayı yırtarken, Kıskançlık parmağını dudaklarına götürdü ve elini yakalayarak onu baŖka bir dolambaçlı geçitten aŖaĖı çekti; cehennemvari feryat kulaklarında uzak bir kabus olarak yankılanana kadar yorucu temposunu yavaŖlatmadı.

O andan sonra onu bir daha bırakmadı.

Kıskançlığın alevli mezarlar dediği yerin altındaki topraklara yaklaŖtıĖça hava daha da soğuyordu; sanki dünyanın kendisi yolcuları uzak durmaları konusunda uyarıyordu.

Camilla daha kötü bir Ŗey olamayacağını dŖnmŖt, ama yanılmıŖtı. Sihirli pelerin olmasaydı, donup kalacaktı.

Gözleri yanıyordu, gzyaŖları yanaklarında donuyordu. Panik onu daha da Ŗiddetli ağlamak istemesine neden oluyordu.

Gözlerim donup kapanacak mı?

Kıskançlık aniden onu önüne çekti ve baŖparmaklarıyla gzyaŖlarını sildi. Büyülü dokunuŖuyla teni anında ısındı.

“Derin nefes alın, Bayan Antonius. Tünel korku salmak için yapıldı. Golath korkuyla besleniyor.”

Bu da pek i açıcı olmayan bir baŖka dŖnce.

O sakinleşene kadar bekledi; bu, hayal ettiğinden çok daha zor bir işti.

Bir süre sonra başını salladı ve yollarına devam ettiler; Camilla kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Sonunda, uçuruma doğru uzun bir inişin ardından, Kıskançlık durdu. Elini onun elinin etrafında sıkıca tutmaya devam etti, tutuşu hiç gevşemedi.

“Golath.” Kıskançlığın sesi alçaktı, ama karanlıkta yankılandı.

Yaratık gölgelerin arasından belirip onlara merakla bakmaya başlayınca, kadının kalp atışı yeniden hızlandı.

Camilla aynı anda hem dikkatini ondan alamıyordu hem de bir daha asla ona bakmak istemiyordu. Yaşamayı seçtiği bu yerde artık neredeyse cisimsiz değildi. Tamamen et ve kemikten oluşmuştu, keçi benzeri gözleri karanlıkta hastalıklı bir sarı renkte parlıyordu.

Camilla, gözlerinden yayılan ışık sayesinde boynuzlarından başka bir şey seçemiyordu. Ağzını göremiyordu ama gülümsemesini hissedebiliyordu.

"İlginç arkadaşlar, ilginç hikâyeler yaratır. Yaklaşın bakalım, meraklı hanımefendi."

Sesi derindi, ilkeldi. Lanetli Taht'inkinden farklıydı, ama bir şekilde benzerdi.

Camilla yerinden kıpırdamadı; bu tünelin onu buna inandırmak istemesine rağmen, o bir av değildi ve yaratık daha da yaklaştı.

"Ah. Anlatılacak ne hikaye var." Sarı gözleri Kıskançlığa kaydı. "Sırların efendisi, karanlığın prensi, kendini bunun içinde kapana kısılmış bulmak ne kadar tuhaf. Aylar ne kadar kaotik şeyler. İstikrarsız, titrek. Tıpkı yeni kan gibi."

Kıskançlık gerildi.

"Oyun hakkında ne gibi bilgilere sahipsiniz?"

"Oyunlar zaferle övünme ya da yenilgiyi tatma fırsatlarından başka nedir ki? Zaten kazanmadınız mı?" Korku Toplayıcısı'nın bakışları alevlendi. "Dikkatli olun, çünkü kaybedecek çok şey var."

Kıskançlığın onu etkisi altına aldığı hisler giderek güçlendi, ancak bunun daha çok hayal kırıklığından kaynaklandığını sezdi.

"Açıkça konuşun. Yoksa çözmem gereken bir bilmece mi bu?"

Korku Toplayıcısı, Camilla'yı kısık gözlerle izledi.

"Birçok bilmece, birçok oyun, birçok oyuncu var. Buzdan bir prens düşerse, kızıl bir prens yükselir mi? Sanırım bu, kimin öldürdüğüne bağlı.

Kan dökülmeli.”

Yavaşça gölgelerin arasına geri çekildi.

Envy küfretti: "İşimiz henüz bitmedi."

“Göz önünde saklananlar ne kadar da meraklıdır. Dikkat et, genç prens. Bu boğucu bahçede birçok sinsi, zehirli yılan var. Aldatma, en kötü oyundur.”

Birdenbire Camilla'nın aklına bir isim geldi: Prometheus. Sanki Korku Toplayıcısı bu ismi onun için oraya yerleştirmiş gibiydi, olgunlaşmış bir çilek gibi dilinde parıldayan ve patlayan bir lezzet.

İsmi tükürmek, boşluğa haykırmak istedi ama dişlerini sıktı.

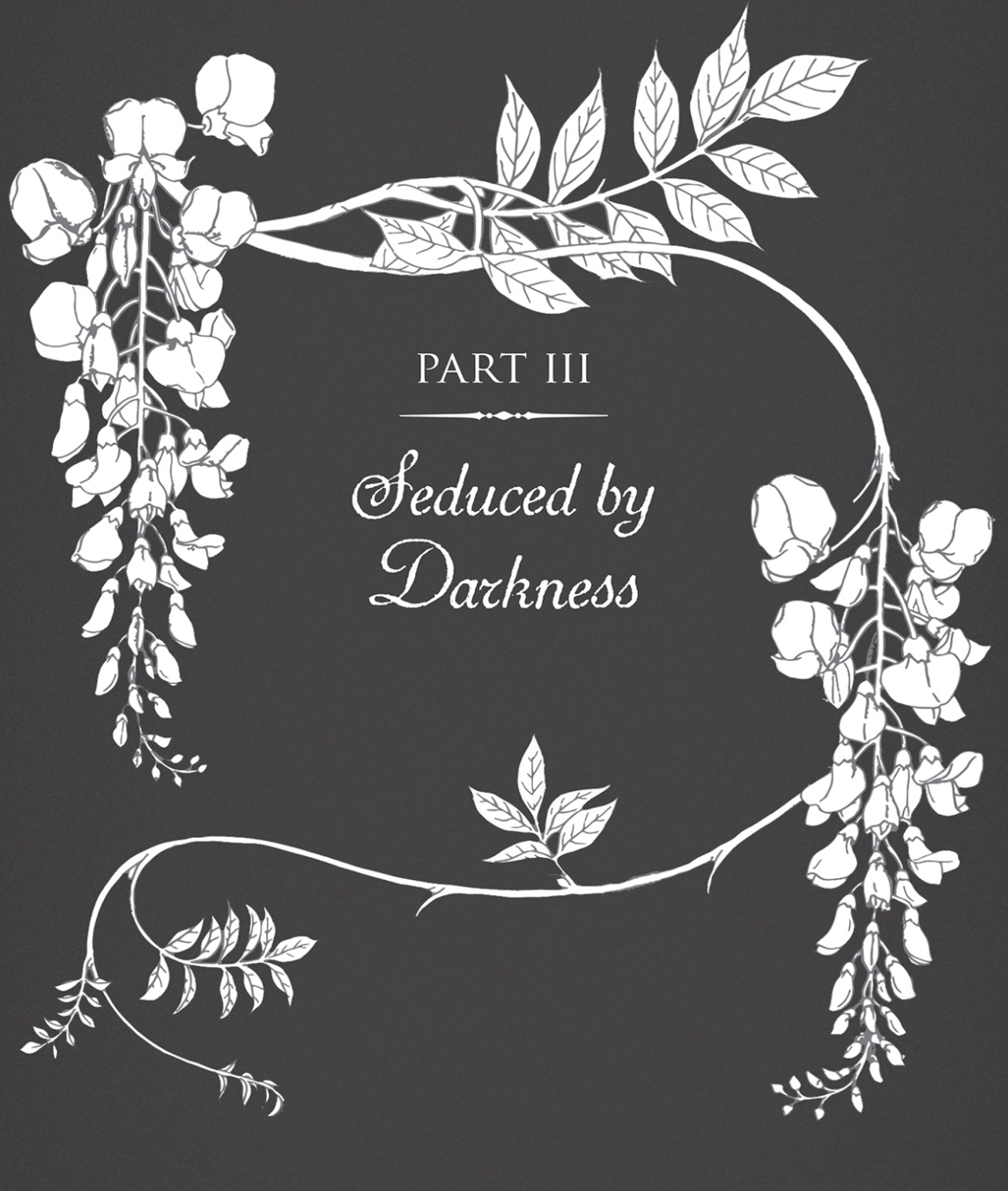
Korku Toplayıcısı onun huzurunda bir şey yapmasını isteseydi, o da olabildiğince uzun süre beklerdi.

Aynı şeyi prene de yapıp yapmadığını merak etti ama tekrar yer üstüne çıkana kadar sormayı reddetti.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Envy.

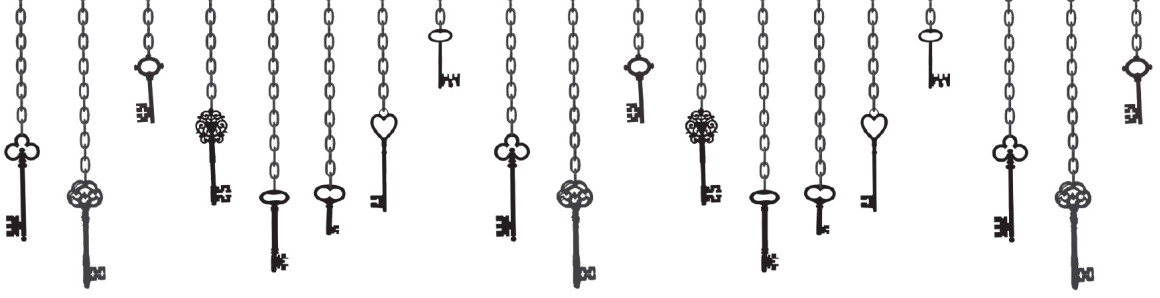
"Anılar, tıpkı kalpler gibi, çalınabilir. Fısıltılarım gölgeler arasında, alemler boyunca, zamanlar ve boyutlar arasında yankılanarak, onları duymaya ihtiyacı olanları buluyor. Genç prens, uyarıyı asla dikkate almıyorsun. Şimdi alacak mısın?"

Envy, endişeli bir ifadeyle onları Korku Toplayıcısı'ndan uzaklaştırarak tünelin aşağısına doğru yönlendirdi ve bir kez bile arkasına bakmadı.

PART III

*Seduced by
Darkness*

OTUZ SEKİZ

Yeraltı dünyası onları, sihir kullanımının yasak olduğu Kıskançlık çemberinin sınırına çok da uzak olmayan bir bölge olan Kanlı Orman'ın kenarına fırlattı.

Korku Toplayıcısı'na veda hediyesi için lanet okudu. Kıskançlık onların izini sürmeyi planlamıştı, ancak kadim varlık açıkça eğlence arıyordu ve onları Kıskançlığın kolayca sarayına dönemeyeceği bir yere bırakmıştı. İki gece önce bu ormanı başka bir oyuncunun ziyaret ettiği söylentisi de aklından çıkmamıştı. Belki de onların bir izine rastlayabilirdi.

Onlar güvenli bir şekilde onun bölgesine ulaştıklarında, onları büyüyle evinin yakınındaki özel bir kulübeye götürürdü, böylece kesintisiz bir şekilde düşünebilirdi.

Envy, Camilla'nın önünden ilerleyerek, sanatçının hangi sırları sakladığını ve bunların oyununa nasıl uyabileceğini bir kez daha merak etti. Genellikle karanlıkta kalan biri değildi. Ve bu giderek büyüyen gizemden de hoşlanmıyordu.

Tembellik'in şüphelenmesi bir şeydi; tanıştığı herkesi, doğumundan bugüne kadar iyice araştırana kadar temkinli davranırdı. Ama Korku Toplayıcısı'nın bir şey sezmesi... uyarısı açık ve netti. Camilla bir şey saklıyordu.

Değişkenler ve bilinmeyenler kaybetmenin kesin bir yoluydu. Ve kaybetmek bir seçenek değildi.

Camilla geçmişi geride bırakmakla ilgili yaptığı kısa konuşmada ne kadar tutkulu olursa olsun, bazı yaralar geleceği şekillendiriyordu. Envy bir hata yapmıştı. Kendini affedemeyeceği bir hata. Tüm sarayı bunun

sonuçlarından muzdaripti ve bunu düzeltmesi gerekiyordu.

Unseelie kraliyet ailesine duyduğu nefreti sıkıca içinde tutuyordu, onların oynadığı rolü asla unutmadı. Bu, onun anlayamayacağı bir kavramdı; onun hayatı zaman içinde sadece bir anlık bir parıltıydı.

Kaybetmeden, başkalarını hayal kırıklığına uğratmadan ve sorumluluğun ağırlığını omuzlarında hissetmeden önce, ona sadece güneş ışığını araması ve dünyanın gelişmesi için yağmura da ihtiyaç duyduğunu tamamen unutmaması konusunda ders veremezdi.

Çoğu insan için karanlık hiçbir zaman ışık kadar çekici olmamıştır, ancak bu onun yaşam için daha az önemli olduğu anlamına gelmez. Çok fazla güneş ışığı ruhu soldurur.

Denge kilit noktaydı.

“Prometheus kimdir? Efsanelerdeki gerçek Titan mı?”

Onun sorusu onu şaşkına çevirdi.

Korku Toplayıcısı'nın o dolambaçlı yolla anlattıkları hakkında ne dediğini anlamış mıydı?

Envy parmağını ağzına götürdü ve boş patıkaya göz gezdirerek dikkatlice dinledi. Orman sessizdi, sadece rüzgârın çıplak dallar arasında korkmuş köpekler gibi inleyip uluması duyuluyordu.

Büyüsünü sorunsuz bir şekilde kullanabileceği alanına neredeyse ulaşmışlardı.

“Gerçek adını bir daha ağzından çıkarma.” Envy'nin eli hançerindeydi, dikkati tekrar ormanı tarıyordu. “Vampir prens ve casusları her zaman dinliyorlar.”

Camilla'nın yüzü bembeyaz oldu.

"Adının Zarus olduğunu sanıyordum."

Envy'nin gözleri kısıldı.

"Ölümler diyarına hiç gitmemiş bir ölümlü için, oldukça ilginç bilgiler biliyorsun."

"Sanırım Korku Toplayıcısı bu ismi kafama yerleştirdi," dedi savunmacı bir şekilde. Adam bu garipliği düşünmeye vakit bulamadan, kadın sert bir şekilde ekledi: "İkincisi ise babamın anlatacak çok hikayesi olmasıydı."

Envy'nin sabrı tükendi. "Ah, evet. Diyar çizgilerine o kadar takıntılı olan adam ki, birinin üzerine gizli bir tünel inşa etmişti. Söyle bana Camilla, baban neden peri diyarına girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu? Yoksa belirli şekil değiştirici diyarlarını mı arıyordu?"

Camilla'nın dudakları dümdüz bir çizgi halindeydi, bakışları ise başka yerlere kayıyordu.

Sessiz kaldı.

“O tablodaki kadın kraliçe değildi, değil mi?” diye sordu. “Ve ölümlü hükümdardan bahsetmiyorum. Prim Róis'in kendini Havva'ya benzettiğini kesin olarak biliyorum. Tablonun Evelyn adıyla anılması garip. Belki de babanızın Unseelie kraliçesiyle bir ilişkisi olmuştur?”

Eğer annesi bir şekil değiştirici olsaydı, bu ilişkiyi daha da çok hor görürdü. Şekil değiştiriciler ve periler, su ve yağ gibi birbirine karışmazlardı.

Camilla'nın çelik gibi bakışları onunkiyle kesişti; onun hassas noktasına dokunmuştu.

Gülümsemesi sözleri kadar keskindi, ama kurduğu o sert duvar yıkılana kadar onu zorlaması gerekiyordu. Ne ile karşı karşıya olduğunu anlamasının zamanı çoktan gelmişti.

Lennox, onun da kendisiyle birlikte öbür dünyaya gelmesini istiyordu.

Korku Toplayıcısı ona bir sonraki ipucunu vermişti.

Nedenini bilmek istiyordu. Neden o? Nadir yeteneğiyle. Onun alanına dair engin bilgisiyle. Şeytani etkilerin çoğuna karşı koyabilme yeteneğiyle.

Bayan Camilla Antonius kimdi?

Bunu mutlaka öğrenecekti.

Artık beklemeye, oyun oynamaya gerek yok. Acımasız olması gerekiyorsa, öyle olsun.

Kıskançlık ona doğru bir adım attı, geri çekilmemesine hayran kalmıştı. Ondan iki kat daha büyük erkekler, Cehennem Prensi'nin önünde korkudan titrerdi.

"Casuslarım babanız hakkında birçok ilginç bilgi ortaya çıkardı."

Camilla donakaldı.

"Bizi mi gözetlediniz?"

Soruyu sanki tadı iğrençmiş gibi tükürerek söyledi.

Başını eğdi. Kıskançlık, kardeşinin günahıyla bağlantılı duyguları tetiklemekten hoşlanmıyordu, ancak Camilla ne kadar öfkelenirse, sırlarını saklama olasılığı da o kadar azalıyordu.

“Sen nesin Camilla? Ölümsüz mü? Yarı insan mı? Yoksa sadece kurnazca yetenekli bir insan yalancı mı?”

Ses tonuna öfke sinmişti.

"Eklemek istediğiniz başka hangi saçma teoriler var Majesteleri? Dişi aslan mı? Kartal mı? Biliyorum," diye alay etti, "belki de ben bir kurtumdur."

"Camilla, gerçek adın buysa, neden bu kadar çok karanlık varlığı kendine çekiyorsun? Kardeşlerimle benim hissedemediğimiz neyi hissediyorlar? Neden bu oyunun olmazsa olmaz bir parçasısın? Lennox seni seçti. Neden?"

Yüz ifadesi tamamen donuklaştı.

Ve içindeki bir şey vahşileşti.

Ona doğru yaklaştı, ne sakladığını öğrenmek, onu tanımak istiyordu.

Bu küçük oyun sona ermişti.

Günahı öfkeyle patladı. Onunla kadının iradesi arasında bir duvar vardı ve o, buzdan bir duvar gibi hayal ederek, gücünü tekrar tekrar duvara doğru savurarak ilerledi.

O küçük bir çatlak açana kadar neredeyse geçilmezdi.

Günahının nihayet ortaya çıkması için küçücük bir çatlak yeterli oldu.

Camilla kıskançlığa karşılık verdi, bunu daha önce de görmüştü. Kıskançlık, hem kendi gücünü beslerken kendini tüketmek hem de gerçek duygularının yüzeye çıkmasını sağlamak için zihnine imgeler yansıtıyordu.

Ölüm Tanrıçası'nın, onun ikinci sevgilisiyle gözlerinin önünde birlikte olduğu anı hayal etti. Tanrıçanın kadim lavanta rengi gözleri, kıskançlığa kilitlenmiş, onun günahını körüklemeye boşuna çalışmıştı.

O anda hem o hem de Camilla aynı anda o anıyı birlikte yaşadılar; Camilla onun zihninden geçerken, o da düşüncelerini adım adım yeniden yaşadı.

Bakışları, belli ki bu sahneyi düşünerek seçilmiş olan elbisesine kaydı. Vittoria her zaman tiyatral ikizdi; yıllar önce onun ve Emilia'nın kardeşlerini ve tüm krallığı tek bir varlık olduklarına nasıl ikna ettikleri gerçekten şaşırtıcıydı.

Vittoria'nın elbisesi, göğüslerini örten, ortada toplanıp yere kadar uzanan iki parça lavanta rengi kumaştan ibaretti. Bronz teninin uzun bölümleri her hareketinde parıldıyordu.

Envy, o geceye dair duygularını Camilla'dan sakladı; Vittoria onu izlerken, ona duyduğu arzu anılarından sızarak doğrudan Camilla'ya aktı ve sadece tanrıçayı gösterdi.

Vittoria'dan hiçbir zaman cinsel olarak etkilenmediğini ve

etkilenmeyeceğini açıklamaktan kaçındı.

O karşılaşmanın daha fazlasını hatırladı; yardımcısının ellerinin tanrıçanın bedeninde nasıl dolaştığını, alçak inlemelerinin nasıl başladığını; Camilla'nın kıskançlığını neredeyse sarhoş olana kadar körükledi. Onun zihinsel kontrolüne karşı koyduğunu, ittiğini ve zorla dışarı çıkmaya çalıştığını hissedebiliyordu, ama işe yarıyordu. Camilla kıskançlıktan delirmişti.

Anılarında Vittoria'ya, "Ateşle oynuyorsun," demişti. "Kelimenin tam anlamıyla."

"Ve bu yanma hissini çok seviyorum." Vittoria, Alexei'nin kollarında döndü, kalçasını kasıklarına bastırdı ve yavaşça hareket etti. Bu yeni pozisyondan, vampiri şehvet dolu bir çılgınlığa sürüklerken Envy'yi izleyebiliyordu. Alexei'nin küfürleri ve inlemeleri bir göstergeyse, bu görevi çoktan tamamlamıştı.

"Eğer günahımı körüklemeye çalışıyorsan," diye mırıldandı Envy, "bundan daha iyisini yapmalısın."

"Ah, Kıskançlık. Günahını okşamak isteseydim, yapardım." Vittoria'nın eli vampirin pantolonunun içine girdi, adam inlerken yumruğunu düzenli bir ritimle pompaladı. "İzlemekte özgürsün. Ya da katılmakta..."

Camilla, onun zihninde neredeyse vahşi bir varlık gibiydi, anısını paramparça ediyordu.

Kadının kıskançlığı, daha önce hiç hissetmediği türden bir kıskançlıktı; içindeki derin, sonsuz gibi görünen bir uçurumdu. Duygularını uzun zamandır içinde kilitli tutuyordu.

Ve o kuyunun ne kadar derin olduğunu daha yeni keşfetmeye başlamıştı.

Bir an aklında o vardı; sonra aniden, hiçbir uyarı vermeden, Camilla ona bir anıyı hatırlattı. Karşı saldırısını iyi seçmişti.

Camilla'nın ellerini adamın uyluklarına dayamasını, pantolonunun kumaşının uyluklarının genişliğine doğru gerilmesini ve ardından öne eğilerek dilini dışarı çıkarıp dolgun dudaklarını ıslatmasını kıskançlıkla izledi.

Camilla, çevik parmaklarıyla pantolonunun bağcıklarını çözdü ve yavaşça ereksiyonunu dışarı çıkardı. Envy, erkeğin yüzünü görmek, gelecekte dikkatini çekmek için çabaladı, ancak Camilla'nın bu anıdan izin verdiğinden başka bir şey göremedi.

Camilla'nın tüm dikkati, yüzünün önünde seğiren taş gibi sert

penisteydi.

Envy bu durumdan kurtulmak için çabaladı, ama Camilla ona yapıştı ve onu daha da besledi.

Hatırladığı kadarıyla, pozisyonunu değiştirdi, sonra tereddütle ağzını başın etrafına kapattı, adam ona emmesini söylediğinde yanakları içeri doğru çöktü.

Envy yumruğunu duvara geçirmek istedi.

Diğer erkeğin uzun parmakları Camilla'nın gümüş rengi saçlarına daldı, onu tercih ettiği harekete yönlendirene kadar saçlarını birbirine doladı. Anıda, erkek ağzına boşalırken Camilla neredeyse boğuluyordu. Saçlarındaki tutuşu sıkılaştı, itişleri boğazının duvarına çarptı. Anıdaki Camilla boğuluyormuş gibi hissediyordu; bu onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. O şerefsiz ağzını o kadar sert ve hızlı bir şekilde beceriyordu ki nefes alamıyordu, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Anılarda kıskançlık çılgılık atıyor, dışarı çıkmak istiyordu. Kadının başkasıyla birlikte olması umurunda değildi, ama bunu görmek... Onu çıldırttı. Ve o alçak her kimse, nazik davranmamıştı. Kadının rahatını umursamadan kendini serbest bırakmıştı.

Kadının onu kışkırtmayı bıraktığını, bir şekilde ikisini de o anıdan kurtarmayı başardığını ve onu bir ağaca yasladığını, ta ki kadın Envy'nin ona verdiği hançeri göğüs zırhından çıkarıp boğazına dayayana ve gümüş rengi gözleri gecenin karanlığında aynı tehditkar şekilde parıldayana kadar fark etmemişti.

İkisi de nefes nefese kalmış, gözleri kıskançlığın alev alev parıldadığı bir haldeydi.

Envy, o anda boğazını keseceğini düşündü. Ve bunu hak ederdi. Belki de bunu istiyordu; o anıdan sonra, acılarından kurtulmaya ihtiyacı vardı. Dizlerinin üzerinde, başkasını memnun ederkenki görüntüsü çok fazlaydı.

"Hadi bakalım, canım. Canımı acıt." Göğsü ağır ağır inip kalkıyordu.

Bunun yerine, bıçağı yere fırlattı ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekti, dudakları birbirine çarptı.

Açlık onları ele geçirdi. Ya da delilik.

Bunun delilik değil, saf ve katıksız kıskançlık olduğunu biliyordu.

O, Vittoria hakkında soru sormadı, o da kadının hafızasındaki erkek hakkında soru sormadı.

İkisi de hayatlarına başka sevgililerin girdiğini unutmak, birbirlerini en

yeni anılarına kazımak zorundaydı. Oyunları beklenmedik bir yöne evrilmişti.

Camilla'nın dili aniden onun ağzındaydı ve yumruğu onun saçlarındaydı ve öpüşme, daha önce yaşadığı hiçbir öpüşmeye benzemiyordu. Geri çekildi, bakışlarını onu baştan aşağı süzdü, sahiplenici ve yoğun bir arzuyla doluydu, sonra gömleğini yırtarak açtı ve sakallı boynunun üst kısmını öptü.

Çenesine ulaştığında tekrar durdu, ellerini vücudunun ön kısmında gezdirip dövmelelerini, karnındaki her kasın çizgisini takip edecek kadar uzun süre bekledi. Kemer çizgisinin hemen altına yerleştirilmiş koyu avcı yeşili mürekkep, hayran kaldığı Latince bir ifadeydi. Ama bu dövmelelerinden sadece biriydi. Non ducor, duco. Ben yönlendirilmiyorum, ben yönlendiriyorum.

“Güzel.” Ressamın elleri, aşağı doğru kıvrılan çizgileri takip etti. “Etkileyici.”

Ağzından çıkan inilti tamamen şeytaniydi.

“Camilla.”

Onu kendine doğru çekti, kadın onun boğazını ısırırken o da kadının göğüslerini sertçe okşadı.

"Öp beni," diye fısıldadı dudaklarına doğru, "sanki aklından başka hiçbir şey geçmiyormuş gibi."

O zaten öyleydi.

Kıskançlık onu döndürdü, aynı ağaca yasladı ve göğüslerini nihayet özgür bırakmak için korsesini aşağı çekti. Göğüsleri ağaçların gölgesinde özgürce, güzel ve altın gibi parıldayarak sallandı.

Öpüşmelerini derinleştirdi, ta ki kadın inleyerek ona doğru kıvrılincaya kadar.

Onu lanetli yolda yiyip bitirecek, bu alemde başka kimsenin var olduğunu unutturacaktı.

Ve Camilla da onun bunu yapmasına fazlasıyla istekliyi.

Envy, bacaklarının arasına yerleşti ve yakında olacakların bir habercisi olarak vücudunu onun vücuduna yavaş ve ritmik bir şekilde sürtmeye başladı.

Camilla da karşılık vererek, aldığı tepkiye eşit şekilde mücadele etti.

Kadın onun dudağını ısırırken adam kadının göğsünü avuçladı, meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlayarak sertleşmesini sağladı; sonra

parmakları daha aşağıya indi, elbisesinin etek ucunu kavradı ve kumaşı avuçladı, paramparça etmek istercesine.

Adam yavaşça çoraplı uyluklarını, ardından da üstündeki, hiçbir şey giymediği çıplak tenini açığa çıkarırken Camilla boğazından sabırsız bir ses çıkardı.

Parmak boğumları, kadının tahrikinden dolayı zaten ıslanmış olan, gömülmek istediği bölgeye hafifçe değdi.

Envy, acele etmeden, onun her fantezisini gerçekleştirmek ve artık daha fazla zevke dayanamayacak hale gelene kadar onu orgazma ulaştırmak istiyordu, ama cinsel organı çok ağrıyordu.

Artık daha fazla bekleyemezdi. Planladığından daha erken olmuştu ama az önce yaptıkları şey... çok ileri gitmişti. Şimdi onu sahiplenmeliydi.

Envy, kadının sırlarının ne olduğuyla, onun kim olduğuyla veya amacının ne olduğuyla ilgilenmiyordu; o, nezaketi bir kenara bırakıp hayvanlar gibi sevişmek istiyordu.

Tek bir olağanüstü hızlı hareketle, Camilla'yı altına yere serdi, bacakları vücuduna dolanarak onu kendine doğru çekti ve ona kilitledi.

Sanki şimdi gidecekmiş gibi.

Envy oyun hakkında ya da başlattığı şey hakkında düşünmüyordu, aklında sadece o vardı. Ağızları, dilleri ve dişleri birbirine çarptı, elleri sanki birbirlerinin ruhlarının içine girmek için savaşıyormuş gibi kenetlenip çekiştiriyordu.

Yavaş ve itici hareketine yeniden başladı, bu sefer pantolonu çıplak tenine değiyordu. İnce bir kumaş parçası onu tamamen içine girmekten ayırıyordu.

"Bana dur de, Camilla."

Eğer bunu yapmasaydı, adam onu hemen şimdi sahiplenirdi. Diğer tüm sevgililerinin hayallerini mahvederdi.

Belki o da ona aynısını yapardı.

Kalçaları daha sert, daha hızlı bir şekilde onun üzerinde sürtündü, onu daha da yakına tırmalayan bir nokta buldu; tırnakları onun derisine hilal şeklinde izler bırakarak onu da işaretledi.

Camilla'nın gözleri kendiliğinden kapandı. Adam o noktaya tekrar bastırdı, Camilla'nın nefes nefese kalışından zevk alıyordu. Camilla'nın parmakları adamın omuzlarına saplandı, onu sıkıca kendine doğru çekti.

"Sakın yapma!"

Camilla pantolonunun bağcıklarını çözüyordu ki o da bunu duydu.
Bir an sonra ayağa kalktı, elinde hançerle ormanı tarıyordu.
O kadar hızlı hareket etmişti ki Camilla seslenmeye bile gerek duymadı.
Orada hiçbir şey yoktu, ama başka bir varlığın varlığını hissetti.
Dikkatsiz davranmışlardı.

Düşüncesiz davranmıştı. Kıskançlık ve haset, aklını bulandırmamalıydı.
Kanlı Orman'ın ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Korku
Toplayıcısı'nın neler yaptığını biliyordu, yine de arzunun aklının önüne
geçmesine izin vermişti.

Envy elini uzattı, dikkatini ormana dikmiş bir şekilde bekliyordu.

"Gel bakalım canım. Bunu House Envy'de bitirelim."

Camilla ona doğru uzanmadı. Tek kelime bile etmedi.

Aşağıya doğru baktı.

O gitmişti.

"Kahretsin."

Oyun bir sonraki hamlesini çoktan yapmıştı.

Az önce hevesle uzanmış olduğu yerde sadece bir kart duruyordu,
Ölümsüz Kalp kartı yukarıya dönüktü. Bu, vampir sarayının sembolüydü.

Zarus dinliyordu ve Envy'nin bunu bilmesini istiyordu.

Elbette biliyordu.

Envy, meşhur sembole, yani ortasından kafatası başlı bir hançerle
delinmiş ve kan damlayan anatomik bir kalbe bakakalmıştı; nefes alışverişi
yavaşladı ve düzenlileşti, içini öldürücü bir sakinlik kapladı.

Vampir prens ölümsüz olabilir, ama bunu değiştirmenin hâlâ yolları
vardı.

OTUZ DOKUZ

Her şey o kadar hızlı oldu ki, Camilla çok geç olana kadar tehlikede olduğunu fark etmedi.

Bir an önce erotik, bitmek bilmeyen bir şehvet denizine kapılmanın eşiğindeydi, sessizce karanlık prensine sonsuza dek bağlı kalmak için yalvarıyordu.

Sonraki anlarda alemler arasında savruluyordu. Vücudu parçalanıyormuş gibi hissediyordu, her santimetrekaresinde iğneler dişler gibi batıyor ve ısıırıyordu. Kaçıran kişi, portal—ya da onları taşıyan her neyse—şiddetle dışarı atılana kadar sadece bir gölge olarak kaldı.

Büyük, soğuk bir el onu dizlerinin üzerine itti.

Öfkeyle arkasına döndü.

Tutunduğu tüm azim ve direnç yok oldu.

İçindeki her içgüdü ona kaçması gerektiğini haykırıyordu. Onu rahatsız eden şey adamın görünüşü değil, daha çok onun özünde yatan bir şeydi.

Birbirlerine baktıkça havadaki gerilim arttı.

Dış görünüş olarak, sarayın diğer üyelerinden farksızdı. Giysileri sade ama şıktı. Herhangi bir lordun giyeceği türden bir gömlek, koyu renkli frak ceketin altına sokulmuştu. Kahverengi pantolon, uzun ve biçimli bacaklarına tam oturmuştu. Yumuşak deri binicilik çizimleri baldırlarına kadar uzanıyordu.

O, güçlü yapılı, savaşmak için yaratılmış bir erkekti.

Kısa kestane rengi saçları, ya düzeltmeye üşendiği ya da vahşi görünmeyi ve kötü düşüncelere ilham vermeyi tercih ettiği için dağınıktı. Keskin bakışları, kalın, koyu kirpiklerle çerçevelenmişti.

Onun kim olduğunu ele veren şey, siyaha çalan kızıl renkteki o çarpıcı gözleriydi.

Vampir.

Boğazı düğümlendi.

"Bana sorun çıkarmak akıllıca olmaz." Sesi boğuk ve pürüzlüydü.

Camilla'yı hafif bir korku hissi felç etti.

Çömeldi ve ona sert bir bakış fırlatarak, uslu durmazsa şiddet uygulayacağını sözünü verdi. Önünde neredeyse diz çökmüş bu yeni pozisyonundan bile, güç saçıyordu.

"Anlamak?"

Camilla başını salladı, ağzı aniden karaya çıktıkları kumsal kadar kurudu.

Onu bir kez daha süzdü, sonra ayağa kalktı.

"Kalk küçük kuzu. Elbiseni düzelt."

Camilla korsesini sıkıca kavradı ve kendini düzeltti; Kıskançlık Prensi'nin tutku anında onu üzerinden çekip aldığını unutmuştu. Kollarında olduğu zamandan bu yana dakikalar değil, saatler geçmiş gibi geliyordu. Eğer yeterince uzağa kaçabilseydi...

Etrafına şöyle bir göz gezdirdi, en büyük korkuları gerçeğe dönüşürken midesi bulandı.

Kaçacak yer yoktu.

Vampirden kaçabileceği de söylenemezdi. Artık ormanda değillerdi, hatta iblis prensin bölgesini simgeleyen donmuş tundraya da yakın değillerdi. Siyah, parıldayan kumları ve aynı renkteki suyuyla, kıyı boyunca sis bulutlarının süzüldüğü, görünüşte ıssız bir plajdaydılar.

Gökyüzünde iki kızıl ay asılı duruyordu, cehennemden gelen iki tetikte göz gibiydiler.

Hava sıcaktı, rahatsız edici derecede sıcaktı.

Bu durum şaşırtıcı değildi, çünkü vampirler vücut ısısı üretmezlerdi.

Tanrı onu korusun, Camilla vampirler alemindeydi ve Kıskançlık Prensi ortalarda görünmüyordu.

Vampir, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi, "Sevgilin bize katılmayacak. Onun türü şu anda Malice Adası'nda istenmiyor," dedi.

Kötülük Adası. Vampirlere ev sahipliği yapan bu ada ülkesi, adını haklı olarak almıştı.

Ortamin kendisi bile tehditkar, uğursuz bir hava taşıyordu; sanki

yolcuların içine dişlerini geçirip en derin korkularını tatmak istiyordu.

Sol taraflarında, bir zamanlar tropikal orman olan ama şimdi çürüme ve ölümle kaplı bir orman, gözünün görebildiği kadar uzanıyordu.

Uzakta, Gotik bir kule bulutların arasına doğru yükseliyordu, tıpkı yeraltı dünyasından yükselen ve ateşli diyarını gözlemleyen bir iblis gibi.

Ufukta beliren koyu gölge, güneşin doğuşunun çok yakında olduğunu gösteriyordu; eğer birkaç dakika daha dayanabilirse, bir şansı vardı.

"Hadi, küçük kuzu."

"Nerede?" diye sordu Camilla, oyalanarak.

Ona verdiği isim hakkında yorum yapmadı. Uyarı açıktı: Onun zihninde Camilla, kesime götürülüyordu. Yemeğine isim verme gereği duymadı.

Çenesini aniden sola çevirdi.

Mağara ağzı sonuna kadar açıktı; alacakaranlık yarattığı için güvenli bir sığınak, Camilla içinse kesin ölüm demekti. Eğer vampir onu içeride hapsederse, kaçma şansı çok az olurdu.

"Karanlığı sevmiyorum," dedi Camilla. "Bay..."

"Bıçak." Dişleri parıldayarak gülümsedi. "Şimdi kıpırdamadan önce seni zorla hareket ettireceğim."

Blade ona kendi başına hareket etme şansı vermedi, onu ayağa kaldırdı ve sertçe mağaraya doğru itti. Doğaüstü gücünü gizlemedi, Envy'nin ona her dokunduğunda yaptığı gibi geri çekilmedi.

Blade onu kumda sürükledi, kum taneleri terliklerinin içine işleyip derisini tahriş ederken ayaklarını tekmeleyerek tutunacak bir yer arıyordu. Mağaranın hemen dışındaydılar ve ne kadar çabalasalar da vampirin demir gibi sıkı tutuşunu kıramayacaklardı.

Blade dudaklarını kadının boynuna yaklaştırdı ve kadın hareketsiz kaldı. "Eğilmeyi unutma."

Onu mağara girişinin karşısına itti.

Beklediği gibi bir mağaranın içinde bulmak yerine, güzelce döşenmiş bir odaya sendeleyerek girdi. Parıldayan siyah zeminlere gözlerini kırıştırdı; yansımasında gözleri fal taşı gibi açılmış ve vahşi bir ifadeyle ona bakıyordu.

Mağara, kaleye açılan bir geçitti.

Camilla hemen yüz hatlarını düzeltti.

Av olduğu bir yerde av gibi görünmek ona fayda sağlamazdı.

Dikkati cilalı zeminden duvarlara, kırmızı ipliklerle işlenmiş siyah

brokar kumaşa kaydı.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Dikkatini odanın ortasına, daha da uzağa kaydırđı.

Bir kürsü, bir taht ve... orada vampir prensin kendisi oturuyordu; soluk buğday rengi saçları, buz mavisi gözleri, yaşlanmayan yüzünde insanlık dışı bir ifade vardı. Onu süzüyordu, bakışları başının tepesinden başlayıp boynunda durakladıktan sonra ayaklarına doğru iniyor, ardından tekrar yukarı çekip yüzüne sabitliyordu.

Pek etkilenmiş görünmüyordu. Bu ya çok büyük bir şans ya da son derece büyük bir şanssızlıktı.

Blade'in söylediklerini hatırlayan Camilla dizlerinin üzerine çöktü, çenesini göğsüne doğru eğdi. Oyunu oynayıp yaşamak, isyan edip ölmekten çok daha iyiydi.

Ya da daha kötüsü.

Parlatılmış, uçları gümüş gibi parlayan bir çift bot sessizce görüş alanına girdiğinde bile, dikkatini önündeki zemine dikmişti.

Gölge gibi hareket ediyordu.

İki buz gibi parmak çenesini kaldırdı ve onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. Bir canavarın gözlerine.

Muhteşem bir canavar.

Camilla'nın ağzı kurudu, bedeni üzerindeki kontrolü elinden kayıp gitti. Kraliyet vampirlerinin en ölümcül, en güçlü vampirler olduğuna, özellikle de size dokunduklarında, dair söylentiler duymuştu. Bu hikayeler korkunç derecede doğruydu.

Prens daha konuşmamış, hatta iki parmak ucunu tenine hafifçe bastırmaktan başka bir şey yapmamıştı bile, ama Camilla'nın bedeni ona istediğı her şeyi vermeye hazırđı.

Onu memnun etme, boynunu bükme veya bileğini uzatma, dişlerini derisine saplama onurunu ona bahşetme konusunda karşı konulmaz bir ihtiyaç onu ele geçirdi.

Daha da korkunç olan şey, onun yaptıklarının tehlikesinin, dehşetinin farkında olmasına rağmen direnmekte aciz kalmasıydı. Vücudu onun zehrini istiyordu.

Bakışları teninde gezinirken erimiş bir hal aldı.

Birkaç dakika önce, Camilla ve Envy'nin arzuyla çılgına döndüğü anlardan kalma daha da fazla teni açığa çıkmıştı. Camilla, Blade'e üzerini

örtmesini söylediği için sessizce teşekkür etti; bu küçük merhamet bir can simidiydi.

Prens, kadının kolunu kaldırdı ve başparmağıyla bileğindeki nabız noktasına dokundu.

Korku zihnini sarmıştı, ama vücudu zonluyordu. Ağlamak istedi, ama sadece ihtiyaca çok benzeyen ufak bir inilti çıkarabildi.

"Majesteleri."

Serin ses, sıcağı dağıttı.

"Adınızı söyleyen kişi buydu. Onu Envy'nin yanında buldum."

Prens, burnunu genişleyerek kadının kokusunu içine çekerken kolunu bıraktı.

Geriye doğru sendeledi, artık onu gücendirip gücendirmediğini umursamıyordu. Camilla, ölümcül dokunuşundan olabildiğince uzaklaşmak istiyordu, ancak bedeni hala ona doğru yönelmişti, özlem duyuyordu. Üzerindeki etkisi henüz tamamen ortadan kalkmamıştı.

Ona yeni bir ilgiyle baktı.

"Kıskançlığın sevgilisi."

Vampir prensin sesi ipeksiydi, baştan çıkarmak için tasarlanmıştı. Kaç ölümlünün bu günahkar sese yenik düştüğünü merak etti.

"Ya da bu bir dikkat dağıtma taktiği, Zarus."

Bunu öğrenmenin bir yolu var.

Blade, "Onu geri göndermeyi şiddetle tavsiye ederim," dedi. "Öfke saldırıya hazır. Kıskançlık gibi potansiyel bir müttefiki de kaybetmemize gerek yok."

Prens gülümsemesi son derece keskin ve dolaysızdı.

"Onu yıkayın. Akşam yemeğinden önce şeytani kokusunun giderilmesini istiyorum."

Camilla, Blade onu taht odasından dışarı sürükleyip kapıyı sertçe kapatana kadar tam olarak kendine gelmemişti.

Ona doğru hızla döndü.

"Küçük kuzu, savaş mı başlatmak istiyorsun?"

"Ne istediğimin bir önemi yok gibi görünüyor," dedi kollarını ovuşturarak.

"Size birkaç tavsiye vermek istiyorum." Blade, kızıl bakışlarında öfkeyle ona doğru ilerledi. "Kendinizi prene teslim etmeyin. İki sarayı birbirine düşürmek kimse için iyi sonuçlanmaz."

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Onun dokunuşunun tüm bedensel kontrolü ortadan kaldırdığının farkında mısın?"

Bakışları şüpheyile karardı.

"Mümkün değil. Bu ancak bir ölümlüye dilini bahşettiğinde olur. Kalbinizi pençelemesi gereken şey arzu değil, dehşet olmalı."

Blade'in dikkati koridorda gezindi ve kadın onun hızlıca düşündüğünü görebiliyordu. Alçak bir sesle onu tekrar öne doğru çekti.

"Kıskançlık senin ne olduğunu biliyor mu?"

Hayır, ama bunu çözmek için çok uğraşıyor, diye düşündü.

"Ben bir sanatçıyım."

Blade onu duvara çarptı.

"Hiçbir sihir, kandaki gerçeği gizleyemez."

Blade onu ısırmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu. Kadın ise gözlerini ondan ayırmadan, sessizce ona meydan okuyordu.

Bunun pişman olacağına yemin etti.

"Bir dahaki sefere Zarus'un yanındayken korkmuş gibi davran, yoksa meraklanacak. Tepkini gördüm. Dikkat etmediği için şükretmelisin. Emin ol, onda uyandırmak isteyeceğin son duygu merak olurdu. Buradan ayrılmak istiyor musun?"

Camilla başını salladı.

"Öyleyse gerçek doğanla savaş. Ya da kendini onun yeni prensesi bul." Sonunda tutuşunu gevşetti ve kadın kendini duvardan ayırdı.

"Neden bana yardım ediyorsunuz?"

"Mahkememe yardım ediyorum. Prensimizin yakın zamanda yaptığı aptalca bir hamle yüzünden şu anda bıçak sırtındayız ve bu vampirleri ne pahasına olursa olsun koruyacağım. Eğer bu sizi kurtlara yem etmek anlamına geliyorsa, bunu yapmaktan da hiç çekinmem."

Kadının yanından eğilerek, yan yana olduklarını fark etmediği bir kapıyı açtı.

"Kapıyı kilitle. Ben seni almaya gelene kadar kimseye açma."

Prensi uzak tutmak için önlem aldığını söylememiştii ama Camilla onun

bunu kastettiğini biliyordu. Uyarı gözlerinde parılıyordu. Henüz ısırılmamış olmasının tek sebebi Blade'in iki kez müdahale etmesiydi.

Camilla ona daha fazla iyilik borçlu olmak istemiyordu. Bunların karşılıksız gelmediğini hissetmişti.

Kolunun altından eğilerek onun önerdiği gibi yaptı ve cıvata yerine otururken, Zarus bir daha ona dokunduğunda duyularını nasıl kontrol edeceğini merak etti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın kaçamayacağı bazı gerçekler olduğu anlaşıyordu.

Dedikleri gibi, kan mutlaka akıp gidecektir.

Vampirlerle dolu bir kale, onun gibi sırları olan biri için belki de en tehlikeli yerdi.

Blade, banyodan hemen sonra, o da yeni yıkanmış gibi görünerek geri döndü.

Camilla, kapının diğer tarafından sesini duyduğunda hayal kırıklığına uğramadan edemedi. Hiçbir zaman dine yönelen biri olmamıştı, ama Envy'nin orada, bir meleğe şüpheli derecede yakın bir şekilde bakıyor olmasını dilemişti. Bunun onun nefret edeceği bir şey olduğunu biliyordu.

Yalnız kaldığı süre boyunca, kaçırılmasına yol açan olayları gözden geçirme fırsatı bulmuştu.

Korku Toplayıcısı ona bu ismi vermişti, Prometheus. Görünüşe göre bu, vampir prensinin gerçek adıydı ve mantıklıydı. Aksi takdirde Zarus, her gün adını söyleyen çok fazla yaratık tarafından kuşatılırdı. Korku Toplayıcısı ya Camilla'nın bunu yüksek sesle söyleyeceğini biliyordu ya da buna bahse girmişti.

Bundan emindi. Bu da bunun oyunun bir parçası olması gerektiği anlamına geliyordu. Tek yapması gereken, Envy ipucunu çözene kadar (eğer henüz çözmediyse) hayatta kalmaktı.

Eğer bu çözmesi gereken oyunun bir parçası değilse... aklında yeni olasılıklar uçuşmaya başladı. Eğer vampir sarayına gelmesi için kandırılmışsa, oyun yöneticisinin bunun için bir sebebi olmalıydı. Burada bulmasını istediği bir şey olmalıydı. Ama ne?

Kapıyı yarı açık bıraktığını gören Blade onu buz gibi bir süzgeçten geçirdi.

Onu koridora yönlendirmek yerine, zorla odasına girdi.

"Bana bileğini ver."

Elbiseyi göğsüne bastırdı. Banyodan sonra kendisini bekleyen elbiseler vücudunun büyük bir kısmını açıkta bırakmıştı. Şimdi giydiği kolsuz koyu erik rengi elbise en edepli olanıydı ve yakası göbeğine kadar uzanıyordu. Eteğin sağ tarafında uyluğuna kadar bir yırtmaç vardı ve ipek, sanki kendini boyaya batırmış gibi her kıvrımına yapışmıştı.

Üst kısmı iki ince kayışla tutturulmuştu, ama zar zor. Tek bir hareketle tamamen çıplak kalabilirdi. Vampir prensin önünde bu kadar çıplak olmayı hayal etmek bile onu ürpertti.

"HAYIR."

"Boğazınızı bana sunmayı mı tercih edersiniz?"

Bakışları elbisenin yırtmacına inerken, ağzı alaycı bir gülümseme taklidine dönüştü. Bakışlarında ateşli veya şehvetli hiçbir şey yoktu, sadece alay vardı. Blade, ona sadece sıcak bir yemek olduğunu hatırlatmaktan zevk alıyordu.

"Eğer biraz daha cesur hissediyorsanız, her zaman femoral arterinizi de kullanabilirsiniz."

Ona sert bir bakış fırlattı.

"İçki içtin mi?"

Aklıma bir fikir geldi.

Rahat bir şekilde yüksek sırtlı bir sandalyeye oturdu, bakışları bu kez düşünceli bir şekilde tekrar kadının üzerinde gezindi.

"Vampirler doğaları gereği son derece bölgeseldir. Prens bile başkasına ait olana dokunmazdı, en azından büyük bir mücadele vermeden. Başka biri tarafından ısırılırsanız, resmi bir meydan okuma sunmak zorunda kalırdı."

"Tahmin edeyim," dedi ifadesiz bir şekilde, "beni sahiplenmek istiyorsun."

Hayır, sevgilim, senden kurtulmak istiyorum. Hem de olabildiğince kolay bir şekilde.

Öne doğru eğildi, ellerini gevşekçe önünde birleştirdi. Açlık yüzüne hakim olmasaydı, aldatıcı bir şekilde rahat görünürdü.

"Tek bir ısırık. Tek bir iz. Zarus bir daha sana dokunmayacak."

Hayatta işler nadiren Blade'in anlattığı kadar basit oluyordu.

Aslında, birisi zor bir soruna kolay bir çözüm vaat ettiğinde, ondan olabildiğince uzağa ve hızla ters yöne doğru kaçmak akıllıca olurdu.

Camilla tek bir şeyden emindi: Eğer Blade onun kanını istiyorsa, bunu asla takas etmeyecekti. Blade'in şüpheleri olduğu açıktı ve Camilla bunları doğrulamayacaktı.

En azından isteyerek değil.

Bazı sırlar, bedeli ne olursa olsun, mümkün olduğunca uzun süre saklanmaya değerdi.

"Başka bir çözüm olmalı," dedi.

"Şeytan prensin gelmeyecek kuzum. Ya sen ve ben, ya da sen ve Zarus. Prens aksine, seni dönüştürmeyeceğim. Ve seninle cinsel ilişkiye girmeye de çalışmayacağım."

"Bana kaçmamda yardımcı olabilirsiniz."

Blade'in kahkahası derin ve karanlıktı.

"Bunun neresinde eğlence olurdu ki?"

Camilla yorum yapmadı. Ondan yardım beklemiyordu, bu yüzden reddi şaşırtıcı değildi.

Sandalyeden kalktı, ete kemiğe bürünmüş karanlık bir alamet gibiydi ve onu da peşinden gelmesi için işaret etti.

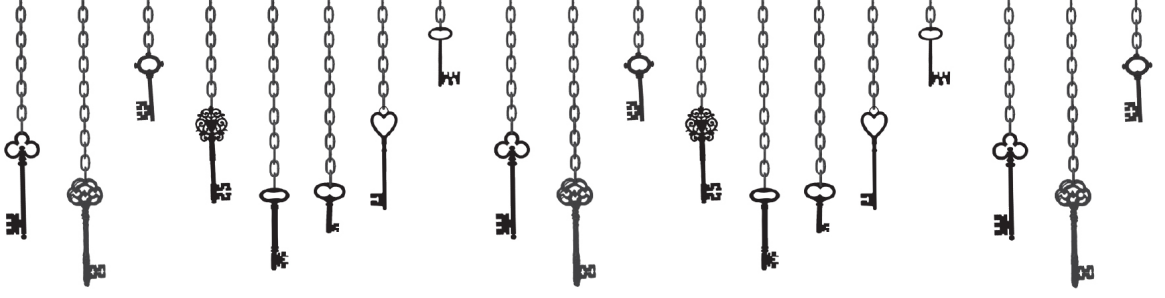
"Görünüşe göre seçiminizi yaptınız. Hadi çekilin. Akşam yemeğine geç kalacağız."

Camilla, ipek elbisesine ve sergilediği tüm o baştan çıkarıcı tenine tekrar baktı. Blade, onu yiyecekten başka bir şey olarak görmediğini açıkça belirtmişti, ama diğer vampirler aynı şeyi düşünmezdi.

"Umarım bu akşam ana yemek ben olmam."

Komik olmaya çalışmıyordu ama Blade'in dipsiz bakışları birdenbire eğlenceyle parladı.

"Bu tamamen duruma bağlı. Aklını başında tutmaya çalışırsan muhtemelen sorun yaşamazsın."

KIRK

Kıskançlık, cebindeki Ölümsüz Kalp'in yakıcı esintisiyle Kanlı Orman'dan geçerek Günah Evi'ne doğru ilerledi. Zarus, Kıskançlığın olanı elinden almıştı. Tam da gözünün önünden.

Gerçekten.

Sık orman ve çalılıkların arasından yolunu açarak ilerledi; doğal olmayan ağaç kabukları ay ışığında kanlı parmaklar gibi parlıyordu. Sis, kıvrıl ağaçların dibini sarmış, yeri ve kurulmuş olabilecek her türlü kötü tuzağı gizleyecek kadar yoğundu.

Kıskançlık adımlarını yavaşlatmadı. Çevresine neredeyse hiç bakmadı bile.

Camilla ile oynadıkları hafıza oyununun ve kaçırılmanın giderek artan gerilimi arasında, içgüdüleriyle hareket eden, kendi olanı geri almak ve korumak için hareket eden ilkel, bölgesel bir yaratığa dönüşmüştü. Kurnaz bir prens yoktu ortada. Sadece hırlayan bir iblis vardı.

Envy, bunun son birkaç yıldır günahlarını çok dikkatli bir şekilde dağıttıktan sonra, günahlarının ağırlığını çok fazla hissetmesinin bir sonucu olduğunu düşündü. Dikkati dağılmıştı. Kim olduğunu, neyin tehlikede olduğunu neredeyse unutmuş ve plansız bir şekilde vampir sarayına doğru koşmaya ramak kalmıştı.

Ama vampirlerin sarayına aniden dalmak korkunç bir hareket olurdu.

Sonunda kıskançlığı, derinlerde aradığı o tehlikeli noktaya kadar soğudu ve zihni berraklaşarak son birkaç saatin tüm parçaları nihayet bir araya geldi.

Pek çok bilmece, pek çok oyun, pek çok oyuncu var. Bir buz prensi

düşerse, kızıl bir prens yükselir mi? Sanırım bu, kimin öldürdüğüne bağlı. Kan dökülmeli.

Korku Toplayıcısı'nın mesajı yanıltıcı olmak üzere tasarlanmıştı, ancak Camilla o iğrenç ismi söylediğinde Kıskançlık asıl bilmecenin hangi kısmı olduğunu anladı.

Her şey birden yerine oturdu: Vampir prens ölmeliydi. Ve onun yerini kızıl gözlü bir varis almalıydı.

“Tanrıların kemikleri.” Bu oyun hiç bitmeyecek miydi? Lennox'un, oyuncularını kullanarak Yeraltı Dünyası'nda kendi adına çok daha büyük parçaları hareket ettirmek gibi, Envy'nin hayal ettiğinden bile daha derin bir amacı olduğu açıktı.

Vampir prensin ölmesinin tek amacı kaos yaratmak değilse—Lennox kaostan beslenirdi, olabildiğince sık kaos yaratırdı. Periler ve onların çağlar boyu süren yaşamları, bunun ölümsüzlüğün monotonluğunu kırdığını fark etmişti.

Envy, Wrath ve kardeşlerinin bundan sonra yapacaklarından memnun olmayacaklarını zaten biliyordu. Çok riskli olacaktı, çok fazla karışıklığa yol açacaktı. Ama Envy'nin başka seçeneği yoktu.

Camilla gitmişti ve Lennox her halükarda kaos yaratacaktı. Kıskançlık sarayının yıkılması da onların krallığında büyük bir kargaşaya yol açacaktı. Ve Lennox, iblislerini ne pahasına olursa olsun koruyacağına yemin etmişti.

Vampir sarayına böyle bir yemin etmemişti. Bu yüzden bir kral katli planlayacaktı. Bu, Unseelie Kralı'nın planını ilerletse bile.

Bunu başarmak kolay olmayacaktı. Envy, tanıdığı tek kızıl gözlü kraliyet üyesini, veliaht prensini soğukkanlılıkla öldürmeye bir şekilde ikna etmek zorunda kalacaktı.

Bu, Blade'in sırrını ortaya çıkaracaktı. İki yüzyıl boyunca sarayının geri kalanından sakladığı bir sırrı. Kendisi dünyaya gelene kadar, kızıl gözlü başka bir kraliyet üyesi hiç olmamıştı.

En azından Envy'nin bildiği kadarıyla öyle değil.

Envy'nin mesajı iletmesi için Alexei'ye ihtiyacı vardı. Blade'in isteği ciddiye almasını ve Envy'ye "git kendini becer" dememesini sağlamanın tek yolu buydu.

Alexei'yi hemen gönderirdi, sonra da—

Çarpık gövdeli ve gümüş damarlı abanoz yapraklı devasa gümüş bir ağaç onu olduğu yerde durdurdu. Lanet Ağacı.

Envy'nin aklına koleksiyonunda bulunan bir tablo ve bu sihirli ağacın etrafındaki masalı anlatan gümüş levha geldi. Yıllar boyunca o kadar çok okumuştı ki, lanet olası şeyi ezberlemişti.

LANET AĞACI MASALI

KAN ORMANININ DERİNLİKLERİNDE, YAŞLI KADININ KENDİSİ TARAFINDAN DİKİLMİŞ BİR AĞAÇ BULUNUR. SÖYLENİR Kİ, DİĞER İYİLİKLERİNİN YANI SIRA, LANETLEME ARZUSU GERÇEKSE, BU AĞAÇ YEMİNLİ BİR DÜŞMANA LANET ATMAYI DÜŞÜNÜR.

YAŞLI KADININ LANETİNİ İSTEMEK İÇİN: GERÇEK ADINI AĞACA KAZIYIN, DALLARINDAN KOPARDIĞINIZ BİR YAPRAĞA DİLEĞİNİZİ YAZIN, SONRA AĞACA BİR DAMLA KAN SUNUN. YAPRAĞI EVE GÖTÜRÜN VE YASTIĞINIZIN ALTINA KOYUN. UYANDIĞINIZDA YAPRAK YOKSA, YAŞLI KADIN TEKLİFİNİZİ KABUL ETMİŞ VE DİLEĞİNİZİ YERİNE GETİRMİŞTİR. O, YERALTI DÜNYASININ ANASIDIR - ONUN KUTSAMASINDAN SAKININ.

Envy'nin tüyleri diken diken oldu. Çürümüş köklerin üzerinden zorlukla ilerleyerek ağaca doğru yaklaştı; bu da hareketini daha da zorlaştırıyordu. Kökler, bu lanetli ormandan kurtulmaya çalışırken topraktan fırlamış kırık kemiklere benziyordu.

Sis, çizmelerinin etrafında kıvrılıp bacaklarını sardı. Onu ağaca yaklaştırıyor ya da uzaklaştırmaya çalışıyor olması fark etmiyordu. Ağaca oyulmuş bir şey gördüğüne yemin edebilirdi ve bu da kalbinin hızlanmasına neden olmuştu.

Yere düşmüş kırılğan yaprakları hışırdatarak yedi, geniş gövdenin yanında durdu, sonra küfretti.

LEVIATHAN

Kıskançlığın gerçek adının doğru yazılışını pek az kişi tahmin edebiliyordu; bu, bir iblis prensinin saklayabileceği en sıkı korunan

sırlardan biriydi. Prensler her zaman yönettikleri günahla tanınır, gerçek adlarını onları bağlamaya çalışan herkesten saklardı.

Adının Lanet Ağacına kazınmış olması son derece rahatsız ediciydi.

Etrafı taradı ve oyma işleminin yakınındaki donmuş yaprakların üzerini kaplayan taze talaşları fark etti. Gerçek adını oyan kişi bunu yakın zamanda yapmıştı. Muhtemelen birkaç dakika içinde.

Dedikodu köşesini, bu ormana doğru giderken görülen söylentilere konu olan oyuncuyu düşündü. Oyun devam ederken tesadüf diye bir şey yoktu.

Hançerini kınından çıkardı ve dinlemek için başını yana eğdi. Böcekler cıvıldıyor ve vızıldıyordu, bu ses ayak seslerini bastırıyordu.

Ama oyuncu yakındı. Envy bunu şimdi hissetmişti. Ona lanet okumaya cüret eden herkesle birlikte havanın da nefesini tuttuğunu hissettiğine yemin etti. Sanki zaten yeterince lanetlenmiş değilmiş gibi.

Geniş ağaç gövdesinin etrafında dolanarak dinledi. Gözlemledi.

Sis ve pus, tıpkı duman ve aynalar gibi duyularıyla oynuyor, çevresel görüş alanında gölgelerin titremesine neden oluyordu. Oyuncu bunu kendi avantajına kullanıyordu.

Ya da onlar aptalca bir şekilde öyle sandılar.

Bu ormanda avcı kıskançlıktı. Ve zaman zaman iyi bir avdan zevk alırdı.

Gölge gibi hareket etti, duyuları uzanıp gitti.

Orada.

Çam ağacının arkasına çömelmişti.

Korkak adam başını dizlerine yasladı ve yüzünü çevirdi.

Envy kılıcını kaldırdı, niyeti açıktı.

Arkasından bir dal kırıldı.

Kıskançlık iyice arttı.

"Ona dokunma."

Ses tanıdıktı ama istenmeyen bir sestti.

Ölüm Tanrıçası gelmişti.

"O benim."

Vittoria sanki yoktan var olmuş gibi ortaya çıktı ve oyuncunun yanına gelerek saçlarını okşadı. Hala hayatta olduğundan emin olduktan sonra onu ayağa kaldırdı.

O, kadının emrettiği gibi yaptı.

Envy geri çekildi. Oyuncu bir periydi, insan değil. Uzun kulakları birkaç kez delinmişti, küçük güneşler Seelie Mahkemesi'ni işaret ediyordu.

Vittoria eğilip onu öptü, Envy'nin hâlâ elinde tuttuğu iblis kılıcından hiç etkilenmemişti.

Envy dişlerini sıktı. "O da oyunun bir parçası. Lennox'a ait."

Vittoria onu görmezden gelerek geri çekildi.

"Biliyorum. Ama o bana geldi." Peri kızına takdir dolu bir bakış attı. "Küçük oyununda yardımımı istemekte çok ikna ediciydi."

Envy derin bir nefes aldı. Bu, sinirini dindirmedi.

"Ona gerçek adımı verdin."

Sonunda omzunun üzerinden baktı, lavanta rengi bakışları Envy'yi süzdü. "Doğrudan değil. Bunun için çok çalışması gerekti. Ona neredeyse imkansız bir görev verdim. Kazandı."

Envy, kadının yaptığı anlaşma hakkında soru sormasını istediğini hissetti ama sormayı reddetti. Bunun bir önemi yoktu. Onun için önemli olan tek şey sonuçtu.

Tahmin edilebileceği gibi, Vittoria'nın hayal kırıklığı arttı. Perisine döndü. "Ona haddini bildir."

Adam korkmuş gibi görünmek konusunda oldukça akıllı davrandı.

Ölüm Tanrıçası merhametli olarak bilinmiyordu. Bir şey istediğinde onu elde ederdi. Eğer biri reddederse, pişman olmasını sağlardı. Yeraltı dünyasında ölümsüz birini Gerçek Ölümle öldürebilen az sayıdaki varlıktan biriydi. Kıskançlık ise bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Şimdi," dedi, gözleri parıldarken gücü harekete geçti.

Peri, Kıskançlığa son bir kez baktıktan sonra... büyüsu onu etkisi altına aldı.

Envy, aynadaki kendi görüntüsüne bakakalmıştı.

"Bana olan takıntın giderek üzücü bir hal alıyor," diye mırıldandı. "Benim yüzümü takmış biriyle sevişmek yine de aynı şey değil, sevgilim."

Vittoria'nın şeytani eli parmak uçlarında karardı, ölüm kendi derisini yakıp kavurdu. Envy biliyordu ki, yakında parmakları uzayacak ve pençelere dönüşecekti. Kalpleri daha iyi söküp atmak için.

"Seninle hiçbir ilgisi yok," dedi sesi alçak tonda. "Sadece benim amaçlarım için hangi yatak takımlarını kullanabileceğinle ilgili."

"Bir erkeğin kendini değerli hissetmesini sağlamak için ne söylemeniz gerektiğini çok iyi biliyorsunuz."

"Egonu okşamayı mı tercih edersin?" diye sordu, sesi mırıldanır gibiydi. "Sana hiçbir erkeğin beni senin gibi memnun edemeyeceğini söylememi

ister misin? Sanırım bunu yeterince duydun."

"Sadece gerektiğinde."

"Belki de o fantezinin beni tekrar tekrar rüyalarımda ele geçirmesine izin vermek istedim."

"Sevgilim, bu bir fantezi ya da rüya değildi, seni süren periydi."

Ona öldürücü bir bakış attı.

"Birleşmemiz kaçınılmaz. Beni sonsuza dek inkar edemezsiniz."

Onun neden kendisini istediğini çok iyi biliyordu. Tek amacı, kardeşi Gurur'un kıskanıp kıskanmayacağını görmektir. Oyunları hiç bitmiyordu ama Camilla'nın aksine Kıskançlık için hiçbir çekiciliği yoktu.

Kıskançlığın derisini giyen periye işaret etti. "Hadi bakalım. Onun cinsel organını çıkar ve seninkiyle nasıl karşılaştırıldığını gör." Sinsi bir gülümsemeyle devam etti. "Sonra da ona tapmanı istiyorum."

Peri, eli çoktan Envy'nin pantolonunda iken dizlerinin üzerine çöktü.

Kıskançlık, perilerin hareketlerini durdurdu.

"Bana 'git kendini becer' demenin incelikli yolunu takdir etsem de," dedi, "sıkıldım. Kazanmam gereken bir oyun var. Benimle sevişmenin dışında, eminim istediğin başka bir şey de bulabiliriz."

Vittoria'nın dikkati tekrar onun üzerindeydi, adeta planını görebiliyordu. Başından beri bunun böyle olacağını biliyordu. Periyi transa geçiren bir büyü fısıldadı.

"Onun ölümüne can atıyorsun. O sorunlu ağzını açmadan önce bil ki, bu benim tek karşı teklifim. Kabul edersen ölür, reddedersen de onu bu ormandan güvenle çıkarırım." Arkalarındaki gümüş ağaca doğru işaret etti. "Unutma, o zaten senin adını kazıdı. Eğer yaşarsa, sen de lanetleneceksin."

Lennox'un Yedi Çember'de, Ölüm Tanrıçası ile son karşılaşmasından haberdar olan casusları olmalıydı. Bu, kelimenin tam anlamıyla, bıçağın bir başka çengiydi.

Vittoria, Envy'nin kalbini kısa süre önce çıkarmıştı ve bu durum, kalbi yavaş yavaş yeniden büyürken onu önemli ölçüde zayıflatmıştı. Günah Evi'nin etrafında korumak zorunda olduğu koruma büyüğü yüzünden gücü zaten azalmaya başlamıştı. Oyunun ortasında bir kalbi yeniden oluşturmak için gereken enerjisi yoktu.

Ama eğer oyuncu şimdi bu ormanı terk eder, bu yaprağı bu gece uyumadan önce yastığının altına koyarsa, Envy'nin dikkat etmesi gereken başka bir dizi bilinmeyen sorun ortaya çıkacaktır.

Bu, göze alamayacağı bir kumardı. Periler ölmek zorundaydı.

Duygularını içine hapsetti, akıllı başka herhangi bir çözüm arıyordu. Başka bir ölüme sebep olmak istemiyordu, ama mahkemesi tehlikedeydi ve onları kurtarmak için her şeyi yapardı.

Vittoria'nın bakışları karanlık bir zaferle parıldıyordu. Anlaşmayı kabul edeceğini biliyordu.

Kalpler onun en sevdiği güç kaynaklarından biriydi.

Başka bir çaresi olmadığını gören Envy, çenesini hafifçe oynattı.

"Ne dedin?" diye sordu Vittoria tatlı bir sesle. Sanki bunu gayet iyi bilmiyormuş gibi. "Kabul ediyor musun?"

Ona duyduğu nefretin her zerresinin yüz ifadesine yansımaya izin verdi.

"Evet. Kabul ediyorum."

Gülümsemesi olabilecek en kötücül gülümsemeydi. Şimşek hızındaki refleksleriyle perinin göğsünde bir delik açtı ve kalbini söktü.

Peri, kendinden geçmiş bir halde, hareketsiz bir yığın halinde yere yığıldı; gerçek formuna geri döndü, gözleri şok içinde açılmıştı. Yere düşmeden önce ölmüştü.

Vittoria'nın şeytani eli, parıldayan kanla damlıyordu; Envy'ye doğru döndü ve atan kalbi sıkıca kavradı. Ona sadece bir kez onaylayıcı bir bakış attıktan sonra, onu sihirle gizli odasına, kavanozlarda sakladığı yere gönderdi.

Tanrı bilir o iğrenç koleksiyonla ne yaptı.

"Yeniden dirilecek mi?" diye sordu Kıskançlık, cesedin ayağına dokunarak.

Vittoria ona şaşkın bir bakış attı. "Ona Gerçek Ölüm verildi."

Ses tonunu beğenmeyerek ona sert bir bakış attı.

"Gerçek ölüm, bana verdiğin şey değil," dedi. "Bunu unutma."

"Merak etme küçük prensim. Seninle oyunum henüz bitmedi. Söz verdiğimiz sözdür."

Önüne doğru ilerledi, pençeleriyle gömleğini yavaşça aşağı doğru çekerek yırtmaya başladı, göğsünü açığa çıkarırken etinin bir kısmını kesti.

Dudaklarını yaladı, sonra bakışlarını onun gözlerine çevirdi.

"Bu acı verecek."

Acıya hazırlanmaya başlamıştı ki, pençeleri göğsüne saplandı.

Şeytani eliyle onun kalbini kavradı, birkaç kez acımasızca attığını

hissetti, sonra da onu yerinden söktü.

Onun zevk dolu, acımasız kahkahası duyduğu son şeydi.

Karanlık çöktü ve Kıskançlık yıkıldı.

KIRK BİR

Camilla, Envy'yi bulmak için vampir şatosundaki her gölgeyi aramayı gerçekten bırakmalı.

Blade bir konuda haklıydı: iblis prens onu kurtarmaya gelmeyecekti.

Belki de yanılmıştı ve Korku Toplayıcısı bir şekilde o ismi zihnine yerleştirmemişti. Ya da belki de bir sonraki ipucu iblisi başka bir yere getirmişti.

Envy kendi oyununu oynamıştı, Camilla'nın da artık kendi oyunu vardı. Tüm enerjisini kendi kaçış planını kurmaya harcayacağına ve bir daha prensi düşünmeyeceğine yemin etti.

Onların gerçek bir gelecekleri yoktu. Karanlık bir flörtleşme, aşık olmakla aynı şey değildi.

Camilla hiçbir oyunu gerçeklikle karıştırmazdı.

Vampir sarayının derinliklerine doğru attığı her adımla, Envy'yi ya da başka herhangi birini düşünmekten kendini arındırıyordu. Camilla kendi kahramanıydı ve bu durumdan kendi planlarıyla kurtulacaktı.

O ve Blade, taht odasıyla aynı parlak siyah zemine ve koyu bordo brokar kumaşla kaplı duvarlara sahip karanlık bir koridorda yürüdüler.

Koridora birkaç metre arayla asılmış duvar halıları, mekana doku ve renk katıyordu. Düşman topraklarının kalbinde olmasına rağmen, geçtikleri sanat eserlerine hayran kalmaktan kendini alamıyordu, ta ki ele geçirilen sahneleri görene kadar.

Kelimenin tam anlamıyla kan banyoları. Bir vampirin bir insanı, şekil değiştireni veya periyi yiyebileceği her türlü yöntem, bu ürkütücü sanatta ölümsüzleştirildi.

Camilla'nın kalbi çılgıncasına çarpıyordu.

Blade yavaşça onun yönüne baktı, dikkati boynundaki nabız noktasına odaklanmıştı.

Koridorun karşı ucundan başka bir çift çıktı ve bu da onun kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu.

Blade onu duvara yaslamış, vücudu diğer vampirin önünü kapatmış, gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Ölümcül ağzını kulağına yaklaştırdı.

Kadın sinirlenerek ona karşı koydu.

Kadını sıkıca kavradı ve ağırlığını kullanarak onu yere sabitledi.

"Şimdi biraz sakın ol."

İçinde biriken gerilim, patlamaya hazır bir şekilde bekliyordu.

Blade onu dişleri takırdatana kadar salladı.

"Deniyorum." Nefes alışverişine odaklandı. İçeri, sonra dışarı.

"Daha çok çabala." Belini acı verici bir şekilde kavradı. "Nabzın adeta bir işaret fişeği gibi. Rahatlamazsan bu adadaki tüm lanetli vampirleri kendine çekeceksin."

Yaklaşan adımlar daha yüksek ve daha yakın geliyordu, bu da Camilla'nın kalp atış hızını artırıyordu.

Blade küfretti, eli bacağından aşağı, açıkta kalan tenine doğru hızla indi. Buz gibi parmakları onu şok ederek hareketsiz bıraktı.

"Numara yap, kuzum. Büyülenmiş gibi yap. Yoksa işler kötüye gider."

Diğer çiftin sesleri yaklaştıkça Camilla donakaldı, vücudu gerildi.

Blade'in soğuk parmakları yukarı doğru ilerledi, sonra onu çimdikledi ve dikkatini acımasız yüzüne çekti. Korkusunun yerini öfke aldı. Vampirin hafif bir rahatlama ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, tam olarak bunu yapmaya çalışıyordu.

"Pislik," diye mırıldandı ve bu da karşısındakinin daha da geniş bir sırtıya yol açtı.

Buz gibi parmakları gittikçe yukarı doğru ilerledi ve kadının öfkesini daha da artırdı.

Gözlerindeki kızıl bakışlarda tutku yoktu, sadece bir uyarı vardı.

Eli yukarı doğru hareket etti ve sonunda kadının kalçasını kavradı; bu hareket, ona sahip olduğunu göstermeyi amaçlıyordu.

"Muhteşem kokuyor." Kadının sesi boğuk ve şehvetliydi. "Onu paylaş ya da özel bir odaya götür, Blade."

Camilla, Blade'in omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve kalan tüm

korkusu anında yok oldu. Kadına değil, yanındaki erkeğe bakıyordu.

İnsan.

“Lord Vexley?”

Ona kibirli bir bakış attı.

“Bayan Antonius.”

Sanki Waverly Green'deki sıradan, sıkıcı bir partideymiş gibi davrandı; oysa aslında vampir sarayının derinliklerine atılmışlardı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Dünya dışı bağlantılarıma bu kadar şaşırma canım," diye alay etti. "Sadece Waverly Green'de güce sahip olduğumu mu sandın?"

Camilla da onun orada pek bir gücü olduğunu düşünmüyordu, elbette ki onu şantaj yoluyla tehdit etmesi dışında.

Dişi vampir onun göğsünü okşadı, o da göğsünü daha da şişirdikçe mırıldandı. Bu aptal, onu tam o anda ısırma kışkırtacaktı.

Vexley, Camilla'yı küçümseyen bir bakışla süzdü, soğuk mavi bakışları Blade'in ötesinde görebildiği her santimetre tenini taradı. Dikkatini elbisesinin yırtmacına, özellikle de Blade'in elinin ipeğin altından geçtiği yere odakladı.

Camilla dişlerini sıktı, hırıltısını gizlemeye çalışıyordu. Lanetli vampir kalçasını okşuyor, alaycı gülüşüyle gösterilerini mahvetmeye cesaret etmesini istiyordu.

Vexley sonunda, "Vampirden bıktığınızda beni bulun," dedi. "Belki de işlediğiniz suçları affederim. Özellikle de şimdi bu kadar... pervasız olduğunuz için."

Camilla onu öldürmeye kararlıydı. Blade'in etrafından dolanmaya çalıştı ama Blade bir dağ sırası kadar yerinden oynatılamazdı.

Blade başını hızla ve yaklaşık bir "hayır" anlamında salladı.

Camilla ona öfkeyle baktı ve bu gergin ittifakı ne zaman kurduklarını merak etti.

“Akşam yemeği için onlara katılalım, sevgilim.” Dişi vampirin elleri şimdi Camilla'nın asla görmek istemediği yerlerde Vexley'i okşuyordu. “Eğlenceli olacağına benziyor.”

Vexley, kadının ipeksi siyah saçlarından bir tutamını kavrayarak onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Beni ikna et, sevgilim."

Blade, duvardan iterek Camilla'yı hızla yemek odasına götürdü ve

Vexley ile vampirini oyunlarıyla baş başa bıraktı.

Köşeyi döndüklerinde Camilla durdu.

"Onu öldürecek mi?"

Blade başını salladı.

"Kendisine sığınma hakkı verildi."

"Neden?"

"Unseelie Kralı bir istekte bulunduğunda, onu kabul etmek akıllıca olur. Zarus bile bunu kabul ediyor."

Camilla'nın kanı dondu.

"Vexley oyunu oynuyor."

"Öyle görünüyor."

"Risk altında olan şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Blade ona doğru eğik bir bakış attı.

"Bilmiyorum, bilmek de umurumda değil. Unseelie'ler işin içindeyse, iyi bir şey değil."

Blade, üzerinde ölüm sahneleri oyulmuş geniş, çift kanatlı bir kapının önünde durdu. Sahneler, güneşte beyazlamış kemikler gibi kirli beyaz renkteydi. Camilla, bunların güneşte beyazlamış kemikler olduğunu birden fark etti. İnsan kemikleri. Yüzlercesi.

Onları yakından incelediğinde, kemirilmiş yerler gördü; diş izleri şüphesiz köpek dişlerinin izleriydi.

Geriye doğru bir adım attı, içindeki korku dalgası onu diğer yöne doğru koşmaya itti.

"Koşma."

Blade'in ses tonu, onu kovalayacağını ima ediyordu ve bu hiç de akıllıca olmazdı. O her şeyden önce bir avcıydı, avlanma ihtiyacı kanında vardı.

Büyük eli kadının kolunu sıkıca kavramış, soğuk bir kelepçe gibi onu kendi yanına bağlamıştı.

"Zarus'la konuşmamaya veya dikkatini çekmemeye çalış. Mümkün olduğunca uzakta oturacağız. İlk fırsatta gideceğiz." Onu sert bir ifadeyle süzdü. "Kendini kontrol edemezsen, seni ısırırım. Anladın mı?"

Camilla derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. Eğer vampir prensin yanında tekrar kontrolünü kaybederse, Blade'in onu ısırmasını istiyordu. Umarım bu, bedenini tekrar kontrolü altına almasını sağlardı.

Blade, boşta kalan eliyle kapıları iterek açtı ve içeri giren yemek odasının ziyafet salonundan çok geneleve benzediğini ortaya çıkardı.

Akla hemen "çekici" kelimesi geldi. Oda, koyu mor ve siyah gibi en çok tercih edilen renklerle, derin ve zengin renklerin bir örneğiydi. Karanlık, gösterişli ve baştan çıkarıcı; içeri girip uzanıp tüm duyularınızı şımartmaya davet eden türden bir oda.

Yerden tavana uzanan pencereler, denize bakan geniş bir terasa açılıyordu ve ılık, tuzlu esinti odanın içinde yavaşça süzülüyordu.

Uzun yemek masası, ortasından düz bir şekilde geçen koyu erik rengi bir masa örtüsüyle ikiye bölünmüştü.

Masaların her birine çeşitli koyu mor ve kırmızı sıvılarla dolu bardaklar yerleştirilmişti; şarap, kan ve Tanrı bilir daha neler neler. Ortada ise mor meyvelerle dolu tepsiler dokunulmadan duruyordu. Erikler, üzümler, incirler ve adını bilmediği diğer meyveler, yumuşak mum ışığında parılıyordu.

Bazı nişlere, her deniz meltemiyle dalgalanan şeffaf paneller yerleştirilmişti; bu paneller, vampirlerin uzanıp yastıklarla dolu özel alanlarını gözler önüne seriyordu.

Kimisi sohbet etti, kimisi sevişti, kimisi de sadece kan olabilecek bir şeyle dolu kadehlerden yudumladı. Camilla'nın bakışları prensle değdiği anda içinden bir panik dalgası geçti; neyse ki prens başka şeylerle meşguldü ve onu fark etmemişti.

Blade onu masanın ucuna doğru çekti ve önüne sertçe bir bardak bıraktı.

"İç." Blade, prensin görüşünü engelledi. "Şimdi."

"Şarapa ihtiyacım olan son şey," diye fısıldadı. "Sen delirdin mi?"

"Eğer bedensel duyularınız biraz körelmişse, size dokunduğunda kraliyet cazibesine o kadar kolay kapılmayabilirsiniz."

Bu mantık pek anlamlı değildi. Arkalarından kapılar açılıp odaya iki mavi gözlü kraliyet üyesi daha girdiğinde ve prensin yarattığı korkuya rakip yeni bir korku dalgası geldiğinde, Camilla kadehini bitirdi. Blade haklıydı; bu bir şekilde büyülerinin gücünü azaltıyordu.

Bir tane daha doldurdu.

"Bunu yalnızca gerektiğinde yudumlayın."

Camilla koltuğuna daha rahat bir şekilde oturdu, sonra yavaşça odayı inceledi.

Alçak ve yatıştırıcı fısıltılar onlara doğru ulaşıyordu. Arada sırada duyulan sert sözler olmasaydı, yakın arkadaşlar arasında geçen sessiz, samimi bir buluşma gibi görünürdü.

Belki de biraz fazla samimiydi. Nemli terle yumuşamış tenlerin birbirine çarpması, çok yakından gelen şehvetli bir alkış gibiydi. Camilla kesinlikle artık Waverly Green'de değildi. Ağır nefes alışverişleri yumuşak, coşkulu inlemelere dönüştüğünde bile etrafına bakmadı.

Blade kolunu sandalyesine doladı, başını ona doğru eğdi. Onları gözlemleyen herkese ilgili, sahiplenici ve sanki ona aitmiş gibi görünecekti.

Saçının bir tutamını neredeyse dalgın bir şekilde parmağının etrafına doladı, ama kadın Blade'in sebepsiz yere hiçbir şey yapmadığını biliyordu.

Camilla, kendisinden bile daha açık giyinmiş bir grup insan içeri getirildiğinde tiksintisini gizlemeye çalıştı. İnsanlar hemen vampirlerle eşleşti ve Camilla, yeni çiftlerin odadaki herkesin beğenisini kazandığını hissedebiliyordu.

İlk ısırmalar gerçekleşirken, Camilla bu mutluluğun ortaya çıkışını izledi. Ona en yakın insan kadın çoktan masaya tırmanmış ve sırtüstü uzanmış, bacaklarını davetkar bir şekilde genişçe açmıştı. İki kadın vampir ayaklarının yanına geldi, her biri farklı bir bacağını okşadı, eteklerini yukarı çekti, sonra da üst uyluklarındaki atardamarı emmek için eğildiler. Kanını emdikten sonra, kadının cinsel organını yalamaya başladılar.

Ölümlü kadın masadan doğruldu, parmakları göğüslerinde gezinerek incecik elbisesinin kumaşını yerinden oynattı. Elleri aşağı doğru, karnının üzerinden geçti, sonra kendi kıvrımlarına girdi; bu sırada vampirler de göğüslerini dövmeğe başladı.

Erkek bir vampir, küçük gruplarına katılmak için yanlarına geldi ve ölümlünün başının yanındaki masanın karşısında durdu. Kadın onu fark ettiğinde, ona kendisini tattırması için yalvararak bağırdı. Masanın etrafındaki vampirler onaylayarak seslendiler. Vampirlerden biri, kadının inlemeleri eşliğinde kendi parmaklarını içeri ve dışarı doğru hareket ettirerek kadının parmaklarının yerini aldı.

Vampir sonunda penisini bıraktı ve kadının dileğini yerine getirerek onu kendine doğru çekti, başı masadan sarkana kadar, böylece penisini tamamen boğazına almasına izin verdi. Diğer iki vampir de kadını memnun etmeye devam etti; biri cinsel organını okşarken, diğeri göğüsleriyle ilgileniyordu, erkek ise ağzına girip çıkıyordu.

Camilla, kanın başına hücum etmesi ve erkeğin daha da derine ilerlemesine izin vermesiyle bunun hiç de rahat bir durum olmadığını düşündü.

Yine de, sonunda dişleri kadının etine saplanarak, adamın bileğini kavradı ve içerken zevkle inledi.

Camilla gözlerini ondan ayıramıyordu.

Tutku, arzu, içtikleri kan gibi özgürce akıyordu ve kimse gözünü bile kırpmadı. En yakınlarında oturan vampirler sohbetlerine geri döndüler.

Eski dostlarıyla bir araya gelirken sanki bir seks partisi yaşanmıyormuş gibiydi.

Camilla, Waverly Green'in soylularının böyle bir olaya tanık olup da bu kadar soğukkanlı kalabileceğini hayal edemiyordu; Envy'nin maskeli balosundaki öpüşme olayından hepsi şok olmuştu. Düşüncelerinin absürtlüğüne hafifçe güldü. Camilla da o gece aynı derecede şok olmuştu.

"Akşam yemeği ve gösteri," dedi Blade, onu şaşırtarak. En azından o, bunun olağan bir durum olmadığını anlamıştı. En azından Camilla'nın dünyasında öyle değildi.

Çok geçmeden dörtlü grubun tamamı inlemeye başladı, orgazmlarının ilk dalgaları onları sararken zevk dalgaları vücutlarını sardı.

Kıskançlığın alaycı sözleri aklına geldi. Ölerken geleceksin ve son nefesinde daha fazlasını yalvaracaksın.

"Kardeşlerimin kendine özgü zevkleri var." Blade öne eğildi, sesi eğlenceyle doluydu. "Ama insanın yemeğiyle oynamasının çekiciliğini hiç anlamadım."

Çevreyi saran sarı saç tutamı dikkatini çekti.

Vexley ve yeni bir vampir gelmişti. Bu kadın, bir öncekinden çok daha cesur bir şey giymişti; kıvrımlarını saran, kusursuz tenini ve Camilla'nın daha önce kimsede görmediği yarasa kanatlarına benzeyen bir çift kanadı sergileyen deri bir kıyafet. Vexley'e vurmak için kullandığı kırbaç benzeri bir kuyruğu vardı ve Vexley bundan hiç rahatsız görünmüyordu.

Doğrudan özel bölmelerden birine gittiler, uzun dalgalı saçları arkasında savruluyordu.

"Kanatların var mı?" diye sordu Blade'e.

Ona doğru eğildi, nefesi kulağının kenarına fısıldarken onu ürpertecek kadar serindi.

"Nygthshade bir succubustur."

Camilla'nın dikkati tekrar Vexley'e döndü. Elbette, kendisi kadar zevk düşkünü bir iblisle ilişkiye girecekti.

Belki de uzun kuyruklu iblis çocukları olur ve cehennemde sonsuza dek

mutlu yaşarlardı.

İnsan ancak umut edebilirdi.

“Zarus, oyun bitene kadar kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecek. Ama o zamana kadar ortadan kaybolursa iyi olur. Sığınma süresi sınırlı. Dedğim gibi, ben yemeğimle oynamam ama başkaları belli ki bundan zevk alıyor.”

Camilla, Vex the Hex'in bu akşam birinin yemeği olmayacağı için rahatlamıştı. Eğer o kadar aptaldı ki, misafirliğinin süresini uzatıp dikkatini çeken her vampir ve iblisle yattıysa, başına gelen her kaderi hak etmişti.

“Onunla tekrar konuşmam gerekiyor.”

Blade dudaklarını birbirine bastırdı, dikkati masanın ucunda duran ve yüzünü yakışıklı bir insanın boynuna gömmüş prene kaydı. Ölümlü adam pantolonunu indirdi ve prens yemek yerken kendini okşadı, yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

Camilla dikkatli olmazsa, bu durum onun başına da gelebilirdi.

"Çabuk ol."

Blade, sandalyesini çekerek onu odanın en uzak kenarına kadar eşlik etti ve kraliyet ailesi üyeleriyle arasına mümkün olduğunca mesafe koydu.

İnce perdeleri kenara itti, sonra onu içeriye kadar takip etti. İki büyük kadife yastık boştu, bu yüzden Camilla birine oturdu, Blade de diğerine oturdu, dizi Camilla'ninkine değdi.

Elbisesinin yırtmacı açıldı ve neredeyse tamamen çıplak kaldı. Sütinde iç çamaşırı yoktu, cesur bir iç giyim bile bulunmuyordu. Yılların getirdiği mahremiyet duygusu devreye girdi ve eteğinin iki yanını kavrayarak kendini örtmeye çalıştı, ama nafile.

Blade, yorum yapmaması için onu uyaran bir bakışla frakını kadının kucağına bıraktı.

Vexley arkaya yaslandı, bir kolunu başının altına bükmüş, diğer koluyla da boynundan yukarı doğru öpüşen succubus'u okşuyordu. Camilla'nın pozisyonunu almasını izlerken, gözlerini kısarak sevgilisinin pantolonunun ön kısmına bir elini soktu.

"Çok çabuk geri mi döndün, sevgilim?"

“Lennox’un oyununu oynadığını biliyorum.”

Camilla, Vexley'nin ipuçlarının ne olabileceğini merak ediyordu ve içten içe tam olarak neyi bulması gerektiğini bildiğinden şüpheleniyordu.

“İlk ipucunuz neydi?”

Üzerindeki giysileriyle, succubus onun üzerine tırmandı ve dikkatini yeniden kazanmak için cinsel organına süründü. Harika. Tam orada sevişeceklerdi.

"Vexley," diye tısladı Camilla.

Ona hiç aldırmış etmedi. Şeytan, açgözlü bakışlarla ereksiyon halindeki penisini dışarı çekti.

Vexley, Nyghtshade'in kalçasını kavradı, sıkı ve yoğurdu, tüm dikkati dağılmıştı. Deri kaplı kalçasına avucunun içiyle sert bir tokat attı, dudakları yana doğru kıvrılmıştı.

"Bunları çıkar sevgilim. Sonra da kalkıp beni tersten sür."

Camilla daha yüksek sesle, "Vexley," dedi. "Dur."

Nyghtshade'in kıyafetleri bir anda yok oldu, kuyruğu tıpkı sepetinden kurtarılan bir kobra gibi ileri geri savruluyordu. Döndü, sonra Vexley'in pek de etkileyici olmayan ereksiyonunun üzerine çöktü ve ona kalçasının ve kuyruğunun engelsiz bir görünümünü sunarken, onun boyunca yukarı aşağı zıplamaya başladı.

Camilla bu manzaraya tamamen hazırlıksız yakalandı, ancak Vexley hiç de endişeli değildi. Sanki çatallı kuyruklu birini yatağa atmak sıradan bir şeymiş gibi. Hem de kalabalık önünde.

Kuyruğu kavradı ve bir ip gibi ya da bir saç teli gibi yumruğunun etrafına doladı. Sonra yukarı doğru hamle yaparak, şeytan kadını şiddetle becerdi.

"Tanrılar merhamet etsin ve bu görüntüyü zihnimden silip atsın," diye sessizce yalvardı Camilla.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o cehennemvari sahneyi hafızasından silen hiçbir ilahi müdahale olmadı. Camilla orada oturmaktansa her yerde olmayı diliyordu. Ve Blade de aynı şeyi hissediyor gibiydi. Başını sallarken dudağı geriye doğru kıvrıldı.

Camilla dişlerini sıkarak, "Vexley," dedi. "Çözmeniz gereken ilk ipucu neydi?"

Gözlerini devirdi.

"Anahtarı almam gerekiyordu."

Zaman adeta durmuştu. O korkunç ıslak ses ve Vexley'nin homurtuları olmasaydı, Camilla da zamanın donduğunu düşünürdü.

"Anahtarım mı?" diye sordu, sesi yükselerek.

Vexley ona sinirli bir bakış attı.

“Dürüst olmak gerekirse, Camilla. Boş ver gitsin. Sadece bir anahtar.”

Babamın portal anahtarı.

Tahmin ettiği gibiydi. Düşünmeden hareket etti, şeytanı efendinin üzerinden itti ve ellerini onun boğazına doladı.

"Nasıl yaparsınız bunu! Anlaşmamız vardı."

Camilla o kadar güçlü değildi ama çok öfkeliydi ve lordu hazırlıksız yakalamıştı.

Vexley çırpındı, çılgınca debelendi ama kadın, o aptalı öldürme niyetiyle ona tutundu. Eğer anahtarı bir periye vermişse, onu geri alma umudu neredeyse yoktu.

"Nerede o?" diye sordu, ellerini adamın tenine saplayarak. "Hâlâ sende mi?"

"Hayır," diye tısladı. "Bir sonraki ipucum için onu karanlık pazardaki bir tanıdığıma verdim."

Vexley ona vurmaya çalıştı, ancak Blade'in eli onun yumruğunu kavradı.

"Ey ölümlü, ona dokunma."

Vexley öfkeyle baktı ama ellerini indirdi. "O zaman şu lanet olası şeyi üzerimden çekin!"

Blade, Camilla'yı ayağa kaldırdı.

Ama Camilla anahtarın nereye gideceğini çok iyi biliyordu. Oyun yöneticisinin zavallı pençelerine. Tekrar Vexley'e doğru daldı.

"Dur," diye hırladı Blade alçak sesle kulağına. "Çizim yapıyorsun—"

“Tsk, tsk. Kuralları biliyorsun, Blade. Akşam yemeği sevişme zamanıdır, kavga zamanı değil.”

Bu ses, baştan çıkarma, arzu, ayartma ve ölümün iç içe geçmiş haliydi.

Ve sonuç çok yakındı.

Dudaklar Camilla'nın boynuna değdi, sıcak odaya serin bir merhem gibi geldi. Vücudu ona yaslanmak isterken, zihni kaçmak için çılgılık atıyordu.

"Durum kontrol altında, Majesteleri. Kadın kıskançtı. Daha önce kiminle birlikte olduğunu düşünürsek bu beklenen bir duygu."

Blade'in ses tonu, kadının kolunu tutuşundaki sertlik kadar güçlüydü. Kadını prensten daha da uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Tam o sırada ayrılıyorduk.”

"Aslında," diye fısıldadı baştan çıkarıcı ses, "halletmeniz gereken bir mesele var. Hemen şimdi."

Bıçağın kavrayışı sıkılaştı, acı Camilla'nın tutunduğu bir can simidi

gibiydi.

“Onu yanına götüreceğim—”

"O kalıyor."

Zarus'un emri hiçbir itiraza yer bırakmazdı.

Ve aniden Blade onu burada, kendisiyle birlikte bırakıyordu. Ölüm.

Camilla, Blade'in başını eğip arkasına bakmadan uzaklaşmasını izledi. Kendini kurtarmak için onu kurtlara yem edeceğini söyleyerek Camilla'yı uyarmıştı.

Boğazı düğümlendi, etrafına bakındı ve vampir prensin çekiciliğini azaltmak için bir kadeh şarap aradı.

Soğuk parmaklar bileğini kavradı, onu kendine doğru çekti. Bedeni anında onun çekiciliğini neden azaltmak istediğini, bu duyguyu neden tam olarak yaşamak istemediğini unuttu.

Tutkudan, şehvetten öte, sadece dokunuşunun uyandırdığı hislere isim vermek mümkün değildi. Onu öpse veya ısırса... Camilla, sert bir göğse yaslanırken kemiksiz gibi hissetti. Mermer gibi soğuk ve pürüzsüz. Ve tıpkı mermer gibi hareketsiz. Kalp atışı duyulmuyordu. Damarlarında sadece zehir akıyordu.

Bir sandalye belirdi, ya da belki de bir tahttı.

Bir an önce Camilla ayaktaıdı, bir sonraki an ise vampir prensin kucağıındaydı. Parmak uçlarının hafif bir dokunuşuyla bedeni tamamen onun kontrolü altına girmişti.

Uzaktan davulun yavaş vuruşları duyuldu, temposu kayıp kalp atışına benziyordu. Vampirin kollarında kaldığı süre uzadıkça duyuları bulanıklaşan kadın, boş gözlerle odaya baktı. Onu baştan çıkaran her neyse, açıkça diğer herkesi de etkilemişti.

Nereye baksa, çiftler arzularına yenik düşüyordu. Erkekler erkekleri, kadınlar birbirlerini tatmin ediyor, karma gruplar ise canlarının çektiği herkesi öpüyor, ısırıyor ve emiyordu.

İnsanlar kendi bedenlerini keserek, birden fazla vampirin onları yalamasına ve okşamasına olanak sağladılar.

Öldürmemek, sadece tatmak, zevk almak.

Vampir sarayında kan arzusu bambaşka bir anlam kazandı.

Camilla, prensin dudaklarının boğazına değdiğini, prens onu kendine doğru çekene, elleri omuzlarında gezinene ve saçlarını yana itene kadar fark etmedi.

Neden tetikte olması gerektiğini hatırlamakta zorlandı. Bir oyun, bir ipucu...

Camilla, Blade'in prensin dokunuşuna kapılmış gibi görünmemek gerektiği hakkındaki sözlerini belirsizce hatırladı. Tetikte kalmaya, gergin olmaya çalıştı.

Korkuyormuş gibi davranmak, özlem duyuyormuş gibi değil.

Nefesi boynundaydı, dili tenine çok yakındı. Envy, sadece bir yalamanın bile onu orgazma ulaştırabileceğini söylemişti. Zihniyle olabildiğince direndi, tek bir parmağını bile oynatmaya, tek bir gözünü kırpmaya çalıştı. Bundan daha güçlü olduğunu kanıtlamak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Zarus'un parmakları çenesini yana doğru eğdi, ta ki boynu emilmek için yalvarana kadar.

Sonunda omurgasından bir ürperti geçti. Korkudan değil, zevkten. Ama vampir prensin aradaki farkı anlayamayacağını umuyordu.

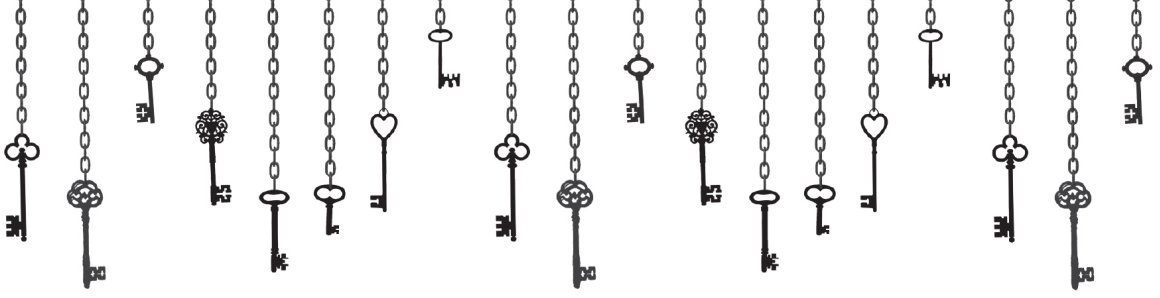
İçinden bir mucize için, herhangi bir şey için yalvardı.

Ağzı onun üzerine indi, dişleri derisini sıyırdı, deldikçe soğuk bir ateş yaydı—

Ama sonra ortadan kayboldu, geriye doğru tahtına çarparak yere yığıldı.

Camilla kucağından yuvarlandı, aralarındaki bağ ve onun kontrolü yok oldu. Çılgınlıkları sonunda boğazından koptu.

Ve o, doğrudan Kıskançlık Prensi'nin kollarının arasına düştü.

KIRK İKİ

Envy, Camilla'yı göğsüne sıkıca bastırdı, kalbinin atmadığını fark etmeyecek kadar dalgın olmasını umuyordu. Ölüm Tanrıçasıyla olan karşılaşmasının bilinmesini istemiyordu.

Zarus bu bilgiyi kendi çıkarına kullanacaktı.

Yine de, zayıflamış halinde bile, Kıskançlığın günahı lanetli yemek odasının tamamını dondurdu. Odayı ince buz tabakaları kapladı, sıcaklık düştükçe vampirler gizlice oldukları sürüngenler gibi tısladılar. Gücünü kullanmanın verdiği yorgunlukla kolları titriyordu, ama devam etti.

Neredeyse çok geç kalmıştı. Eğer vampir Camilla'yı dönüştürmüş olsaydı...

Zarus neredeyse anında kendine geldi, hayali bir şekilde elbisesinden tozları silkelerken dişlerini gösterdi. Envy'nin fırlattığı hançeri yerden aldı ve ona alaycı bir şekilde baktı.

"Her zaman nasıl giriş yapacağımı biliyorsun." Bakışları sertti. "Yine de, hanedan hançerin yerine bu bıçağı kullandığın için biraz kırlıldım."

O kılıç, kutsal suyla yıkanmış ölümlü çeliktendi. Bir vampiri öldürmedi ama cehennem gibi acıttı. Bir dahaki sefere kılıcını tesbih taneleriyle kaplayacaktı, bu da acıtmaktan çok daha fazlasını yapacaktı.

Ancak her şey planlandığı gibi giderse, bir daha böyle bir durum olmayacak.

"Özür dilerim, Zarus. Aceleyle ayrılmak istemem ama az önce bizi kaba bir şekilde böldün. Onu yatağıma geri götürmek istiyorum."

Zarus kaşını kaldırdı. Kibirli herif.

"Kadın benim adımı söyledi, bu da onu benim kılıyor."

Oda daha da soğudu. Kıskançlığın pek bir gücü kalmamıştı ama giderek kararan ruh halini gizlemeye de çalışmadı. Camilla onundu.

Zarus sırıttı. "Tabii ki, bir meydan okuma sunmak istemediğiniz sürece."

Kıskançlık, dudaklarındaki gülümsemeyi engelledi. Zaten tam olarak bunu yapmak için gelmişti.

Camilla, sanki bir hayalet görmüş gibi ona bakakaldı, altın rengi teni solgundu.

Onun kendisi için geleceğini hiç düşünmemişti.

Akıllıca bir çıkarımdı. Onu memnun etmeliydi. Ona tek odak noktasının oyun olduğunu söylemişti. Tamamen haksız da değildi. Oyun yüzünden buradaydı.

Ancak içten içe bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Hiç de hoş olmayan bir şeydi bu.

Eğer başı derde girmeseydi, daha önce onun yanına gelirdi. Ama bunu itiraf etmek...

Odanın içinde dikkatini gezdirdi. Envy, bu durumla kendi başına ilgilenirken Camilla'nın malikanesindeki misafir kulübesinde güvenli bir şekilde kalmasını tercih ederdi.

En az yirmi vampir vardı ve bunlardan üçü kraliyet ailesindendi.

Zarus, kaleyi kan büyüyle koruduğu için Envy, Camilla'yı sihirle kendi Günah Evi'ne götüremedi. Tamamen iyileşmemiş olsa bile, Envy neredeyse vampirleri tek başına alt edebilirdi, ancak Camilla işleri karmaşıktırdı. Onu koruyup hepsiyle savaşılamazdı, en azından ona büyük bir risk oluşturmadan bunu yapamazdı. Yaralanmamış olsa bile, yine de çok riskli olurdu.

"Öyleyse sana bir meydan okuma sunuyorum." Envy'nin sesi bıkkınlıkla doluydu. "Senin hayatın onun hayatı karşılığında."

Meydan okuma hazırlıkları yapılırken, muhtemelen Camilla'nın odasına geri gönderildiler. Koridorda tüm yol boyunca, Camilla, Envy'nin elini o kadar sıkı tutmuştu ki, kemikleri birbirine sürtünmüştü. Eğer ölümlü olsaydı, bu elini morartır veya bir yerini yerinden çıkarırdı.

Odaya girer girmez hızla döndü.

"Onunla savaşılamazsın," dedi.

Merhaba değil, sizi görmek ne güzel, düşmanımı bıçakladığınız için teşekkür ederim.

"Eğer seni öldürürse..."

"Yeteneklerime olan güvenin çok büyük, canım. Zarus güçlü olabilir, ama benden daha güçlü değil."

Camilla onu dikkatlice inceledi.

"Bu kibir mi yoksa gerçek mi?"

"Sana herhangi biri zarar verdi mi?"

Konuyu değiştirmesine ve sorusuna cevap vermeyi reddetmesine dudaklarını büzdü. Sinirlenmesi iyiydi. Bu, korktuğu ama aksi halde her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu.

Hayır. Blade beni korudu. Bir süreliğine.

Envy başını yana eğerek dinledi.

"Kızıl gözlü o piçten bahsetmişken..."

Vampir odaya sessizce girdi, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve uzak bir duvara yaslanmış olan Envy'ye göz attı. Blade'in aralarında mesafe bırakması akıllıca bir hareketti.

Camilla'nın Zarus'un kucağında oturduğu, dilinin teninde, dişlerinin ise onu delmeye ramak kaldığı görüntüsüyle Envy pek de merhametli hissetmiyordu.

Günahı hâlâ içini kemiriyordu, bir çıkış yolu arıyordu.

Blade bunu biliyordu.

"Bana borçlusun," dedi vampir alçak sesle.

Blade tüm dikkatini Envy'ye vermişti.

"Anlaşmadan istediğiniz her şeyi elde ederseniz sorun olmaz," dedi Envy. "Alexei ile detaylar hakkında konuştunuz sanırım."

"Evet. Hoşuma gitmiyor."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Onun nasıl biri olduğunu gördünüz. Wrath ile neler yaptığını gördünüz. Wrath'ın karısı Emilia'yı çalmaya çalıştı. Akıllı başında hiçbir insanın yapmayacağı bir hareket. Hâlâ sarayınızı yönetmeye layık mı?"

Camilla gözlerini ikisi arasında gezdirdi, yavaş yavaş bir şeyleri fark ediyordu.

"Sen onun casuslarından biri misin?"

"Ortak, canım," dedi Envy. "Casus terimini kimse sevmez."

Blade, "Ortak tanıdığımız biri" diye ekledi.

Şartlar onları mecbur bıraktığında isteksizce müttefik oldular. Bunun dışında, ne o ne de vampir birbirine pek ihtiyaç duymuyordu.

Alexei olmasaydı, Blade Envy ile hiç uğraşmazdı. Vampirler bir anlamda kardeş gibiydiler, ikisi de aynı efendi tarafından dönüştürülmüştü. Nedense Blade'in gözleri mavi yerine kızıl renkteydi, ama yine de kraliyet ailesindendi. Envy'nin sarayı ile Blade arasındaki bağlantıyı pek az kişi biliyordu.

Ve kıskançlık da bunu böyle sürdürdü.

Camilla öfkeyle yanına gitti ve Envy'nin yüzüne bir tokat attı. Bunun ona zarar vermeyeceğini biliyordu, bu yüzden daha çok bir öfke gösterisiydi.

Kaşlarını kaldırdı.

"Bu onuru neye borçluyum?"

"Birlikte mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Bazen oluyor. Sorunu anlayamıyorum."

"Beni kaçırdınız mı?"

Gözleri kısıldı.

"Tam olarak ne zaman bir kaçırma planı yapacak vaktim olurdu? O anıyı aklıma sokmadan önce mi, yoksa yerde şeytanlar gibi yuvarlanırken mi? Elbette seni kaçırmak için çok daha uygun bir zaman seçerdim."

"Tokadı hak ettin. En azından o anıyı ilk sen aklıma soktuğun için."

Parıldayan gümüş gözlerini Blade'e çevirdi. Blade sırtışını gizlemedi. Malice Adası'nın belası olan Blade eğleniyordu. Blade ondan hoşlanmıştı.

Camilla, "Gelmeyeceğini söylemek yerine bu bağlantıdan bahsedebilirdin," dedi. "Yoksa beni ısırmayı mı umuyordun?"

Blade'in gülümsemesi, adını aldığı silah kadar keskinleşti.

"Eğer çıkarıma uygunsa, iğrenç tadı olan şeytan kanına rağmen onu ısırırdım, kuzu."

"Eğer bu sevgi sözcüklerini bir kenara bırakalım," diye mırıldandı Envy, günahı alevlendikçe daha da sinirlenerek, "elinizde ne tür bilgiler var?"

Blade'in dikkati ona odaklandı, Camilla ve Envy arasında bakışlarını gezdirirken gözlerinde anlamlı bir ifade belirdi. Vampirin gözlemlerini kendine saklaması akıllıca olurdu.

"Mücadele, gün doğmadan yaklaşık bir saat önce arenada başlayacak.

Tüm saray halkının önünde gladyatör tarzında gerçekleşecek. Zarus olabildiğince çok dram yaratmak istiyor. Zaman daraldıkça gerilim artıyor. Zehir kullanmayı planlıyor.”

Sanki bu Envy'yi öldürecekmiş gibi. Zayıflamış olsa da, bu hiç hoş olmazdı.

Yüzüne kayıtsızlık maskesi takmıştı. Kimse onun kaybetme ihtimali olduğunu tahmin edemezdi. Kendisi bile bunu aklından geçiremezdi.

"Ve?"

“Zehir sadece sizi yavaşlatacak, duyularınızı ve gücünüzü köreltecek. Tıpkı onun zehri gibi. Etkisini gösterdikten sonra, başınızı ve uzuvlarınızı kesecek ve parçaları bir odun yığnında yakacak.”

Envy gözlerini devirdi.

“Ateş yakma törenleri çok sıkıcı. Prensizin bu kadar ilhamdan yoksun olmasına şaşmamalı. Gerçi sanırım hâlâ Orta Çağ'da takılıp kalmış.”

Camilla çok üzgün görünüyordu.

“Şu mağaradan kaçamaz mıyız?”

“Yapabilirdik.” Envy uzanıp gümüş rengi bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. “Ama bu sorunu çözmez. Zarus seni almak için başka birini gönderir. Ve bir dahaki sefere sınırlarını güçlendirir. En iyisi bunu şimdi bitirmek.”

Blade duvardan kendini iterek kapıya doğru yöneldi.

"Eğer bir haber olursa geri döneceğim."

Envy başını salladı ve dikkatini tekrar Camilla'ya çevirdi. Konuşmadan önce vampirin koridorda sesinin duyulmaz hale gelmesini bekledi.

“Herhangi bir aksilik olursa, Alexei sizi Öfke Evi'ne götürecektir. Onunla savaşmayın. Kardeşim sizin güvenliğinizi sağlayacak ve onun varlığı Zarus'un saldırmadan önce iki kez düşünmesini sağlayacak.”

"Az önce daha güçlü olduğunuzu söylediniz."

Bir an tereddüt etti.

“Zafer her zaman güçle ilgili değildir. Kimin daha çok istediğiyle ilgilidir. Zarus adil bir şekilde savaşmayacak veya kılıcını kolayca bırakmayacak. Bu zaferi hak etmemi sağlayacak.”

"Beni burada bıraksanız daha kolay olurdu."

"Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun."

Envy'nin eli çenesini kavradı, yüzünü yukarı kaldırırken dokunuşu nazikti. Onu yine romantize etmişti. Ona altın bir hale bahşetmişti, oysa

kendi halesi çoktan kırılmıştı.

Çünkü onu paramparça etmişti.

“Ama henüz en önemli soruyu sormadın, sevgili Camilla.”

Yüzünü süzdü, onu bir tuzağa çektiğini biliyordu ama tuzağın nerede olduğunu göremiyordu.

"Neden?"

“Göründüğünüzden çok daha fazlasısınız, değil mi Bayan Antonius? İnsan değilsiniz. Ama ne? Bunu bilseydim, neden bu oyunun bir parçası olduğunuzu da anlardım diye düşünüyorum. Beni aydınlatır mısınız?”

Gözlerine baktı ve hafif bir olumsuzlama ifadesiyle karşılık verdi.

İster insan olmadığını itiraf ediyor olsun, ister onu aydınlatmakla ilgili sorusuna cevap veriyor olsun, fark etmezdi.

"Seni neden burada yalnız bırakmayayım ki?" diye tekrar sordu, dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırarak.

O, onun dudaklarının birleşim yerini tatmak istemişti, o da onun yalanlarını tatmak istiyordu. Dudaklarını onunkilere hafifçe değdirdi, öpücük neredeyse hiçbir şey ifade etmiyordu.

Camilla'nın nefesi kesildi.

Geri çekildi.

“Görünüşe göre oyunu unuttunuz, Bayan Antonius. Kazanmam için siz şartsınız. Korku Toplayıcısı'nı mı dinliyordunuz? Tam da olmam gereken yerdeyim.”

Camilla irkildi, uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu bırakmadı, bakışları nefretle dolsa bile, gözlerinin kendininkilere kilitli kalmasını sağladı. Sloth'un evinde okuduğu kitabı düşündü. Peri masalı aşkındaki seçiminin, anlattığından daha fazlasını içerdiğini biliyordu.

Şimdi ondan nefret etmesi daha iyi.

Kıskançlık değişime muktedir değildi. Sadece değişmek istemiyordu.

“Asla senin Prens Charming'in olmayacağım, Camilla. Şimdilik benim için çok değerlisin. Değerin tükendiğinde...”

Çenesini okşadı ve gözlerinin çelik gibi sertleştiğini izledi.

Ona zarar vermek istiyordu. Bu, güzel yüzünden açıkça belli oluyordu.

"Umarım oyun bitene kadar bu olmaz, tatlım. Yoksa gerçekte ne kadar kötü olduğumu görebilirsin."

KIRK ÜÇ

Birkaç gergin saat sonra, Camilla, Blade'in yanında, arenaya bakan kraliyet locasında oturuyordu; ellerini sıkıca tuttuğu için parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

Onların çok aşağısında, geniş bir alana yayılan dairesel beyaz kumlu bir alan vardı; bu alanın etrafı, savaşçıları yerde tutmak için tasarlanmış, aynı şekilde yüksek ve pürüzsüz duvarlarla çevriliydi.

Geldikleri siyah kumlu plajın aksine, kar rengindeki kum taneleri ve taşlar, kan izlerini sergilemek için açıkça seçilmişti; bu da vampirlerle dolu bir arenada tehlikeli olabilirdi.

Camilla, kan arzusunun onu ele geçirmesi durumunda neler olabileceğini düşünmek istemiyordu. Bulunduğu yüksek mevki göz önüne alındığında, kurtuluş yolu ancak en şiddetli olayların içinden aşağıya doğru olacaktı.

Şafak sökene kadar epey zaman vardı, Malice Adası'nın tuhaf çift ayları kumsala ürkütücü bir kırmızı pus yayıyordu. Meşaleler yanıyordu; yoğun ve nemli havada keskin bir duman kokusu yükseliyordu.

Camilla'nın elbisesi, bunaltıcı sıcaktan dolayı ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmış, rahatsızlığını daha da artırmıştı. Bu yüzden yerinde duramıyor, bir seferde birkaç sığ nefesten fazlasını alamıyordu. Kendi kendine sessizce tekrarladığı, gerekli bir yalandı bu.

Vampirler kuleye çeşitli girişlerden akın ederek, kapasitesinin üzerinde koltuk doldurdular; yumruklarını yere vurup ayaklarını yere vurarak çıkardıkları tezahüratlar korkunç bir gürültüye neden oldu, prenslerin savaşı başlamasını bekliyorlardı.

Kadın etrafına bakındı, Vexley'i aradı ama o ya aşağıdaki öfkeli kalabalığın arasında oturuyordu ya da zamanını cehennemden gelen metresleriyle geçirmeye karar vermişti.

Kısa süre sonra kanın metalik kokusu dumanla karıştı. Tepsi tepsi kan kokteylleri servis edildi ve zaten tehlikeli olan kalabalık şimdi sarhoş ve öfkeliydi.

Blade, bakışlarını aşağıdaki çukura dikmiş bir şekilde, "Bir şey kesin," dedi. "İlginç olacak."

Yalan söylemediği ve her şeyin yolunda olacağını söylediği için minnettardı.

Envy'nin özgüvenine rağmen, kavganın nasıl biteceği belli değildi. Tam bir ahmak olan Camilla, iblis prensine herhangi bir zarar gelmesini istemiyordu.

Alexei, kraliyet locasına girdi ve Blade ile sessizce yer değiştirirken ona başıyla selam verdi.

Camilla ona doğru kısık bir bakış attı. Adam zaten onu izliyordu.

"Majesteleri bunları giymemizi emretti."

Elinde iki güzel bileklik tutuyordu: geniş gümüş bantlar, üzerlerinde yüzlerce yakut parçası varmış gibi görünüyordu.

"Dedi ki, aynen şu: 'Onları giy ve sanki seni yatağına kelepçelemiş gibi davran.'"

Gözlerini devirdi. Şeytan hâlâ dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Onu sadece oyun için güvende tuttuğunu söyleyebilirdi, ama davranışları bunun tam tersini gösteriyordu.

Alexei kelepçeleri teker teker ona uzattı.

Kadın, adamın sadece gümüş eşyalara dokunduğunu fark etti.

"Yakutlara karşı bir tiksinti mi?"

"Tam olarak değil." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Yakutlarla karıştırılmış tesbih taneleri. Vampirler için son derece ölümcül."

"Onlara ihtiyacım olacağını mı düşünüyor?"

"Tedbir amaçlı, Bayan Antonius."

Kadın, kelepçeleri dikkatlice alıp taktı. Sanki onun için özel olarak dövülmüş gibi tam oturdular.

"Öyleydiler," dedi Alexei.

"Bu alemdeki herkes neden aklımı okuyabiliyor?"

"Yüz ifadeniz düşüncelerinizi ele veriyor. Çok ince bir detay," diye

ekledi, “ölümlü birinin fark etmeyeceği bir şey. Ama artık etrafınızda ölümlüler yok. Buradaki yaratıklar her şeye dikkat ediyor; hiçbir detay önemsiz değil. Sürekli bir maske takmanız gerekiyor.”

"Sanırım diğer yırtıcılarla çevrili olmak insanı tetikte tutuyor."

Başını onaylarcasına eğdi ama daha fazla yorum yapmadı.

Bunun yerine, fark etmediği bir çantadan çıkardığı, kolyeye uygun bir kolyeyi ona uzattı; soğuk parmakları yanlışıyla onun parmaklarına değdi, ardından hızla geri çekti.

Cevap bulmak için adamın mavi gözlerine baktı. Duyularında herhangi bir kayıp hissetmemişti ve adamın gözleri onu kraliyet ailesinden biri olarak tanımlıyordu.

"Senin dokunuşun beni Zarus'un ki gibi etkilemiyor. Bunun sebebi nedir?"

Dikkati daha da arttı.

"Kahretsin," diye içinden küfretti. İnsan olması gerektiğini çok geç hatırlamıştı. Alexei uzun bir süre ona baktı, sonra nihayet cevap verdi.

“Zarus bir bela.” Alexei’nin buz gibi bakışları sertleşti. “Kanından çok tapınmaya ihtiyacı var. Zihninde bir tanrı ve gücünü kötüye kullanarak bile olsa, böyle tapılmak istiyor. Danışmanlarını nadiren dinliyor ve kibri sarayına zarar veriyor. Son zamanlarda Prens Öfke’yi kışkırttı ve bunun sonucunda...” Başını salladı. “Zarus’un saltanatı o hamleyi yaptığında sona erdi. Sadece ne zaman tahttan indirileceği meselesi kaldı.”

Camilla, herhangi bir yırtıcı hayvanın sihrini yalnızca gerekli olduğunda kullanma konusunda ahlaki bir yükümlülük hissetmesine şaşırdı.

“Eğer Prens Kıskançlık onu yenerse, tahtı ele geçirecek misin?”

Alexei, "Majesteleri onu yendiğinde, Kıskançlık Hanedanlığı'na geri döneceğim," diye düzeltti.

"Bunu mu istiyorsun?"

"Evet."

Alexei, kraliyet locasını dışarıdaki kaostan, alkolle karıştırılmış kan kadehlerinden, baştan çıkarılan ve ısırılan ölümlülerden ayıran, dalgalanan beyaz, şeffaf perdelere göz attı.

Eğer o da kardeşleri gibi zevk düşkünlüğüne kapılmak isteseydi, bunu belli etmezdi.

“Majestelerinin ikinci adamı olmayı seçiyorum. Sarayını yönetme biçiminden öğreneceğim çok şey var. Bir gün buraya dönmeye karar

verebilirim, ancak şimdilik bu düzenleme karşılıklı olarak faydalı.”

"Envy, onun sarayını incelediğinizi biliyor mu?"

Alexei'nin gülümsemesi daha da genişledi. "Elbette. Bu onun fikriydi."

Dövüş alanının yakınında trompetler gürledi, üç kısa patlama Camilla'nın ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Alexei dikkatini Blade'e çevirdi; aralarında sessiz bir konuşma geçiyor gibiydi, ardından Blade başını eğip gölgelerin arasına çekildi.

Alexei mırıldandı: "Rahat ol, kıskançlık kaybetmeyecek."

Kan sarhoşu vampirlerle dolu bir kulede rahatlamak, bu alemdeki tek müttefiklerinden biri ölümüne savaşırken mümkün değildi. Eğer Envy hayatta kalamazsa...

Camilla, Waverly Green'e geri dönebileceğine dair pek bir umut olup olmadığından emin değildi. Alexei onu Öfke Hanedanlığı'na götürmeye çalışabilirdi, ama iblis prens düşerse onları güvenli bir yere götürme şansı ne kadardı ki?

Koltuğunun kenarına oturmuş, aşağıya doğru bakıyordu.

Camilla gözlerini aşağıdaki beyaz kuma, karşıt taraflardaki iki kapılı mağaraya dikmişti; hayalindeki prenslerden biri o mağaralardan çıkacaktı.

Başını tamamen gizleyen, kaba bir şekilde yapılmış kurt başlı bir kask takmış devasa insansı bir yaratık, kaslı göğsü açıkta, dövme kolları ve fil büyüklüğündeki uyluklarıyla ortaya çıktı. En az on iki fit boyunda ve bir dağ gibi yapıydı.

Camilla, kimsenin buna karşı koyup canını kurtarabileceğini hayal bile edemiyordu.

Alexei alaycı bir şekilde güldü.

"Köpekgiller. Alaycı sözler açısından özgün değil. Ama işte Zarus bu."

"Bu nasıl bir alay?"

Bu ona hiç de bir alay gibi gelmedi. Sanki ölüm yürüyordu.

"Kıskançlık Hanedanlığı'nın sembolü çift başlı bir kurttur. Yeşil gözlü bir canavar. Batı Adaları Kurdu olarak bilinen Canidae, prensi alaya almak için seçilmiştir."

Etilerinden birinde, zincirle birbirine bağlı iki sivri top bulunan bir topuzlu sopa sallıyordu. Tam anlamıyla Orta Çağ'dan kalma bir silahtı; yıllar boyunca birçok korkunç resmini gördüğü eski kanlı sporlarda popüler olan bir silahtı.

Camilla bunun tam olarak bir kanlı spor olduğunu düşündü.

Dev yaratık silahını kalabalığa doğru savurdu, arenada gösterişli bir şekilde dolaşırken tezahüratlar inanılmaz derecede yükseldi.

Boşta kalan elini tribünlere doğru uzatarak, birilerini gelip kavga etmeye davet edercesine alaycı bir tavır sergiledi.

Dehşet içinde, yaratığın kask takmadığını fark etti; kurt kafası ve insan vücudu vardı; kalabalık birini duvarın üzerinden canavarın üzerine fırlatırken yaratık havlıyor ve hırıliyordu.

Gözlerini görmeden kurbanın insan mı yoksa vampir mi olduğunu anlayamadı, ama ne kadar korkmuş olduğunu gördü; bacağından aşağı süzülen idrar, öfkeli kalabalığın daha fazla alaycı sesine neden oldu.

Bundan sonra her şey çok hızlı gelişti.

Metal parçalarının parlaması ve etin parçalanmasıyla oluşan bir karmaşa içinde, yaratık adamı tanınmaz bir çığ et yığını haline gelene kadar dövmüştü; ölmekte olan adamın çığlıkları kulede yankılanırken tüyler ürperticiydi.

Adamın vücudu baştan ayağa kan içindeydi; kolunun bir kısmı bileğinden kopmuş, inatçı bir tendonla sarkıyordu. Sol gözü parçalanmış ve içinden iğrenç görünümlü bir şey sızıyordu.

Camilla, kusma isteğine karşı koyarak gözlerini sıkıca kapattı.

Yaratık, adamın kafatasını hedef almıştı ve o öldürücü darbe hedefi vurduğunda ne olduğunu görmesine gerek yoktu.

Sessizlik çöktü, metal kemikleri kırıp döktü, sonra kalabalık çılgına döndü.

Alt kattaki koltuklardan gelen titreşimler kemiklerini sarsıyordu.

Alexei yaklaşarak, "Bitti," dedi. "Ceset gitti."

Camilla, birinin canını almış olan kan gölüne bakarken midesi şiddetli bir şekilde burkuldu. Bu, dehşetin ötesindeydi.

Kabustan da öte.

Ve bu daha yeni başlıyordu.

Pürüzsüz taş duvarlardan hala kan damlarken, Kıskançlık, kendisine doğru hücum eden, elinde topuzla saldıran, son kurbanının kanı en yakın tribündeki vampirler ve insan evcil hayvanlarından oluşan kalabalığın üzerine sıçrayan, ağzı bağırsaklarla neredeyse siyah olmuş devle hiç ilgilenmeden, tembel bir kral gibi hayranlık dolu maiyetinin arasında gezintiye çıkmış bir halde arenaya girdi.

Camilla, aniden dehşete kapılarak son kurbanının cesedinin yok

olduğunu, Canidae'nin onu yediğini fark etti. Ne kemik ne de et kalmıştı.

Yine de Envy, sıkılmış bir ifadeyle dışarı çıktı.

Şeytan prensi, ütülü bir takım elbise, şık bir yelek ve kendisine son derece iyi dikilmiş, yeni ütülenmiş bir pantolon giymişti. İdeal bir dövüş kıyafeti değildi.

Camilla onun dahi mi yoksa deli mi olduğundan emin değildi. Belki de ikisinin de birazıydı.

"Neler oluyor?" diye sordu, vampir prensi ararken. "Neden o yaratıkla savaşıyor?"

"Zarus, Envy'nin dikkatini Canidae'ye yöneltmesiyle birlikte hemen harekete geçecek."

"Bu kurallara aykırı değil mi?"

Alexei ona sert bir bakış attı.

"Hiçbir kural yok."

Kurt başlı yaratık, Canidae, bir fırtına gibi indi. Daha önce verdiği mücadele... tamamen isteksizceydi.

Köpekgiller familyası, eşsiz bir vahşetle kıskançlığa odaklanmıştı.

Ayak sesleri arenayı sarstı, savaş çılgılığı Camilla'nın şimdiye kadar duyduğu en korkunç şeydi. Sanki tüm umutlar tükenmişti, sanki binlerce yıldır tek dostları kan ve ölüm olmuştu. Ve Kıskançlık onları elinden almaya hazırlanıyordu.

Şeytan prensi kıpırdamadı, Canidae'nin gürleyerek yaklaşmasına rağmen gerilmedi; onun hırıltıları, prensin yaklaşık yüz metre yukarıdan geriye doğru irkilmesine neden oldu.

Camilla'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi, o kadar şiddetli çarpıyordu ki. Sanki sihirli bir şekilde oraya yapışmış gibi, tüm dikkati prene kilitlenmişti.

"Koş," diye fısıldadı, "lütfen. Koş."

İnanılmaz bir şekilde, sanki çok aşağılardaki çukurdan onun fısıltısını duymuş gibi, Envy bakışlarını kaldırdı ve onu kalabalığın içinde anında buldu.

Başının yanından geçen topuzun rüzgarıyla saçları dalgalanırken, dudakları kıvrık bir şekilde gözlerinin içine baktı. Son anda yolundan çekilmişti ve bu da Canidae'yi öfkeye boğmuştu; topuz hızla yanından geçerken, vahşi bakışlarla dönüp duruyordu.

Boyutu dezavantajıydı. Yaratık çevik değildi; rakibinin ani herhangi bir

hareketi aleyhine sonuçlanıyordu.

Camilla'nın dizleri birbirine çarpıyordu, elleri kucağında durduğu yerden fırlıyordu. Koşup bağırarak ve bu korkunç kâbustan uyanmak istiyordu.

Sonra Alexei'nin ne dediğini anladı. Hiçbir kural yoktu.

Kıskançlık sihir kullanabilir.

Peki neden yapmıyor?

Canidae, Envy'nin sadece birkaç metre uzağında tekrar saldırıya geçtiğinde, prens aniden kendini serbest bıraktı. Derisinin altında yaşadığını hissettiği o medeniyetsiz yaratık her ne olursa olsun, artık nezaket kurallarıyla hapsedilmiş değildi.

Kıskançlık artık bir prens değildi. Tam anlamıyla bir şeytandı.

Ve o muhteşemdi.

Bir nefeste bir sonrakine kadar ceketini ve yeleşini üzerinden attı. Yumruğunun Canidae'ye isabet etme sesi, oturduğu yere kadar duyuldu. Kalabalık, alaylar, yumrukların ve ayak seslerinin hiçbirisi o yumruğun sesini bastıramadı.

Yaratık geriye doğru uçarak duvara çarptı, çarpmanın etkisiyle kulenin yarısına kadar uzanan bir çatlak oluştu. Şeytan, devi sanki hiçbir şey olmamış gibi savurmuştu.

Camilla, Envy'nin Harrington'a vurduğu anı hatırladı; Envy o sırada kendini çok tutmuş olmalıydı.

Vampir prens arkadan fırlayıp dişlerini gösterince, Envy kılıcığını çekerek kıvrınmaya başladı.

Zarus korkakça bir hareket yaparak arkadan saldırmaya çalıştı.

Kıskançlık daha hızlı, daha güçlü, daha acımasızdı.

Şeytan şiddetten zevk alıyordu.

Camilla, onun acımasız bir zarafetle dövüşmesini hayranlıkla izledi; bu dövüşün ne kadar korkunç olsa da, insanı derinden etkileyen bir güzelliği vardı.

Eğer onu şimdi resmedebilseydi, gölgelerin yüzüne vurduğu sert çizgilere, gözlerindeki ölümün parıltılı vaadine ve acı ve ıstırap yeminiyle kıvrılan ağzının şiddetli çizgisine odaklanırdı.

Birdenbire her şey korkunç bir hal aldı.

Köpekçil, kemerinden dikenli bir kırbaç çıkardı ve onu gök gürültüsünden daha yüksek bir sesle şaklattı.

Bir başka devasa canavar, bu sefer aslan kafalı olanı, arenaya doğru

hücum ederken, vampir prensi de hâlâ Envy'nin sırtını hedef alarak ona doğru yaklaşıyordu.

Camilla yerinden kalkmış, kenara doğru eğilmiş, Envy'nin kendisine bakması için bağıırıyordu.

Alexei onu yakalayıp geriye doğru çekti. Kadın neredeyse dönüp ona yumruk atacaktı.

“Bir şey yapın! Üç kişiye karşı savaşamaz.”

Alexei'nin bakışları parıldadı. "Zarus, adil bir dövüş sağlamaya çalışıyor."

“Üçe karşı bir nasıl olur ki...” Camilla'nın sesi, cevabı aklına gelince kesildi. “Kıskançlık işte bu kadar daha güçlüdür.”

"Tam olarak değil."

Alexei, arenaya doğru başını salladı; orada iki dev yaratık daha belirdi. Birinin boğa kafası ve insan vücudu, diğlerinin ise yırtıcı kuş kafası vardı. Beş. Dövüş alanını eşitlemek için bir vampir prensi ve dört dev canavar gerekti.

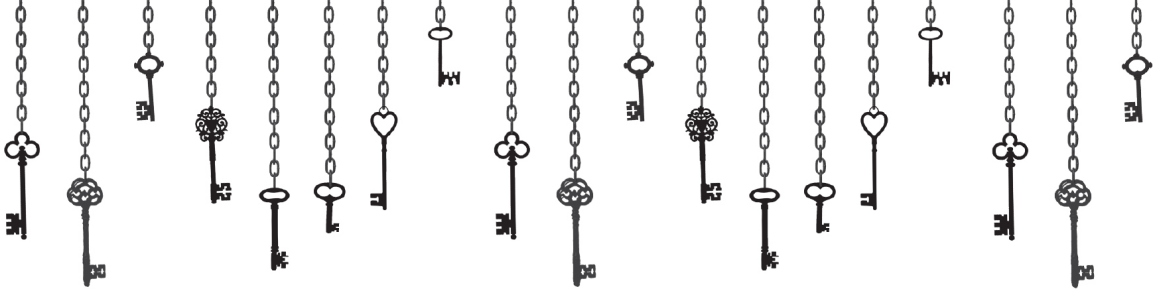
"Kıskançlık tam olarak ne kadar güçlü?"

“Kiadaraların her biri iki yüz adamın gücüne sahiptir. Eski tanrıların yan ürünleri oldukları rivayet edilir. Kana olan düşkünlükleri nedeniyle vampirlerle ittifak kurmuşlardır.”

Camilla'nın ağzı kurudu.

Envy, sekiz yüz ölümlü adama ve kendi ölümsüz gücüne sahip bir vampire denk bir güçle savaşıyordu.

Şeytan prensi döndü, öfkeli canavarların aşağı indiğini gördü, hançerini kaldırdı ve gülümsedi.

KIRK DÖRT

ENVY uzun zamandır doğru dürüst bir dövüş yapmamıştı.

Şimdi, Öfke'nin son teklifini kabul etmediğine sevinmişti. Daha az baskın olan günahlarını düşmanlarına karşı kullanacağı silahlara dönüştürdü, öfkesini, açgözlülüğünü ve öldürme arzusunu körükledi.

En iyisini sona sakladı.

Kıskançlık zihninde bir imge uyandırdı, günahını kükreten bir imge. Bir kez olsun kıskançlığını kafesinden çıkardı, tek bir düşünce hariç tüm düşüncelerini ele geçirmesine izin verdi. Zarus, Camilla'ya dokunmuştu, kıskançlığın kapısına dayanmasının sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu.

Vampirin ellerinin bedeninde bıraktığı izleri, güçlerini kullanırken dişlerinin boynunu tırmalamasını hatırlayan Envy, döndü ve hançerini bacağına sapladı.

Vampirin hırıltısı hayvansıydı, kanın fişkırması ise tatmin ediciydi.

Sonraki hedefi ise Zarus'un atmayan kalbi olacaktı.

Kıskançlığın gücü yüzünden arenanın etrafına buz parçaları saçılıyordu. Kendini kontrol etmeli, büyüsunü ve duygularını dizginlemeliydi, yoksa çok çabuk tükenecekti. Zaten nefes nefese kalmıştı, lanetli kalbi olmadan vücudunu hareket ettirmek daha da zordu.

Sadist ölüm tanrıçaları.

Kiadara pençelerini, dişlerini ve gücünü kullanarak, açlıktan kırılan hayvanlar gibi çılgıncasına üzerine saldırdı. Buzdan yapılmış hançerleri yaratıkları bıçakladı.

Envy, rakiplerini geriye savuran yumruklar indirdi, birkaç darbe aldı ve

kısa sürede her türlü yolu kullanarak kazanmaya hazır olduklarını anladı.

Kiadara, pençelerini ve bıçaklarını zehirle kaplayarak, zaten yavaş olan iyileşme yeteneklerini daha da yavaşlattı.

Sırtından aşağı doğru yayılan yakıcı acıya dayanarak tahmin etmesi gerekirse, hellebane yapmışlardı. Açgözlülük Evi'nde bahis oynasaydı, Zarus'un da aynısını yaptığına bahse girerdi.

Blade, Zarus'un Envy'yi zehirlemeyi planladığını söylemişti, ancak hellebane farklıydı. Bu bitki yalnızca Yedi Çember'in en ücra bölgelerinde bulunuyordu ve toz haline getirilmedikçe zehirli değildi.

Dikenli bir kırbaç, kanatlarının hâlâ saklı olduğu omuzlarının arasına saplandı. Hellebane (karahindiba) etine işledi, yakıcı bir etki yarattı. Acı, öfkesini daha da keskinleştirdi.

Kıskançlık hızla döndü, Canidae'nin göğsünü delip hâlâ atan kalbini söktü. Kalbi kardeşlerine fırlattı ve onlar da onun için birbirleriyle savaşırken açlıktan delirdiler. Kiadara'ların açlığı sınır tanımıyordu; kan susuzluğu onları ele geçirseydi kendi kopmuş uzuvlarını bile yerlerdi.

Kılıcını vampire doğru kaldırdı, dişlerini gösterdi. Bunun bir sonu olmalıydı.

Çabucak. Ama yine de iyi bir gösteri yapardı.

"Gel, oynama."

"O küçük sürtüğü kurutmadan önce iyice orgazm olmasını sağlayacağım," diye alay etti Zarus.

Söylenmemesi gereken bir şeydi.

Ne kadar bitkin olursa olsun, Envy toplayabildiği tüm ölümsüz gücüyle hareket ederek kılıcını vampirin boynunda sürükledi.

Yara yüzeyseldi, bu da kıskançlığın hâlâ oyun oynadığının bir işaretiydi.

Döndü ve tekrar vurdu, bu sefer bıçağını ete saplayıp kemiğe kadar indirdi.

Dalların sesi yankılandı.

Envy, hellebane kaplı bıçakların etini parçalarken neredeyse hiç farkına bile varmadı.

Bakışları, açgözlü bir şekilde, tek bir hedefe sabitlenmişti.

Hançerini vampirin sağ dizine indirdi, darbenin etkisiyle kemik kırıldı. Zarus, ilk defa alaycı gülümsemesini kaybetti. Acı içinde sekerek geriye doğru yürüdü.

Envy artık oynamayı bırakmıştı. Bu arenadan sadece biri çıkacaktı ve o

da kesinlikle Envy olacaktı. Zarus'un gözlerine korku yerleşti.

Vampirler hızlı iyileşirdi, ancak kemiklerin iyileşmesi zaman alırdı.

Kıskançlık yine vurdu ve diğer diz kapağını da kırdı. Parçalanıp toz haline geldi.

Zarus bir daha ayakta kalamayacaktı.

Kiadara, tükürüklerini saçarak ikisinin de etrafında döndü ve tükürükler asidik tıslamalar halinde kuma düştü. Envy bir an için dikkati dağıldı ve Bovinae'nin boğa boynuzlarından biri omzuna saplanarak tamamen geçti.

Yara iyileşmeye başlamadı.

Envy dişlerini sıktı ve kendi göğsündeki dayanılmaz acıya rağmen kılıcını Kiadara'nın kaburgalarına sapladı.

Daha önceki yarası açılmıştı ama en azından Kiadara bir yığın haline gelmiş, seğiriyordu.

Zarus, diğer iki Kiadara'yı da yanına çağırarak zayıf bir koruma hattı oluşturmuştu. Dizlerindeki yaraların iyileşmesi için kanla ziyafet çekip bir gün dinlenmesi gerekiyordu.

Zarus güneşin doğuşunu göremeyecekti.

Geriye kalan Kiadara hırladı ve çığlık attı.

Envy'nin hançerine olan tutuşu sıkılaştı.

Aslan veya Şahin. Panthera veya Falconidae.

Sonuçta nereden başladığının bir önemi yoktu. Tanrılardan türemiş bu yaratıkları yok etmek kıskançlığa hiçbir tatmin sağlamadı. Bu bir israftı.

Ve bu vampiri öldürmesinin bir nedeni daha vardı; çünkü o canı hiç umursamadan alıyordu.

Öldürmeyeceğim, diye hatırlattı kendine. O son darbe başkasına aitti. Kıskançlık ruhsuz bir iblis olabilir, ama Zarus alçak bir herifti. Sarayı daha iyisini hak ediyordu.

Panthera kükredi, çıkan sesin şiddetiyle yer titreşti.

Bu ana kadar Envy kalabalığa hiç dikkat etmemişti; onları duymazdan gelmiş, bunun yerine kılıcının ete çarpma, parçalama ve yırtma seslerine odaklanmıştı. Şimdi onların alaylarını, kan çığlıklarını duyuyordu. Kimin kanı olduğu umurunda değildi.

Camilla'yı tribünlerde tekrar aramak, onun hala güvende olduğundan emin olmak istedi ama yapmadı. Alexei'nin talimatları vardı. Eğer onlara uymazsa, Envy'nin eliyle ölecekti.

Panthera, Envy'nin etrafında bir daire çizerek yavaşça yaklaştı.

Şahingiller, dikkat dağıtmak amacıyla tiz bir ses çıkardılar. Envy'ye ekip halinde saldıracaklardı.

Sırtındaki yaralardan kanlar sel gibi akıyordu, damlalar yere düştükçe altına dönüşüyordu. Yaratıklar kokusunu aldılar, bakışları simsiyah oldu. Kıskançlık lanet olsun, ama kanı hâlâ ilahiydi; bir tadına bakmak için ölmeye değirdi. Ya da ona öyle söylenmişti.

"Güzel olduğumu biliyorum. Ama bütün gece orada durup beni zihninizde soyacak mısınız?"

İkisi birden aynı anda sıçrayarak ona saldırdılar. Envy, Panthera'nın dişlerini kıl payı ıskaladı ama Falconidae'nin kılıcıyla aynı şansa sahip değildi. Kılıç, kaburgasına isabet ederek yan tarafına saplandı.

Hellebane yarayı iki kat daha acı verici hale getirdi, her lanetli nefes alışında nefesi keskinleşti. Altın rengi kanı, rakiplerinin ve önceki kurbanlarının kırmızı ve siyah kanıyla karışarak, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde aktı.

Kahretsin. Baş dönmesi başlıyordu...

Panthera bu dikkat dağıtıcı durumdan faydalananarak Envy'yi yere serdi.

Kum, sırtındaki yaralara dolarken Panthera'nın dişleri boğazını kemiriyordu. Tükürüğü derisine değdiği yerlerde, sıcak taşlara çarpan su gibi cızırdıyordu.

Kıskançlık öfkeye kapıldı ve aslanı çukurun karşısına savurdu; aslanın vücudu taş duvara öyle bir şiddetle çarptı ki, uzuvları ve başı yamuk bir şekilde yere düşüp öldü.

Kıskançlık, son yaratığa acımadı. Şahingiller.

Yırtıcı kuş başlı canavara saldırdı, hançerini önce bir gözüne, sonra diğerine sapladıktan sonra yaratığın kafasını koparıp bir kenara fırlattı, nefes nefese kalmıştı. Hellebane derisinin altında yanmaya devam ediyordu. Yaralarını bir an önce temizlemesi gerekiyordu. Ve bu kavganın da bitmesi gerekiyordu.

Kıskançlık zayıflamıştı, hem de asla itiraf etmeyeceği kadar.

Ancak Zarus, işe yaramaz bacaklarını sürükleyerek uzaklaşmaya çalışıyordu.

Envy yanına gidip kılıcını Zarus'un eline sapladı, onu yere sabitledi, sonra yaralı vampirin önüne çömeldi, kollarını dizlerinin üzerine rahatça dayadı. Bu pozisyon daha önce hiç yaşamadığı kadar acı veriyordu. Ama yüz ifadesi hiçbir acı belirtisi göstermiyordu.

Şu anda Zarus'un kafasını koparıp ateşe atmak çok kolay olurdu. Ama oyunun kaderi belirsizdi, bu yüzden yaraları yanarken bekledi. Korku Toplayıcısı kesin bir emir vermişti.

Vampirin bugün tehlikede olan şeyin ne olduğunu en başından beri bilip bilmediğini kısaca merak etti.

Eğer zaten kabul etmiş olsaydı. Unseelie ırkı egoları şişirmede, kazanmayı imkansız değil de kaçınılmaz göstermede mükemmeldi.

“Kibir, hem insanı hem de hayvanı yok eden en büyük şeydir.” Kıskançlık homurdandı. “Unseelie Kralı ne teklif ettiyse, reddetmeliydin. İyi bir hayatın vardı. Kan. Sevgililer. Sana hizmet eden ve seni memnun eden koca bir saray. Yine de bir Cehennem Prensi'ne karşı durmaya cüret ettin.”

Zarus siyah kan kustu, ancak yüzündeki ifade acımasız bir meydan okuma maskesi gibiydi.

"O... asla... senin... olmayacak."

Envy'nin göğsünde, tıpkı ispanak gibi acı veren bir şey burkuldu.

"Lennox sana bunun olacağını söylemiş miydi?" diye sordu. "Sadece tacın için değil, daha fazlası için savaşacağını?"

Zarus'un buz mavisi gözlerinde öfke alevlendi.

“... kızına... söz verdi.”

"Umarım hangisi olduğunu belirtmiştir. Etrafta dolaşan hayvan benzeri melezleri, ölümlü tanrılarınkinden daha fazla. Belki de sana kutsal bir inek sözü vermiştir."

Zarus'un parçalanmış dili, bu son darbenin tadını çıkarıyormuş gibi dışarı fırladı.

“... bir... dört.”

Envy'nin kaşları çatıldı.

Vahşi Saray'da dört kan varisi vardı: iki Unseelie prensi ve iki Unseelie prensesi. Her birinin anlatılmaz yeteneklere sahip bir sihir gücüne sahip olduğu söyleniyordu.

Bu, Zarus'un her şeyi riske atması için yeterli bir teşvik olurdu gerçekten de.

Onun sarayı sadece tüm Unseelie Perileriyle ittifak halinde olmakla kalmayacak, aynı zamanda prensesi de düşmanları kıyılarından uzak tutacak kadar korkutucu ve güçlü olacaktı.

Herhangi bir Unseelie prensesi, ebeveynleri kadar kötü olurdu ve

sonunda zevk için vampir prensini öldürürdü. Ya da daha büyük olasılıkla, karanlık periler için daha fazla toprak ele geçirmek için.

Lennox, yatırımının üç katına çıkacağına inanmadığı sürece asla değerli bir şey teklif etmezdi. Vampir ya bunu bilmiyordu ya da umursamıyordu. Muhtemelen prensesi zehriyle tuzağa düşüreceğini düşünüyordu.

Zarus kendi kanını yutarak hırıltılar çıkardı ve daha fazla bir şey söylemeye çalıştı.

Envy bunun bir anlamda ilahi adalet olduğunu düşündü.

Bakışlarını hızla başka yöne çevirdi ve çukurun hemen dışındaki mağarada Blade'i buldu. Çok şükür. Hellebane o kadar acı veriyordu ki, neredeyse dizlerinin üzerine çökmüştü. Az önce biraz kıskançlık emmesi, tükenmiş gücünü yenilemesi gerekiyordu.

Envy dişlerini sıkarak Zarus'un cansız bedenini yukarı çekti.

Blade öne doğru adım atarken, kızıl gözleri şiddetle parlıyordu. Yeni bir prensi taçlandırma zamanı gelmişti.

Zarus sonunda durumun gerçekliğini kavradı ve parmaklarıyla Envy'nin kollarını tırmaladı.

"Aman Tanrım. Vazgeçiyorum!"

"Kardeşime saldırmamalıydın, kendi halkına da zulmetmemeliydin," dedi Envy sessizce. "Camilla'yı kaçırmak şimdiye kadarki en kötü hamlendi. Benim olana asla dokunma."

Blade'in dikkati prensin üzerindeydi, güneş yavaşça yükselmeye başlarken dişleri parıldıyordu. Hem zarif hem de acımasız bir hareketle Zarus'un boğazını parçaladı, ardından kesik başını havaya kaldırdı. Envy, kalabalığın şokunun yavaş yavaş aşağıya doğru yayıldığını hissetti.

Blade hedefleriyle şaka yapmazdı; her zaman sert ve hızlı vuran, isabetle işini bitiren biriydi.

Kıskançlık, kumların üzerine yığılmış cesetlere biraz sihir göndererek bir ateş yığını oluşturdu.

Blade, prensin başını alevlerin yanına getirdi ve ateş onu küle çevirene kadar orada tuttu. Zarus o kadar yaşlıydı ki, kağıt gibi ince derisi tutuşturucu odun gibi tutuştu.

Kalabalığın histerisi, koyu bir sis gibi havada asılı kalmıştı.

"Sessizlik." Blade'in sesi, yükselen dehşet çığlıklarını kesti.

"Kanla." Selefinin kömürleşmiş kafasını işaret etti. "Kılıçla." Silahını kalbinin üzerinde gezdirdi. "Güçle. Ölümsüz Tahtı ele geçirdim."

Envy kalabalığı izledi; ikna olmuş gibi görünmüyorlardı.

Şok geçmeden ve başka bir varis ortaya çıkmadan önce Blade'in onları kendi tarafına çekmesi gerekecekti.

Blade bunu biliyordu.

Elinde kavisli iki hançer çıkardı, yavaşça dönerken onları tuttu ve tribünlere baktı.

“Yeni prensinizin önünde eğilin. Yoksa kılıcım ile öleceksiniz.”

Havada duman kadar yoğun bir gerilim vardı ve güneş yavaşça yükselmeye devam ediyordu. Vampirlerin yakında geri çekilmesi gerekecekti. Ama Blade çıkışlarda muhafızlar tutmuştu.

Eğer boyun eğmezlerse, onları yanarken görecekti.

Camilla'nın yanında duran Alexei, yumruğunu göğsüne vurdu, sonra diz çöktü. Gururlu sesi tribünlerden yankılandı.

"Ölümsüz Kalplerin meşru hükümdarı. Sana saygı duyuyorum, Prens Kılıç."

Gergin bir sessizlik uzadı. Sonunda, diğer birkaç vampir de aynı şeyi yaparak yemin etti ve diz çöktü.

Kısa süre sonra tüm arena diz çöktü, fısıltıları havayı doldurdu.

Blade, Ölümsüz Tahtı ele geçirmişti.

Artık kızıl gözlü bir prens hüküm sürüyordu. Envy'nin bildiği kadarıyla bu, ilk prensti.

Envy, Blade'e baktı ve daha güçlü bir vampiri tahta oturarak hata yapmamış olmasını umdu. Zarus zalim, entrikacı ve kendi halkına karşı acımasızdı, ama Envy onun nasıl yönettiğini biliyordu.

Blade tanınmayan birisiydi, ama umarım halkının ihtiyaç duyduğu prens olurdu.

Zaman her şeyi gösterecektir elbette.

Umarım önümüzdeki birkaç ay boyunca Blade, sarayını ve yönetimini kurmakla, siyasi güçlerini birleştirecek ve vampir soylularıyla arasını düzelterek bir eş bulmakla meşgul olacağı için iblislerle herhangi bir sorun çıkarmak istemez.

Eğer değilse...

Öfke, hiç şüphesiz ki, daha büyük bir tehdidin ortaya çıkmasına izin verdiği için Kıskançlığı sorumlu tutacaktır.

O sorunla karşılaştıklarında o sorunu da çözmek zorunda kalacaklardı.

Şimdilik Envy'nin, giderek büyüyen zayıflığını kimse keşfetmeden önce

yaralarını sarması, bir sonraki ipucunu toplaması, Camilla'yı buradan uzaklaştırması ve ardından bu lanet olası oyunu kazanması gerekiyordu.

KIRKBEŞ

Camilla odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüdü, kendini kafese kapatılmış gibi hissediyordu.

Savaş bir saatten fazla bir süre önce sona ermişti ve Envy henüz odaya dönmemişti.

Alexei onu bıraktıktan sonra kapıyı dışarıdan kilitledi ve gitti.

Kapı kolunu salladı, sonra da kilidi açmaya çalıştı ama başaramadı. Vampir bunun bir güvenlik önlemi olduğunu söyledi ama kendini tutsak gibi hissediyordu.

Odayı karıştırdı ve içinde şifalı ilaçlarla dolu kavanozlar, ince bir hançer ve kılıfı olan küçük bir kese buldu; bunları üzerinde saklayabilirdi. Kıskançlığın ona verdiği hançer Kanlı Orman'da kaybolmuştu, bu yüzden şimdilik bu iş görürdü. Aceleyle karalanmış bir notta şunlar yazıyordu: Prens'in yaraları için, gerektiğinde tekrar uygulayın. Asla unutmayın: Sert vur, küçük kuzu. Bıçak.

Camilla gülümsedi. Tanışma şekillerine rağmen, o da Blade'e iyi dileklerini ilettiler.

Ayak sesleri yine odasının önünden hızla geçti. Odaya kilitlendiğinden beri binlerce insan aceleyle yanından geçmiş olmalıydı.

Konuşmalardan bazı parçalar ona ulaştı ve mahkemenin tam bir kaos içinde olduğunu doğruladı.

Görünüşe göre daha önce sadece kraliyet vampir varisleri bir prensi tahttan indirmişti ve Blade'in kızıl gözleri bunu sıra dışı kılıyordu.

Blade'in yeni pozisyonu ve iddiası karşısında kimse ne yapacağını bilemiyordu.

Bazıları göz rengine rağmen onun kraliyet ailesinden olduğunu söylüyordu ve bunun üzerine tartışmalar çıktı.

Böylesine içsel bir karışıklık sırasında vampir sarayı, bulunmak istediği son yerd.

Camilla galerisini, arkadaşlarını ve Waverly Green'deki eski hayatını düşündü. Bunny'yi düşündü ve her şeyden çok, o tatlı tüylü arkadaşının şimdi yanında olmasını diledi. Onu sıkıca sarması gerektiğini düşündüğü duyguyu hatırlamaya çalıştı. Ama nafile.

Camilla kedisi ve arkadaşları dışında pek bir şey özlemiyordu.

Yatağının kenarına oturdu, tesbih bilekliklerini ve kolyesini çıkardı. Odasının dışından gelen bir ses dikkatini çekti ve kapıya doğru koşarak vurdu.

"Merhaba?" diye seslendi.

"İşte buradasın." Vexley'nin yavaş konuşması diğer taraftan duyuldu. "Camilla, canım. Kapıyı aç."

Kafasını duvara vurmaya düşündü.

"Kapı kilitli. Sizin tarafınızdan."

"Ah."

Tıklamak.

Kapı ardına kadar açıldı ve Vexley ile yeni kız arkadaşı görüldü. Şeytan kadın sivri kuyruğunu salladı, ardından Vexley'i duvara itti, göz kırparak dilini üzerinde gezdirdi ve sonra uzaklaştı.

Camilla, kilidi kırmadaki yardımı için Vexley'nin ne kadar tahrik olmuş olduğuna aldırış etmeden minnettar kaldı. Gözlerini onun yüzünden ayırmadı.

Koridora doğru bakarak, "Waverly Green'e geri mi dönüyorsunuz?" diye sordu.

Ne Alexei, ne Envy, ne de onu hapse atmaya koşan gardiyanlar yok.

"Öyleyim. Ama eğer geri dönüş yolu arıyorsanız, bu size başka bir sahtekarlıktan daha pahalıya mal olacak, sevgilim." Vexley gülümsedi ve yaklaştı. "Bu sefer evlilik teklifimi kabul etmenizi istiyorum."

Camilla, onun bu durumu kendi lehine kullanmasına şaşırمامıştı, ancak Waverly Green'e geri dönmenin bir yolunu istemediğini fark edince şaşırdı.

Kaçmak, normal hayatına geri dönmek için tam zamanıydı. Artık oyun yoktu, Yeraltı Dünyası yoktu, vampir savaşları ya da Günah Evleri yoktu. Ama kedisini ne kadar çok istese de, henüz eve dönmek istemiyordu.

Yeteneğini geri kazanması gerekiyordu.

Yavaşça başını sallayarak Vexley'den uzaklaştı.

“Yanlış anladınız. Ayrılmak istemiyorum.”

Eli kadının bileğini sıkıca kavradı, kemiklerini birbirine sürttü.

“Yanlış anlıyorsunuz. Bu bir seçim değil. Zarus’un ölümü, bir sonraki ipucunu elde etmemi engelledi.”

"Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

“Oyunu kaybettim Camilla. Benim için her şey bitti. Ama senin de burada olmanın bir sebebi var; acımı dindireceksin, değil mi?”

"Bırak."

Elini daha da sıkılaştırmıştı ama ifadesi son derece sakindi. Bu durum, dışa vurduğu öfkeden daha çok korkutmuştu onu. Sesi hoş ve ikna ediciydi. Sanki sadece onu hizaya getirmesi, aklını başına getirmesi gerekiyordu.

“İşte böyle olacak Camilla. Karım olarak geri döneceksin. Daha çok sahte para satacağız. O kadar çok para kazanacağız ki, ölümsüzlüğe kavuşacağız.”

"Bu yüzden mi oynadın? Ölümsüz olmak için mi?"

Vexley'nin sakin ifadesi birden bozuldu. "Sebeplerim var, sevgilim. Şimdi gel benimle."

"Bırak gitsin," dedim.

Sakinlik maskesi paramparça oldu ve daha önce bir kez gördüğü adamın gerçek yüzü ortaya çıktı.

“Ödül almadan buradan ayrılmayacağım, Camilla. Ödül sen olsan bile.” Vexley’nin bakışları buz kesmişti, dudakları acımasız bir alay ifadesiyle bükülmüştü.

Onu hızla odasına geri itti ve duvara yasladı.

“Önce karnına bir varis yerleştireceğiz.”

Boşta kalan eli aralarına kaydır ve sanki ona zorla sahip olmaktan bahsetmiyormuş gibi, nazikçe karnını okşadı. Sanki teklifinde nazik veya tatlı bir şey varmış gibi.

"Vexley," dedi tekrar, sakin kalmaya çalışarak. "Bunu yapmak istemezsin. Bırak beni gideyim."

Kadın etrafına çılgınca bakındı; Blade'in ona verdiği lanet olası hançer hâlâ kılıfındaydı, ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

Vexley öne eğildi, gözleri tehditkar bir ifadeyle doluydu.

Bu adamın toplumu nasıl olup da kaygısız biri olduğuna inandırabildiği

bir muammaydı. Camilla şimdi, adamın çarpık sırtışının, içindeki doğru ve yanlış dengesinin ne kadar bozuk olduğunu da gösterdiğini fark etti.

Korkusunu, öfkesini içine hapsetti, derisinin altında biriktiğini hissetti. Ona kendisini bırakması için bir şans daha verecekti.

"Beni bırak, Vexley. Hemen şimdi."

Sesi sakın ve istikrarlıydı. Bu bir aldatmacaydı. Vexley bu aldatmacaya kandı.

Ona daha da yaklaştı, sanki ruhlarını orada birbirine bağlayabilirmiş gibi. Evlenmeyi arzuluyordu. Ölüm onları ayırana kadar. En azından bu dileğinin bir kısmını ona verecekti.

Gözlerindeki suikastçı bıçakları gibi parıldayan gümüş rengine dikkat etmeliydi, göğüslerinin arasındaki ten şeridine değil.

Ancak Vexley akıllı ya da gözlemci değildi. Bencil davranışları onun sonunu getirecekti.

Adamın ona olan tutuşu gevşemedi. Ama kadın artık bunu umursamıyordu.

Bu bağlantıyı kullanarak, ona dokunduğu her yerde, teninin altındaki o garip hissi serbest bıraktı. Belki de deliydi. Ama artık yeter demişti.

Yıllarca süren ıstırap, korku, kendini geri çekmek yerine içine kapanma, bastırılmış duyguların bir sel gibi patlamasına neden oldu. Bir barajın yıkılması gibi, içinde tuttuğu her şey onu sel gibi kapladı.

"Bu da ne?"

Camilla'nın gücü ikisinin de içinden geçti. Vexley'nin gözleri yuvarlandı ve beyazları görüldü.

Artık ona kenetlenmiş olan elleri, istese bile onu ayıramazdı.

Adamın titremesini, vücudunun şiddetli bir şekilde kasılmasını ve ağzından salyaların çıkmasını, tıpkı çalkantılı bir denizde biriken köpükler gibi, uzaktan izledi.

Domuz son bir kez seğirerek pisliğin üzerine yığılmadan hemen önce, kadın idrar ve dışkı kokusunu aldı.

Camilla geri çekildi, bakışları hareketsiz bedene sabitlenmişti, hiçbir duygu hissetmiyordu. Uzakta, belki de sadece zihninde, tanıdık bir kadın kahkahası omurgasından aşağı doğru süzüldü. Bir an için, annesinin gurur duyacağını düşündü.

Başını neden kaldırdığını söyleyemiyordu; belki de onun orada olduğunu, gölgelerden izlediğini biliyordu. Belki de sadece onun orada

olmasını dilemişti ve o da, yaptığı şeyin ahlaksızlığı ya da en ufak bir pişmanlık duymaması nedeniyle çağrılmış olarak gelmişti.

Kıskançlık gün yüzüne çıktı, dikkati tamamen ona odaklanmıştı. Ayaklarının dibinde ölü yatan adamdan hiç bahsetmedi. Yüzünde hiçbir yargılama, korku veya tiksinti belirtisi yoktu.

Camilla, vücudundan sızan irinli yaralardan hiç bahsetmedi.

Ya da o arenada gerçekleştirdiği acımasız cinayetler, ölümden aldığı zevk...

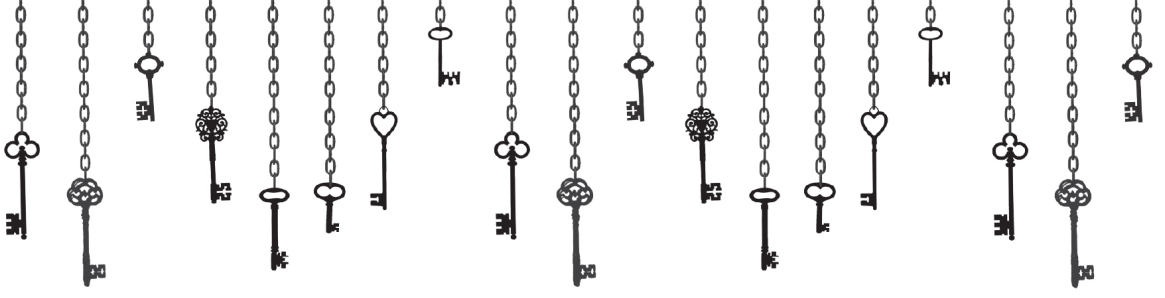
Belki de ikisi de lanetli, kötü şeylerdi, tam da doğru yerlerinden kırılmışlardı, bu yüzden pürüzlü kenarları düz kenarlarına denk gelecek şekilde hizalanmışlardı.

Elini uzattı ve bekledi.

Yanına gitmeden önce, Blade'in ona hediye ettiği çantayı kaptı. Vexley'nin üzerinden geçerken ona bir daha bakmadı bile. Şu anda Camilla pişmanlık ya da endişe duyacak durumda değildi. Şok bile hissetmemişti.

Biriktirdiği tüm duygular, sanki hepsini tüketmiş gibi, boşalmıştı.

Camilla, Envy'nin kan lekeli elini kendi elleriyle kavrayarak ona bir kez başıyla onay verdi ve onları vampir sarayının katliamından uzaklaştırırken onun büyüüne hazırlandı.

KIRK ALTI

Kıskançlık Camilla'yı arkasından sürükledi, savaş duyuları son derece tetikteydi, hellebane'nin verdiği acı hala içini yakıyordu ve duyularını keskin bir bıçak gibi bilemişti.

Arazisinin dışındaki özel kulübenin önünde duruyorlardı. Camilla ile konuşmak, az önce şahit olduğu her şeyi sindirmek ve onu şatosuna alma riskini göze alıp almayacağına karar vermeden önce kendini toparlamak için bir fırsat istiyordu. Sarayının en kötü hatalarının gizlendiğinden emin olmak için önce sarayını dolaşması gerekecekti.

Şimdilik bu beklemek zorunda kalacak.

Ormanın kenarında bir gölge hareket etti ve beraberinde tek bir şeyi işaret eden o karanlık hissini getirdi: Periler.

"Yavaşça açıklığa doğru ilerle," diye emretti Kıskançlık.

Unseelie öyle yaptı.

Erkeğin bembeyaz saçları, soluk sarı gözleri ve mürekkepten daha siyah kirpikleri vardı. Kahverengi çizimleri yıpranmış ama sağlamdı, gömlek kollarını sıyırarak koyu bronz, kaslı ve ölümcül ön kolları ortaya çıkarmıştı. Gömlek kırıktı ama Envy karanlıkta bile ketenin ince dokusunu görebiliyordu. Peri, zarif sivri kulaklarını gizleyen, aşağıya doğru çekilmiş bir şapka takıyordu.

Ormandan fırlayıp silahı kaybolmuş ölümlü bir avcıya benziyordu, ama çoğu kişi onun silah olduğunu fark etmedi.

Envy onu ününden anında tanıdı.

"Ormanda genç kız avlamaktan çok uzaktasın, Wolf."

"Söylentiler çok yaygın." Peri gülümsedi, yüzünün daha fazlasını ortaya

çıkardı ve insan kılığını attı. “Yeni bir vampiri taçlandırıldığınızı söylüyorlar.”

Wolf'un sesi melodik, büyüleyiciydi ve yıllar boyunca pek çok ölümlüyü baştan çıkarmak için kullanılmıştı. Sesi, bir zamanlar sarayında mevki sahibi olduğunun bir işaretiydi, ancak şimdi evinden çok uzaktaydı.

Envy, Wolf'un dedikodu köşesine atıfta bulunduğunu fark etmişti. Wolf muhtemelen Envy Hanedanı hakkındaki söylentilerin doğru olup olmadığını görmek ve koruma alanının sınırlarını test etmek için gelmişti. Söylentiler elbette doğrudu, ancak Envy'nin kurduğu koruma alanı, çoğu kişinin tahmin ettiğinden daha küçüktü ve sadece kendi Hanedanını çevreliyordu.

"Lennox'tan bir mesajın var mı?" diye sordu Envy.

Periler Camilla'ya yaklaştılar, birdenbire ona karşı merak duymaya başladılar. Aşırı merak.

Kıskançlığın hançeri elindeydi, bıçağın ucu son zamanlarda aldığı darbelerden dolayı hâlâ hafifçe parlıyordu.

Unseelie bunu fark etti ve sanki eğleniyormuş gibi gülümseyerek geri çekildi.

"Dediğim gibi, bunlar söylentiler." Wolf'un sırtışı genişledi. "Tatlı, küçük, şok edici söylentiler."

Hâlâ Camilla'ya bakıyordu, bu bakışların sonu iyi olmayacak şekilde saplantılı bir haldeydi.

Kıskançlık, tehdit saçarak öne çıktı.

"Sabrım tükeniyor."

Wolf, "Kraldan herhangi bir mesaj almadım," dedi. "Sadece söylentilerin doğru olup olmadığını merak ediyordum. Doğru olduklarını görüyorum. Hem de çok sevindirici."

"Yeni vampir prensi merak ediyorsanız neden buraya geldiniz?"

"Bu ikisi alakasız." Peri, bu sefer adı kadar kurtvari bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Görüşürüz, güzel kış hanımı. Mevsimlerin değişimi her zaman çok güzeldir."

Envy onu kılıcıyla delip geçmeden önce, Unseelie bir gerçeklikten diğerine geçerek ortadan kaybolmuştu.

Envy, günahının ortaya çıkmak üzere olduğunu hissederek Camilla'ya baktı. Bir an için, sanki bir hayalet görmüş gibiydi.

"Onunla daha önce tanıştın mı?" diye sordu Envy şüpheyle.

Bakışları, perilerin kaybolduğu yere kaydı.

"Herkes onun efsanelerini duymuştur."

"Çok etkilenmiş gibi görünmemeye çalış." Envy'nin keyfi daha da kaçtı, çünkü sorusuna cevap vermediğini fark etti. "O kadın avlıyor."

"Bu hikayeler tam olarak doğru değil." Camilla bu itirafın ardından alt dudaklarını ısırıldı.

"Öyle mi? Lütfen beni aydınlatın, Bayan Antonius."

"Kurt kadınları tercih eder ama onları yemek için avlamaz. Şey"—boğazını temizledi—"en azından hikâyelerde anlatıldığı gibi değil. Kurt'un iştahu... Waverly Green'deki çoğu kişi onun genç kızları kandırarak evlerine girmesine izin verdiğine inanıyor. En azından erkeklerin anlattığı ibretlik hikâye bu, ama duyduklarıma göre genç kızlar Kurt'u görmekten çok memnun oluyorlar. Onunla bir gece geçirmek... erkeklerin böyle abartılı hikâyeler uydurması için yeterince büyük bir tehdit."

Bir vampirle ve efsanevi canavarlarla savaşmıştı ve Camilla'nın yüzü sadece lanetli Unseelie Perileri ve onun yatak odası becerileri hakkındaki tüyler ürpertici hikâyeleri hatırladığında kızarmıştı. Envy, yaraları sızlayarak kulübesinin merdivenlerinden yukarı çıktı.

Sanki Envy'nin kendisi efsanevi diliyle ona orgazm yaşatmamış gibi.

Acımasız ve soğuk bir kıskançlık onu kasıp kavuruyordu.

"Gel," dedi, sesi buz gibi ve belki de biraz küçümseyiciydi. "Yoksa Wolf'un dönmesini ve bu işi halletmesini beklemek ister misin?"

Envy, Camilla'yı özel odasına ve bitişiğindeki banyo odasına götürdükten sonra, kendi yatak odası süitine çekildi. Ev, başkalarının onu kıskanmasını isteyen bir prens için uygun, büyük ve iyi döşenmiş bir yerdi. Ayrıca, yaralarını sardıktan sonra, sarayını özel olarak incelerken Camilla'yı ağırlamak için mükemmel bir yerdi.

Gömleğini yavaşça çıkarırken acıyla inledi. Yaraları yalnızca kısmen iyileşmişti, bu yüzden kıyafetlerini çıkardığında derisi yeniden yırtıldı.

Envy'yi rahatsız eden bir başka şey daha vardı. Savaşın hemen ardından, bir sonraki ipucunun iletilmesini beklemişti. Ama hiçbir mesaj gelmemişti.

Camilla'ya gelince... onun da sırları olduğundan şüphelenmişti ama

teninde şimşek çakmaları gibi parıldayan büyü'nün etkisiyle bir anlığına şaşkına dönmüş gibiydi.

Bu yeteneğe sahip olduğunun farkında olup olmadığı ya da bunun onun için bir şok olup olmadığı henüz belli değildi. Doğadaki yaratıklar böyle bir güce sahipti; örneğin elektrikli yılan balıkları. Bu da onun şekil değiştirebilen biri olabileceği düşüncesine kapılmasına yol açtı.

Eğer tamamen şekil değiştirici değilse, eşsiz bir soy geçmişine sahip olabilir; uzak bir akrabasından gelen şekil değiştirici kanı bu gibi şekillerde kendini gösterebilir.

Fae'nin de onun gibi yetenekleri vardı; sihir ve beceriler. Ama onun Seelie kanı taşıdığına dair hiçbir belirti görmemişti. Kulakları ölümlülerinki gibiydi. Bu geceye kadar sihirin hiçbir izine rastlamamıştı. Ona masaj yaptıktan sonra, tenine işlenmiş bir büyü izi de yoktu. Ve bir tür cazibe, çoğu zaman, hatta hafifçe bile olsa, hâlâ tespit edilebiliyordu.

Eğer peri ya da şekil değiştiren bir varlık değilse, başka ne olabilir ki?

Envy, arkasından gelen keskin nefes alışını duyduğunda elleri pantolonunun bağcıklarındaydı.

Aynaya bakmamıştı; sırtındaki yaraların hiç de hoş olmadığını zaten biliyordu. Yaralar derindi, bazı yerlerde kemiğe kadar işlemişti ve deniz yılanı etini kemiriyordu.

Belki de bir kez olsun yara izi bile kalabilir.

Dirseğinin hemen üstünde, sağ pazısından başlayıp omzundan geçerek göğsüne kadar uzanan ve mensubu olduğu hanedanı simgeleyen dövmenin belki de rötuşlanması gerekebilir.

"Hiçbir şeyden geri durmadılar," dedi usulca.

Dokunuşu tüy kadar hafifti ve fazlasıyla cezbediciydi.

Ressamların ellerinin nelere kadir olduğunu biliyordu.

"Bayan Antonius." Kıskançlık ses tonunu sert çıkarmak istemişti ama çok alçak, kendi kulaklarına bile fazla davetkar gelmişti. "Süitimize geri dönmelisiniz."

"Elimde bir merhem var."

Parmakları, kasılmış ve gergin omuz kaslarını okşadı, ta ki onun dokunuşlarıyla kaslar yavaşça gevşeyene kadar.

"Ve banyo suyunuz için bazı şifalı otlar. Bunları Blade hediye etti."

Envy, zekice bir hamle gördüğünde bunu takdir ederek gülümsedi.

Yeni veliaht prens, önceki hükümdarın hatalarını telafi ederek

ittifaklarını güçlendirmeye başlamıştı bile. Envy, Unseelie Kralı'nın bu oyunun bu kadar sorunsuz sonuçlanmasından memnun kalacağından şüphe duyuyordu. Lennox'un hiç şüphesiz kaos ve anlaşılmazlık yaratmak, sarayları sarsmak istediği açıktı.

Üstelik, Envy'nin Lennox'un Zarus'a evlilik yoluyla saraylarını birleştireceğine dair söz verdiğini öğrenmesiyle, Blade'in bir vampir gelin almayı planladığını öğrendiğinde Lennox çok kızacaktı. Zaten Malice Adası'ndaki soylu ailelerden birini seçeceğini açıklamış ve böylece taht üzerindeki iddiasını daha da güçlendirmişti.

Bu da akıllıca bir hamleydi. Artık Blade'in tacını ele geçirmek için komplo kurabilecek tüm soylular, varislerinin onun yanında hüküm sürmesi için komplo kuracaklardı. Yeni vampir prensi, bir periyle evlenip daha fazla karışıklığa yol açma riskini göze almayacaktı.

Üstelik Blade, kendisine yem olabilecek herhangi birine kanmayı reddediyordu. Bunu fazlasıyla açıkça belirtmişti. Ve Envy'nin Camilla'nın onun yanında güvende olacağını bilmesinin nedenlerinden biri de buydu. Vampirin kuralından saptığını sadece bir kez duymuştu; o da bir kurt adamla başı derde girdiğinde olmuştu.

Düşmanlar ilginç yatak arkadaşları oldular.

Lennox, Blade'in kendi tarafına çekilebileceğini bilmiyor veya düşünmemiş olmalı.

"Kolun ve göğsün... ikiz kurtlar mı?" diye sordu.

Boğazı boğazında düğümlendi. Mürekkebin hâlâ bozulmamış olmasına şükretti.

"Çift başlı kurt. Evimin sembolü."

Envy, Camilla'nın eseri incelediğini, nasıl tüm üst kolunu, sonra da göğsünün sağ tarafını kapladığını hayal etti. Kurtun vücudunun alt kısmı dirseğinin hemen üstünden başlıyordu; arka ayakları üzerinde duruyor, vücudu omzuna kadar uzanıyordu. İlk başı göğsüne doğru açılı, omzunun üzerinden kıvrılıyor, burnu kapalı ve bir şekilde huzurlu, düşünceli bir haldeydi.

İkinci kafa daha aşağıda, göğüs kaslarının hizasında yer alıyordu ve vahşiydi. Çenesi açık, dişleri görünmeyen bir düşmana doğru şakırdıyordu.

Envy, canlı yeşil gözleri dışında, dövmesini renksiz seçmişti; gölgelerin yarattığı kontrastın ona çarpıcı bir güzellik katmasını istiyordu. Işık ve karanlığın incelenmesi olan chiaroscuro, onu her zaman büyülemişti.

Kurtları sürekli olarak ulaşamayacakları bir şeyin peşinden koşuyorlardı. Asla yetinmez. Canavar gibi, kıskanç ve acımasız. Tıpkı onun gibi.

Camilla, hiçbir uyarıda bulunmadan, Envy'nin ilk kesiğine merhemi sürdü. Cehennem gibi yandı. Envy dişlerini sıktı, o sevimli küçük eller onu otlarla yavaş yavaş işkence etmeye devam etti. Kabul etmek gerekir ki, ilk yara zaten daha iyi hissediyordu.

Hiç vakit kaybetmeden her pençe izini ve yırtığı tedavi etti.

Boğanın boynuzunun saplandığı yer daha kötüydü, ama kısa süre sonra o da yavaş yavaş iyileşmeye başladı; deri, sanki ateş karıncaları yuva yapmış gibi kaşınıyor ve yanıyordu.

Camilla elini onun sağlam omzuna koyarak onu çevirdi, böylece adam ona bakmak zorunda kaldı.

Acısını bizzat hissetmiş gibi irkildi, gerçi artık çoğu sadece hafif bir ağrıydı.

Göğsünde yalnızca bir yara vardı, ama bu, aralarındaki en kötüsüydü. Panthera sağlam bir darbe indirmişti, pençesi onu neredeyse parçalayacaktı.

Bakışları, göğsünden göbeğine uzanan girintili çıkıntılı çizgiyi takip etti.

Orada bir anlık duygu patlaması yaşandı.

Kaşlarını çatarak, nazikçe göğsüne dokundu. "Kalbin..."

Eğer vurabilseydi, şimdiye kadar vuruyor olurdu.

Envy ellerini nazikçe geri çekti. "Yakında yeniden çıkacaklar."

Yüzüne dehşet ifadesi yansıdı. "Ne? Nasıl?"

"Şöyle söyleyeyim, ufak bir sorunla karşılaşmasaydım seni vampir sarayına daha önce takip ederdim."

Camilla ona bakakaldı, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Özür dilerim," dedi sessizce, yumuşak bir sesle.

Bu durum, içindeki ilkel bir içgüdünün harekete geçmesine ve hırlamasına neden oldu.

"Bıçak kullandığını hatırlamıyorum, canım. Başkası için özür dileme."

"İzin verin de yeniden ifade edeyim." Gümüş rengi gözler rahatsızlıkla parladı. "Üzgünüm, ama bu çok acı verecek."

Camilla merhemi adamın alın bölgesine sürdü, dokunuşu artık nazik değildi, yaranın her yerini kapladı, en ufak bir yeri bile ihmal etmedi.

Küfür etti ve geriye doğru sıçradı, ama o küçük cehennem yarattığı onunla birlikte hareket ederek işi acımasız bir verimlilikle tamamladı.

"İşte." Merhemini kapağını tekrar çevirirken sesi sertti. "Bu yeterli

olmalı. Blade'in notunda gerekirse tekrar uygulanması gerektiği yazıyordu.”

Kadın, iyileşmekte olan göğsüne bir torba şifalı ot koydu.

“Bu karışımdan iki tutam dolusu banyo suyunuza ekleyin ve yirmi dakika boyunca suda bekleyin. Ruh halinizi iyileştirmeyecek, ama yaralarınız güzelce iyileşecektir.”

Tanrı aşkına, o taş gibi sertti. Yine.

Kadın arkasını dönüp gitmek üzereyken, adam kadının elini yakalayıp onu kendine doğru çekti.

Onun arzusu, arenada aldığı herhangi bir darbeden daha çok onu derinden etkiledi. Bu, onun çevresine geldiklerinden beri ondan hissettiği ilk güçlü duyguydu.

"İzin verin de size hakkıyla teşekkür edeyim, Bayan Antonius."

Ona başka bir zekice yorum yapamadan, dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı.

KIRK YEDİ

Camilla daha az bir sebepten dolayı bir adamı öldürmüştü. Ama Envy'nin arsız öpücüğü... onu hayata geri döndürdü.

Eğer yaptığı şeyin dehşetiyle buzdan bir kozaya hapsolmuş, donmuş olsaydı, şimdi özgürlüğüne kavuşmuştu. Onun ateşi, ruhundaki tüm karanlık, soğuk yerleri yakıp kavurmuş, onu ısıtmış, her şeyi hissetmesini sağlamıştı. Korunmuş. Güvende. Canlı. Tutkulu.

Güçlü eller her yerine dokundu: saçlarına, boğazına, göğüslerini avuçladı, kalçaları ve uylukları üzerinde gezindi, vücudunun her bölgesini sanki en sevdiği tuvalmiş gibi okşadı.

Onun nefes nefese kalışları onun boyasıydı, dudakları ise en büyük ilham kaynağıydı.

Tadına baktı, onu tahrik etti, hafifçe ısırdı ve ona sahip oldu. Ağzını uzun süre bırakmadı, dili onun diliyle iç içe geçerek, onun hiç bitmesini istemediği bir dansa dönüştü.

Öpüşme bir savaştı, bir yalvarıştı, kurtuluşa giden bir yoldu ya da en büyük yıkımlarıydı.

Oyunları samimi bir hal almıştı; onun her hareketi, kadının da bir hareketini tetikliyordu. Kadın onu kızdırdığında, o da karşılık veriyor, ta ki birbirlerinin kıyafetlerini tırmalayana ve kısıtlama düşüncesinden kurtuldukları kadar hızlı bir şekilde kıyafetlerini çıkarana kadar.

Camilla ne olduğuyla ilgilenmiyordu. Şaheser miydi, kaos muydu, fark etmezdi. Bu bir zevkti: sarhoş edici ve saf, ve o da bu zevki yudum yudum içti.

Nasırlaşmış teni, onun yumuşaklığına karşı pürüzlüydü; bu sürtünme,

duyular için harika, beklenmedik bir zevkti. Camilla, vampir sarayında bu daracık elbiseden nefret etmişti; şimdi ise ne kadar çok tenini açıkta bıraktığına, ona okşama ve sevmeye olanağı sağladığına bayılıyordu.

O da aynı şekilde karşılık verdi, avuçlarını çıplak göğsüne bastırdı ve altındaki sert kaslara rağmen, birkaç dakika önce ne kadar yırtılmış olsa da, teninin ne kadar yumuşak olduğuna hayran kaldı.

Kolunu ve göğsünü süsleyen incelikle işlenmiş dövmeleler, kemerindeki avcı yeşili mürekkep kadar güzeldi; aşağıya doğru, kalçalarına kadar o kadar düşük bir şekilde sarkmış olan pantolonunun çizgisi boyunca ilerlerken, adamın nefesinin hırıltısını dinleyerek hepsini takip etti.

Yaralarına rağmen çoktan tahrik olmuştu, kalın penisi pantolonunun içinde geriliyordu.

Camilla onu kurtarmak, ona da kendisinin sunduğu aynı özgürlüğü sunmak istiyordu.

Kadın onun pantolonunun düğmelerini çözmeye gitti.

Devleri öldürebilecek güçteki kolları, onu kendine doğru çekerken, hareketlerini durdururken, nazikçe etrafına sarıldı.

Başlangıçta açgözlü, hırslı öpüşmeler, daha hassas, nazik ama asla çekingen olmayan bir şeye dönüştü. Dudakları, sanki bir kez olsun birbirlerini tanımak, keşfetmek için dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi, tadını çıkarmaya, hareket etmeye başladı.

Uyuşuk, uykulu bir öpücüktü. Dizleri titreten, kalpleri hızlandıran türden bir öpücüktü. Değişimi fark etmesi, tatlılığının tadını çıkarması biraz zaman aldı.

Dili onun diline değdi, bu hafif dokunuşla karnının alt kısmında bir sıcaklık birikti ve bu, onun aynı hareketi bacaklarının arasında yaptığı, sırtı yataktan kalkana ve omurgasında sıcaklık yayılana kadar vücudunun zirvesini öptüğü anları hatırlattı.

Elleri şimdi onun üzerinde gezinirken, bu artık sahiplenme ya da vahşi bir ihtiyaçtan ibaret değildi; nefesini kesen bir soruydu, onu alt üst etmekle tehdit eden bir cevaptı.

Bütün o şakalaşmalar, gizli oyunlar, sadece bir geceleri olduğunu bilmenin cazibesi ve o geceyi uzatmak, mümkün olduğunca uzun süre yaşatmak istemesi... Sadece eğlenceli bir oyundu. Yalnızlığını bir süreliğine unutmanın, zaman geçirmenin neşeli bir yoluydu.

Envy'nin şu an yaptığı bu hamle... özenle inşa ettiği duvarlarını tehdit

ediyordu.

Camilla bu özel oyunun kurallarını bildiğini sanıyordu, ama şimdi o onu sanki onun için bir anlam ifade ediyormuş gibi öpüyordu. Sanki bu sadece bir gecelik zaferden ibaret değilmiş gibi.

Sanki daha büyük bir şey kazanmak için oynuyor gibi.

Ve onun hâlâ oyun oynuyor olabileceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalması, onu hiç hazır olmadığı bir gerçekle karşı karşıya getirdi.

Camilla, sanki göklerden yere doğru düşüyormuş gibi hissediyordu ve o da tutunduğu yıldızdı; aralarındaki arzu tüm gökyüzünü aydınlatıyordu.

Ya da belki de düşmeye mahkum bir kuyruklu yıldızdılar.

Camilla geri çekildi, şişmiş dudaklarına dokundu; dudakları karıncalandı, onun öpüşünü arıyordu.

Envy, sanki hayatında gördüğü en değerli, en ilgi çekici sanat eseriymiş gibi, elleriyle yüzünü kavrayarak saçlarını geriye doğru itti.

Ellerinde hâlâ kan vardı. Ama onun şiddeti onu korkutmadı.

Adamın avucu göğsüne doğru kayarken, hâlâ arzuyla sızlayan dolgun göğsünü okşamak yerine kalbinin atışını hissetmesini izledi.

Envy'nin ona bakış şekli tehlikeliydi. Hem de acımasızca tehlikeli.

Rahatlıkla kullandığı hançerden ya da kendinden iki kat büyük yaratıkları soğukkanlı ve etkili bir şekilde alt etmesinden daha fazlasıydı bu. Şehvetinin keskin ucu, başka bir şey tarafından daha ince bir noktaya getirilmişti... daha hassas bir şekilde vurabilen, içindeki hayati bir noktaya kadar daha derine inebilen bir şey. Bu oyun her neyse... tek gecelik birliktelikleri bittikten sonra çarşaflarının altından kayıp gitmesinden daha hızlı bir şekilde kaburgalarının arasından kayıp gidebilirdi.

Bakışları bir an bile onunkilerden ayrılmadı, bu yüzden Camilla onun ne gördüğünü fark ettiği anı gördü, sonra da o ifadeyi yüzünden sildi. Fırtınada bir kıvılcım gibi, bir an vardı, bir an sonra uçup gitti. Ama Camilla bunun ne olduğunu anlamıştı, asla kalıcı olmayacağını biliyordu.

Bu onun için her zaman bir oyun olacaktı. Ve o nazik hareket, o tatlı öpücük... bu oyun onu tamamen dengesizleştirdi. Endişelendiği şey ise kendi kendine yuvarlanıyor olmasıydı.

"Gitmeliyim," dedi sert bir sesle, aniden yalnız kalmaya ihtiyaç duyarak.

Anlamış gibi görünerek, kadının bileğini eliyle kavradı ve avucunu dudaklarına götürdü.

Tenine bir öpücük kondurdu, sonra geri çekildi.

"Yıkan. Dinlen," dedi yatak odasına doğru geri çekilirken ve ona çıkması için izin verdi.

Birkaç dakika önce aralarında sadece yakınlık varken, şimdi aralarında geniş bir uçurum açıldı. Onları ayıran her şeyi aşma arzusu, en azından onun tarafında, uyandı.

O şefkat kaybolmuş, yerini yeniden soğuk kayıtsızlık almıştı.

Envy, oyunun gidişatından memnundu. Ve yazılı olmayan kuralı çiğnemişti. Yanılsamaya kapılmıştı.

"Birazdan akşam yemeğinde görüşürüz."

Camilla ağzını açtı, onu geri çağırmak, kalbini neden birdenbire koruma ihtiyacı duyduğunu, bu özel oyunun bir şekilde olmaması gereken bir anlam kazanmaya başladığını açıklamak için. Onun sandığı kişi olmadığını haykırmak istedi, ama ağzından çıkan tek kelime yumuşak bir yalan oldu.

"Banyo yapmak iyi gelir."

Camilla'nın başı küvetin kenarına yaslanmış, gümüş rengi saçları ıslanmaması için yukarıya toplanmıştı; suyun sıcaklığı sonunda onu rahatlatıyordu. Vexley'nin saldırısını ve ardından gelen ölümünü unutmaya çalışıyordu. Üzerinden geçtiği sırada ne kadar kırık ve kırılğan görüldüğünü...

Sonra bir de Wolf vardı. Bir süredir onunla konuşmak istiyordu. Prens in topraklarına izinsiz girerek tehlikeli bir oyun oynamıştı.

Asıl oyun başlamıştı ve Camilla, Wolf'ü sonsuza kadar görmezden gelemeyeceğini biliyordu.

Sonra da kıskançlık vardı...

Waverly Green'deki sessiz, sıradan hayatında heyecanı hep özlemişti. Bu yüzden aralarındaki flörtleşmeye gönüllü olarak katılmıştı. Bundan son derece keyif almıştı. Onunla sürekli çıtayı yükseltmenin karanlık bir zevki vardı. Onun geri adım atmamasını, cesurca ve acımasızca hamle yapmasını, onu takip edip sonra geri çekilerek ne yapacağını beklemesini ve onu alt ettiğinde keyif almasını seviyordu. Ona eşitmiş gibi davranmıştı. Onun sürekli oyunları onu sadece fiziksel olarak değil, birçok farklı düzeyde

heyecanlandırıyordu.

Bu geceki öpüşmeye kadar aralarındaki ilişki harika gidiyordu.

Bundan sonra ne yapması gerektiğini biliyordu: oyunlarına son vermek. Ve bunu, aralarında yanan ateşin, güneşin yakıcı etkisine boyun eğerek yapmamalıydı.

Camilla aralarına mesafe koymalı, yeni sınırlar koymalıydı. Oyun yöneticisine odaklanacak, Envy'nin kazanmasına yardım edecekti, çünkü bu bir şekilde rolüyle bağlantılı görünüyordu; sonra yeteneğini geri kazanacak ve Waverly Green'e dönecekti.

Plan yeterince iyiydi, her ne kadar onu çok heyecanlandırmasa da. Güvenli bir seçimdi, daha fazla kalp kırıklığından uzak kalmasını garanti eden bir seçenektir. Zaten bir ömür boyu yetecek kadar kalp kırıklığı yaşamıştı. Ve Envy... sırrını onunla paylaşmak istese bile, bunu yapmaya kendini ikna edemiyordu. Oyunlarını şimdi bitirip yara almadan uzaklaşmak en iyisiydi.

Gözleri yavaşça kapandı, uykunun vaadi vicdanını alt üst ediyordu. Çok geçmeden sessiz bir tıkırtı huzuru bozdu.

"Girin."

Camilla'nın teninin, sanki sıcak banyo odasına soğuk bir rüzgar esmiş gibi aniden kabarmasının mantıklı bir nedeni yoktu, yine de tüyleri diken diken oldu; bedeni, zihninin henüz fark etmediği şeyin farkındaydı.

Gözleri aralandı. Sanki düşünceleri onu çağırmış gibi, Prens Kıskaç orada duruyordu; tıpkı kötülüğünü kabul edip günaha düştüğü anki Lucifer gibi günahkar görünüyordu.

Ondan gitmesini talep etmeliydi. Bu flörtün sona ermesi gerektiği sonucuna zaten varmıştı.

Camilla hiç konuşmadı.

Onun neden geldiğini öğrenmek istiyordu. Belki de o öpücüğün fazla geldiğini biliyordu. İkisinin de bilmediği bir anlama çok yaklaşmıştı.

Kaşını kaldırdı ve bekledi.

Kendini açıklayabilirdi; sonra kadın onu gönderirdi.

Envy'nin dikkati, sanki daha sonra resmedeceği şekli katalogluyormuş gibi, yavaşça boynunun çizgileri boyunca dolaştı. Bunu daha önce de yapmıştı; o gösterişsiz ten parçası onu büyülemiş, birinin onu tuval üzerine yansıtmayı ihtiyacını uyandırmıştı.

"Beni buraya getiren iki şey vardı, Bayan Antonius," diye başladı.

"Birincisi, davranışlarım için özür dilemeyi düşündüm."

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Haklıydı. Öpücük sadece bir başka hamleydi.

Bir an geçti, ardından bir an daha.

Acaba özür dileme şeklini tam olarak oturtamamış mıydı ve "Çok büyük bir aptallık edip oyunumuzu mahvettiğim için özür dilerim" demek neden bu kadar zor bir iş gibi görünüyordu diye merak etti.

Adam tekrar konuşmaya kalkışmayınca Camilla'nın sabrı tükendi.

"Bunu başarmanıza engel olan nedir, Majesteleri?"

Ağzı kıvrıldı ve Camilla onun bir tuzak kurduğunu hemen anladı. Onun tuzağa düşmesini bekliyordu.

"Yalan söyleyeceğimi anladım. Hiç de pişman değilim."

"Hangi bölümü için?"

Lanet olsun ona. Sormayı amaçladığı soru bu değildi.

"Hangi kısım olduğunu biliyorsun."

"Bu işin böyle yürümesi gerekmiyor."

"Birdenbire kurallara uymamı mı istiyorsunuz?"

O lanet olası canavarın bunu bilmediğini biliyordu. Gülümsemesi zafer doluydu. Buraya özür dilemeye hiç gelmemişti; Kıskançlık, flörtlerini yeniden başlatmak, riskleri bir kez daha artırmak için gelmişti.

"O sözleri söyleseydin, seni şu an küvetten çıkarıp yatağa atardım." Sesi günahın ta kendisiydi.

Odaya doğru bir adım daha atarak, bu sefer daha yavaş bir şekilde ilerlemeye devam etti.

"Bir sanatçı olarak, eminim çıplak bedeninizin tuvalinde dilimin nasıl duracağını hayal edebiliyorsunuzdur. Birlikte harika bir başyapıt yaratabileceğimizi düşünüyorum. Eğer şimdi vazgeçmezseniz."

Camilla'nın nefesi kesildi, ama sakın kalmaya zorladı kendini. "Senin ahlakın yok."

"Doğru. Ama seninkiler de benimkiler kadar gri tonlu, canım."

"Bu pek doğru değil."

"Ne kurnaz bir yalancısın sen."

Gerçekten de öyleydi.

"Seni buraya getiren ikinci şey neydi?" diye sordu. Banyoda ne kadar tahrik olmuş olsa da, kendini tekrar bu duruma kaptırmasına izin veremezdi.

Yanaklarına batan sıcaklık, sıcak suyla hiç alakası yoktu.

Teninin kızardığını fark edince gülümsedi. "Dilimi mi düşünüyorsunuz, Bayan Antonius?"

Camilla'nın uylukları birbirine sıkıştı.

"Hayır. Akşam yemeğini düşünüyorum."

Dikkatini, hafif hareketlerle dalgalanan banyo suyuna çevirdi.

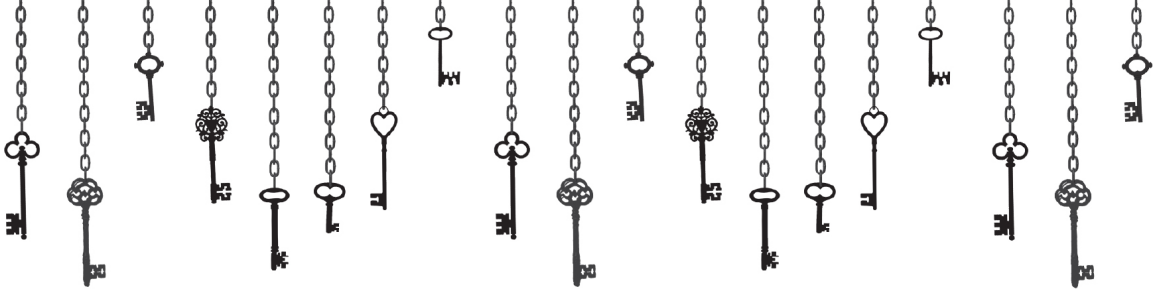
Gözlerinde açlık parıltısı belirdi.

"Bana istediğin kadar yalan söyle Camilla. Ama bu henüz bitmedi ve bunu sen de biliyorsun. Bu gece yatakta, parmaklarım o nefis şişmiş klitorisinin üzerinde gezinirken, benim elimle sana zevk verdiğimi hayal edeceksin."

Kadın itiraz edemedi, lanetli iblis ona alaycı bir şekilde eğildi ve sonra gitti.

Hayal kırıklığına uğramış ve son derece tahrik olmuş olan Camilla, elini suyun altına sokarak prensin dediğini aynen yaptı.

Boşalırken, şeytanın kulübenin her yerinden duyabileceği kadar yüksek sesle inlediğinden emin oldu; böylece onu da kendisi kadar çıldırtmayı umuyordu.

KIRK SEKİZ

"Ben ayrıldıktan sonra vampir sarayında neler oldu?" diye sordu Envy, sırtı Alexei'ye dönük, bir elinde çevirdiği kokteyle odaklanmış bir şekilde.

Camilla'yı akşam yemeği için çağırması gereken saat çoktan geçmişti, sarayını kontrol etmesi gereken saat de çoktan geçmişti.

Kulübeden ayrılmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Camilla'yı küvette tahrik olmuş halde bırakıp, duvarlardan yankılanan orgazm sesini duyana kadar kendini zafer kazanmış gibi hissetmişti. Bu hareketiyle onu alt üst etmişti. Biraz yağ alıp, acıyan penisini avuçlamış ve onu hayal ederken orgazma ulaşmıştı.

"Blade'in tahtını kaç kişi ele geçirmeye çalıştı?"

"İki varis, Majesteleri." Alexei eğlenmiş bir ses tonuyla konuştu. "Başları mızrakların ucunda. Biri taht odasının dışında, diğeri Blade'in yatak odasının dışında. Her zaman onları izlediği uyarısıyla birlikte."

"Cesur, gözü pek. Biraz da dramatik." Envy homurdandı. "Blade'in rolü beklendiği gibi üstlendiğini görmek güzel." Arkasını döndü. Alexei başını yana eğdi. "Hiç ipucu yok mu yani?"

İkinci adam başını salladı ve ayrıntıya girmede. Kıskançlık, başını hafifçe sallayarak onu gönderdi.

Tekrar içkisini düşünmeye başladı, Wolf'la olan karşılaşmasını zihninde tekrar tekrar canlandırdı.

Kıskançlık tesadüflere inanmazdı.

Dünya çok geniş, alemler çok çeşitliydi, hiçbir şey rastgele olamazdı. Özellikle de bir oyun oynanırken. Görünüşte rastgele etkileşimlerin içinde bir yerlerde, bir sonraki ipucu mutlaka gizli olmalıydı.

Wolf'un davetsiz bir şekilde iblis diyarına girme riskini göze almasının başka geçerli bir sebebi yoktu. Ve bir zamanlar Unseelie soylusu olması, Lennox'un onu bir sonraki bilmeceyi iletmek için kullanmış olma ihtimalini artırıyordu. Elbette, Envy de Camilla'nın perileri gördüğünde nasıl tepki verdiğine dair uçuk teorilerle aklını meşgul etmekten kendini alamıyordu. Envy, Wolf'u inceleyerek, Camilla'nın o anıda ona gösterdiği erkek olup olmadığını merak ediyordu.

Dişlerini sıktı. O lanetli anıyı hâlâ düşünmemeliydi, ama günahının bir çıkış yoluna ihtiyacı vardı ve kıskançlık duygusu duyularını keskin bir şekilde odaklamıştı.

Envy şimdi bunu kullanmaya çalıştı. Unseelie'nin söylediği ilk kelimelere odaklandı ve onları yüzlerce farklı şekilde düzenleyip yeniden düzenledi.

Söylentiler her yerde.

Bu, gelişigüzel verilmiş, önemsiz bir cevaptı. Dedikodu köşesinin manşeti olması onu neredeyse masum, kolayca gözden kaçırılabilir bir şey haline getirmişti. Bu yüzden elbette şüphelendi.

Eğer bir anagram olsaydı, birkaç olasılık vardı.

Aman Tanrım, rom içtikten sonra bu ne kadar saçma!

Rom eşliğinde hıçkırığa hıçkırığa ağla.

Zırh bizi bağladı.

Kalabalık etrafını sarmış durumda.

Hiçbir yere varamıyordu.

Belki de rom içtikten sonra saçmalık oburluktan kaynaklanıyordu, diye düşündü. Özellikle muhabir zekâ savaşında onu yine alt ederse, çok fazla içki içtikten sonra da muhtemelen ağlayacaktı. Zırh bizi sarmıştı, belki de savaş arayan sapkın Öfke. Etrafımızı saran kalabalık ise Gurur'dan bahsediyordu.

Önceki ipuçları Envy'nin neyin peşinde olduğundan emin olmasını sağlamıştı. Ancak bunların hiçbirisi bu kadar sağlam bir şekilde yerine oturmamış, bu kadar doğru hissettirmemişti.

Kıskançlık içkisini tekrar karıştırdı, karanlık dev bir buz küpünün etrafında çılgınca dönüyordu. Bu tıkırtı onu rahatlattı. İçkinin kendisi de

öyle. Oyalanıyordu.

Doğrusu, mahkemeyi görmek istemiyordu. Son sefer korkunç olmuştu. Çocuklar... asla aşılmaması gereken bir sınırdı. Ve her şey onun hatasıydı.

Sarayındaki diğer üyelerin de bu duruma boyun eğmesinin ardından şimdi neyle karşılaşacaktı...

Sonraki ipucu o konuşmadan çıkmalıydı. İlerlemeliydi.

Kıskançlık, perinin Camilla ile konuştuğu ana kaydı. O an, günahının kontrolü ele geçirmesine, muhakeme yeteneğini bulandırmasına izin vermişti. Erkeğin Camilla'yı ne şekilde memnun edebileceğini veya etmiş olabileceğini bir düşünün.

Bu bir hataydı.

Envy, Lennox'un oyunun son bölümünde dikkatini dağıtmak için Camilla'yı yanında isteyip istemediğini merak etmeye başlamıştı. Eğer bu perilerin planıysa, işe yarıyordu. Bu gerçeğin farkında olmasına rağmen, Envy kendini buna kapılmaktan alıkoyamadı. Camilla onu çok fazla açıdan cezbediyordu.

Soyu, gerçekliği resmetme yeteneği, zekası ve o büyülü küçük şimşek gösterisi... O, henüz çözemediği bir bilmeceydi. Ve ondan etkilenen tek kişi o değildi. Wolf, sanki onun ya bildiği ya da şüphelendiği başka bir sırrı daha varmış gibi hissettiriyordu.

Görüşürüz, güzel kış hanımı.

Envy içeceğini bir kenara bıraktı ve çok az bir sihir kullanarak günlüğünü çağırdı. Birkaç dakika sonra, aklına gelen tüm ipuçlarını not almaya başladı.

Güzel kış hanımı.

İçten içe ondan korkun.

İçeriye ateş et.

Son çizim tekrarı.

İşıltılı, ince yapılı elf.

Kıskançlık lanet olsun ona. İpucu orada olmalıydı. Ona ne kadar uzanmaya çalışsa da, sanki elinden kayıp gidiyordu.

Savaşta dost canlısı biriyim.

Çim saha filizi.

O, tamamen kış kadınına odaklandı.

Envy, Camilla'nın kokusunu birdenbire hissetti. Odaya sessiz adımlarla girmişti ve varlığı şimdi arkasında bir mum gibi yanıyordu. Ya da bir şimşek çakması gibi, diye düşündü alaycı bir şekilde.

Doğruldu, omzunun üzerinden baktı. Kadın, onun imzası olan avcı yeşili kadife bir elbise giymişti; bu elbise, gümüş rengi saçlarının ve gözlerinin ay gibi parlamasını sağlıyordu. Esrarengiz, başka bir dünyadan gelmiş gibi görünüyordu.

Kesinlikle yasaktır.

Bakışlarını onun silüetine dikti, ne kadar asil, ne kadar zarif göründüğüne hayran kaldı ve sessizliğe büründü. Banyo küvetinde inleyen, kendi boşalmasını yaşarken lanetler savurmasına neden olan dağınık saçlı kadından ne kadar farklıydı.

“Tam bir felaket gibi görünüyorsun...” Yüzü gerildi. “Sanırım bu yeterli.”

Gözlerini kıstı ama yalanını yüzüne vurmadı. Yere saçılmış, buruşturulmuş birkaç kağıt parçasına başıyla işaret etti.

"Endişe kaynağı mı?"

“Bilmeceleri çözmek.” Yere işaret etti. “Kötü bir şekilde.”

Ona dokunmamaya özen göstererek yanına doğru yürüdü ve günlüğüne karaladığı harfleri inceledi.

Daha önce onun duygularındaki değişimi, vermeyi reddettiği bir şeyi nasıl istediğini hissetmişti. Camilla bir peri masalı istiyordu. Ve kahraman asla olmayacağını söylediğinde ciddiye.

Envy sonsuza dek mutlu yaşama inanmazdı, sadece diğerlerinden daha keyifli olabilecek zaman dilimlerine inanırdı. Camilla'nın arkadaşlığından hoşlanırdı, aralarındaki inişli çıkışlı flörtleşmeden heyecanlanırdı ama arkadaşlık istemiyordu. Ve Camilla'nın da kendi dünyasına, galerisine, hayatına geri dönmesi gerekiyordu.

"Sevgili ikizim?" diye sordu.

Kanı buz kesti. Oda da öyle.

Camilla, onun yanında anında titredi ve kollarını ovuşturmak için geri çekildi.

İkizleri tanıyordu. Ve onlardan birinden nefret ediyordu. Az önce kararmış kalbini bir kez daha söküp alan ikizden.

Kahrolası Lennox.

"Sadece bir tahmindir..." dedi Camilla sessizce.

Öfkesini kontrol altına alarak ona kısa bir gülümseme sundu.

Bu durum onu pek de rahatlatmadı.

"Mükemmel bir tahmin. Sanırım çözdünüz, Bayan Antonius. Sadece bundan sonra gelecek olanı hiç beğenmedim."

Kadının yanından hızla geçerek kapıya doğru ilerledi, geriye bakmak için durakladı.

"Akşam yemeğinde olamayacağım. Ama isterseniz bensiz de yemek yiyebilirsiniz." Parmaklarını şıklattı ve bir hizmetçi belirdi. "Kulübede ayrıca boya ve tuvalle dolu bir atölye ve bir kütüphane de var. İstediklerinizi keşfedebilir ve kullanabilirsiniz."

"Nereye gidiyorsun?"

"Ev kıskançlığı."

"Ben de sizinle gelmiyor muyum?"

Envy, sorusundaki ince imayı, şüphe sezgisini tahmin edememişti. Oyunu hiç böyle ayrı oynamamışlardı. En azından bilerek oynamamışlardı.

"Hayır. Burada kalacaksınız."

En iyi görünmek istercesine takım elbisesini düzeltti, manşetlerini çekti. Ses tonundan ima dolu sözler dökülüyordu.

"Halletmem gereken özel bir meselem var. Saatlerce uzakta olacağım, bu yüzden beni beklemeyin, Bayan Antonius."

Daha önce ona, eğer bir sevgilisini yatağına alırsa, bunun saatler süreceğini söylemişti.

Unutmamıştı.

Camilla irkildi.

Kıskançlık hiç bu kadar kötü bir karakter gibi hissettirmemişti.

Ama onu orada yapayalnız bıraktı, sanki kalbini kırmış, sonra da keskin parçalarıyla onu yaralamış gibiydi.

Sarayını kurtarmak ve özellikle Vittoria hâlâ işin içindeyse Camilla'yı güvende tutmak için çok daha kötü şeyler yaptı.

KIRK DOKUZ

Prens gittikten çok sonra bile Camilla kapıya bakmaya devam etti.

Ona yalan söylemişti. Yüzü onunki kadar acı dolu görünürken, sevgili arıyormuş gibi davranmıştı. Bu aptal, en kritik anda bakışlarını kaçırdığının, boğazının düğümlendiğinin farkında mıydı acaba?

"Ne kadar da aptal."

Eğer onun olduğu yerde kalacağına inanıyorsa, daha da büyük bir aptaldı. Camilla'nın bildiği kadarıyla, o onun çevresinde bir misafirdi ve bu nedenle istediği yere gidebilirdi.

Önce nereyi ziyaret etmek istediğine karar vermeden önce, yere atılmış birkaç sayfayı alıp, adamın bir kenara attığı ipuçlarını inceledi. İlginç. Adam, Wolf'un haberci olduğuna inanıyordu.

Camilla'nın ise biraz farklı bir şüphesi vardı.

Kadın bir pelerin ve kalın yün eldiven istedi, bu da beklediğinden çok daha uzun sürdü. Gelen hizmetçinin yüzü kızarmış, gözleri parıl parıl, neredeyse ateşliydi.

"Gecikme için özür dilerim, hanımefendi. Personelimiz yetersiz..." Sözü nü yarım bırakıp koridora doğru baktı. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mıydı?"

Camilla onun bakışlarını takip etti. Aşağıdaki mutfaklar olduğunu tahmin ettiği yerden kimse çıkmadı. Tipik olarak, bu büyüklükteki bir kır evi, bir kır malikanesi olarak kabul edilirdi. Envy'nin tam kadro personeli olmalıydı: uşak, hizmetçiler, aşçı.

"Yalnız mısın?" diye sordu genç iblise.

Hizmetçi alt dudağını ısırды. "Sadece ben ve bir uşak kaldık."

Camilla'nın kaşları çatıldı. Şeytanın, geriye kalan tek kişilerin kendileri olduğunu söyleme biçiminde bir huzursuzluk vardı. Camilla ondan daha fazla açıklama istemeden önce, hizmetçi kibarca reverans yaptı ve hızla koridordan geri döndü.

Camilla birkaç saniye daha arkasından baktı, ama Envy'nin kulübeyi neredeyse hiç personel olmadan tutma tercihi aslında büyük bir gizem değildi. Belki de sık kullanmıyordu. Belki de diğerleri Camilla'nın evine gelişine hazırlanıyordu. Ya da bu gece beklediği misafir için.

Her iki durumda da, odaklanması gereken daha önemli şeyler vardı.

Camilla pelerinini giydi, eldivenlerini taktı ve karla kaplı geceye sessizce karıştı. Soğuk, ladin kokulu havayı içine çekerken heyecan damarlarında dalgalanıyordu. Yedi Çember sürekli kar ve buz örtüsü altındaydı, diyar bir kış harikalar diyarıydı.

Ağaçlık boyunca hızla ilerlerken nefesi önünde buharlaşıyor, adımları kırağıyla kaplı zeminde çıtırdıyor ve aşağıdaki yumuşak soğukluğa batıyordu.

Arkasındaki kulübeye baktı, pencereler sıcak altın rengi bir ışıkla parlıyordu. Alexei'nin çıkmasını yarı yarıya bekliyordu, ama Envy nereye gitmişse, yardımcısı da onu takip etmiş gibiydi. Envy muhtemelen onun kulübenin içinde kalmasını bekliyordu.

Yeniden canlanan bir sinirle, kıskançlığın çemberinin en batı ucunu aramaya devam etti. Çok geçmeden, durduğu yerin tam kuzeyinden bir uluma sesi yükseldi. Bu ses, kollarında tüylerini diken diken etti.

Camilla, takip edilmediğinden emin olmak için son bir kez etrafına hızlıca bir göz attı, sonra ormanın derinliklerine daldı. Hayvanlar sessizleşti, tetikte beklediler.

Yakınlarda bir yırtıcı hayvan pusuda bekliyordu.

Birkaç dakika sonra onu bir tümsek üzerinde otururken buldu; yakınlarda, neredeyse donmuş ama kışın gücüne boyun eğmeyi reddeden bir dere akıyordu.

"Kurt."

"Ne büyük bir zevk." Dişleri ay ışığında parladı. "Yollarımız tekrar kesişti."

Şapkasını çıkarmış, peri ihtişamının tüm görkeminin ortaya çıkmasına izin vermişti.

Ne yaptığını biliyordu. Ve Camilla bir anlığına ona hayran kalmasına

izin verdi.

Beyaz saçları kutup rüzgarlarının etkisiyle dağılmış, kulakları ise tamamen görünür haldeydi. Yıldızlarla bezenmiş görünümü, tüm ışıltısıyla gece gibiydi.

Hâlâ güzeldi, iki yıl önce onu yakından gördüğü son zamanki gibi hâlâ genç ve yaşsızdı. Farklılığı, onu ne kadar çabuk büyülediğini, onu yatağında ne kadar çabuk istediğini hatırlatıyordu. Ama aynı zamanda geçmişini de hatırlatıyordu. Yıllar sonra kendisine verilen bir seçeneği hatırlatıyordu.

"Bir mesajın vardı," dedi Camilla. "Şimdi onu ilet."

Wolf homurdandı.

"Eski bir dosta böyle mi konuşulur?"

Kayadan kalktı ve aniden onun karşısında belirdi, elleri onun ellerine kenetlenmiş halde onu döndürdü. Karların üzerinde onları dans ettirdi, duyan her ölümlüyü büyüleyecek bir melodi mırıldandı.

"Tatlı küçük sevgilim," diye fısıldadı kulağına. "Gel bakalım, saraya. Düşünsene, ne kadar eğlenebilirdik. Çarşafıya sarılmış, karanlık ruhlarımızda kıvranmış. Bunun nasıl bir şey olabileceğini hiç merak etmiyor musun?"

Evet, öyle yaptı. Ve sorun da buydu. Karanlık mahkemeye gitmeyi hiç istememeliydi.

Camilla ona bir anlık fırsat verdi, sonra durdu, ayakları inatla yere mihlanmıştı.

"Beni gece yarısı buraya getirdin, geldim. Bana mesajı ver. Eminim ki birçok insanı etkilemen gerekiyor."

"Bazı ölümsüzler de öyle." Kahkahası şehvetli bir vaatle doluydu. "Neden olduğun şeyi inkar ediyorsun? O maskenin altında saklanıyorsun, ışığını söndürüyorsun. Yıllar geçtikçe."

Parmaklarını ustaca kadının kulağı boyunca gezdirdi, yüzünde hüznü bir ifade vardı.

"Gerçekte ne olduğunu hatırlıyor musun? Yoksa insanlara oyun oynamak seni insan olduğunu düşünmeye mi sevk etti?"

Elini kulağından itti, sonra öfkeyle uzaklaştı. "Burada tercihlerimi tartışmak için bulunmuyorum."

Ya da eksikliği.

"Öyleyse bana kim olduğunu söyle. Hâlâ bildiğini kanıtla."

Camilla'nın boğazı düğümlendi, elleri yumruk oldu. Waverly Green'e

geldikleri ilk günden beri, annesi bunu yasakladığından beri gerçeği sesli olarak itiraf etmemiştir.

Kurtun hayvansı gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

"Sana, sonunda eşit biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatayım mı?" dedi sessizce. "Kendini kısıtlamak zorunda kalmamanın nasıl bir şey olduğunu?"

Nefes alışverişi aşırı hızlıydı, tırnakları avuç içlerine hilal şeklinde izler bırakmıştı.

"Beni istedin Camilla, çünkü biz aynıyız. Karanlık pazarda bana geldiğinde, sana hiçbir ölümlünün veremeyeceği şeyi verebileceğimi biliyordun."

"Oysa sen ölümlü kadınları yatağına alıyorsun. Onlar sana istediğini vermiyorlar mı?"

"Sen de benim kadar biliyorsun, büyü olmadan bir ölümlüyle gerçekten birlikte olamam. Aramızdaki ilişki asla eskisi gibi olmayacak. Şimdi şeytanınla flört et, ama zamanı geldiğinde bir periyle çiftleşeceksin. Vahşi Mahkeme'de senin için bir yer var."

Bu konuşmanın böyle ilerlemesini hiç istememiştir.

"Galerimin ve Hemlock Hall'un önünde olmanızın sebebi bu muydu? Hakkınızı savunmaya çalışıyorsunuz."

"Kısmen. Ama aynı zamanda oyuncularını izlemek için de gönderildim. Hoş bir sürpriz oldunuz." İçini çekti ve geri çekilerek onu süzdü. "Niyetimi şimdi belli etmezsem, bu benim açımdan kötü bir hareket olurdu. Geri dönüş yolunu sunmak için buradayım. Kabul ederseniz, bunu eşim olarak yapmanızı istiyorum. İlla aşkla ilgili olmak zorunda değil. Bir ittifak çok daha değerli."

"Beni Waverly Green'e geri götürür müsünüz?"

"Nereye gitmek istersen." Sarı gözleri onu süzdü. "Ölümlü diyarlar. Peri sarayları. Yatak odam. Teklifin bir zaman sınırı var, eminim anlarsın."

Camilla onun ne demediğini biliyordu. Eğer Waverly Green'e dönmeyi seçerse, bir daha oradan ayrılamayacaktı. Periler arasındaki pazarlıkların alt metni buydu. Bu teklif Wolf'tan değil, oyun yöneticisinden gelmişti.

Söyleyeceği sözleri özenle seçti.

"Eğer ittifak kurma konusunda ciddiyseniz, bana bir soruyu yanıtlayın."

Merakla gülümsedi. "Bir soru, bir öpücük."

"Öpücük yok, tek soru, en sevdiğin kafaya saldırı yok."

Geceyi onun gür kahkahası doldurdu. "Pekala, bu gece senin kurallarına göre oynayalım."

"Sevgili ikizim nerede?"

"Eski bir isim. Benden daha eski."

"Öyleyse çok eski. Sorum hâlâ geçerli."

"Yaşlılar onlara 'sevgili ikizler' derler..." Bakışları kısa bir an için kendi içine döndü. "Peri Diyarı'nın İkiz Sütunları. Eski bir peri mekanı, şimdi terk edilmiş. Oraya mı gitmek istiyorsunuz?"

Hayır. Oraya onsuz gitmeyi arzuluyordu. Ve bu, hiç de beklediği gibi değildi. Neyse ki, ona umduğundan çok daha fazlasını verdiğinin farkında değil gibiydi.

"Sorumu yanıtlamadınız."

"Buraya çok yakın bir yerde bir geçit var. Şeytan prensin muhafızlarından biri orayı gözetliyor." Elini uzatarak genel yönü işaret etti.

"Hangi prens?"

"Eğer seni oraya götürmemi istiyorsan, bu ayrıntı önemli değil. Gel."

İnatçı erkek.

"İyi geceler, Kurt."

Perinin lanetini duyup peşinden gelmesine şaşırmadan, daha önce açtığı yoldan geri yürümeye başladı.

"Bana bir cevap vermen gerekiyor, Millie."

Gözleri parlayarak döndü.

"Bana takma adla seslenme. Biz birlikte olduk. Çok uzun zaman önceydi. Paylaştığımız tüm sevginin başlangıcı ve sonu buydu. Ve evet, yatağında tüm tutkularıma teslim olabilirdim. İstedğim kadar uzun süre, istediğim kadar sert bir şekilde seni kullanabilirdim ve senin de aynı derecede vahşi ve istekli olacağını bilirdim. Bunlar artık geçmişte kaldı."

"Çok uzun zaman önceymiş gibi gelmiyor. Ve ben senin içindeyken o lakabı hiç de umursamıyordun."

Wolf'un dikkati, pelerinin altında zar zor görünen, göğsüne yaslanmış madalyonuna düştü. Yüz ifadesi, ölümlülerin hüznünü mükemmel bir şekilde taklit ediyordu. Pratik yapmıştı.

"Ne kadar da ilginç bir biblo... senin—"

Uzandı, annesinden aldığı hediyeği nazikçe elinden aldı, sonra tıslayarak parmaklarını geri çekti. Ona dik dik baktı. Sanki bu tılsımın Unseelie erkeklerini uzaklaştırdığı konusunda onu uyarması gerekiyormuş gibi.

“Eğer ayrılırsanız, teklifiniz iptal edilir.”

"Elbette öyle."

Camilla'nın kahkahası soğuktu, mizahtan yoksundu.

Ondan sadece birkaç dakika içinde hayatını değiştirecek bir karar vermesini bekliyorlardı. Gelecek, bir hevesle elden çıkarılacak, korkuyla zorlanacak bir şey değildi.

Camilla kaderini seçtiğinde, bunu kendi adına yapmak istedi çünkü hayattan ne istediğini düşünmek için zamanı olmuştu. Daha önce hiç böyle bir karar verme fırsatı bulamamıştı.

"İyi geceler, Wolf. Yolculuğun iyi geçsin."

"Beklemek."

Sesindeki alaycı ton kaybolmuştu.

Arkasına döndü ve bekledi.

Wolf onu kendine doğru çekerek şaşırttı, sarılmaya çalıştı ama bu sert bir sırt sıvazlamasıyla sonuçlandı. Aptal peri kızı. Bir an ona yaslandıktan sonra kollarından kurtuldu ve geri çekildi.

"Beni bulduğunuz için teşekkür ederim," dedi. Bir periye teşekkür etmek akıllıca değildi. Bir eylemi takdir etmek en iyi yoldu, böylece kendinizi borçlu hissetmezsiniz.

“Henüz gitme. Camilla, bunu senden duymam gerek. Hatırladığını bilmem gerek.”

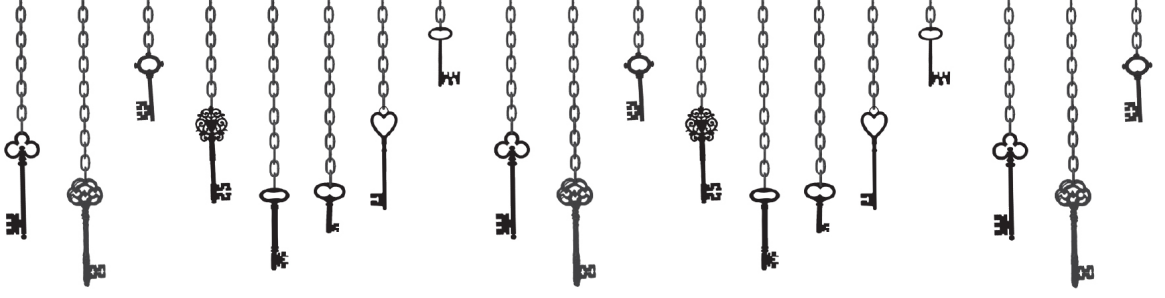
Onun ne demek istediğini biliyordu, ama neden bunu yüksek sesle söylemesi için bu kadar ısrarcı olduğundan emin değildi. Bu bir yalvarıştı, tehdit ya da talep değil. Bir seçimdi. Annesini düşündü, annesinin Camilla'ya bir daha asla gerçeğini yüksek sesle dile getirmemesini nasıl emrettiğini düşündü.

"Ben bir peri olabilirim," diye fısıldadı usulca, "ama bu beni sizin sarayınızın bir parçası yapmaz."

“Öyle değil mi?” Gülümsemesi adını anımsatıyordu. “Kendine dikkat et, güzel kış hanımı. Unutma, ben senin düşmanın değilim.”

Ama o tam olarak öyle, değil mi? En azından şimdilik.

Bu sefer, daha önce açtığı yoldan geri döndüğünde, diğer periler onu takip etmedi.

ELLİ

ALEXEI.” ENVY’nin sesi büyümlü bir çağrı taşıyordu ve Envy’nin ona ihtiyacı olduğunu, nerede olursa olsun ikinci adamını uyarıyordu.

Bir an sonra, arkasında hava hareketlendi.

"Majesteleri?"

“Vittoria yolda; bunun halledilmesi gerekiyor”—taht odasına giden koridorda cansız bedenleriyle dolu olan saray mensuplarının cesetlerini işaret etti—“gelmeden önce. Kimse sorunumuzun boyutunu bilmemeli.”

Envy sonunda döndü ve ikinci adamının yüzüne baktı. Vampirin bakışları sertti. Alexei, sarayın hafıza çılgınlığına teslim olduğunu biliyordu, şiddet koridorlara ulaşmadan çok önce kapalı kapılar ardındaki kan kokusunu almıştı.

Lennox'un birçok düşmanı vardı; Envy'nin tek dileği, bunlardan birinin onu yüzyıllar önce oyun alanından çıkarmış olmasıydı. İkinci düşmanı da tam olarak bunu yapmayı düşünüyor gibiydi.

Alexei, Malice Adası'na on yıllar önce dönebilirdi. Envy, bunu asla itiraf etmeyeceğini biliyordu, ama vampir bu koridorlarda kendini evinde gibi hissediyordu. Vampir sarayının siyasetinden çok, iblisler alemine daha çok ısınmıştı. Bu oyunun da bitmesini istiyordu.

Düşmanlarının boğazlarını parçalamak, kanlarında yıkanmak ve buradaki iblislerin çektiği acıların bedelini onlara ödetmek istiyorlardı.

"Elbette," dedi Alexei sonunda, en yakın cesede doğru dönerek. İlk cesedi yukarı çekerken dudaklarında kasvetli bir ifade vardı.

Kıskançlık bir başkasını daha alevlendirdi, öfkesi ve umutsuzluğu giderek arttı. Sarayındaki bu üyeler birbirlerine düşman olmuş gibiydiler.

Hiçbir şey hatırlayamadığınızda, herkes düşman yüzü takınıyordu.

O ve Alexei birlikte hızla çalışarak cesetleri daha sonra uygun şekilde ilgilenilebilecekleri bir odaya taşıdılar. Şeytanların ölümlüler gibi dini uygulamaları yoktu, ancak Yedi Çember'deki her Ev tarafından uygulanan kutsal cenaze törenleri vardı. Ölenleri onurlandırmanın yolları.

Koridor temizlendikten sonra, Envy yatak odasına gitti ve temiz bir takım elbise giydi. Ölümü herkesten daha iyi koklayabilirdi, çünkü o ölümün hükümdarı olan bir tanrıçaydı. Kokuyu gizlemek için daha fazla büyü kullandı. Çok fazla güç tüketiyordu, ama başka seçeneği yoktu.

Başlangıçta gücünü yalnızca seçilmiş bir grup muhafız ve personelini olabildiğince aklı başında tutmak için kullanmıştı, böylece sarayın geri kalanının işlerini halledebileceklerini umuyordu. Sonra Kıskaçlık, Hanedanını korumak zorunda kalmıştı. Bu gece geldiğinde ve sarayının halini gördüğünde, ne kadar enerji kaybına yol açarsa açsın, mümkün olduğu kadar uzun süre çevresindeki deliliği önlemek için sihrini kullanması gerektiğine karar vermişti.

Artık kişisel güç deposuyla çok fazla iblisi besliyor ve hafıza bulanıklığını zar zor kontrol altında tutuyordu. Kullandığı gücü yenilemek için yeterince sihir enerjisi geri çekemiyordu. Ve bu durum ona ağır bedeller ödetiyordu.

Maçın son aşaması olduğunu düşündüğü bölüme güçsüz bir şekilde girmek ideal değildi. Diğer oyuncuların da aynı derecede yorgun olmasını ummak zorundaydı.

Alexei kapı aralığında durdu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Lennox oyunu bizim beğendiğimiz şeylere göre tasarlamıyor."

"Vittoria'nın bir sonraki bilmeceyi veya ipucunu bilip bilmediğini bile bilmiyoruz."

Envy derin bir nefes verdi. Bunu biliyordu ama onun da böyle düşünüp düşünmediğini görmeden geçemezdi. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Alexei'nin dudakları sıkıca kapanmıştı.

Vittoria bir sonraki ipucunun anahtarı olmayabilir, ancak zamanları neredeyse tükenmişti.

"Eğer bunu yaparsan, o zaman bunun karşılığını alacağız. Bu gece günahlarının daha fazlasını emmen gerekiyor," dedi Alexei, kendi endişelerini dile getirerek. "İşin özü Lennox'la yüzleşmeye gelirse, asla

dayanamayacaksın."

İkisi de bunun böyle olacağını biliyordu. Lennox, kazananın üzerinde egemenlik kurmaktan, özellikle de oyun yöneticisi olarak zekâsıyla övünmekten zevk alıyordu.

"Hoşunuza gitmeyecek," diye devam etti yardımcısı, "ama Bayan Antonius—"

"HAYIR."

"Kıskançlığınızı körüklemekten bahsetmiyorum." Alexei gülümsedi. "Bayan Antonius sizi başka biriyle görürse, eminim ki size bolca kıskançlık duygusu aşılayacaktır."

Kıskançlık itiraz edemezdi. Bu, sarayına güç aktarmaya devam etmek için sahip olduğu gücün bir kısmını geri kazanmasının en iyi yoluydu. Ve yine de...

Alexei daha yumuşak bir sesle, "Bu bizim en büyük umudumuz," dedi. "Vittoria'nın hiçbir şeyden haberi olmasa bile, bu görüşmeden yine de bir şeyler kazanmış olacaksınız."

Envy pencereye doğru baktı. Arazisinin bir yerinde, Camilla onun kulübesindeydi. İçinin bir kısmı oraya geri dönmeyi, gerçekliğini birkaç keyifli an daha unutmayı istiyordu.

"Vittoria her an burada olacak. Camilla'nın sana rastlaması için bir fırsat yaratabilirim." Alexei ona sert bir bakış attı. "Gerekli olanı yap."

"Biliyorsun, Vittoria sadece kardeşimi kıskandırmak istiyor."

"Peki ya?" diye meydan okudu Alexei. "Birdenbire ahlaki üstünlük taslamaya mı başladın? Şimdi mi?"

Kıskançlık, hayali bir tüyü ceketinin yakasından silkeledi. Alexei haklıydı. Hoşuna gitmek zorunda değildi, ama sarayının ayakta kalması için ne gerekiyorsa yapması gerekiyordu. Camilla'nın kıskançlığı, hepsini beslemek için yeterli gücü verecekti. Bunu ormandaki o tadımdan zaten biliyordu.

Sessizce merdivenlerden indiler, taht odasına doğru ilerlediler. Kapının iki yanında iki muhafız duruyordu.

"Kapıların kapanmasını emrettiğim anda kimse içeri girmeyecek," dedi Envy, emrine biraz sihir katarak, emirleri hatırlamalarını sağladı. "Anlaştık mı?"

"Evet, Majesteleri."

Kıskançlık kürsüye doğru ilerledi; yangının verdiği hasar çoktan

temizlenmişti, tahtı, konsey üyelerinden birinin canını alan büyülu alevlerden etkilenmemiştir. Rhanes uzun yıllardır bilge bir sestir, neredeyse herkesin saygısını kazanmıştı. Onun kaybı saray için büyük bir darbeydi. İlk ipucunda hayatını kaybeden diğer konsey üyelerinin canları da öyleydi.

Kıskançlık, tahtının yumuşak ve gösterişli avcı yeşili kadife minderine yerleşti. Bir zamanlar birçok lord ve leydinin yaşadığı, hepsinin de akranlarının kıskançlığını kazanmak için yarıştığı bu boş odaya şöyle bir göz atmak tuhaftır. En güzel mücevherlerini ve ipeklerini giyer, kendilerini zenginlik denizine büründürürlerdi; tüm bunlar prenslerinin sanat sevgisi sayesinde ustaca sergilenirdi.

Şimdi o büyük, mağara gibi odada sadece kendisi ve Alexei vardı. Sessizlik eziciydi. Sanki öldürölen tüm saray halkının gözleri onları izliyor, prenslerinin bu haksızlığı düzeltmek için ne kadar ileri gideceğini merak ediyordu.

Alexei de kürsüye çıktı ve prensin sağ kolu olarak onur yerini almadan önce Envy'nin omzuna vurdu; tahtın hemen arkasında ve sağında duruyordu.

Rollerine henüz yeni alışmışlardı ki Vittoria içeri girdi, gözleri parıldıyordu, kahverengi saçları dalgalanıyordu.

Envy muhafızlara işaret etti ve onlar da kapıları kapatarak Envy, Alexei ve Vittoria'yı içeride hapsedtiler. Şimdilik yalnızdılar.

Tiksintisini yutarak, o tembel maskeyi taktı.

"Vittoria."

"İmrenmek."

"Bu kadar çabuk geleceğini beklemiyordum."

Onu baştan aşağı süzdü. "Senin için her zaman geleceğim."

Alexei alçak sesle bir uyarı mırıltısı çıkardı. Envy ise görünüşe göre tiksinti dolu bir ses çıkarmıştı.

Vittoria'nın bakışları onun ikinci gözünde gezindi. "Alexei," dedi. "Her zaman bir zevk."

Ses tonundan ima dolu sözler dökölüyordu. Vampiri en son gördüğünde, Envy'nin yatak odasının dışındaki koridorda onun cinsel organının üzerinde oturuyordu.

Pembe elbisesi, açıkça kışkırtmak için seçilmişti; iki yanından yırtmaçlı elbise, tahta doğru yürürken uçuşuyordu. Belinden omuzlarının üzerinden sarkan iki ince ipek parçası, göğüslerini sadece kısmen örtüyordu. Baştan

çıkarıcı ve günahkar görünüyordu. Ölümünden sonra en sevdiği iki şey.

"Sizi bu kadar kısa süre sonra tekrar görmek ne kadar harika olsa da," dedi ilk basamakta durarak, "ne istiyorsunuz? Uğraşmam gereken kurt adamlar ve yeniden kurmam gereken bir ev var."

"Kellesini evimin dışında bir mızrağın ucunda görmek isterdim," diye düşündü Envy.

Alexei'nin bakışlarının kafasının arkasına saplandığını hissetti ve bu bakışlar ona kişisel duygularını bir kenara bırakması gerektiğini hatırlattı.

Camilla'nın gümüş rengi bakışları zihninde bir an canlandı. Ama bunu hemen engelledi.

"Belki de sadece canım sıkılmıştı, sevgili ikizim."

Vittoria'nın yüz ifadesi bu tuhaf söze karşı hiç değişmedi. Belki de onun oyununun bir parçası değildi. Ya da belki de işini zorlaştıracaktı.

"Peki ya?" Bir basamak daha çıktı. Ölüm Tanrıçası ile arasında sadece iki basamak kalmıştı. "Sonunda oynamaya hazır mısınız?"

Bakışları ona dikildi. Oyuna dair bir ima mı yapıyordu yoksa onu kışkırtmaya mı çalışıyordu, anlamak imkansızdı.

"Bu sizin fiyatınız mı?" diye sordu, kendini toparlayarak.

"Eğer pazarlık yapıyorsak, önce bir örnek istiyorum." Gözlerinde zafer parıltısı belirdi. "Bana ne kadar değerli olduğunu gör."

Bir basamak daha çıktı, sonra da son basamağı.

"Herhangi bir itirazınız var mı, Majesteleri?"

Vittoria öne eğildi, yavaşça bacaklarını araladı ve aralarına yerleşti.

Avuç içleri adamın uyluklarına yapıştı, yavaşça yukarı doğru okşadı, başparmakları pantolonunun iç dikişini takip ederek tam cinsel organına gelmeden durdu.

En ufak bir kıpırdama bile göstermedi.

Vittoria kaşını kaldırdı. "Şaşırtıcı doğrusu."

Ardından tırnaklarını adamın uyluklarının üst kısmına sürerek bir heyecan uyandırmaya çalıştı. Ancak adamın cinsel organı onun planına katılmaya hiç niyetli değildi.

Envy, gülmek mi yoksa küfretmek mi istediğinden emin değildi.

Vittoria sinirlendi.

"Eğlencemize başka birini daha dahil etmemiz gerekiyor mu?" diye sordu, dikkatini Alexei'ye çevirerek. "Belki de ikinci yardımcınız da bize katılmalı."

Alexei, soğuk bir ifadeyle tahtın önüne geldi. "Kadını şimdi mi alayım?"

Vittoria başını yana eğdi; sonra dudaklarında acınası bir gülümseme belirdi. "Hayır. Bizim küçük prensimiz gözlerini kapatacak. Bu kadını düşünecek."

Envy dişlerini sıktı ama ne kadar yanlışı hissettirse de Camilla'nın bir görüntüsünü zihninde canlandırmaya çalıştı. Gözlerini kapattı, taht odasını zihninden sildi, Camilla'nın daha önce banyoda ıslanmasını hatırladı. Suyun kıvrımlarını nasıl okşadığını, buharın çiçek kokusuyla nasıl karıştığını, ona takılırken bakışlarının nasıl keskinleştiğini düşündü.

Üzerindeki kıyafetleri çıkarıp onunla birlikte küvete girmek, onu kucağına çekmek, bir bezi ıslatıp muhteşem teninin her santimetrekaresinde gezdirmek, bu hisle meme uçlarının kabarmasını izlemek ve bu manzarayı görünce ağzının sulanmasını istemişti.

Hafızasından sıyrıldı.

"İşte orada."

Vittoria dudaklarını yalıyor ve ereksiyon halindeki penisini okşuyordu. Pantolonunun ilk bağcığını çözdüğü anda penisi yumuşamıştı. Ona öfkeyle baktı.

"Sorun ne gibi görünüyor?"

Elini yüzüne sürdü.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi.

"Aşık mısın?" diye sordu Vittoria, ses tonu suçlayıcı bir tonda.

"Tabii ki değil."

Sinirden yanakları kızarmış bir halde ayağa kalktı. "Yatak odası becerileriniz efsanevi. Söylentilerin hepsinin yalan olduğuna inanmam mı gerekiyor?"

"Yorgunum. Aklımda çok şey var," dedi. "Ve biliyorsun ki senden pek hoşlanmıyorum."

"Ve daha önce birlikte olduğun herkesten özellikle hoşlandın mı?"

Bunu yapmamıştı, bu da işleri daha da karmaşıktı. Hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırdı. "Tekrar deneyeceğim."

Vittoria kollarını göğsünde kavuşturdu, belli ki sinirlenmişti. "Bu gizemli kadın neye benziyor acaba? Büyü gerçekten harikalar yaratıyor."

Bu düşünceyle içindeki her şey kasıldı. Camilla'nın yüzünü taşıyan biriyle birlikte olmak istemiyordu. Onu yatağına aldığında, o Camilla olacaktı.

Dudakları sıkıca çizgi halinde bükülmüştü.

Alexei, onun bu oyuna katılmayı reddetmesine başını sallayarak karşılık verdi.

“Gümüş rengi saçları ve gözleri var. Boyu 160 cm'den biraz fazla. Altın rengi teni var. Dolgun dudakları ve hafifçe yukarı doğru kıvrık gözleri var.”

Vittoria bir kez daha çarpık bir sırtış sergiledi. Tahtının arkasına doğru ilerledi ve omzuna yaslandı.

"Gözlerini kapat, Prens Kıskançlık."

Eli yavaşça hareket etti ve gömleğinin en üst düğmesini çözdü. Adam irkilmesini gizledi. En son göğsüne yaklaştığında, pençe gibi keskin eli göğsünü delmişti.

Kadın yavaşça adamın boğazının üst kısmını yaladı.

Ayağa fırlayıp aralarına mesafe koyma isteğine karşı koydu.

“Gümüş saçlı güzelinin burada olduğunu varsayalım.” Vittoria’nın teni onun tenine değdi. “En derin, en gizli fantezilerinde, sen tahtında otururken o dolgun dudaklarını senin kalın penisinin etrafına kapatıyor mu?”

Parmakları aşağı doğru kaydı.

"Yoksa şu kolçak üzerine mi eğiliyor?"—elinin tahtın üzerine kıvrıldığı noktayı işaret etti, eli daha da sıkılaştı—"ve senin onu arkadan almana izin mi veriyor?"

Envy, Alexei'nin daha önce önerdiği şeyi düşündü. Kıskançlığı kışkırtmak için Vittoria'yı gerçekten yatağında bulundurmasına gerek yoktu. Sadece Ölüm Tanrıçası'ndan tahrik olmuş gibi görünmesi yeterliydi.

Vittoria, kulağına günah dolu tablolar fısıldamaya devam etti, onu Camilla düşünceleriyle baştan çıkardı. Gözlerini kapattı ve Vittoria'nın söylediklerinin hepsini hayal etti.

Parmaklarını yavaşça Camilla'nın bacaklarının arkasında gezdirirken, etekleri vücudundan kalkarken ipek kumaşın hafif hışırtısı duyuldu. Çıplak teni, yumuşak ve davetkardı. Elbisesini daha da yukarı çekerek, onu yavaşça tahtına doğru itti ve çıplak bıraktı.

Dizlerinin üzerine çöker, öpüşerek yukarı doğru ilerler, elleri kalçalarının kıvrımında gezinir, sonra kalçalarını kavrayıp içeri girer ve ıslak ve hazır olduğundan emin olurdu.

Vittoria, elleri göğsünde gezinirken, canlı bir tablo çizmişti. Ama Envy onu dinlemeyi bırakmış, sadece hayalindeki kadını düşünüyordu; sonunda penisini onun girişine sürterken, omzunun üzerinden ona bakıyordu.

Arkasından boğuk, hafif bir kahkaha sesi geldi.

Camilla'nın yüzündeki sabırsızlık ifadesi ve erotik görüntü, Envy'yi çok tahrik etmişti; Camilla kendini ona doğru itiyordu.

Hayal dünyasına o kadar dalmıştı ki, taht odasının dışındaki kargaşayı neredeyse fark etmedi.

ELLİ BİR

“Prensle konuşmam gerekiyor.”

Gri saçlı uşağın yüzünde derin bir düşünce ifadesi vardı; Camilla'nın Envy Evi'ne girmesini engelledi. Ne garip.

“Prens...” Sözü yarım kaldı.

"Kıskançlık," dedi, herhangi bir tanıma belirtisi arayarak.

Eğer prens onları buraya getirmeseydi, Camilla'ya onların kendi çevresinde olduklarını söylemeseydi, Camilla onların tamamen başka bir yerde olduklarını düşünürdü.

"Prens burada mı?"

Bir anda her şey netleşti.

“Majesteleri. Prens Envy. Evet. Evet, elbette.”

Şeytan neredeyse dalgın bir şekilde birkaç kez başını salladı. Sonra arkasını dönüp ters yöne doğru yürümeye başladı, kadının onu takip edip etmediğine bakmadı bile.

Sarayın ön basamağında bekledi ve kulübeye geri dönüp dönmemeyi düşündü.

Küfreterek kapıyı kapatan Camilla, bu garipliğe hayret ederek iblisin peşinden koştu.

Uzun bir koridordan geçtiler, ayak seslerinden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Ne iblisler ne de saray mensupları ortalıkta dolaşıyordu, ne de görevli. Her yer ürkütücü derecede sessiz ve durgundu.

"Herkes nerede?" diye sordu.

Uşak arkasını dönmedi, ona hiç aldırmış etmedi.

Camilla koridorun her detayını içine sindirdi, geniş geçidi çevreleyen

heykellerin üzerinde parmaklarını gezdirdi ve sanat eserlerinin sergilenme biçimini takdir etti. Eğer bu kadar acele etmeseydi, her bir parçayı günlerce hayranlıkla izlemek isterdi. Prens'in evine şöyle bir göz attığında, burası bir müze ya da sanat galerisi gibiydi.

Burası onun hayallerindeki evdi.

Yer döşemesi, uzun avcı yeşili bir halıyla kesilen, kareli bir desende döşenmiş büyük boyutlu siyah-beyaz mermerden oluşuyordu. Çerçeveler yaldızlıydı, heykeller mermerdendi. Tavan, harika detaylara sahip bir fresk ile boyanmıştı.

Camilla yere uzanıp ona bakmak istedi.

Yere doğru baktı, ilk başta boya damlacıkları gibi görünen şeylere gözlerini kısarak baktı. Koyu kırmızımsı kahverengi küçük lekeler, kareli fayansın parlak yüzeyini bozmuştu. Uşağı gözünden ayırmadı ama bakışları kapalı bir kapıya kaydı. Kapı kolunda kurumuş kan lekeleri vardı, eşğin altında birikmişti.

Kalbi gümbür gümbür atarken geriye sıçradı.

"Bu da ne böyle?"

Artık daha eleştirel bir gözle baktığında, güzelliğin başka çatlakları da ortaya çıktı: ince toz tabakaları, kırık mermerler ve ilerideki tahrip edilmiş sanat eserleri.

House Envy'nin derinliklerine doğru ilerledikçe Camilla'nın endişesi daha da arttı.

Koridorda sürüklenen bir cesedin izine çarpıcı bir şekilde benzeyen, kan lekesi gibi görünen bir şeyin üzerinden geçti.

Çizmelerinin altında kırık cam parçaları çıtırdadı, özenle yapılmış aplikler paramparça olmuş ve duvardan sarkıyordu. Kan kurumamış olsaydı ve toz her yeri kaplamamış olsaydı, Camilla, Envy'nin burada daha önce korkunç bir şeyle karşılaştığını düşünürdü.

Oyunun bu kadar önemli olmasının sebebi bu muydu? Öyle tahmin ediyordu. Eğer onun mahkemesi başarısız oluyorsa, kazanma hırsının nedenini tam olarak anlıyordu.

Uşak sürekli omzunun üzerinden bakıyor, kadının kendisini takip etmesinden giderek daha çok endişeleniyor gibiydi; sanki onunla konuştuğunu hatırlamıyordu ve kadının kendisini takip ettiğinden korkuyordu.

İşte bu yüzden Envy onu kulübede tutmuştu. Ve bu yüzden kayıtsız

rolünü bu kadar ısrarla sürdürmüştü. Envy başka bir rol oynuyordu. Çaresizliğini gizlemesi, planlar kurması ve ne pahasına olursa olsun halkını kurtarması gereken birinin maskesini takıyordu.

Uşak, kemerli çift kanatlı kapıların yanında nihayet durakladıktan sonra, kadın hemen ardından koridorun köşesini döndü. İki muhafız, şeytan ona doğru dönüp kaşlarını çatarak yüzünü ona çevirmesini görmezden gelerek iki yanında duruyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" diye sordu.

Camilla nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

"Prens," dedi nazıkçe. "Beni Majestelerinin yanına götürüyordunuz."

"Ben miydim?"

Uşak gözlerini sımsıkı kapattı, sonra da gözlerini kırıştırarak açtı. Başka bir kelime bile etmeden koridorda hızla ilerledi ve gözden kayboldu.

Kendi hayal oyununu oynarken, muhafızlara sıcak bir gülümsemeyle baktı.

"Merhaba, ben—"

"İçeri kimsenin girmesine izin verilmiyor."

"Prens burada mı?"

"İçeri kimsenin girmesine izin verilmiyor," diye tekrarladı bekçi, ses tonunu hiç değiştirmeden.

Camilla, taht odasına girmesini engelleyen iri yarı iblise öfkeyle baktı.

"Bu acil bir mesele."

"İçeri kimsenin girmesine izin verilmiyor." Muhafız dikkatini ona çevirdi, kaşlarında hafif bir kırılgılık belirdi ama hemen kayboldu. "Düzen herkes için geçerlidir."

"Ama o içeride, değil mi?"

"Kimse değil—"

"İçeri girmenize izin verildi," diye tamamladı sözünü. "İlk üç seferde de duydum efendim. Lütfen. Prens burada olup olmadığını bilmem gerekiyor; size temin ederim ki, ne söylemeye geldiğimi öğrenmek isteyecektir."

Muhafız dudaklarını birbirine bastırdı. Bu çok saçmaydı. Envy oyunu kazanmak istiyordu ve Camilla bir sonraki ipucunun yerini biliyordu. Acaba bu adam kim olabilirdi ki...

Kapının diğer tarafından yumuşak, kadınsı bir kahkaha duyuldu.

Camilla, gardiyana suçlayıcı bir bakış fırlattı.

"İçeri kimsenin girmesine izin verilmediğini sanıyordum."

Şeytan bakışlarını kaçırdı, kare çenesi kasıldı. Artık hiçbir soruya cevap vermeyecekti. Zaten daha önce de hiçbirine cevap vermemişti. Sadece o tek cümleyi tekrarlayabiliyor gibiydi. Sanki söylemesi için eğitildiği tek şey buydu ve emirlerinden sapmayı reddediyordu.

Envy neden beni dışarıda bırakıyor ki...

İçini yakıp kavuran bir rahatsızlık hissi vardı.

Envy yalan söylememişti. Taktik değiştirmemişti. Başka biriyle ilgileniyordu.

Duygusal bir kahkahası olan biri. Muhtemelen onunla sadece bir gece geçirmekten çekinmeyecek, vermek istediğinden fazlasını bencilce arzu etmeyen biri.

O olabilirdi. O olmalıydı.

Envy daha önce Camilla'yı istemişti ve ona asla unutamayacağı bir zevk gecesi yaşatabilirdi. Ama bu yeterli olmamıştı. O kafa karıştırıcı an için, sadece bedeninden daha fazlasını istemişti.

Ve kalbinin kesinlikle dokunulmaz olduğunu açıkça belirtmişti.

Başka bir istekli yatak arkadaşı bulması çok uzun sürmemişti. Camilla neredeyse ikiye katlanacaktı.

İşte yine oradaydı, varlığını kabul etmeyi reddettiği o rahatsız edici karanlık his, yüzeyin altında kaynıyordu, patlamaya hazırlanan yakıcı bir gayzer gibiydi.

Hoş, boğuk bir kahkaha tekrar duyuldu, bu sefer daha uzaktan, yine yaz akşamı kadar bunaltıcıydı. Terle ıslanmış çarşaflar ve yastıklara yaslanarak fısıldanan sözler gibi davetkar ve sıcaktı.

Prens çok sevimli ve komikti. Ne harika!

Camilla henüz taht odasını görmemişti, ama hayalinde onların yavaşça kürsüye doğru ilerlediklerini, birbirlerinin kıyafetlerini çıkarırken, ellerinin telaşlı ve arayış içinde olduğunu, öpüşlerinin yakıcı ve dağınık olduğunu, dillerinin ve dişlerinin çarpıştığını, üstünlük için mücadele ettiklerini düşünüyordu.

Yoksa Envy, tıpkı daha önce Camilla'yı öptüğü gibi kadını da öpecek miydi? Başını döndürecek kadar tatlı, sonsuza dek süreceğine inanmasını sağlayacak kadar yavaş bir öpücük mü?

Daha büyük ihtimalle, eteklerini bir yumruğuyla toplar, saçlarını diğer yumruğuna sıkıca sarar ve onu tahtın üzerine eğip eğdirirdi.

Camilla'nın içini kemiren şey, saf ve bitmek bilmeyen kıskançlıktı.

Bu çevrede, bu sarayda bulunmaktan, günaha teşvik etme eğiliminden dolayı tüm o lanet olası iblis aleminden suçluyordu kendini. Ama en çok da, o tecrit altındayken başka bir sevgili edinmeye cüret eden prensten suçluyordu.

Doymuş bir şekilde geri döneceğini ve Camilla'nın onu bekleyeceğini mi sanıyordu?

O kadar kolay göz ardı edilemezdi.

Camilla arkasını döndü, muhafızın duruşunu gevşettiği anı fark etti, sonra hızla geri döndü ve iki eliyle çift kanatlı kapıları sertçe iterek yanından geçti. Şansı yaver gitti; kapılar açıldı. Kapılar duvara çarparak, yaklaşan fırtınanın habercisi olan iki gök gürültüsü gibi çatladı.

İçeriye koştu ve hızla ilerleyerek kürsünün dibinde durdu ve prene baktı.

Kıskançlık gerçekten de tahtındaydı, yüzünde saf, görkemli bir tembellik ifadesi vardı; gözleri kapalı, kayıtsızca arkasına yaslanmıştı. Bir bacağı koltuğun koluna uzanmış, diğeri yere sağlamca basmıştı. Pantolonu önden kabarmış, uyarılması kumaşa baskı yapıyordu. Saçları, sanki biri parmaklarını arasından geçirmiş gibi dağılmıştı.

O kişi, arkasında duran, gömleğinin açık yakasıyla oynayan ve kulağına bir şeyler fısıldayan, göz alıcı bir esmer kadındı.

Elbisesi açık pembe, uçuş uçuş ve neredeyse yok denecek kadar inceydi. Açık mor tonundaki gözleri, Camilla'yı süzmek için yukarı doğru kayarken yumuşak bir şekilde parlıyordu. Sanki sevgililerini canlı canlı yiyip kemikleriyle dişlerini temizliyormuş gibi görünüyordu.

Camilla'nın aklına birden bire bir tanıma duygusu geldi. Bu, Envy'nin hafızasındaki kadındı.

O kadın kim olursa olsun, insan değildi. Etrafındaki boşlukta, görünür olmasa da, bir güç kaynıyordu; Camilla bunu hissedebiliyordu. Ağzı keyifli bir sırıtışla büküldü, eli Envy'nin gömleğinin altına girdi ve prensin pürüzsüz, bronz teninin üçgen bir bölümünü ortaya çıkardı, eğilip yavaşça yalamaya başladı.

Belki de Camilla'nın onlara katılmak için burada olduğunu düşündü.

Camilla boğazını temizledi.

Kıskançlığın gözleri açıldı, dikkati ona odaklandığında keskinleşti, burun delikleri hafifçe genişledi. Belki de bu kesintiye çok sinirlenmişti. Ya

da belki de onun kıskançlığını hissetmişti. Ona o günahı tekrar göstermesiyle ilgili söylediklerini hatırlaması çok geç olmuştu.

Muhafız onu hemen yakaladı. "Özür dilerim, Majesteleri. Ben—"

"Onu bırakın." Envy gardiyana işaret etti. "Çıkın dışarı."

Camilla arkasına dönüp bakmadı ama aceleyle geri çekilme sesini duydu.

"Bayan Antonius. Bir sorunumuz var gibi görünüyor."

Envy'nin sesinde veya yüzünde hiçbir sıcaklık belirtisi yoktu.

Birkaç saat önce Camilla'yı kucaklayıp, sanki lanetlenmiş gibi öpüp, bir kez daha tadına varmaya hazır olan adamdan eser yoktu.

Camilla, dikkatini onun cinsel uyarılmasına yöneltirken ses tonundaki sertliği gizlemeden, "Gördüğüm kadarıyla çok meşgulsün," dedi. "Yaptığın tüm ipucu arayışlarından anlıyorum."

"Ölüm Tanrıçası Vittoria'yı size tanıtayım," dedi. "O, baldızımın sevgili ikiz kardeşidir."

Camilla derin bir nefes aldı. Adam bilmeceyi çözmeye çalışıyordu. İkiz kardeşi baştan çıkararak. Ama içten içe haklı olduğunu biliyordu. Ve bu tanrıça da bunu gayet iyi biliyordu.

"Ah. Gümüş saçlı güzel." Vittoria, Camilla'yı hayranlıkla süzdü. "Dalgın olmasına şaşmamalı."

Tanrıça, Kıskançlığın saç tutamıyla oynadı, sonra tırnaklarını göğsünden aşağı, tehlikeli derecede aşağıya doğru geçirdi.

Camilla'nın kıskançlığı yeniden ortaya çıktı, göğsünden kopacak gibi olan bölgesel bir hırıltı yükseldi.

Vittoria gözlerini kısarak onu izledi, elleri şimdi Envy'nin kemerine doğru kayıyordu.

"Madem o da bu zorluğa hazır... Sırayla mı yapalım?" diye sordu.

Camilla'nın kıskançlığı kontrolden çıkmıştı.

Vittoria, dilini prensin boynunda gezdirirken dikkatini Camilla'ya vermişti, sonra yavaşça geri çekildi, dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Ne yaptığını biliyordu, bundan sapkın bir zevk alıyordu. Envy kıpırdamamış, onu durdurmamıştı. Ama bakışlarında bir duygu parlıyordu... sıcak değil, buz gibi yanan bir şey.

Oyuncağından sıkılmış gibi görünen tanrıça, kürsünün merdivenlerinden aşağı indi ve Camilla'nın etrafında yavaşça bir daire çizdi.

"Belki de birbirimizi memnun etmeliyiz." Camilla'ya gizemli bir

gölümsemeyle baktı. “Bakalım onu da aramıza katmaya ikna edebilir miyiz. Ya da belki de vazgeçeriz. Günahıyla biraz oynarız.” Envy'ye baktı. “Bunu ister miydiniz, Majesteleri? Onun benim için geldiğini görmek?”

Camilla'nın dikkati tanrıçadan uzaklaşarak prense yöneldi.

Envy'nin ifadesi şimdi sertti, göğsü neredeyse hiç kabarmıyordu. Artık tahtının üzerinde rahatça uzanmıyor, elleri tahtın kollarını sıkıca kavramış, eklemleri bembeyaz olmuştu.

Sanki kendini oradan aşağı fırlatmamaya çalışıyordu.

Vittoria ona sert bir bakış fırlatarak, "Sence kendini okşayacak mı?" diye sordu. "O güzelim tahtın üzerine boşalacak mı? Yoksa seni kıvrandırırken beni kıskanacak mı?"

Bir adım daha yaklaştı. Camilla geri çekilmedi.

"Sende ne var ki?" diye mırıldandı Vittoria. "Varlığın bile tutku uyandırıyor gibi."

Bu, Camilla'nın gerçek doğasının bir sonucuydu. Ve tanrıça fazlasıyla gözlemciydi. Ya da belki Camilla, Wolf'un suçladığı gibi, kendini zincirlemekten, ışığını söndürmekten bıkmıştı.

Belki de kıskançlığın önünde tanrıçayı baştan çıkarmalı, ona kendi oyununun tadını tattırmalıydı.

Kıskançlık aniden tahtından kalktı, tam bir şeytan gibi. Acımasızca, yavaş ve şiddetli bir şekilde aralarındaki mesafeyi kapatarak, birer birer öfkeli adımlar attı.

Camilla tüm süre boyunca onun gözlerine kilitlendi.

Bu irade savaşı, kaybetmemesi gereken bir savaştı; bu ona çok fazla güç verecek, aralarındaki dinamiği bir daha asla geri kazanamayacağı bir şekilde değiştirecekti. Camilla burada eşit bir konumdaydı, bir evcil hayvan değil.

Bunu nihayet anlamasının zamanı gelmişti.

Prens, onun sıcaklığını hissedebileceği kadar yakına geldi; o kadar yakındı ki, o parıldayan, tehlikeli bakışlara dayanabilmek için çenesini geriye doğru eğmek zorunda kaldı. Bazen ne kadar iri, ne kadar uzun ve heybetli olduğunu unutuyordu. Şimdi tüm cüssesini kullanarak, onun alanını daraltıyordu.

Camilla'nın çenesi bir derece daha yukarı kalktı; yılmamıştı.

O kadar hızlı hareket etti ki, pelerini yere düşene kadar ne olduğunu anlamadı.

"Unseelie gibi kokuyorsun, Camilla."

Vittoria sessizce güldü. Adam gerildi.

"Alexei. Tanrıçayı uğurla. İşimiz bitti."

"Hayır, değiliz," diye itiraz etti Vittoria. "İşler daha yeni eğlenceli hale geliyor."

Kıskançlık, Camilla'yı tam anlamıyla cinayet işlemeye itiyordu. Tanrıça Ölüm'e hükmetse bile, Camilla, Kıskançlık ona dokunmadan önce onu yok etmenin bir yolunu bulurdu.

"Alexei." Kıskançlık da sınırlarını zorluyordu. "Şimdi."

Camilla vampirin orada olduğundan habersizdi, dikkatini sadece Kıskançlık'a vermişti. Ama şimdi vampir içeri daldı, acı bir küfür ve taht odasının kapılarının uğursuz bir şekilde kapanmasıyla Vittoria'yı dışarı çıkardı. Camilla bir sürgü sesi duydu ve onları içeride kilitledi.

Kıskançlık hâlâ devam ediyordu.

Bu, bir yırtıcının sessizliği idi. İnsan olmayan ve asla insan olmamış bir varlığın sessizliği idi. İnsanı tedirgin eden türden bir sessizlikti.

Ve eğer Camilla bu kadar hareketsiz kalmasaydı, zihni bulmacanın yavaş yavaş bir araya gelmesiyle karmakarışık bir halde olmasaydı, öyle de olurdu.

Birdenbire anladı. Envy'nin kendi kıskançlığına tepki verdiğini, günahının kabardığını, onun güçlü duygusuyla körüklendiğini düşünmüştü, ama sessizlik, gerilim...

Kıskançtı. Sadece tanrıçanın alaylarından değil. Bunlar sadece bir dikkat dağıtıcıydı, gerçek kıskançlığını kontrol altına almaya çalışmasının bir yoluydu.

Ve bunu başaramamıştı.

Kurt onun pelerinine dokunmuştu.

Kolyesi.

Onunla karların üzerinde dans etmişti.

Onu kucaklamış, o büyük ellerini sırtında gezdirmiş, ölümlü birinin kucaklaşmasını denemişti. Ve Camilla da buna teslim olmuş, Wolf'un onu kısa bir anlığına da olsa sarmasına izin vermişti.

Ama Envy insan değildi, duyuları körelmemişti.

İçeri girdiği andan itibaren, adam onun her yerinde Kurt kokusunu almıştı. Muhtemelen, Kıskançlık tanrıçayla görüşmeye gittikten sonra perilerin onu arayıp bulduğunu varsaymıştı.

Wolf'un efsanevi olduğu tek bir şey vardı.

Envy'nin çözmesi uzun sürmeyecek bir bulmaca.

Camilla, Envy'nin tıpkı kendisinin az önce Envy'nin burada, tahtta, tanrıçayla birlikte yaptıklarını hayal ettiği gibi, perilerin ona yaptıklarının hepsini canlı bir şekilde hayal ettiğini düşündü.

Camilla, Vittoria'yı kıskanmıyordu; onun, kendisinin istediği gibi başka birine dokunmaya cesaret etmesine imreniyordu. Sadece ona.

"Wolf ile konuştum," dedi.

"Biliyorum."

Onun günahı odayı buz gibi soğuttu, duvarları hafifçe buzla kapladı. Eğer Camilla da bu yeteneğe sahip olsaydı, kıskançlığıyla odayı aynı şekilde buzla kaplardı.

Sonunda bakışları kolyesine kaydı. Ya da belki de göğüslerine bakıyordu. Birkaç saniye içinde sonsuzluk geçmiş gibiydi, sonra ifadesiz bir yüzle yukarı baktı.

"Onunla birlikte oldun mu?"

Sesi alçaktı ama sözleri çok etkiliydi.

Eğer Camilla'nın geri adım atmasını bekliyorsa, Camilla bunu yapmayı reddetti. Her şey beklenmedik bir şekilde netleşti. Bu onunla ilgili değildi. Ya da Wolf'ü tekrar yatağına alıp almamasıyla da ilgili değildi.

Mesele, kardeşlerinin sandığı gibi, Envy'nin günahı ya da tatmin olamamasıyla ilgili bile değildi. Onun tek gecelik kuralı, Envy'nin kendini defalarca cezalandırmasıyla ilgiliydi.

Kalbinin etrafına tuğla tuğla bir duvar örmüştü. Bir sevgiliyle bir geceden fazla vakit geçirmeyi reddetmesi, o duvarın yıkılma riskini asla göze almak zorunda kalmaması anlamına geliyordu. Asla incinme, aşık olma veya kaybetme riskini göze almak zorunda kalmamıştı. Çünkü daha önce incinmişti, aşk oyununu oynamış ve kaybetmişti; yara derindi, kırık asla tam olarak iyileşmemişti.

Ve aslında kendisinin yapmaması gereken bir seçim için kendini suçladı.

Onun ölümlü bedeni kendi özgür iradesiyle Vahşi Mahkemeye gitmişti. Yaşananlar trajikti, ama o suçlu değildi.

"Bir zamanlar." Camilla, yalanı sezeceğini bilerek gerçeği söyledi. Ayrıca barış teklifinde bulunmak istediğini de biliyordu. "Çok uzun zaman önce."

Bakışları dudaklarına kaydı.

"Hatırladığınız erkek o muydu?"

"Evet."

"Ne kadar süre?" Sesinde öfkenin izi bile yoktu. Bu bir soru da değildi. "Bir yıl mı? On yıl mı?"

Camilla'nın boğazı düğümlendi. Göründüğünden çok daha fazlasını istiyordu.

"İki ölümlü yıl."

Yüzünde bir anlık anlayış belirdi. Belki de rahatlama. Onun ne olduğunu bilmesene bile, bu Camilla'nın insan olmadığına dair bir kabuldü.

Yüksek pencerelerden süzülen ay ışığı, etraflarını aydınlatıyordu. Camilla ilk defa, ışığın onu nasıl gümüş rengine büründürdüğünü, ona göksel bir parıltı verdiğini fark etti; sanki ölümlüleri ihtişamıyla süslemek için düşmüş bir yıldız gibiydi. Sanki daha çekici olmak için göksel bir yardıma ihtiyacı varmış gibi. Şimdi ona bakarken, Camilla onun insan olduğuna nasıl inandığını merak etti.

"Bu yüzden mi kolyeyi takıyorsun?" diye sordu. "Onu uzaklaştırmak için bir tılsım mı? Yoksa gerçek doğanı gizlemek için bir büyü mü?"

"Onu sevdin mi?"

Camilla kimden bahsettiğini açıklamadı ve o da sormadı. İkisi de onun tanırıçadan değil, ölümlüden bahsettiğini biliyordu.

Yine hareketsiz kalmıştı; bu kez bakışları içe dönerken, ardında sessizce bir fırtına yaklaşıyordu.

"Tutku. Merak. Derin hayranlık. Ama asla aşk değil."

Dişlerini gösterdi, sanki bu gerçeği itiraf ettiği için onu canavar sanacağını bekliyordu ve rolü üstlendi. Üst üste taktığı maskeler.

Aldatma onların sonunu getirecekti.

Kadın tepki vermeyince, o da sessizliği doldurdu.

"Onu Vahşi Mahkemeye getirdim. Ölümüyle tanıştırdım. Tüm mahkememi etkileyen bencil bir hata yaptım. Bu sorumluluk çok ağır."

Ve sonra onun tek gecelik ilişki kuralının doğduğuna bahse girerdi.

Camilla, tek bir hatanın nasıl yıkıcı etkiler yarattığını biliyordu. Bazı hatalar diş ve pençe gibi uzar, her zaman daha fazla kötülük, daha fazla pişmanlık arar. Ne yaptığını sormak istedi ama bunun şimdilik sıkıca kapalı tutacağı bir kapı olduğunu hissetti. Az önce evinin koridorlarında yürümüş, hatasının mecazi anlamda dişlerden çok daha fazlasını büyüttüğünü anlamıştı.

"Sıra sende," dedi. "Bana kolyeden bahset."

Derin bir nefes verdi.

"Annemden bir hediye. Unseelie erkeklerine karşı koruma sağlıyor."

Daha fazlasını da yaptı, ama şimdilik daha fazlasını açıklamak istemedi.

Kadının itirafı üzerine bakışları keskinleşti, zihnindeki çarklar dönmeye başladı. Kadın, adamın tüm ipuçlarını bir araya getirdiği anı tam olarak görmüştü. "Sen Seelie'sin. Gerçekte kaç yaşındasın?"

Yirmi sekiz insan yılından çok daha yaşlı. "Altı yaşındayken Periler Diyarı'ndan ayrıldık."

Envy gözlerini kırptırdı, hesap yapıyordu. Periler Diyarı'ndaki zaman çok farklıydı. Ama orada peri çocukları, o standartlara göre bile yavaş yaşlanıyordu. Kendisi bir asırdan fazla bir süre önce doğmuştu.

Camilla, kendi aleminden ayrılıp Waverly Green'e gelene kadar gerçek anlamda yaşlanmaya başlamamıştı; burada insan zamanı onu hızla tam bir yetişkinliğe ulaştırmıştı.

Evlenmeyi reddetmesinin birçok nedeninden biri buydu. Camilla hayatında bir daha yaşlanmayacaktı, eninde sonunda, kimse şüphelenmeden önce Waverly Green'den ayrılmak zorunda kalacaktı. Bazen annesinin ayrılmasının nedenlerinden birinin bu olup olmadığını merak ederdi.

"Tanrıçayla mı yatacaktın?" diye karşılık verdi.

Kadının sorusunu düşündü.

"Plan buydu, işler o noktaya gelirse."

Bu sefer Camilla irkildi. Gerçek, bıçaktan daha acı vericiydi. Ama o, tıpkı Camilla'nın ona yaptığı gibi, gerçeği ona vermişti ve Camilla bunun için minnettardı.

Kıskançlık, tıpkı bir köpekbalığının suda kan kokusunu alması gibi, hızla yayıldı.

"Bakın, Bayan Antonius, gerçek şu ki, daha azı için de, daha fazlası için de seviştim." Kapılara doğru başını salladı, ay ışığı yüzünde gölgeye dönüşüyordu. "O tanrıçaya penisimi sokmaktansa bıçağımı sokmayı tercih ederdim. Ama eğer bedeli buysa, ödemeye razıyım."

Köşeye sıkıştırıldığında saldıran bir akrepten farksızdı.

Camilla kendini toparladı, kimsenin iğne yastığı olmak istemiyordu. Yaralanmak ve pişman olmak başka bir şeydi, aptalca davranıp öfke saçmak ise bambaşka bir şeydi.

"Elbette. Peşinden git. Ben buraya sadece son ipucunu çözdüğüm için

geldim—‘sevgili ikiz’ bir insan değil, oyma bir sütun. Bu yüzden Wolf'u aradım. Hepsi senin aptal oyunun için. Gerçi bana eşi olmayı teklif etti. Belki de beni ikna etmesi için ona bir şans veririm. Diliyle oldukça yetenekliydi.”

Envy'nin yüzü asıldı, ama sonra gerçeği anladı. "Peri Diyarı'nın İkiz Sütunları."

“Belki de tanrıçanızı oraya götürmelisiniz. Dilediğinizce bıçaklayın ya da sevişin, Majesteleri. Belki de bir kan kurbanı bir sonraki bilmecenizi çözmenize yardımcı olur.”

Bir an sonra, gözleri kısıldı. Sanki kadının söylediklerinin geri kalanını da çözmüş gibiydi.

"Ne istedi?"

"Ah, lütfen," dedi. "Gerçekten umurunuzdaymış gibi."

“Kuğular ömür boyu eşleşir. Perilerin de benzer olduğunu duydum. Başka bir erkekle eşleşmenin umurunda olmadığını mı sanıyorsun? Ömür boyu eşleşen başka yaratıklar biliyor musun?”

Camilla neredeyse donup kalacaktı. Kurtlar. Envy'nin Günah Evi'ni sembolize etmek için seçtiği yaratıklar. Bu, oyunlarındaki bir başka sürprizdi. Ve artık yeter demişti.

“Sadece bir gece istiyorsun. Sonsuza dek diğer tüm sevgililerden vazgeçmem mi gerekiyor? Emin ol, sen ve o sihirli ereksiyonun hayatımdan çıktıktan çok sonra bile hayatıma devam edeceğim.”

Camilla öfkeyle döndü. Lanet olası duvarını sonsuza dek örebilirdi. Ne zaman -ve eğer- büyürse, o zaman onu arayabilirdi.

“Tuhaf bir şey oldu.” Kıskançlık onu kovalamadı, ama ses tonundaki bir şey onu duraksattı. “Normalde çalışkan bir asker olan penisim, Vittoria ile işbirliği yapmayı reddetti.”

Söylenebilecek onca saçma şey arasında...

“Bu mu beni teselli edecek?” diye sordu Camilla. Sanki cinsel organı beyninden daha akıllıymış gibiydi. “Belki de bir kraliyet hekimiyle görüşmelisiniz, Majesteleri. Eminim bu sorun için şifalı bitkiler vardır.”

Ardından ona doğru ilerledi. Attığı her adıma karşılık, o da geri adım atıyordu; ta ki kendini bir sütuna sıkışmış bulup daha fazla ilerleyemeyene kadar.

Adam yaklaştıkça kalbi hızla çarpıyordu, omuriliğinde hafif bir heyecan dalgası hissediyordu.

Pürüzsüz taş, kızarmış tenini giysilerinin üzerinden serinletti. Bütün vücudu birden ısındı, duyuları keskinleşti. Göğüsleri elbisesinin kumaşına sürtünerek özgür kalmayı, serin havanın tenini öpmesini özlüyordu.

Kahretsin. Tahrik olmuş olması imkansız.

Envy bir elini yanındaki taşla bastırırken, diğer eli beline dolanarak onu sıkıca kendine doğru çekti. Bourbon ve meyvelerin kokusu, belirgin bir şekilde erkeksi bir şeyle karışarak onu sardı; tıpkı kendisi gibi, sarhoş edici derecede karanlık ve günahkardı.

Camilla sadece o kokuyla bile sarhoş olabilirdi.

Kalçaları onun kalçalarına sürtündü. Giysilerinin üzerinden bile olsa, en hassas bölgesine sürtünen sert çıkıntı, nefesini kesti.

"Bir sorunum olduğunu düşünüyor musunuz, Bayan Antonius?"

Tekrar hareket etti ve aynı noktaya şaşmaz bir hassasiyetle vurdu. Bacaklarının arasında karşılık veren bir zevk dalgası yayıldı. Sanki bir sorunu varmış gibi hissetti.

Sorun şuydu ki, o bunu tekrar yapmasını istiyordu.

Bakışları onunkine saplandı, delici ve derin bir şekilde. Biliyordu. Onun arzusunu, isteğini hissetmişti.

Camilla aksini iddia etmeye çalışmadı; ondan geri çekilmesini de talep etmedi.

Hain elleri, kaslı kollarının sırtında dolaştı, okşayışı altında kaslar gerildi, onu sırtını, belini keşfetmeye teşvik etti, sonra tekrar yükselip yumuşak saçlarına dolandı.

"Bana cevap vermedin." Sesi artık boğuk bir fısıltıydı.

Günahkâr ve ahlaksız bir başka hareket, içgüdüsel olarak bacaklarını aralamasına ve onu daha da yakına, daha derine davet etmesine neden oldu. Onu itmeli, kalbini korumalıydı. Bu durumun birkaç saat içinde sona ermesi kaçınılmazdı.

Bunun yerine, vücudunun her yerine dokundu, her kıvrımı, her çıkıntıyı, her çizgiyi hafızasına kazıdı, daha sonra resmetmek için. Yanaklarının kemikleri, burnu, o baştan çıkarıcı dudakları... Vücudunun izini sürmek ve rüyalarında tekrar tekrar o yolda yolculuk etmek istedi.

"Tek sorunum," dedi, parmak uçlarını hafifçe ısırarak, "seni istiyor olmam."

İtirafı, kulağına fısıldanan ham bir sözden başka bir şey değildi; öyle keskin bir gerçek bıçağıydı ki, çıkarken onu paramparça etti. Belki yarın

pişman olacaktı, belki ikisi de paramparça olacaktı, ama şu anda tek istediği, sesindeki acıyı ve ruhundaki karşılık gelen acıyı dindirmekti.

Bir gece.

Bu yeterli olacaktı. Envy artık insan olmadığını biliyordu. Eşit olduğunu, ikisinin de geri adım atmak zorunda olmadığını veya diğerini kırmaktan endişe etmesine gerek olmadığını biliyordu.

İstedikleri kadar çılgın olabilirlerdi.

Nefesi kesik kesik çıktı; belki bir iniltiydi, belki de daha fazlasını isteyen sözsüz bir yalvarış. Hangi dili konuşursa konuşsun, o anladı. Tekrar ona doğru hareket etti. Ve tekrar.

Her işkence dolu hamleyle vücudunda şiddetli bir sıcaklık dalgası yayıldı.

"Seni çok istiyorum," diye mırıldandı. "Bir sonraki ipucuna odaklanmalıyım."

Kalçaları onunkilerle tekrar, daha sert bir şekilde buluştu.

"Sütunlara doğru yola koyulmam gerekirdi." Bir başka acımasız, lezzetli darbe. "Mahkemem dengede duruyor. Yine de buradayım."

Parmakları kalçalarını sıkıca kavradı, adeta damgalar gibi, sahiplenici bir şekilde. Vücudu daha da kayganlaştı.

"Sana yapacaklarımın hepsini planlıyorum. Her boşaldığında, her seferinde adımı haykırmanı istiyorum. Dilimde. Parmaklarımda. Penisimde. Beni mahvettin Camilla. Ben de sana aynı şekilde karşılık vermek istiyorum."

Bu sefer, onun hamlesine karşılık verdi ve ona sürtündü.

Göğsünden kısık bir hırıltı yükseldi. "Beni istediğini söyle bana."

Camilla ona sıkıca sarıldı, yumruklarını gömleğine kenetledi ve onu kendine doğru çekti. Ona verebileceği tek cevaptı, şu anda önemli olan tek cevaptı.

Daha fazla.

Yüzünü boynuna gömdü, kalçaları tekrar tekrar hareket etmeye başladı. Nefesi teninde sıcaktı, biraz da pürüzlüydü. Tanrım, onu çok istiyordu.

Elini tekrar sıkıca kavradı, sanki korkunç bir düşüşten kendini alıkoymaya çalışıyordu ama başaramıyordu, kontrolü elinden kayıyordu. Onunla birlikte o da dağılıyordu.

Dudaklar tenine hafifçe değdi, bu his tüm duyularını altüst etti. Belki de zevkten ölmek, fiziksel bir formun dışında var olmak, yalnızca sınırsız bir

coşku hissetmek böyle bir şeydi.

Ve henüz onun içine girmemişti.

“Camilla.”

Adı bir lanetti, bir yalvarıştı. Beni mahvettin.

Aynı şeyi ona da yapmıştı. Duvarlarını yıkmış, mutlu küçük insan hayatını yerle bir etmişti. Sahte olsa da, bir güvenlik hissi vermişti. Bu alemde, onun yanında olmak hiç de güvenli değildi.

Tehlikeli, çekici ve baştan çıkarıcıydı ve ona gerçekte kim olduğunu hatırlattı.

Onun "Prens Charming" istemediğini söylediğinde haklıydı.

O, iblisi istiyordu.

Acımasız sevgili, bedenini zevke teslim olmaya zorlayacak, emredecek ve talep edecekti.

Camilla, Waverly Green'e nasıl geri döneceğinden emin değildi. Kendini o kısıtlayıcı kutuya tekrar nasıl düzgünce sokacağını, nazlanıp rol yapacağını bilmiyordu. Hayata, sanata ve oynamayı sevdiği her karanlık oyuna duyduğu tutkuyu ve şehveti nasıl gizleyeceğini, oradaki erkekler gibi arzu duymuyormuş gibi nasıl davranacağını bilmiyordu.

Şimdi aradaki mesafeyi kapatmak onları uçurumun kenarına sürükleyecekti. Dudakları birbirine değecek şekilde hareket etti, nefesleri aynı anda kesiliyordu. Dudakları onun dudaklarına değiyordu.

“Camilla, kahretsin.”

Kontrollerinin son düğümlü iplikleri çözülüyor, gevşiyor ve onları kısıtlamalarından kurtarıyordu. Kimin önce hareket edeceğini merak ediyordu, ikisi de lanet olsun.

Onun olacağını biliyordum.

“Beni mahvet.” Sesi ona ait değildi. Daha kaba, daha alçak ve şehvet dolu vaatlerle doluydu. “Öp beni.”

Kıskançlık başını eğdi, aralarındaki son mesafeyi de kapattı; dudakları Camilla'nın tattığı en tatlı zehir gibiydi. Eğer sahip olacakları tek şey buysa, Camilla bunun kıymetini bilecekti.

Ereksiyonu pantolonuna baskı yapıyordu; onu kafeste tutmak acımasızcaydı. Öpüşmelerini yarıda kesti, pantolonunun bağcıklarını gevşetti, sonunda aralarında hiçbir şey olmadan onu görmek ve hissetmek istiyordu.

Geri çekildi, bakışları etrafı araştırıyordu.

"Kuralımı biliyorsun."

Camilla başını salladı.

"Emin misiniz?"

"Evet."

Diz çöktü, ayağını kaldırdığı bacağının üzerine koydu ve elbisesinin etek ucunu okşadı. Saniyeler içinde çoraplarını sihirle yok etti.

Ellerinin tenine ilk dokunuşuyla irkilirken, dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. Sadece ayak bileğine dokunmuştu, ama içinden geçen farkındalık dalgası her yerini ürpertti.

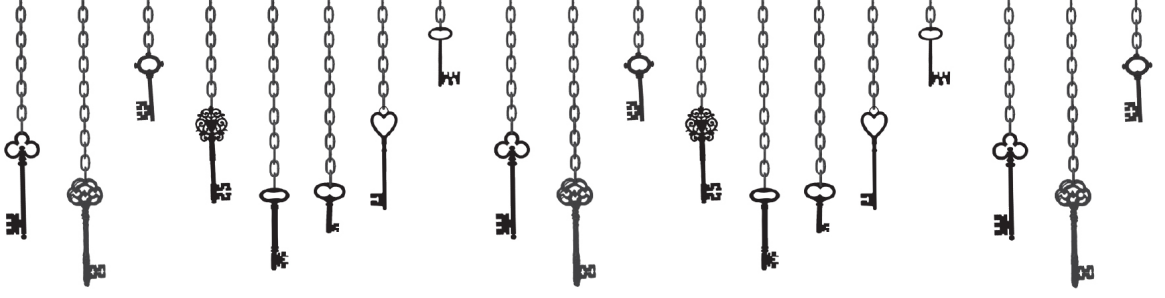
Büyük sütuna yaslandı, gözleri önünde diz çökmüş, başını dua eder gibi eğmiş prenze dikilmişti.

Camilla eğildi, parmaklarını onun koyu renk saçlarının arasından geçirdi, çenesinin kıvrımını takip etti, sonra yüzünü yukarı kaldırarak dikkatini tekrar kendine çekti.

Bulunduğu yerden bakıldığında, Envy'nin teslim olmuş, prensesine boyun eğmiş gibi görünmesi mümkündü, ancak Camilla bunun gerçeği yansıtmadığını biliyordu. Tam tersine, zafer kazanmak üzereydi.

Ve bu turu onun kazanmasına seve seve izin verirdi, çünkü nihai galibin kendisi olacağını biliyordu.

"Kendini hazırla, evcil hayvanım," diye hırladı. "Seni paramparça edeceğim."

ELLİ İKİ

Camilla, Envy'nin emrettiği gibi yaptı, arkasındaki sütuna tutundu. Envy yavaşça kadife eteklerini yukarı doğru itti ve yukarı doğru ilerlerken açık ağızlı öpücükler bıraktı. Elleri uyluklarını sardı, yavaş ve harika hareketlerle ilerledi, başparmakları her geçişte vücudunun en tepe noktasına yaklaştı ve baştan çıkarıcı teninin daha da fazlasını ortaya çıkardı.

Arzu, onun içinden geçerek doğrudan ona akıyordu. Onunla sonunda orgazm olma, flörtlerini o acı dolu son noktaya getirme düşüncesiyle daha da sertleşti.

İkisinin de hissedeceği tatmin duygusu eşsiz olurdu.

Onu yatak odasına götürmeyi düşündü ama sırtını mermer sütuna yaslamış, ayağını uyluğunun üzerinde dengede tutmuş haldeki hanımefendinin bu kadar edepi ve düzgün görünüşüne karşı koyamadı. Ancak asıl dikkat çeken, yatakta bir günahkâr olduğunu gösteren bakışlarıydı.

Çünkü o öyle olmayı seçti. Tıpkı onun gibi.

Envy'nin dişleri tenine hafifçe değdi, ardından tüyler ürperdi.

Karnının derinliklerinde kendi arzusu alevlendi, penisi o kadar sertleşti ki midesine bastırdı. Sadece onu tadararak bile boşalabileceğine yemin etti. Ama bu hazzı ertelemesi gerekiyordu. Uyluğunun iç kısmına, dizinin hemen üstüne masum bir öpücük kondurdu.

Camilla sabırsızlanarak sütuna yaslandı.

Eteğini beline kadar indirdi ve kadın da eteğini ondan aldı, adamın açgözlü bakışlarının üzerinde dolaşmasını izledi. Uylukları, kalçaları, vücudunun atan zirvesi... Sergilediği her lezzeti tatmak istiyordu ve nereden

başlayacağına karar veremiyordu. Kadın ıslaktı, parıldıyordu. Önünde diz çökmüş halini görünce tahrik olmuştu.

Anlamalı bir sırıtışla, "Tatlı sapkın. Önünde eğilmemden hoşlanıyor musun?" dedi.

Dudaklarını ısırды, başını salladı ve istemsizce eteğini daha sıkı kavradı.

"Güzel. Vücudunun sunağında dua etmek, benim gibi bir günahkarı diz çöktürmenin tek yollarından biri. Sana her santimine tapacağıma söz veriyorum. Bu inanılmaz, ıslak vajinadan başlayarak."

Gümüş rengi bakışları şehvetle parıldıyordu. Bunu daha önce de fark etmişti ama şimdi, müstehcen sözler kullandığında bundan hoşlandığından emindi. Bu onu tahrik ediyordu. Bacaklarını birbirine sıkıştırmasında ve nefes alışverişinin kısa kısa olması bunun kanıtıydı.

İkisinin de şansına, Envy tam bir pislik olabiliyordu.

Önce dizinin üstüne, sonra da uyluğunun iç kısmına doğru bir öpücük daha kondurdu.

Dudaklarının masum, tatlı dokunuşlarının onda daha fazlasını arzulama isteği uyandırdığını hissetti. Elleri, dudaklarının dokunduğu her yeri okşadı, sonra kendi başlarına keşfe başladı ve ona zevk titremeleri yaşattı.

Envy'nin bakışları, sonunda kadının cinsel organının kaygan kıvrımlarına ulaştığında karardı.

İlk darbe, ağzından kötü bir küfür koparmasına neden oldu; sırtı, sanki yıldırım çarpmış gibi sütundan ayrıldı, oysa darbe yumuşak ve uyuşuktu. Tıpkı bir tatlının üzerindeki kremayı yavaşça yalamak gibi. İkinci darbe daha sertti, dili içeri girerken kıvrımlarını araladı.

Ellerini onun saçlarına doladı ve onu tam istediği yerde tuttu.

Onu bir başka yavaş döndürme hareketiyle ödüllendirdi.

"Günah gibi kokuyorsun, Camilla."

Başparmağı, dilinin az önce izlediği yolu takip ederek, onu kendisine daha çok yaklaştırmaya, daha derine inmeye ihtiyaç duymasına neden olan bir sinir demetine bastırdı.

Kadın sıırıslıklam olmuştu ve adam daha yeni başlamıştı.

"Buna bayılıyorum." Ağzını tekrar onun ağzına yaklaştırdı, bir yandan parmaklarının üzerinde hareket etmesine izin verirken, diğer yandan dilini onun yerine kullandı.

Kıskançlık onun duyularını açtı, böylece kadının neye ihtiyacı olduğunu ve ne zaman ihtiyacı olduğunu tam olarak anladı.

"Ah..." diye inledi, gözleri geriye doğru kayd.

Vücudunun kıvrımlarını takip etti, her bir ıslaklık damlasını izledi ve kendi ihtiyacını onun cinsel organına karşı hırıldatarak dile getirdi.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Sakın durma."

O tanrı değildi, ama gecenin sonuna kadar onu bir tanrı olduğuna inandıracağından emindi.

Ona doğru mırıldandı, sesinin titreşiminin, derinliğinin onu o sınıra doğru ittiğini fark etti. Nefesi kesik kesik, düzensizleşti; orgazmı yakındı. Sesi tekrarladı, sonra iki parmağını içeri kaydırarak onu gerdi.

Envy topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak, kadının nefes nefese kalmaya başlamasını izledi.

Büyülenmiş bir halde, yavaşlayarak onu nazikçe okşadı, parmaklarını kaygan kıvrımları üzerinde kaydırarak o gizli bölgeye dokundu, sonra o doruk noktasına ulaşmadan önce geri çekildi.

Camilla, "Artık oyun yok," diye uyardı.

Kadın kontrolü ele alıp kalçalarını sallayarak rahatlama ararken adam sırttı.

Hâlâ parmaklarıyla derine doğru itmeye devam ederken, bacaklarını, karnını öpmeye, ısırma ve emmeye başladı; sürtünme o kadar muhteşimdi ki ikisi de nefes alamayacak gibiydi.

"Yaklaştım," diye nefes nefese söyledi. O da öyleydi.

Ağzını cinsel organına yaklaştırdığı anda, kadının orgazmı tüm vücudunu sarstı.

Camilla onun saçlarını kavradı, onu kendine doğru bastırdı, gelen her zevk dalgasıyla vücudu kasılıyordu.

Hareketleri yavaşladı, arzusunun her damlasını yavaş yavaş emdi, ta ki nefesi düzene girip bedenine geri dönene kadar.

Envy ona son bir öpücük kondurduktan sonra dikkatini ona çevirdi.

"Bu..." Alt dudağını ısır, sanki hiçbir şey söylemiyormuş gibiydi. Tek bir kelime hariç. Yüzüne açıkça yazılmıştı. Daha fazlası. "Sana içimde ihtiyacım var."

Onun da onun içinde olması gerekiyordu.

Şu an onları rahatsız eden herkesi öldürürdü.

Kadın nazikçe saçından çekştirerek ayağa kalkmasını işaret etti. Adam ayağa kalktığında, bedeni enerji ve güçle doldu. Daha önce hiç hissetmediği bir şekilde enerjiyle dolmuştu; kadının orgazmı hâlâ dilinde tazeydi ve onu

daha fazlasını istemeye teşvik ediyordu.

Camilla gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı, sonra da pantolonunun bağcıklarına tekrar saldırdı, bu sefer amacından vazgeçmemişti.

Kadın onun cinsel organını dışarı çektiğinde ona tembel bir gülümseme verdi. Kadın keskin bir nefes aldı, sonra adam pantolonunu çıkarırken ona neredeyse utangaç bir bakış attı.

"Muhteşemsin."

Çok büyük. Bunu söylemedi ama Envy, diğer sevgililerin buna vereceği tepkilerin farkındaydı. İfadesi önce endişeye, sonra kararlılığa dönüştü. Duygularını okuyamıyor olsa bile, tam olarak ne düşündüğünü anlayacaktı. Nasıl uyacağını bilmiyordu. Gergin olsun ya da olmasın, denemeye çok istekliydi.

"Yere uzan," diye emretti ona.

Tanrı kemikleri gibiydi. Ona emir verdiğiğinde çok hoşuna gidiyordu.

Envy onu tahtına doğru geri götürdü, sonra uzun bedenini kürsünün altındaki avcı yeşili halının üzerine uzattı, kollarını başının arkasında kavuşturdu, dudaklarını kıvırdı. Bir sevgiliyi götürmek için en rahat yer değildi, ama ikisi de sert zeminden endişelenmiş gibi görünmüyordu.

Camilla usulca diz çöktü, eteklerini etrafına yaydı ve sonra uzanıp zarif bir parmak hareketiyle onun vücudunu okşadı.

"Gergin misin?" diye sordu, daha da geniş bir gülümsemeyle.

"Hiç de bile."

Onun samimiyetsizliğini sezerek kısıp bir kahkaha attı.

Kadın, adamın dizlerinin hemen altına oturarak üzerine çıktı ve ereksiyonunu inceledi. Künt uç, kadının her dokunuşunda seğiriyor, bu da adamın dudağını ısırmasına neden oluyordu.

Tanrı aşkına! Camilla hafif bir gülümsemeyle cesurca elini onun kalın, çelikten daha sert atan penisinin etrafına sardı. Adam neredeyse bayılacaktı.

Uç kısmında parıldayan bir sıvı damlası, Envy'nin de ne kadar tahrik olduğunun kanıtıydı. Kadın parmağıyla sıvıyı döndürerek çıkıntının etrafında daireler çizdi ve adam bir küfür savurdu.

"Mm." Gözleri karardı.

Hiç beklemeden, aniden ağzını aşağı indirdi ve diliyle aynı yolu izledi. Nazikçe emmesinin verdiği hisle vücudu kasıldı.

Dudaklarını yalayarak geri çekildi. "Senin de tadın günah gibi. En

sevdiğim türden."

"Camilla."

Elleri mermer zemine bastırılmış, nefesi sığlaşmıştı. Kelimenin tam anlamıyla, onu avucunun içine almıştı.

Onun daha büyük bir kısmını ağzına aldı, dilini ucunda gezdirirken penisini neredeyse acı verecek kadar sıkıca kavradı.

Ağzının sıcaklığında irkildi ama kadın onu daha derine aldı, yalayarak yumruğunu yukarı aşağı hareket ettirdi. Kendini tutamıyordu; inledi ve titreşim omurgasında küçük zevk kıvılcımları yarattı. Kahretsin, Camilla hiçbir şeyi kaçırmadı. Onu daha da yuttu, sonra sanki onun penisini emmek onu da en az onun kadar tahrik ediyormuş gibi inledi.

Dirseğinin üzerine yaslanarak, yarı kapalı gözlerle kadının onunla oynayışını, yavaş, tembel ve baştan çıkarıcı hareketlerle yalamasını izledi.

"Kahretsin."

Parmaklarını onun parıldayan saçlarının arasına geçirdi. Başını yukarı aşağı sallıyordu, ritmi hızlanıyor, emmesi daha da sertleşiyordu. Onun boşalmasını istiyordu. Dilinin her hareketinde karın kasları geriliyordu. Çok yakındı.

Onu istiyordu. Her şeyini. Çaresizce.

Duraksadı ve vücudunun uzunluğu boyunca, güçlü kalçalarına ve kaslı karnına, parlak göğsündeki dövmelerine bakarak onu süzdü.

Camilla canavarı evcilleştirmişti. Prens görünümünün altında volta atan medeniyetsiz iblis, efendisine sadık bir hizmetkar gibi ona boyun eğdi.

Onun bunu fark ettiği anı tam olarak gördü.

Yüzünde yavaşça, şeytani bir gülümseme belirdi.

O da biliyordu. Belki de bu gümüş saçlı, keskin bakışlı, zeki kadının bir gün onu diz çöktüreceğini ve kendisinin de seve seve teslim olacağını ondan daha uzun zamandır biliyordu.

Envy aniden onu göğsüne doğru çekti, kadife elbisesi tenini okşadı, dizleri onu desteklemek için arkasında büküldü. Cinsel organı çıplak kalçalarına sürtünerek seğirdi.

Bakışları erimiş bir ateşe dönüştü.

"Elbiseni çıkar."

Onun emirleri, kısık hırıltısı... ona çekici geliyordu. Onun ne kadar daha tahrik olduğunu görünce bunun doğruluğunu anladı. Yatak odasında ona emirler vermesinden hoşlanıyordu.

Camilla kaşını kaldırdı ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Beni mahvetme planın ne oldu?"

Ellerini kadının yanlarından yukarı, köprücük kemikleri boyunca, göğsünün üzerinden gezdirdi ve sonra elbisesini yakasından etek ucuna kadar ortadan ikiye yırtıp parçalarını vahşice bir kenara attı.

Üzerinde dantelli, çok güzel bir iç çamaşırı vardı; adam onu da bir an hayranlıkla izledikten sonra paramparça etti.

Eğer onun kötü olmasını isteseydi, bu gece tüm karanlık fantezilerini gerçeğe dönüştürürdü.

ELLİ ÜÇ

“YIKICI.” Pürüzlü parmak uçları Camilla’nın göğsünün kıvrımını takip etti, başparmağı hassas meme ucunun üzerinde gezindi. Onun uyarılmasının yarattığı seğirmeyi sırtında hissetti, bacaklarını biraz daha açarak ona sürtündü.

Camilla, adamın koyu renk saçlarını alnından geriye doğru itti ve bir an durup onun güzelliğine hayran kaldı.

Artık tamamen bronz bir ten ve keskin gölgelerden ibaretti; ay ışığı yüzünün yontulmuş hatlarının sadece bazı kısımlarını ortaya çıkarıyordu. Kadın, taht odasının kareli zeminindeki halının koyu avcı yeşili rengini, arkasında serilirken izlemekten kendini alamadı.

Onu, bu odanın karanlığında açılan bir melek gibi resmetmeyi hayal etti. Vücudunun geri kalanı kadar güçlü ve etkileyici olan burnunun köprüsünü tereddütle okşadı.

“Camilla.” Onu kendine doğru çekerken sesi de dokunuşu kadar şefkatliydi. “Bir ricam var. Geldiğinde gerçek adımı söylemeni istiyorum.”

Geri çekildi ve gözlerinin içine baktı. Bu, küçümsenecek bir istek değildi.

“Şeytanların gerçek isimlerini çok sıkı sakladıklarını sanıyordum.”

Bu yüzden bu gece sadece bunu söylemeni istiyorum.

Bunun normal bir istek olamayacağını bilerek bunu düşündü. Aksi takdirde, krallığın yarısı muhtemelen gerçek adını öğrenirdi. Ama belki de sadece bu seferlik kendini daha az yalnız hissetmeye ihtiyacı vardı. Boş koridorlarında dolaştıktan sonra, nedenini anladığını düşündü. Yalnızlığı kovmak istemenin nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa, o da Camilla'ydı.

Başını salladı. "Pekala. Anlat bakalım."

"Leviathan."

Çok güzeldi; fısıldayarak söyleyiş şekli, dilinden adeta akıp gidiyordu. Levi-Aethan. Sanki iki kelime, iki isimmiş gibi söylemişti. Onları, hanedanının sembolü olan kurtlar olarak hayal etti: Levi ve Aethan.

Camilla öne eğildi, onu nazıkçe öptü, sonra dolgun alt dudağını hafifçe ısırdı ve gizemli bir şekilde sırttı. Konuşma zamanı geçmişti. Bir iblis olacağına söz vermişti ve şu anda fazlasıyla çekici davranıyordu.

Kendini birkaç santim yukarı kaldırdı, sonra vücudunu açılı bir şekilde yerleştirdi ve üzerine indi, sadece ilk birkaç santimini aldı. Deneme amaçlıydı.

"Kahretsin." Nefesi sert bir şekilde dışarı çıktı.

Bir başka inanılmaz hızlı hareketle onu sırt üstü yatırdı. Bacakları iyice açıldı, o da yaklaştıkça ağırlığını vererek, başının iki yanındaki iki güçlü koluyla kendini destekledi. Güçlü kütlesi, onun üzerinde erotik bir his uyandırıyor.

Olabildiğince derin bir nefes aldı, onun kokusu etrafını doldurdu. Görebildiği, hissedebildiği tek şey oydu. Ve bunu çok sevdi. Daha fazlasını istedi.

Envy onu öptü. Önce yavaşça, dili ona az önce yaşattığı tüm şehvetli şeyleri hatırlattı. Onu daha da yakına çekti, vücudu çoktan zonkluyordu, penisi girişinde seğiriyordu.

Boynuna doğru gülümsedi, işkence dolu keşfini durdurdu, çünkü kadın onu bulundukları pozisyondan içine almaya çalışıyordu. Alçak kahkahası kadının içinden karanlık bir ürperti geçirdi, nabızı doğrudan bacaklarının arasındaki o noktaya yöneldi.

"Sabırlı ol, Camilla, sevgilim. Söz veriyorum, yakında istediğin kadar sert ve hızlı bir şekilde seni becereceğim."

O itiraz edemedi, ağzı göğsünün üzerinde kapandı. Dili o muhteşem şeyi yaptı; baştan çıkarıcı dokunuşlar ve hafif diş sürtmelerinin birleşimi, her yerinde zonklamaya neden oldu.

Elleri tekrar onun saçlarına dolandı, bedeni onunkiyle buluşmak için yukarı doğru kıvrıldı. Bu oyunu yeterince uzun süredir oynuyorlardı; ona ihtiyacı vardı. O rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Lütfen."

Envy yukarı baktı, açgözlü ifadesi onunkiyle aynıydı.

Kendini onun girişine yerleştirdi, ucunu kıvrımlarının üzerinde ileri geri sürterek, zaten hazır olduğunu çok iyi bilmesine rağmen, onun kaygan ve hazır olduğundan emin oldu.

Yavaşça içeri girdi, kadının onun büyüklüğüne alışması için zaman tanıdı; kadının duvarları onun girişini sıkıca kavradı.

Envy dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, öpüşme hızla dillerin ve dişlerin birbirine dolanmasına dönüştü, sonra daha derine indi, nefesi onun nefesiyle karıştı.

Camilla öpüşmenin bir dikkat dağıtıcı olduğunu, vücudunun gevşemesine ve onun etkileyici uzunluğunu karşılamasına yardımcı olduğunu fark etti. Hareketleri tekrarladılar; o yavaşça, santim santim içeri giriyor, öpüşerek ve onu tahrik ederek Camilla'yı zevkin doruk noktasına getiriyor, sonra geri çekiliyordu. Her seferinde daha da derine giriyor, onu geriyordu, ama Camilla yine de onun asla tamamen sığamayacağından korkuyordu.

Son ve güçlü bir hamleyle, tamamen onun içine girdi.

Kollarının üzerine yaslanarak doğruldu ve kadının yüzünü inceledi.

"İyi misin?"

"Evet." Camilla'nın sesi nefes nefeseydi. "İyi" demek yetersiz kalırdı. Onun büyüklüğü, hayal edebileceğinden çok daha fazla onu doldurmuştu. Onun her kasılmasını, kendi vücudunun her nabzını, o sessiz çağrıya yanıt verirken hissediyordu. Hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Tereddütle dirseklerini kavradı ve kalçalarını hareket ettirerek mermer zeminde kayarak onu inanılmaz derecede derine aldı. Adam tıslayarak geri çekildi ve sonra tekrar içeri itti. Tanrım, ne kadar büyüktü, titreyen her santimini kaplıyor, her hareketinde bedenine sahip oluyordu.

Yalan söylememişti. Onu mahvedecekti.

Camilla, başka hiç kimsenin onunla kıyaslanamayacağından emin değildi.

Kar taneleri tenine düşmeye başlamadan birkaç saniye önce bakışlarındaki keskinliği yakaladı. Başkalarını düşündüğünü hissetmiş olmalıydı. Bölgesini koruyan, güzel bir canavar.

"Kimse yapmayacak." Geri çekildi, sadece ucunu içeride bıraktıktan sonra sertçe tekrar içeri soktu ve kadından bir inleme kopardı.

"Ne?" Zevkten neredeyse anlaşılmaz bir haldeydi, kalçalarının her ustaca hareketinde zevk dalgaları vücudunu alt üst ediyordu. Ama bunu

söylemesi, düşüncelerini doğrulaması gerekiyordu.

"Sana bir daha dokunursam," dedi. "Onu öldürürüm."

Dudakları onunkileri ele geçirdi, onu damgaladı. Öpüşmeyi bitirdiklerinde, bakışı her şeyi anlatıyordu: benim. İçindeki ilkel bir şey bundan hoşlandı. Karşılığında onu sahiplenmek istedi.

Yüzündeki ifadeyi okumuş olmalıydı. Eğer kendini tutuyorsa, durmuştu.

Kıskançlık acımasız bir tempoda ilerliyordu; bir eliyle kalçasını kavrayıp onu sabitlerken, her itiş daha derine, daha hızlıya gidiyor ve vücudunu gücüyle hareket ettiriyordu.

Camilla onun omuzlarını kavradı, tırnakları vahşice etine saplanarak onu dağladı.

Onun.

Kadın onun temposuna ayak uydurdu, her vuruşuna karşılık verdi, bedenlerini birbirine çarptırdılar ve ikisi de yüksek sesle küfrettiler.

Göğsünden aşağıya damlayan ter, onun teriyle karıştı. Uzuvarları her yerde birbirine sürtünüyordu, his erotikti. Vücutlarının birbirine çarpma sesleri, birleşmelerinin misk kokusu—baş döndürücüydü. Harika. O kadar güzel ve baştan çıkarıcıydı ki, nabızı hızla atmaya başladı.

"Daha sert," diye emretti.

"Kahretsin, Camilla."

Sesi boğuktu, ona olan tutuşu daha da sıkılaşıyordu. Gecenin sonunda ikisi de çizik ve morluklarla dolu olacaktı.

Eğer o onu mahvedecekse, o da onu mahvetmek istiyordu.

Bırakın bu tutku dolu geceyi hatırlasın, kalçalarının onunkine çarpmasını, inatçı iradeleri pes etmeden çok önce bedenlerinin paramparça olmasını düşünsün. Onun adını haykırmasını, orgazmının ruhunun en derinliklerinden koparılmasını istiyordu.

"Daha fazla," dedi, onu kendine daha da yaklaştırmak, tuzlu teninin her santimini tatmaya çalıştı.

Kadın onun saçlarını daha sertçe çekti, adamın dudakları kadının dudaklarına yapıştı, sonra boynuna, göğsüne, memelerine doğru kaydı. Adam onu yaladı, öptü ve ısırıldı, ta ki kadın aklını kaybedeceğini düşünene kadar.

Elini aralarına sokup hassas klitorisıyla oynarken, penisi hâlâ içeri ve dışarı hareket ediyordu. Kadın sırlıslıkla olmuştu, vücudu ona sıkıca sarılmıştı ve daha derine girmesini istiyordu.

Onu damgalıyordu, kendini sonsuza dek bedenine ve daha da kötüsü kalbine kazıyordu. O da uzanıp onun uzantısını kavradı. Elleri tutkuyla ıslanmıştı.

"Camilla." diye küfretti, onu o kadar sertçe becerdi ki, üzerlerindeki avizeler sallanmaya başladı.

Taht odasının yerle bir olmasını umuyordu. Enkazın içinde bile sevişmeye devam etmek. Güçlü bir duygu. Şu anda hissetmek istediği şey buydu. Onun da bu geceyi, kendisinin asla unutmayacağı şekilde hatırlamasını istiyordu.

"Beklemek."

Aniden durdu, nefesi kesik kesikti. Hala derinlerde, onun içindeydi, artan nabızıyla penisi zonluyordu. Bu, isteğini neredeyse unutturacak kadar güçlüydü. O derin noktaya vurduğu şekil... o an onun tanrısıydı.

Ama bunu asla itiraf etmezdi.

Kadın onun göğsüne bastırdı. "Seni tahtında becermek istiyorum."

Kadını dikkatlice süzdü, ifadesi anlaşılmazdı. Sonra sırttı.

"Sevimli küçük sapkın."

Gülümsemesi ışıltı ışıltı, herhangi bir yaz gününden daha sıcaktı, gözleri de aynı derecede parlaktı. Daha önce onda hiç görmediği, nefesini kesen bir ifadeydi bu.

Etraftaki havayı sık sık buz gibi soğutan bir erkeğin mutluluğunun güneşin sıcaklığına rakip olabilmesine şaşırması gerekirdi aslında.

Bir anda, Camilla kucağında, sırtı kendisine dönük şekilde tahtta oturmuş halde buldu kendini.

Odaya bakarak kendini toparladı. Oturdıkları yerden, tam arkalarında bulunan yüksek kemerli pencerelerden, ikisi de uhrevi bir parıltıyla yıkaniyordu.

Camilla, uzaktan fark etmediği gümüş telkari işlemleri hayranlıkla inceleyerek parmaklarını tahtın kolları üzerinde gezdirdi. Koyu yeşil kadife minderler sırt ve oturma kısmını yumuşatırken, kolçaklarda iki adet kaplı bölüm bulunuyordu. Muhteşem bir tahttı. Güçlü ve zarif. Tıpkı üzerinde hüküm süren erkek gibi.

Metalin üzerinde zümrütler parıldıyordu, kıskançlık uyandırmak için tasarlanmış değerli taşlar. Karşılarında, duvarlarda devasa tuvaler asılıydı. Kanatlı varlıklar, çiçekler, savaş ve zafer sahneleri.

Bu da bir savaştı. Daha önce hiç savaşılmadığı bir savaş.

Envy geriye yaslandı, bacaklarını iyice açtı ve onunla dilediği gibi davranmasına izin verdi. Daha iyi bir kaldıraç sağlamak için öne doğru kaydı ve avuç içlerini uyluklarına bastırdı.

Envy, hamle yapmasını bekleyerek girişine doğru yerleşti. Diğer eliyle de omurgasını okşayarak onu cesaretlendirdi, şefkatle hareket etti.

Onun tereddüdünü yanlış anlamıştı. Camilla sinirden duraksamıyordu, onun arkadan kendisini izlemesine izin veriyor, anı dondurarak bir şekilde aklında kalmasını sağlıyordu. Arka tarafının harika bir görüntüsüne sahip olacağını, bunun onu çıldırtacağını biliyordu. Onun tahrik olması, kontrolünü kaybetmesi düşüncesi onu o kadar ıslatıyordu ki, bu suç sayılmalıydı.

Onun orada, onu ele geçirmeye hazır bir şekilde, tam da gücünün merkezinde, kendisini hayal etmesini istiyordu. Camilla, Envy'nin günah dolu sarayına hükmettiğini ama bir anlığına da olsa onun bedenine hükmettiğini asla unutmamasını istiyordu. Tıpkı onun da Camilla'nın bedenine sahip olduğu gibi.

Onun kendisini tekrar santim santim almasını bekliyordu ve kadın tek bir sert hareketle üzerine çöktüğünde şaşkın bir nefes verdi. İkisi de küfretti, nefes nefese kalışları zevk ve acının karışımıydı. Onu inanılmaz derecede doldurdu, bu pozisyondan daha da derine indi.

Camilla yavaşça kendini yukarı kaldırdı, penisinin tamamına kadar çıktı, sonra tekrar aşağı indi, bu sefer kalçalarını döndürerek. Adam küfretti. Ağzı omzunu buldu, dişleri tenine sürtündü.

Kıskançlık onun kalçalarını kavradı, onun temposunu belirlemesine izin verirken etini yoğurdu.

Kalçalarını yavaş ve amaçlı bir şekilde hareket ettirdi. Ta ki öne doğru eğilip, onu inletecek ve damarlarında alev alev bir tutku uyandıracak bir noktaya dokunana kadar.

Bundan sonra oyunları önemli değildi. Sadece zevkleri önemliydi. Çok geçmeden onun hareketleri onunkilerle eşleşti, o da onun üzerinde zıplarken elleri onu yukarı aşağı hareket ettirdi.

Hareketten kasları ağrıyordu, gerilmişti. Umursamıyordu.

Envy, sırtını öperken parmakları yanlarına saplandı. En yoğun sıcaklık dalgası vücudunu sardığı anda, penisi içinde şişti.

İkisi de küfrederek, sonun yaklaştığını bilerek daha da sert bir şekilde seviştiler. Artık onun mu kendisiyle seviştiğinden yoksa kendisinin mi

onunla seviştiğinden emin değildi. Çılgınca, vahşi bir halde, sanki hayatları buna bağılmış gibi birbirlerine vuruyorlardı.

Tam boşalmadan önce, parmakları kaygan kıvrımlarının üzerinde kayarak klitorisini okşadı ve o da hislerin içinde kayboldu, orgazmı tüm vücudunu sarstı. Dalga dalga gelen kıvılcımlı zevk onu vurdu, alt üst etti ve onun gerçek adını haykırdı.

“Leviathan!”

Boşalmasıyla birlikte içinde bir sıcaklık dalgası yayıldı ve Camilla tekrar doruk noktasına ulaştı, zevkin son dalgalarını yaşarken tamamen bitkin düştü ve nefes nefese Envy'nin göğsüne yaslandı.

Kollarını kadının etrafına sardı, titreyen kaslarıyla karnının üzerinde, kaburgalarının altında, göğüslerinin kıvrımı boyunca küçük şekiller çizdi.

“Kahretsin.” Nefesi boynunda sıcaktı, teni hoş bir şekilde gıcırta çıkarıyordu. Biraz yumuşamıştı ama hala içindeydi. “Öpüşürken bir aziz gibisin ama sevişirken bir sapık gibisin.”

"O tek gecemizin kıymetini bilmek istedim."

"Kahretsin," dedi bu sefer daha alçak sesle.

Belki de onu mahvetmişti.

Gülümsemesi kaybolmadan önce dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

Şafak sökmek üzereydi ve bir sonraki ipucunu bulmaları gerekiyordu. Zamanları tükenmişti.

Ayağa kalktığı an, bu fanteziyi geride bırakacağını anladı.

Dürüst olmak gerekirse, Envy de kendi küçük dünyalarını geride bırakmak için acele etmiyor gibiydi. Onun da oyunu tekrar düşündüğünü, oyunun kendi sarayı için ne anlama geldiğini düşündüğünü biliyordu.

Ama o orada, onun yanında kaldı. Sanki başka hiçbir yerde olmak istemiyormuş gibi.

Elleri onun kollarına doğru uzandı ve hafifçe okşadı.

Nefes alışverişleri çoktan düzene girmişti ve aralarında ağır bir sessizlik hakimdi.

Yavaş ve hafif dokunuşlar, silüeti boyunca, belinde, kalçasının kıvrımında gezindi, sonra göbeğinin altına doğru kıvrılarak, bedenlerinin hâlâ birleştiği yere doğru yaklaştı.

Elinin daha aşağıya doğru inmesiyle nefesi kesildi. Tekrar sertleşmişti.

"Peki ya oyun?" diye sordu, sorduğuna pişman olmuştu.

"Durmamı mı istiyorsunuz?"

Başını salladı. "Kesinlikle hayır."

"Şükürler olsun."

Pozisyonunu değıştirdi, böylece Camilla tamamen onun üzerine oturdu ama kendisi daha baskın bir konumdaydı. Camilla hâlâ arkasını dönmüş, sırtı göğsüne yaslıyken, kontrol tamamen ondaydı; onu penisinin üzerinde yukarı kaldırıyor, yavaşça içeri ve dışarı hareket ederken penisin çıkıntısıyla onu tahrik ediyor, sanki hiç bırakmayacakmış gibi onunla sevişiyordu. Hareketlerinde sert ve aceleci hiçbir şey yoktu.

Artık kontrolü yeniden ele geçirdiğine göre, tüm odağını onun bedeninden olabildiğince çok zevk almaya yöneltmişti. Penisinin ucu, içindeki bir noktaya değdi ve düşüncelerini ele geçirdi.

Önce geri çekti, sonra tekrar içeri soktu ve aynı muhteşem noktayı vurdu.

Kadın ona yaslandı, ellerini boynuna doladı ve saçlarıyla oynadı. Adam da hareket ederken kadının göğüslerini avuçladı ve kendine penetrasyon için yer açtı.

"Şuradaki aynayı görüyor musun?" diye sordu, odanın karşısında duran ve kadının fark etmediği yaldızlı aynayı işaret ederek.

"Evet."

"İzle." Bacaklarını araladı, onun da aynı şekilde bacaklarını açmasını sağlayarak parıldayan cinsel organını ortaya çıkardı. Eğer maiyeti burada olsaydı, oldukça görkemli bir gösteri olurdu. Zaten o da oldukça görkemli bir gösteri yapmıştı.

Envy'nin parmakları klitorisinin üzerinde dönüyor, ona bastırırken o da yavaşça yukarı doğru itiyordu.

Camilla bu manzarayı görünce neredeyse nefes nefese kaldı.

"Seni nasıl sert bir şekilde orgazma ulaştırdığımı izle."

Camilla dudaklarını ısırđı, vücudunun onun şeytani isteğine verdiği tepkiyi şimdiden hissediyordu.

Bakışları bedenlerinin birleştiğı yere kilitlenmişti, sanki bir ziyafete rastlamış aç bir adam gibi manzarayı içine çekiyordu. Parmaklarını ağzına götürdü, aynadaki görüntüsüne odaklanmış bir şekilde, onun uyarılmasını yalayıp yatıştırdı.

"Çok tatlı."

Ereksiyon halindeki penisi derinlere yerleşmişken ona tekrar dokunduğunda, bu neredeyse dayanılmaz olmuştu.

Boynuna nazik öpücükler kondururken, parmaklarıyla onu yavaşça taciz etmeye devam etti. Arada bir de ileri geri hareket ederek, dikkatini dağıtan yoğun hisleri daha da artırdı.

Bacakları daha da açıldı, onu daha da açığa çıkardı. Çok geçmeden, nefesi düzensizleşti. Zirveye ulaşmak üzereydi.

Gözleri yavaşça kapandı.

Envy, klitorisine hafifçe vurdu ve vücudunda bir duygu dalgası yarattı. "Gözlerini aç."

"Canavar."

"Buna bayılıyorsun, değil mi?"

Aynen öyle yaptı.

Camilla, tüm dikkatini gösteriye vermiş, onun bir sevgili olarak yeteneğini hissediyor ve izliyordu; o da tıpkı kendisinin alemler çizebildiği gibi zevki çiziyordu. Ve o da en az onun kadar yetenekliydi.

"Gel benim için, sevgilim."

Dişleri boynundaydı, itişleri şimdi daha hızlıydı. Hala yavaş, hala cezalandırıcı derecede harikaydı. Ama o da yine yakındı, uçurumun kenarından yuvarlandığı anda ona katılmak için bekliyordu. Camilla direnmeye, bu anı uzatmaya çalıştı. Ama bedeni onun sessiz isteklerine cevap verdi, sonunda ezici zevke teslim oldu.

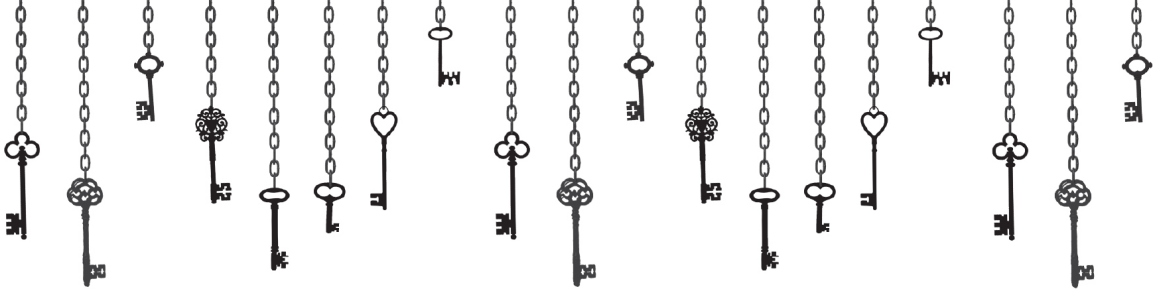
"Leviaethan!" diye tekrarladı dudaklarında onun adını.

Bu sefer, onun adını haykırıp sonra onu kollarına aldığı anda, sanki çoktan gitmiş gibi hissetti. Gece gökyüzünde kayan bir yıldız gibi, geriye sadece bir zamanlar ne kadar güzel parladığının anısı kalmıştı.

A decorative white line-art border on a black background. It features a central horizontal branch with several leaves. From this branch, two long, curved vines descend towards the bottom corners. Each vine is adorned with clusters of bell-shaped flowers and smaller buds. The overall design is symmetrical and elegant.

PART IV

*Deception is the
Most Wicked
Game of All.*

ELLİ DÖRT

Şaşırtıcı bir şekilde, gecelerini sonlandıran şey kıskançlık değildi.

Camilla, tahtına iki kez daha bindi ve her seferinde gerçek adını söyledi. İleri geri, doymak bilmeyen iştahıyla.

Kadın her defasında onun gerçek adını söylediğinde, içindeki bir şey daha da sıkılaşıyordu. İlk sevişmelerinden sonra gerginliğin azalması gerekirdi. Ama tahmin ettiği gibi azalmadı.

Onu o lanet olası tahtın üzerine eğmiş, vücudunun her santimini okşayıp, tahrik edip, taparcasına sevişmişti, ta ki kadın ona tekrar kendisiyle sevişmesini isteyene kadar.

Yine de... istek, ihtiyaç devam etti.

Onun yatak odasına gitmişlerdi; böylece sarayının tahmin edilemez olduğu bir dönemde onun evinde neler gördüğünü izleyebilecek ve onu yatağında bir kez daha doyasıya yaşayabilecekti.

Bir kez daha, üç kez daha gerçekleşti. O, onun diline boşaldı, o da onun diline.

Şu anda çarşafların üzerinde uzanmışlardı, kadının bacakları onunkilerle iç içe geçmişti, adamın parmakları kadının kollarını okşuyordu ve adam neyin yanlış gittiğini düşünüyordu.

Öğleden önceki güneş ışığı odaya eğik bir şekilde giriyor, gecelerinin saatler önce sona erdiğini gösteriyordu. Normalde doygunluk hissettiği zamandan çok daha önceydi.

Camilla avucuna bir öpücük kondurdu, sonra ona doğru döndü.

“Sabah oldu.”

Dikkatini onun gözlerine çevirdi, ses tonunda bir eğlence vardı.

"Güneşin ne anlama geldiğini anlıyorum, tatlım."

Bakışları kısıldı. "Yataktan kalkmamız gerek."

Onu kendi üzerine çekti ve boynunu okşadı.

"Yakında."

Camilla onu öptü, önce nazikçe, sonra dilinin dudaklarının arasındaki hafif dokunuşuna teslim oldu. Tekrar sertleşmişti, hazırды. Ayrılmadan önce kesinlikle bir saat daha geçirebilirlerdi. Belli ki uzun zamandır cinsel zevklerden mahrum kalmıştı. Ona duyduğu bu özlemin en mantıklı açıklaması buydu.

Kendini yukarı doğru itti, gövdesine yaslanarak destek aldı.

"Kalkma vakti geldi, Envy. İkiz Sütunlara gitmemiz gerekiyor."

Ona sinirli bir bakış attı. "Yine mi Envy?"

"Neden olmasın ki?" diye meydan okudu. "Başka bir şey mi bekliyordunuz?"

Elini yüzüne sürdü. "Hayır."

"Yalan."

Onu baştan aşağı süzdü. "Periler, iblisler gibi yalanı hissedemezler."

"Belki de değil, ama yüz ifadenizi artık yeterince iyi okuyabiliyorum." Onu çok yakından inceledi. "Memnun kalmadınız."

"Yanlış. Ben fazlasıyla memnunum. Sorun da buradan kaynaklanıyor."

Camilla uzun bir süre konuşmadı, ona bakarken gerilim rahatsız edici derecede artıyordu. Bakışları her ona kaydığında cinsel organı vücuduna sürtünerek seğirmeseydi, bu durum daha az can sıkıcı olurdu.

Sonunda, "Bir gecelik ilişki konusunda anlaştık," dedi. "Bunu yeniden görüşmek ister misiniz?"

"Elbette hayır." Envy doğruldu, onu dikkatlice kaldırıp yatağa bıraktı. "Kuralımı asla bozmam, Bayan Antonius. Tahrik olmamı romantizmle karıştırmayın. Sadece sıkı, ıslak vajinanızdan zevk alıyorum."

Derin bir nefes aldı, gözleri meydan okurcasına parladı.

Çok ileri gittiğinin farkındaydı.

"Göreceğiz o zaman, değil mi?" Gülümsemesi tamamen kötü niyetliydi. "Eğer Wolf'la tekrar karşılaşırsam, hiç etkilenmeyeceğinizden eminim. Belki de uzun, ölümsüz hayatlarımızın geri kalanında onun benim dar, ıslak amımın tadını çıkarmasına izin veririm. En azından öyle davranmıyor."

Kıskançlığı alev alev yandı.

O onu geri çağırıp özür dileyemedi, Camilla öfkeyle banyo odasına

girdi ve yolda onun için sihirle yarattığı yeni elbiseyi kaptı.

Kapıyı o kadar sert çarptı ki, tavandaki portre sarsıldı. Daha önce şehvet yerine neşeyle baktığı portreydi o.

Envy lanetler savurarak yatağa geri yığıldı. Tam bir sefil herifmiş.

Envy'nin Camilla'nın içinde olduğu zamandan beri saatler, kavgalarından beri bir saat geçmişti ve özlem hâlâ dinmemişti. Hatta daha da kötüleşmişti. Özellikle de her karşılaşmalarını yeniden yaşadıktan sonra, Camilla'nın tahtına geçmeyi önerdiği anlarda zihni duraksıyordu.

Olayın neyle ilgili olduğunu çok iyi biliyordu ve kadın haklıydı. Kıskançlık bir daha asla o kalçaların her itişte nasıl sallandığını, gümüş rengi saçlarının kalbine saplanmış bir hançer gibi parıldadığını hayal etmeden üzerine oturamayacaktı.

Onu kurnazlığıyla alt etmişti. Lanet olası tahtında onu ele geçirmişti.

Ve o da bundan hoşlandı.

Camilla tehlikeliydi. Envy'nin istememesi gereken şeyleri istemesine neden oluyordu.

Kadın onu yatakta sert ve istekli bir halde bırakıp, neredeyse ona eskiden olduğu gibi bir orospu çocuğu dedikten sonra, kendine oyunu, amacını hatırlattı.

Onun mahkemesi.

Ve yaptığı hata onu cezalandırmaya devam etti.

O gecenin etkisinden kurtulması gerekiyordu. Odaklanmalıydı.

Belki de Camilla nihai sınavdı.

Eğer Envy kazanmasaydı, artık bir mahkemesi kalmayacaktı.

Ve bu tam da Lennox'un isteyeceği türden bir şey olurdu. Önce vampir sarayının kaosa sürüklendiğini, ardından da Envy'nin çemberinin çöktüğünü görmek.

Envy, o an ne kadar karmaşık duygular içinde olursa olsun, hedefinden asla sapmayacaktı.

Bu yüzden şimdi ona ait olmayan bir taht odasının ön salonunda durmuş, içeri girmeyi bekliyorlardı.

Bakışlarını Camilla'ya doğru eğdi. Camilla, dimdik bir şekilde yanında duruyor, dikkatini çift kanatlı kapılara vermişti, muhtemelen oymaları hayranlıkla inceliyordu. Gecenin sinir bozucu sonuna rağmen, itiraz etmeden Envy'nin Evi'nin renklerini giymişti.

Büyüyle şekillendirdiği elbise, siyaha çalan koyu avcı yeşili ipektendi. Ölümlü dünyada alıştığı tarzlara göre daha fazla ten gösteriyordu, ama bu durum onu hiç rahatsız etmemişti.

İnsanlar tevazuya özen gösterirdi, ancak o bunu kolayca bir kenara bırakarak çevresine ve gerçek peri doğasına uyum sağladı.

Aslında, Yedi Çember'de ne kadar uzun süre kalırsa, Waverly Green'in toplumsal kısıtlamaları onu o kadar az esir tutuyor gibiydi. Eğer kalmayı seçer ve kendisini daha aşağı bir şeymiş gibi göstermeyi bırakırsa, onun dünyasında gelişebilirdi. Ama Envy, onun yakınlarda olduğunu ve muhtemelen başka birine aşık olduğunu bilmenin nasıl bir tepki vereceğinden emin değildi. Onu bir daha asla yatağına davet etmeyeceği düşünüldüğünde, bu bencilce bir düşünceydi. Yine de...

Camilla orada, omuzları dik, bakışları acımasızlığa yakın bir şekilde, adeta bir kraliyet mensubu gibi duruyordu. Adam ona kısaca nasıl davranmaları gerektiğini, rakip saraylarda oynamaları gereken rolü anlatmıştı.

Kadın duygularını dışa vurmasa da, adam onun heyecanını hissetti.

Waverly Green'de ona verdiği zümrüt ve elmas yüzüğü takıyordu. İkisi de bu konuda yorum yapmadı. Ona bir zümrüt kolye de teklif etmişti ama o reddedip gümüş madalyonunu tercih etmişti.

Kraliyet habercisi salona girdi.

“Majesteleri ve kraliçe sizi kabul edecekler.”

Envy soğuk, asil bir ifade takındı. Yeni bir oyun başlamak üzereydi. Gösteriş ve saray siyaseti, kışkırtma ve kazanma oyunu.

Camilla'ya bakmadan, spikerin peşinden kardeşinin göz kamaştırıcı, Gotik ve zarif, baştan çıkarmak ve korkutmak için yapılmış odasına girdi. Camilla'nın adımları yanında istikrarlı ve emindi ve taht odasını incelerken yüz ifadesini görebilmeyi çok isterdi.

Olayı onun gözünden görmeye çalışarak, incelikli bir şekilde gözlemledi.

Soluk altın rengi damarlı siyah mermer zeminler, yükselen kemerli tavan, eşit aralıklarla yerleştirilmiş koyu gri taştan oyulmuş sütunlar; vitray

pencereler içeriye süzülen ışıkla odanın her tarafına soluk renkler yansıtıyordu.

Devasa siyah değerli taş avizeler, tetikte bekleyen şeytanlar gibi otuz metre yukarıda asılı duruyordu. Duvarları altın silahlar süslüyordu, vahşi yılan şeklindeki aplikler ise ateş püskürtüyordu.

Odanın boydan boya uzanan koyu bordo bir halısı vardı; kan izleri kürsüye ve orada kraliçesiyle birlikte oturan iblis krala doğru uzanıyordu.

O kürsü, donmuş duman gibi görünen opak bir değerli taştan oyulmuştu; aynı taş, alemler arasındaki boşlukta da bulunmuştu.

En üstte birbirine benzeyen iki taht duruyordu; şampanya rengi bronzdan yapılmış, ürkütücü yılanlar siyah deri etrafına kıvrılmış, dikenli sarmaşıklar yılanların gövdelerine dolanmıştı.

Hem yöneticilerin hem de hükümdarların gücüne bir gönderme.

Envy, Camilla'ya bakma dürtüsünü bastırdı ve savaş yanlısı kardeşi hakkında ne düşündüğünü merak etti. Wrath ise ince bir tehdit yaydı, gücü kontrol altında olsa bile gürlüyordu.

Envy, karısına imalı bir şekilde göz kırptığı için kardeşinin de gergin olabileceğini düşündü.

Emilia başını salladı, dudakları seğirdi. Envy'nin ne yaptığını, Wrath'ı zevk için kışkırttığını çok iyi biliyordu. Ama Envy'nin kıskançlığını körüklemeye ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Mümkün olduğunca çok gücü kendi eline çekmeye ihtiyacı vardı; sarayı kontrolden çıkıyordu ve onları bir arada tutmak için çok fazla enerji harcıyordu.

Vampir savaşı sonrasında kendini tam olarak toparlayamamıştı ve buradan ayrılmadan önce bunu yapması gerekiyordu. Aksi takdirde, Camilla'ya veya maiyetine yardımcı olamayacaktı.

Camilla yanında kaskatı kesildi ve o da bunun Vittoria'nın ikiz kardeşi olduğunu söylemediği için içinden kendine lanet etti.

“Leydi Emilia,” dedi, gamzeleri belirginleşecek şekilde gülümseyerek. Wrath tahttan fırlamaya hazır görünüyordu. Ama Camilla rahatladı. “Hediyemi aldınız mı?”

Kraliçe kızardı. "Bunu gönderdiğinizde inanamıyorum."

"Korkmayın. Orijinali hâlâ yatağımın üstünde asılı duruyor. Sizin için aynısını yaptırdım. Kocanızdan sıkılıp biraz heyecan ararsanız diye."

Envy, yüzünde muzip bir ifadeyle Camilla'ya döndü.

“Yatağımın üstündeki gerçek boyutlu portreyi gördünüz. Birkaç ay önce,

Leydi Emilia'ya kardeşimle kavga ederken onu cinsel uyarıcı olarak kullanma izni verildi. Kardeşim benim penisimin bu kadar efsanevi olmasına imreniyor.”

Wrath öne doğru eğildi ve aralarındaki konuşmayı ilgiyle izledi. "Geceyi birlikte geçirdiniz."

Envy'nin dişleri duyulur bir şekilde gıcırdadı. "Evet."

Öfke ve Emilia birbirlerine baktılar, aralarında sessiz bir konuşma geçiyordu. Kıskançlık, onların tam önünde planlar kurduklarını adeta görüyordu. Bazı insanların hayatlarında herhangi bir heyecan yaşamak için başkalarının işlerine burunlarını sokmaları gerektiği açıktı.

Camilla, Envy'ye soğuk bir bakış attıktan sonra, "Belki de krala kendi portresini hediye etmeliyim. Bu adil olur." dedi.

Envy ona bakakaldı. Gidip onun günahını körüklemişti. Sonra nedenini anladı. Camilla bunun Vittoria olmadığını bilmesine rağmen, yine de onun hediyesinden memnun değildi.

Duyularını açtı ve Camilla'nın kıskançlığı onu derinden etkiledi. İçinden sessizce küfretti.

“Emilia ile hiç birlikte olmadım, hatta denemedim bile,” dedi. “Yoksa o benim prensesim olurdu.”

Son kısmı eklemekten edemedi; kardeşinin öfkesi ve kıskançlığı patlak verdi.

Kıskançlık onu içine çekti ve gücünü sonuna kadar doldurdu. Öfke ona yumruk atsa bile, odaya yaydığı muazzam kıskançlık için buna değerdi.

Öfke'nin parıldayan, gece rengi kanatları -bir zamanlar sihirle ondan koparılmıştı- göz korkutmak amacıyla açıldı. Bir zamanlar gümüş uçlu beyaz alevlerdi -savaşlarda defalarca kullandığı bir silah.

Camilla hâlâ daha önce takındığı soğuk, acımasız ifadeyi yüzünde taşıyordu. Wrath'a ve kanatlarına ikinci bir bakış bile atmadı. Ancak bu sefer ses tonunda bir sertlik vardı.

Envy'ye gerçekten çok kızmıştı.

"Çıplak fotoğraflarınızı her zaman diğer kadınlarla mı paylaşıyorsunuz?" diye sordu.

Bir an için Envy'nin söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

“Onu sevdim, sevgili kardeşim.” Emilia, gerginliği dağıtarak güldü. “Siz Bayan Camilla Antonius olmalısınız. Sizinle tanıştığıma çok sevindim. Sonunda biri Envy'ye biraz ders verdi.”

"Memnuniyetle, Majesteleri. Lütfen bana Camilla diye hitap edin."

Emilia, "Yedi Çember'i nasıl buluyorsun?" diye sordu.

Camilla'nın duruşundaki gerginlik biraz azaldı. Emilia'ya çekingen bir gülümseme verdi. "Dün gece ikizinle tanışmam dışında, her şey ilginçti."

"Tahmin edebiliyorum."

"Peki." Envy bir kez alkışlayarak herkesin dikkatini tekrar çekti. "Emilia'nın benim devasa penisime binme zevkini yaşamadığını anladığımıza göre, bir ricam var."

"Her ne olursa olsun, cevabım hayır." Wrath hiç de memnun olmadı.

Kanatları uyarı amaçlı hafifçe çırpınıyordu. Mürekkep gibi koyu renkleri odanın arka planına neredeyse karışmıştı. Gölge üstüne gölge. Onları alevsiz görmek tuhaftı.

Kıskançlık, Öfke'nin onları ne kadar çok sevdiğini, varlığının bir parçası olduklarını biliyordu. Kanatların artık abanoz renginde olması, karısını ne kadar çok sevdiğinin bir kanıtıydı. Casuslarının dikkatli araştırmaları sayesinde Kıskançlık, bunun Emilia'nın ödemek zorunda kalmaması için Öfke'nin ödediği bir bedel olduğunu öğrenmişti.

Kıskançlık duygusu Envy'nin içini kemirdi. Kanatları da, diğer kardeşlerinin kanatları gibi, alınmıştı. Sarayı yeniden düzenlenip eski ihtişamına kavuşana kadar Envy'nin kanatlarını çağırma gücü yoktu. Kanatlar alınmaya hazırdı, ama onları ilk kez serbest bırakmak... gereken sihir, sarayını bir arada tutmak için verdiği mücadeleden çok fazla enerji alacaktı. Sarayının zihinlerini kontrol eden koruyucu büyüyle... kanatları için ayıracak gücü kalmamıştı.

"İkiz Sütunlara erişime ihtiyacım var."

Wrath ona sertçe baktı. "Hayır."

"Oyun oraya doğru ilerliyor."

"Cevabım geçerliliğini koruyor."

Kıskançlık ve Öfke birbirlerine dik dik baktılar. Yavaş bir uğultu yeri sarstı. Öfkenin hiddeti ortaya çıkıyordu. Kıskançlığın kendi günahı ise karşılık olarak alçak sesle bir uyarı mırıltısı çıkardı.

"Nazikçe rica ediyorum"—Kıskançlığın sesi kısıktı—"ama bir şekilde oraya ulaşacağım. Beni onlardan mahrum edemezsin."

"Günah Evimin altında oturdukları için, tam olarak bunu yapabilirim ve yapacağım."

Envy kürsüye doğru bir adım attı; Camilla'nın eli koluna uzanarak onu

engelledi. İkisinden birinin de kendilerini serbest bırakması krallık için iyi olmazdı.

Emilia boğazını temizledi.

Kraliçe, "Sütunlar nerede?" diye sordu.

Wrath ağzını kapalı tutmaya meyilli görünüyordu ama karısına hiç karşı çıkmadı. "Giriş, Hilal Sığılıklarında."

Kaşları kalktı.

İlginçtir ki bunu bilmiyordu. Kıskançlık sessiz kaldı. Emilia öfkenin yaşayan vücut bulmuş haliydi ve Öfke'nin onun günahını körüklediğini görmek için duyularını kullanmasına gerek yoktu.

"Burada başka ne gibi sürprizlerimiz var?" Sesi alçak ve uyarıcıydı.

Wrath, kardeşine intikam sözü veren bir bakış attı. "Hiçbir şey."

Emilia'nın öfkeli bakışları karşısında Envy homurdanarak ellerini havaya kaldırdı.

"Sen ne biliyorsun ki?" diye sordu.

Envy bir sonraki hamlesini dikkatlice düşündü.

"Bahçede geçirdiğimiz öğleden sonrayı hatırlıyor musun?"

O öğleden sonra, kız onun için bıraktığı büyü kitabını çaldıktan sonra, o da kızın büyüünü çalmıştı.

Emilia'nın şaşkın ifadesi yumuşadı. Ürperdi. "O korkunç, acı dolu uluma. Bana merak etmememi söylemiştin."

Başını salladı. "Hâlâ endişelenmemelisin, özellikle de şimdi. Abyssus, İkiz Sütunlara giden yolu koruyor. Abyssus tanrıça kanıyla besleniyor; onu oraya yerleştirmek, istenmeyen tanrıları Perilerden uzak tutmanın bir yoluydu."

"Bunu neden bilmiyorum?" Emilia'nın bakışları kocasındaydı. "Daha öncesinden..."

Wrath, yumruğunu Envy'nin boğazına sokmaya hazır görünüyordu.

Envy, kardeşinin bunu denemesini çok isterdi.

Camilla'nın Envy'nin kolundaki tutuşu uyarıcı bir şekilde sıkılaştı. Wrath istediği zaman korkutucu olabiliyordu. Ama Camilla'nın hareketlerini bu yüzden durdurduğunu düşünmüyordu.

Kıskançlık, kardeşine acımasız bir sırtışla baktı ama ona yaklaşmadı. "İntikam tanrıçasından sır saklamak akıllıca bir fikir değil."

Wrath, öfkesini kontrol altına almaya çalışarak yavaşça nefes verdi. "Bu, benim çevremdekilerin dışındaki hiç kimsenin bilmemesi gereken bir şey."

Envy'nin casusları, onlara sağladığı altın ve günahın karşılığını fazlasıyla veriyordu.

"Evinizin tünelinden girmeme gerek yok," dedi Envy. "Çeşmedeki girişi kullanacağız."

"Hayır." Wrath'ın sesi bakışından daha sertti. "Seni Hafıza Kuyusu'nun yanına bile yaklaştırmak istemiyorum."

Envy'nin öfkesi onu tehditkar bir adım daha yaklaştırmaya itti. Kardeşi bu hareketi gözden kaçırmadı. "Değerli kuyuna dokunulmaması için kan yemini edeceğim. Sadece İkiz Sütunlara erişmem gerekiyor. Hepsi bu."

"Bu senin sorunun, benim değil, Levi."

"Oraya ulaşmanın en doğrudan yolu bu."

"Ama tek o değil," dedi Wrath, ağzını sert ve tavizsiz bir çizgiye büzerek.

Kıskançlığın kalbi kükredi, ama yüzündeki gerginliği belli etmedi. Öfke bu konuda geri adım atmayacaktı. Kıskançlık son elini oynarken Emilia'ya döndü.

"Hâlâ kraliçenin gözüne girmiş durumda mıyım?"

Taç giyme töreninden sonra, onun kendisine borçlu olabileceği konusunda konuşmuşlardı. O zamanlar bunu gerçekten kastetmemişti, ama şimdi bir iyilik isteyecekti. Bu, bir köprü daha yakmak, dostluğun gerçekten başlamadan önce yok edilmesi anlamına gelse bile.

Emilia ise bu duruma oldukça eğlenmiş görünüyordu.

Envy, kocasını sinirlendirmekten fazlasıyla memnun olduğunu fark etti; öfkesi yatak odasında, ikisinin de zevk alabileceği bir ortamda dışa vurulacaktı. Tek umudu, Envy ve Camilla'nın kendi çevrelerinden ayrılmasından sonra beklemeleriydi.

Emilia, "Bunun uğursuz bir şey gibi geldiğini söylediğimi hatırlıyorum," dedi. "Ama size henüz iyiliğimi veremem. Eşimle konuyu görüşeceğiz ve bir anlaşmaya vardığımızda sizi çağıracağız."

Öfkenin burun delikleri günahından dolayı genişledi. Kıskançlığın tüneli kullanmasına izin vermek istemiyordu, ama Emilia itaatkâr bir partner değildi. Saatlerce tartışabilirlerdi. Ve bu alçak her saniyenin tadını çıkaracaktı.

"Sizin için hazırlanmış, ikramların da bulunduğu bir yatak odası süiti var," dedi Wrath.

Şeytanların kralı çenesini ani bir hareketle oynatarak onları savuşturdu.

Saatler sonra, o lanet olası kardeşinden hala bir haber gelmeyince, Envy neredeyse duvarlara tırmanıyordu. Camilla ise bir kanepenin ucuna oturmuş, çayını yudumluyor ve dudakları belirgin bir keyifle kıvrılmıştı.

Envy ona bıkkın bir bakış attı.

"Eğlenceli miyim, Bayan Antonius?"

"Kesinlikle öyle."

"Oyalama olmaktan memnunum," diye mırıldandı, oldukça sinirli bir halde.

"Zaman geçirmek için daha heyecan verici yollar düşünebiliyorum."

Kıskançlık birdenbire durdu, nefesi kesildi.

Camilla'ya bir bakış, onun kendisiyle oyun oynadığını, tek gecelik kuralının doğruluğunu test ettiğini doğruladı. Çenesi kilitlenmiş bir şekilde odanın çevresinde bir aşağı bir yukarı yürüdü.

Kadın bunu söyledikten sonra, adam dün gece ve bu sabah birkaç saat önce birbirlerini nasıl da heyecan verici şekillerde oyaladıkları hakkında düşünmeden edemedi.

Hayal kırıklığı giderek arttı. Ona bir daha asla dokunmayı aklından bile geçirmemeliydi. Asla.

"Sen sapıksın, tatlım."

"Ne diyebilirim ki?" Ses tonunda bir eğlence vardı. "Sen bende en iyi yönlerimi ortaya çıkarıyorsun."

Hem homurdanarak hem de gülerek nefes verdi. Sorun tek gecelik kuralı değildi, sorun Envy'nin Camilla'dan hoşlanmasıydı. Sadece bedeninden çok daha fazlasından. Zekası, kurnazlığı... Onu bilmece çözme, strateji geliştirme ve kazanma ihtiyacını harekete geçiren şekillerde ona meydan okuyordu.

Şimdi de aynı taktikleri kullanarak onunla alay ediyordu.

"Kahretsin."

Envy, iki devasa silah rafı arasında asılı duran aynada kendi yansımasını gördü. Gözleri parıldıyordu, yanakları kızarmıştı ve saçları tam bir karmaşaydı. Saçlarını o kadar çok karıştırmıştı ki, deliliğin eşiğinde gibi görünüyordu.

Ya da belki de ateşi çıkmış gibi görünüyordu.

"Öneri buydu," diye alaycı bir şekilde söyledi Camilla, sesi yumuşaktı.

Gözlerini sımsıkı kapattı. Bu kadar tatlı ve acımasız bir cezayı hak etmek için ne yaptığını merak etti. Camilla'nın oynadığı bu yeni oyun tam anlamıyla kirliydi.

1500'lü yılların ölümlü yazarı John Lyly bir keresinde şöyle yazmıştı: "Adil oyun kuralları aşkta ve savaşta geçerli değildir." Bu söz, Envy'nin bir zamanlar Camilla ile savaşmış olması gerektiğine inanmasına yol açtı.

Zavallı herifin hiç şansı yoktu.

Sonunda kapıya sert bir şekilde vuruldu.

Envy kapıyı açarken neredeyse menteşelerinden sökecekti.

Emilia, kraliyet muhafızı veya hizmetlisi yerine, kaşlarını çatmış bir şekilde orada duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu, sesini alçaltarak.

"Emilia, hâlâ bana güvenin var mı yok mu? Zaman, çalamayacağım tek şey."

Dudaklarını birbirine bastırdı, pembe altın rengi gözleriyle onu dikkatle inceliyordu. Endişeli olduğunu, yüzeyin altında daha fazlasının döndüğünü hissettiğini biliyordu. Baldızı her zaman onun bazı maskelerinin ardını görebiliyordu. Ama hepsini değil.

Yüz ifadesini donuk tutarak bekledi. Camilla yanına geldi ve elini uzatma isteğine karşı koymaya çalıştı. Emilia'nın bakışları ona sabitlendikten sonra başını salladı.

"Evet. Hâlâ sana güveniyorum."

Gül altın rengi bakışları Camilla'ya kaydđ. Yüzünde yumuşak bir ifade belirdi, umut gibi görünen bir şey. Ya da belki mutluluk.

"Size Sütunları arama izni veriyorum."

"Sen her zaman en sevdiğim baldızım oldun."

"Tek baldızın benim." Gözlerini devirdi. "Ama... Wrath'ın pazarlık konusu olmayan bir şartı vardı."

Envy'nin yüzündeki gülümseme donup kaldı. Bıçağı çevirmeden önce bile, o her şeye burnunu sokan, lanet olası kardeşinin ne isteyeceğini biliyordu.

"Crescent Shallows'tan geçen yolu kullanmalısınız."

Envy, içinden kardeşine aklına gelen her türlü lanetli, iğrenç ismi fısıldadı. Konuştuğu her dilde, hem de iki kere. Hilal Sığılıkları tam da

kaçınmak istediği yerdı.

Su sihirliydi; içine giren herkesi sadece doğruyu söylemeye zorluyordu.

Suya giren hiçbir şey ölüme neden olmadan giremezdi. Buna giysiler de dahildi. Envy, Camilla ile birlikte sihirli suya çıplak bir şekilde girmek zorunda kalacaktı. Ve eğer Camilla herhangi bir soru sorarsa, Envy gerçeği söylemek zorunda kalacaktı.

Sanki bu yolculuk yeterince zor değilmiş gibi.

Emilia, Envy'nin ellerini kendi ellerine alıp hafifçe sıktı.

"Sevgilerinize karşı kaba davranmayın. Yoksa gelecekte bir daha cannoli yiyemezsiniz."

Alaycı bir şekilde güldü ama yorum yapmadı. Yemekler çok lezzetliydi. Ve Camilla'nın onun olarak görülmesinden hoşlanmadığını da inkar edemezdi. Bu durum geçici veya gerçek olmasa bile.

Emilia, Camilla'ya sıcak bir gülümsemeyle baktı.

"Umarım tekrar görüşürüz Camilla. Bir dahaki sefere şeytanları kendi başlarına bırakıp savaşmalarına izin vereceğiz."

"Harika bir fikir; dört gözle bekliyorum."

Envy ağzını kapalı tuttu. Oyun bittikten sonra Camilla Waverly Green'e dönecekti. Ancak gerçeği söyleyerek o anı mahvetmenin bir anlamı yoktu, bu yüzden Emilia ve Camilla'nın planlarını sessizce izledi, bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Emilia ona döndü, sonra nereden çıktığını sadece azizlerin bildiği bir şişe çıkardı.

"Al. Buna ihtiyacın olacak."

Ona şöyle bir baktı, sonra tanrıçaya gülümsedi. Tanrıça ona Abyssus için bir hediye vermişti.

"Gerçekten de en sevdiğim sensin."

"Git. Kocam bir dağı daha yerle bir etmeden önce."

Bir muhafız, Envy ve Camilla'yı Öfke Evi'nin çok aşağısındaki mağaraya kadar eşlik etti.

Eğer Kıskançlık onları sihirle oraya ışınlatabilseydi çok daha hızlı ve

verimli olurdu, ama Öfke'nin cömertliği sınırlarına dayanmıştı.

Tünele vardıklarında, muhafız durdu ve kenara çekildi. "Yolun geri kalanını kendi başınıza gidebilirsiniz. Kralın emri."

"Ne kadar da cömert," diye mırıldandı Envy, ses tonu alaycı bir tonda.

Camilla, süitten ayrıldıklarından beri sessiz bir şekilde onun önünden yürüdü. Onda herhangi bir kıskançlık belirtisi ya da öfke sezmedi. Duyguları çok gergindi, o kadar hızlı değişiyordu ki, ne hissettiğini tam olarak anlaması mümkün değildi.

Belki de her şeyi gözlemliyor, ilham kaynağı olarak kullanmak üzere her bir detayı kaydediyordu.

Bir an sonra tünel, geniş ve derin lagüne açıldı.

Siyah kumlar parıldıyordu ve soluk mavi sular kıyıya tembelce vuruyordu. Sis alçakta asılı duruyor, davetkar ve gösterişsizdi. Tüm görünümü önce cezbetmek, sonra da tuzağa düşürmek için tasarlanmıştı.

Uzak duvara ayın evreleri çizilmişti ve bu çizimler, büyük bir sarkıtın arkasında gizlenmiş bir sonraki tüneli gösteriyordu.

"Çok güzel. Suyun sesi... köpürüyor."

Envy, Camilla'nın elini yakalayıp suya girmeden önce onu geri çekti.

"Ben bunu yapmazdım."

"Neden?"

Kumun daha aşağısında çıkıntı yapan ve kadının fark edemediği kemiklere doğru başıyla işaret etti.

"Üretilen hiçbir şey suya giremez."

"Hiçbir şey üretilmedi mi?" diye tekrarladı kaşlarını çatarak. "Yani..."

"Onu geçmek için soyunmamız gerekiyor. Ve doğal olmayan her şeyi, örneğin takılarımızı da çıkarmamız lazım."

"Öyle mi?" diye sordu Camilla, dikkatini yavaşça ona yönelterek.

Yanlarında yumruklarını sıkmış elleriyle, mahkemesinin ve cesetlerin resmini zihninde çiziyordu. Utanç, her türlü ayartmadan ve arzudan daha güçlü bir şekilde içini yakıyordu. Günahla beslenen ve günah için yaratılmış bir varlık olmasına rağmen, Sıgılıkların onu ayartmasına izin vermeyecekti.

Ya da Camilla.

Gölün sularının, oraya giren ve hayatta kalan herkesi yalnızca doğruyu söylemeye zorladığı gerçeğini paylaşmamaya karar verdi.

Şeytan prensleri, Hilal Sıgılıklarının büyüleri özelliklerinden muaf değildi. Bu, onların dışında var olan bir büyüydü.

Camilla suya bakarak, "Karşı kıyıya çıktığımızda ne olacak?" diye sordu. "Yolun geri kalanını çıplak mı kat etmemiz gerekecek?"

Sesi gerginlikten çok meraklıydı. Hatta bu düşünce onu biraz meraklandırmış, nefes nefese kalmış gibiydi. Peri sanatçısı çıplak seyahat etmek istiyordu. Lanet olsun ona.

Yalan söyleyip çıplak kalmaları gerektiğini iddia edebilir ve yeraltı labirentinin derinliklerine doğru ilerlerken Camilla'nın çıplak bedeninin oluşturduğu şaheseri hayranlıkla izleyebilirdi.

"Kıyafetlerimizi sihirle bir sonraki tünele taşıyacağım."

Camilla, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ona döndü, sonra ayakkabılarını çıkardı.

Elbisesini omuzlarından sıyrıp zarifçe içinden çıktı, ipek kumaş ayaklarının dibinde toplandı. Altında hiçbir şey yoktu.

Şaşkınlıktan yutkundu. Çıplaklığı değil, bakışlarındaki anlamlı parıltı onu şaşırtmıştı. Camilla kesinlikle kendi oyununu oynuyor, kuralları kendi kafasına göre uyduruyordu.

Uzun, gümüş rengi saçları, sıg suların loş ışığında parıldayarak göğüslerini örtüyordu. Büyülü gölden fırlamış, baştan çıkarıcı ve yaramaz bir peri kızı gibi görünüyordu.

Bunu bilirdi. Kadın onu baştan çıkarıyordu ve o da kendini özellikle kötü hissediyordu.

Envy, sert bir sesle elini ve bedenini işaret etti.

"Yüzüğünüzü ve kolyenizi de çıkarın."

"Çok iyi."

Arkasını döndü, saçlarını kaldırdı ve omzunun üzerinden baktı, ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Adam onun gergin kalçalarını görmezden gelmeye çalıştı ama başaramadı.

"Kolyemi açar mısın?"

Envy nefesini hırıltılı bir şekilde içine çekti ve küfretti.

Dudakları kıvrıldı.

Ona doğru yaklaştı, parmak boğumlarını sırtında gezdirme isteğine karşı koymaya çalıştı. Onu öpmek istiyordu. Ama zamanları geçmişti. Kolyesini bir saniyeden kısa sürede çıkardı, sonra geri çekildi.

Camilla, onun aceleyle geri çekilmesi hakkında hiçbir şey söylemedi, ancak gözlerinde bir anlık eğlence belirdi.

Yüzüğü çıkardı, yavaşça önünde eğildi, dikkatlice elbisesinin üzerine

koydu; bu işi tamamlaması çok uzun sürdü, sonra tekrar doğruldu. Bakışları onunkiyile kilitlendi, ona gözlerini ondan ayırmaya cesaret etmesini, ondan gözlerini kaçırmaya cesaret etmesini bekliyordu.

Envy, Günah Koridoru'nun kendisine işkence ettiğini düşünürken yanılmıştı.

Bu çok daha kötüydü.

Ve öyle olmamalı.

Üzerindeki kıyafetleri hızla çıkardı ve önlerindeki işe odaklanmaya çalıştı. Şu an ereksiyon olmaya kesinlikle izin vermeyecekti. Bunu engellemek şu anda ne kadar zor olsa da.

"Hadi."

Camilla onun elini tuttu ve onu suya doğru çekti.

Suyun tenine değmesinin hafif köpürmesini neredeyse hiç fark etmeden ilerledi, sonra durdu.

Camilla korkusuzca beline kadar suya girdi, sonra daldı ve birkaç metre ötede su yüzüne çıktı. Islak saçlarını geriye savurarak güldü. Gözleri ay gibi parlıyor, lagünde yansıyor.

"Bu inanılmaz bir duygu!" Su üzerinde bir o yana bir bu yana savruldu. "Bana katılın, Majesteleri."

Envy lagünü düşündü. Su, baldırlarına vuruyor, cezbedici, köpüren bir şekilde, milyonlarca minik baloncuk teninde patlıyordu. Abyssus'a giden tünele ulaşmak için sudan geçmekten başka çareleri yoktu. Sular tadını alana kadar sihir yasaktı.

Bir adım daha attı, su dizlerini çevreledi.

Birkaç adım bile atmadan durdu, başının belada olduğunu hissetti.

"Benimle yüzmek ister misin?" diye sordu Camilla.

Ona gerçeği söylemek zorunda kaldı.

"Evet."

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı, gece gökyüzündeki en parlak yıldızla bile yarışabilecek kadar parlaktı.

"Dün geceden sonra," dedi, yüzerek daha da yaklaşırken, "beni hâlâ özlüyor musun?"

Boğazı düğümlendi, dişleri kenetlendi. Envy, kendini tekrar kumun güvenliğine atmak isteyerek kıyıya doğru baktı. Ama nafileydi.

"Evet." Aklından bir sürü düşünce geçti; o lanet olası lagünün öbür tarafına geçmesi gerekiyordu. Camilla'ya kurt gibi bir sırtış attı. "Hâlâ beni

istiyor musun, Bayan Antonius?"

Camilla alt dudağını dişleriyle tırmaladı, kaşları çatıldı. Sanki zorla bir yalan söylemeye çalışıyor ve birdenbire bunu başaramayacağını fark ediyordu.

Geriye doğru suya girdi, kaşlarını çatarak. "Evet."

İradesini güçlendirerek daha derinlere doğru yüzdü. Zihninde kuralını tekrarladı.

Ona bir daha dokunmayacaktı. Onu öpmeyecekti.

Ama onun hâlâ kendisine özlem duyuyor olması hoşuna gidiyordu. Lanetli arzusunda yalnız olmadığını hissediyordu.

Ona doğru yüzdü, gözlerini ondan ayırmadan etrafında dolandı.

"Beni seviyor musun, Camilla?" diye sordu usulca. "Benimle vakit geçirmekten hoşlanıyor musun?"

Ağzı büzüşmüş bir halde ona su sıçrattıktan sonra gerçeği açıkladı.

"Evet. Ve evet." Emin olmak için bir kez daha üzerine su sıçrattı. "Ve senden de nefret ediyorum."

Ondan uzaklaştı, sonra kendi sorusunu yöneltti: "Mahkemeniz tehlikede mi? Bu yüzden mi bu oyunu oynuyorsunuz?"

Derin bir nefes aldı, artık lagünün merkezine yakın olduğunu fark etti. Ilık, köpüren su omuzlarına vuruyordu, büyülu çekim dayanılmaz derecede güçlüydü.

"Evet. İkisine de."

Camilla çok zekiydi. Adam lagünün diğer tarafına doğru daldı.

Karşı kıyıya yüzerek geçerler, kıyafetlerini giyerler ve yollarına devam ederlerdi.

Camilla aniden onun önünde belirdi, elini uzattı. Ama birbirlerine dokunmadan durdu.

Onu baştan aşağı süzdü, bakışları araştırır gibiydi. Alaycı tavrın izi bile kalmamıştı. Kurnaz oyunlar ya da stratejik hamleler de yoktu.

"Kazanacağınıza inanıyor musunuz?"

Boğazında aniden oluşan yumruyu yuttu. Duyguları karmaşıktı, gerçeğe ulaşmak kolay değildi. Kazanmak istiyordu. Tüm gücüyle savaştı, kazanmak için elinden gelen her şeyi verecekti. Ama bunun bir önemi olup olmadığından emin değildi. Islak saçlarını eliyle düzeltti.

"Bilmiyorum."

"Bana dokunmak ister misin?" diye sordu usulca. Ve onun dikkatini

dağıtmak için kendisine ihtiyacı olduğunu bildiğine dair tuhaf bir hissi vardı. "Şu anda."

Yavaşça nefes aldı, sonra nefesini verdi.

"Evet."

Ondan daha fazla gerçeği öğrenemeden, kollarını açtı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Ne-"

"Lütfen beni takip edin, Majesteleri."

Camilla, onları suyun etrafında vals yaparak şaşırttı; sanki kendi özel balo salonlarındaymış gibi, banyo suyu sıcaklığındaki lagünde dans ettiler. Elini sıkıca tuttu, dönerken kahkahalar attı ve su damlacıkları birbirlerine çarptı.

"Gördün mü?" diye sordu, sırtarak. "Bana dokunuyorsun."

Onun kastettiği hiç de bu değildi ve kadın bunu biliyordu. Yine de, ona gülümsemeden edemedi. Camilla elini çok güzel oynamıştı. Kadının gerçekten sorduğundan çok daha fazlasını itiraf etmişti; sorusunu peri zekasıyla kurnazca dile getirmişti.

Bu özelliği, onun kıza olan sevgisini daha da artırdı.

Birkaç kısa an için, ortada oyun yoktu. Tehlikede olan bir saha yoktu. Çiğnenecek kural yoktu.

Orada sadece Envy ve Camilla vardı ve hayatın her zaman böyle olacağını sanıyorlardı. Büyülü lagünlerde çıplak, vahşi ve özgürce dans ediyorlardı.

Sadece su sıçramalarının ve damlalarının sesi, kahkahaları ve yankıları onlara yumuşakça geri dönerken dans ettiler.

Çok geçmeden, Envy geri çekildi, avucuna bir öpücük kondurdu ve onları diğer kıyıya götürdü. Hayaller gerçek değildi. Ve önlerinde hâlâ bir kabus vardı.

"Çabuk giyinin." Envy kıyafetlerini çağırdı, sonra Camilla'ya mahremiyet sağlamak için döndü.

"Uçurumun bizi beklediğini hissediyorum."

ELLİ BEŞ

Camilla başını sallayarak kıyafetlerine dik dik baktı.

Envy, giydiklerinden çok daha fazlasını sihirle değiştirmiş, bir sonraki varış noktaları için kıyafetlerini daha da geliştirmişti. Gerçekten her şeyi düşünmüştü.

Uzun kollu bir elbise, narin bir iç çamaşırı, iç giyim, kalın çoraplar ve kadife bir pelerin ayaklarının dibinde özenle katlanmış halde duruyordu.

İpek terliklerin yerini de sağlam botlar almıştı. Yumuşak, tereyağı gibi pürüzsüz ve ince işçilikli deri. Yüzüğü ve kolyesi, Sığlıkların tuhaf parıltısında ışıldıyordu.

Kadın kıyafetlerini giyerken, bir yandan da prene göz ucuyla bakıyordu. Prens ise sırtı ona dönük, dimdik, kasları gergin, etrafına gerilim yayılan bir şekilde, tamamen giyinmiş halde duruyordu.

Büyülü suda onunla dans ederek onu şaşırtan, onu sıkıca kucaklayan ve usulca mırıldanan erkek gitmişti. Soğuk, mesafeli Cehennem Prensi geri dönmüştü.

Odaklanmış, acımasız. Dikkatini sadece oyununa vermişti.

Camilla, Envy'nin onlara dans etmeleri için bir melodi mırıldandığının farkında olup olmadığını merak etti. Birkaç değerli an için tamamen rahat görünüyordu. Onu ilk kez bu kadar rahat görmüştü.

Gecenin sona ermesinin ardından daha da gerginleşmişti. Sanki Camilla'nın göremediği görünmez bir düşmanla savaşıyordu. Ama Sığ Sular'da, yalan söyleyemeyecekleri bir yerde, özgürdü.

Hiçbir entrika veya plan yok, soğukkanlı bir kibir veya kayıtsızlığın arkasına saklanma da yok.

Aslında dansa sadece bir oyun olarak başlamayı planlamıştı. Ama o, sanki istediğini almasına izin verdiği tek anmış gibi onu kendine daha da yaklaştırmıştı. Kimseye göstermediği bir yumuşaklığı ortaya koymak istemişti. Onu sadece kucaklamak istediği için bedenine bastırmıştı.

Onu öpmeye ya da baştan çıkarmaya çalışsaydı çok daha kolay olurdu.

Tek gecelik ilişki kuralındaki ısrarına rağmen, Camilla onun suda kendisini sert ve hızlı bir şekilde ele geçirmek istediğini itiraf etmesini, şehvetli doğasını serbest bırakmasını ve kuralını bozduğu için cezalandırıcı bir tempo belirlemesini anlayacaktı.

Tutku ve şehvet basit, hayvani dürtülerdi. Tamamen doğal. Karmaşık olmayan şeylerdi.

Onun yumuşaklığı, o keskin kenarlardan çok daha tehlikeliydi.

Camilla o şefkate sokulabilir, gardını indirebilirdi, ancak çok geçmeden çok daha derin bir yara aldığını fark ederdi. Yaralandığını anlamadan kan kaybından ölebilirdi.

İkisi de bunun sadece bir gecelik bir birliktelik olacağının farkına varmalıydı. Çünkü o kendi sebeplerinden dolayı bir gece daha geçirmekten ne kadar korkuyor olsa da, Camilla kalbini korumak zorundaydı.

Oyun yöneticisinden çalınan yeteneğini geri alacak, sonra Waverly Green'e dönecekti. Tavşan'ı kucaklayacak, onu terk ettiği için özür dilemek adına ona fazladan ikramlar ve sıcak krema verecekti. Kıskançlık sarayını yeniden kuracak, sonra da burada oyunlarına devam edecekti.

Bazen iki insan bir anlık birliktelikten daha fazlası için yaratılmamıştır. Ne kadar harika ve unutulmaz olsa da, her güzel şeyin sonsuza dek sürmesi gerekmez.

"Hazır mısın?" diye sordu, hâlâ öne doğru bakarak.

Sanki birbirlerine karşı tevazu sınırlarını çoktan aşmış gibiler.

Sanki birbirlerinin bedenine hiç girmemişler gibiydiler.

Her defasında aralarına duvar örmeye çalıştığında, bu durum kadının o duvarı yıkıp, aralarında sıradan bir karşılaşmadan daha fazlası olduğunu hatırlatmak istemesine neden oluyordu. Birkaç saatten fazla sürmese bile, yine de takdir edilmeye değer bir şeydi bu.

"Neredeyse."

Camilla çizmelerini giydi, sonra yüzüğünü ve kolyesini taktı. Yüzüğü daha önce neden taktığından emin değildi; sadece Waverly Green'de, toplumu nişanlı olduklarına ikna etmek için kullanılacaktı. Burada

kesinlikle bunu simgelemiyordu.

Birlikte uyumuşlardı. Ve inanılmaz bir tutku gecesi olsa da, artık geçmişte kalmıştı. Bir daha asla olmayacaktı. Kuralının hâlâ geçerli olduğunu açıkça belirtmişti. Ve Camilla bundan memnundu, hatta fazlasıyla memnundu. O, karmaşık olmayan bir ilişki istiyordu ve Envy tam tersiydi.

Ama yüzük... Camilla onu beğenmişti. Hepsi bu. Birlikte geçirdikleri zaman sona erdiğinde geri verecekti.

Tamamen giyinmiş halde, beklediği yere doğru ilerledi ve aralarındaki o şefkat dolu anı Hilal Sıgırlıkları'nda geride bıraktı.

Onu baştan aşağı süzdü. "Arkamda kal. Eğer Abyssus sana ilgi gösterirse, hemen Sıgırlıklara geri dönmelisin. Sakın sana dokunmasına izin verme."

Camilla cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapattı.

"Dokunmak, eğlencenin yarısıdır, Prens."

Konuşan taraf kıskançlık olmamıştı.

Erkek sesi kabus gibi değildi. Şeytani ya da kaba değildi. Birbirine karışan birçok tiz ses katmanı, dil şıklatması veya diş gıcirtısı yoktu.

Ne hırlama ne de kükreme.

İpeksi bir mırıltıyla, duyularınızı saran, onlara sürtünen, sevgi arayan bir ev kedisi gibi alçak bir fısıltıyla konuşuyordu. Ve bu yüzden çok daha tehlikeliydi.

Envy onu arkasından sıkıştırdı.

"Kraliçeden bir hediye aldım," dedi elindeki şişeyi göstererek.

"Krallar ya da kraliçeler umurumda değil," diye sordu Abyssus. "Belki de arkadaşlık arıyorum. Sohbet. Duyguların tadına bakmak, tenin öpücüğünü hissetmek. Belki de unutulmayı özlüyorum."

Camilla bu seçeneklerin hiçbirini, özellikle de son birkaçını beğenmedi.

Eğer Envy cevap verseydi, bunu asla öğrenemezdi.

Dünya birdenbire, sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboldu. Ne mağara, ne zemin, ne duvarlar, ne tavan, ne tünel vardı. Ne Kıskançlık, ne de kadim, tatlı sesli bir yaratık.

Camilla yapayalnızdı. Tamamen. Daha önce hiç yaşamadığı türden bir yalnızlıktı bu; her zaman bir tür yaşam vardı. İster çimen, ister bulutlar, ister gökyüzü olsun. Kuşlar cıvıldıyor, böcekler vızıldıyor, rüzgar yapraklar arasında hafifçe esiyordu. Etrafında her zaman ne kadar çok yaşam olduğunu hiç fark etmemişti.

Burası... bomboştu.

Toprak yok. Taş yok. Hiçbir şey yok. Uçsuz bucaksız, sonsuz bir hiçlik, her yöne uzanıyor, her şeyi yutuyor. Dış alemlerin boşluğundan bile daha kötü olan bu hiçlik, ağır ve eziciydi.

"Merhaba?" diye seslendi, sesi yankılanarak boşluğa karıştı.

Hiçbir şey yanıt vermedi. Bu durumdan rahatlamış mı yoksa daha çok korkmuş mu olduğundan emin değildi.

Ellerini uzatarak, etrafı yoklayarak bir adım öne attı. Uzayda yürüyormuş gibiydi, tek farkı gökyüzünü aydınlatan yıldızlar olmamasıydı. Ayaklarının altında hiçbir şekil yoktu.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Düşüyor da, ayakta duruyor da olabilirdi, hiçbir şey fark etmedi.

Bir zamanlar, babası vefat etmiş ve annesi çoktan ölmüşken, tamamen yalnız olduğunu düşünmüştü. Sonra Kurt geldi ve ona önünde başka bir yol, başka bir seçenek olduğunu hatırlattı. Bundan önce, yalnız kalmayı dilediği bir zaman olmuştu. Dünyadan kaçmanın bir yolunu. Bunun ne olabileceğini gerçekten hiç kavramış mıydı?

Burası korku dolu bir yerdi. Sonsuzdu. Herhangi bir yaratığın bilmemesi gereken bir yalnızlıktı.

"Bu gerçek değil," diye fısıldadı. "Bir mağaradayım. Öfke Evi'nin altında."

Camilla, bunun bir yanılsama olduğunu bilerek gözlerini sıkıca kapattı.

Güçlü bir sihir ya da cazibe. Gözlerini kapatması ya da açık tutması fark etmiyordu, her şey aynı kalıyordu, değişmiyordu, sonsuz bir karanlık.

"Bu gerçek değil," diye fısıldadı tekrar, sesindeki titremeden nefret ederek.

"Gerçeklik nedir? Gerçek gibi hissediliyorsa, gerçek gibi görünüyorsa, gerçek değil midir?"

Abyssus aniden orada belirdi, avucunda parlayan bir ışık topu tutuyordu. Kadın, gözleri yanmaya başlayan alevli ışığa baktı. Işığa alışınca, varlığı tüm ihtişamıyla görebildi. Kesinlikle bir canavara benzemiyordu. Ten rengi altın sarısıydı, saçları da teniyle aynı parlak tondaydı. Güçlü, biçimli vücudunu ortaya çıkaran beyaz bir toga giyiyordu.

Abyssus, yeraltı dünyasına bağlı bir güneş tanrısı gibi görünüyordu. Tamamen yersizdi.

Gözleri hariç. Gözleri simsiyah, dipsiz ve açgözlüydü.

Camilla'nın bakışları Envy'yi aramak için etrafta gezindi.

Ortada görünmüyordu.

"Karanlığı hissetmiyor musun?" diye sordu Abyssus. "Gerçek değil mi? Tıpkı gökyüzü, yeryüzü ve kan gibi gerçek değil mi?"

Camilla başını sallamaya başladı, sonra durdu. Karanlığı hissedebiliyordu. Büyüyle bile mümkün olmaması gereken bir şeydi bu. Birçok şeydi—yumuşak, soğuk, sıcak, dehşet ve koruma. Her bir öz, nefes alamadığı ana kadar çılgınca üzerinde titreşti.

"Bu gerçek değil," diye tekrarladı.

Duyguların parçaları fiziksel ve zihinsel gerçeklerle iç içe geçti. Kırılıp parçalandı ve birleşti, ta ki nefes alamaz hale gelene kadar.

"Bunu durdurun," diye dişlerini sıktı.

Abyssus hafifçe gülümsedi, karanlık gözlerinde bir anlık eğlence belirdi.

Dünya ne kadar çabuk elinden alınmışsa, o kadar çabuk da geri gelmişti. Kıskançlık, sanki sadece bir an geçmiş gibi emirler yağdırıyordu. Camilla içinse saatler geçmiş gibiydi.

"Gözlerinin içine bakmayın, Bayan Antonius."

Abyssus, dudaklarında gizli bir gülümsemeyle dikkatini tekrar Camilla'ya çevirdi.

O, o kadim, korkunç gözlerin büyüüne anında kapıldı. Gözler onu esir aldı, içine çekti, hayatı, mutluluğu ve ışığı unutturdu. Ona gösterdiği ilk karanlıktan farklıydı; bu ruhu boğdu, yozlaştırdı. Ölümü dilemesine neden oldu.

Karanlık. Soğuk, sonsuz bir karanlık her yeri kapladı ve onu dondurdu.

Hiç ışık olmamıştı, bu sonsuz karanlıktan başka hiçbir şey yoktu. Bu—

"Yeterli."

Bir ses Camilla üzerindeki etkisini paramparça etti.

Abyssus öne doğru sendeledi ve Envy onu lagüne doğru geri itti.

"Koşmak!"

Camilla hiç tereddüt etmedi. Döndü, iki adım attı, sonra durdu.

Mağara duvarından bir gölge ayrıldı ve karanlık bir şekilde kıkırdadı. İlk başta Abyssus'un Envy'yi alt etmeyi başardığını düşündü; sonra gölge konuştu.

"Merhaba Camilla, canım. Sanki hayalet görmüşsün gibi görünüyorsun."

Vampir saklandığı yerden tamamen çıktığında, kızıl gözleri sönmekte olan közler gibi parlıyordu. Kadın inanamıyordu. Belki de şeytanla bir

anlaşma yapmıştı. Waverly Green'in seçkinlerinin yarısını kandırdığı kadar ölümü de kandırmış gibi görünüyordu.

"Vexley. Nasıl?"

Başı yana doğru eğikti, hareketleri insandan çok hayvana benziyordu.

"Ahmak kadın. Damarlarımda ne kadar zehir dolaştığından haberin yoktu."

Dişlerini gösterdi. Ön dişleri parıldayan, keskin ölüm aletleriydi.

"Çok acı verdi. Değişim. Kendime gelmem biraz zaman aldı. Sizi bulmak, size şahsen teşekkür etmek ve bu onuru karşılık vermek istedim."

Camilla dehşete kapılmıştı. Vexley'i daha da kötü bir iblise dönüştürmüştü.

Bir adım daha yaklaştı, tüm dikkati kadının boynundaydı.

"Daha önce sözümüz kesildi, Camilla. Çocuk sahibi olmak... zor olabilir. Ama elbette deneyebiliriz. Hala bir varise ihtiyacım var. Neden ölümsüz bir miras bırakmayalım? Seni dönüştüreyim."

Kıskançlık aniden orada belirdi, gözleri parıldayan ve tehlikeliydi. Camilla etrafına bakındı, duvarların üzerine kapandığını hissetti. Abyssus'a ne olduğunu sormak istedi ama sessiz kaldı. Kıskançlığın mutlaka bir planı olmalıydı. Her zaman bir planı vardı.

Vexley yaklaştı, bakışları susuzluktan karardı. Henüz iblisi fark etmemişti.

"Yapma." Envy'nin hançeri hafifçe parladı. "O benim."

"Lord Synton." Vexley susuzluğunu atlatarak güldü. "Sizin hakkınızda birçok ilginç hikaye duydum. Ne yazık ki ikimiz de bu oyunu oynuyoruz. Belki de sizden hoşlanırdım, Majesteleri."

Camilla, dağ ve taş arasında, doğaüstü yırtıcılar arasında ve ölümcül lagün arasında sıkışıp kalmış hissediyordu. Tünel, hepsi için çok dardı. Vexley'i geçemezlerse, Abyssus'a doğru geri çekilmek zorunda kalacaklardı. Durum gittikçe kötüleşiyordu.

Kıskançlık giderek yaklaştı. Korku ise yakışıklı, erkek bir kılık değiştirmişti. Camilla birdenbire yeniden nefes alabildi.

"Kardeşim, koruma altındaki yaratıklara karşı biraz hassaslaşıyor."

Kıskançlık kraliçenin şişesini avucuna bastırdı ve onu diğer yöne doğru itti. Şişeyi göğsüne bastırarak bir adım geri çekildi.

"Onları nasıl geçtiniz?"

Kadın birden onun ne yaptığını anladı; Vexley'nin dikkatini dağıtıyor,

onun kibrine hizmet ediyordu.

Vexley, Envy'nin egosuna yaptığı bu çağrı karşısında neredeyse gururdan övünüyordu. Aptal herif.

“Bağlantılar. Belki de doğru canlıları tanımıyorsunuz.”

Kıskançlık hafifçe gülümsedi.

Vexley, bir nefes alıp bir nefes daha vermeden saldırdı. Dişleri boğazını sıyırdı, sıcak sıvı boynundan aşağı damladı. Ama hareketi beceriksiz, vahşi, stratejik olamayacak kadar öfkeli bir hayvanın hareketiydi. Anında tünelin karşısına fırlatıldı, iblisin öfkesi neredeyse kollarını koparıyordu. Vexley yere yığıldı ve Envy Camilla'ya doğru döndü.

Kıskançlık onun geldiğini görmedi, kalkacağını düşünmedi. Şeytanın gözü Camilla'daydı, bakışları onun kanına kilitlenmişti.

Çığlık attı ama ağzından hiçbir ses çıkmadı. Vexley sıçradı, elleri pençeye dönüştü, dişleri uzadı. Artık sıradan bir vampir değildi; bir kurt adama benziyordu. Bir canavar. Sadece Yeraltı Dünyası'nda ortaya çıkabilecek şeytani bir varlık.

Dişli ağzını açtı, tünel duvarlarından yankılanan bir kükreme duyuldu ve dişlerinin acımasız bir darbesiyle Envy'nin kafasını omuzlarından tamamen kopardı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve defalarca kustu.

Vexley, Envy'yi öldürmüştü.

Yapamadı...

Kadın kusarak midesindekileri boşalttı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

“CAMILLA.”

Arkasından bir ses yankılandı. Odaklanamıyordu. Tek yapabildiği, inip kalkan prensin başsız bedenine bakmaktı. Vexley gitmişti. Sanki hiç orada olmamış gibiydi.

O kadar şok edici, o kadar beklenmedikti ki, gözyaşlarını tutamadı.

Camilla şaşkınlıkla etrafına bakındı. Neden Envy'yi öldürüp de onu almamıştı?

Sürünerek Envy'nin cansız bedenine yaklaştı ve onu sarstı.

"Kalk ayağa!" diye bağırdı. "Lütfen. Kalk ayağa."

“CAMILLA!”

Adı, görmezden gelemeyeceği biri tarafından verilmiş bir emirdi.

Döndü.

Ve dünya bir kez daha altüst oldu.

Envy orada durmuş, defalarca onun adını bağıırıyordu. Yüz ifadesi öfkeli ve dehşet doluydu.

Camilla arkasına baktı. Başsız bir ceset yoktu. Vampir de yoktu.

Hiç olmamıştı.

İlk defa kemik yığınının fark etti. Kararmış toprak. Duvarlar, binlerce yıl boyunca bağırsaklarla ve Tanrı bilir nelerle kaplıydı. Toprağın derinliklerine gömülü, parıldayan değerli taşlardan oluşan bir çember vardı. Onları geçmişti.

Kadın Envy'ye baktı.

O, diğer taraftaydı ve kadının göremediği bir duvara yumruğunu vuruyordu.

Sıcak nefesi boynunu okşadı. Bir dil dışarı fırladı.

Kadın, kanın gerçek olduğunu giderek artan bir dehşetle fark etti.

"Küçük aldatıcı, ancak ondalık vergi ödendikten sonra geçebilirsin," diye mırıldandı Abyssus usulca. "Onu prensten mi almalıyız?"

"HAYIR."

"Hım." Abyssus başını yana eğdi. "Hayır. Bu kelimedden hoşlanmıyorum."

İleriye doğru atıldı, çizgiyi geçmeye çalışırken neredeyse ayaklarına takılıp düşüyordu. Çizgi teninde cızırtılar çıkardı, tısladı ve onu geriye savurdu. Sırtüstü sürünerek, şimdi üzerinde duran ve onu giderek artan bir merakla inceleyen kadim varlıktan uzaklaşmaya çalıştı.

Altın rengi teni parıldayarak onun önünde çömeldi.

"Gerçekten sınanmayacağına mı inanıyordun?" diye mırıldandı. "Öylece geri döneceğini, istediğin her şeyin sana verileceğini mi sandın? İkimiz de biliyoruz ki kralların yolu bu değildir. Özellikle de karanlık kralların."

Camilla donakaldı, ağzı kupkuru olmuştu.

Uçurum, çevrelerindeki her şeyi yeniden ortadan kaldırmış, onları hiçliğin askıda kalmış bir haline getirmişti. Karanlık ellerini yutmuş, yerde uzanmış halde kalan kadının vücudunu saran uzantılar belirmişti. Ya da bir zamanlar yer olan yerde.

"Tam bir karanlığa hapsedüğümüzde gerçek benliğimiz ortaya çıkar."

Onun uhrevi parıltısı bir anda söndü.

"Dünya yok olduğunda sen kimsin? Neyden yapılmışsın? Zihnin, iraden, mücadele gücün ne kadar güçlü? Hiçbir şey kalmadığında kim olursun?"

Adam onu sıkıştırıyor, alay ediyordu, bu sırada karanlık her şeyi

gölgeliyordu. Siyah, bildiği bir renkti; şekli, çeşitliliği vardı. Bu ise her şeyin yokluğuydu. Renk yok. Hiçbir şey yok. Gözleri açıktı; onları kapatmak, içinde hapsedildiği sonsuz boşlukta hiçbir değişiklik yaratmıyordu.

"Küçük peri, her şeyden çok neyden korkuyorsun?"

"Bilmiyorum!"

"Hım. Daha yakından bakın."

Sonra onun varlığı bile ortadan kayboldu.

Gerçekten de hiçbir şey yoktu.

Hiçbir kıvılcım yoktu. Hiçbir yaşam yoktu. Ne sevinç ne de acı vardı. Ne geçmiş ne de şimdiki zaman, ne de umut edebileceği ya da hayal edebileceği bir gelecek. Dünyayı yutmuş bu sonsuz uçurumdan çıkış yolu yoktu.

Ama korku vardı.

Camilla, o baskının göğsüne saplandığını, kalan azıcık havayı da çaldığını hissetti. Karanlık onu tanıdı, içini açtı, ruhunun neyden yapıldığını tattı. Ve oynamaya karar verdi.

Korkusundan yudumladı, feryatlarını içti, zihnini sonsuza dek hapsetmekle tehdit eden kederine kendini kaptırdı.

Zaman tüm anlamını yitirmişti. Saniye, dakika ya da saat yoktu. Bunlar medeniyetlere ait kurgulardı ve Camilla herkesten çok uzaktaydı, çok yalnızdı.

"İşte orada." Abyssus'un sesi karanlık bir rüzgarla üzerine yayıldı. "Sınavınızı bulduk."

Uçurum nasıl aniden ortaya çıktıysa, aynı hızla da kayboldu.

Camilla elleri ve dizleri üzerinde, nefes nefese kalmıştı. Mağaraya doğru baktı; duvarlar gölgelerle dans ediyordu, altındaki toprak sertleşmişti. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Burnunu sildi, sonra arkasına yaslandı.

Uçurum yok olmuştu, değerli taşlardan oluşan çember su yüzeyinin altına düşmüş ve onu özgür bırakmıştı.

Camilla derin bir nefes aldı, sonra kendini ayağa kaldırdı. Duygularını toparlamak için kendine bir an daha süre verdi, sonra döndü.

Kıskançlığın izine bile rastlanmıyordu.

"Kıskançlık mı?" diye seslendi, sesi hafifçe yankılandı.

Hiçbir yanıt gelmedi, kendi sesi dışında hiçbir ses duyulmadı.

"Uçurum mu?"

Etrafındaki boşlukta, cisimsiz bir şekilde kıpırdandığını hissetti.

"Prens nerede?"

Aralarında uzun bir sessizlik hakim oldu.

"İkiz Sütunlara git," diye fısıldadı. "Cevabını orada bulacaksın. Eğer çok geç değilse."

Camilla'yı farklı bir korku sarmıştı. "Ne kadar zamandır yoktum?"

"Bazılarına on yıllar gibi gelebilir. Ya da aylar. Ama bu diyarın kanunlarına göre sadece birkaç gün geçti, küçük aldatıcı. Kaç. Son ipucu seni bekliyor, ama kral sana bu mesajı bıraktı."

Günler. Uçurumda günler kaybetmişti. Oyunun sonuna yaklaşırken kritik bir zamandı bu.

Envy onu bırakıp bir sonraki ipucunu mu çözmüştü, yoksa başına daha karanlık bir şey mi gelmişti?

Camilla, midesi bulanarak Abyssus'tan katlanmış parşömeni aldı.

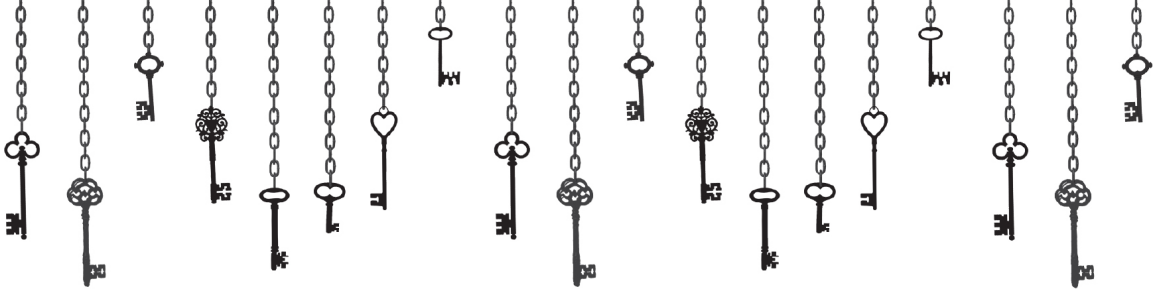
"Güneş batmadan önce son ipucunu çöz. Yoksa yeteneğini sonsuza dek kaybedersin."

Camilla küfretti. Yeraltındaydılar; saatin kaç olduğunu bilmiyordu.

"Uçurum! Bu gece güneş batmadan önce ne kadar zaman kaldı?"

"Otuz ölümcül dakika, belki daha az."

Camilla hiç vakit kaybetmeden tünelin içine daldı ve ayaklarının götürebildiği kadar hızlı ve güçlü bir şekilde koştu.

ELLİ ALTI

Kıskançlık, İkiz Sütunlar'ın yeraltı alanının kenarındaki sütuna yığıldı, gözleri son acı dalgasından dolayı kapanıyordu. Bileklerini ve ayak bileklerini bağlayan büyümlü zincirler etini yakıyor, neredeyse kemiğe kadar kavuruyordu.

Abyssus tarafından yer altı katedraline hapsedilmesinin üzerinden günler geçmişti.

Hapishaneler söz konusu olduğunda, Envy durumun daha da kötü olabileceğini düşünüyordu.

Mağara, doğal kaya oluşumları ve şeytani zekânın güzel bir karışımıydı. Yükselen duvarlar, yerin o kadar derinlerinde bulunan doğal kayalardan oyulmuştu, zemin ise siyah mermer karolarla döşenmişti. Tavan, altın kemerlerle güçlendirilmişti; metal, insanı durup hayran bırakan Gotik bir mimari unsur oluşturunuyordu.

Hatta insan sihirli bir şekilde zincirlenip dövülse bile.

Abyssus'un kurduğu koruma kalkanını geçtikleri anda, Envy İkiz Sütunlar'a fırlatılmış, sihirle zincirlenmiş ve karşılarında kalmıştı. Bu, en kötü kaderdi; bir sonraki ipucunun bulunduğu yerde olmak ve oraya ulaşamamak, ipucunu çözmemek.

Ardından Vexley ortaya çıktı.

Ve o değişmişti.

Parlayan sivri dişler ve kıpkırmızı gözler, bu soyтары için birer şeref nişanıydı.

Artık sadizmini, ölümlü sefahat maskesinin ardına saklamak yerine gururla sergiliyordu. Her iki durumda da kıskançlık ondan nefret ediyordu.

Yeni dönüşmüş vampir onu yanından tekmeledi. Kemikler kırıldı. Kırık kaburga kemiğinin bir parçasının ciğerine saplandığını hissetti, darbenin etkisiyle nefesi hırıltılı bir şekilde çıktı.

Envy mermer zemine kan tükürdü, dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek damarlarında dolaşan hoş kokulu kanı tattı.

"Bir kaburga kemiğini ıskaladın."

Vexley hızla harekete geçti ve yeni kazandığı güçle onu tekmeledi.

Acı Envy'yi sarmıştı, ama o dişlerini sıktı, meydan okurcasına direndi.

"Elbette bundan daha iyisini yapabilirsiniz."

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu Vexley öne atılarak. "Ben artık bir tanrıyım."

Aptallığın tanrısı.

Envy son anda zincirini gerdi ve yana yığıldı; vampirin yumruğu kafasına değil, zincir halkasına indi. Zincir gerildi ama kopmadı. Envy nefesi kesik kesik bir halde kendini tekrar oturur pozisyona sürükledi.

Vexley'i zincire, hatta bir halkasına bile zarar vermeye ikna edebilirse, özgürlüğüne kavuşma şansı olacaktı. Camilla'ya ne olduğunu bilmiyordu ve onu bulmak için geri dönmenin bir yolunu bulmaya kararlıydı. Eğer Abyssus onu ele geçirmişse ve illüzyon oyunlarından birini oynuyorsa...

"Lennox'un oyununda başarısız oldun. Sürekli gelmeye devam etmen biraz acınası bir durum."

"O oyunun artık önemi yok. İstedğim hemen hemen her şeye sahibim." Vexley ona kibirli bir bakış attı. "Belki de şimdi farklı bir hedef arıyorum."

O herifin ne demek istediği konusunda hiçbir şüphe yoktu.

"Camilla, cinayet ve benzeri olaylar göz önüne alındığında, bu konudaki düşüncelerini açıkça dile getirdi."

"Beni özgür bıraktı." Vampir omuz silkti. "Artık ben 'hayır' diyene kadar bana ait. Ölüm de kabul etti, yoksa burada, istediğim her şeye çok yakın bir yerde duramazdım."

Vexley onun önünde volta atarak, Envy'nin umursadığına dair sebepleri sıraladı.

Görüş alanının kenarında siyah noktalar birikmeye başladı ve yoğunlukları giderek arttı. Kıskançlık sandığından çok daha kötü durumdaydı. Çok daha kötü. Sarayını ayakta tutacak, etrafındaki koruma kalkanını koruyacak ve bilincini kaybetmeyecek kadar güç sahibi olmak onun için giderek zorlaşıyordu.

Eğer Envy tetikte kalmazsa, kendini daha fazla kontrol altında tutması neredeyse imkansız olurdu.

Hâlâ mahkemesini korumaya ve kalbini yeniden büyötmeye çalışan adam, kendini iyileştirmek için daha fazla güç kullanma riskini göze alamazdı. Yaraları eninde sonunda kendiliğinden iyileşecekti, ancak zayıf düşmüş halindeyken bu saatler sürebilirdi.

Dakikalarca vakti olsa bile şanslıydı.

Vexley, Envy'yi monologuna geri çekerek, "Öncelikle ölümsüzlük için oynuyordum," dedi. "Şimdi ona sahibim."

Ve dinmeyen bir kan susuzluğu, bu aptalın o küçük sorunu halledene kadar Waverly Green'e dönmesini engelledi.

"Artık Ironwood Krallığı'nda daha da efsanevi olacağım."

Envy, Vexley'nin soyluların yarısını öldürmeye başladığında hiciv gazetelerinin onun bu saçmalıklarına müsamaha göstereceğinden şüphe duyuyordu. Belki de hepsi şanslı olur ve biri onun kellesini keserdi.

Envy'nin gözleri kapandı. Başını antik sit alanının kenarındaki taş sütuna yasladı, nefes alışverişi zorlanıyordu. Şiddetli, korkunç ağrıya bakılırsa, kafatasının bir noktada çatlamış olduğundan emindi. Henüz yere düşmemiş olması, iradesinin ve gücünün bir kanıtıydı.

Vexley, "Sırada Camilla'nın yeteneğini istiyorum," dedi. "İstediğimiz kadar istediğimiz şeyi yapacak kadar para kazanacağız. Sihir gösterisinden sonra insan olmadığını varsayıyorum. Bu da sonsuza dek yalan söyleyebileceğimiz, hile yapabileceğimiz ve çalabileceğimiz anlamına geliyor."

"Ama Camilla hayır dedi."

"Onu eşim olarak aldığımnda, ne istediğinin pek bir önemi kalmayacak. Ben neyin en iyi olduğunu biliyorum."

Envy'nin tüm vücudu protesto edercesine çığlık atıyordu, ama yavaşça ayağa kalktı ve sütuna yaslandı. Yarı ölü olsa da, bu zincirlerden kurtulacaktı ve sonra vampirin boynunu kıracaktı.

Envy, Vexley'in ona dokunmasına asla izin vermezdi, aksine onu Gerçek Ölüm'e gönderirdi.

"Kadınlar mal mülk değildir. O kendine aittir, sen kibirli ahmak!"

Vexley'nin yumruğu çenesine isabet etti, çatırtı sesi katedral benzeri salonda yankılandı.

Envy'nin kafası taşa çarptı, kafatasındaki kırık onu bir anlığına bayılttı,

sonra kendine geldi. Dizlerinin üzerine çöktü, kemikleri mermere çarparak çıtırdadı.

Vexley onun üzerinde yükseliyordu, nereden geldiği bilinmeyen garip yarı ışıktaki dişleri parıldıyordu.

“Diğer oyuncularla takım kurmakla ilgili hiçbir kural yok. Bunu biliyor muydunuz?”

Envy'nin görüşü bulanık ve dönme arasında gidip geliyordu.

Fırsatı varken Waverly Green'de o ölümlüyü öldürmeliydi. Çürümüş ruhlar hakkındaki içgüdüleri asla yanılmazdı. Vexley iğrenç bir adamdı ve daha da kötü bir vampirdi. Kimse bu aptalın sonsuza dek acı çekmesine katlanmamalıydı.

“Kibirli şeytan herif.” Vampir onu iki kez karnından bıçakladı, Envy iki büküm olurken nefesi kesildi. Midesi bulanacaktı. “Rakiplerini ortadan kaldırmaya odaklanmalıydın. Bunun yerine, onların başarısız olacağını varsaydın.”

Envy bunu hiç düşünmemişti. İpuçlarını ve bilmeceleri olabildiğince hızlı bir şekilde çözmenin en iyi taktik olduğuna karar vermişti.

Cevap vermedi. Ve bunun nedeni kısmen söyleyecek bir şeyinin olmamasıydı. Acı, duyularını altüst etmeye başlamıştı. Çok geçmeden bayılacaktı.

Gözlerini hafifçe araladı, uzaktaki duvarda sürünerek yaklaşan gölgeyi zar zor seçebiliyordu. Gerçekten orada olup olmadığını ya da hayal mi ettiğini bilmiyordu. Yükselen gümüş parıltısının bir bıçak mı yoksa güzel, şiddetli bir rüya mı olduğunu anlayamıyordu.

Vexley'nin de bunu hissedip hissetmediğini veya görüp görmediğini bilmiyordum. Eğer gördüyse de, vampir bunu belli etmedi ve bu da Envy'nin gölgeli figürün orada olmadığına inanmasına yol açtı.

Envy'nin başı önce öne, sonra geriye doğru savruldu, tetikte kalma mücadelesi zayıflıyordu. Vexley karanlık bir şekilde kıkırdadı, Envy'nin çektiği her acı anından zevk alıyordu.

Zincirlerin içindeki sihir cızırdıyordu, ateş kemiklere kadar işliyordu.

Acı dolu bir hırıltı ağzından kaçtı ve vampir ona doğru yaklaştı.

“Belki yeni bir oyun da oynarız.” Vexley, kızıl gözleri parıldayarak onun önünde çömeldi. “‘Seni kurutma’ oyunu.” Sanki lezzetli bir sır fısıldayacakmış gibi öne eğildi. “Kurallar basit. Seni kurutuyorum. Sen yavaş yavaş canlanıyorsun. Sonra bunu sonsuza dek tekrarlıyoruz. Sence

delilik baş göstermeden önce ne kadar dayanabilirsin?"

Envy'nin kolunu yerinden söktü, acı omurgasından aşağı doğru yakıcı bir yanma gibi inledi ve ondan bir inilti daha kopardı.

"Bir, iki... beş yüz yıl mı?" diye sordu Vexley, Envy'nin kolunu ağzına doğru çekerek. "Bahse girerim ki sen de öylesin."

Dişleri Envy'nin bileğini deldi, zehir ekstra bir acıya neden oldu.

Kıskançlığın gözlerinin ardında karanlık dalgalandı. Zehrin damarlarındaki kanla acı verici bir şekilde çarpıştığını hissedebiliyordu. Bir, iki kez göz kırptı ve bu sırada Vexley ölmüştü.

Ne?

Envy gözlerini tekrar açmaya çalıştı. Vexley'nin başı Envy'nin ayağının yanına yuvarlanmıştı. Yoksa yere mi düşmüştü? Envy'nin yanağı mermere yapışmıştı, soğuk taş kanla kayganlaşmıştı.

Kıskançlık, gözlerini kırpmadan kesik başa baktı. Baş da aynı donuk ifadeyle, aynı cansızlıkla ona bakıyordu.

"Uyanmak."

Sesi tatlıydı. Emredilen şey pek hoş karşılanmasa bile.

Envy'nin gözleri kapandı. Tek istediği uyumak, o sesi rüyasında görmektir.

"İmrenmek."

"Ah," dedi gözleri hâlâ kapalıyken. "Bir rüya. Çok güzel, harika bir rüya."

Eller şimdi onun üzerindeydi, yumuşak, nazik. Araştırıyorlardı. Sanki onun yaraları ona da acı vermiş gibi tısladı. Sonra zincirleri şıkırdattı.

"Hayır. Yapma." Onları ulaşamayacağı bir yere çekmeye çalıştı, ama hareket çok fazlaydı. "Onlar da seni yakarlar."

Hafif parmaklar alnına dokunarak onu yeniden rahatlattı.

"Leviaethan." Tatlı sesinde hafif bir panik vardı. "Kalkmalısın."

ELLİ YEDİ

Camilla yeraltı odasına şöyle bir göz attı, kalbi çılgıncasına çarpıyordu. Abyssus'un koruyucusu ortadan kaybolur kaybolmaz buraya koşmuştu ama yine de çok geç kalmıştı.

Envy ağır yaralanmıştı. İyileşmeye başlamış olması gerekiyordu ve neden başlamadığından emin değildi, ancak azalan gücüyle ilgili olduğundan şüpheleniyordu.

Bunu sesli olarak itiraf etmemişti ama kadın onun mahkemesini görmüştü. İşlerin vahim olduğunu biliyordu. Ve o, kendi içindeki şeytanlardan kurtulmak için kendini mahvedecekti. Zaten kendini mahvediyordu.

"Bu zincirleri nasıl kırabilirim?" diye sordu, elini nazikçe alnına bastırarak.

Teninin soğuk ve nemli olduğunu hissetti. Birdenbire onu kollarına alıp bu yerden uzaklaştırmak istedi.

"Acele etmeliyiz," dedi. "Lütfen. Bana yardım edin."

Gözleri kırıştı ama açılmadı.

Vexley, uçurumda ne kadar süredir hapsolmuşsa o kadar süredir ona işkence ediyor olmalıydı. Ve ölümsüz biri bile günlerce veya haftalarca dövülmeye dayanamazdı, iyileşmeden. Büyülü zincirler kötü bir oyundu, Abyssus'un işi olduğundan şüpheleniyordu. Zincirlerden Envy'nin derisine sızan sürekli acı dalgası onu açıkça yıpratıyordu.

Lord Vexley'nin bu işe nasıl karıştığını ne biliyordu ne de umurundaydı; Abyssus tüneline Envy'ye saldırdığını gördüğünde bunun sadece bir hayal olduğunu düşünmüştü. Ama gerçekten burada, bu yerde, prensi dövüyor

olmalıydı. Bu, hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi, ama Camilla, Vexley'nin kan hırsına kapılıp dikkatini dağıtmasını bekleyerek gölgelerde saklanmıştı. Sonra da sert ve hızlı bir şekilde saldırmıştı.

Camilla gözlerini sıkıca kapattı ve Vexley'in kafasını kesme görüntüsünü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Envy'nin ne kadar incindiğini görünce vahşi, kontrolsüz bir öfkeye kapılana kadar böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordu. İçinde karanlık bir şey uyanmıştı, Vexley'in oluşturduğu tehdit uzun zamandır uy dormant olan içgüdülerini harekete geçirmişti. Onun olanı almaya çalışıyordu.

Ve sinir krizi geçirmişti.

Camilla, Blade'in kendisine hediye ettiği, keskin ve ölümsüz çelikten yapılmış hançeri kullanmıştı; ancak ortaya çıkan şey, onun gücü, içsel kudreti, derinlerde kilitli olan peri yanı olmuştu.

Acımasız, vahşi.

Vexley'nin boynundaki bağ dokusuna vurmuş, omurgasının ince kemiklerini tek, acımasız, düzensiz bir darbeye kesmişti. Zaman aleyhlerine işlemeseydi, Camilla Vexley'nin ölümsüz bedeninin üzerine atılıp onu parça parça paramparça edecekti.

Şans eseri Vexley'i gafil avlamıştı.

Camilla'nın odaklanması, sakın kalması ve onları bu zor durumdan hemen nasıl kurtaracağını planlaması gerekiyordu. Antik sit alanının diğer tarafındaki birkaç metre ötedeki girişe şöyle bir baktı. İkiz Sütunlara ise sadece şöyle bir göz atmıştı.

Vexley ve Envy'yi fark etmiş ve etraflarında dolaşmaya başlamıştı; bakışları bir yerde, bir de vampirdeydi ve yavaşça yaklaşırken ses çıkarmamaya çalışıyordu.

Vexley'nin başsız cesedi korkunçtu.

Ve ne yazık ki, tam da bu şekilde.

Ayak bileklerinden yakalayıp kenara sürükledi; bu işlem yavaş ve acı vericiydi, adamın ağırlığı ve büyüklüğü, ondan kurtulmak için çok çaba sarf etmesini gerektiriyordu.

Adam yeterince uzaklaşınca, kadın gözlerini sıkıca kapattı ve başını saçlarından nazikçe tutarak, kusmamaya çalışarak, hareketsiz bedeninin yanına bıraktı.

O karanlık işi bitirdikten sonra, tekrar Envy'ye koştu.

Camilla zincirleri bir kez daha şıkırdattı, sihir tenini yakıyordu. Envy'nin

bileklerine ve ayak bileklerine sarılı zincirlerle bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığından emin değildi. Onlarla kısa süreli temasında acı dayanılmazdı.

Kendini topladı ve zincir parçasını tekrar eline alıp, dikkatlice inceleyerek çevirdi. Onları kırmanın bir yolu olmalıydı. Bir ipucu. Bir bilmece.

Camilla oyun yöneticisini, kilitlerin açılması için ne gibi sapıkça yöntemler uyduracağını düşündü. Sonra gördü, bağlantıların üzerine hafifçe kazınmış bir bilmece.

Daha yakından baktı ve kilit üzerinde hareket ettirilerek bir cevap oluşturulabilecek bir dizi harf gördü. Aradığı şeyin tek bir kelime olduğunu açıkça belli ediyordu. Beş harf.

Bazı bitkiler, insanlar ve tüm hayvanlar için de geçerli bu durum;
Bu başlar ama sonu yoktur.
ve başlayan her şeyi sonlandırır.
Bana en başta doğru cevap ver, yoksa üç denemeden sonra kalbini
kalıcı olarak durduracağım.

Derin bir nefes verdi ve son uyarıya baktı. Bilmeceyi doğru cevaplamak için üç şansı vardı, yoksa Kıskançlık bir şekilde ölecekti.

Çılgılık atma isteğini bastırmak için yüzünü elleriyle kapattı. Gözlerinin arkasında, göğsünde bir baskı oluştu, ciğerlerinden nefesi keserken, saatin tik taklarını düşünmeden, yanlış tahminde bulunmaktan endişe etmeden bilmeceyi çözmeye çalıştı.

“Bazı bitkiler, ölümlüler ve tüm hayvanlar için de geçerli,” dedi yüksek sesle, bunun bir bağlantı kurmasını umarak. “Gövdeler, dallar, dişler...”

Küfretti. Hiçbir şey onların söylediklerinin mantıklı olmadığını söyledi.

Belki de boğazına bir hançer dayanmış gibi hissetmeseydi, düşünecek kadar sakin olabilirdi. Neden bu, sanata dayalı bir bilmece olmasın? Sorgusuz sualsiz bildiği bir şeye?

“Nefes, ruhlar, kalp...” Bitkilerin kalbi olabilir miydi? Camilla buna hiç dikkat etmemişti ama adında "kalp" geçen bitkiler olduğunu biliyordu. Kanayan kalpler. Bu kesinlikle yeterince kasvetli ve tehditkar bir durumdu, ama doğru muydu? Bilmece tüm bitkilerden bahsetmiyordu, sadece

bazılarından. Ölümlülerin ve tüm hayvanların kalbi vardı.

Bazı bitkiler, insanlar ve tüm hayvanlar için de geçerli bu durum;
Bu başlar ama sonu yoktur.
ve başlayan her şeyi sonlandırır.

Bu, bilmecenin ikinci kısmıyla tam olarak bağlantı kurmadı. Ama belki de bağlantı kurmuştu ve o sadece şu an o kısmı net göremiyordu.

Zincire tekrar uzanırken parmakları titriyordu.

"Lütfen doğru olun."

Camilla'nın üç şansı vardı. Bu başarısız olursa, hâlâ iki deneme hakkı daha bulunuyordu.

İlk harfi yerine yerleştirdi.

H

Sonra ikincisi.

E

Üçüncüsü.

A

Dördüncü.

R

Beşinci soruda tereddüt etti. Bu sefer şüphesi giderek artarak bilmeceyi tekrar okudu. Yanlış cevap vermenin bir sonucu olduğundan bahsedilmiyordu, ama oyun yöneticisine güvenmiyordu.

Bazı bitkiler, insanlar ve tüm hayvanlar için de geçerli bu durum;

Bu başlar ama sonu yoktur.
ve başlayan her şeyi sonlandırır.

Envy'nin göğsü zar zor kalkıyordu, nefes alışını zorlanıyordu. Bundan sonraki ipucunu çözmek için acele etmeleri gerekmeseydi bile, zamanları tükeniyordu.

Camilla, kim duyuyorsa ona yönelik hızlı bir dua gönderdi ve son harfi yerine yerleştirdi.

T

Envy'nin bedeni, sanki yıldırım çarpmış gibi sarsıldı, acıdan bir çığlık koptu, odanın içinde yankılandı, bir ıstırap senfonisiydi bu. Büyülü zincirler o kadar parlak ve yoğun bir ışık saçtı ki, Camilla küçük noktalar kaybolmadan önce birkaç kez göz kırpmak zorunda kaldı.

“Kıskançlık!” Zincirleri derisinden çekmeye çalıştı, sonra çığlık attı. Zincirler şimdi güçle titreşiyor, yoğunlukları giderek artıyordu. “Kahretsin.”

İnleyerek yere yığıldı. Hâlâ bilinci kapalıydı. Zincirler şimdi tehditkar bir vızıltı yayıyor, bu da her yanlış tepkinin içlerinden geçen büyüü yoğunlaştırarak ölümsüz bir hayatı sona erdirebilecek kadar güçlü hale getireceğini gösteriyordu.

Camilla ayağa fırladı ve bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Bir sonrakini yanlış yapamazdı.

Bazı bitkiler, insanlar ve tüm hayvanlar için de geçerli bu durum;
Bu başlar ama sonu yoktur.
ve başlayan her şeyi sonlandırır.

Ne? Onları birbirine bağlayan neydi? Basit olmalıydı.

Camilla'nın gözlerinden yaşlar süzölmek üzereydi. Hayal kırıklığına uğramış, korkmuş ve oyun yöneticisine son derece kızgındı. Oyun zaten yeterince kötüydü, bir de onları zihinsel ve fiziksel işkenceye maruz bırakması işleri daha da kötüleştirmişti. Duygularını kontrol altına almak için volta atmayı bıraktı.

Oyun yöneticisi oyunun bitimine yaklaştıklarını biliyordu. Bu da yakında onu göreceği anlamına geliyordu. Camilla buna odaklandı, bunun ona güç vermesine izin verdi. O ve Envy, oyunun son anlarında Unseelie Kralı tarafından engellenmek için bu kadar yol kat etmemişlerdi.

O berbat mahkemeye girdiğinde, ki bu kesindi, bir galip olarak girecekti. Bu lanetli bilmeceyle başlayalım.

Camilla bunu yüksek sesle tekrarladı, damarlarında dalga dalga akan bir kararlılık vardı. Oyun yöneticisi kendini zeki sanıyordu, ama o da öyleydi. Cevabı biliyordu. Basit olduğunu biliyordu. Korku mantığını devre dışı bırakmıştı, ama şimdi korkunun onu ele geçirmesine izin vermeyecekti.

Bazı bitkiler, insanlar ve tüm hayvanlar için de geçerli bu durum;
Bu başlar ama sonu yoktur.
ve başlayan her şeyi sonlandırır.

Bazı bitkiler. Ölümlüler. Ve tüm hayvanlar da. Düşün, diye emretti kendi kendine. Ortak noktaları ne? Dikkatli ifade biçimi. Bazı bitkiler. Tüm hayvanlar. Ve sadece ölümlüler.

Hepsi canlıydı. Ama bu onları birbirine bağlamıyordu. Bazı bitkiler... Camilla içe dönük düşüncelerle volta atıyordu. Bazı bitkiler... tüm bitkiler canlıydı. Ama bazı bitkiler...

"Pekala," dedi. "Eğer Tembel Hayvanlar Evi'nde olsaydım, bitkiler kategorilere ayrılırdı. Çiçekliler, meyveler, ağaçlar, çalılar... ve yıllıklar ve çok yıllıklar."

Kalp atışları hızlandı. Bu doğru hissettirdi. Bazı bitkiler tek yıllık bitkilerdi; her yıl yeniden dikilmeleri gerekiyordu. Bazı bitkiler ise çok yıllık bitkilerdi. Her yıl kendiliğinden geri geliyorlardı.

Birdenbire cevabın ne olduğunu anladı.

Camilla'nın tüm vücudu ürperdi.

"Ölüm."

Bazı bitkiler öldü. Ölümlüler ve tüm hayvanlar da öldü. Ölüm, başlayan her şeyi sona erdirdi. Ve bir kere başladıktan sonra, geri dönüşü yoktu. Ölümün de beş harfi vardı. Uygundu.

Doğru cevap bu olmalıydı.

Yine de, Envy'nin yanına diz çökerken, normalde sağlıklı olan bronz

teninin hastalıklı solgunluğunu görünce tereddüt etti. Bir yanlış cevap daha verirse, kendi eliyle çekeceği işkenceyi düşünmek bile istemiyordu.

Artık tartışarak daha fazla vakit kaybedemezdi.

Camilla dişlerinin arasından tıslayarak zinciri tekrar kavradı ve harflerin olduğu halkayı buldu. Bu sefer hızla yerlerine çevirdi, son harfte sadece bir an durakladı.

ÖLÜM

Envy'yi onun kaderine mahkum etmediğini umuyordu. H harfi yerine oturdu ve bir saniyede sonsuzluk geçti; sonra parıltı yoğunlaştı ve Camilla içten içe lanet etti—

Zincirler bir alev parlamasıyla parçalandı ve prens serbest kaldı.

Camilla hıçkıra hıçkıra ağladı, sonra onu nazıkçe kucağına çekti ve başını okşadı.

"Lütfen. Lütfen kalkın."

Gençliğinde yeterince masal okumuştı ve prensin hayatının aşkını bir öpücükle uyandırması gerektiğini biliyordu. Ama Kıskançlık bir iblisti ve Camilla çaresiz bir genç kız değildi. Dudaklarını prensin alnına bastırdı.

Birdenbire kıpırdamadı. Ama zincirler sürekli ona saldırmadığı için teni yavaş yavaş renklenmeye başlamıştı.

Camilla onu birkaç saniye daha nazıkçe salladı, Abyssus'un son ipucunu çözmek için geri sayım yaptığını söylediği saatin acısını hâlâ hissediyordu. Çok yakındılar. Bölgedeydiler. Kaybederlerse, yeteneği sonsuza dek çalınacaktı.

Envy'den ayrılabilir, bir sonraki ipucunu kendi başına bulabilirdi...

Aniden teninde bir ürperti hissetti. Aşağıya baktığında, Envy'nin zümrüt yeşili bakışlarının kendisine kilitlendiğini görünce irkildi.

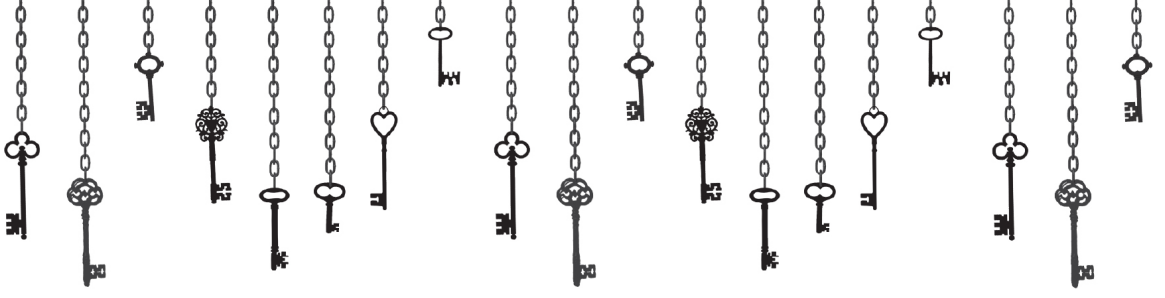
"Kaybettik mi?" diye sordu, ses tonunda hiçbir duygu belirtisi yoktu.

"Henüz değil."

"Beni terk edebilirdin."

Yapabilirdi. Gözlerinde bir soru işareti vardı. Kadının ise buna bir cevabı yoktu.

Camilla onu dikkatlice kucağından indirdi ve ayağa kalktı, elbisesinin önünü düzeltti, sonra etrafına baktı. "Abyssus son ipucunu çözmek için gün batımına kadar vaktimiz olduğunu söyledi. Zamanımız neredeyse tükendi."

ELLİ SEKİZ

Envy doğrulurken yaralarını hızla inceledi. İlk bakışta çok kötü görünmüyordu. Ama görünüş aldatıcı olabilirdi. En şiddetli ağrıları ve sızıları hâlâ duruyordu.

Baş ağrısından zonklayan vücuduyla kendini zorla ayağa kaldırdı.

Neyse ki Camilla, dikkatini çoktan Sütunlara çevirmişti. Onda gördüğü korku, şefkat, ikisi de gitmişti, yerini acımasız bir kararlılık almıştı. Eğer onu görmemiş olsaydı, o cehennem azabını yaşamamış olsaydı, karanlık bir güçle savaştıklarına dair hiçbir dış belirti vermezdi. Abyssus hakkında, iyi olup olmadığını sormak istedi ama açıkça iyiydi.

O, bir misyonu olan bir kadındı. Ve adam onun yardımından memnundu.

Henüz hareket edemeyen Envy, Camilla'nın sütunları hayranlık ve saygı dolu bir ifadeyle incelemesini izledi.

Onun bu hayranlığını anlıyordu. Büyü ve zenginliklerle dolu bir dünyada bile, onlar gerçekten de hayranlık uyandırıcıydılar.

Yirmi iki fit yüksekliğindeki sütunların her biri, yalnızca Yedi Çember'de bulunan ve dumanlı ay taşına benzeyen bir değerli taş olan gölge taşından oyulmuştu. Her devasa sütun, bitki örtüsünden hayvanlara ve astrolojik sembollere kadar çeşitli imgelerle süslenmişti.

Birçok kişi sembollerin ne anlama geldiği konusunda tahminlerde bulunmuştu, ancak hiç kimse teorilerinin doğru olduğundan emin olamamıştı. Sadece perilerin en yaşlıları Sütunların tam olarak neler yapabileceğini biliyordu.

Onlara takdirle bakıyordu, ama adam aynı zamanda onları metodik bir şekilde taradığını, her bir resmin üzerinde ellerini gezdirdiğini, zihninin

neden oraya gönderildiklerinin ve oyunla nasıl bir ilişkisi olduğunun gizemini çözmek için yoğun bir şekilde çalıştığını da gördü.

Bulunduğu yerden onları süzdü ve yavaş yavaş gücünü topladı.

Ölümlü dünyada benzer birkaç antik yer vardı, ancak hiçbirisi bu sütunlarla kıyaslanamazdı. Bazıları, ölümlü dünyadaki sütunların doğaüstü varlıklar tarafından yaratıldığına inanıyordu, ancak perilerin yaptıklarını görseler, aradaki farkı anlayacaklardı.

Bu sütunlar, içlerindeki ay ışığıyla parılıyordu, sanat eserleri gölgeler oluşturuyordu. Üstelik bunlar, efsaneye göre kutlamak için yaratıldıkları güneş ve aydan çok uzakta, yerin altında gömülü haldeyken böyleydi.

Kıskançlık, Sütunları daha önce bir kez görmüştü: Öfke, Cehennemin yedi yönetici prensinin her birini bir araya getirerek Peri büyüsunü etkisiz hale getirdiğinde, bir anlamda Sütunları dizginlemişti.

İkiz Sütunlar hakkında bildikleri şey, bunların bir nevi ölümlü tren istasyonu gibi, hem aydınlık hem de karanlık perilerin farklı alemlere seyahat edebileceği bir geçiş noktası olduğuydu.

Portal açıldığında, istedikleri zaman ölümlü dünyaya gidebilir, Cehennem Kapılarını ve yapmaları gereken herhangi bir kraliyet talebini atlayabilirlerdi.

Bu, onların nihai çöküşü olmuştu.

Unseelie'ler ölümlülerle oynamayı severdi. İnsanları evcil hayvan olarak edinmeyi severlerdi. Değiştirilmiş çocuklar da eğlence kaynağıydı. Peri çocuklarını insan evlerine bırakır, habersiz ebeveynlere verdikleri zararı izlerlerdi.

Her iki mahkeme de bu tür oyunların ölümlü dünyada oynanmaması konusunda uyarılmıştı. Seelie'ler zevklerini başka yerlerde arıyorlardı ve Unseelie'ler kadar insanlara ilgi duymuyorlardı.

Lennox ve Prim Róis'i evcilleştirmek o kadar kolay değildi. Kaos ve Uyumsuzluğun vücut bulmuş halleri oldukları için bu beklenmedik bir durum değildi. Portal mühürlenene kadar, saray mensuplarını müdahale etmeleri için özgürce göndermeye devam ettiler. Öfke iki uyarıda bulunmuştu. Birincisi nezaket gereği, ikincisi ise kraliyet fermanıydı.

Lennox, Yeraltı Dünyası kralına kin beslemek için maiyetinden daha da fazla adam göndermişti.

Sütunlar toprağın altına gömüldü ve kısa süre sonra bağlandı.

Şimdi, bir zamanlar sihirle dolu olan bu kadim yerde dururlarken,

hareketsiz sütunlardan tuhaf bir şekilde bastırılmış bir güç titreşimi yayılıyordu.

Envy daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti, oyunun bunun sorumlusu olup olmadığını merak etti. Onlara doğru ilerlerken vücudundaki ağrı önemli ölçüde azaldı.

Camilla, adeta aklını kaçırmış gibi onlara doğru yürüdü, her bir oyma eserine dokunup hayranlıkla baktı.

“House Sloth'taki reproduksiyonlar... bunların yanında sönük kalıyorlar. Oymalar da farklı. En azından bu modelde.”

Envy homurdandı. "Lütfen bunu kardeşime söyle. Çok kızacak."

Kadın, sütunların etrafında yavaşça daireler çizerek sanat eserini takip etti. Adam, kadının dilediği kadar orada kalıp kendi teorilerini üretebilmelerini diledi. Ama bu mümkün değildi. Kadın, Abyssus'un gün batımından bahsettiğini söylemişti; adam bunun çeyrek saatten daha kısa bir süre sonra olacağına bahse girerdi.

Sanatçıyı sessizce düşüncelere dalmış halde bıraktı ve bir sonraki adımda ne yapmaları gerektiğine dair herhangi bir ipucu veya işaret aramak için çevrede dolaştı.

Mağaranın, peri kalıntıları dışında başka benzersiz bir özelliği yoktu. Yere düşen gölgeleri inceledi ve bunların bir fikir uyandırmak için mi tasarlandığını merak etti.

Camilla nefesini dışarı verdi, ses odanın sessizliğini bozdu. Adam ona doğru döndü; Camilla onu izliyordu. Tıpkı az önce sütunları incelediği gibi dikkatle.

"Mahkemenizde ne sorun var?" diye sordu. "Daha ileri gitmeden önce bilmem gerekiyor. Sizi bu durumun yönlendirdiğini biliyorum. Ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Kaşları çatıldı. Ondan böyle bir soru beklemezdi.

“Uşak, muhafızlarınız, kan...” Sanki adamın ördüğü duvarın ardını görebiliyormuş gibi gözlerini kısıtı. “Kıskançlık Evi'ndeki etkileşimlerimi gözden geçirdim ve bir türlü anlamlandıramadım.”

“Hangi etkileşimlerden bahsediyoruz?”

“Uşağınız nerede olduğunu ya da kim olduğunuzu hatırlamıyordu. Muhafızlarınız ise sürekli aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu. Sanki...” Alt dudağını ısırdı. “Sanki hepsi hafızalarını kaybediyor. Ve kan...”

Kaşlarını çatarak sütunlara doğru baktı.

“İşte bu, değil mi? Mahkemeniz hafızasını kaybediyor. Ve bu enkazın içinde, bir şekilde birbirlerini paramparça ediyorlar.”

Ona bakmıyordu. Sanki baksa onun cevap vermesinin çok zor olacağını biliyordu.

O, hareketsiz ve sessiz kaldı. Kadının daha fazla şeyi bir araya getirmesini bekledi. Bir an sonra kadın konuşmaya devam etti.

“Peşinde olduğunuz eser, bir şekilde hafıza kaybını ve birbirlerine saldırmalarına neden olan her neyse onu durduracak. Bu yüzden oyunu kazanmanız gerekiyor. Sahanız kelimenin tam anlamıyla parçalanıyor, kendi kendini paramparça ediyor.”

Envy elini saçlarının arasından geçirerek bir aşağı bir yukarı yürüdü.

"Dağılıyor diyemem. Kahretsin."

Tam olarak da bu oluyordu.

Başını sallayarak uzaklaştı. Camilla onu sessizce izledi ve konuşması için ona zaman tanıdı.

Envy bu sırrı o kadar uzun zamandır saklıyordu ki, nasıl bırakacağını bilemiyordu.

Yürümeyi bıraktı.

"Günah Evi'ndeki tüm iblisler gibi, benim maiyetim de benim ve kardeşlerim gibi ölümsüz değil, ama uzun ömürlü olmak bile kendi zorluklarını beraberinde getiriyor."

Camilla ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Mm."

“Özetle, evet. Mahkemem başarısız oluyor. Her birkaç yüz yılda bir, yeni anılar yaratmak için eski anıları silmeleri gerekiyor. Ölümlülerin anlayamayacağı bir sorun. Silme işlemini yapamadıklarında... komplikasyonlar ortaya çıkıyor. Şöyle ki, unutmaya başlıyorlar. Aşırı yüklenme sonucu, yanılsamayı gerçeklikle karıştırıyorlar. Dost düşman oluyor. Herkes tehlike arz ediyor.”

Bakışlarında bir anlık anlayış belirdi.

"Eğer eski anıları hatırlayamıyorlarsa veya yeni anılar oluşturamıyorlarsa, seçtikleri günahı da besleyemezler."

Ona buruk bir gülümseme verdi. Gerçekten de çok zekiydi.

"Bu da benim gücümü besleyemez," diye ekledi usulca, ilk kez karşı karşıya kaldığı durumun tüm boyutunu itiraf ederek.

Kadeh eksik parçaydı. Kıskançlık, iki yüzyıldan fazla bir süre önce istemeden onu kaybetmişti ve o zamandan beri her yıl yavaş yavaş güçlerini

kaybediyorlardı.

Sonra oyun başladı ve işler daha da kötüye gitti.

Camilla ne şaşırdı ne de ona acıdı. Aniden yanına geldi, kolunu kavradı ve sıkıca sıktı.

Gümüş rengi gözleri şimşek gibi parladı, sözleri de aynı derecede çarpıcıydı.

“Kazanacaksın.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "En başından beri kaybetmemeliydim."

“Kendini suçlama.”

“Benim hatamdı. Her şeyin başlamasına neden olan Hatıra Kadehi'ni ben bıraktım.”

Keşke o hareketini geri alabilseydi. Hayatında duyduğu nadir pişmanlıklardan biriydi bu.

Kadının bakışlarını fark ederek, "Uzun bir hikaye," diye ekledi. "Şimdi bunun için vaktimiz yok."

"Kesinlikle," dedi. "Sanırım ipucunu çözdüm. Ama ne tür bir ödül arıyorsanız onu size vermeden önce neyin peşinde olduğunuzu bilmem gerekiyor."

Kadının yalan söylemediğini biliyordu, bu yüzden sonunda dayanamadı ve ona tüm hikayeyi anlattı.

“Hafıza Kadehi olmadan, sonunda sarayım zayıflayıp yok olacak, yönetimim güçlenecek ve çemberim daha güçlü bir çember veya günah tarafından emilmeye açık hale gelecek. Bir çemberin çökmesinin kaosu... kısaca söylemek gerekirse, bu durum Unseelie Kralı'na krallığımızda daha fazla anlaşmazlık yaratmak için bir fırsat verecektir.”

Nefesini verdi.

“İşleri yoluna koymak için iki şeye ihtiyaç var: Memoria Kadehi ve Aether Parşömenleri.”

Camilla sessiz kaldı ve dinledi.

“Anılar Kadehi'ni ilişki içinde olduğum ölümlüye ödünç verdim. Aptalca bir istekti; doğum gününde ondan içmek ve arkadaşlarının kıskançlığını kazanmak istiyordu.”

"O senin günahını biliyordu."

Başını salladı.

“Sadece birkaç saatliğine ortadan kaybolacaktı, bu yüzden bir sakınca

görmedim. Görmeliydim. Onu kaybetmenin sarayım için ne anlama geleceğini biliyordum. Ölümlü arkadaşlarıyla küçük bir toplantı yapmak yerine, o gece onu Periler Diyarı'na götürdü. Öldüğünde, Lennox onu buldu ve değerini keşfetti.”

"Kendisi bencil biri gibi görünüyor."

Omuz silkerek, "Hepimiz bazen öyle değil miyiz?" dedi.

Camilla dudaklarını büzdü, konu hakkında söyleyecek çok daha fazla şeyi varmış gibi görünüyordu ama söylemeyecekti.

Onun günahı alevlendi, kadının kıskançlık patlamasıyla daha da alevlendi. Bu ona güç verdi, yaralarının bir kısmını iyileştirdi. Camilla onun savunmasını yanlış anladı.

Kıskançlık ölümlüye aldırış etmedi; adını bile anmayı reddetti. Onun bencilliğini en büyük günahı olarak görmedi.

"Bu parşömenler ne işe yarıyor?" diye sordu Camilla.

“Öncelikle kadehi tam olarak anlamak faydalı olur. Memoria Kadehi semboller ve rünlerle oyulmuştur. Bu nedenle sadece anıları emmekle kalmaz, doğru şekilde etkinleştirildiğinde ölümsüzlük bahsedebilir, bir düşmanı alt edebilir veya birine sonsuz zenginlik verebilir. Ya da istedikleri başka herhangi bir şeyi. Diyardaki en eski iblislerden bile daha eski, muazzam ve korkunç bir güce sahip bir nesnedir. Aether Parşömenleri, kadehi etkinleştirmek için gereken büyüleri içerir.”

"Bütün oyuncular aynı ödülün peşindeydi."

Envy omuz silkti. "Hafıza Kadehi herkes için her şey olabilir, bu da onu her birey için eşsiz kılar. Sanırım Lennox'un onu kullanmasının sebebi de bu."

"Mahkeme hatıra taşlarınızı yardım için neden vermiyorsunuz?"

“Bu oldukça uygun olurdu, değil mi?” Ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Hafıza taşları ancak hafızayı silmek isteyen kişi unutmak istediği şeyi net bir şekilde hatırladığında işe yarar. Hafıza sisi başladığından beri, sarayım yeterince ayrıntılı hatırlayamıyor. Yavaş yavaş deliliğe doğru bir iniş olsa da, ilk başladığında hazırlıklı değildik. Sis sadece birkaç an sürdü, kolayca yorgunluk olarak geçiştirildi. İşler çok daha kötüye gidene kadar anlamadım. O zaman da hafıza taşlarına herhangi bir anıyı aktarmak için çok geç olmuştu.”

Camilla da en az onun kadar bu durumdan rahatsız olmuş görünüyordu.

"Bu yazıtlar kimde?"

Tereddüt etti. Bu, ikinci komutanının bile bilmediği bir bilgiydi.

“Evet, biliyorum. Ama... şu an onlara erişemiyorum.”

"Neden?"

“Çünkü kanatlarımı çağıramıyorum.”

““Onları çağıramıyorum” ifadesini lütfen daha ayrıntılı açıklayın.”

“Kanatlarım hâlâ orada, derimin altında, bekliyor. Bazen onları çağırma ihtiyacı... rahatsız edici oluyor. Ama riske atamam. Henüz. Aynı anda sarayımı bir arada tutacak gücüm yok. Özellikle de Lennox'la karşılaşmak kaçınılmazken. Onunla savaşmadan önce bir gram bile gücümü boşa harcayamam.”

“Peki, kanatlarınızın bu parşömenlerle ne ilgisi var?”

Lennox'un kendisine gönderdiği tek zümrüt tüyü, bu alaycı jesti düşündü. "Kadeh çalındıktan sonra, düşman ellerine geçmemeleri için parşömenleri kanatlarımla birleştirdim. Bunları görünmez dövmeler gibi düşünün sanırım. Bu eski bir iblis hilesi."

Camilla şaşkınlıkla baktı. "Tüm bu süre boyunca onlara erişiminiz mi vardı?"

“Aslında öyle değil. Mahkemem zayıfladıkça gücüm de zayıflıyor. Ve kadeh olmadan hiçbir anlam ifade etmiyorlar.”

"Ama sen o canavarlarla ve vampir prensle savaştın," diye itiraz etti. "Gücün nasıl bu kadar azalmış olabilir?"

"Bu kaba kuvvet, canım. Sihir değil."

“Peki ya Lanetli Taht?”

"Onu hanedan hançerimle bıçakladım, sihir gerekmedi."

Kıskançlık çenesini kavradı ve bakışlarını ona çevirdi.

Sesi sertleşti. “İşte bu yüzden kimseye söylemedim. Henüz yenilmedim, Camilla. Bana acıma.”

Dişlerini gösterdi; hoş, kültürlü gülümsemesinin ardında saklanan sevimli küçük bir vahşi hayvan gibiydi.

"Sana acımıyorum. Sadece hikâyeyi anlamlandırmaya çalışıyorum."

“Gerçeğe karşılık gerçek.” Dikkatini ona yöneltti. “Bayan Antonius, artık benimle paylaşma zamanınız geldi.”

Camilla oymaları işaret etti.

“Buradaki terazilerin Terazi burcunu temsil ettiğine inanıyorum. Bu daireler ise güneş ve ay. Güneş bir terazinin üzerinde, ay ise diğerinin üzerinde duruyor. Boyutları eşit, ancak ay daha alçakta ve daha ağır.”

Parmak ucunu ilgi çekici bir yaratığın önüne düşürdü.

“İlk başta bunun sadece stilize edilmiş bir satir olduğunu düşündüm, ama yakından bakın. Keçinin bacakları ve boynuzları muhtemelen Pan’ın bir tasviri.” Parmağını bir dizi nokta ve çizgi üzerinde gezdirdi. “Bu yarı keçi, yarı balık aynı zamanda deniz keçisini de simgeliyor.”

"Peki bir deniz keçisi bunu nasıl anlatır?"

"Basitçe söylemek gerekirse, bu geometrik tasarım Oğlak takımyıldızıdır. Yanında duran Pan ise bunun en büyük göstergesidir."

Oymaları takip ederek yukarı çıktı; kaba bir şekilde çizilmiş çam ağacı dallarına benzeyen resimlerin yanından geçerek en tepeye ulaştı. Orada, kılıcın ucunda hilal şeklinde bir gölgeyle kan damlayan bir eser vardı.

"Bu aslında sütunu nasıl aktive edeceğinize dair oyulmuş bir talimat seti."

Sırtında bir ürperti hissetti. "Camilla... sen harikasın."

Parmak ucunu delmek istedi ama kadın onu durdurdu.

“Senin kanın değil. Benimki.” Sütuna doğru başını salladı. “Sembollerin hepsi bir tarihi gösteriyor. Herdem yeşil ağaçlar, takımyıldızlar, ay. Her şey kış gündönümünü temsil ediyor. En uzun geceyi.”

"Bunun seninle ne ilgisi var?"

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi. "Bugün benim doğum günüm."

Kısmen yalan söylediğini sezdi. "Tarih ölümlüler için değişebilir..."

“Biz ölümlüler aleminde değiliz.”

“Ama bu sütunlar binlerce yıl önce oyulmuştu. Kendi itirafınıza göre siz o zamanlar doğmamıştınız.”

"İmrenmek..."

Ses tonundaki bir şey, Envy'nin omurgası boyunca tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

“Benim için bir şey var—”

Yeri sarsan, mermer zemini parçalayan derin bir gürültü koptu. Zamanları neredeyse tükenmişti. Envy acımasız bir gülümsemeyle, "Şimdi, Bayan Antonius. Ne söyleyecekseniz, şimdilik bekleyin." dedi.

Bakışlarının ardında bir savaş sürüyordu. "Gecikmemeli. Gerçekten yapmalısın—"

Mağaranın ağzına yakın yerde zeminde bir çatlak daha oluştu. Kadın irkildi.

“Zaman lüksümüz yok, Camilla. Sütunları hemen, hızlıca harekete

geçir.”

Kararsız görünüyordu, ama sonunda mecburiyetten dolayı itaat etti.

Sonraki birkaç saati atlattıktan sonra, Envy, çok uzun zaman önce kendi koyduğu kuralları çiğneme olasılığını düşünebilirdi. Çünkü nereye gideceklerini biliyordu: Vahşi Mahkeme'ye.

Belki de orada kendi içindeki şeytanlarla yüzleşebilirse, Camilla'nın peşine düşebilir.

Çünkü, işin aslını söylemek gerekirse, Envy şunu kabul etmek zorundaydı: bir gece kesinlikle yeterli olmamıştı.

Artık çok daha fazlasını istemeye başlamıştı.

Başlamıyor. O, kadının yanından ayrılmasından önce bile daha fazlasını istiyordu.

Maç neredeyse kazanılmışken, belki de her şeye sahip olabilirdi.

"Hazır olduğunda," dedi, hanedan hançerini kabzası önde olacak şekilde ona uzatarak. "Bunu bitirelim."

ELLİ DOKUZ

Camilla, adamın hançerini eline alırken sinirleri karmaşık düğümlere dönüştü; buraya nasıl geldiklerini, bu dolambaçlı aldatma ağının içinde nasıl sıkışıp kaldıklarını merak etti. Son birkaç haftanın olaylarını gözden geçirdi, yapabileceği farklı bir seçim aradı.

O zaman neden onunla konuşmayı denememişti?

Biliyordu. Elbette. Korku.

Babası ona defalarca dünyadaki tüm karanlığın ardındaki tek gücün korku olduğunu söylemişti. Öte yandan sevgi, en büyük güç kaynağıydı. Sevgi en zayıfları güçlendirir, onlara korkunun asla sunamayacağı bir azim verirdi. Anneler çocuklarını savunurdu. Eşler, arkadaşlar, iyi insanlar kötülüğe meydan okuyarak korkulacak birer varlık haline gelirlerdi.

Aşk yüzünden.

Oysa Camilla aşkı seçmemişti. O da aynı ölümcül tuzağa düşmüştü.

Değişim korkutucuydu. Bilinmeyen her zaman korkutucuydu. Onu korkutucu kılan, bilinmezliğin özüydü. Tanıdık olan, her zaman iyi olmasa bile, rahatlatıcıydı.

Prens yüzünde gördüğü şeyi anında tanıdı.

Bunu kendisi de yakından biliyordu.

Envy'nin gözlerinde korku belirdi. Bu korku, ayaklarının altındaki toprağı çatlatan o garip uyarı gürültüsünden kaynaklanmıyordu. Korkusu başka bir anlama geliyordu. Öyle rahatsız edici bir ifadeydi ki, Camilla daha önce yüzünde hiç görmediğini fark etti. Ve acaba Envy bunu biliyor muydu diye merak etti. Kendine itiraf etmese bile.

Belki de haklı olmaktan korkuyordu. Bunun ne anlama geleceğinden.

Belki de bu, onunla oynadığı son oyundu, inkâr oyunu. Gerçeği kabul etmek, değişimi kabul etmek anlamına geliyordu. İkisi de buna hazır görünmüyordu.

Değişim korkutucuydu ama gerekliydi. Özellikle de şimdi.

İstemedi sebep olduğu her türlü acıdan onu kurtarabilmeyi diledi. Onun kendisi için ne ifade edeceğini gerçekten bilmiyordu.

Bir şekilde, zamanla, bu oyunbaz sapkına bağlanmıştı. Ve tüm kabadayılığı ve gizlediği yalanlarına rağmen, onun da kendisine karşı aynı duyguları beslediğini görmüştü. Camilla bunun gerçek olduğuna inanmamıştı. İnanmalıydı. Her şey onun davranışlarında belliydi.

Tüm olumsuzluklara ve koyduğu kurallara rağmen, Envy ondan hoşlanıyordu.

Bedenini değil, zihnini, tutkularını. Onun acımasız, vahşi yanını da, yumuşak, sanatsal yanı kadar beğeniyordu. Bir adamı öldürdüğünü de, bir kralın huzurunda yürüdüğünü de görmüştü. Onu şok edecek ya da tiksindirecek hiçbir şey yapamazdı.

Ama bu tam olarak doğru değildi, değil mi?

Derin bir nefes alarak, kılıcı avucuna sapladı ve kılıcın açgözlü parıltısını umursamadan avucunu sütuna yerleştirdi. Kaçınılmaz olanı geciktirmek sadece durumu daha da kötüleştirecekti.

Zaten durum yeterince kötüydü, işler daha da kötüye gidecekti.

Dikkatini Sütunlara, aralarında beliren ve yumuşak, uhrevi bir uğultu yayan parıldayan ışık demetine çevirdi. Yasemin, gardenya, mor salkım ve misk. Gece ve onun sayısız zevkleri. Vahşi Saray'ın kokuları.

O portaldan geçtikleri anda her şey değişecekti.

Envy portala bakmamıştı, hala da bakmayacaktı.

Onu izliyordu.

Yüz ifadesi özenle seçilmiş bir ifadesizlikti. Ama aptal değildi. İmkansız bulmacaları çözüyordu ve sonunda onun gizemini çözmüş gibi görünüyordu.

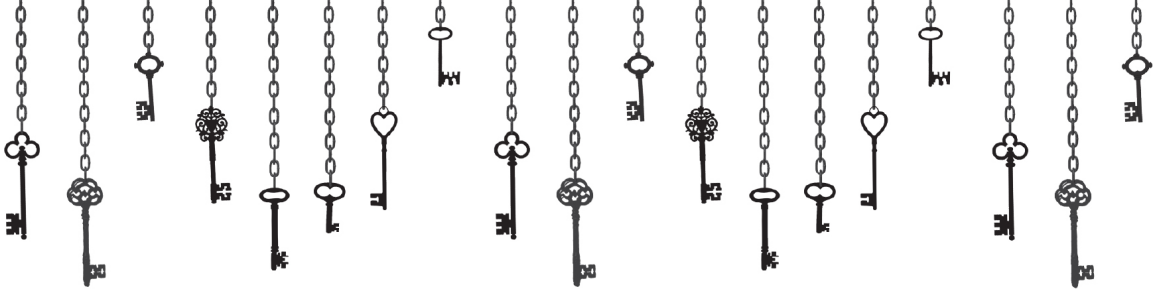
Acaba bu, onun asla çözmek istemediği tek bilmece miydi diye düşündü.

Ama artık çok geçti.

Camilla, cesaretini kaybetmeden önce Envy'nin elini tuttu ve portaldan geçerek doğrudan Unseelie Kralı'nın kalesine çıktı.

Maçı kazanmışlardı ama Camilla, çok daha fazlasını kaybetmiş

olabileceği korkusundan kendini alamıyordu.

ALTMİŞ

Vahşi avlu, tıpkı Envy'nin bu avluyu son ziyaretinde olduğu gibi, bitki örtüsü ve dallardan oluşan karmakarışık bir yerdi. Derin bir nefes aldı, zihnini oyunu düşünmeye zorladı; piç kralı avlamayı ve şeytani kılıcını Lennox'un çürümüş kalbine saplamayı değil.

Portal onları kralın bahçe odasının arkasına, taht odasının hemen yanındaki uzun, dikdörtgen şeklindeki açık hava terasına fırlatmıştı; burada karanlık periler ay ışığı altında dans edip sevişmenin tadını çıkarıyorlardı.

Yosunla kaplı geniş kaldırım taşları hâlâ dans pisti olarak kullanılıyordu.

Çevreyi saran ağaçlar gece gökyüzüne doğru kıvrılıyordu, dalları arasında peri oyunları için bölme görevi gören ince paneller asılıydı.

Çiçek açan sarmaşıklar kafeslere tırmanmış, duvarlar canlı ve cezbedici bir görünüm kazanmıştı.

En kadim ağaçlardan oyulmuş kalın, geniş gövdeler zımparalanmış, dans pistini çevreleyen ham kenarlı masalar olarak kullanılmış, üzerlerinde parıldayan peri şarabı ve içki şişeleri ile olgunlaşmış meyveler sergilenmişti. Dışarıdan bakıldığında, büyülü bir dünyaydı. Geceye ve onun sayısız harikasına bir övgü.

Envy, Camilla'ya baktı. Bir an için çok küçük ve korkmuş görünüyordu, bakışları uzayın uzak ucuna kilitlenmişti. Sonra onun dikkatini çektiğini fark etti ve ifadesi donup kaldı. Elini tekrar tutmak istedi ama Lennox'a ona daha fazla zarar vermesi için bir sebep vermek istemedi.

Camilla, açık hava odasının karşı ucundaki kürsüye doğru küçük bir adım attı, ancak Envy onu durdurdu.

"Beklemek."

Etraflarında, periler birbirlerine sürtünerek, karanlık ve titreşimli bir müzik eşliğinde dans ediyor, kavga ediyor veya sevişiyorlardı. Arkalarında, iki dev sütun yukarı doğru yükseliyor, kınından çıkarılmış kılıçlar gibi gece gökyüzünü yarıyordu. İkiz Sütunların enine kesiti, gelişlerinden beri hâlâ cızırtılar çıkarıyordu.

O karanlık, uyumsuz ve yüksek sesli müzik, düzensiz bir kalp atışı gibi vurmaya başladı. Taş döşeli zeminde, derme çatma duvarlarda titreşerek, dişlerini gıcırdatıyordu.

Gece açan sarmaşıklar masaların ve devrilmiş sandalyelerin etrafına dolanırken, periler birbirlerine dolanmış halde, yeni misafirlerinden tamamen habersiz bir şekilde yeryüzünde yuvarlanıyorlardı.

Ta ki bir anda artık her şeyin farkında olana kadar.

Envy, etraflarını saran Unseelie'lerin sayısını saydı ve anlaşmazlık çıkarmak istedikleri takdirde Camilla'yı zarardan korumak için en iyi planı stratejik olarak belirledi.

Karanlık periler onlara dik dik baktılar; bazıları kıkırdıyor, bazıları ise anlamlı bakışlar atıyordu.

Mantığına aykırı olsa da, Envy Camilla'nın elini tuttu; bu, ne olursa olsun onu yalnız bırakmayacağına dair sessiz bir sözdü.

Camilla, giderek artan fısıltıları umursamadan çenesini yukarı kaldırdı.

Bu yerde Seelie olmak ideal bir durum değildi.

Envy, meydan okumasıyla, boyun eğmeyi reddetmesiyle gurur duyuyordu.

Unseelie'ler gece yarısı yaratıklarıydı, ay ışığından ve kötülükten doğmuşlardı. Ve Camilla, Envy'nin elini bıraktığında hepsi birden hareketsiz kalıp bakakaldılar.

Gölge Fırtınası tahtına doğru yürümeye başladı.

"Camilla," diye fısıldadı, onun peşinden koşarken.

Lennox'un ondan ne istediği, mahkemelerinin ne düşündüğü önemli değildi; ona doğru ilerlemesi, neredeyse meydan okurcasına olması tehlikeliydi. Işık karanlığa karşı. Gece gündüzle savaşıyordu.

Envy'nin eli hançerine doğru seğirdi. Ödülünü almadan önce onu kullanamazdı.

Camilla'nın bir planı olmasını, hâlâ kaybedecek çok şeyi olduğunu unutmamasını diledi.

Kırık dalların ve parçalanmış camların üzerinden çevikçe geçti, tüm

dikkati bu lanetli oyunu başlatan peri erkeğine odaklanmıştı. Yüz ifadesi onunki kadar soğuktu.

Unseelie Kralı Lennox, sözünü yarıda kesmiş, ona doğru yaklaşmasını izliyordu. Gümüş ve beyaz saçları omuzlarına kadar dökülüyor, teni koyu bronz rengindeydi. Zarif sivri kulakları, o esrarengiz saçların altından görünüyordu.

O, zamansızdı. Güzeldi. Ve tamamen vicdansızdı.

Pek çok ölümlünün onu neden tanrı sandığını anlamak kolaydı. Soğuktu, dokunulmazdı. Yasaktı. Ahlak kavramı yoktu. Lennox istediği zaman istediğini yapardı. Ya biri ölürse? Bu, kırılğan oldukları için onların suçuydu. Bazıları onun ölümlü tanrılara ilham verdiğine, hatta büyük Zeus olduğuna inanıyordu.

Kıskançlık, sıradan bir tanrı olmadığını, bir Titan olduğunu biliyordu. Tanrıları eğlence olsun diye doğuran varlıklardan biriydi. Ama ölümlüler efsanelerinde yanılıyorlardı; Titanlar kendi çocukları tarafından alt edilmiyordu. Aksine, kaosun içinde gelişıyorlardı.

Camilla'ya bakış şekli... Kıskançlığın günahı tüm sarayı buzla kaplamakla tehdit ediyordu. Ama sonunda, Lennox'un bakışları, gece yarısı siyahı ve parıldayan yıldızlarla dolu gözleri, Kıskançlığa yöneldi.

Dolgun dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi.

“Prens Kıskançlığı.”

Lennox oyunun sonucunu önceden planlamaya çalışmış olsa da, olaylar tahmin ettiğinden farklı gelişmişti. Bu, soğuk ve kibirli yüzünden okunuyordu. Bakışlarında karanlık bir şey, sanki eğleniyormuş gibi, ileri geri yürüyordu.

Çağlar boyunca süren yaşamında, heyecan yaratan her şey hoş karşılanırdı. İster fitne çıkarmak, ister savaş kışkırtmak, isterse ölümlülerin işlerine karışmak olsun, Lennox bir zamanlar yarattığı Vahşi Av için yaşıyordu.

Seelie'nin devam etmesini yasakladığı bir avdı bu; çünkü yılda bir kez, türlerinin en acımasız avcılarını serbest bırakıyordu. Avları hem insanlar hem de perilerdi.

Envy'nin dikkati Camilla'ya yöneldi. Lennox'un onu istemesinin sebebi bu muydu? Bir şekilde Seelie'yi avı geri vermesi karşılığında pazarlık etmek ya da -daha büyük olasılıkla- tehdit etmek miydi?

"Şaşırtıcı. Bu beklenmedik derecede hoş bir durum."

Sesi karanlık bir uğultuydu, insan seslerinden çok daha ilkel bir yapıya sahipti. Gelgitleri yükseltebilir, takımyıldızları çağırabilir, hatta ayın kendisini ayaklarının dibine düşürebilirdi.

Ancak bu durum onu eğlendiriyorsa ezilip yok olurdu.

Envy, Camilla'nın yanında durdu ve ona doğru kısık bir bakış attı. Camilla duygularını ondan tamamen saklamıştı.

Kadının dikkati, Lennox'un konuştuğu erkeğe kaymıştı. Altın tenli, koyu saçlı, koyu gözlü bir periydi. Koyu kırmızı bir frak giymişti, bir sirk yöneticisine benziyordu.

"Ayden." Camilla'nın sesi soğuktu.

Envy kaşlarını çatarak ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. Başka bir peri tanınması şaşırtıcı değildi. Ama bu... Ayden'in kim olduğunu adıyla biliyordu. Bir Unseelie prensi olduğunu biliyordu. Ve ses tonu... Yemin eder ki kalbi göğsünde acı verici bir şekilde çarpmaya başladı.

"En son duyduğuma göre, karnaval numaralarınızla ölümlüleri terörize ediyordunuz. Neydi o? Gece yarısı sirki mi?" diye sordu alaycı bir tonla.

Yanında kıskançlık birdenbire sessizleşmişti.

Peri, onu baştan aşağı süzdü, ağzını büzerek verdiği rahatsızlık açıkça belliydi.

"Ay Işığı Karnavalı."

Lennox karanlık ve tehditkar bir şekilde kıkırdadı.

"Hala gece yarısı yaptığın indirimlerle övünüyor musun?" diye takıldı Camilla. "Bu seferki talihsiz bayan kimdi? Sanırım senin baştan çıkarma oyununa kapılmadı, yoksa burada olurdu."

Unseelie Prensi beyaz eldivenlerini çekiştirdi. Envy, parmak boğumlarına işlenmiş ay motiflerini fark etti; bu, prensin sarayına bir övgü niteliğindeydi.

"Hâlâ ölümlü bir sanatçıymış gibi mi davranıyorsun?" diye karşılık verdi Unseelie Prensi.

"Sıradan bir sihirbazdan daha iyi."

Envy'nin bakışları, kafasının arkasına dayanan iki kızgın demir çubuk gibi onu delip geçiyordu. Onun bunu hissettiğini, omuzlarının hafifçe gerildiğini gördüğünü biliyordu.

Korkunç ve sarsıcı bir gerçek birden aklına yattı.

Kıskançlık, ihanetin belli olmaması için ayaklarının yere sağlam basmasına neden oldu.

Lennox çok dikkatli bir şekilde izliyordu, bu yüzden Envy onun kendi eğlencesini yaratmaya karar verdiği anı anladı. Öne eğildi ve parmaklarını birleştirdi.

“Çocuklar,” diye mırıldandı neredeyse. “Yeter artık.”

Bakışları Envy'ye kilitlenmişti. Zaferin parıltısı açıkça görülüyordu.

Envy'nin elleri yumruk olmuştu. Yüzündeki ifade, ruhundan geçen soğukluk kadar buz gibiydi. Görünüşe göre Camilla birçok sır saklıyordu.

Camilla, Seelie değildi.

O bir Unseelie prensesiydi.

Sarayı mahveden adamın kızı. En büyük düşmanı.

Vexley'nin çatısında neredeyse bayıldığı an aklından bir an geçti. Tabii ki. Metal çatı demirdendi. Bu kadar hastalanmasına şaşmamalıydı.

Sonunda ona doğru bir bakış atmaya cesaret etti, ama Envy onu fark etmeyi reddetti.

Kıskançlık acımasız bir şey olabilir, ama Camilla onu çok geride bırakmıştı.

Unseelie kraliyet ailesine duyduğu nefretten bahsederken, ona ne kadar aptalca görünmüş olmalıydı.

Tahtında onunla sevişirken. O geceyi şimdi yeni bir gözle düşünüyordu, onun alayını. Babasının sarayını nasıl da rezil ettiğini çok iyi bilmesine rağmen, iktidar koltuğunda Envy'yi alt etmişti. Lennox'a ne kadar benzediğı gerçekten etkileyiciydi.

Onun için kuralını çiğnemeyi kısa bir süreliğine bile olsa hayal ettiğini düşünmek inanılmaz.

Envy'yi ve tahtını mahvetmek. Bu, bir Unseelie kraliyet üyesinin ona oynadığı son oyun olacağından kesinlikle eminim.

"Oyun bitti," dedi Envy, kalbinin ilk yavaş atışlarını kesinlikle hissederek. Tabii ki şimdi yeniden canlanacaktı. Tam da kırılmak üzereyken. "Ödölüm nerede?"

ALTMİŞ BİR

Camilla, kıskançlığın ondan ne kadar nefret ettiğini hayal etti; Lennox aile bağlarını doğruladığı anda muhtemelen yanlış sonuçlara varmıştı, çünkü Camilla gerçeği söylememişti. Onu teselli etmek, açıklamak, af dilemek istiyordu, ama Vahşi Saray'da zayıflık asla kabul görmezdi. Gerçek babası prens için ne kadar çok şey düşündüğünü görseydi...

Annesinin ona öğrettiği acımasız gülümsemeyi babası, Unseelie Kralı'na gösterdi.

"Maçı kazandı ama ben yeteneğimi geri istiyorum. Hemen şimdi."

Sonunda omzunun üzerinden şöyle bir bakış attı, iblisi taradı. Kıskançlık ona sertçe bakıyordu. Bakışlar öldürebilseydi, Camilla şu anda onun ayaklarının dibinde ölü yatıyor olurdu.

"Ödülünü verin ve işi bitirin," dedi sıkılmış bir şekilde.

Unseelie Kralı geriye yaslandı ve onu fazlasıyla dikkatle inceledi.

"Onun adına mı konuşuyorsun?" diye sordu Lennox, sesi ihtiyatlı bir tonda alçakça. "Neden?"

Bu bir soru değildi.

"Onu benim diyarıma gönderdin. Zavallı oyunun için benden yardım istemesini sağladın. Sonra da Lanetli Taht'ın yeteneğimi çalmasına izin verdin."

"Peki ya sonra?" diye sordu Lennox, sesi ipeksi ve tehlikeli bir mırıltıydı.

"Buraya gelmemi zorlamanın bir yolu olduğu açıktı. Yeteneğim için geleceğimi biliyordunuz. Yıllar önce Wolf'ü beni almaya göndermek pek işe yaramamıştı. Annem, 'Reddedilme kavramını anlamıyorsun' demişti."

Camilla, Envy'nin hâlâ nefes bile almadığından neredeyse emindi.

"Lütfen. Sihrimi geri kazanmak ve eve, Waverly Green'e dönmek istiyorum."

Babasının bakışlarının daraldığını gördü. Şiddet patlak vermeden bir an önce onun hoşnutsuzluğunu hissetti.

Bir an sonra Unseelie Kralı karşısında belirdi, gözleri yıldız ışığı gibi parıldıyordu. Saçları da değişmişti; gümüş ve beyaz bukleler gitmiş, yerini simsiyah teller almıştı. Gece, aydınlık ve karanlıktı, ay ışığı ve onun yokluğu.

Unseelie Kralı'nın gözleri ve saçları ruh haline göre değişiyordu.

"Ne dedin?" diye sordu, sesi alçak ve korkunçtu. Arka planda Unseelie heyecanla gevezelik ediyordu. "Eminim ki benim hiçbir çocuğum yalvarmaya tenezzül etmez."

Camilla içinden lanet okudu. Ölümlüler o kadar sık "lütfen" derlerdi ki, bunun Unseelie kraliyet ailesi için ne büyük bir hakaret olduğunu unutmuştu. Kendisinin bir insan evcil hayvanından farksız olduğunu kanıtlamıştı.

"Eski haline dönmek istiyor musun, kızım?"

Çenesi kilitlenmiş bir şekilde, gözlerinin içine baktı. "Evet."

Parmakları pençelere dönüştü; doğaüstü bir hızla arkasına uzandı ve o pençeleri başının arkasına sapladı. Sıcak kan boynundan aşağı aktı, yere damladı. Pençelediği yerlerde derisi yandı.

Çığlığını bastırdı, ona acı çektiğini görme zevkini yaşatmamak için kendini tuttu.

Yanında duran Envy irkildi, eli kılıcına gitti. Ona bakmaya cesaret edemedi.

"Bunu yapmazdım." Lennox da iblisin tepkisini fark etmişti.

Camilla dişlerini sıktı, Lennox'un ne yaptığını tam olarak biliyordu. Teninde sihirli kıvılcımlar parladı ve dünyadan gizlediği her şeyi ortaya çıkardı.

Kulakları zarif sivri uçlar şeklinde uzadı; uzuvları ölümsüz güçlerine kavuştu. Elindeki yara, babasının az önce açtığı kesiklerle birlikte anında iyileşti. Ardından yeteneği hızla ortaya çıktı, onu doldurdu, o boşluk güçle dolup taşı. Özünün geri dönüşü bir merhem gibiydi, ancak bu yatıştırıcı zafer kısa sürdü.

Göz alıcı cazibesi gitmişti. Hayatının büyük bölümünde arkasına

saklandığı maske de düşmüştü.

Lennox, saç çizgisinin altına dövme olarak işlenmiş sembolü yok ederek, gerçekte kim olduğunu ortaya çıkardı. Her zaman ne olduğunu. Unseelie. Bir Unseelie kraliyet üyesi—Envy'nin her şeyden çok nefret ettiği varlıklar. Ona tekrar bakmaya cesaret edemiyordu, o tiksintiyi göremiyordu.

Unseelie sarayından neden nefret ettiğine dair anlattığı hikâyeden sonra, vicdan azabı onu kemirmişti. Camilla, onun nefret ettiği her şeydi, halkının neredeyse yok oluşunun sembolüydü.

Kraldan nefret ediyordu. Bu saraydan nefret ediyordu. Çok güçsüz ve korkak olduğu için Envy'ye söyleyemediği için kendinden de nefret ediyordu. Ama o da ondan sır saklamıştı. Hatta başlangıçta adını bile yalan söylemişti.

Bunun yerine Camilla, Lennox'a soğuk bir bakış attı.

“İşimiz bitti mi? Banyo yapmam gerek.”

“Camilla... sen...” Kahkahası karanlık ve uğursuzdu. Envy'ye gizli bir bakış attı. “Değişken yaratıklar. Onlar gerçekten keyif verici. Tamamen periler, ama insan duygularına sahipler.”

Bakışları ona döndüğünde sertti.

“Artık senin için Waverly Green yok. Eve hoş geldin Prenses. İçindeki ölümcül belayı yakıp yok edeceğiz.”

Camilla yapmacık özgüveninin bir kısmını kaybetti.

Lennox bunu mecazi anlamdan çok kelimenin tam anlamıyla kastediyordu. Onu, ablası ve ağabeyi kadar acımasız ve sapık olana kadar işkenceye maruz bırakacaktı. Onlar ölümlü dünyaya teslim edilmemişlerdi; kendi saraylarını yönetmek üzere eğitilmişlerdi. Şimdi burada olmamaları, kendi perileriyle sapık oyunlar oynadıklarını gösteriyordu.

Küçük erkek kardeşi öne çıkararak onu şaşırttı.

"Onu mahkememe getireceğim."

Ayden, babasının gözlerinin içine dik dik baktı, yüzünde alışılmış bir hırçınlık ifadesi vardı.

“İki zeki küçük aptal. Ruh olarak perilerden daha ölümlüler.” Lennox başını salladı. “Bu ne tür sorunlara yol açabilir? Mahkemelerinizi mi yönetecekler... yoksa onlar mı sizi yönetecek? Kaos.”

Ayden'in teklifini düşündü. Sonra tekrar Envy'ye baktı.

Dudaklarında yavaş ve yapmacık bir gülümseme belirdi.

“Kızım burada kalacak. Benimle. Vahşi Saray'ın yeni kraliyet kanına

ihtiyacı var. Bana onun madalyonunu verin.”

Kürsünün yakınında duran, burnuna demir bir parça saplanmış kişisel korumalarından birine işaret etti. Bu, gücünün, kudretinin ve acıdan zevk alma eğiliminin bir göstergesiydi.

Camilla annesinin madalyonunu eline alarak geri çekildi. "Bu bana ait."

Lennox ona karanlık bir gülümseme verdi.

“Annen seni kaçırmadan önce onu da benim kasamdan çaldı. Kolye benim. Ve onu geri almak için çok uğraştım.”

Camilla, muhafız yaklaşırken hâlâ kolyeyi elinde tutarak keskin bir nefes aldı. Muhafız elini uzattı, gözleri meydan okurcasına parlıyordu. Camilla kolyeyi vermedi. Ama muhafızın umurunda değil gibiydi.

Boynundaki metal parçayı kesti, sonra da ödülü kralına getirdi. Lennox parmaklarını madalyonun etrafına kenetledi, kapalı yumruğundan garip, gümüşü bir ışık yayıldı. Camilla madalyonun bu tür bir güce sahip olduğunu bilmiyordu, ona Unseelie erkeklerini uzaklaştırdığı söylenmişti.

Bu taktik Wolf'un aleyhine işlemişti ama kral farklıydı, diye düşündü.

Lennox'un bunca zaman sonra gerçekten de Camilla değil, onun madalyonu olduğu ortaya çıkmış mıydı?

Lennox, sanki bir dinleyici kitlesi olduğunu unutmuş gibi başını kaldırdı. Elini savurarak, "Şeytanın ödülünü alın. Onu yoluna gönderin." dedi.

Lennox elini mahkeme salonundaki başka bir üyeye doğru salladı.

Wolf, Unseelie'lerin oluşturduğu karmaşanın arasından çıktı, soluk sarı gözleri parıltıyordu.

"Ödülünü al, Kurt."

Wolf, Camilla'yı baştan aşağı süzdü, bakışları uzun ve ısrarcıydı. "Memnuniyetle."

Unseelie, Wolf'un kendisine yönelttiği o etkileyici bakıştan keyif alarak cıvıladı ve güldü.

Tepkisini son derece soğukkanlılıkla verdi.

Bir zamanlar, onu Vahşi Mahkeme'ye geri dönmeye davet etmek için Waverly Green'e gönderilmişti. Elbette o reddetmişti, ama birlikte geçirdikleri gece her şeyi değiştirmişti.

Yüz ifadesi her zamanki gibi küstahçaydı, dikkatini yavaşça tekrar Camilla'ya çevirdi. Wolf asla affedilemez sınırları aşmazdı, ama sarayın halk önünde beklediği rolü oynardı. Camilla bunun sadece bir oyun

olduğunu biliyordu. Ama Envy bunu bilmiyordu.

Yanında olduğunu hissetti, yüzeyin altında zorlukla dizginlenmiş bir kıskançlık fırtınası esiyordu. Kıskançlık ondan nefret ediyordu, belki de bir daha onunla konuşmak istemiyordu, ama yine de günahı işlemişti.

Kurt, onun kendisini kızdırdığının farkında değil gibiydi. Peri, bakışlarını ona dikmiş bir şekilde kürsüye doğru yürüdü. "Seni soyup ıslatalım, Prens." "

"Tek başıma yıkanacağım," dedi, adamın ne demek istediğini anlamıştı.

Wolf, Envy'nin içindeki gizli şiddeti fark etmişti. Onu kışkırtmaya devam ediyordu.

Camilla, Envy'nin vampir sarayında nasıl savaştığını hatırladı ve sonunda kontrolünü kaybederse kimse için iyi sonuçlanmayacağını biliyordu. Lennox'a bir bakış attığında, tam olarak umduğu şeyin bu olduğunu, harekete geçirdiğini fark etti. Kaos ve uyumsuzluk onun en mutlu melodileriydi.

Ve hepsini oynamıştı.

Kurt'un Kıskançlığı kışkırtmasını istiyordu. Şeytana ödülünü vermeyi geciktirmek için bir bahane arıyordu.

"Zaferin için tebrikler, Prens Envy," dedi Lennox, sesi fazlasıyla masumdu. "Eğer kalıp bizim küçük gösterimizi izlemek istemiyorsan, çık git."

Demirle delinmiş peri, Kıskançlığı dışarı çıkarmaya gitti ve iblis patladı.

Gözle görülmesi neredeyse imkansız bir hızla, muhafız odanın karşısına uçarak Unseelie Kralı'nın ayaklarının dibine indi; kolu ve bacağı yanlış yöne bükülmüştü.

Lennox, sesinde hiçbir duygu belirtisi olmadan, "Komutanımı alt ettin," dedi.

Envy'nin boğazından insanlık dışı bir hırıltı yükseldi. "Beni zorlama, Lennox."

Wolf geri çekilmedi, ancak Camilla'ya doğru yürümeyi bıraktı.

Kral, Envy'ye şüpheyile baktı, sonra omuz silkti. "Beklediğimden daha yorgun görünüyorsunuz. Telafi etmeme izin verin. İsterseniz kalıp eğlenceyi izlemek için bir misafir odası hazırlanacak."

Lennox bileğini hafifçe sallayarak hepsini dağıttı ve parti ile kaos geceye yeniden hakim oldu.

Camilla, Envy'ye baktı, ancak iblis arkasını dönüp başka bir muhafızın

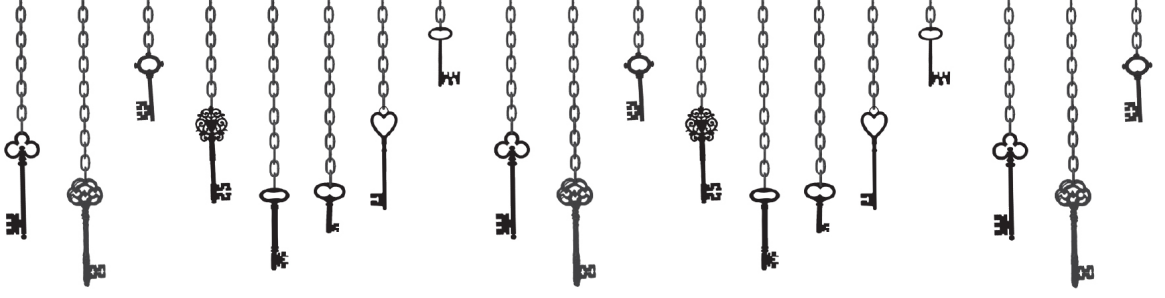
peşinden gitti.

Gözyaşlarının ya da yalvarışlarının hiçbir fark yaratmayacağını biliyordu.

O, onun en büyük düşmanının kızıydı. Ve Envy onu bu yüzden asla affetmeyecekti.

Bu oyunun amacı en başından beri Camilla'yı Periler Diyarı'na geri döndürmekti ve Kıskançlık'ın sarayı bunun için ağır bir bedel ödemişti.

Onun onu affedeceğine dair en ufak bir umut kırıntısı bile kalmışsa, o kor da sönmüştü.

ALTMİŞ İKİ

Kıskançlığın öfkesi bıçak sırtında dengede duruyordu, Vahşi Mahkeme'nin tamamını yerle bir etmekten bir adım uzaktaydı. İçinde, tam ortadan ikiye bölünmüş, savaştan iki yarım arasında büyük bir ikilik oluşmuştu.

Bir taraf ihanetin ete kemiğe bürünmüş haliydi. Soğuk, tavizsiz.

Başlangıcı ve sonu olmayan kadim bir acıydı bu. Saldırmak, acı çektirmek, parçalamak, yutmak ve yok etmek isteyen hırıldayan, iki başlı bir canavardı. Derisine dövme olarak işlenmiş kurtlar gibi, sıkıca kontrol altında tuttuğu canavarlar da intikam istiyordu.

Camilla en büyük oyunu oynamıştı ve o bunun farkında bile değildi.

Karşı taraf endişeliydi. Koruyucuydu. Camilla'yı görmek, onu bu kâbuslar mahkemesinden kurtarmak için can atıyordu. Gerçek yuvasından. Gerçek ailesinin yanına.

Bu taraf onu en çok endişelendiriyordu. Soğuktu ama farklı bir şekilde. Hesaplamanın, planlamanın buz gibi hassasiyeti. Ve bu sefer, oyun stratejisiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Memoria Kadehi yakında teslim edilecekti; ardından Vahşi Mahkeme'den ayrılması bekleniyordu.

Gitmeli.

Geriye asla bakmamalı, hayatının bir anını bile o aldatıcı perileri düşünerek geçirmemeliydi. Bu, oynadığı en kötü oyundu. Yalanın tuzağına düşmüştü.

Ama Camilla... ondan uzaklaşmak olması gerektiği kadar kolay değildi.

Ne kadar bilgi sahibi olduğu, oyuna ne kadar derinden dahil olduğu henüz belli değildi. Envy aceleci davranıp onu diğer rezil aile üyeleriyle

aynı kefeye koymak istiyordu. Ama onda herhangi bir ikiyüzlülük sezmemiştir. O, Lanetli Tahtı boyamak istememiştir.

Onu defalarca reddetmiştir. Bütün bunlar stratejisinin bir parçası mıydı, yoksa samimi miydi?

“Tanrıların kanı.”

İşte bu, birinin zevki sadece iş olması gereken bir şeye karıştırmasının sonucuydu. Kıskançlık, sanatçıya duyduğu lanetli düşkünlüğün, yani duygusallığının algısını etkileyip etkilemediğini anlayamadı. Ortada iyilik yokken onu iyilik aramaya itti.

Camilla, Unseelie ırkındandı. Karanlık perilerin kral ve kraliçesinin kızıydı. Büyüsü bağlı olsa bile, yeni dünyalar yaratma yeteneğine sahipti. Lennox'un büyü işaretini yok etmesi ve Camilla'nın tüm büyüünü geri kazanmasıyla birlikte, şimdi ne kadar güçlü olduğunu tahmin etmek mümkün değildi.

Envy homurdandı. Onu masaj yapmaya ikna ettiği gece bu kadar kendine güvenmesine şaşmamalıydı. Saç çizgisinin altında bir büyü izi bulamayacağını biliyordu.

Gerçek formuna kavuşmak onun nihai amacı mıydı? Tam gücüne kavuşabilmek için Envy'ye yardım etmeyi sonunda kabul etmiş miydi? Bu cazip ve anlaşılabilir bir durum olurdu.

Belki de o, onun için bir amaca ulaşmanın aracıydı. Geçici bir heves.

Bu düşünce canını sıktı. Yüzyıllardır sevgililerini daha fazlasını istemeye bırakan kişi oydu. Şimdi ise durum sadece tersine dönmekle kalmamış, tamamen tersine dönmüştü.

Ama... onun şehveti, tutkusu sahte değildi. Onun kendisini ne kadar istediğini hissetmişti, bunun ailesinden intikam almakla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Bu gerçektir.

Bu aynı zamanda onun gerçek doğasının da bir parçasıydı.

"Kahretsin." Elini saçlarının arasından geçirdi.

Onun düşmanı olup olmadığından emin değildi.

Babası ise...

Envy yumruğunu duvara geçirdi, sonra hızla çekti ve yaranın kanamasını, ardından yavaşça kendi kendine iyileşmesini izledi.

Lennox, kaos konusunda ustaydı; kaostan ve kışkırtıldığında en düşük ortak paydaya inenlerde uyandırdığı tutkudan besleniyordu.

Kıskançlık kontrolden çıkmayı reddetti. O herifin buradaki büyüüne

prim vermeyecekti.

Yatağın kenarına oturdu, zihnini sakinleştirmeye, net düşünmeye zorladı. Bu sadece çözülmesi gereken bir başka bulmacaydı. Ve parçaların büyük bir kısmına zaten sahipti. Tüm duyguları bir kenara bırakırsa, her şeyi doğru bir şekilde bir araya getirebilecekti.

"Gerçekler," diye hatırlattı kendi kendine. "Gerçekleri sırala."

Lennox, Camilla'nın biyolojik babasıydı. Ama Camilla ona bu şekilde hitap etmemişti. Camilla Pierre'den bahsederken ona duyduğu sevgiyi, stüdyosuna ve gizli geçitlerine duyduğu gururu görmüştü. Ölümünü hatırladığında duyduğu acıyı da görmüştü. Herhangi bir yalan sezmemişti.

Envy, Lennox'un onu dahil etmesinin Envy'yi kızdırmaktan çok, Lennox'un Camilla'yı Vahşi Saray'a geri çekmekle ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştı. O, dört Unseelie varisinden biriydi; belki babası onun daha küçük saraylardan birini yönetmesini istiyordu. Ya da belki de annesinin onun tılsımını çalmasından dolayı sinirlenmişti ve onu geri istiyordu.

"Bu benim mahkemem değil. Bu benim sorunum değil," diye mırıldandı Envy kendi kendine.

Kendine yalan söylüyor.

Camilla mutlaka biliyordu. Babasının gerçekte neyin peşinde olduğunu anlamış olmalıydı. Yine de Envy'ye yardım etmeye devam etti, başına gelecekleri bilerek, Envy'nin Unseelie kraliyet ailesinden ne kadar nefret ettiğini bilerek ta Periler diyarına kadar geldi.

Ama bunu iyi niyetinden yapmamıştı, bunu yeni öğrenmişti. Lanetli Taht onun yeteneğini çalmış ve onu oyun bitene kadar takip etmeye zorlamıştı. Camilla'nın paylaşmadığı bir detaydı bu. Bir Unseelie kraliyet üyesi daha onu aptal yerine koymuştu.

Aşağıda şeytan var. Tahtında bir Unseelie prensesiyle birlikte olmuştu.

Yeminli düşmanı, her şeyden çok nefret ettiği kişi, onu kendi sarayında kontrol altında tutuyordu.

Ve Envy bundan hoşlanıyordu. Onu en çok rahatsız eden de buydu. Her şeyden vazgeçmeyi, tüm çevresini lanetlemeyi düşünmediğini bile iddia edemezdi, çünkü gidip kendisine defalarca karşı koyan zeki, harika kadına bağımlı olmuştu.

Tutkusunun sonsuz olması hiç de şaşırtıcı değil. Bu onun doğasıydı; büyük duygular aramak, kendi gücünü beslemek.

Ama bu pek de doğru gelmedi doğrusu.

Mantık ona, paylaştıkları şeyin gerçek olduğunu söylüyordu. Hissettiği acı da gerçektir.

Hafif bir tıkırtıyla kapıyı hızla açtı, ya öpmeye ya da öldürmeye hazırdı

"Kurt."

Perinin gözleri karanlık bir şekilde parıldadı. "Başka birini mi bekliyordunuz?"

"Defol git buradan."

Wolf kollarını göğsünde kavuşturdu ve Envy'ye dik dik baktı.

Bu bakış tam anlamıyla peri kibirini yansıtıyordu.

Envy, kemiği yüzünden koparıp atmaya düşündü ve kemiğin çıtırtısının verdiği o tatmin edici hissi yaşadı.

"Senden hoşlanmıyorum," dedi Wolf kısaca. Envy ona sert bir bakış attı. "Camilla'dan hoşlanıyorum. Kalbinden, yaratıcılığından hoşlanıyorum. Ve boşalmadan hemen önce çıkardığı o sese bayılıyorum."

Envy'nin çenesi kilitlendi, eli yanına doğru kıvrıldı. Eğer Wolf'a vurursa, Lennox ödülünü teslim etmekten vazgeçebilirdi.

Onun mahkemesi. Artık sadece mahkemesini kurtarmayı düşünmeliydi.

"Lafı uzatma, Wolf."

"Onu istiyorum. İstedığimin peşinden giderim. Hem de büyük bir coşkuyla." Wolf'un bakışları alevlendi. "Ama o da seni istiyor gibi görünüyor. Şahsen, bunu atlatacağın düşünüyorum. Bir zamanlar o da beni severdi. Sen gittiğinde, ben yine burada olacağım. Onu teselli edeceğim."

Kıskançlık sessizce geriye doğru saydı. Başarısız olan şeytanlarına, sarayının canavarlığına ve Kurt'un kanının yumruğuna dökülmesinin nasıl bir his olacağına odaklandı.

"Ve ne zaman isterse, hemen yatağına geri döneceğim. Ona zevk vereceğim."

Envy, o peri herifin yüzüne kapıyı çarpmak üzereydi ama Wolf, botunu eşiğin üzerinden iterek onu engelledi. Yine de tatmin edici bir çıtırtı sesi duyuldu.

"Bir geçit töreni düzenlememi ister misin?" diye sordu Envy.

Wolf, "Bu mahkemeden çıktığınızda, geride ne bıraktığınızı düşünmenizi istiyorum. Kimleri? Ve sonra, çok daha az aptal olan, işler zorlaştığında ve artık mükemmel bir peri masalı gibi olmadığında öylece

çekip gitmeyecek başkalarının da olduğunu hatırlamanızı istiyorum," dedi.

"Başka söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Kurt sessizce hırlayarak, "Prensesime zarar verirsen, seni avlarım, iblis," dedi.

"Senin prensesin mi?" Kıskançlığın günahı alevlendi. "Camilla asla senin hiçbir şeyin olmayacak, Fae."

"Ama ben her zaman onun ilk aşkı olacağım." Wolf'un ifadesi alaycı bir hal aldı. "Ve şimdi babası bizi tekrar bir araya getirmek istiyor. Krala kim karşı çıkabilir ki? Onu saraya kadar götürmemi, sonra da onların önüne çıkarmamı önerdi. Ona eskiden ne kadar eğlendiğimizi hatırlatmamı istedi."

Odanın etrafına ince bir buz tabakası yayıldı, mobilyaları, tavanı, duvarları kapladı. Kıskançlığın içsel göstergesi ihanetten uzaklaşıp, Camilla'yı tehdit eden herkesi yok etme isteğine doğru sağlam bir şekilde yönelmişti.

"Bu konuda ne düşünüyorsunuz, Majesteleri? Ona bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlatmalı mıyım? Derisindeki şeytani lekenin izlerini silmeli miyim?"

Wolf başını yana eğdi, gözlerini kıstı.

"Sence artık serbest kaldığına göre daha vahşice sevişir mi?" diye ıslık çaldı. "İki Unseelie birbirine giriyor... yoğunluğunu hayal bile edemezsin. Tutku birbirini yansıtan bir döngü içinde besleniyor. Güzel ağzının tekrar benimle dolmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Wolf onu kışkırtıyordu. Envy bunu biliyordu. Ve umurunda bile değildi.

Kıskançlık, Unseelie'ye doğru bir adım attı ve onu Cehennem Prensi yapan tüm karanlık şeylerin üzerinden akıp gitmesine izin verdi.

"Camilla bana ait."

Kurt gülümsedi.

"Öyleyse aklını başına topla ve onun peşine düş. Lennox yakında onu çağırtacak. Senin yerinde olsam, o zamana kadar bir plan yapardım. Kral ölümlülere karşı nazik değil ve Camilla davranış olarak perilerden çok daha insana benziyor."

Kurt'un yüzündeki tüm neşe kayboldu.

"Ve asıl mesajım geçerli, şeytan. Ona zarar verirsen, pişman olursun." Koridora geri çekildi. "Şimdi gel, Majesteleri. Seni onun yanına götüreceğim."

Kıskançlık, kararsızlıkla iç içe bir savaş yürütüyordu.

Camilla'ya bir şey olmasını istemiyordu ama onu görmeye de hazır değildi. Kıskançlık hiçbir zaman birinin kahramanı olmamıştı. Nasıl kahraman olunacağını da bilmiyordu.

Wolf onu baştan aşağı süzdü, yüzünde alaycı bir ifade belirdi.

"Onu hak etmiyorsun."

"Böyle bir şey söylediğimi hiç hatırlamıyorum."

Wolf bir an sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "Belki de söylemeyi unutmuşumdur... Lennox sizi çağırdı. Tam otuz dakika sonra mahkemede olmanızı bekliyor."

Unseelie arkasına bakmadan, başını sallayarak uzaklaştı.

ALTMİŞ ÜÇ

Camilla aynadaki yansımasına bakakaldı; görüntü hem yabancı hem de tanıdıktı.

Yüzü büyük ölçüde değişmemişti. Hatta gözleri biraz daha metalik bir hal almıştı, gümüş rengi parıldayarak ışıldıyordu. Saçları ise daha önce hiç olmadığı kadar parlak bir şekilde ışıldıyordu, tıpkı soğuk bir kış gecesinde ay ışığı gibi.

Kulakları... Ne olduğunu inkar etmenin, saklamanın imkanı yoktu. Waverly Green'e dönme düşüncesi artık tamamen yok olmuştu.

Artık geri dönmek istemiyordu. Yedi Çember'i ve hatta Malice Adası'nın dehşetini yaşadktan sonra, Camilla dünyanın genişliğini görmüştü. Ailesi olmadan, kimse olmadan Waverly Green'e dönme fikri artık ona cazip gelmiyordu.

Ama o Bunny'yi istiyordu. Geri dönüp tatlı kedisini alması gerekiyordu. Kitty'ye de düzgün bir veda etmek istiyordu.

Uzun kulaklarının yumuşak uçlarına dokundu; bu kulaklar artık ona yabancı geliyordu.

Büyülenmeyi tercih etmek Camilla'nın kendi seçimi değildi.

Aslında hayatında pek çok şey tanıdık gelmemişti. Her şey bir anda elinden alındığında henüz bir çocuktü. Evi, ailesi, krallığı. Bir gece Vahşi Saray'ın yüce prensesiydi, ertesi gece ise Waverly Green'de büyüsüz, ölümlü bir çocuktü.

Annesi Prim Róis Fleur, onu Vahşi Saray'dan muhtemelen asla tam olarak anlayamayacağı nedenlerle kaçırmıştı. O zamandan beri Lennox onu geri döndürmeye çalışıyordu. Tahtını ele geçirmesini istiyordu. Camilla için

bu, ebeveynlerinin oynadığı en kötü oyunlardan biriydi.

Ama bir parça hala yerine oturmuyordu: Prim Róis neden kolyeyi çalmış ve sonra Camilla'ya bırakmıştı? Ve Lennox neden onu geri almak için bu kadar uğraşmıştı?

Daha fazla bulmaca, daha fazla bilmece, daha fazla aldatmaca. Ailesinin tarzı buydu.

Ancak her şey yalan değildi. Annesi Pierre'e ısınmıştı. Hatta ona dürüstlük sunmak için gerçek ikinci adını bile kullanmıştı.

Annesinin Pierre'i küçük çocuğun onun çocuğu olduğuna ikna etmesi için fazla bir sihir gerekmemişti; ona sahte anılar vermişti, hamile olduğu döneme, Camilla'nın hayatının ilk birkaç yılına dair. Pierre'in Camilla'ya fırçayı parmaklarının arasında nasıl çevikçe tutacağını öğrettiğine dair.

Hepsi yalan, güzel küçük sihirli cazibeler.

Ama Camilla onu gerçekten sevmişti. Waverly Green'de kalmak, Pierre'in galerisini işletmek—bu nihayetinde Camilla'nın seçimi olmuştu. İnsan babasıyla Camilla, sevginin ne kadar güçlü olduğunu öğrenmişti. Korkunun asla onunla rekabet edemeyeceğini.

Camilla, ölümlü babasının bunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Prim Róis'i ve peri büyüsünü görebilecek bir yanı olup olmadığını düşünüyordu. Korkuyordu ki, onu bu saplantıya ve deliliğe sürükleyen şey de buydu.

Ama belki de Pierre'in onun kafasını peri masallarıyla doldurmasına yol açan da buydu. Onu periler ve onların pazarlıkları konusunda uyaran oydu. Ona vampir prensi ve cehennemin yedi hükümdar prensini öğreten de oydu.

Camilla tesadüflere inanmazdı.

Parmakları tekrar kulaklarının yumuşak kıvrımına dokundu.

Ölümlü babası bu halinden nefret eder miydi?

Hayır. Her şeye rağmen onu severdi. Pierre'in sevgisi koşulsuzdu, oyun veya şart içermiyordu.

Ellerini kucağına indirdi.

Pierre kıskanç değildi. Gerçeği ortaya çıktıktan sonra artık onunla ilgilenmeyecekti.

"Prenses?" diye seslendi Wolf kapısının önünden. "Uygunsuz bir şey mi yaptınız?"

Ses tonunda bir alaycılık, belki de biraz umut vardı. Onu bekleyecekti.

Onu yatak odasına kadar götürürken de aynı şeyi söylemişti. Ve bu, yalnız kalmayacağını bilmek onu rahatlatmalıydı. Kıskançlık sadece bir

geceliğine onun olacaktı. Bu, aldatmacası ortaya çıkmadan öncekinden daha doğrudu şimdi.

"Prenses mi? Bana son derece müstehcen düşünceler düşündürüyorsunuz."

Camilla nihayet gülümsemeyi başardı, buraya geldiğinden beri ilk kez.

"Girin."

Odasına sessizce girdi ve onu takdir dolu bir şekilde süzdü. "Cesur."

"Denemeye çalıştım."

Onun elbisenin kesimini kastetmediğini biliyordu; elbise hem önde hem de arkada göbeğine kadar derin bir V şeklinde açılmıştı.

Camilla, süitinde bulduğu gardıroptaki en koyu yeşil tonunu seçmişti. Bunun bir önemi olmayabilirdi, ama Envy orada olmasa bile, Vahşi Mahkeme'nin her şeyin bir yalan olmadığını bilmesini istiyordu.

Ancak babası bundan hiç memnun kalmayacaktı.

Kadın, kalbinin üzerine takmak için kolyeye dizdiği zümrüt ve elmas yüzüğün onun tarafından daha da çok nefret edileceğini varsaymıştı.

Wolf'un bakışları zümrüt yeşili taşta takıldı. "O bir eşek."

"Üzüldü," dedi Camilla. "Ona kim olduğumu söylemeliydim."

Wolf homurdandı. "Eminim sana karşı son derece dürüst davranmıştır."

"Ben kendi eylemlerimden başka kimsenin eylemlerinden sorumlu değilim." Camilla içini çekti. "İnsan babam bana daha iyisini öğretti. Korkuyordum. Yeteneğimi sonsuza dek kaybetme korkusunun önce eylemlerimi yönetmesine izin verdim. Sonra Envy'ye yaklaştıkça... gerçeğime nasıl tepki vereceğinden korktum. O, Unseelie kraliyet ailesinden nefret ediyor."

"Tekrar ediyorum, o bir eşek."

"Sanırım buraya aşk hayatımı konuşmak için gelmediniz," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Kral beni çağırdı mı?"

Wolf yavaşça başını salladı, bakışları kadının özel süitinde dolaştı. Dört duvardan üçü pencerelerden oluşuyordu ve tavan da camdan yapılmıştı, bu da ay ışığının gümüş bir şelale gibi içeriye akmasına olanak sağlıyordu.

Dikkatini tekrar ona çevirdiğinde, kararsız görünüyordu.

"Babanın oyununu oyna Camilla. Yoksa bu gece işler çok kötüye gidecek."

Lennox'un oyunlarından yeterince bıkmıştı zaten, ama yalanı yüksek sesle söylememek için başını salladı.

Wolf onu baştan aşağı süzdü, dudaklarında hafif bir kaş çatması belirdi, sonra da onu mahkemeye götürdü.

“Güzel.” Lennox, Camilla'ya baktı, bakışları elbisesinde yoğunlaştı. Elbise seçimindeki incelikli "mahkemenlik oyunların umrumda değil" mesajını fark etmişti. “Tam zamanında geliyorsunuz.” Yanındaki muhafızlara işaret etti. “Onu buraya getirin. Başlamaya hazırım.”

Yeni baş muhafız hariç herkes onun üzerine çullandı. O ise geride durdu, kadife bir bezin altında bir cisim tutuyordu; babasının dediğini yapmazsa onu tehdit etmek için kesinlikle kötü bir şeydi.

Yanındaki Kurt'un kaskatı kesildiğini hissetti, ona doğru bakmaya cesaret edemedi. Babası her hareketini izliyordu, kurnaz bakışları çok şey anlatıyordu. Hilal Sarayı'nda artık başka kimsenin olmadığını fark etmemesi mümkün değildi. Tuhaf bir durumdu. Çocukken, hilal şeklindeki oda her zaman perilerle doluydu.

Şimdi her yer sessizdi. Birkaç muhafız, Camilla, Wolf ve Unseelie Kralı dışında kimse yoktu. Belki de hepsi hâlâ terasta keyif çatıyordu. Bu hiç doğru gelmiyordu...

Huzursuzluğu giderek artarken, etrafına tekrar göz gezdirdi.

Gümüş zemin, cam tavandan içeri süzülen ay ışığını yansıtacak şekilde tasarlanmıştı, ancak babası nedense çatıyı kaplatmıştı.

İçini kemiren bir başka kötü, kötü his de kaygı kaynağıydı.

Vahşi Mahkeme aya tapardı, ışığında yıkanır, onu kutlardı. Babasının ayın büyüsunü örtbas etmesi... onun için hiç de iyiye işaret değildi.

Muhafızların onu babasının tahtına götürmesine izin verdi. Tahtın ayak ucuna yakın bir yere bir şövale ve küçük bir tahta masa kurulmuştu ve üzerinde garip bir çeşit resim malzemesi duruyordu.

Bir fırça, kömür, gümüş boya. Ölümlü dünyada bulunmayan siyah, altın ve yanardöner peri renkleri. Peri renkleri onun dikkatini çekti, hissettiği ürpertiye rağmen onu daha da yaklaştırdı.

"Anahtar ve madalyonu birlikte boyayacaksınız."

Lennox bir elinde portal anahtarını, diğer elinde ise gümüş madalyonu

sallıyordu.

Camilla'nın kalbi hızla çarpıyordu. Pierre o portal anahtarına takıntılı hale gelmişti. Tabanında zümrüt bulunan sıradan bir iskelet anahtarına çok benziyordu, ama Camilla için çok daha fazlası olmuştu. Onu geri çalmak, göğsüne bastırmak ve ölümlü babasına bir daha asla gözünden ayırmayacağına dair söz vermek istiyordu.

“Camilla.” Lennox’un sesi onaylamaz bir tondaydı. “Daha önce o ölümlü hayranlığın bir oyun olduğunu sanıyordum. Annenin oynadığı o evcil hayvana karşı gerçekten bir şeyler hissetmediğini söyle bana?”

Wolf’un uyarısı zihninde yankılandı. Babanın oyununu oyna. Camilla, krala çıkışmamak için yanağının içini ısırды.

Bunun yerine, portal anahtarına ve kolyeye bakarak, neden onları birlikte resmetmek istediğini anlamaya çalıştı. Şimdi hangi hain planı kurmuştu? Ona doğrudan sormak onu sadece öfkeliendirirdi; Unseelie Kralı'nın emirlerine itaat edilmeliydi.

Hala...

"Bunlar nasıl birlikte resmedilecek?" diye sordu, sorusu oldukça masumaneydi.

Lennox'un saç rengi gümüşten beyaza, sonra da siyaha döndü; ruh hali de hızla değişiyordu.

"Bir zincir, bir ip, bir ipek kurdele," dedi omuz silkerek. "Yetenekleriniz size yol gösterecek. Önemli olan ikisinin birbirine bağlı olması."

Camilla o zamanlar neyi resmetmeyeceğini çok iyi biliyordu. Ama meydan okuması...

Zorlukla yutkundu, sonra fırçayı eline aldı, bakışları bir kez daha parıldayan, uhrevi peri renklerine kaydı. Biri—lavanta, mavi, gümüş, yanardöner dalgalar halinde dalgalanan—sıvı halindeki bir sihirdi. Fırçasının ucunu içine batırdı, sonra portal anahtarını ve madalyonunu aldı, ikisini de küçük tahta masanın üzerine, üst üste koydu, kalbi birden hızlandı.

“Bir şey daha var.”

Lennox'un sesi, onu olduğu yerde mıhlayan, zehre batırılmış bir hançer gibiydi.

“Dediğimi yapmazsan, bunu yok ederim.”

Baş muhafızına işaret etti ve muhafız elinde tuttuğu şeyi ortaya çıkardı. Bu, onu işkence etmek içindi, evet. Ama sadece ona zarar vermekle

kalmayacaktı. Kıskançlığın sarayını da yok edecekti.

Orada, muhafızın ellerinde, Memoria Kadehi olması gereken şey duruyordu. Kadehin üzerine runik yazılar kazınmıştı, büyüsü körelmişti ama yine de varlığını sürdürüyordu.

Camilla boğazındaki ani yumruyu yuttu. Babası henüz Envy'nin gitmesine izin vermemişti. Oyunu henüz bitirmemişti. Portal anahtarını ve kolyeyi birbirine bağlamak istemese de, Envy'ye veya onun sarayına tekrar zarar veremezdi.

Lennox onu dikkatle izledi, dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Planının kusursuz bir şekilde işlemesinden çok hoşlanıyordu, onun da itaat edeceğine bahse girmişti.

Ve en kötüsü de, haklıydı.

Çevrilmiş, köşeye sıkıştırılmış ve başka seçeneği kalmamış olan Camilla, tıpkı kendisi gibi başka dünyalardan gelen o sihir kuyusuna, o yeteneğe daldı.

Gözlerini kapattı, ilham perisinin kontrolü ele geçirmesine ve nesnenin nasıl bağlanmak istediğini ona göstermesine izin verdi. İnce, peri rengi zincirler anahtar ve madalyonun etrafına örümcek ağı gibi dolandı.

Yeteneğine tamamen kendini adayan Camilla, her bir ipliği büyülü renkle boyadı, hatta örümcek ağındaki çiğ damlaları gibi küçük damlacıklar bile ekledi. Portal anahtarının sapı yavaşça madalyonla birleşti, gümüş sıvılaşarak ve sızarak iki nesne tek bir varlık haline geldi.

Bu bir resim değildi, yeni bir somut nesneydi.

Şok edici, korkunç bir gerçek ortaya çıktı ve Camilla'yı büyülü bir patlamayla geriye savurdu. Vücudu taht odasında birkaç metre uçtuktan sonra yere yığıldı ve başı metal parmaklıklara çarparak parçalandı.

Şu anı ve burada olanı zar zor görebiliyordu; hâlâ o garip gücün etkisi altındaydı. Son seferinde, Kıskançlık oradaydı ve onu gerçekliğe geri döndürmüştü. Şimdi ise yalnızdı.

Ve gördükleri...

“Büyülü nesne.” Sadece bunu fısıldayabildi. Tek başlarına sadece bir portal anahtarı ve madalyonuydular. Bağlandıklarında ise daha fazlası, daha farklı bir şey oldular.

Camilla kendine odaklanmasını ve kendi gerçekliğini bulmasını emretti.

Avuç içlerine soğuk metal bastırılmıştı.

Hayır. Metal bir zemine serilmişti. Crescent Court'un zemini metal

değildi.

Gözlerini kırptırdı, kendini zorla şimdiki zamana getirmeye çalıştı.

Bir metal sesi yankılandı ve dikkatini çekti.

“Hayır.” Sesi titriyordu. Onu bir kafese kapatmıştı. Ve onu taht odasının çok yukarısına asmıştı; kafes, her hareketinde tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

İyi bir hapishaneydi. Hücre tam bir alay konuşuydu.

"Beni dışarı çıkarın."

Lennox ona bakma zahmetine bile girmede; bağlı anahtarı bıraktığı yere doğru hızla ilerledi, anahtarı alıp ters çevirdi.

"Bunun artık nelere kadir olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Hiç de iyi bir şey değil, belli ki.

Camilla'nın elleri demir parmaklıklara kenetlenmişti, demirden yanıyordu. Ellerini hızla geri çekti, sonra tekrar denedi, kapıyı salladı. Babasının emrettiği gibi yaptığı için babası onu demir parmaklıklara hapsetmişti. Bu akıl almaz bir şeydi.

"Beni kafese kapatamazsınız."

Lennox ona acıyan bir bakış attı. "Az önce yaptım."

"Neden?" diye sordu, kralı sorgulamaması gerektiğini umursamadan. "İstediginizi yaptım!"

Saçları siyaha döndü ve gözleri bembeyaz parladı.

"Ben mi bunu yaptım... sana sordum? Tıpkı iyi kalpli ölümlü bir arkadaş gibi. Sevgi dolu, insani bir baba gibi. Yoksa kralın sana bir emir mi verdi? Ben sana bir sebep vermeseydim reddedeceğin bir emir mi?"

Ona doğru ilerledi, bakışları çelik gibiydi ve nezaketten eser yoktu.

“Kızım, benim sarayımda yerini yanlış anlıyorsun. Eve dönmen için iki kez davet edildin. İlkinde, bizim türümüzden birine ihtiyacın olursa diye senin için gönderdiğim bir arkadaşım. Sonra da, bir eşe ihtiyacın olursa diye Wolf'u gönderdim. Sen o ölümlü bataklıkta kalmayı, kendini alçaltmayı seçtin. İnsanmış gibi davrandın.”

Öfkeyle dilini serbest bıraktı. “En başta ayrılmayı ben seçmedim. Yoksa annemle oynadığınız o küçük oyunu mu unuttunuz? Beni bir şekil değiştiren varlık haline getirdiniz. Sonra da sadece bir oyun parçası olduğum yerde kalmayı seçtiğim için beni kınıyorsunuz. Vahşi Saray'ı asla terk etmezdim.”

Lennox öfkeyle, "Kraliçe seni kaçırdı," dedi. "Seni ilk çağırdığımda

sarayımıza olan sadakatini kanıtlamalıydın."

"Sadakatim mi? Sanki ben sadece sizin oyun tahtanızda, sizin keyiflerinize göre hareket eden küçük bir piyonunuzmuşum gibi görünüyor."

Gülümsemesi kâbuslardan yaratılmıştı. Anahtarı havaya kaldırdı. "Bu Silverthorne Anahtarı, küçük piyon. Ne işe yaradığını biliyor musun?"

Camilla sanki bir darbe almış gibi hissetti. Yavaşça başını salladı, korkunç bir gerçek ortaya çıktı. Yapboz parçaları yerine oturdu. Pierre'in portal anahtarına olan takıntısı, onu Waverly Green'de tutma isteği. Annesinin asla bırakmamasını söylediği madalyon.

Silverthorne Yolu. Waverly Green'deki karanlık pazar. Yalnız ve sürgün edilmiş Unseelie perilerinin ölümlülerle pazarlık yaptığı yer.

Bir şekilde, anahtar ve karanlık pazar birbirine bağlıydı. Ve eğer Camilla'nın giderek artan korkusu doğruysa, muhtemelen ölümlü dünyadan bu saraya doğrudan bir bağlantı kurmuştu.

"HAYIR."

Lennox'un bakışları yeniden simsiyah oldu, saçları tanrısal gümüş-beyaz perdesine geri döndü.

"Gördüğüm kadarıyla her şeyi gayet iyi anlıyorsunuz. Silverthorne Yolu bir sınır çizgisi. Bu anahtar mı? Bu anahtar o kapıyı açıyor ve sizi doğrudan şuraya götürüyor..."

Duvara yaslanmış, devasa, geniş gümüş bir aynaya doğru yürüdü. En uzun insanın bile içinden geçebileceği kadar büyüktü.

"Burada."

Lennox, anahtarı aynanın tam ortasına sapladı; lanetli nesneyi çevirirken cam sıvı gibi dalgalandı. Camilla, kafesine hapsolmuş bir halde, aynanın titremesini izledi. Gölge ve ışık, ışık ve gölge. Görüntüler, net bir şekilde görülemeyecek kadar hızlı bir şekilde aynada canlandı; sonra sesler geldi. Kuşlar, insanlar, arabalar... Waverly Green'in hareketli sokaklarının sesleri.

"Hayır," dedi Camilla, kafesini tekrar sallayarak. Demir yanıyordu, acı kemiklerinde vahşi bir sızı gibiydi. "Lütfen. Onları bırakın."

Lennox omzunun üzerinden baktı, yüzünde inanılmaz bir keyif ifadesi vardı.

"Küçük piyon, teker teker o şehirden herkesi buraya çekeceğim. Vahşi Mahkeme'de yeni bir eğlenceye ihtiyacımız var. Waverly Green düştüğünde de bir sonrakine geçeceğiz. Şimdi sessiz ol."

Başını yana eğdi, sonra elini kıyafetlerinin üzerinden geçirdi ve gözlerinin önünde sihirli bir şekilde yeni bir takım elbise yarattı. Camilla onun ne kadar karanlık ve sapık olduğunu bilmeseydi, Lennox bir peri masalı prensi gibi görünürdü. Ancak bu prens şeytani bir kraldı ve bu zalim kralın kalpleri çalmakla hiç ilgisi yoktu; o ruhları kırmak istiyordu. Sahte bir iyilikle ışıldayarak, ilk birkaç ölümlü parlak gözlü ve hayalperest bir şekilde aynanın içinden geçerken aynaya geri döndü.

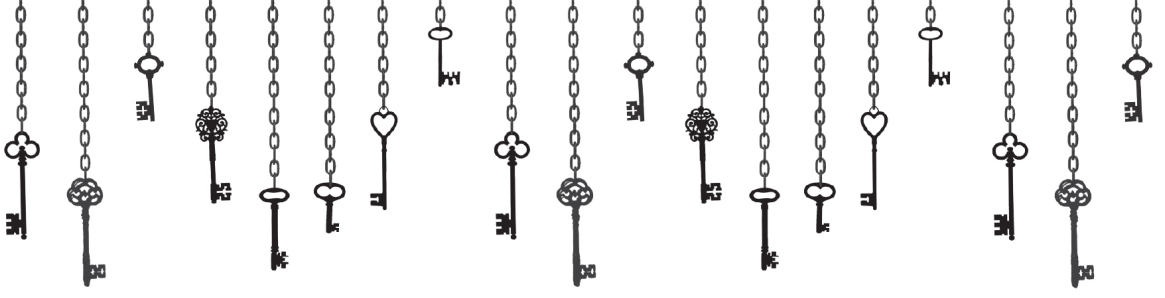
Dul Janelle, Lord Harrington ve Lord Walters ve Vexley'nin çevresinden diğer birkaç müdavim taht odasına girdi.

Camilla elini ağzına bastırdı, çılgılık atmamak için kendini zor tuttu. Bu insanları tanıyordu. Onlarla partilere ve toplantılara katılmıştı.

Ve burada onları bekleyen kaderi hak etmemişlerdi.

Bakışları odanın her yerini taradı, sonra ona, peri kulaklarına odaklandı.

Camilla onlara baktı ve "Koşun!" diye bağırdı.

ALTMİŞ DÖRT

Envy'nin en son bir davete katıldığı zamandan, yani yüz yıldan fazla bir süre öncesinden bu yana, Vahşi Avlu'nun içinde birçok şey değişmişti.

Ve bu hiç de iyiye işaret değil.

Unseelie toplantıları eskiden günahkâr ve lezzetli etkinliklerdi. Şarabın bolca aktığı, aşıkların eğlence dolu bir gece için eşleştiği ve kral ile kraliçenin karanlık bir neşeye her şeye hükmettiği bir ortamdı. Sanat ve tutku her şeyin üstünde tutulurdu. Dolunay olduğunda ise daha da güzeldi.

Unseelie sarayının tamamı aya bir övgü niteliğinde inşa edilmişti; odaların hepsi ayın değişen evrelerini yansıtacak şekilde tasarlanmıştı. Kalenin çatısının büyük bir kısmı camdan yapılmıştı, bu da alt katlarda dolaşan herkesin ay ışığıyla yıkanmasına olanak sağlıyordu. Tüm mobilyalar gümüş, gece mavisini ve kadife siyah kumaşlardan yapılmıştı. Odalarda ve koridorlarda küçük peri küreleri uçuşuyordu, böylece konuklar yıldızların arasında yürüyormuş gibi hissediyorlardı.

Büyüleyici, görkemli, başka bir dünyaya ait bir havası vardı; hem cezbedici hem de rahatlatıcıydı. Güzelliğiyle tüm duyuları besliyordu ve şarap... insanı bambaşka bir dünyaya götürüyordu. Bağımlılık yapıcıydı. Lezzetleri zengin ve enfes, tadına varılmak için yaratılmıştı. Baharatlı, tatlı, ekşi ve güçlüydü.

Şeytan üzümü şarabı yaklaştı ama hiçbir şey peri şarabının tadına benzemedi. Bir insanın içindeki her eğlenceli, tutkulu yanı bulup büyütüyor, onlara dans etme, şarkı söyleme, sevişme ve en derin tutkularının çağıracağı her şeyi yaratma konusunda özgüven veriyordu. Konuklar rıza gösteren yetişkinler olduğu sürece, Vahşi Mahkeme bireyin fantezisi haline

geliyordu.

O zamanlar herkes Vahşi Mahkeme'ye davet edilmeyi istiyordu. Cehennem Prenslerinden cadılara ve normalde soğukkanlı olan şekil değiştirenlere kadar. Hatta Şehvet, güçlerini aldıkları göklere saygı göstererek dolunayda yaptıkları zevk düşkünlüğü nedeniyle karanlık Perileri bile kıskanıyordu.

Bu, Wild Court Envy'nin şimdi gördüğü şey değildi.

Bir zamanlar tüm odaların en güzeli olan Hilal Avlusu'na girdi. Şimdi karanlıktı ve bu sadece tavanın siyaha boyanmasından kaynaklanmıyordu. Odanın etrafında meşaleler yanıyor, ateş havayı ağır ağır yalıyordu.

Yukarıda, konuklar, kesime gönderilmeyi bekleyen sığırlar gibi kafeslere kapatılmıştı. Boynuzlu periler sırayla onlarla alay ediyor, yakındaki bir ateşe demir çubuklar atıp metal kızıl renkte parlayana kadar bekliyor, sonra da etleri cızırdayıp yaralanan insanlarla birlikte çığlık atıyorlardı.

Yanmış etin bayıcı tatlı kokusu kalenin her tarafına yayıldı, duman Envy'nin gözlerini yaktı. Sergilenen dehşet ve ahlaksızlığın en kötüsü bu değildi.

Kafeslerinden seçilmiş insanlar masalara bağlanmış, etleri daha hayattayken kemiklerinden kesiliyordu. Cehennem Prensi için bile korkunç bir manzaraydı. Sonra Kıskançlık birden durdu ve Lord Harrington'ı tanıdı.

Vücudundaki et parçalarını tek tek soyarlarken çığlık atıyordu.

Envy'nin boğazı, bastırmaya çalıştığı öfke kadar yakıcı bir acıyla doldu.

Lennox, kötülüklerinden zevk alan, haylaz bir kraldı, ama bu, ahlaksızlığın ötesindeydi. Acımasızlığın ötesindeydi.

Wolf, elinde hafifçe dumanı tüten koyu renkli bir kokteyl şişesiyle Envy'ye yanaştı.

Envy, o lanet olası adamı def etmek için ciddi miktarda para öderdi.

“Yeni Vahşi Mahkemeye hoş geldiniz.” Kurt içkisinden bir yudum aldı, dikkati yakındaki kanatları alev almış bir periye kaydı. “Sahiplenmeyi reddettiğin dışının evi.”

Wolf kokteylinin geri kalanını bir dikişte içti, ardından bardağı duvara fırlattı ve bir saray görevlisinin kendisine küfretmesine gülümseyerek karşılık verdi.

“Eğer Lennox’un onu geri istediği için ona farklı davranacağını düşünüyorsan, gerçekten aptalın tekisin.” Döndü ve alaycı bir şekilde eğildi. “Majesteleri.”

"O bir peri."

"Sence umursar mı?" diye sordu Wolf sessizce. "Lennox önce kolyeyi istedi. Sonra Camilla'yı. Ve sadece Prim Róis onu kaçırdığı için. Eve dönmeyi reddeden kızına karşı nazık davranacağını mı düşünüyorsun? Etrafına bak, Majesteleri, Lennox ölümlülerden hoşlanıyor gibi mi görünüyor? Varislerinden birinin onun için kendisine karşı gelmesini takdir edeceğini mi sanıyorsun? Bir süre Waverly Green'deydin... tanıdık bir şey fark ettin mi?"

Envy'nin içini kötü bir his kapladı. Lennox, Camilla'nın çok sevdiği şehri hedef almıştı.

"Ne kadar daha?" Kıskançlık sormaktan ziyade talep ediyordu.

"Ölümlüler mi?" Wolf duraksadı. "Bunu bir araya getireceğini sanıyordum."

"Aklımı çok karıştırdım," diye çıkıştı Envy. İşkenceden henüz tam olarak iyileşmemişti. Gücünü yenilemesi ve iblislerini kurtarmak için bu mahkemeden bir an önce defolup gitmesi gerekiyordu, yoksa artık çıkamayacaktı. "Sadece Waverly Green'den mi alıyor?"

Wolf etrafına bakındı ve sesini alçalttı.

Şimdilik.

"Peki bunu nasıl yapıyor?"

"Camilla'yı geri getirdikten sonra, bir şekilde yeni bir portal açmayı başardı. Onun madalyonunu bir anahtarla birleştirerek."

"Portal anahtarı."

Envy'nin zihni karmakarışık oldu. Oyun hiçbir zaman onunla ilgili olmamıştı.

"Bu portal ne işe yarıyor?"

Wolf etraflarındaki manzarayı işaret etti. "Bu, Lennox'un istediği zaman ölümlüler alemine girip çıkmasına izin veriyor. Özellikle de karanlık pazardan. Bütün bu insanlar?" Odayı tekrar taradı. "Bunlar Lennox'un yeni kâbus mahkemesinin sadece başlangıcı. Bu gece getirdiği şey bu, Camilla için bir ders. Bir hafta sonrasını, bir ay sonrasını hayal edin. Burada Yedi Çember'in dışındayız. Koruma kalkanlarımız efsanevi. Lennox istemediği sürece kralınız bile bu bölgeye giremez."

"Bunun durması gerekiyor. Kardeşlerim buna izin vermeyecek."

"Ama yapacaksın, değil mi?" Wolf onu uzun süre inceledi. "Kralı bekletmemek daha iyi."

Wolf'un arkasında bir kavga çıktı ve Envy maskesinin geri döndüğünü gördü. Yaramaz bir keyifle uludu ve kendini kavgaya attı, ısırarak, hırlayarak ve yumruk atarak büyüyen kargaşanın içine daldı.

Envy kayıtsızca izledi, kavga edenler ondan uzak durdu. En azılı Unseelie bile ondan yayılan tehdidi hissedebiliyordu.

Vahşi Mahkeme, Envy'nin çözmesi gereken bir sorun değildi. Kendi mahkemesini onarması gerekiyordu. Ve yine de... bunlar tamamen yabancı insanlar değildi. Waverly Green'deyken, kısa bir süre de olsa tanıdığı insanlardı. Malikanesine gelmişler, balosunda dans etmişlerdi.

Ve bu işkence, periler için hiçbir eğlence kaynağı değildi.

Camilla'nın bunu gördüğünde neler hissedeceğini hayal bile edemiyordu. Umarım çok uzaklarda bir yerdedir.

Kıskançlık, tahta doğru ilerleyen ve yirmi dört perinin katıldığı kavgayı körükledi. Kurt bir konuda haklıydı: Camilla birçok yönden perilerden daha ölümlüydü.

Kral kendi kızını böyle bir şeye maruz bırakmazdı herhalde, değil mi?

Envy daha soruyu kendine sormadan cevabı biliyordu.

Tahtın yanındaki korkunç manzarayı görünce adımları sendeledi.

Orada, Envy'nin renklerine bürünmüş halde, Wolf'un Unseelie Kralı hakkında söylediklerinin kanıtı asılıydı. Lennox, Camilla'nın onu reddetmesinin bedelini ödecekti.

Onu cezalandırıyordu.

Kıskançlığın yeni iyileşen kalbi acı verici bir şekilde çarpıyordu, koruma ihtiyacı onu ileriye doğru itiyordu. Ama bir sonraki hamlesini dikkatlice planlamalıydı.

Bu sahne, Envy'nin Camilla'yı yerden yaklaşık 3 metre yükseklikte bir kafeste hapsedilmiş halde görmesine vereceği tepkiden faydalanmak için tasarlanmış olabilir.

Ya da bu, Unseelie Kralı'nın asi bir çocuğa verdiği bir ceza olabilir. Belki de bu, Camilla'nın iradesini kırma yöntemi idi.

Lennox ve onun entrikaları söz konusu olduğunda Envy'yi hiçbir şey şaşırtmazdı. Hapishaneyi inceledi ve ilk bakışta düşündüğünden çok daha kötü olduğunu dehşetle fark etti.

Kuş kafesi ateşin üzerine asılmıştı, alevler açgözlü bir şekilde metal zemini yalıyor, onu öfkeli, turuncu-kırmızı bir renge boyuyordu. İçeride, Camilla demir kelepçelerle kafesin orta direğine zincirlenmişti.

Envy, teninde oluşan kabarcıklara, ayakkabılarının etrafında kıvrılan dumana baktı. Metal zemin dayanılmaz derecede sıcak olmalıydı, ama Camilla meydan okurcasına dışarı bakıyordu, gümüş rengi gözleri yıldız gibi parlıyor, çenesi kilitlenmişti. Sanki tek bir gözyaşı dökmeye, en ufak bir acı belirtisi göstermeye, babasına inat etmeye kararlıydı.

Lennox'un yaptıklarının tüm boyutları anlaşılınca kıskançlık sustu.

İşkenceye sonunda dayanamayacak bir insanın aksine, Camilla'nın ölümsüzlüğü onun ölmesine izin vermedi. Kral sonunda yorulup yeni bir oyun bulana kadar, her gece tekrar tekrar işkenceye maruz kalacaktı.

Yıllar içinde edindiğı arkadaşlarından ve tanıdıklarından kaçını o süre zarfında bir kenara atacaktı? Hepsi de onun kendine özgü bir hayat seçtiğı için.

Kıskançlık artık tahtın önünde duruyordu.

"Lennox."

Unseelie Kralı'nın başı döndü, karanlık gözleri donuk ve odaklanmamış bir haldeydi. Kaos ve savaş, gücünü o kadar çok besliyordu ki, adeta sarhoş olmuştu.

Kral kekeleyerek, "Keşke başka ölümlüler de getirseydin," dedi. "şu sonuncusu çok eğlenceliydi. Ağzıyla yapmayı sevdiği şeyler... şey, eminim hatırlıyorsunuzdur."

Envy dikkatini Lennox'a verdi, Camilla'ya bir an bile bakmamaya özen gösterdi. Eğer bakarsa maskesi düşerdi.

"Bana kadehi ver."

Lennox öne doğru eğildi. "Ama istediğiniz sadece bu değıl, değıl mi? Kızımı da istiyorsunuz."

Lennox meraklıydı, sınıyordu. Kıskançlık ise duygularının etrafına bir duvar örmüştü.

"Onu zaten görmüştüm. Tekrarını yapmam."

Lennox'un ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "İlginç."

Dikkatini Camilla'nın kafeste hapsediğı yere çevirdi; Lennox, Envy'nin bakışlarını kendisine çevirmesini sağılamaya çalışıyordu. Ama Envy bunu başaramadı.

Lennox, sıkılmış bir ifadeyle ona tekrar baktı. Kıskançlık artık bu odadaki en eğlenceli yaratık değıldi.

"Belki de sen ve ben daha önce düşündüğümüzden daha çok benziyoruz. Ben de kurallara inanıyorum. Kazanmak kazanmaktır. İşte ödölün."

Hiçbir şekilde birbirlerine benzemiyorlardı.

Kral, Memoria Kadehi'ni kaldırdı. Altın ay ışığında parılıyordu, runik yazılar dövmeler gibi belirgindi. Kadehten, arkalarındaki gürültünün içinde neredeyse kaybolan, vurulmuş bir akort çatalından çıkan sese benzer bir sihir uğultusu yayılıyordu.

Lennox tahtında oturduğu yerden kıpırdamadı, bu da Envy'nin ona ulaşmak için iki adım atmasına neden oldu.

Camilla'nın bakışlarını üzerinde hissetti, o bakışı her yerde tanırdı.

O, hanedan hançerini perilerin içinden geçirme cazibesine kapılmadı. En azından henüz değil.

Kıskançlık, parmaklarını nazikçe kadehin etrafına sardı; kadeh sahibini tanıdığı anda sihir parladı. Yüzyıllar sürmüştü ama sonunda sarayını kurtarabilecekti. Kıskançlığın kadehi tutuşu sıkılaştı ve Unseelie Kralı, yüzündeki alaycı sırıtişla kadehi bıraktı.

“Tebrikler, Majesteleri.” Lennox’un sesi ipeksi ve alçaktı. “Kızıma selamlarınızı ileticeğim. Tabii, gösteri bittikten sonra.”

Envy kendini tutamadı; Camilla'ya baktı. Yüzünde pişmanlık ve acı dolu bir ifade vardı. Sanki sessizce son bir veda ediyormuş gibi Envy'nin bakışlarına karşılık verdi. Onun neyin peşinde olduğunu biliyordu.

Artık daha fazla oyalanamazdı.

“Küçük güvercinime, mecazi anlamda kümesinden uçtuğunda başına neler geldiğini hatırlatmak gerekiyor. Annesi tehlikeli bir oyun oynadı, onu kaçırdı. Bütün bunlar benim... nasıl demişti? Kendimi ahlaksızlığa kaptırdığım için oldu. Sanki Prim Róis'in kendisinde başka bir duygu zerresi varmış gibi.”

Envy'nin kalp atışı hızlandı, zihni karmakarışık düşüncelerle doluydu. Konuştuğunda sesi sıkılmış bir tondaydı.

"Onu asla uzaklaştırmadın."

“Elbette yapmadım. O çok değerli. Yoksa o kaltak kraliçenin onu neden kaçırdığını düşünüyorsunuz?” Lennox ayağa kalktı, gözleri ve saçları daha da koyulaştı. “Prensesinizi kutlama zamanı!” diye seslendi maiyetine. “Kim onunla kafeste oynamak ister?”

Arkalarındaki Unseelie'ler öfkeyle patladı. Heyecanlarından birbirlerini parçalıyorlardı; uzuvları, kanatları ve pençeleri havada uçuşuyordu. Prenseslerine zarar vermek, yanışını izlemek istiyorlardı.

Daha sonra, sihrini besleyen şeyin kötü niyetli sarayın etkisi olduğunu

söyleyecekti. Kadehin onu iyileştirdiğini iddia edecekti. Lennox'a duyduğu nefretin onu çıldırttığını söyleyecekti. Yalan söyleyecekti.

İlk peri o kafese tırmanıp pençeleriyle Camilla'nın elbisesini yırtınca, Kıskançlık gerçek şeytani haline dönuştü.

Camilla'nın sonsuza dek o kafeste hapsolduğunu, perilerin onunla alay ettiğini, ona zarar verdiğini düşündü. Ve kanatlarını özgür bırakmak için kullanmaktan kaçındığı sihir, harcayacak gücü olmayan o güç... günahının serbest kalmasının tüm gücü karşısında paramparça oldu.

Etrafındaki koruma kalkanının kırıldığını hissetti. Şeytanlarının zihinlerinin elinden kayıp gittiğini hissetti. Sadece birkaç dakikası kaldığını ve bunu iyi değerlendirmesi gerektiğini biliyordu.

O zaman gitmesi gerekiyordu.

Omuzlarının arasından koyu, parıldayan zümrüt yeşili kanatlar fırladı, jilet gibi keskin tüyleri etrafındaki perileri hançer gibi kesti.

Gümüş renkli zemine kan sıçramıştı.

Bu kesinlikle yeterli değildi. Bu Lennox'un kanı değildi.

Kanatları, dile getirilmeyen bir güçle titreşiyordu; Aether Parşömenlerinden gelen büyüler, on yıllarca hareketsiz kalmışken, her bir tüyüne dövme gibi işlenmişti ve birdenbire canlanıyordu. Ona sesleniyor, onları kullanması için yalvarıyorlardı. Daha zalim bir kral için daha zalim bir büyü sunuyorlardı. Ama önce ona başka bir şey daha sunuyorlardı.

Tüylerinden birini kopardı ve hızla kafese fırlattı; sihirli bir şekilde jilet gibi keskin kenarı kapıyı paramparça ederek Camilla'yı serbest bıraktı.

Lennox öfkeyle bir çığlık attı.

Kıskançlık, yüzünde acımasız bir gülümsemeyle krala döndü. Elinde hanedan hançerini tutuyordu ve onu doğrudan Unseelie Kralı'nın kalbine doğrultmuştu.

"Lennox, kafese gir."

Envy, kralın kolay kolay boyun eğmeyeceğini biliyordu.

Alaycı bir şekilde, "Önce sen, şeytan!" dedi.

Lennox ay ışığı büyüsünü serbest bırakarak, hepsini geçici olarak tüm görme ve duyma duyularını ortadan kaldıran tam bir beyazlık örtüsüyle kapladı. Ay ışığından yaratılmış bir kar fırtınası gibi.

Envy bunun son olmadığını fark etti. Yeni bir oyun başlamıştı.

Ve bu da ölümle sonuçlanacaktı.

ALTMİŞ BEŞ

Kuş kafesi hapishanesi paramparça oldu, büyülü tüyün çarpma etkisiyle Camilla neredeyse yere düşüyordu.

Daha ayağa kalkmadan, üzerine gökten yağan kar gibi gümüş beyazı bir ışık düştü. Babasının ay büyüydü bu.

Camilla, göz kamaştırıcı ışığa karşı gözlerini kırptırdı, Lennox'un bir sonraki hamlesinin gölge büyüsunü kullanmak olacağını biliyordu. Ayın ışığı ve karanlığı vardı, Lennox'un gücü de öyle. Şimdi odanın içinde sonsuz bir siyahlık denizi dalgalanıyordu.

Bu, katillerin karanlığıydı, alçakça işlerin karanlığıydı.

Ama bir saniye sonra, her şey yeniden en parlak ay ışığına döndü. Lennox, iki zıtlık arasında gidip geliyordu; ışıktan karanlığa ve tekrar ışığa doğru hızlı bir flaş gibi hareket ediyordu, bu da yaklaşan birini, tam tepenize gelene kadar görmeyi zorlaştırıyordu. O, Kaos'tu ve artık herkes bunu hissediyordu.

Lennox'un gücü kurbanlarını şaşırtmak için tasarlanmıştı ve bu konuda mükemmel bir iş çıkardı.

Çoğu kaçıyordu, her köşedeki çıkışlara doğru itişip kakışırken birbirlerine ve başkalarına takılıp düşüyorlardı.

Lennox gece pelerinini düşürdüğü sırada Envy ona fazlasıyla yakın durmuştu. Camilla onun hâlâ sersemlemiş olduğunu gördü.

Camilla daha çabuk toparlandı, çevik bir şekilde kafesten çıktı ve taht odasının karşısına doğru sessizce ilerledi. İri bir erkek peri ona çarparak onu, üzerinde bir insanın bağlı olduğu bir masaya savurdu.

"Lütfen," diye fısıldadı kadın. "Yardım edin."

Camilla, gözlerini kaçıramadan küfretti.

İnsanın bileklerine bağlı ipleri çözmeye çalışırken parmakları kana bulanıyordu. Titriyordu, bir yandan Lennox ve Envy'nin tahtın altında birbirlerinin etrafında yavaşça döndükleri yere bakarken bir yandan da acele etmeye çalışıyordu.

Duyuları tam olarak yerinde olmasa bile, Envy kolay kolay alt edilemeyecek bir yırtıcıydı.

Camilla kadının ayak bileklerine doğru yaklaştı ve birden durdu.

Ay ışığı ve gölgeler şiddetle titriyordu, ama kadının bu odadan yürüyerek çıkamayacağını anlayacak kadarını görebiliyordu. Bacakları kemiklerine kadar oyulmuştu, ayakları yoktu.

Boğazına hızla safra yükseldi, ama yüzündeki korku ve dehşeti gizlemeye çalışarak yutkundu.

Kadına döndü, onu kaldırıp güvenli bir yere taşımaya hazırdı, ama kadının gözleri donuk, cansızdı, umarım buradan çok daha iyi bir noktaya sabitlenmişti.

Camilla bir an için kederden donakaldı, etrafındaki karmaşaya şöyle bir baktı.

Burası babasının mahkemesiydi. Onun kâbusu.

Periler panik içinde birbirlerine çarparak kaçmaya çalıştılar. Lennox öfkesini kaybettiğinde ve büyüsunü serbest bıraktığında kimse onun yanında olmak istemiyordu.

Bağlanıp vahşice işkenceye maruz kalan ölümlüler ya bayılıyor ya da çığlık atıyordu.

Camilla, hepsinin Silverthorne Lane portalından geçerek Waverly Green'e geri dönmelerine yardım etmek istiyordu. Sonra da o lanetli anahtarı parçalayacaktı.

Bir zümrüt parıltısı dikkatini çekti.

Kıskançlığın kanatları sonuna kadar açılmış, silah gibi ileri doğru savruluyordu. Gümüş beyazı, siyah ve zümrüt yeşili. Güçleri çarpışıp pençeleriyle birbirini tırmaladıkça, savaşı iki erkeğin renkleri birbirine karıştı.

Başka bir şey dikkatini çekti... altın rengi kan. Kıskançlık yaralanmıştı.

“Hayır.” Babasının gücünün titreşimini değiştirip, görünmeden hareket edebilmek için ışık ve karanlık arasındaki zamanı uzatmasını izledi.

Envy, Vexley'nin saldırısından henüz tam olarak kurtulamamış olmalı...

“Kanatları.”

Camilla'ya kanatlarını çağırmak, etrafındaki koruma kalkanını tutmak ve maiyetine yardım etmek için yeterli büyüü olmadığını söylemişti.

"Aman Tanrım."

Camilla'nın kanı buz kesti. Son güç stoğunu da kullanmıştı.

Onu kurtarmak için.

Onun sırlarından dolayı çok öfkeli olması önemli değildi. Onun düşmanının öz evladı olması da önemli değildi.

Envy, onun güvenliğini sağlamak için uğruna savaştığı her şeyi riske atmıştı.

Onun mahkemesini kendisi için mahvetmesine izin veremezdi.

Lennox, peri kılıcını aşağı doğru savurarak iblisin gömleğini yırtıp geçen bir başka yıkıcı darbe indirdi. Parlayan ışık altında bile Camilla, Envy'nin irkildiğini gördü.

Camilla, krala karşı kullanabileceği bir silah, herhangi bir şey aradı.

Toplantıya silahlı gelmemişti. Gelmiş olsa bile, Lennox hapsedildiği dönemde ondan her şeyi alırdı.

Düşünmek...

Kralın üstesinden gelebilecek fiziksel güce sahip değildi. Kıskançlık onu delip geçerken onu durduramadı. Gücünü bağlayamadı ya da kendi gücünü kullanarak onu sersemletemedi.

Olmalıydı—üzerine bir sakinlik çökmüştü.

Camilla silahlı ya da silahsız tehlikeliydi.

Çünkü o bir tane yaratabilirdi. Tek yapması gereken boyayı ve fırçayı eline almaktı. Sonra ölümsüz bir kralı öldürebilecek kadar ölümcül bir silah çağırabilirdi.

İki iri el onu belinden kavrayıp geriye doğru çekti.

Kadın çırpındı ve Vexley'i öldüren büyüü çağırdı.

“Sakin ol şimdi.” Wolf’un ağzı kulağına yapıştı. “En sevdiğim uzvuma fazlasıyla yaklaşıyorsun.”

"Beni aşağı indir."

Yaptı ama onu bırakmadı.

"Kurt," diye uyardı.

Wolf ellerini indirdi ama yakın durmaya devam etti.

Vakit kaybetmeye vakti yoktu. Wolf'un hemen arkasından gelmesiyle, karmaşanın arasından sıyrılıp fırçayı yerden kaptı. Ne yapmaya çalıştığını

anlayan Wolf, kırılmamış bir boya kavanozunu kaptı, ona doğru uzattı, sonra çenesini tahtın arkasındaki nişin içine doğru çevirdi. Ona uzun bir bakış attı. Wolf ihanet ediyordu. Başarısız olurlarsa, Lennox onu yavaş yavaş işkenceye maruz bırakacaktı.

Devam et, Prenses, diye fısıldadı.

Başını salladı, sonra da şiddetli kavgaya son bir kez baktı.

Envy ve Lennox kıyasıya bir savaşa tutuşmuş, kılıçları karanlık ve aydınlıkta tanrıların şimşekleri gibi parılıyordu.

Camilla, aralarındaki kavgayı aklından çıkardı, nişin içine koştu ve dizlerinin üzerine çökerek, en çok ihtiyaç duyduğu şeyin görüntüsünü çağırmak için kendini o güç kuyusunun derinliklerine dalmaya zorladı. İlk başta sadece parıldayan bir karanlık vardı, hiçbir şekil veya görüntü bulunamadı.

Sonra, tıpkı bir gölün üzerinde dalgalanan ay ışığı gibi, onu gördü.

Cesur, kıvrımlı bir kılıç zihnine saplandı. Kılıcın ucu zarif, bir o kadar da vahşiydi. Ve bu silah, peri öldürücü demirden yapılmıştı.

Zihninde kavisli kılıcın görüntüsüyle Camilla, fırçasını ileri geri hareket ettirerek, kalın ve ince, cesur ve kalın vuruşlarla gümüş zemine onu resmetmeye başladı. Hızlı çalıştığını, başka bir aleme ışınlanmadığını umuyordu.

Periler diyarında olması, aradan sadece birkaç dakika geçmiş olabileceği umudunu vermişti ona.

Kılıç adeta parıldamaya başlayınca, yere uzandı ve silahı, adeta havada uyuşmuş olduğu yerden çekip çıkardı. Gerçek demir avuçlarını yakarken, kabzasının şekli bir damga gibi etine kazınırken acıyla inledi.

Wolf, ayağa kalkarken geriye doğru sendeledi ve çığlık atmamak için dişlerini sıktı. Lennox'un gücü her zamanki kadar güçlü bir şekilde akarken, çığlıklarını kimse duymayacaktı zaten.

Ay ışınlarının ardı ardına patlaması dikkatini kürsüye çekti. Kıskançlık yerde yatıyordu, babası ise onun üzerinde yükseliyordu. Nefesi kesildi, ama sonra iblis prensin kanatları açıldı ve kralı yere devirdi.

Yerde boğuşuyorlardı. Her yer kan içindeydi.

Camilla, kılıcı sıkıca kavrayıp bırakmayı reddederek, acı içinde tek tek adımlar attı. Vücudu yanarken ve odada boğucu tatlı bir koku yayılırken bile, kendini babasının savaştığı yere doğru zorladı.

Lennox kolunu geriye doğru çekiyordu, kılıcı kıskançlığın kanıyla

damlıyordu, savaşı bitirmeye hazırdı.

Camilla düşünmedi, hareket etti.

Kavisli bıçağı olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde savurarak Lennox'un dizinin arkasına nişan aldı. Metalin etini delip geçtiğini hissetti.

Babası, Unseelie büyüünün baskıcı gücünü aşan bir kükremeyeyle sağlam bacağı üzerinde döndü, gözleri siyah ve beyaz arasında gidip geliyordu. Dudaklarında acımasız bir sırıtiş belirdi.

Kılıcını savurarak ona doğru ilerledi.

Camilla yerinden kıpırdamadı ve tekrar vurdu. Bu sefer demir, göğsünü yakarak derin bir yara açtı.

Lennox'un omzunun üzerinden, Envy'nin yükselişini gördü. Kanatları tamamen açılmış, yeniden devasa bir şekilde yükseliyordu ve Lennox kızını yere sermek için kılıcını kaldırdığında, iblis prensi kılıcını doğrudan Unseelie Kralı'nın göğsüne sapladı.

Aniden titreyen, yanıp sönen ışık durdu.

Ses geri döndü, adeta cam parçalarının yağmuru gibi üzerimize çöktü.

Lennox bir dizinin üzerine çöktü, öksürürken dişlerinin üzerinden parıldayan kan bulaştı. Çökmekte olan göğsüne elini götürerek, kanı Camilla'nın ayaklarının dibine tükürdü.

Babası ona hırlamak yerine gülümsedi. Bu, bağırmasından daha çok korkuttu onu.

“Sen benim her yönüyle çocuğumsun.”

Camilla, elindeki silahı yere bırakırken gözleri alev alev yanıyordu; başını sallayarak yanmış avuçlarını havaya kaldırdı.

Onun söyleyeceğini hayal ettiği onca şey arasında...

Envy, şeytani kılıcını Lennox'un boğazına sürerek babasını sonsuza dek susturdu.

Kadın, Unseelie Kralı'nın hareketsiz bir şekilde yere yığılmasını izledi.

İçinde korkunç bir savaş yaşandı. Ölümcül darbeyi o vurmamıştı ama babasının savaşı kazanmasını engellemişti. Kendi babasının.

Parmaklar bileğini kavradı, hafifçe sıktı.

“Kıskançlık, çok—” Arkasını döndü, sonra ağzını kapattı.

Prens onun elini tutmamıştı.

Wolf ona hüznü bir gülümsemeyle baktı. "Üzgünüm Prenses. O gitti."

Kalbine bir yumruk kenetlendi, başı dönene kadar sıktı. Bu doğru olamazdı. Az önce yaptıklarından sonra olamazdı. Bakışları etrafta dolaştı,

aradı. Kaosun üzerinde yükselen zümrüt kanatlar yoktu. Kendi kanlı yıldızı gibi parlayan, ışıldayan bir iblis hançeri de yoktu.

Wolf haklıydı. Kıskançlık ortadan kalkmıştı.

Onu terk etmişti.

Gözlerine yaşlar doldu ama hemen gözlerini kırpıştırarak onları sildi.

Bazen eylemler, sözlerden çok daha etkili olur.

Sonuçta, iblis prensi onu affetmemişti. Oyunu kazanıp en büyük düşmanını öldürdükten sonra eve dönmüştü. Her zaman söylediği şeyi yapmış olması bu kadar acı vermemeliydi. Ama kalpler her zaman mantıklı değildi ve Camilla'nın kalbi bu kayıptan dolayı sızlıyordu.

"Majesteleri?" diye sordu Wolf, sesi kısık bir şekilde. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

Camilla, kendi içindeki kırık parçaları bir araya getirdikten sonra odaya şöyle bir göz attı.

Hiçbir canlı kalmamıştı, hepsi kaçmış veya yere yığılmıştı. Hilal Sarayı'nın güzelliği kan ve duman içinde gömülmüştü. Ama duvarda, geçit hâlâ parıltıyordu ve o ne yapacağını biliyordu.

"Bütün ölümlüleri bulup güvenli bir şekilde Waverly Green'e götürüyoruz."

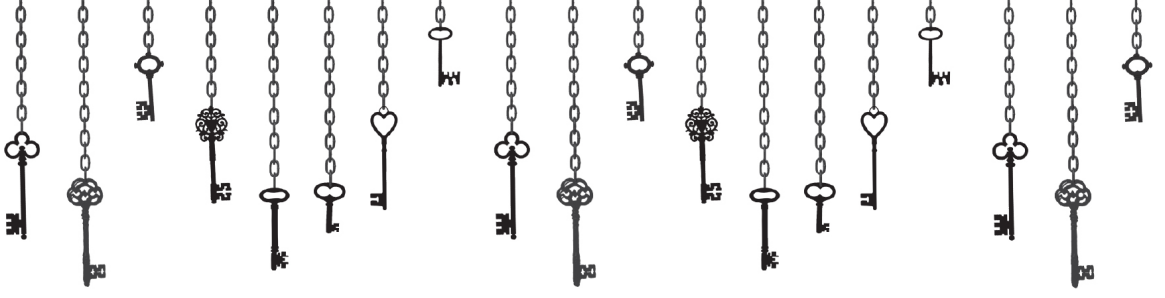
"Daha sonra?"

"Portalı kapatacağım ve Silverthorne Anahtarını yok edeceğim," dedi.

Wolf yüzünü buruşturdu.

"Ne?"

"Prenses... anahtar kayboldu."

ALTMİŞ ALTI

"İşe yarıyor mu?" diye sordu Alexei, Kıskançlık Evi'nin en uzak kanadında, Kıskançlık Sarayı'nı yeniden kurmak için hazırladıkları sade odada volta atarken.

Odayı, büyük boy yün halı, yüksek sırtlı bir sandalye, iki tabure ve kadehi koymak için küçük bir masa dışında her şeyden arındırmışlardı. Bir de zincirler.

"Henüz söylemek için çok erken." Envy, hissetmediği bir rahatlığı taklit ederek omuz silkti. Bakışları, sandalyeye bağlanmış iblis ile (korkudan vahşileşmiş, odaklanmamış gözleriyle) saat arasında gidip geldi. Saniyede yüzüncü kez. Şimdiye kadar gözle görülür bir değişiklik yoktu. İblis, her zamanki gibi dehşete kapılmış ve o korkunç sisin içinde kaybolmuş görünüyordu.

"Şimdi mi?" diye sordu Alexei.

"Eski haline dönmüş gibi görünüyor mu?" diye sordu Envy, iblis kelepçelerinden kurtulmaya çalışırken. Envy derin bir nefes vererek duygularını kontrol altına aldı. "İşe yaradığında anlayacağız. Bizi tanıyacak."

Her şey Envy'nin, avcı yeşili parıltılı aktivasyon rünlerine sahip Memoria Kadehi'ni almasıyla başlamıştı. Eskiden olduğu gibi görünüyordu. Envy, her zaman kullandığı aynı büyüü yaptı ve ardından kadehi Lord Alden'e sundu.

Şeytan, Envy'nin ilk girişimini boşa çıkarmıştı.

Sonra Alexei içeri girdi ve onu yere yatırdı.

Bu da işe yaramayınca, iblisi sandalyeye bağlayıp kadehi dudaklarına

dayadılar ve başını geriye doğru eğerek büyüğü içeceğı boğazından aşağı döktüler.

Kırk yedi dayanılmaz saniye geçti. Sis, iblisin gözlerinin ardında dağılmadı. Kıskançlığın göğsünde hayal kırıklığı birikti.

Maçı kazanmak, onun sahasını kurtaracaktı.

Düşünsenize, bu da bir başka boş umutmuş...

"Kahretsin!" Envy odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolanıyor, zihni karmakarışık haldeydi.

Yeraltı dünyasının yaratıcısı olan Yaşlı Kadın'ı tekrar arayabilirdi. Yaşlı Kadın, tanrıçalar için neyse, Titanlar da ölümlü tanrılar için oydu. Eğer biri yardım edebilecekse, o olurdu. Ama daha önce de çaresiz kalmıştı, yıllar önce ondan yardım istemişti.

Yüzüne karşı kakhaha atmış ve bir dahaki sefere daha kötüsünü yapacağına yemin etmişti.

Kızlarını kaçırabileceğini ve onu zorlayabileceğini düşündü.

Ama bu durum hiçbirinin iyi sonuçlanmasına yol açmazdı.

Envy, odanın uzak tarafındaki kemerli pencereye doğru yürüdü ve bahçeye baktı. Alacakaranlıktı, yumuşak bir kar örtüsü yağıyordu, kar taneleri kış çimenlerine doğru dans ederken yuvarlanıp dönüyordu.

"Majesteleri?"

Alexei'nin ses tonunda tuhaf bir sertlik vardı.

Kıskançlık onu kıvırdı, bakışları Lord Alden'e dikildi. Şeytan yavaşça göz kırptı, sonra gözlerini sıkıca kapattı. Sanki içindeki bir kabusu silkeleyip atıyormuş gibi başını bir yandan diğer yana salladı.

Kıskançlık yaklaştı, umut yeniden alevlendi.

Birkaç adım ötede durdu, nefesi göğsünde derin bir şekilde sıkışmıştı.

Bir otuz saniye daha geçti.

Bir dakika.

Hadi, diye fısıldadı içinden. Gözlerini aç, nerede olduğunu anla, kim olduğunu hatırla.

Lord Alden'in elleri yumruk olmuş, bilekleri bükülmüş, sandalyenin kollarındaki kelepçeleri zorluyordu. Envy ve Alexei ikisi de öne eğilmişti, ikisi de konuşmaya cesaret edemiyordu. Lord Alden gözlerini açtı, önce kısarak baktı, sonra da bağlı kollarına baktı.

Başını kaldırıp baktı, kaşları çatılmıştı ve dikkati Alexei'den Envy'ye kaymıştı.

"Bu yeni bir sapkınlık mı, Majesteleri?" diye sordu, sesi sinirli geliyordu. "Zincirlerden nefret ediyorum."

Kıskançlıktan nefes kesildi. Şeytanı yakasından tutup öpmek istedi ama kendini tuttu. Lord Alden iyice sinirlenmişti. Bu, son altı yüzyıldır sahip olduğu bir kişilik özelliği idi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Envy.

Lord Alden'in bakışları donuklaştı. "Öfke Hanedanı cazip görünmüyor, Majesteleri. Eğer vatana ihanetten tutulmuyorsam, beni çözün."

Alexei homurdandı. "Her zamanki pislik."

İşe yaramıştı. Envy bir nefes daha verdi, içini bir rahatlatma dalgası kapladı. Anı Kadehi, hafıza kaybını durduracaktı. Yıllarca süren kargaşadan, o karanlık, bitmek bilmeyen inişten sonra... kabus nihayet sona eriyordu. Bir yanı buna inanamıyordu.

Alexei, Alden'in bağlarını çözmeye başladı ve ardından onu Düşler Diyarı Galerisi'ne yönlendirdi. Burada Envy, yeni kurtarılan iblislerin herkesin hafızası geri gelene kadar güvenli bir yerde beklemeleri için yiyecek ve içecek hazırlamıştı.

Alexei bir sonraki iblisle geri döndüğünde, her şeye yeniden başladılar. İkinci başarılı restorasyondan sonra, daha fazla sandalye ve kelepçe getirdiler.

Günler geçti, Envy, iyileşenlerden birçok gönüllünün bir araya gelip diğer iblislere yardım etmesine rağmen, maiyetiyle birlikte orada kalmaya devam etti.

Durumun tersine döndüğü anlaşıldıktan günler sonra Alexei boğazını temizledi.

"Onun hakkında tek kelime etmedin."

Envy kaskatı kesildi, sonra da vampirin ne demek istediğinden habersizmiş gibi konuşmaya devam etti. Alexei ise daha iyi bildiğini ifade eden bir bakış attı.

"Söylenecek bir şey yok. O, Unseelie kraliyet ailesinin bir üyesi."

"Bunun umurunda bile değil, değil mi?" dedi Alexei. Envy'nin dikkati ikinci adamına çevrildi. Vampirin gülümsemesi tamamen dışlardan oluşuyordu. "Majesteleri."

Kıskançlık sıradaki iblise yardım etti, sonra odanın diğer ucuna doğru ilerleyerek tepsideki buz gibi bir bardak suyu kaptı. Lanetli yardımcısı da peşinden geldi.

“Burada her şey kontrol altında. Vahşi Mahkemeye geri dönebilirsiniz. Konuşabilirsiniz.”

Envy'nin çenesi gerildi. "Konuşalım. Evet, açık ve dürüst iletişim daha önce bizim için çok işe yaramıştı. Söyleyecek başka bir şeyimiz kalmadı."

“Onun sırları olduğunu biliyordun. Sadece seni alt ettiği için kızgınsın. Bu kadar kibirli olduğunu düşünmemiştim.”

Alexei, Envy'yi çok fazla zorluyordu. Envy'nin gözleri parladı ve Alexei ellerini kaldırarak yavaşça geri çekildi.

“Onu seviyorsun. Kuralını çiğnemeyi düşünecek kadar. Başka bir günahın araya girmesine izin verme. Wolf'un oturup beklediğini mi sanıyorsun? Eğer onun onu yatağına götürmesine, penisinin seninle ilgili tüm anılarını silmesine razıysan, o zaman tamam. Bırak onu kendi haline. Daha iyi olacak.”

Envy, düşmüş bir meleğin heykelinin gururla sergilendiği en sevdiği galerilerden birinde duruyordu. Kanatları hapsedildiği tüm yıllar boyunca, tıpkı şimdi yaptığı gibi, bir içki yudumlayarak buraya gelir ve planlar yapardı. Sarayı neredeyse tamamen eski haline döndüğünden, gücü saatten saate artıyordu. Şimdi kanatlarını çağırdı ve genişçe açmalarına izin verdi.

İyi hissettiriyordu. Omuzlarını hareket ettirdikçe, ağırlığı test edercesine, omuzlarının arasındaki kaslar geriliyordu. Düşünceleri Lennox'a, son savaşa yöneldi.

Camilla öldürücü darbeyi vuran kişi değildi, Envy bunun olmasını sağlamıştı. Unseelie Kralı'na hançerini saplamadan hemen önce yüzünde bir şey görmüştü. Babasını sevmiyordu ama onu öldürmesi ona çok değerli bir şeye mal olacaktı.

Camilla iyiydi. Lennox görmüştü. Nefret etmişti.

Kanatlarını iyice içeri çekti, sonra duvara yaslandı, Karanlık ve Günahkar içkisini kolayca yuttu. Hafızasında bir ayrıntı belirdi. İkiz Sütunların bulunduğu mağarada, Camilla ona bir şey itiraf etmek üzereydi.

Envy kokteylinden bir yudum aldı ve o konuşmayı zihninde tekrar tekrar tarttı. Geriye dönüp baktığında, ona gerçekte kim olduğunu söylemek üzere

olduğunu anlamak kolaydı. Vahşi Mahkeme'ye girdikleri anda, onun bunu anlayacağını biliyordu.

Ama o zaten biliyordu.

Ensesini kaşıdı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Envy çok daha önce şüphelenmeye başlamıştı. Onu ihanetle suçlamak onun için daha kolaydı; aksi takdirde gerçekte yüzleşmek zorunda kalacaktı. Son zamanlarda başkalarına yalan söyleyebiliyordu, ama Envy çok daha uzun süredir kendine yalan söylüyordu.

Tek gecelik kuralı gerçekten de maiyetini mi koruyordu, yoksa onu asla kalp kırıklığı yaşamaktan mı alıkoyuyordu?

Bardağının içine bakarak içkisini bitirdi. Camilla onu görmek istemeyebilir. Vahşi Mahkeme'de, Kurt'la birlikte gayet mutlu olabilir.

O herife burnunu sokan Alexei, şimdi Camilla ve Wolf'ün aralarındaki aşkı yeniden alevlendirmelerini bir türlü unutamıyordu.

Envy gözlerini sımsıkı kapattı. O lanet olası peri gerçekten de onun da sinirini bozmuştu. Unseelie'nin Camilla'yı geri kazanmaya çalışacağını biliyordu. Belki de çoktan kazanmıştı bile.

Belki de Wolf onu şu anda tutuyordu.

Kıskançlık elindeki bardağı dondurdu, ta ki bardak çatlamaya başlayıp avucuna viski damlaları sızana kadar.

Envy, hoşnutsuzluğunun somut kanıtına öfkeyle baktı.

"Tanrıların kanı."

Sevgilisi, haini, Unseelie prensesi Bayan Camilla Elise Antonius, onu burada, Periler Diyarı'ndan çok uzaklarda bile, tamamen çıldırttı.

Şimdi asıl soru, Envy'nin bu duruma ne yapacağıydı.

Yarı cisimleşmiş bir halde ortaya çıkmadan bir an önce casuslarından birini hissetti.

"Vahşi Mahkeme'den haberlerim var, Majesteleri."

Ses tonu Envy'nin tüylerini diken diken etti. "Peki, ne olmuş yani?"

Casus ona katlanmış bir parşömen parçası uzattı.

Envy raporu şöyle bir gözden geçirdi, sonra da yumruğunun içinde buruşturdu.

"Kahretsin."

ALTMİŞ YEDİ

"HAZIR MISIN?" Wolf'un sesi Camilla'nın yatak odasında yankılandı.

Süslemeli giyinme paravanının arkasından çıktı, ipekten yapılmış, yere kadar uzanan, güzel bir lavanta grisi elbisesi vardı.

Camilla, başına çiçekten bir taç takarken tam bir Unseelie prensesi gibi görünüyordu. Yan tarafa dönerek uzun kulaklarından birinde taktığı gümüş bileziği hayranlıkla inceledi. Metalin üzerine küçük ay ve yıldız motifleri işlenmişti; bu, onun mirasına bir göndermeydi.

Kıskançlık Prensi onunla iletişime geçmeye hiç kalkışmadığında, tek bir kelime bile etmeden, hatta küfür bile etmeden gittiğinde, günler önce avcı yeşili giymeyi bırakmıştı.

Aptalca bir umudu vardı. İlk birkaç gece. Sarayına geri döndüğünü, onları kurtardığını, sonra da geri döneceğini düşünmüştü.

Onunla kavga etmek.

Onu öpüyor.

İkisinin de sevdiği oyunları oynuyorlardı.

Elbette, yaşadıkları onca şeyden sonra söyleyecek bir şeyleri vardı. Camilla, babasının acımasız oyunlarından onu kurtarmasının, onu affettiği anlamına geldiğini düşünüyordu. Ya da en azından açıklama yapma şansı vereceğini, bu sırrı saklamanın ne kadar kötü hissettirdiğini itiraf etmesine izin vereceğini sanıyordu.

Ama çok korkmuştu. Onun tam da böyle tepki vereceğinden korkmuştu.

Sessizliği her şeyi açıkça anlatıyordu. Kıskançlık Prensi asla geri dönmeyecekti. Camilla da hayatına devam etmeli, kardeşi Ayden'in geçici yönetimini kurmasına yardım etmeli ve ardından Wisteria Way'deki evine

dönmeliydi. Galerisini, kedisini ve Kitty'yi özlemişti.

Wolf onu baştan aşağı süzdü ve bir an için ağzını sıkıca kapattı.

Elbise, Waverly Green standartlarına göre edepsizdi; her kıvrımına rüya gibi yapışıyordu. Vahşi Saray'da ise oldukça mütevazıydı. Ama o, saray oyunları ile ilgilenmiyordu. En azından burada değil. Annesi onu kaçırıp, büyüünün çoğunu bağlayıp, insan olarak büyümeye zorlamasaydı, işler farklı olabilirdi. Belki de Periler Diyarı'nda büyüseydi, abisi ve ablası kadar iğrenç olurdu.

Wolf'un bakışları tekrar yukarıya kaydı, sarı gözleri karardı. Niyetini açıkça belli etmişti.

Bu mübarek rahatlama sadece bir an sürdü. Sonra Wolf tekrar işe koyuldu.

“Ayden babanızın yerini sonsuza dek dolduramaz,” dedi. “Bunu yapabilecek yeteneğe sahip olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bir gece ortadan kaybolup tekrar karnaval oyunları oynayabilir.”

"Annemiz geri dönmeye karar verene kadar pek fazla seçeneğimiz yok, değil mi?" dedi Camilla, olabildiğince yumuşak bir ses tonuyla.

"Prensesim, annen bir daha geri dönmeyebilir."

Son bir haftadır aynı anlaşmazlıkla boğuşuyorlardı ve bu durum artık can sıkıcı hale gelmişti. Camilla Waverly Green'e dönmek istiyordu. Vahşi Mahkeme'yi yönetmeye yardım etmekle ilgilenmiyordu. Bakmakla yükümlü olduğu mahkemeyi yönetmekle de ilgilenmiyordu. On yıllardır bir prenslik olarak yönetiliyordu ve gayet iyi gidiyordu.

“Biliyorsun, burada kalmak gibi bir arzum yok,” dedi. “Kardeşim yakında evlenecek ve bir varisi olacak. Birkaç on yıl içinde bu mesele kendiliğinden çözülecek. Varisi, annemiz dönene kadar –ve eğer dönerse– sarayını yönetecek.”

Geçtiğimiz hafta boyunca Wolf, kral tarafından işkence gören herkesin zihnini büyülemesinde ona yardımcı olmuştu; bu, Camilla'nın onları evlerine geri göndermeden önce kolayca yapmadığı, gerekli bir kötülüktü.

Bu, Lennox'un ölümünün ardından alınacak birçok zor karardan biriydi.

Wolf, Camilla'nın ahlaksız ağabeyi veya ablası fırsatı yakalamadan önce Vahşi Mahkeme'nin kontrolünü ele geçirmesini istiyordu. Hemen Ayden'in devreye girmesini önermişti. Onun da kusurları vardı, ama o da insanlar arasında zaman geçirmişti.

“Ve sen Waverly Green'de sonsuza dek tek başına, göz kamaştırıcı bir

şekilde mi yaşayacaksın? Bunun artık sana yakışmadığını biliyorsun. Burada arkadaşların, ailen var. Ben de.”

En çok acı veren noktaya dokunmuştu. Camilla yalnız kalmak istemiyordu.

Wolf, "Ömür boyu birlikte olabiliriz," diye önerdi. "Tekrar alışmana yardımcı olurum. Belki şimdi beni sevmiyorsundur, ama sevgi zamanla büyür."

“Şu can sıkıcı küçük gerçek dışında, burada kalmak istemiyorum.”

"Peri diyarı mı?" diye ısrar etti. "Yoksa yeraltı dünyasının tamamı mı?"

Wolf balık tutuyordu. Prens Envy hakkında ne düşündüğünü sormak istiyordu.

Ve bu çok karmaşıktı. Bir yanı ona özür mektupları yazmak istiyordu, diğer yanı ise kafasını devasa bir eşeğin üzerine çizip, açıkça bir eşek olduğunu belirtmek istiyordu. Ama konuşmadan geçen süre uzadıkça, kararsızlığı daha da arttı.

Belki de vazgeçmek en iyisiydi. Bırakmak.

O zaman Camilla, onun bir gün tekrar gitmesinden endişelenmek zorunda kalmazdı.

Kapı çalındı, ardından bir miyavlama sesi geldi.

Camilla, Wolf'un yanından hızla geçerek kapıyı açtı ve bu avluya ayak bastığından beri ikinci kez gülümsedi.

“Kedicik! Tavşan.”

Arkadaşı içeri girdi, kedisini yere bıraktı ve Camilla'yı sıkıca kucakladı. Sonra Wolf'ü incelemek için geri çekildi.

"Sözünüzü mü kestim?" diye sordu Leydi Katherine, her zamanki gibi umutlu bir şekilde.

Camilla homurdandı. "Pek sayılmaz."

“Bu üslup hiç hoş karşılanmıyor, hanımlar.” Wolf başını salladı. “Son zamanlarda ölümlüler aleminde kimse efsanelerimi duymadı mı? Bunu düzeltmem gerekebilir.”

"Burada nasıl oldun?" diye sordu Camilla, Wolf'ü görmezden gelerek. "Waverly Green'den ayrılmak zorunda değildin, Kitty."

“Evet, öyleydi. Büyün bozulunca benimki de bozuldu. Hem de çok uygunsuz bir şekilde.” Leydi Katherine saçlarını geriye çekti ve uzun kulaklarını ortaya çıkardı. “William'a durumu açıklamak biraz zaman aldı ama şaşırtıcı derecede iyi idare ediyor. Sen iyi misin?”

Camilla bir omuzunu kaldırdı, sonra indirdi.

Kitty'ye asıl görev, on yıl önce Prim Róis'in Camilla'yı terk etmesinin ardından Camilla'dan Vahşi Mahkeme'ye dönmesini istemektir. Ancak Camilla bunu reddedince, Lennox Kitty'ye Camilla'yı gözetlemesi için kalmasını emretmişti.

İkisinin arkadaş olarak bir araya geleceğini hiç beklemiyordu. Ve Vahşi Mahkeme'ye dönmeyi ilk başta reddetmesinden sonra, gerçek kimlikleri asla konuşmadıkları bir sır olarak kaldı.

Şimdi, tüm Unseelie ihtişamıyla burada dururken, Camilla Kitty'nin evini asla unutmadığını biliyordu.

"Bunny, William'inkine rakip bir öfke nöbeti geçirdi. Sanırım o da ihtişamdan sıkıldı."

Camilla gülümsedi. Kedi gerçek haline dönüşmüştü. Sevimli, küçük, gri ve beyaz bir peri aslanıydı.

Kitty, alışılmadık derecede yumuşak bir sesle, "Benimle konuşabilirdin," dedi. "Her şey hakkında. Çok yakındık, değil mi?"

Camilla derin bir nefes verdi ve başını salladı.

"Elbette."

Bunu nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Bir yanı Kitty'nin, Unseelie kaosundan uzak, mutlu bir şekilde habersiz kalmayı tercih ettiğinden endişeleniyordu. Diğer yanı ise Kitty'nin ebeveynleri için bir araç olarak kaldığından endişeleniyordu. Casusluk yapıp rapor veren biri. Lennox ve oyunları hiç bitmiyordu.

Camilla bunu kabul etmek yerine, "Vexley artık bir vampir," dedi.

Kitty, kahkaha atmaya başlamadan önce tam bir dakika boyunca ona baktı.

"Nasıl?"

Camilla ona, "Ama... onu öldüren bendim," dedi.

"Onun kafasını kestin ve ateşe mi verdin?" Kitty'nin gözleri kocaman açılmıştı, hem hayranlık hem de dehşet karışımı bir ifade taşıyordu.

"Tam olarak öyle değil. Ama kafasını kestim."

Wolf acı dolu bir ifadeyle, "Onu ateşe verip küllerinin etrafa saçılmasını izlemediğiniz sürece, muhtemelen ölmemiştir. Bir vampiri öldürmek kolay değildir." dedi.

Camilla garip bir şekilde rahatlamıştı. Vexley bir kabustu, ama onun için bir ölüm daha azdı.

Kitty hâlâ çok eğleniyordu. "Tam da yerinde. Şehvetine susamış bir ölümlü şimdi de susuzluğuna yenik düşüyor."

"Vampir sarayında insan kılığındayken bile... hâlâ Vexley'di."

Kitty keyifle güldü. "Lütfen bana bir succubusla yattığını söyle."

"Kuyruğunu tuttu ve..." Camilla ürperdi. "Eminim hayal edebilirsiniz. Vampir sarayındaki kan susuzluğu görülmeye değer bir manzara."

Kitty, fazlasıyla kayıtsız bir şekilde, "Şehvetten bahsetmişken," dedi, "çok ilginç bir söylenti duydum. Lord Synton'ın Kıskançlık Prensi olduğu söyleniyor. Lütfen"—Camilla'nın ellerini tuttu—"lütfen bana onunla vahşi bir iblis seks yaşadığınızı söyleyin."

Camilla'nın aklına hemen taht odası geldi.

"Evet, yaptın!" diye sıçradı Kitty. "Ah! Sanırım bunu düşününce kıskanıyorum. Nasıldı? Onun penisinin çok büyük olduğunu duydum. Öyle mi?"

"Lütfen, cevap verme," diye mırıldandı Wolf.

"Ah!" Kitty neredeyse zıplayarak cevap verdi. "Lütfen, lütfen bana bunun söylendiği kadar efsanevi olduğunu söyleyin. Yatağının üzerinde bir portresinin asılı olduğuna dair söylentiler var, bir tür... görsel uyarıcı. Bir kez daha tatmak için ruhunuzu satar mıydınız?"

Camilla alt dudağını ısırды. Portre gerçekten de yatağının üzerinde asılıydı, ama şeytanın gerçekliğiyle kıyaslanamazdı. Bunu yüksek sesle itiraf edemezdi.

"BEN-"

"Ben de merak ediyorum Camilla, canım," diye fısıldadı kapıdan alçak bir ses. "Sen de satar mıydın? Ruhunu?"

Sesini duyar duymaz Camilla arkasını döndü, elini kalbine götürdü.

Kıskançlık kapı aralığında duruyordu, devasa, parıldayan kanatlarını vücuduna sıkıca yapıştırmıştı.

Tüylerden yere kan damlıyordu.

Korkunç bir an için, kanın ona ait olup olmadığını anlayamadı.

Kıskançlık odaya tamamen girdi, önce Kurt'u sonra da Kedi'yi taradı. Kedi'nin gerçek formunu gördüğünde hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi. Ancak dişi aslanın üzerinde duraksadı ve Kedi, Envy'nin bu eğlenceyi silip süpürmeden önce bir anlığına da olsa eğlendiğine yemin edebilirdi.

Dikkatini Camilla'ya yöneltti. Soğuk ve acımasızdı.

Kanatlarından damlayan kana tekrar baktı. Bu kan, insan kanı değildi;

peri kanıydı.

"Ne yaptın?" Sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

Bakışları hâlâ onun gözlerine kilitlenmiş halde, "Prensesle biraz yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Kitty, Camilla'nın yanına geldi. "Hayır."

Envy kaşını kaldırdı, bekliyordu. Yüz ifadesi, "Bana bu kadarını borçlusun," diyordu.

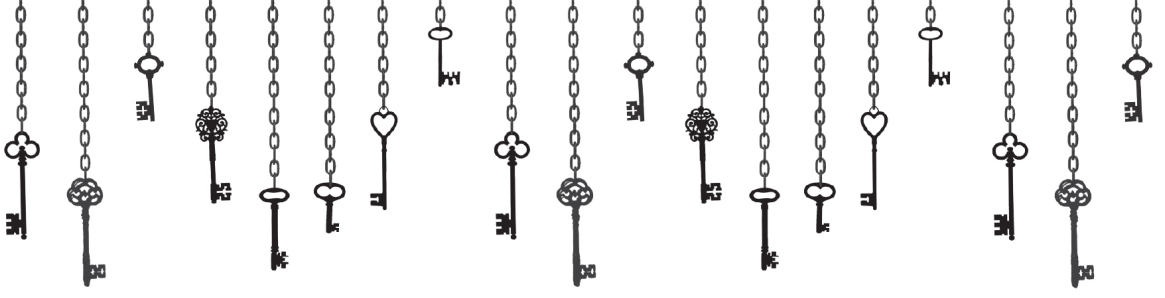
Gözlerindeki tehlikeli parıltıya rağmen, Camilla sessizce onayladı.

"Git," dedi Camilla. "Sorun olmayacak."

Kitty'nin çenesi kasıldı. Bakışlarını Envy'ye dik dik bakan Wolf'a çevirdi.

"Yakında olacağız," diye söz verdi, bakışlarını prense dikerek. Bu bir uyarıydı.

Wolf arkadaşını dışarıya kadar eşlik etti ve Camilla'yı çok öfkeli iblis prensle tek başına baş başa bıraktı.

ALTMİŞ SEKİZ

Kıskançlık, Camilla'nın yüzünde beliren şaşkınlığı görünce sapıkça bir zevk aldı. Onun yaklaştığını duymamıştı, orada durmasını beklemiyordu.

Onun kanatlarını göreceğini kesinlikle beklemiyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, o da orada olmayı beklemiyordu. Ve Alexei onu kışkırtmasaydı muhtemelen orada olmazdı.

İçinde vahşi, hırçın, bölgeci bir canavar yükselmişti. İçindeki canavarı neredeyse dizginlemişti; sonra casusları bir suikast girişimi haberi getirdi ve Camilla'nın kaderini belirledi.

O anda perilere meydan okuma zamanının geldiğini anladı.

Lennox'un portalı açmasından sonra Vahşi Mahkeme'nin halini görmek...

Kıskançlık onu, zavallı kardeşlerinin entrikalarına bırakmayacaktı.

Onu omzuna atıp sihirle sarayına getirmek zorunda kalsa bile, öyle olsun. Kahramanlık hakkında en ufak bir fikri yoktu ama kötü adam olmakta ustaydı.

Artık yalnız kaldıklarında, Envy Camilla'yı süzdü ve yutkundu. Bakışları, yüzüğünden yaptığı kolyeye takıldı, sonra sertleşti. Lanetli kardeşleri ona önce ulaşıyorsa, kolyeyi boğazından sökerlerdi.

Camilla, onu kimin kızdırdığını yanlış anlamış olmalı.

“Özür dilerim,” dedi, kolyeyi çözmek için elini uzatırken. “Bunu sana geri vermek istedim...” Ellerini indirdi, onlara baktı. “Sana gerçeği söylemek istedim. Söylemeliydim.”

Ama o, ona bunu yapmaması için her türlü nedeni vermişti.

Ona Unseelie kraliyet ailesinden ne kadar nefret ettiğini söylediğinde,

kadın irkilmişti.

Şimdi o konuşmayı düşündüğünde, Envy'nin kraldan bu kadar nefret etmesine neden olan olayı itiraf ettiğinde, onun tepkilerini yeni bir bakış açısıyla değerlendirdi.

Babasının oynadığı rolü anlattığında yüzü bembeyaz olmuştu. Yanağının kenarından bir damla gözyaşı süzölmüştü. Ayrıca özür dilemişti.

Kıskançlık, başkalarının eylemlerinden dolayı suçu kabullenmenin o aptalca, ölümlü tepkisi olduğunu düşünüyordu.

Artık biliyordu. Camilla ailesi adına özür diliyordu.

Periler için özür dilemek hiç de küçük bir şey değildi. Bunu nadiren yaparlardı.

Ve bunu az önce bir kez daha yapmıştı.

Yeni bir öfke odasını buz gibi kapladı.

"Bu kanın kime ait olduğunu biliyor musun?" diye sordu Envy, yere işaret ederek.

Boğazının sütunu hareket ederken, zorlukla yutkundu.

"Bir kısmı Onyx'e ait," dedi Envy. "Geri kalanı ise korumalarına ait."

Bakışları ona dikildi. "Kardeşim mi?"

"Evet."

"Onu sen mi öldürdün? Delirdin mi?" diye tısladı. Sanki casus arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Muhtemelen bir savaş başlattın."

Ona eğlenmiş bir bakış attı, bu da onu daha da sinirlendirmiş gibiydi.

"Kimin tarafını seçeceksin, canım?"

Başını yukarı kaldırarak ona dik dik baktı.

Envy, onun kendisini kraliyet ailesinden başka biri sanmasına nasıl şaşırdığını anlamıyordu.

"Benim kendi tercihim."

Şeytan, bana günah ver. O ses tonu, o kibirli, meydan okuyan bakış.

Rahatsız edici bir şekilde tahrik olmuştu.

"Kardeşin ölmedi. O... kafeste."

Envy, Onyx'i düşündükçe yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Kurnaz Unseelie Prensi'ni, Lennox'un Camilla'ya işkence etmek için yaptığı kuş kafesine atmıştı. Zekice yerleştirilmiş bir koruma büyüü, kafesin dışındaki hiç kimseyle konuşmasını veya onları duymasını engelleyecekti. Artık ne plan yapabilir ne de kaçabilirdi.

Onyx, işlediği günahlar üzerinde uzun uzun düşünme fırsatı bulacaktı.

“Onu sonsuza dek hapsederek parmaklıkların arasına sihirle parmaklıklar ördüm. Tabii diğer kardeşin onu affetmeye karar vermezse. Gerçi buna pek güvenmem. Ayden iyi bir kral olacak. Her şey kontrol altında gibi görünüyordu. Sanırım senin işin.”

“Evet, yardım ettim.” Kaşlarının arasında ince bir kırıksıklık oluştu. “Onyx’e neden saldırdın?”

Düşünmeden elini uzatıp kırıksıklığı düzeltti.

Kadın irkildi ve adam elini indirdi.

"Seni öldürmeyi planladı. Casuslarım bana bilgi verdi."

Bu açıklama karşısında şaşırdıysa bile, öyle görünmüyordu. Aksine, rahat bir nefes almış gibiydi. Ağabeyinin ya da ablasının bir hamle yapmasının an meselesi olduğunu biliyordu.

“Annem bunu duyacak ve kavga çıkaracak—”

“Annen seni terk ettiğinden beri mahkemede görülmedi.” Envy tereddüt etti. “Casuslarım yıllardır onu arıyor. Kimse nereye gittiğini bilmiyor.”

Camilla'nın yüzünde birkaç duygu belirdi, sonra da yapmacık bir kayıtsızlık takındı. İlişkilerinin ne kadar karmaşık olduğunu anlıyordu. Bize en çok zarar verenlerden uzaklaşmanın kolay olmadığını anlıyordu.

“Seyahat halindeydi. Ama sonunda bunu duyacak ve geri dönecek. Bu mahkeme onun için her şey demek.”

Envy, kraliçenin bulabileceği en derin, en sıcak keder çukurunda yanmasına aldırış etmezdi, ama Camilla'nın sesindeki endişeden nefret ediyordu.

“Yapma,” diye uyardı sessizce. “Onu romantize etme. Bildiğimiz kadarıyla, başka bir oyun oynuyor ve umursamıyor bile.”

Süitin etrafına göz gezdirdi. Sarayının giderek daha fazla yeniden canlandığını hissedebiliyordu ve oraya geri dönmesi gerekiyordu.

"Buradan bir şey almak ister misiniz?"

"Ne?"

Onun kendisini duyduğunu biliyordu. Ayrıca onun planını çözmeye çalıştığını da biliyordu.

Envy gülümsemesini gizleyerek odada dolaştı. Bazı kıyafetlere dokundu. Güzellerdi. Onun terzileri daha iyiydi.

“Eğer manevi değeri olan bir şey varsa, hemen alın.”

Dikkatlice dinlese, kalbinin hızla attığını duyabileceğinden neredeyse emindi.

Adam döndü ve kadının önünde durarak elini uzattı. Kadın, eline saldırmaya hazır bir yılan gibi baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Benim için manevi değeri olan şeyleri alıyorum."

Elini tuttu ve parmaklarını birbirine ördü.

Onu çıkarmadı.

"Gidiyoruz. Eğer burada kalmak istemiyorsanız."

Başparmağıyla onun başparmağını okşadı, tereddüt etti.

Kalbi hızla çarpıyordu.

Kısa bir sonsuzluk geçti.

"Senin kuralın..."

"Kuralları boş ver," diye homurdandı. "Sen benimsin."

Onun heyecanı, arzusundan bir saniye önce ona ulaştı.

Şükürler olsun. Tüm hikayelerde, genç kız, onu kaçırmakla tehdit eden kötü adamdan tahrik olmadı.

Ama bu onların çarpık peri masalıydı.

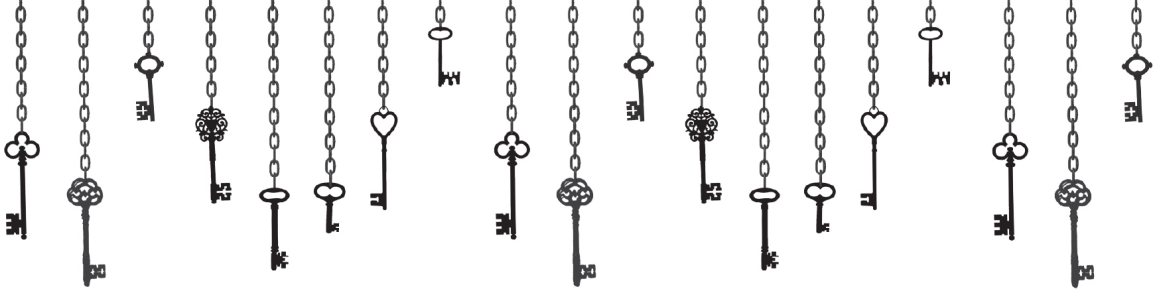
"Elbette, ihtiyacınız olduğunda geri gelebilirsiniz," dedi daha yumuşak bir sesle.

Camilla hafifçe başını salladı. "Burası zaten hiçbir zaman gerçek evim olmadı. Ama durun bir dakika, Kitty ve Bunny olmadan buradan ayrılamam."

Birkaç dakika sonra, içeriye geri alındıktan sonra Kitty, Envy Hanedanlığı'na kendi başına gideceğine söz verdi. Vahşi Saray'da yıllardır görmediği ailesi vardı. Wolf, Envy'ye sert bir bakış attı ama Camilla'yı sıkıca kucakladı. O da yakında ziyaret edeceğine söz verdi.

Bunny, Envy'ye uzun ve düşünceli bir bakış attıktan sonra yanına doğru yavaşça yürüdü. Alışılmadık renkteki küçük dişi aslan Camilla'nın kollarına atlayıp sokuldu.

Envy, Camilla'yı ve aslanını kendine doğru çekti, diğer kolunu Camilla'nın beline doladı ve ardından hepsini sihirle kendi Günah Evi'ne hapsetti.

ALTMİŞ DOKUZ

"Size ne demiştim?" Ağgözlülük sırttı ve ellerini birbirine sürerek, "Ödeyin bakalım, kardeşlerim," dedi.

"Bunu kesin olarak bilmiyorsun," diye sert bir şekilde karşılık verdi Lust.

"Davetiyelerde aynen şöyle yazıyordu: 'Nişanımızı sizinle kutlamaktan onur duyarız,'" dedi Ağgözlülük tiz bir sesle. "Gerçekler gerçektir kardeşim. Kaybettin. Yine."

Envy, önemsiz tartışmayı görmezden geldi ve dikkatini, Kötülük Kraliçesi Emilia, arkadaşı Leydi Fauna, Leydi Katherine ve -sürekli canını sıkı- Kurt ile birlikte sarayda bulunan gümüş saçlı güzele çevirdi. Tanrıların lanetlediği gümüş dilli Unseelie.

Envy, onun varlığının sarayı için faydalı olduğunu düşünse de, Camilla onu kışkırtmak ve sinirini bozmak için nazıkçe ama şakacı bir şekilde günah işlemesine neden oldu.

Ve gerçekten de yükseldi. Camilla'nın tutkusu onu sürekli olarak ateşledi.

Günah Evi'ne döndüklerinden beri neredeyse hiç uyumamışlardı. Sarayın son üyesi de kadehten içip, yeni anıların yokluğunun getirdiği çılgınlığı kovduktan sonra, birbirlerine odaklanmışlardı. Eski yaraları iyileştirmiş, çelikten daha güçlü bir bağ kurmuşlardı.

Şeytanlarının ne kadar muhteşem olduğunu ona göstermekten dolayı rahatlamıştı. Ve bu gece gerçekten de muhteşemlerdi. En güzel elbiselerini ve takım elbiselerini, en değerli mücevherlerini takmışlardı. Partide diğer şeytanlarla kaynaşırken, zenginliklerini sergilerken, gözleri her zamanki

gibi berrak ve kurnazdı. Hikayeler anlatarak ve yeni sanat eserlerini tartışarak kıskançlık uyandırmaya çalışıyorlardı.

Envy, sarayının olması gerektiği gibi olduğunu görünce hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Ve Camilla... onun korkularıyla yüzleşmeye değermişti.

Envy, savunmasız kaldığı anda hissedeceği gücü asla hayal etmemişti.

Unseelie prensesi yorulmak bilmeyen bir sevgiliydi ve geniş Günah Evi'nin her odasında, her katında onunla sevişmesini istiyordu.

Daha sert, daha hızlı, daha nazik, daha derin. Camilla ona emir vermeyi çok severdi.

Ve kıskançlık deli olmalı, çünkü bu onu her seferinde çelik gibi sertleştirdi.

Ama o, emirleri ancak belli bir süre yerine getirebilirdi.

Onu yere yatırır, bacaklarını iyice açar, mutfakta, yemek masasında, yatak odasında, galeride onu adeta yiyip bitirirdi. Kadın masadan doğrulur, onun adını haykırır, ona küfrederek, onu över, onun her bir uyarılmasını emdiği sırada kıvrılır, sonra onu ters çevirir ve tekrar boşalana kadar onunla sevişirdi. Ve tekrar.

Saray mensupları aceleyle yanından geçer, bakışlarını kaçırmak için; oysa Prens, onların Envy'nin bu tutkusuna gizlice hayran olduklarını biliyordu. Prenslerinin olabildiğince mutlu olmasını, uğruna savaştığı her şeyin tadını çıkarmasını istiyorlardı. Ve Camilla, Prens'in kuralını bozmasına neden olan kişinin kendisi olduğunu bilen herkeste kıskançlığı körüklemekten zevk alıyordu.

Her gece tahtta sevişmişlerdi: parmaklar, dil, penis. Ve o daha fazlasını istiyordu. Sonsuza dek. Ve o insan olmadığı için, tüm bu zamana ve daha fazlasına sahiplerdi.

Uzun yaşamında ilk defa her şeyi bir başkasıyla birlikte deneyimlemek istedi.

Daha çok kahkaha, daha çok sakın anlar, daha çok gece atıştırmalıkları, çikolataya batırılmış çilekler, ikisi de şöminenin önünde uzanmış sanat üzerine konuşuyorlardı.

Daha fazla oyun oynamak ve birbirimizin daha önce var olmayan insani yönlerini ortaya çıkarmak.

House Envy'nin koridorlarında daha çok dolaştılar, tabloları ve heykelleri kendi zevkine göre yeniden düzenlediler. Birbirlerinin

kıyafetlerini yırtmamayı başardıklarında, Waverly Green'den bazı sanat eserlerini taşıyarak koleksiyonlarını birleştirdiler.

Yetmedi. Kıskançlık daha fazlasını istedi.

Parmaklarını yumuşak saçlarının arasından geçirirken, yüzündeki huzurlu ifadeyle uykuya dalmasını izledi. Dolgun dudakları, hayalperest bir memnuniyetle aralanmıştı.

Oynanacak daha çok oyun vardı ve henüz ne tür oyunlar olacağını bilmediği için çok mutluydu.

Envy onun için dünyaları yeniden yarattı. Onu gülümsetmek için her kuralı çiğnerdi. O—

“Beni dinliyor musun bile?” Ağgözlülük, yüzünün önünde elini sallayarak tiksintiyle başını salladı. “Cadıların memeleri. Sen ondan daha kötüsün. Başparmağını Öfke'ye doğru uzattı. Ve o iğrenç bir şekilde aşık. Ona bak. Emilia'ya burada masum masum bakıyor.”

Savaş iblisi dişlerini gösterdi, vahşi gülümsemesi, özenle dikilmiş takım elbisesiyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

“Bir gün bu sözlerle karnını doyuracaksın, kardeşim.” Öfkenin sesi karanlık bir vaatle doluydu.

Ağgözlülük alaycı bir tonda homurdandı.

Kendisiyle kavga eden muhabir, Kıskançlık'ın gönderdiği davete yanıt vermemişti ve Ağgözlülük'ün kötü ruh halinin bununla hiçbir ilgisi olmadığına emindi.

"Buna pek güvenme," dedi Ağgözlülük. "Bahse girerim sırada Şehvet var."

“Hiçbir alemde birleşse bile, böyle bir ihtimal yok. Tembellik nerede?” diye sordu Şehvet. “Belki bir tablo çizer ve tüm değişkenleri benim için sıralar. Hepinizin ömrünüzün sonuna kadar aynı kişiyle yatmaya razı olmanızı anlayamıyorum.”

Üşüdü.

“Tembellik Gurur’u bulmaya gitti,” dedi Öfke, bakışlarını tekrar karısına çevirerek. “Ama ceketinde bir kitap gördüm.”

“Elbette ki.” diye inledi Şehvet. “Nerede saklandığını göreceğim. Eğer lanet olası bir iblis gibi davranmaya başlamazsa, hepimizin itibarı zedelenecek.” Parmağını Öfke'nin göğsüne sapladı. “Bir kural koyman gerek ya da benzeri bir şey.”

Wrath'ın altın rengi gözleri parıldadı. "İlk kural mı? Bir daha bana

dokunma."

"Bu odada birbirinizi öldürmeyin," dedi Envy. "Az önce yerleri cilalattım."

Mahkemenin çöküşün eşiğine nasıl geldiğine dair tüm kanıtları Meclis'ten sildirmişti. Şimdi bakıldığında, kimse mahkemenin çöküşün eşiğinde olduğundan şüphelenemezdi.

Açgözlülük kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Hırs nerede?"

"Kumarhanesinde bir sorun çıktı," dedi Envy. "Üzgün olduğunu bildirdi."

Açgözlülük homurdandı. "Eminim öyle yapmıştır. Şerefsiz."

Öfke ve Açgözlülük boks hakkında tartışmaya başladılar ve Kıskançlık bunu ayrılmak için bir işaret olarak algıladı.

Koridorda ağır adımlarla ilerledi, Pride'ın çaldığı bir sandalyede uzanmış oturduğu yere doğru yürüdü, başı bir yana doğru eğikti. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, kaslı vücudu görünüyordu, gömleği pantolonunun yarısından dışarı sarkıyordu.

Başı tamamen geriye doğru eğikti, gözleri kapalıydı. Parmaklarının arasında boş bir bardak sallanıyordu. Gurur, ahlaksız prens rolünü o kadar iyi oynuyordu ki, Kıskançlık sonunda kendisinin de öyle olup olmadığını merak etti.

Kardeşinin üzerine eğildi, sonra Pride'ın botuna tekme attı ve bakışlarını üzerine çekti.

Yavaş ve odaklanmamıştı.

"Parti bitti mi, Levi?"

Envy, boş şişelerin ve kırık şarap kadehlerinin geri kalanını fark etti. Hepsini yanındaki nişin içine tıktırılmıştı.

Bu sefer Pride sarhoş bir kral gibi davranmıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Envy.

Gurur bir an omuz silkti, sonra sanki cevap vermeye veya umursamaya tenezzül etmiyormuş gibi omuz silkti.

Kıskançlık onu daha da sert bir şekilde tekmeledi. "Şu lanet soruyu cevapla, Luc."

"Sursea bana hiçbir şey söylemiyor."

Pride'ın eşinin annesi olan İlk Cadı, Pride ve Lucia evlendiğinde hepsini lanetlemiş ve ilişkilerini sonlandırmayı reddetmişti. Cadılar ve iblisler birbirlerinin yeminli düşmanlarıydı, ancak bu Pride'ın asla aşık olmaması

gereken cadıya aşık olmasını engellemedi. Lucia kesinlikle yasak bölgeydi, ancak tüm olumsuzluklara rağmen birbirlerini seçtiler.

Bir gün Lucia, tek kelime etmeden Gurur Evi'ni terk etti. Gurur, onun isteği dışında mı götürüldüğünü, bir yere hapsedildiğini mi yoksa Gerçek Ölüm'e mi maruz kaldığını bilmiyordu. O zamandan beri onu arıyordu, hatta İlk Cadı hepsini lanetleyip onları yıllarca Yedi Çember'de hapsedince bile. Ancak Cadı, bundan önce Gurur'a daha kötü bir şey yapmıştı, Gurur'un asla bahsetmeyi reddettiği bir şey. Kıskançlık, Gurur ve Lucia arasındaki yanlış anlaşılmanın gerçek kökeninin bu olduğunu biliyordu.

Şeytanların hiçbirisi Sursea'ya ve onun intikam arayışına karşı nefretten başka bir şey hissetmiyordu.

"Ne kadar ikna ediciydin?" diye sordu Envy.

Gurur ona acımasız bir bakış fırlattı. "Eşimin nerede olduğunu biliyor. Neler olduğunu biliyor. Sence ben ona merhamet gösterdim mi?"

Kıskançlık, Gurur'un asla kendisi kadar acımasız olamayacağını düşünüyordu. İlk Cadı'dan nefret ediyor olabilir ama Lucia'yı seviyordu ve annesine zarar vermezdi.

"Kontrol altında mı?" diye sordu.

Pride başını salladı. "Lucia'ya ne olduğunu öğrenene kadar benim evimde kalacak."

"Sana bir şey soracağım; hoşuna gitmeyecek ama umurumda değil. Anladın mı?"

Pride gözlerini kısarak tekrar başını salladı.

"Vittoria'yı ister misin?"

"Bu tamamen saçma bir soru ve bunu sen de biliyorsun."

"Öyleyse cevapla."

Pride'nin eli bardağı daha sıkı kavradı.

"Benden bir şey mi saklıyorsun?"

Envy gülümsedi. "Söylentiler duydum. Saray mensupları sarhoşken ve kimsenin dinlemediğini sandıklarında çok ilginç oluyorlar."

"Lafı uzatma, Levi."

Envy eğildi ve sesini alçaltarak, "Biliyorum, tanrıçayla hiç birlikte olmadın," dedi.

Gurur tamamen yok olmuştu.

"Oyununuzun ne olduğunu, neden mahkemenizin ve eşinizin aksini düşünmesine izin verdiğinizi bilmiyorum. Bir sebebiniz olduğunu

varsayıyorum. Ve bu sebep Sursea'nın müdahalesi ve büyüyle ilgili."

Kardeşine dik dik baktı. Gururun ifadesi taştan oyulmuştu. Duygularını tamamen içine kilitlemiş, hiçbir sırrını belli etmiyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Envy bu söylentiye duymamıştı; bu sadece bir tahmindir.

Kardeşinin nefes almayı bırakma şekli göz önüne alındığında, bu doğru olabilir. Eğer Pride dalgın ve sarhoş olmasaydı, yalanı sezerdi.

"Lucia hayattaysa, başka bir yerde mutluluğu bulmuşsa, bunu yok eder miydiniz?"

Gururun dişleri birbirine kenetlendi. "Camilla'ya zarar verir miydin?"

Kalbini tekrar söküp atmayı tercih ederdi.

Envy, katlanmış parşömeni ceketinin içinden çıkarıp kardeşine uzattı. Bırakmadan önce, "Bunu sakın mahvetme," dedi.

Pride notu elinden kaptı, sonra da okudu.

Kıskançlık, sarhoşluğun yerini hızla keskinliğe bırakmasını izledi. Gurur ise daha dik oturmuş, vücudu gergin bir şekilde notu tekrar okuyordu.

"Nasıl?" Sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

"Casuslarım çok çalıştı." Envy ona soğuk bir bakış attı. "Sonra Emilia'nın 'büyükannesi' birkaç ay önce kulağıma bir sır fısıldadı." Aslında iki sır. Hanedanının yakında yıkılacağı ve şimdi paylaşacağı hanedan. "Lucia hiçbir şey hatırlamıyor. Hiçbirini."

"Onu gördün mü?"

Envy, Emilia'nın ailesinin evindeki koruma büyülerini kırmak için kısa bir süreliğine kaçırdığı, sonra da Emilia'yı kendi isteklerini yerine getirmeye zorlamak için kullandığı genç kadını düşündü. Hatta şimdi bile, onunla ilgili düşünceleri karmakarışık; hafıza laneti kırılmış olsa bile yüzünü tam olarak hatırlayamıyordu. Envy, onun Lucia olduğunu bilmiyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

Sursea, onun hoşuna gitmeyecek kadar güçlüydü.

Kardeşini kızdırmak istemediği için, onu sihirle uyuşturduğu kısmını anlatmamaya karar verdi. Çaresiz zamanlar aşırı önlemler gerektiriyordu. "Evet, sanırım öyle. Ama sanırım bir büyü olabilir. Yollarımız kesiştiğinde onu hemen tanıyamadım."

Pride'ın bakışlarında şüpheli bir şekilde umuda yakın bir şey belirdi. "Ama o yaşıyor."

Envy yavaşça başını salladı.

“Onu aramaya başlamadan önce ne istediğinizi iyice bilin. Eğer tek istediğiniz gururunuzsa...”

Kıskançlık düşünceyi tamamlamadı. Gurur ise biliyordu.

Pride sandalyesinden kalktı, notu yumruğunda sıkıca tutuyordu. Saçlarını eliyle düzeltti, ne yapacağından emin değil gibiydi.

"Peki?" diye ısrar etti Envy.

"Görünüşe göre yakında Değişen Adalar'a seyahat edeceğim."

"Muhtemelen sadece bir şansınız var."

Gurur ona içten bir gülümseme verdi. "Bu sabahkinden daha fazlası."

Koridorda hızla koşarak köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Şehvet gölgelerin arasından çıktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Benim bahsim tanrıçadan yana."

"Hiç şansı yok." diye homurdandı Envy. "Gurur Lucia'yı seçecek. Her zaman Lucia'yı seçti."

Şehvetin kömür karası bakışlarında yaramazlık alevlendi. "Bahse girelim mi?"

"Şimdi mi iddiaya girmek istiyorsun?" Kıskançlık kardeşini süzdü. "Oburlukla ne iddiaya girmiştin, bir daha?"

"Bahse girerim ki inatçı bir herif olurdun. Yüzyıllarca o lanet olası kurala göre yaşadın. Kesin bir zafer gibi görünüyordu."

"Görünüşe göre kasalarım da penisim kadar efsanevi olacak." Kardeşi kaşlarını çatarken Envy sırtıttı. "Bahsini kabul ediyorum. Pride, Lucia'yı geri kazanacak. Vittoria ise kurt adamla birlikte olacak."

"Ya da yeni vampir prensi."

Envy alaycı bir şekilde, "Blade ölüm tanrıçalarıyla iş birliği yapmaz. Üstelik zaten vampir bir gelin seçeceğini söyledi." dedi.

Lust, resepsiyona doğru yürürken kolunu onun omzuna attı. "Duyduklarım öyle değil. Arkadaşımız gizlice gerçek ölümle dans etmekten zevk alıyor."

"İntikam Evi ve Kötülük Adası birleşik bir cephe oluşturuyor." Envy bu düşünceyle ürperdi. "Hepimiz pişman olmadan önce cazibeni kullan. Eğer uzlaşmazsan, belki Wolfü onu baştan çıkarmaya ikna edebiliriz. Hatta belki de şekil değiştireni, periyi ve vampiri bile yanında tutar."

"Bak sana, şimdiden planlar kurmaya başladın." diye homurdandı Lust. "İşte bu yüzden en sevdiğim kardeşimsin."

Camilla salona girdi, kardeşlere bir baktı ve başını salladı.

“Ne planlıyorsan, dur.” Envy'ye soğuk bir bakış fırlattı ve onun ona duyduğu lanet olası arzu alevlendi. “Ciddi söylüyorum. Bu gece oyun yok.”

Kıskançlığın ağzı şeytani bir şekilde kıvrıldı.

Ah, oyunlar da olurdu.

Ancak bu gece onları yatak odasında tutacaktı.

Tam da kurnaz nişanlısının sevdiği yere.

Kıskançlık ve Şehvet, Camilla'nın arkasından taht odasına girdiler, parti tüm hızıyla devam ediyordu. Karanlık ve Günahkar içkilerle dolu zümrüt işlemeli tepsiler ortalıkta dolaşırken, merkezdeki şeytan üzümü şarabı çeşmesi karanlık, parıltıyan bir dalga halinde kuleden aşağı akarak yüzlerce kadeh bardağa doluyordu. Kıskançlık Evi, kareli dans pistinde dönüp duruyordu.

Şehvet, inci benzeri lezzetler ve diğer okyanus harikalarıyla dolu tabakların bulunduğu deniz ürünleri masasının yakınında bir iblisle flört etmeye gitti.

Envy, kardeşini uğurladıktan bir an sonra gölgelerin arasında durdu.

Wrath'ın bacaklarını okşayan Bunny'yi görünce kıkırdadı. Savaş Generali, Bunny'nin kulaklarının arkasını ovmadan önce etrafına hızlıca bir göz attı ve bu durum Emilia'nın kocasının yeni arkadaşına eğlenmiş bir bakış atmasına neden oldu.

Kıskançlık, kalabalığın arasından sıyrılıp kürsüye doğru ilerleyen gümüş bir parıltıyı yakaladı. Camilla basamakları tırmanıp yavaşça dönerken, bakışları odanın karşısındaki onunkiyile buluştuğunda kalbi bir an durdu. Tahtına oturduğunda dudakları kıvrıldı, ifadesi gelecek olanların harika, alaycı bir vaadiydi.

Daha sonra, son konuk gittikten ve son içki içildikten sonra, Kıskançlık onu kollarına alıp taht odasında dans ettirirdi.

Sonra da onun tüm fantezilerini gerçeğe dönüştürürdü.

YETMİŞ

Camilla, Envy'nin koluna sıkıca tutundu; Envy onu başka bir koridora doğru yönlendirirken, gözlerine sıkıca takılmış göz bağıyla birlikte, içinden bir heyecan dalgası geçti.

Kahvaltı sırasında, bir sürprizi olduğunu gelişigüzel söylemiş ve kahvesinden bir yudum almıştı. Sanki bu, onun merakını uyandırmamış, aklını yüzlerce yöne çevirmemiş gibiydi.

Kadın ondan daha fazla bilgi almak için ısrar edince, adam ona muzip bir şekilde göz kırpmıştı.

Yemekleri bittikten sonra, adam göz bağını çıkardı. Camilla'nın aklına, adamın gece elbisesinin kemeriyle gözlerini kapatıp, her yerini öptüğü anlar geldi.

Müstakbel kocası onu en iyi şekilde nasıl çıldırtacağını biliyordu.

Kolundaki sert kaslar gerilmişti, onu başka bir koridora doğru yönlendirirken, adımları aceleci değildi, aksine onun kalp atışları daha hızlıydı.

İlk başta, zihninde onların izini sürmeye, onu House Envy'nin hangi bölümüne götürdüğünü haritalamaya çalışmıştı. Ancak bazı yerlerde geri döndüklerini ve henüz keşfetmediği koridorlara girdiklerini fark edince çabucak vazgeçti.

"Yaklaştık mı?" diye sordu, sesinde heyecan vardı.

Cevap verdiğinde sesindeki gülümsemeyi hissetti.

"Neredeyse."

O da en az onun kadar heyecanlıydı.

Kıskançlık onu şaşırtmıştı. Gerçek kimliğini öğrendikten sonraki

haftalarda, yalnız kaldıklarında hassas, romantik bir yanı ortaya çıkmıştı. Nişanlısı, yıllarca kendine yumuşak bir yanı olmasına izin vermediği için bunu telafi ediyormuş gibi, sık sık ve pervasızca ona kur yapıyordu. Ya da belki de söyledikleri doğrudu; Camilla ona bunları yapma isteği uyandırıyordu.

Hediyeler, bahçede yürüyüşler, çember etrafında gezintiler, evin her yerinde dolaşma, her şey hakkında ve hiçbir şey hakkında sohbetler, sevişme... Kıskançlık onun zihnini, bedenini ve ruhunu tanımak istiyordu.

Hâlâ kötücül bir yanı vardı ve o da aynı derecede seviyordu. Bu yanı, tutkularını alevlendiriyor, peri doğasını başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde besliyordu. Kıskançlığın bakışları hâlâ tehlikeli bir şekilde parıldıyor, tüm duyularını ele geçirmişti. Seviştikleri kadar sık cinsel ilişkiye giriyorlardı ve birbirlerine duydukları iştah amansızdı.

Onun kısmen Unseelie mi yoksa sadece doyumsuz mu olduğunu merak etti. Ne zaman onu arzulasa, o da hazırdu, istediği her şeyi ve daha fazlasını yapmaya hazırdu. Ve oyunları, her zamanki gibi baştan çıkarıcı ve muhteşem bir şekilde günahkardı.

Sonunda durdular. Camilla, nerede olduklarını gösteren herhangi bir ses duyabilmek için kulaklarını dikti. Saray halkı hafızalarını geri kazandıktan sonra, kale genellikle hoş seslerle dolup taşardı.

Sessizlik uzadı. Ancak Camilla, uzaktan, hafif çınlayan çan seslerine benzer bir ses duyduğuna neredeyse yemin edebilirdi.

Envy'nin dudakları kulağına değdi ve bu hoş hissten ürperdi.

"Hazır?"

Dudaklarını ısırdu, sonra başını salladı.

Bekleyiş havayı yoğunlaştırmış, kalbinin daha hızlı atmasına neden olmuştu. Lanet olası iblis, bilinmezlikten dolayı gerileceğini bilerek, o anı adeta alaya alıyordu.

Burada onunla sevişmek üzere miydi? Yeni bir elbise mi vardı? Yeni bir tablo mu? Bir—

Göz bağı düştü.

Önlerinde devasa, kemerli gümüş bir kapı parıldıyordu. Üzerindeki çok sayıda oyma nedeniyle yansımaları bozulmuştu. Runik yazılar.

Camilla'nın bakışları kapının üzerinden, üstünden ve çevresinden geçti; salkım söğüt dalları o kadar gerçekçi oyulmuştu ki, gümüş olmasaydı gerçek olduklarını düşünürdü.

Dikkatini, tamamen gümüş olmayan tek kısma, kalp şeklinde zümrüt bir kilide taktı. Bir adım öne çıktı ve elini kapının üzerinde gezdirdi.

Vızıldayan, çan sesine benzer ses giderek şiddetlendi.

"Çok güzel," dedi. "Nereye yerleştirilecek?"

Envy cevap vermeyince, ona döndü.

Elinde altın, kalp şeklinde bir anahtar tutuyordu; anahtarın kilidiyle uyumlu minik bir zümrüt taşı vardı. Nefesi kesildi. Bu babasının anahtarıydı. Silverthorne Anahtarı.

"Aldın onu," diye fısıldadı.

"Onu Vahşi Mahkeme'den uzak tutmak istedim," dedi. "Ama siz kullanmak isterseniz diye elimde tutmak istedim."

Gözlerindeki yanma hissini gidermek için gözlerini kırpıştırdı. Onun kendisiyle gelmeyi kabul edeceğinden emin olmadan önce bunu planlamıştı. Gelmesini ummuştu.

Envy onu kollarına çekti ve başının tepesini öptü, o ağlarken onu teselli etti. Sustuğunda, başına son bir öpücük kondurdu, sonra geri çekilip anahtarı alması için ona uzattı.

"Maceraya atılmaya hazır mısın, canım?"

Anahtarı kilide sokup çevirdi. Gümüş eridi ve uzun, dar bir koridor ortaya çıktı. Camilla bunun nereye çıktığını çok iyi biliyordu. Silverthorne Sokağı değildi. Çok daha iyiydi.

Envy'nin elini tuttu ve tünele doğru aceleyle ilerledi, onun bunu nasıl başardığını merak ediyordu. Babasının stüdyosuna çıktılar.

Memnuniyetle içini çekti. Her şey bıraktığı gibiydi. Orada bulunduğu zamandan bu yana sadece bir iki ay geçmişti, ama içindeki her şey değişmiş gibi hissediyordu.

Annesininki kadar mükemmel olmasa da insan gibi görünmesini sağlayan bir sihir maskesi taktı ve evine gitti.

Ev çalışanlarıyla konuşup her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdikten sonra Camilla, Envy'yi yatak odasına çekti, kollarını ona doladı ve ikisi de nefessiz kalana kadar onu öptü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı dudaklarına doğru. "Bu dünyadaki en güzel hediye."

Envy, onun yüz hatlarını okşadı, gümüş rengi saç tutamını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, sonra da burnunu öptü.

"Galeriniz, ölümlü babanızla ilgili anılarınız... Bu şehrin sizin için ne

kadar önemli olduğunu biliyorum. House Envy'de kalmak için hiçbir şeyden fedakarlık etmenizi istemiyorum.”

Etrafına şöyle bir göz gezdirdi, bakışları önce yatakta, sonra da banyo odasının kapısında durdu.

"Artık günü burada geçirebilir ve akşamları eve gelebiliriz."

“Waverly Green'e de geri dönecek misin?”

Gülümsedi. "Mümkün olduğunca sık."

"Ya burada geceyi geçirmek istersem?" diye sordu, yakasını çekiştirerek.

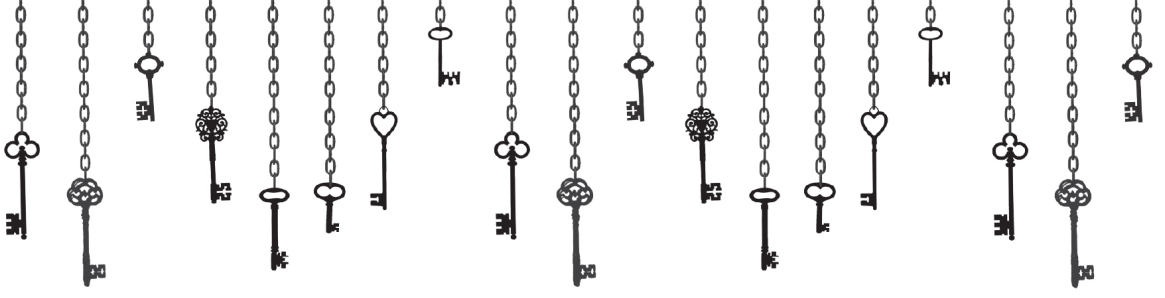
Kıskançlık, onu yatağa götürmesine izin verdi.

Bir insanın fark edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle, vücudu sert ve hazır bir şekilde onu altına almıştı.

"Eminim bunda cazip bir şeyler bulabiliriz."

Gülümseyerek pantolonunun bağcıklarını çözdü. "Eminim yapabiliriz."

İçeri girip vücudunun kontrolünü kaybetmesine neden olan o derin, ritmik itişlere başladığında, Camilla her şeyi gerçekten kazandıklarını hissetti.

YETMİŞ BİR

"Dün bahsetmeyi unutmuş olabileceğim bir sürpriz daha var."

Envy stüdyo kapılarının yanında duruyordu ve Camilla'ya önce içeri girme şansı veriyordu.

"Bu stüdyo, burada istediğiniz zaman yaratıcılık için sizin," dedi. "Biliyorum, Waverly Green'de babanızın stüdyosu ve galeriniz var, ama burada, House Envy'de de kendinizi evinizde hissetmenizi istiyorum."

Dikkati mum ışığıyla aydınlatılmış odada dolaştı, yerde açılmış tuvalde bir an durdu, sonra da getirttiği yatağın üzerinde serili duran tuvalde ikinci bir dikkati çekti.

Karşı duvar tamamen pencerelerden oluşuyordu; demir parmaklıkları gümüş olanlarla değiştirmiş ve kıvrımlı telkari desenini korumuştur.

Ahşap bir kitaplık, yirmi fit yüksekliğinde tavana kadar uzanıyordu ve tuval ruloları, fırçalar, kalemler, tebeşirler, sulu boyalar, kömür kalemler, eskiz defterleri, kil, bıçaklar ve gönlünce yaratmak ve şekillendirmek için hayal edebileceği her türlü nesneyle doluydu.

Yaldızlı aynalar, meyveler ve natürmort resmetmek isterse kullanabileceği diğer nesneler vardı. Sandalyeler, şövaleler ve tabureler. Binlerce farklı boyut ve şekilde çerçeveler düzenli bir şekilde üst üste yığılmıştı.

"Mükemmel."

Vazoların ve saksıların içinden çiçekler -gardenyalar, yaseminler ve mor salkımlar- taşıyordu; kokuları, ailesinin sarayının güzel yönlerini çağrıştırmak içindi.

Envy, mor salkımlara olan düşkünlüğünü biliyordu ve sarayına tamamen

sırtını dönmek istemediğini de biliyordu.

Henüz yönetmek istemediğini açıkça belirtmişti.

Geleceğin ne getireceğini kimse bilemezdi; kader ipliklerine sahip Yedi Kız Kardeş ya da geçmiş, bugünü ve geleceği görme yeteneğine sahip Üçlü Ay Aynası gibi kahinler olmadıkları sürece, yarının ne getireceğini bekleyip görmeleri gerekecekti.

Ayden, her hafta mektuplar göndererek, beş yıldızlı takıma denge sağlamak için ona ihtiyaç duyulduğuna onu ikna etmeye çalıştı. Anneleri kayıp, babaları ölmüş olduğundan, iki takım liderden yoksundu. Teknik olarak üç takım, çünkü Onyx esir alınmıştı.

Camilla bu kraliyet sorumluluğunu üstlenmek istemedi.

Kıskançlık her kararında onu desteklerdi. Ama şimdi gelecek hakkında endişelenmenin zamanı değildi. Bu akşam onların günüydü.

Çevreyi gümüş, mor, mavi, sarı, beyaz ve yeşilin her tonunda boya kovaları kaplamıştı. Bu renkler, onun en sevdiği çiçeklerin renkleriyle aynıydı.

Her yerde mumlar titriyordu.

“Bu gece çok özel bir resim yapmayı planlıyorum.”

Camilla'nın gümüş rengi bakışları ona kilitlendi, gözlerinde bir merak kıvılcımı parladı.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi masumdu.

Sanki onun ne planladığını çoktan anlamamış gibiydi. Adam, kadının korsesinin düğmelerini parmaklarının arasında çevirmesini, ona emir vermesini bekliyordu. Ama sadece bu ortamda. Eğer bunu yatak odası oyunlarının dışında deneseydi, Camilla onun canını sıkardı.

Dudakları kıvrıldı. "Elbiseni çıkar."

İpekten elbise ayaklarının dibinde toplandı.

Onun çıplak bedenine, baştan çıkarıcı altın rengi tenine, sertleşmiş meme uçlarına ve yumuşak kıvrımlarına hayran kalmıştı. Artık sadece ara sıra iç çamaşırı giyyordu ve bu da onu sürekli olarak kıyafetlerinin altında ne olduğunu tahmin etmeye zorluyordu. Ten mi, dantel mi? Hepsini beğeniyordu.

Envy çenesini yatağa doğru itti ve Camilla geriye doğru adım attı, bacaklarının arkası yatağa değene kadar durdu.

Parmak ucunu gümüş boyaya batırdı, ardından göğsünün kıvrımını takip etti, sivri meme ucunun etrafını doladı ve sonra göbeğine kadar bir çizgi

çekti.

Camilla'nın teni soğuk sıvı boyadan dolayı pütür pütür olmuştu, nefes alışverişi düzensizleşmişti.

Parmaklarından birini daha açık gümüş rengi bir boyaya batırdı, sonra ellerini kadının uyluklarının yanlarından yukarı doğru gezdirdi. Camilla onu açgözlü, sessiz bir bakışla izledi. Onun bedenini bir tuval olarak kullanmasını istiyordu. Bunu epey zamandır istiyordu. Bu gece, ikisinin de dileği gerçekleşecekti.

Yeşil boyayı inceledi, sonra gözlerinin rengine en çok uyan renge ellerini batırdı. Avuç içleri boyayla doldu ve Camilla, ellerini onun yumuşak kalçalarına bastırıp tam istediği yere izini bıraktığında hafifçe nefes nefese kaldı.

"Otur canım."

Camilla'nın bakışları parıldıyordu. İstedikini yaptı ve yatağın üzerine serdiği tuvalin üzerinde vücudunu kaydırды.

Üzerindeki kıyafetleri yavaşça çıkarırken, her bir katmanı çıkardıkça nabzının hızlanmasından zevk alıyordu. Pantolonunu çıkarıp cinsel organı serbest kaldığında, dudaklarını ıslattı.

Sanki onu baştan aşağı yalayacakmış gibi doğruldu, sonra ellerini gümüş boyanın içine iyice soktu. Bir avuç sıvı gümüşü ona fırlattı, göğsünden aşağı damlayıp ereksiyonuna sıçratırken kahkahalar attı.

"Bu, sevgilim," diye mırıldandı Kıskançlık, "savaş demektir."

Onun kanatlarından ne kadar hoşlandığını bildiği için kanatlarını açtı.

Camilla, zümrüt yeşili tüyleri okşadı, dokunuşu nazik ve uyarıcıydı. Adam neredeyse planını unutuyordu. Tıpkı zeki müstakbel eşinin planladığı gibi. Bir kova kaptı ve içindekileri ona fırlattı, kadının çığlık atıp geriye sıçramasıyla çıkan sevinç çığlığını çok sevdi.

Adam küfür ederken kadın ona avcı yeşili bir kova boya fırlattı ve güldü.

Kısa süre sonra ikisi de boyaya bulanmış, tuval üzerinde nefes nefese yuvarlanıyorlardı. Kanatları vahşi bir renk karmaşasına dönüşmüştü.

"Şimdi beni becer," diye talep etti sonunda, nefes nefese.

"Memnuniyetle."

Sertçe içine girdi ve ikisi de küfretti.

Camilla'nın duvarları onu sıkıca kavradı, içeri ve dışarı doğru hareket ettikçe onu adeta emdi; boya tenlerinin üzerinde erotik bir şekilde kayarken,

aşkları kendi başyapıtını yarattı. Camilla'nın tırnakları omuzlarına, tam kanatlarının arasına saplandı.

Onu kendine daha da yaklaştırdı, bacaklarını onun etrafına doladı.

Onu sertçe becerdi, bedenleri vahşi hareketlerle boyayı her yere bulaştırdı.

Elini aralarına sokup, nefesi kesilene kadar klitorisıyla oynadı.

İkisi de gelirken kükrediler, son zevk kırıntıları da içlerinden geçene kadar tepindiler. Hiç şüphesiz biliyordu ki, altlarındaki eser koleksiyonundaki en değerli tablo olacaktı.

Uzun dakikalar boyunca birbirlerine sarılmış halde yattılar; sonra Camilla onun üzerine çıktı.

"Daha fazla."

Kadın kalçalarını kıvrırken, yavaş ve derin bir şekilde onu içine alırken, adam ona hayranlıkla baktı. Sonra onu ters çevirdi, ikisini de pencereden dışarı fırlattı, ardından yukarı doğru uçtular ve yıldızlar arasında onunla seviştiler.

Bir süre sonra stüdyoya döndüler, biraz daha boyanın içinde yuvarlandılar. Camilla, onun üzerine çıkmasını, kanatlarını açmasını ve bacaklarını onların üzerinden kaldırmasını istedi. Prensesinin emrettiği gibi yaptı. Bacaklarını dümdüz yukarı kaldırdı, önce omuzlarına dayadı, sert ve hızlı bir şekilde içine girip çıktı, tenleri zevkle birbirine çarptı.

Daha sonra, nihayet kendilerini sanat eserlerinden ayırmayı başardıklarında, resmi çerçevelettirdi. Baştan ayağa ve aradaki her nefis kıvrıma gökkuşağı renkleriyle bulaşmış Camilla'ya sııttı.

"Bunu nereye asalım?"

Bir anlığına düşünüyormuş gibi yaptı.

"Tam da aradığınız yeri biliyorum, Majesteleri."

Onu yatak odalarına götürdü, sonra beklentiyle kaşlarını çatarak tavana baktı.

Başını geriye atıp kahkaha attı.

Görünüşe göre, efsanevi sanat eserleri emekliye ayrılıyordu.

Envy, bundan daha mükemmel bir alternatif hayal edemezdi.

O herhangi bir karşılık veremedi, Camilla dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırıp onu öptü.

Geri çekilirken, bakışları arayış içinde, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Kalbi gümbür gümbür atarken ona baktı. Gerçek yüzüne çarptı.

Ve bu sefer, karşılık olarak yalan söylemedi.

"Ben de seni seviyorum."

Çok geçmeden, çarşaflarına dolanmışlardı—kurumuş boya parçaları avcı yeşili ipeğe dökülüyordu—ve Envy, artık tüm kurallarını çiğnemeye hazır olduğu bu kadından başka hiçbir şeyi umursamadığını fark etti; bundan böyle sonsuza dek onunla sevişmeye devam edecekti.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, tüm okurlarıma (hem eski hem de yeni olanlara!) kocaman bir teşekkür.

Çalışmalarım yetişkinlere yönelik bir alana kayarken bu yolculukta bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Kötülük Krallığı serisinin en başından beri, bir gün her prensin hikayesini –ve belki bir tanrıça, kurt adam veya vampir prensin hikayesini de– paylaşmayı ummuştum, bu yüzden bu benim için tam anlamıyla bir hayalin gerçekleşmesi oldu. Coşkunuzu ve Yedi Çember'e ve tüm bu kötü, günahkar karakterlere ne kadar derinden önem verdiğinizi çok seviyorum.

Yayıncılık tarafına gelince, bu kitaplar henüz sadece birer hayalken onları destekleyen menajerim Barbara Poelle'e sonsuz minnettarım. Ayrıca Irene Goodman'daki ekibime, Baror Intl'den Heather Baror-Shapiro'ya ve Grand View'dan Sean Berarad'a da teşekkür ederim.

Editör tanrıçası ve yayıncılık suç ortağım Helen O'Hare, sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Birlikte çalışmaya devam edebildiğimiz için çok heyecanlıyım. Sanırım birlikte çalıştığımız her bir iblis prensin hikayesinden daha çok eğleniyoruz. Bu kitap, senin düzenlemelerin sayesinde hayallerimdeki kitap oldu.

Tüm Little, Brown ekibime, her birinizle birlikte çalışmaktan dolayı çok şanslıyım. Bu kitapların dünyaya gelmesine yardımcı olmak için perde arkasında yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Heyecanınız, coşkunuz, sıkı çalışmanız ve yaratıcılığınız ölçülemez derecede takdir ediliyor. Gabrielle Leporati, Danielle Finnegan, Gianella Rojas, Linda Arends, Liv Ryan, Mary Tondorf-Dick, Bruce Nichols, Craig Young, Sabrina Callahan, Judy Clain, Gregg Kulick, Taylor Navis, Elece Green, Meg Miguelino, Martha Bucci, Cyanne Stonesmith, Sharon Huerta, Suzanne Marx, Raylan Davis, Claire Gamble, Karen Torres, redaktör Barbara Perris ve sesli kitap anlatıcıları Steve West ve Marisa Cain.

Sevgili İngiltere'deki Hodderscape ekibime, hepiniz kesinlikle

harikasınız ve yaptığınız her şey için minnettarım. Desteğiniz, Envy'nin sanat koleksiyonu kadar efsanevi. Olağanüstü editör Molly Powell, şeytani derecede keyifli notlarınız ve Envy'yi romantik bir başrol olarak erken dönemde desteklediğiniz için teşekkür ederim. Kate Keehan, mesajlarınız her zaman günümü aydınlatıyor ve çılgına döneceğimiz iki günah prensimiz daha olduğu için ÇOK mutluyum. Natasha Qureshi, Sophie Judge, Laura Bartholomew, Aaron Munday, Claudette Morris, Carrie Hutchinson ve tüm ekip, yaptığınız her şey için milyonlarca kez teşekkür ederim.

Anne, Baba, Kelli, Ben—hepinizi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok seviyorum. Dogwood Lane Boutique—yani kız kardeşimin mağazası ve en sevdiğim alışveriş terapisi yerim, beni ve evimi Günah Evleri kadar şık tuttuğunuz için çok teşekkür ederim.

Stephanie Garber, bunu her zaman söylüyorum ama dostluğumuz için çok minnettarım. Anissa de Gomery, seni çok seviyorum ve sohbetlerimize bayılıyorum. Böylesine harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Isabel Ibañez ve J. Elle, siz en iyisiniz.

Kitapçılar, kütüphaneciler ve çevrimiçi olarak paylaşım yapan, arkadaşlarına bu seriden bahseden ve bu kadar çok neşe ve pozitiflik yayan her bir okuyucuya, teşekkür kelimesi asla yeterli gelmeyecek. Sizler sandığınızdan çok daha büyölünüz. Bir sonraki maceramızı sabırsızlıkla bekliyorum.

Ayrıca, TikTok'ta Kötülük Krallığı dünyasına verdikleri erken destek için Ayman Chaudhary'ye (@Aymansbooks) ve Pauline'e (@thebooksiveloved) ve kitap sevgisi için bir araya gelen BookTok'taki herkese sonsuz minnettarım. Sizler gerçek birer hazinesiniz. Umarım dünyaya yaydığınız tüm iyilikler size milyonlarca harika şekilde geri döner ve sonraki kitaplarınızın hepsi beş yıldızlı okuma deneyimleri sunar.

Bir Sonraki Harika Kitabınızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında önizlemeler, kitap önerileri ve haberler alın.

Daha fazla bilgi edinmek için buraya dokununuz.

LITTLE, BROWN AND COMPANY

YAZAR HAKKINDA

Kerri Maniscalco, New York'un dışında yarı perili bir evde büyüdü ve Gotik mekanlara olan hayranlığı burada başladı. Boş zamanlarında eline geçen her şeyi okur, ailesi ve arkadaşlarıyla her türlü yemeği pişirir ve kedileriyle hayatın inceliklerini tartışırken aşırı miktarda çay içer. Stalking Jack the Ripper serisi ve Kingdom of the Wicked serisinin 1 numaralı New York Times çok satan yazarıdır. Throne of the Fallen, yetişkinlere yönelik ilk romanıdır.

KERRI MANISCALCO'NUN DİĞER ESERLERİ

JACK THE RIPPER'I TAKİP ETMEK

Jack the Ripper'ı takip etmek

Avcı Prens Drakula

Houdini'den kaçış

Karanlık Prens Olmak

Şeytanı Yakalamak

KÖTÜLERİN KRALLIĞI

Kötülerin Krallığı

Lanetliler Krallığı

Korkulanların Krallığı

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM